

Giới thiệu Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch

Đọc truyện Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch nói về Lạc U, cuộc sống của cô bị bàn bẽ xa lánh, tan nhà nát cửa, Lạc U sống hai mươi lăm năm mãi cho đến lúc chết cô mới hiểu ở trên thế giới này người tốt với cô rốt cuộc là ai. Nếu như có thể cô không muốn cứ như vậy chết đi, cô còn chưa cảm ơn người đàn ông kia trong thời điểm cô khó khăn nhất ra tay trợ giúp, vì cô mà đồng ý khuynh gia bại sản, hi sinh tính mạng.

Tại thời điểm cô bị người ta đẩy từ tòa nhà cao hơn tám mươi tầng xuống, cô tận mắt thấy người đàn ông ấy theo sát người mình. Một khắc đó, Lạc U tự nói với mình nếu như đời người có thể làm lại cô nhất định sẽ đối xử thật tốt với người đàn ông này, nhất định sẽ không để cho cuộc đời mình rơi vào thảm cảnh, cô phải báo ơn và cũng phải báo thù.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Lạc U cho rằng mình đã chết rồi nhưng trong chớp mắt cô phát hiện mình đã trở lại mười năm trước, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Mê man, tình ngộ, vui mừng. Thiên kim nhà giàu trong nháy mắt thay đổi. Đời này Lạc U xin thề cô sẽ trả lại toàn bộ những người có lỗi với mình, cũng sẽ đem người đàn ông cùng thề sống thề chết với cô đặt vào lòng mình mà yêu thương.

Diệp Văn Thần – con riêng của Diệp gia, đẹp trai lãnh khốc, tàn nhẫn vô tình, thông minh chia làm hai mặt đối lập, dĩ nhiên trước mặt người ngoài cực cao nhưng Lạc U ở trước mặt thì ngờ ngẩn, ngây ngốc như một trung khuynh. Cho dù bị chủ nhân hung ác đá một cước cũng chỉ có thể oan ức tiếp tục bảo vệ tốt chủ nhân chưa bao giờ phản bội.

Diệp Văn Thần trong đời có quá nhiều u ám mà Lạc U chính là tia ánh sáng mặt trời duy nhất. Vì bảo vệ ánh mặt trời này hắn đồng ý trả giá toàn bộ tính mạng của hắn, tôn nghiêm của hắn, tất cả những gì mà hắn có. Mời bạn đọc chiêm nghiệm tựa truyện ngôn tình Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch hoặc khám phá những tựa truyện cùng loại khác: [Đuổi Tình Yêu Đi và Đẹp Nhất Chính Là Yêu Em](#).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sống Lại Mười Năm Trước.

Khi Lạc U tỉnh lại cảm thấy đầu cực kì đau đớn, loại cảm giác say đó làm cho cô vừa cảm thấy quen thuộc vừa cảm ghét. Nhưng ngoại trừ cảm giác say rượu ở bên ngoài dường như còn nhiều hơn một thứ gì đó. Lạc U muốn đứng dậy nhưng cảm thấy toàn thân mình mệt mỏi, động cái nào cũng đều đau, mất công sức mở mắt ra cô mới phát hiện nơi này không phải nơi mà mình biết.

Trong phút chốc, Lạc U hốt hoảng, dường như đang suy nghĩ nơi này đến cùng là đâu, nhưng lập tức liền biểu lộ ra thái độ vô cùng kinh ngạc. Cô nhớ rất rõ ràng rằng mình bị người ta đẩy từ tòa nhà Kinh Hoa Đại Hạ cao tám mươi tám tầng, chẳng lẽ cô còn chưa chết?

“Tám mươi tám tầng”. Lạc U không nhận được lòng nhắc tới con số này. Nếu như từ trên cao như thế ngã xuống mà còn chưa có chết, cô thật sự cảm thấy rằng mình không còn là người.

- Chị Tiểu U, chị rốt cuộc tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái sao, có cần tìm bác sĩ khám hay không?

Ngay lúc Lạc U kinh ngạc, một giọng nữ vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên. Lạc U đưa mắt nhìn tới, biểu hiện kinh ngạc trong nháy mắt bị che lấp.

- Cô còn dám xuất hiện trước mặt tôi, cô... .

Lạc U giọng nói lạnh như băng im bất đi, vẻ mặt bị che lấp cũng trở nên cổ quái, không thể tưởng tượng nổi nhìn người phụ nữ trước mặt, có thể nói là một cô gái.

- Chị Tiểu U, chị đang nói gì vậy? Chị làm sao? Có phải là khó chịu hay không? Chị không cần lo lắng, bác sĩ nói chân trái của chị chỉ bị gãy xương, nghỉ ngơi mấy tháng liền có thể bình phục, sẽ không để lại di chứng về sau.

Người con gái an ủi, trong giọng nói biểu hiện rõ sự quan tâm. Chỉ là lời này nghe vào tai Lạc U làm cho cô có cảm giác cực kì trào phúng. Vào lúc này Lạc U thừa nhận Hứa Quỳnh thật sự quan tâm cô nhưng mười năm sau Hứa Quỳnh lại là một người lòng dạ độc ác làm cho cô không thể tiếp nhận sự quan tâm này.

Nhìn Hứa Quỳnh so với trong ấn tượng hình dáng còn non nớt rất nhiều, nhớ lại một màn này giống như đã từng quen biết, Lạc U mới phát hiện tình huống này thật kỳ lạ. Mười năm, cô đã từng ở trong mười năm trước bị tai nạn giao thông nhưng không quá mức nghiêm trọng chỉ là chân trái bị gãy xương. Khi tỉnh lại người cô nhìn thấy đầu tiên là Hứa Quỳnh, đồng thời cũng là người chăm sóc cô, cũng bởi vì tình cảnh đó cô mới dần dần tiếp nhận người bạn này. Cho đến khi Hứa Quỳnh quyến rũ vị hôn phu của mình, đồng thời cùng nam nhân chết tiết kia hợp mưu đối phó với cô, cô mới kinh ngạc phát hiện mình có mắt không trông khi đem người này làm bạn bè tốt.

Nếu như không phải có đầy đủ lí trí, hiện tại Lạc U hận không thể cầm lấy một con dao đưa tới trước mặt kết liễu Hứa Quỳnh. Có điều vào giờ phút này cô còn có chuyện quan trọng hơn muốn làm rõ.

- Hôm nay là ngày mấy?

Lạc U cố gắng để cho giọng nói của mình thật bình thường, lạnh lùng mang theo phong thái của một nữ hoàng kiêu ngạo, cao quý, chói mắt. Cho dù nằm trên giường bệnh cũng làm cho người ta có cảm giác vô cùng áp lực.

Hứa Quỳnh nhò nhẹ lui về sau một bước, có phần lấy lòng nói rằng: “Chị làm sao không nhớ rõ vậy, ngày hôm qua là sinh nhật của chị, hôm nay là ngày 23 tháng 11. Hôm qua chị uống nhiều như vậy còn đòi tự mình lái xe làm cho mọi người thật khiếp sợ nhưng cũng may không có chuyện gì lớn nếu không anh Tiểu Phong có thể lo lắng muốn chết rồi.”

Nghe được ba chữ anh Tiểu Phong sắc mặt Lạc U thêm vài phần khó coi, trong ánh mắt phần hận, vẻ mặt gần như không nhìn được biểu hiện ra. May mà cô luôn luôn không chế tốt tâm tình của mình, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Bên ngoài Lạc U biểu hiện rất lạnh lùng, Hứa Quỳnh cũng không có hoài nghi nhiều. Vị tiểu công chúa Lạc gia Lạc U này luôn luôn đều như thế, lạnh nhạt, bá đạo, mạnh mẽ. Mọi người đều tôn thờ đưa cô làm công chúa, nơi này còn dám nói thêm cái gì. Nhưng trên thực tế, vào giờ phút này trong lòng cô vô cùng không bình tĩnh, cô nhớ tai nạn giao thông mười năm trước cũng chính là ngày sinh nhật của mình, tình cảnh ấy đều giống nhau. Sau đó suy nghĩ cẩn thận, Lạc U không khỏi suy đoán ra một kết luận vô cùng kinh người.

Cô chết rồi nhưng cũng không có chết, không biết bởi vì nguyên nhân gì cô trở lại mười năm về trước, khoảng thời gian mà mình vừa yêu vừa hận, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

- Chị Tiểu U chị không sao chứ, có chỗ nào khó chịu hay không, có đói bụng không em sẽ đi mua cho chị ít đồ ăn.

Hứa Quỳnh nhìn Lạc U không nói lời nào có chút bất an hỏi, tuy rằng giọng nói tận lực quan tâm nhưng đã trải qua một đời Lạc U có thể nghe ra trong đó có mùi vị nhỉnh nọt. Hóa ra cái gọi là bạn tốt cũng chỉ là một người nhỉnh nọt mà thôi, thật sự đáng thương cho chính mình vậy mà cảm thấy Hứa Quỳnh đơn thuần, nhìn lầm nhiều năm như vậy.

- Không có chuyện gì, em trở về đi.

Lạc U muốn báo thù, cô không có quên chính mình trước khi chết đã nói qua những câu nói kia nhưng vào giờ phút này cô cảm thấy rất mệt mỏi, đầu và toàn thân đau đớn. Vừa chết lại vừa trùng sinh, mọi thứ đều có chút mê man, trước hết cô vẫn nên yên tĩnh nghiêm túc suy nghĩ lại.

- Chị Tiểu U đây là điện thoại di động của chị, em vốn là muốn liên lạc với người nhà chị nhưng điện thoại có mất mã, em không có cách nào liên lạc được. Nếu không thì em sẽ chờ người nhà của chị đến, chị bị tổn thương ở chân, hành động không tiện, em định sẽ ở lại chăm sóc chị.

Hứa Quỳnh trao điện thoại di động cho Lạc U, nói với vẻ mặt có chút lấy lòng.

- Không cần, chị sẽ liên hệ, em đi đi, đừng quấy rầy chị nghỉ ngơi.

Lạc U tiếp nhận điện thoại nhưng không có ý tứ gọi, trái lại giọng nói lạnh thêm hai phần, nhìn Hứa Quỳnh bằng ánh mắt lạnh lẽo làm cho Hứa Quỳnh căn bản không dám nói thêm câu gì, nói câu tạm biệt rồi nhanh chóng rời đi. Đi xa phòng bệnh rồi mới dám hô hấp.

Cho dù mười năm trước Lạc U chỉ có mười lăm tuổi nhưng loại khí chất cao quý của nữ hoàng kia cũng không phải người bình thường có thể so sánh được. Huống chi lúc Lạc U hai mươi lăm tuổi, nếu không có xảy ra chuyện phản bội kia, Lạc U hoàn toàn xứng đáng là nữ hoàng của kinh đô, phong hoa tuyệt đại không gì sánh kịp.

Lạc gia là một đại gia tộc, bốn đời đều giống nhau, quân chính thương hắc đều trải qua. Lạc U hoàn toàn xứng đáng là một thiên kim thể gia, toàn bộ Trung Quốc cùng cô so sánh không đủ mười vị tiểu thư. Chính là tuổi của cô so với vài người lớn tuổi hơn, những người trong phạm vi ấy cũng sẽ tôn trọng gọi cô một tiếng chị Tiểu U. Thân phận Lạc U đặt tại nơi đó, làm cho những người khác không phải không cúi đầu.

Hứa Quỳnh sau khi rời đi, Lạc U cũng không có liên lạc với người nhà, mà là một bên vừa ngắm nghía điện thoại một bên vừa suy nghĩ, trên điện thoại biểu hiện ngày đã chứng thực suy đoán của cô. Quả nhiên, cô đã trở về mười năm trước, chuyện như vậy làm Lạc U nghi hoặc, mê man một chút nhưng nhiều hơn là sự hưng phấn. Cô vốn không phải là một người yên ổn, tính tình cũng không phải là tốt, người đắc tội với cô cũng sẽ không có kết quả tốt. Huống chi làm cô trở nên thâm trầm vậy, cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lạc U nghĩ đến những sự việc trước khi chết mình đã trải qua, vị hôn phu Trịnh Nghị Phong với người bạn tốt Hứa Quỳnh cùng nhau phản bội, gia tộc bị các thế lực chen ép đến nguy cấp, một đám bạn bè xung quanh không người nào đồng ý cứu viện, bản thân cô một ít tin tức cũng bị người ác ý bôi đen. Kiếp trước, cô ở trong thế giới giải trí, gia thế, tướng mạo, thực lực đều có cả. Vốn là thuận buồm xuôi gió, cho dù ở trên quốc tế cũng có chút ít danh tiếng nhưng cuối cùng bởi vì các loại scandal mà làm cho sứt đầu mẻ trán. Cuối cùng bị tên chết tiệt Trịnh Nghị Phong tự tay đẩy từ tòa nhà Kinh Hoa Đại Hạ rơi xuống, tất cả làm cho cô phần hận không dứt. Nhưng mà nghĩ đến tình cảnh trước khi chết, lại một lần nữa không tránh khỏi nghĩ đến người đàn ông kia cũng đồng thời theo cô nhảy xuống.

Diệp Văn Thần, kiếp trước bị cô kêu là nam nhân biến thái hơn mười năm, bị cô căm ghét đến trong xương, bị cô bắt nạt chửi rửa, thậm chí là chen ép. Tuy rằng ở trong vòng nhất lưu đại thiếu cũng bị cô bắt nạt đến mức thâm, cô còn công khai tuyên bố nơi mà cô xuất hiện không cho phép Diệp Văn Thần ở đó. Hơn nữa bởi vì cô liên quan đến cô, bạn bè của Diệp Văn Thần rất ít, mọi người đều bài xích hắt, cuộc sống của một vị đại thiếu gia như hắt

quả là thể thảm.

Ngay cả cô cũng không hiểu tại sao mình lại đối xử với Diệp Vãn Thần như vậy, cho dù bây giờ nghĩ lại, Lạc U cảm thấy mình làm cũng không phải là quá đáng, bởi vì người đàn ông này thật là có chút biến thái.

Lạc gia cùng Diệp gia xem như là quan hệ nhiều đời, dù sao phạm vi lớn như vậy ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy. Dù sao thân phận của người lớn gần giống nhau, đám con nít đều xấp xỉ tuổi nhau, như vậy tự nhiên cũng cùng nhau. Mà cô cùng Diệp Vãn Thần tuy rằng cách biệt hai tuổi, nhưng từ lúc bắt đầu tiểu học là bạn cùng lớp.

Lạc U rất thông minh nhưng cũng không có dự định nhảy lớp, sở dĩ học cùng lớp là do Diệp Vãn Thần có vấn đề, rõ ràng lớn hơn Lạc U hai tuổi nhưng vẫn lưu ban chờ Lạc U. Sau đó trong sáu năm học tiểu học đi theo Lạc U như hình với bóng, quả thực chính là tiểu tùy tùng theo sát cô.

Lúc đó Lạc U thật hài lòng với tiểu tùy tùng này, gia thế, bối cảnh cùng cô không phân cao thấp, đáng vẽ cũng đẹp trai, tuy rằng lưu ban nhưng rất thông minh không giống như người bình thường, chương trình sơ trung đều tự học. Hơn nữa ngày thường trước mặt cô đều chăm sóc chu đáo, giúp cô cầm cặp sách, làm bài tập, quét tước vệ sinh lớp học giúp cô, chuẩn bị cơm trưa. Hễ là có thể vì cô đều làm, làm cho cô thỏa mãn không thôi, hai gia đình còn nói đùa bọn họ là thanh mai trúc mã, thiếu một chút liền định cho bọn họ hôn ước.

Thế nhưng vào một ngày nào đó tình huống như vậy xảy ra có chút biến hóa, đó là vào thời điểm mừng hai (Tết nguyên tiêu + Lễ tình nhân), cô cùng Diệp Vãn Thần vẫn là bạn học cùng lớp, hơn nữa còn ngồi cùng bàn. Tuy rằng cô lúc ấy chỉ hơn mười tuổi nhưng đã được công nhận là hoa khôi của trường, rất nhiều bạn trai đều đưa thư tình cho cô. Cô đương nhiên sẽ không nhận những thứ như vậy nhưng cũng không từ chối quá khó coi, chỉ là hờ hững kiêu ngạo đi qua, chưa bao giờ đem chuyện như vậy để trong lòng.

Thế nhưng cô không để ý không có nghĩa là người khác không để ý, cô không hiểu rõ tình huống đó nhưng Diệp Vãn Thần lại lặng lẽ làm rất nhiều chuyện. Đặc biệt là mừng hai năm đó bị cô tại chỗ bắt gặp được....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Câu Chuyện Trong Rừng Cây.

Sự tình xảy ra trong rừng cây nhỏ của vườn trường, rừng cây này là nơi không ai quản lý, hút thuốc, đánh nhau, nói chuyện yêu đương, hễ là có việc vượt quá giới hạn đều xảy ra ở đây chỉ cần không quá phận quá đáng, trường sẽ không cử người đến quản. Ngày thường, Lạc U đều không yêu thích những nơi như thế này, cô có bệnh thích sạch sẽ cường độ thấp, trên thân thể lúc nào cũng tràn đầy sức sống, cô không thích môi trường dơ bẩn, bừa bãi. Đối với thuốc lá, rượu bia lại càng căm ghét, vì lẽ đó dường như cô chưa bao giờ đến rừng cây này.

Tuy vậy có rất nhiều chuyện đều ngoài ý muốn, lúc đó Lạc U cũng không cố ý gần mảnh rừng kia. Vốn là sau khi tan học cô muốn trực tiếp về nhà, tiểu tùy tùng Diệp Vãn Thần như trước đưa cô lên xe của cô nhưng xe mở không lâu, cô liền phát hiện điện thoại của mình bỏ quên trong phòng học lúc đó liền đi lấy. Ngay khi cô lấy điện thoại xong chuẩn bị về nhà, lại đột nhiên thấy Diệp Vãn Thần cùng một đám người hướng về rừng cây nhỏ mà đi.

Lạc U có bệnh thích sạch sẽ, vì liên quan đến tiểu tùy tùng Diệp Vãn Thần cũng có chút ít sạch sẽ. Uống rượu, hút thuốc đương nhiên là không cho phép, đánh nhau cũng bị Lạc U cấm, cho nên lúc này Lạc U rất tức giận liền đi theo. Cô muốn nhìn một chút tiểu tùy tùng rất hay nghe lời sau của cô đã làm những gì.

Cô đứng sau rừng cây nhìn những việc làm của Diệp Vãn Thần rất là rõ ràng. Diệp Vãn Thần mang theo một đám người bao vây một nam sinh có chút quen mặt, nam sinh kia chính là học sinh của lớp bên cạnh. Sở dĩ có chút quen mặt là bởi vì trước đây không lâu cô nhận được một lá thư tình của người này. Diệp Vãn Thần đầu tiên kêu người đem nam sinh này đánh một trận, sau đó giọng nói lạnh lẽo liền uy hiếp.

- Lạc U không phải người mà mày có thể yêu thích, mày cũng không xứng viết thư tình cho cô ấy, nếu như để tao phát hiện mày còn mơ mộng hão huyền, tao nhất định để mày hối hận khi đến trường.

Lạc U từ trước đến nay chưa gặp qua Diệp Vãn Thần hung ác lãnh khốc như thế, một mặt cô cảm giác như bị lừa dối, sau đó là cực kỳ phẫn nộ. Cô vẫn tưởng Diệp Vãn Thần là một tiểu tùy tùng ngoan ngoãn, hiểu chuyện, quan tâm nhưng hiện tại sau lưng cô tiểu tùy tùng làm ra những chuyện như vậy. Uy hiếp, đánh đập người theo đuổi cô, hèn dựa vào cái gì mà làm như thế?

Lạc U rời khỏi thân cây ngăn Diệp Vãn Thần lại, Diệp Vãn Thần có chút kinh hoàng nhìn chăm chú, cô giương tay liền đánh Diệp Vãn Thần một cái tát, sau đó giọng điệu vô cùng lãnh khốc nói: “Diệp Vãn Thần anh dựa vào cái gì mà đi quản việc của tôi, anh có phải cũng thích tôi? Anh rốt cuộc là cái gì chứ, chỉ là một đứa con riêng thôi. Nếu như không phải tôi cho anh đi theo tôi, anh xách giày cho tôi cũng không xứng.”

Lạc U kiêu ngạo cũng do được nuông chiều từ bé, không có người nào làm trái ý nguyện của cô, cũng không có người nào xem được ở trong mắt cô. Ngoại trừ gia thế bất thường không ai bằng, cô còn thông minh vượt qua những người bình thường. Mặc dù nói những chuyện cô gặp qua không bao giờ quên được có chút khoa trương nhưng từ nhỏ đến lớn bất luận là thi cái gì cô đều đứng thứ nhất, như vậy cô có cũng có đầy đủ vốn để kiêu ngạo.

Cho nên cô không có đem người nào để trong mắt, cho dù Diệp Vãn Thần cũng như thế.

Thực ra bây giờ suy nghĩ một chút, chính mình vào lúc ấy thật ngây thơ. Chính mình tài giỏi thì làm được cái gì, cô có thể dễ dàng học được bất cứ thứ gì, có thể ung dung lấy được ba bốn học vị nhưng cô vẫn không có cách nào nhìn thấu được lòng người. Người thật lòng thật dạ luôn đối tốt với cô lại bị cô mắng hơn mười năm, những suy nghĩ đều quan tâm đến cô, thực sự là có chút buồn.

Chuyện xảy ra trong rừng cây nhỏ làm Lạc U rất tức giận nhưng cũng không phải là nguyên nhân để Lạc U xem Diệp Vãn Thần là một người đàn ông biến thái. Chính mình mắng Diệp Vãn Thần cô cũng cảm thấy thật khó nghe, vốn tưởng rằng Diệp Vãn Thần sẽ tức giận nhưng không nghĩ tới phản ứng đầu tiên của hắn là xin lỗi cô.

- Xin lỗi, tôi sai rồi. Nếu như em không thích tôi làm như vậy, sau này tôi sẽ không bao giờ làm. Tôi xin thề, em đừng có tức giận được hay không, tôi thực sự sẽ không làm những việc như thế này nữa.

Bây giờ Lạc U vẫn còn nhớ tới lúc đó Diệp Vãn Thần mang vẻ mặt lo sợ cầu xin cô. Nếu như hiện tại, cô có thể sẽ cảm thấy cảm động, dù sao đã trải qua nhiều chuyện như vậy cô cũng học được cách quý trọng tình cảm. Nhưng khi đó cô chỉ cảm thấy người đàn ông này không có khí phách, thậm chí còn xem thường. Dù sao lúc ấy người nhìn hót cô có quá nhiều.

Trong lòng Lạc U xem thường, biểu hiện càng trở nên kiêu ngạo, giương tay chính là một cái tát vào má Diệp Vãn Thần, sau đó liền xoay người muốn rời khỏi. Thực ra lúc đó cô cũng không có tức giận như vậy. Nếu như không có chuyện sau đó thì qua mấy ngày cô cũng sẽ tha thứ cho Diệp Vãn Thần. Dù sao tiểu tỳ tùng này cũng làm cho cô tương đối hài lòng. Nhưng mà sự tình sau đó làm cho mối quan hệ của Lạc U và Diệp Vãn Thần đi tới một con đường khác.

Diệp Vãn Thần cho rằng Lạc U muốn rời khỏi. Thậm chí còn cho rằng Lạc U sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Trong lúc sợ hãi không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay liền kéo Lạc U quay lại. Lạc U bị kéo bất ngờ không có đứng vững, lập tức muốn ngã. Diệp Vãn Thần phản xạ nhanh nhẹn liền ôm Lạc U vào trong lòng, kết quả là hai người đồng thời ngã trên mặt đất, Diệp Vãn Thần ở dưới, Lạc U ở trên.

Lạc U rất tức giận, phản xạ đầu tiên là giãy dụa muốn đứng dậy nhưng trong quá trình giãy dụa, Lạc U đột nhiên phát hiện một sự việc làm cô vô cùng căm ghét. Cô nằm dưới thân đàn ông dĩ nhiên có phản ứng, cái vật cứng nóng rực kia dán thật chặt trên đùi của cô.

- Anh là người biến thái sao? Vào lúc này lại còn động dục. Diệp Vãn Thần, anh đi chết đi.

Lạc U then quá thành giận, lúc nói chuyện đồng thời đưa chân lên đạp chỗ đó của Diệp Vãn Thần. Sắc mặt của Diệp Vãn Thần liền trắng bệch, cả người cuộn tròn trên đất, chặt vật không nói được.

Từ nhỏ Lạc U được học một ít võ thuật, một chân này dùng đến mười phần sức mạnh. Mãi cho đến khi cô rời đi, Diệp Vãn Thần cũng không có thờ gáp, cũng không nói thêm lời gì.

Sự kiện kia qua đi, ngày thứ hai trước mặt bạn học cả lớp Lạc U đem Diệp Vãn Thần từ vị trí ngồi cạnh mình xuống góc bên trong lớp học. Đồng thời vô cùng hung hăng buông lời, nếu như Diệp Vãn Thần không muốn ngồi ở chỗ đó thì cút ra khỏi lớp này.

Sau đó Diệp Vãn Thần tìm cô nhiều lần để giải thích nhưng mỗi lần không phải là cô đánh thì cũng là mắng chửi hằn, ra tay càng ngày càng nặng, tiếng mắng chửi càng ngày càng khó nghe. Căn bản cũng không cho Diệp Vãn Thần có bất kỳ cơ hội để giải thích, dần dần Diệp Vãn Thần cũng trở nên im lặng, chỉ có thể nhìn cô từ xa.

Trong mười năm đó, Lạc U vẫn không thể tha thứ cho Diệp Vãn Thần. Mỗi lần nhắc tới hắn đều thay bằng từ biến thái, hoàn toàn đem hắn xua đuổi trong phạm vi của cô. Mãi cho đến khi Lạc U có chuyện, cô mới một lần nữa nhìn thẳng vào sự tồn tại của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nàng Đầu Mưu Tính Tất Cả.

Lạc U hai mươi lăm tuổi, gia thế cường đại, dung mạo xinh đẹp, tài hoa hơn người, toàn bộ xã hội thượng lưu đều công nhận cô là đệ nhất công chúa, trong thế giới giải trí hoàn toàn xứng đáng là một nữ hoàng. Vào lúc ấy, cô cho rằng đời này cô và Diệp Vãn Thần sẽ không có bất cứ quan hệ gì nhưng ở trong một lúc tất cả những thứ này đều thay đổi.

Lạc gia thất thế, bạn bè xa lánh, các loại scandal liên quan đến cô một đêm bay đầy trời. Nói cô là dựa vào gia thế hạng nhất, nói cô cuộc sống riêng hỗn loạn, vị hôn phu chết tiết kia nhân cơ hội giải trừ hôn ước với cô, bạn thân trở thành vị hôn phu mới của hắn. Tất cả những chuyện như vậy đột nhiên phát sinh, làm cho Lạc U một chút thời gian phản ứng cũng không có, cô như từ đàn thần (đàn tế thần linh) rơi xuống.

Kỳ thực ngay cả như vậy Lạc U cũng không tuyệt vọng, cô không phải là bình hoa, cũng không phải là dựa vào bề ngoài của nữ nhân để kiếm sống. Lạc gia tuy rằng thất thế, những người thường ngày vẫn gọi là bạn bè càng bỏ đá xuống giếng nhưng cô cũng có đầy đủ năng lực để đứng dậy một lần nữa. Chỉ là không nghĩ đến, tên vị hôn phu kia lại đem cô từ trên lầu đẩy xuống.

Trước đây không lâu Lạc U chết, cô cũng biết một ít tin tức, Diệp Văn Thần dùng hết tất cả các phương pháp để cứu Lạc gia, vì cô làm rất nhiều chuyện. Diệp gia mặc dù là thế gia nhà giàu nhưng Diệp Văn Thần là một đứa con riêng không được cưng ải. Sau khi quan hệ với Lạc U xấu đi, càng không có ai chú ý đến sự tồn tại của hắn, chính là ở Diệp gia cũng bị nhiều chèn ép. Nhưng Diệp Văn Thần không phải là một người bình thường, hắn dựa vào thủ đoạn cường hãn cùng đầu óc khôn khéo, dựa vào chính mình tạo dựng sự nghiệp. Lão đại của hắc đạo, thương gia thành công, tài sản của hắn liệt kê ra cũng là một con số lớn nhưng vì trợ giúp Lạc gia chính mình suýt nữa thì bị phá sản. Sau đó không chút do dự theo Lạc U từ toà nhà cao tầng nhảy xuống.

Lần thứ hai nghĩ đến quá khứ trước kia, tâm tình không khỏi trở nên trầm trọng. Cô không có chết mà lại trở về mười năm trước, cô bây giờ mười lăm tuổi mới vừa bước vào cao học. Diệp Văn Thần với cô vẫn là bạn cùng lớp, mà cái tên Trịnh Nghị Phong chết tiết kia cùng Hứa Quỳnh đều là bạn cùng lớp với cô. Chỉ là vào lúc này Trịnh Nghị Phong cũng chỉ là một người theo đuổi Lạc U, tuy rằng thân phận gia thế rất đáng gờm, nhưng cũng không được Lạc U nhìn ở trong mắt.

Vì sao Lạc U cùng Trịnh Nghị Phong đính hôn? Kỳ thực cũng không phải cô yêu thích người đàn ông này, chỉ là cô ở cái tuổi đó, Trịnh Nghị Phong lại theo đuổi cô hơn mười năm. Thân phận, gia thế của cả hai đều khá tương xứng, các trường bối đều cảm thấy thích hợp. Sau khi suy nghĩ cô liền đáp ứng rồi đính hôn nhưng không ngờ những thứ này đều là âm mưu. Trịnh Nghị Phong với Trịnh gia liên hợp với các đại gia tộc lớn khác chèn ép Lạc gia, quan hệ thông gia với Lạc gia đều do Trịnh gia dùng thủ đoạn làm tan rã. Bây giờ nghĩ lại tất cả đều cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng vào lúc này điện thoại đột nhiên rung lên, Lạc U liếc nhìn màn hình điện thoại, vẻ mặt trở nên cổ quái. Người gọi là Diệp Văn Thần, người đàn ông làm cho cô có cảm giác phức tạp nhất. Nếu nói là căm ghét, sau khi trải qua sinh tử cô sao có thể hung ác đối với người đàn ông vì cô mà hi sinh hết thấy. Nhưng nếu nói là yêu thích, Lạc U cũng cảm thấy không quá thực tế. Dù sao căm ghét nhiều năm như vậy cũng không phải bởi vì đối phương trả giá bao nhiêu thì nhất định sẽ chuyển thành yêu thích.

Hiếm thấy Lạc U do dự trong chốc lát, liền nhắc điện thoại. Cô nhớ tới một đời trước, cô không có nghe cuộc gọi này. Nhưng hiện tại cô sống lại, tất cả đều thay đổi, kết quả bi thảm vẫn nên để cho những người kia.

- Tôi là Lạc U.

Điện thoại được kết nối hai giây sau đó, Lạc U cố gắng để giọng nói mình thật bình thản nói.

Phía bên kia dường như sững sờ giây lát mới phản ứng được, giọng nói rõ ràng lo lắng không yên, vội vã nói rằng: “Em, em không sao rồi? Tôi nghe nói em xảy ra tai nạn giao thông, em không có chuyện gì là tốt rồi. Tôi không quấy rầy em nghỉ ngơi, tạm biệt.”

Âm thanh của Diệp Văn Thần rất có sức hút, mặc dù có chút bất an nhưng vẫn lộ ra sự ôn nhu. Lạc U nghe được trong tai vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Không ngoài ý muốn của Lạc U, Diệp Văn Thần vẫn phản ứng như thế này. Người đàn ông này trước mặt người ngoài đều mang dáng vẻ lạnh lùng, trong hắc đạo thì thủ đoạn tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình. Nhưng bất kể là lúc nào ở trước mặt cô, người đàn ông này đều cư xử không giống như thế.

Lạc U không có cúp điện thoại mà một đầu dây khác người đàn ông nói tạm biệt cũng không có cắt đứt. Trong lúc đó hai người đều trầm mặc, Lạc U đang suy nghĩ chuyện khác nên trong lúc nhất thời quên phản ứng. Mà Diệp Văn Thần lại cẩn thận cảm thụ loại cảm giác kì diệu này, bất cứ lúc nào hắn cũng chưa từng chủ động cắt đứt cuộc trò chuyện với Lạc U, lúc trước không có, hiện tại lại càng không. Đối với hắn mà nói, Lạc U đồng ý nói chuyện với hắn cũng là một việc vô cùng hiếm thấy.

Qua nửa phút, Diệp Văn Thần không nhịn được liền mở miệng nói: “Tiểu U, em... em có khoẻ không?”

Kỳ thực lúc này Diệp Văn Thần đang nghĩ, Lạc U có phải đem điện thoại ném qua một bên rồi không, chỉ là quên tắt cuộc gọi thôi. Nhưng ngay cả như vậy, Diệp Văn Thần vẫn không nở tắt, hắn rất muốn nghe giọng nói của Lạc U. Ngoại trừ mắng hắn, Lạc U đã lâu không nói chuyện với hắn.

- Tôi không được tốt, chân trái gãy xương đang nằm ở bệnh viện, không ai chăm sóc.

Lạc U suy nghĩ một chút mới bình thản trả lời. Cô trước khi chết đã từng nói, cô nhất định sẽ báo đáp người đàn ông này, mà hiện tại cô sống lại cũng nên tuân thủ lời hứa kia. Đối với Diệp Văn Thần, Lạc U cũng biết rõ ràng đối phương muốn chính là cái gì. Người này tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có cô, cô có thể không cho hắn được tình yêu nhưng ở phương diện khác cô cũng sẽ không quá keo kiệt. Mà bước đầu tiên chính là cho phép hắn tới gần mình.

Đầu dây bên kia nhất thời trầm mặc, đối phương dường như đang suy nghĩ ý nghĩa thật sự câu nói của Lạc U. Lạc U là thiên tài thông minh cực cao, tương tự Diệp Văn Thần cũng là tinh anh trong tinh anh. Nếu như ám chỉ như vậy hắn còn chưa rõ, như vậy cũng sẽ không lẫn lộn được trong cuộc đời nhưng Diệp Văn Thần căn bản không tin tưởng được suy đoán của chính mình.

- Lời này của em là có ý gì?

Giọng nói của Diệp Văn Thần có chút run, bên trong giọng dường như còn mang theo một tia ghen ghét. Ý tứ của Tiểu U đúng là như hắn tưởng tượng sao? Thế nhưng làm sao có khả năng. Cô căm ghét chính mình như vậy, làm sao có thể cho phép mình tiếp cận cô?

- Bệnh viện Kinh Cửu, phòng bệnh tự mình tra đi. Nếu như trong vòng một tiếng anh không đến, vậy cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Cắt lời Lạc U liền cúp điện thoại, tuy rằng giọng nói vẫn lạnh nhạt nhưng khoé miệng vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Kiếp trước bị tai nạn giao thông cô là chủ động gọi điện thoại kêu người hầu đến chăm sóc. Còn Lạc gia, người thân đều không có ai rảnh rỗi, xem như là đến nhìn cô cũng không thể chăm sóc cô. Nhưng đời này, tất cả đều không giống nhau, thiếu nợ cô đến cùng thì cũng phải trả. Còn cô nợ, cô cũng sẽ cố gắng trả lại nhưng cho đến

giờ phương thức cụ thể ra sao cô vẫn còn phải tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Xem Như Là Tha Thứ Có Phải Hay Không?

Lúc Diệp Văn Thần xuất hiện trước mặt Lạc U, thời gian chỉ trôi qua 30 phút, nhưng cho dù thời gian đầy đủ Diệp Văn Thần vẫn mở hời đàm địa, đáng về thờ hồng học.

- Tiểu U.

Diệp Văn Thần đi vào phòng bệnh, kêu một tiếng nhẹ nhàng, nhưng đứng cạnh cửa chứ không có bước tới gần.

Không phải không muốn tới gần mà là không dám. Cho đến tận bây giờ hắn cũng không xác định được vì sao Lạc U lại cho hắn đến đây. Hắn tuyệt đối không cho rằng Lạc U không có người chăm sóc mới tìm đến chính mình. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, chính là tâm tình của Lạc U không tốt, có lẽ muốn tìm mình để trút giận.

Mặc cho đánh, mắng, đây là tình trạng mà Diệp Văn Thần ở trước mặt Lạc U hai năm qua. Hắn không sợ đau, cũng không sợ bị nhục nhã nhưng hắn sợ ánh mắt căm ghét và lạnh lẽo của Lạc U, làm cho hắn có cảm giác muốn nghẹt thở. Huống chi, so với thống khổ của chính mình, Diệp Văn Thần càng thêm không muốn bởi vì mình mà làm hỏng tâm tình của Lạc U. Cũng là sau đó Diệp Văn Thần rất ít chủ động tìm Lạc U, chỉ là ở trong bóng tối im lặng nhìn Lạc U.

Lúc Diệp Văn Thần sáu tuổi nhìn Lạc U bốn tuổi, vào lúc ấy hắn đã mang một loại bệnh gọi là độc “Lạc U”. Mà loại chất độc này phản ứng cũng càng ngày càng kịch liệt. Mà lúc đó hắn cũng không biết yêu thích là cái gì, hắn liền thích đưa bé quá mức tình xảo tên Lạc U này. Vì Lạc U mà đợi hai năm sau mới đi học. Sau đó hắn ở bên cạnh Lạc U, vì Lạc U hắn có thể làm tất cả, cũng chỉ có thể làm Lạc U vui vẻ.

Lúc này Lạc U đang nhìn Diệp Văn Thần. Trong ấn tượng mười năm trước, Diệp Văn Thần một điểm cũng không thay đổi. Chỉ có mười bảy tuổi mà người Diệp Văn Thần đã cao đến 1m80, hắn mày kiếm mắt sao, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch lại lộ ra vẻ quyền rũ. Chẳng trách lại có nhiều cô gái thích hắn, thực sự hình dáng này quá mức mê hoặc, bởi vì lúc trước cô căm ghét mới không có để ý tới.

- Ta đói.

Lạc u nhìn Diệp Văn Thần, giọng điệu tự nhiên nói.

Diệp Văn Thần sững sốt một chút mới phản ứng được, có chút sững sờ nói rằng: “Vậy tôi đi mua cho em.”

Diệp Văn Thần nói xong liền chạy ra ngoài phòng bệnh nhưng sau một phút liền trở lại, có chút xấu hổ hỏi: “Tiểu U, em muốn ăn gì?”

Lạc U có chút buồn cười, người đàn ông trước mặt này hơi đỏ mặt vì xấu hổ làm cho Lạc U cảm thấy thật đáng yêu. Cô thật sự rất nghi ngờ tại sao trước đây mình lại chán ghét người đàn ông này như vậy.

- Ăn cháo đi, gần trường học có chỗ bán đó.

- Cháo tổ yến hay cháo nấm hương? Lại thêm vài món nữa, em bị thương, cần ăn nhiều một chút mới có nhiều dinh dưỡng.

Không cần Lạc U nói tên Diệp Văn Thần liền biết Lạc U nói là nhà hàng nào. Đối với khẩu vị của Lạc U, Diệp Văn Thần không thể không quen thuộc hơn được. Liên quan đến Lạc U dù là một dấu vết nhỏ hắn cũng không bao giờ quên.

- Cháo nấm hương đi, còn lại chính anh tự sắp xếp.

- Được, vậy tôi đi đây.

Diệp Văn Thần cẩn thận đóng kỹ cửa, liền vội vã chạy ra bệnh viện. Hắn dùng thời gian nửa giờ từ trường học để chạy đến bệnh viện, Lạc U nói câu thứ hai liền quay lại chỗ trường học. Thậm chí không hề nghĩ đến tại sao Lạc U không nói sớm là muốn ăn cháo ở gần trường, chỉ nghĩ đến Lạc U thích ăn cái gì. Hi vọng mình mua nhanh một chút, không thể để Lạc U đói bụng.

Lần thứ hai trong phòng bệnh còn một mình Lạc U nhưng Lạc U cảm thấy phòng bệnh dường như ấm áp hẳn lên, khoé miệng hiện lên một nụ cười rung động lòng người. Tuy rằng bị thương nhưng tâm tình lại tốt đến kì lạ. Việc nặng một đời, lần thứ hai nhìn thấy nam nhân ngốc hề này, tâm tình không giống nhau, Lạc U cảm thấy thế giới này thật tốt đẹp biết bao.

Lúc trở về Diệp Văn Thần đầu đầy mồ hôi, đáng về thờ hồng học như lúc ban đầu. Trong tay mang theo một đồng đồ ăn bày ra trước mặt Lạc U, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tiểu U, tôi dìu em ngồi dậy ăn thức ăn được chứ?”

Lạc U nằm ở trên giường nhìn Diệp Vấn Thần bận rộn. Nghe Diệp Vấn Thần hỏi như thế liền khe khẽ gật đầu. Cô không thích người khác đụng chạm đến mình, dù là cha mẹ cũng như thế. Diệp Vấn Thần đương nhiên cũng biết thói quen của cô nhưng lúc nhìn thấy Lạc U đáp ứng, Diệp Vấn Thần vui vẻ đến mức muốn nhảy lên.

Rất nhiều người lúc mất đi mới biết quý trọng, cho dù Diệp Vấn Thần quý trọng từng li từng tí thời gian ở bên Lạc U nhưng khi hẳn bị Lạc U bài xích mới biết thì ra bị Lạc U căm ghét lại đau khổ như vậy.

Diệp Vấn Thần tay run run, cẩn thận đem Lạc U ngồi dậy, sau đó mới điều chỉnh vị trí thích hợp của bàn ăn để Lạc U chỉ cần đưa tay liền có thể gấp nhiều món ăn. Còn hẳn thì mang theo nụ cười đứng ở một bên. Trong lòng hẳn mừng như điên không cách nào áp chế được khi Lạc U cho hẳn tiếp cận cô. Hai năm qua, mỗi giờ mỗi phút hẳn đều cầu mong chỉ có thể thôi.

Diệp Vấn Thần mua rất nhiều đồ ăn, ngoại trừ cháo nấm hương hẳn còn chuẩn bị rất nhiều món điểm tâm khác như sủi cảo tôm, bánh bao gạch cua, bánh hấp có nhân đậu lòng hóp nhỏ vô cùng tinh xảo mà đẹp. Ba, năm người Lạc U còn chưa ăn hết huống chi có mình Lạc U.

- Ngồi xuống cùng ăn đi.

Lạc U không có nhìn Diệp Vấn Thần nói xong liền bắt đầu ăn.

Diệp Vấn Thần sững sốt một chút mới phản ứng được lời Lạc U nói, mở miệng dường như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng vẫn không nói. Hẳn cẩn thận ngồi ở bên giường, yên tĩnh bắt đầu ăn, không phát ra một chút âm thanh nhưng hốc mắt của hẳn lại lặng lẽ đỏ.

Con trai không được rơi lệ, hẳn tự nói với mình không được vô dụng như vậy. Nếu như ở trước mặt Lạc U khóc, nhất định sẽ làm cho Lạc U căm ghét mình. Nhưng vẫn có một giọt nước mắt nhỏ xuống cánh tay đang cầm đũa ăn của hẳn.

Sáu tuổi bắt đầu yêu thích, mười năm cẩn thận bảo vệ, hơn hai năm chịu đựng đau khổ, hẳn đòi hỏi thực sự không nhiều. Hẳn chỉ hi vọng ở bên cạnh cô dù là vị trí nhỏ nhất. Dùng năng lực của chính mình bảo vệ cô để cô luôn nở nụ cười rực rỡ. Cho dù hai năm qua bị cô đánh, bị cô mắng, bị cô căm ghét, hẳn cũng không thay đổi dù chỉ là một chút tâm ý của mình. Trong lòng hẳn, trong mắt hẳn đều chỉ có mình cô.

“Người ta khỏe mạnh, tôi liền trời nắng”. Đối với Diệp Vấn Thần câu nói này có thể miễn cưỡng hình dung tâm tình của hẳn đối với Lạc U. Hẳn không dám ước mong quá cao, cho dù thống khổ cũng nói với mình chỉ cần Lạc U khỏe mạnh, sự đau khổ của hẳn cũng không là cái gì. Thế nhưng vào giờ phút này một câu nói của Lạc U lại làm cho hẳn phát hiện. Hóa ra hẳn mong muốn của hẳn qua nhiều. Mong có thể đến gần cô, ở khoảng cách gần bảo vệ cô, những mong muốn này đều như giấc mộng chiêm bao.

Diệp Vấn Thần thật sự rất muốn hỏi một câu : “Tiểu U, em đã tha thứ cho tôi rồi phải không ?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mất Mà Lại Được.

Lạc U và Diệp Vấn Thần đều không phải là người nói nhiều, lúc ăn cơm đều không có chủ động nói chuyện. Động tác ăn cơm của Lạc U rất chậm, lộ ra sự tạo nhã. Diệp Vấn Thần lại có vẻ vô cùng gò bó, chỉ cẩn thận ăn đồ ăn trước mặt, tận lực hạ thấp sự tồn tại của chính mình.

Lạc U có bệnh thích sạch sẽ, không thích bị người khác đụng chạm, cũng không thích cùng người ăn chung. Người quen thuộc có thể miễn cưỡng tiếp nhận nhưng nếu là người xa lạ cô đều kiêng kị, bình thường đều không có kết quả tử tế. Dường như tính cách này của cô mọi người đều biết, dù sao mấy chuyện này cũng rất riêng biệt nhưng lại làm cho Lạc U cực kì chói mắt, thực sự làm mọi người không thể không quan tâm. Mà loại tính cách này của cô cũng bị phóng đại nhiều lần nên mọi người cũng biết rõ.

Diệp Vấn Thần có thể tính là người mà Lạc U tương đối thân mật. Tính ra số lần ăn cơm cùng hẳn so với người nhà của cô còn nhiều hơn. Mấy năm tiểu học kia hai người đều là cùng nhau dùng cơm. Mãi cho đến khi hai người cắt đứt mới kéo xa khoảng cách. Mà hiện tại lần thứ hai cùng ăn cơm, tâm tình của Lạc U hết sức phức tạp, tựa như cảnh còn người mất. Còn Diệp Vấn Thần lại vô cùng kích động, cảm giác như có một đĩa bánh từ trên trời rơi xuống đập trúng hẳn.

Ăn cơm xong, không cần Lạc U lên tiếng, Diệp Vấn Thần liền nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn gọn gàng, sau đó đứng một bên chờ đợi Lạc U dọn dĩa.

Diệp Vấn Thần yêu thích Lạc U là thật, nhưng muốn nói quan hệ của hai người so với kẻ theo đuổi và người bị theo đuổi không bằng nói chủ nhân và tiểu tỳ tùng. Ở trước mặt Lạc U, Diệp Vấn Thần như một tiểu tỳ tùng biết nghe lời, Lạc U nói một hẳn tuyệt đối không nói hai. Cũng khó trách đòi trước Lạc U cảm thấy bị Diệp Vấn Thần theo đuổi, hơn nữa cho dù là đời này, Lạc U nhìn bộ dạng của Diệp Vấn Thần cảm giác cũng vẫn là như vậy.

Phương thức theo đuổi của người đàn ông này thật là có chút không giống người, Lạc U nhìn xuống kích động muốn tròn mắt, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tôi muốn vào phòng vệ sinh rửa tay.”

Lạc U chân trái bị bó bột, không cần hỏi cũng biết là khó di chuyển, Diệp Vấn Thần đương nhiên cũng nhìn thấy.

- Tôi đỡ em đi.

Diệp Vấn Thần dò hỏi. Kỳ thực, hắn rất muốn bế Lạc U nhưng cũng sợ Lạc U tức giận. Hai năm trước sự kiện kia đã để lại ký ức chưa phai trong hắn. Vào lúc ấy phản ứng thân thể của hắn tuyệt đối không phải là cố ý. Hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng, sự việc đã phát triển đến mức không thể cứu vãn.

Diệp Vấn Thần biết mình là có chút vấn đề, là trong lòng, là trên thân thể. Hắn nhìn rất nhiều phương diện tâm lý trong sách vở, hắn là người thiên về chịu đựng nhưng hắn cũng có thể khẳng định loại chịu đựng này chỉ nhằm vào một người, chính là Lạc U trước mắt.

Lúc còn nhỏ hắn cảm thấy Lạc U rất xứng là một tiểu công chúa. Hắn chỉ muốn đi theo Lạc U, chính là làm người hầu cũng tốt. Sau đó Lạc U dần dần lớn, khí thế nữ vương càng ngày càng lớn, mà tâm tư ái mộ của hắn cũng càng ngày càng dày đặc. Rất nhiều lần hắn thậm chí còn ảo tưởng, hắn quý gối bên chân Lạc U hơn mũi chân của cô, đáng người hèn mọn quý lạ.

Kỳ thực, rất nhiều lúc Diệp Vấn Thần cảm thấy, tình cảm của mình đối với Lạc U là thích hay yêu đều không thích hợp, phải nói là một loại tín ngưỡng tôn sùng. Trong cuộc đời âm u của hắn Lạc U là một tia sáng. Có Lạc U, hắn mới có dũng khí sống sót, mà vì Lạc U hắn nguyện làm bất cứ việc gì.

Diệp Vấn Thần nghĩ tới đây, không khỏi lần thứ hai nghĩ đến chuyện xảy ra ngày đó trong rừng cây nhỏ. Đây không phải là lần đầu hắn giáo huấn những người theo đuổi Lạc U nhưng hắn sợ dĩ làm như thế không đơn thuần là sự đố kỵ. Bởi vì ở trong nhận thức của hắn người con trai đó căn bản không xứng đáng với nữ vương. Cho dù ái mộ đối với Lạc U cũng là một loại khinh nhờn, vì lẽ đó hắn cảnh cáo người con trai ấy không được mơ mộng hão huyền.

Sau đó Lạc U xuất hiện, căn bản không cho hắn cơ hội giải thích liền giương tay đánh hắn một cái tát. Đó là lần đầu tiên Lạc U đánh hắn. Ngoại trừ kinh hoàng ở bên ngoài, hắn không cảm thấy bị lăng nhục, thậm chí còn thêm một tia hưng phấn. Đặc biệt là dáng vẻ kiều ngạo của Lạc U, giống như khí thế nữ vương cường hãn, làm cho thân thể của hắn có phản ứng.

Bị Lạc U đánh, hắn cảm thấy là một loại vinh quang, thậm chí là một tia hưng phấn, hắn biết là mình có chút không bình thường nhưng càng nhiều là cam chịu số phận. Hắn chính là yêu dáng vẻ hung hăng của Lạc U, yêu sâu tận xương tủy, yêu ghi lòng tạc dạ.

- Bế tôi đi.

Lạc U giọng điệu lạnh nhạt nói.

Thân thể Diệp Vấn Thần cứng ngắc một hồi nhưng không nói thêm gì nữa. Đi tới bên Lạc U cẩn thận đem Lạc U bế lên, một mùi hương thoang thoảng cũng thuận theo mà đến, ánh mắt của Diệp Vấn Thần cũng không dám nhìn vào người Lạc U.

Đối với sự căng thẳng của hắn, cô cũng cảm nhận được. Cô chỉ mang theo cái nhìn đầy ẩn ý nhìn người đàn ông này, không có qua nhiều bài xích, cũng không quá mức bất ngờ. Nếu gọi người đàn ông này đến, cô cũng đã nghĩ đến những tình huống xảy ra như thế này. Chỉ cần không quá phẫn qua đáng, cô cũng không ngại để người đàn ông này dựa vào mình gần một chút. Mà trên người hắn hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái làm cô yêu thích.

Diệp Vấn Thần đem Lạc U đặt xuống đất trong phòng vệ sinh, sau đó mới đỏ mặt nói: “Tôi đi ra ngoài chờ em, xong rồi thì gọi tôi.”

Cẩn thận đóng cửa phòng vệ sinh, Diệp Vấn Thần mới thả lỏng thở ra một hơi, trên mặt ửng đỏ cũng dần dần biến mất.

Mấy phút qua đi, Lạc U gọi Diệp Vấn Thần vào. Diệp Vấn Thần lại bế cô lên giường, mới đứng một bên như lúc đầu nhưng vẫn là dáng vẻ chờ đợi dạn dò. Lạc U không nhịn được nhủ thầm nói: “Nếu anh có việc gì thì có thể đi, không đi thì tìm một nơi ngồi xuống, đứng ở chỗ này làm cây cột à?”

- Tôi không có chuyện gì, tôi không đi, tôi ở đây chăm sóc em

Diệp Vấn Thần có chút vội vã giải thích. Sau đó liền nghe lời ngồi ở một bên ghế salon dáng vẻ nghiêm chỉnh có thể so với quân nhân.

Lạc U mỉm cười, trong lòng than nhẹ một tiếng. Người đàn ông này vẫn ngớ ngẩn như vậy, ngày thường khôn khéo lãnh khốc. Lúc ở trước mặt cô, một điểm cũng không tìm thấy.

Lạc U nghĩ, khoe miệng không khỏi thêm một ý cười, hô hấp chậm chạp, thẩm thoát liền ngủ thiếp đi.

Diệp Vấn Thần nhìn tình cảnh này, vẻ mặt càng trở nên ôn nhu, tận lực không ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lạc U. Sau đó nhẹ nhàng tựa lưng lên ghế, ánh mắt nhìn Lạc U không rời đi, cứ như vậy mà nhìn Lạc U, lưu luyến mà thâm tình.

Mất mà lại được. Diệp Vấn Thần âm thầm thì, hắn nhất định sẽ quý trọng cơ hội lần này, cũng không để hạnh phúc không dễ có được này trôi mất

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Định* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vị Trí Mà Hấn Muốn.

Lạc U bị tai nạn gãy xương trong một thời gian dài cần phải ở bệnh viện. Ăn, mặc, ở, đi lại tự nhiên có người chăm sóc. Tuy rằng Diệp Vãn Thần mặc cho đánh, mặc cho mắng, săn sóc tỉ mỉ nhưng cuối cùng hấn vẫn là đàn ông, rất nhiều chuyện vẫn là không tiện. Vì lẽ đó, vào buổi tối Lạc U liền gọi người hầu trong nhà là thím Ngọc tới chăm sóc. Thuận tiện mang một ít đồ vật cần dùng ngày thường.

Lạc U từ khi học cao trung liền chuyển ra khỏi Lạc gia. Mua một căn nhà gần trường học với ba phòng hai sảnh. Lạc gia cũng vì cô đưa đến hai người hầu, thím Ngọc chính là một trong những người đó. Đối với tính cách của Lạc U hiểu rất rõ. Cho nên, vào lúc bà nhìn thấy Diệp Vãn Thần trong phòng bệnh cũng rất là kinh ngạc. May là bà không phải là người nhiều chuyện. Ngay lập tức đem Lạc U nhìn một lượt, còn giúp cô tắm rửa đơn giản. Tuy rằng Lạc U không thích người bên ngoài đụng chạm vào cô nhưng vào thời kì đặc biệt cũng không có cách nào.

Vào buổi tối, thím Ngọc nghĩ rằng mình nên ở lại chăm sóc, liền nói với Diệp Vãn Thần rằng: “Diệp thiếu gia, trời cũng tối rồi, cậu mau mau về nhà đi. Tôi sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt. Cậu không cần lo lắng.”

Từ nhỏ đến lớn thím Ngọc đều chăm sóc Lạc U, đối với quan hệ của Lạc U và Diệp Vãn Thần cũng biết một hai, cũng không tính là quá mức xa lạ.

Hiển nhiên Diệp Vãn Thần muốn cự tuyệt nhưng không từ chối trước mà nhìn về phía Lạc U xin ý kiến. Nếu như Lạc U muốn hấn đi, hấn tự nhiên là không thể ở lại.

Lạc U nhận ra ý nghĩ của Diệp Vãn Thần, suy nghĩ một chút mới quay lại nói với thím Ngọc rằng: “Thím Ngọc, thím trở về đi. Ngày mai đem bữa sáng tới đây cũng được.”

Thím Ngọc hơi kinh ngạc, nghi hoặc liếc mắt nhìn Diệp Vãn Thần. Sau đó lại nhìn tiểu thư nhà mình, lập tức liền lộ ra vẻ mặt đã hiểu, có chút mập mờ nói rằng: “Vâng. Vậy tôi đi đây. Tiểu thư đúng là trưởng thành rồi.”

Ý riêng của thím Ngọc là để Diệp Vãn Thần ở đây có chút không tiện. Lạc U nhú mày, không thừa nhận cũng không từ chối.

Sau khi thím Ngọc rời đi, dường như bầu không khí trong phòng bệnh hơi lúng túng. Lạc U suy nghĩ một chút mới nói: “Mở ti vi đi, thời gian còn sớm, dù sao cũng ngủ không được.”

Hiển nhiên phòng bệnh cao cấp cái gì cũng không thiếu, Diệp Vãn Thần sau khi mở ti vi liền đem đồ điều khiển đưa tới trong tay Lạc U. Sau đó trở lại ghế salon, trên ghế salon còn bày ra một bộ chăn gối. Đó là trước khi rời đi thím Ngọc yêu cầu y tá tìm. Sơ pha cũng đủ lớn, Diệp Vãn Thần nằm ở nơi này cũng không tính là khó chịu.

Lạc U ngắm nghía đồ điều khiển rồi nhấn một đài, tiếp tục mở qua đài khác. Sau đó dừng lại xem một cái kênh, sắc mặt liền trở nên phức tạp.

Lúc này trên ti vi đang chiếu hình quảng cáo, đây là lần đầu tiên chụp hình quảng cáo trong đời của cô. Kỳ thực, cô cũng không có ý nghĩ muốn bước vào thế giới giải trí, cũng chưa hề nghĩ tới chính mình sẽ chụp hình, quay quảng cáo gì đó. Có điều, cô út là chủ của công ty giải trí lớn, cậu út lại là tổng giám đốc của công ty điện tử. Công ty của cậu út mỗi lần có sản phẩm mới được ra mắt đều đưa cho cô dùng thử trước. Mà quảng cáo điện thoại di động đều do cô út tìm các đại minh tinh trong công ty giải trí của mình. Khi đó cô mới tốt nghiệp trung học sơ cấp tìm cô út đi chơi, đúng lúc gặp hai người đang bàn luận vấn đề này. Cũng không biết nói làm sao liền đem chuyện đến cô. Sau một hồi thảo luận, cô không hiểu ra sao liền trở thành người phát ngôn của công ty cậu út. Sau đó cùng cái điện thoại đó quảng cáo.

Quảng cáo điện thoại lấy bối cảnh ở trường học. Lạc U mặc một bộ đồng phục được làm riêng đi trên sân trường, tóc dài tung bay. Tiếng chuông lanh lanh reo lên, điện thoại di động tao nhã màu trắng nhưng bên trong lại lộ ra vẻ đáng yêu. Lạc U hơi ngẩng đầu nghe điện thoại, không biết dưới ánh mặt trời nói cái gì. Sau đó, biểu lộ ra một nụ cười vui vẻ. Hình ảnh bị ngắt quãng nhưng lại hiện ra vô số liên tưởng. Lúc đó, điện thoại này cũng gây nên vô số sự truy đuổi của thiếu nam thiếu nữ, nhiệt tình một thời. Cũng bởi vậy Lạc U có tiếng tăm không nhỏ.

Quảng cáo này làm xong cho đến hiện tại cũng chỉ hơn có một tháng nhưng thực tế ở trong lòng Lạc U cũng đã là mười năm trước. Cái này cũng là một bước ngoặt vô cùng trọng yếu ở đời trước của cô. Có thể nói nếu như không có cái bất ngờ này, cô cũng sẽ không nhờ nó bước vào thế giới giải trí. Hiện tại cô sống lại, có muốn đi vào thế giới này hay không, chuyện này làm cho cô có chút do dự.

- Tiểu U, tôi nghe nói có mấy đạo diễn muốn mời em đóng phim, em sẽ đóng chứ?

Diệp Vãn Thần say mê nhìn Lạc U bên trong màn ảnh. Lạc U trong lòng hấn là một người con gái hoàn mỹ nhất, là cô công chúa mà hấn dùng tâm mình để bảo vệ, cũng là nữ hoàng mà hấn tôn sùng.

- Anh cảm thấy thế nào?

Lạc U có chút hiếu kì hỏi ngược lại. Mặc dù Lạc gia là gia đình giàu có, quân chính thương hắc đều có. Nhưng trên thực tế cũng không có tư tưởng bảo thủ, cứng nhắc. Những yêu cầu của họ đối với hậu bối cũng không tính là nghiêm ngặt, người trong gia đình có phần lớn đều là thái độ ủng hộ. Nhưng vào lúc này Lạc U lại muốn biết thái độ của Diệp Vãn Thần, hấn là ủng hộ hay phản đối đây?

Lạc U ở thế giới giải trí lăn lộn mười năm, bên trong thế giới đó nhìn qua những cảnh chia chia hợp hợp rất nhiều. Có nhiều cặp tình nhân không hiểu nguyên nhân ra sao liền chia tay. Rất nhiều người đàn ông thật tâm thật dạ không muốn bạn gái mình xen lẫn trong thế giới giải trí, bởi vì nó thật sự là quá

phức tạp và hỗn loạn.

- Tôi đương nhiên là ủng hộ.

Diệp Văn Thần không chút do dự nói, giọng điệu vô cùng kiên định, ánh mắt đặc biệt sáng ngời.

Lạc U có chút kinh ngạc. Diệp Văn Thần phản ứng mãnh liệt như thế cũng là nằm ngoài dự liệu của cô.

- Tại sao?

Vốn tưởng rằng mình hiểu rất rõ người đàn ông này nhưng Lạc U phát hiện cũng có nhiều điều không hiểu về Diệp Văn Thần.

Ánh mắt Diệp Văn Thần vô cùng sâu sắc mà kiên định nhìn Lạc U, từng chữ từng câu vô cùng thật lòng nói: “Ở trong mắt tôi không ai có thể ưu tú hơn em. Những sân khấu này trời sinh vì em tạo ra, chỉ cần em đồng ý đứng trên đó, em có thể đem toàn thể giới này đạp dưới chân, làm cho tất cả mọi người đều tôn sùng em.”

Diệp Văn Thần nói tới đây liền chậm rãi đứng lên, bước chân kiên định đi tới trước giường Lạc U. Nhìn Lạc U kinh ngạc vì mình, chậm rãi quỳ một chân trên đất, nhẹ nhàng đặt những ngón tay của Lạc U trên tay của mình, khẽ ngẩng đầu nhìn Lạc U.

- Ở trong lòng tôi, em là một cô công chúa đẹp nhất, là nữ hoàng tôn quý, cũng là sự tín ngưỡng của tôi. Mà tôi cũng muốn cho người trên toàn thế giới này nhìn thấy sự rực rỡ và cao quý của em, đều làm cho họ giống như tôi tôn sùng em. Cho dù ở trong lòng tôi cảm thấy, bọn họ ngay cả tôn sùng cũng không có tư cách nhưng tôi vẫn đồng ý để em trở thành một nữ hoàng tôn quý nhất.

Mà hần chính là kỵ sĩ bảo vệ nữ hoàng, là người hầu trung thành nhất. Vị trí mà hần muốn, từ trước đến nay không phải được cô yêu mà hần chỉ mong cô càng ngày càng rực rỡ, phong hoa tuyệt đại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người Đàn Ông Có Cháp.

Nhìn người quỳ gối trước mặt mình, người đàn ông với vẻ mặt cực kỳ cung kính. Lạc U kinh ngạc, cô biết người đàn ông này ái mộ cô. Thậm chí ái mộ đến mức nguyện ý nghe bất cứ mệnh lệnh gì từ cô, nhưng cô lại không biết địa vị của mình trong lòng người đàn ông này khó có thể tưởng tượng nổi.

Nữ hoàng sao? Lúc trước hoặc là nói bây giờ, mình đã từng không phải sao. Cô vẫn luôn như vậy, kiêu ngạo đứng ở chỗ cao, cho dù cuối cùng rơi thế thảm nhưng vẫn sẽ không thay đổi điểm này.

Cô có sự kiêu ngạo của cô, đến chết cũng không hối hận. Nhưng đời này, cô đã quyết định, nhất định so với đời trước càng thêm huy hoàng chói mắt, cũng tuyệt đối sẽ không để cho mình rơi vào hoàn cảnh thế thảm.

- Tôi đứng càng cao, người quý mến tôi càng nhiều, anh không sợ người khác cướp tôi hay sao?

Lạc U giống như đùa giỡn nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về Diệp Văn Thần, muốn nhìn đến cùng người đàn ông này sẽ có loại phản ứng nào.

Trong nháy mắt sắc mặt của Diệp Văn Thần có chút kì lạ, muốn nói cái gì nhưng dường như đáng vẻ thật xấu hổ không nói được.

- Muốn nói cái gì thì nói đi.

Lạc U không nhịn được nhắc.

Lúc này giọng nói của Diệp Văn Thần có chút cô đơn nói rằng: "Em cũng không thuộc về tôi, làm sao nói đến chuyện cướp đi."

Chưa từng nắm giữ, không nói gì đến mất đi. Cô xưa nay đều không thuộc về hần, mà hần nhiều nhất cũng chỉ là người theo đuổi cô thôi. Ở đâu mà dùng đến chữ “cướp” này.

Lạc U có loại kích động muốn gỡ đầu, dĩ nhiên muốn gỡ chính là Diệp Văn Thần. Lúc trước người đàn ông uy hiếp bá đạo người theo đuổi cô chạy đi đâu? Làm sao ở trước mặt cô lại trở nên tự ti như vậy. Là cô đã kích hần quá mức hay là trước đó khoảng cách của bọn họ thật sự xa xôi như vậy?

Lạc U suy nghĩ một chút, cảm thấy những suy đoán này cũng không quá đúng. Xét đến cùng nguyên nhân vẫn là người đàn ông này, trái tim của người đàn ông này cùng với người bình thường đều không giống nhau. Làm cho cô có chút bất đắc dĩ nhưng cũng có thêm một chút thương hại.

Tuy rằng thương hại một chàng trai làm cho cô cảm giác rất kỳ quái, nhưng trên thực tế tâm tình lúc này của cô chính là quái đản như vậy.

Trong lúc đó hai người không tiếp tục đề tài đó nữa, bởi vì bác sĩ đến kiểm tra phòng. Nhìn thấy trong phòng là một nam một nữ, vẻ mặt còn biểu lộ ra một tia mập mờ. Rõ ràng là đem hai người thành một cặp tiểu tình nhân, dù sao đáng về ở cùng nhau của hai người, cũng thật vô cùng xứng đôi.

Bác sĩ đến rồi lại đi, bầu không khí trong phòng bệnh cũng trở nên yên tĩnh lại. Tuy rằng ánh mắt của Lạc U đặt ở trên ti vi nhưng lại dường như đang suy nghĩ cái gì. Tuy rằng Diệp Văn Thần cũng xem ti vi nhưng toàn bộ tinh thần đều đặt ở trên người Lạc U. Hắn không biết lời nói lúc này rốt cuộc đã để lại cho Lạc U cảm tưởng gì nhưng đáy lòng của hắn là chân thật. Có điều hắn cũng tin tưởng, cho dù Lạc U lựa chọn không phải là con đường thế giới giải trí này, ở trong lòng hắn vẫn là nữ hoàng độc nhất vô nhị không ai sánh bằng.

Lạc U ở bệnh viện hơn nửa tháng, trong lúc người Lạc gia đến nhìn cô, biết cô là say rượu lái xe, cũng nhin không được giáo huấn cô vài câu. Dù sao nha đầu này vẫn là vị thành niên, nếu như không phải mặt mũi của Lạc gia còn đặt nơi đó, nơi nào còn có thể nằm yên tĩnh trên giường bệnh như vậy.

Mà ngoại trừ người Lạc gia, bạn học của cô cũng có mấy người đến, đặc biệt là Hứa Quỳnh, càng là ân cần đến thăm. Làm cho cô mỗi lần nhìn thấy Hứa Quỳnh một lần, vẻ mặt liền khó coi thêm một lần nhưng Hứa Quỳnh cũng không phải là người không có mắt, vẫn là thông minh, căn bản là không đem cái nhìn căm ghét của cô ở trong mắt.

Có điều người đàn ông làm cho cô muốn tự tay giết chết lại chưa từng xuất hiện. Bởi vì lúc này người đàn ông đó đang ở trong quân đội tham gia huấn luyện ngay cả lên lớp một lần cũng không được, càng không cần phải nói là đi ra nhìn cô. Nhưng mà lại gọi điện thoại cô mấy lần nhưng Lạc U đều không có tiếp.

Mà ở trong này hơn nửa tháng, Diệp Văn Thần vẫn coi giữ ở trong phòng bệnh, giúp đỡ thím Ngọc chăm sóc Lạc U. Thái độ của Lạc U đối với Diệp Văn Thần cũng rất tốt. Làm cho cả người Diệp Văn Thần cũng trở nên có sức sống, hơi thở âm trầm quanh thân hoàn toàn tiêu tan.

Chân của Lạc U cần tu dưỡng khoảng ba tháng, sau nửa tháng ở bệnh viện thực sự Lạc U có chút ghét khi nằm chán ở trong đây, cuối cùng vẫn là dứt khoát về nhà dưỡng thương. Người làm đưa cô về nhà lớn của Lạc gia, như vậy thuận tiện chăm sóc nhưng Lạc U lại có ý muốn ở khu nhà gần trường học. Nhà lớn của Lạc gia tuy rằng rất rộng, nhưng trên thực tế cũng không phải là một nơi ở thoải mái. Mặc dù gười nhà đối với cô vẫn tính là thương yêu, nhưng so với nhiều việc khác, căn bản cũng không có tốn quá nhiều thời gian trên người cô. Huống chi ở nơi đó trong hồi tưởng của cô cũng còn có kẻ thù. Lúc này đang có bệnh trên người, cô đúng là không muốn đối mặt với những người làm cho cô cảm thấy chán ghét.

Thu dọn đồ đạc trong phòng xong, thủ tục xuất viện cũng xong xuôi. Thím Ngọc cầm đồ đạc đi trước, trong phòng bệnh còn lại Lạc U cùng với Diệp Văn Thần. Lạc U không nói gì, Diệp Văn Thần cánh tay hơi đỏ.

- Tôi, tôi ôm em xuống.

Diệp Văn Thần lắp ba lắp bắp nói, con mắt cũng không dám nhìn về phía Lạc U. Tuy đã ôm vài lần, nhưng hắn còn có chút không dễ chịu, khoảng cách gần tiếp xúc như vậy, đối với hắn mà nói chính là loại hành hạ ngọt ngào.

Lạc U nhú mày, ánh mắt nhìn hồi lâu về phía xe lăn bị lạnh nhạt một bên, người đàn ông này cũng thật là ôm nghiệm rồi sao?

- Dùng xe lăn đi.

Nghe xong lời của Lạc U, vẻ mặt Diệp Văn Thần lộ ra một tia thất vọng nhưng cũng nghe lời đem xe lăn đẩy tới, đỡ Lạc U ngồi lên, sau đó một đường đem Lạc U đẩy ra bệnh viện.

Hai người mới vừa đi tới phòng khách của bệnh viện, biểu hiện liền nghiêm nghị lên.

- Xảy ra chuyện gì?

Vây quanh cửa lớn là một đồng phóng viên, cũng không biết là xui xẻo hay không. Lạc U nghĩ có chút bất đắc dĩ, trong ký ức cũng không có tình cảnh này, xem ra rất nhiều chuyện cũng đã xảy ra sự biến hóa.

Diệp Văn Thần đẩy Lạc U lùi lại mấy bước, đem hình dạng của hai người ẩn giấu ở khúc quanh. Tuy rằng Lạc U chỉ quay một đoạn quảng cáo nhưng cũng coi như là một nhân vật nổi danh. Hình ảnh này mà ra ống kính, vẫn có chút không thích hợp.

- Chúng ta đi từ cửa sau?

Diệp Văn Thần dò hỏi nhưng từ trong giọng nói cũng có thể nghe ra, dường như hắn không quá đồng ý như vậy.

Ở vấn đề của Lạc U, Diệp Văn Thần có một loại cố chấp kỳ lạ. Trong lòng cảm thấy chuyện đi cửa sau như vậy Lạc U không nên làm. Cho dù là tình huống đặc biệt, cũng oan ức cho Lạc U.

Lạc U không biết tâm tư Diệp Văn Thần, nếu không liền chửi lại một câu biến thái. Tâm tư của người đàn ông này cũng thật là kì lạ, người bình thường có mấy ai lại nghĩ như thế.

Có điều sau khi Lạc U suy nghĩ một chút, nhưng vẫn quyết định không đi từ cửa sau. Đi tới nơi này lại vòng ra phía sau, sau đó sẽ đi ra bãi đậu xe, cũng quá lãng phí thời gian. Vì lẽ đó, sau một phút, ánh mắt của Lạc U liền đặt ở trên mặt Diệp Văn Thần.

- Ôm tôi đi ra ngoài đi.

Trái lại chỉ cần không cho những phóng viên này phát hiện ra cô, che khuất mặt cô là được rồi.

Thân thể của Diệp Vấn Thần cứng ngắc một lúc, lập tức liền gật đầu, nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cho Anh Giữ Ở Vị Trí Đây.

Khi Diệp Vấn Thần ôm Lạc U đi ra bệnh viện cũng gây chú ý cho những phóng viên nhưng vừa nhìn thấy bọn họ vẫn còn nhỏ, hơn nữa trên đùi Lạc U còn bó bột nên họ không tiếp tục nhìn. Hai người cũng thoải mái đi ra ngoài. Diệp Vấn Thần trực tiếp ôm Lạc U vào trong xe, chiếc xe lăn đáng thương trực tiếp bị vứt bỏ ở bệnh viện.

Diệp Vấn Thần là con riêng của Diệp gia nhưng trên thực tế cũng đã nhận tổ quy tông. Tuy rằng ở Diệp gia không nhận được sự đối đãi nhưng Diệp gia cũng là danh môn cao cấp. Thân phận thiếu gia của Diệp gia vẫn làm cho Diệp Vấn Thần được lợi rất lớn, chỉ ít ăn, mặc, ở, đi lại cùng người nhà họ Diệp đều ngang bằng. Chính là mở xe ra cũng có bảy chữ số, hơn nữa hắn cùng Lạc U là con nhà danh môn, cho dù vị thành niên không có giấy phép lái xe nhưng vẫn có thể không trở ngại chạy trên đường.

Lạc U cùng thím Ngọc ngồi ở phía sau, Diệp Vấn Thần thì lái xe. Thỉnh thoảng ánh mắt sẽ nhẹ nhàng nhìn qua kính chiếu hậu. Từ góc độ nhìn của hắn, vừa vặn có thể nhìn thấy dáng vẻ nghỉ ngơi của Lạc U, tao nhã, hờ hững, lại làm cho người ta cảm giác một loại lạnh lùng. Thậm chí Diệp Vấn Thần còn có thể từ bên trong cảm giác được một tia áp lực, để hắn muốn kích động thần phục.

- Nhìn đường đi không nên nhìn tôi. Tôi cũng không muốn mới từ bệnh viện đi ra lại bị đuổi về.

Lúc nói chuyện Lạc U vẫn nhắm mắt lại nhưng cô có thể khẳng định, ánh mắt của người đàn ông kia nhìn vào mình, loại ánh mắt chăm chú cực nóng, không thể sai được.

- Xin lỗi.

Diệp Vấn Thần có chút lúng túng thu hồi cái nhìn của mình. Điều chỉnh thân thể một chút liền chăm chú lái xe. Hắn cũng không muốn xảy ra những việc bất ngờ nhưng nơi nào có sự tồn tại của Lạc U, ánh mắt hoặc là nói tâm tư của hắn chính là không tự chủ được nhìn vào đối phương. Loại cảm giác đó mãnh liệt như đang dùng thuốc phiện, không thể kháng cự.

Ở một bên thím Ngọc nhìn hai cái miệng nhỏ, vẻ mặt càng trở nên hiền lành. Bà có thể cảm giác được dường như tiểu thư có chút không giống, so với lúc trước lộ liễu tựa như có thêm một phần nội liễm bình tĩnh. Thím Ngọc nghĩ lần tai nạn xe cộ lần này giống như có cảm giác nhân họa đắc phúc. Đặc biệt trong lúc Lạc U cùng Diệp Vấn Thần ở chung cũng làm cho thím Ngọc cảm thán. Quả nhiên tiểu thư đã lớn rồi đều có người con trai yêu thích.

Vị trí của khu nhà rất gần trường học, không tính cao cấp nhưng cũng vô cùng tốt. Tòa nhà có tổng cộng mười tám tầng, Lạc U ở tầng thứ mười tám. Cũng may có thang máy, chân của Lạc U bị bó bột nếu không phỏng chừng một tháng cũng chưa chắc có thể leo lên.

Đây là lần đầu tiên Diệp Vấn Thần đến nơi này, nơi ở của Lạc gia hắn đã từng đi qua mấy lần nhưng đây là nơi sau khi Lạc U học cao trung thu xếp. Mặc dù Diệp Vấn Thần biết vị trí nhưng chưa từng đi vào. Còn Diệp Vấn Thần vì sao lại biết vị trí nơi này, vậy cũng chỉ có Diệp Vấn Thần biết. Những tin tức liên quan đến Lạc U hắn giờ nào phút nào đều quan tâm, nếu không sẽ không biết Lạc U bị tai nạn giao thông mà gọi điện đến.

Diệp Vấn Thần đỗ xe xong liền ôm Lạc U lên lầu, cánh tay vẫn còn đỏ. Lạc U nhìn ở trong mắt, trong lòng đột nhiên nghĩ, trước đây sao cô lại không phát hiện người đàn ông vậy mà lại biết thẹn thùng.

Trong thang máy có mấy học sinh là người sống ở đây, nhìn thấy ba người đi vào chủ động tránh ra một chút. Có điều khi những người kia nhìn thấy hình dáng của Lạc U và Diệp Vấn Thần thì vẻ mặt trong nháy mắt cũng trở nên kì lạ.

Lạc U cùng Diệp Vấn Thần cùng học trong học viện Tinh Vũ là một ngôi trường vô cùng có danh tiếng. Trong trường giáo dục một thể hóa, từ bắt đầu là nhà trẻ cho đến đại học đều có, xem như là ngôi trường tư nhân cao cấp nhất trong nước. Ở Bắc Kinh đại đa số những đứa trẻ có chút bối cảnh danh vọng cao đều ở trường này tốt nghiệp. Mà khoảng cách của tiểu khu này với trường học là gần nhất cho nên phần lớn ở trong đó đều là học sinh.

Tuy rằng Lạc U cùng Diệp Vấn Thần mới chuyển vào lớp mười nhưng lại cùng nhau đi tới. Bắt đầu từ lúc nhỏ gầy như chính là người có tiếng tăm trong trường học quý tộc này. Đặc biệt là sau khi Lạc U quay xong quảng cáo kia, toàn bộ trường học từ trên xuống dưới bao gồm cả thầy cô giáo không có người nào không biết Lạc U. Mà Diệp Vấn Thần thân phận đặc biệt vẫn đi theo bên cạnh Lạc U nhiều năm, hơn nữa mặt mày anh tuấn, thành tích học tập vô cùng tốt, cũng là một người có tiếng tăm trong trường. Mà lúc này bọn họ nhìn thấy Lạc U được Diệp Vấn Thần ôm vào thang máy, từng đôi mắt đều tròn tròn, chớp chớp như là xem người ngoài hành tinh.

Đương nhiên Lạc U cũng nhận ra ánh mắt khác thường của những người này, vừa nghĩ ở trong lòng liền hiểu được chuyện gì xảy ra. Đôi lông mày khẽ nhúc, ánh mắt lạnh lùng quét qua từng người, ngay lập tức những người kia liền liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu không dám nhìn nữa.

Từ nhỏ kiều ngạo của Lạc U là do bồi dưỡng mà thành, khí thế của Lạc U là trải qua nhiều năm gian khổ mà tạo thành. Mười lăm tuổi nhưng đã từng trải qua hai mươi lăm tuổi, tao nhã, cao quý, phong thái nữ hoàng, cho dù chân bị bó bột được người đàn ông ôm vào trong ngực nhưng khí chất vẫn vô cùng tôn quý, làm sao những đứa nhỏ hơn mười tuổi có thể chống lại.

Diệp Văn Thần vẫn chú ý đến Lạc U, tự nhiên cũng thấy cảnh này, ánh mắt càng trở nên lấp lánh, tim đập đều nhanh hơn mấy phần. Hắn chính là yêu thích loại phong thái nữ hoàng này của Lạc U, mỗi khi nhìn thấy hắn đều có loại kích động muốn quỳ gối bên chân cô.

Trong nháy mắt Diệp Văn Thần thay đổi Lạc U cũng nhận ra được, thân thể trở nên cứng ngắc, hô hấp trở nên gấp gáp, ánh mắt nhìn cô càng thêm nóng bỏng. Lạc U có thể cảm nhận được sự thay đổi của Diệp Văn Thần nhưng lại hết sức nghi hoặc loại thay đổi này của hắn đến cuối cùng là bởi tại sao. Cô chỉ là nhìn mấy người kia một chút, chẳng lẽ còn xảy ra sự việc nào đó mà cô không rõ hay sao.

Ánh mắt của Lạc U nhìn Diệp Văn Thần hơi nghi hoặc một chút, cô luôn cảm thấy bên trong ánh mắt cực nóng của người đàn ông này dường như còn kiềm nén cái gì đó.

Đến tầng mười tám, Diệp Văn Thần ôm Lạc U đi vào căn phòng nhưng trong nháy mắt Diệp Văn Thần cùng Lạc U đều có loại cảm giác kì quái. Chuyện này làm sao giống như chú rết ôm cô dâu vào phòng tân hôn vậy?

Lạc U trở về nhà, Diệp Văn Thần cũng không có lí do chăm sóc, bởi vì nơi này đã có hai người hầu chăm sóc cuộc sống cơm áo hằng ngày của Lạc U. Diệp Văn Thần dùng xong cơm tối liền lưu luyến không muốn rời đi. Có điều trước khi đi hắn vẫn cẩn thận hỏi: “Tiểu U, tôi có thể đến chăm sóc em được không?”.

- Ừ.

Đối với chuyện Diệp Văn Thần ở bên cạnh cô, Lạc U cũng không có bài xích. Kỳ thực người đàn ông này rất yên tĩnh, hơn nữa vô cùng nghe lời, lúc hắn ở bên cạnh cô cũng có cảm giác an tâm. Cũng giống như được một con trư khuyến dưỡng mảnh trư thành bảo vệ, loại cảm giác đó rất tốt.

- Vậy ngày mai tôi có thể đến đây sao?

Diệp Văn Thần tiếp tục hỏi, trong ánh mắt nhìn Lạc U mang theo sự chờ mong.

Lạc U cũng nhìn lại Diệp Văn Thần. Vốn là vẻ mặt lạnh nhạt cũng trở nên chăm chú mấy phần, chậm rãi mở miệng nói rằng: “Tôi không thích anh ở bên tôi làm những việc không nên làm, chỉ cần anh không chạm đến giới hạn cuối cùng của tôi, bên cạnh tôi vẫn có thể cho anh một vị trí, anh hiểu ý của tôi chứ?”.

Diệp Văn Thần vui mừng khôn xiết gật đầu thật mạnh, đương nhiên hắn hiểu ý tứ của Lạc U. Những điều này hắn đều chờ mong, còn những chuyện không nên làm kia, rút kinh nghiệm lần trước hắn sẽ không bao giờ lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nữ Nhân Gia, Nữ Nhân Tâm (Nhà Của Phụ Nữ, Lòng Của Phụ Nữ).

Lạc gia là một đại gia tộc, bốn đời đều giống nhau, thành viên rất nhiều, thế lực phức tạp, quân chính thương hắc đều trải qua. Trong thế hệ này, Lạc U là người nhỏ nhất, cũng là người được sủng ái nhất. Trong gia đình hay ở bên ngoài đều xưng cô là tiểu công chúa Lạc gia. Tuy rằng người của Lạc gia đều rất bận rộn nhưng kỳ thực đối với Lạc U rất là thương yêu.

Lạc U trở lại căn nhà của mình. Buổi tối hôm đó mẹ của Lạc U là Tô Âm liền tự mình đến thăm cô. Trong lúc Lạc U nằm viện bà Lạc cũng đến thăm cô, bà Lạc là một nhân vật Thiên hậu nhưng đã rút ra khỏi thế giới giải trí, đồng thời cũng là một nhà từ thiện. Bà chính là người phụ trách quỹ từ thiện, hơn nữa còn là trên toàn thế giới, mỗi ngày phải bay tới bay lui ở các nơi trên thế giới. Tuy rằng thương yêu con gái nhưng quá bận rộn cũng chỉ có thể tranh thủ tới thăm một lần.

Mẹ con hai người tán gẫu một lúc. Bà Lạc oán trách Lạc U tại sao ra bệnh viện lại không trở về nhà nghỉ dưỡng. Lạc U giải thích nơi này thuận tiện gần trường học, qua khoảng vài ngày nữa cô còn tính đi học, điều này làm cho bà Lạc rất kinh ngạc. Bà nghĩ khi nào con gái của mình lại biết điều như vậy, còn muốn mang thương tích đến trường học, việc này không giống với tác phong của Lạc U, không nhìn được liền trêu chọc vài câu. Lạc U cũng không giải thích, chỉ là cười vô tội. Hai mẹ con đều nở nụ cười. Bầu không khí ở chung trong lúc đó rất hòa hợp, không giống như mẹ con mà như là bạn bè.

Lúc còn trẻ bà Lạc là một nhân vật nổi tiếng trong thế giới giải trí, cho dù đã rút khỏi nhưng vẫn là đề tài cũ không giảm. Thường thường vẫn có một ít tin tức liên quan đến bà. Lạc U đã từng lựa chọn bước vào thế giới giải trí cũng bởi vì ở phương diện này có bà Lạc. Mà sau khi sống lại, quyết định lần thứ hai của Lạc U đều như nhau. Lúc này cũng là thời gian để cùng mẹ nói một chút.

- Mẹ, con định đồng ý đề nghị vào thế giới giải trí của cô út. Mẹ sẽ ủng hộ con chứ?

Ở trong hồi tưởng của Lạc U dường như một chữ đều không sai.

Tô Âm hơi bất ngờ nhưng rất nhanh liền biểu hiện ra vẻ mặt ủng hộ, nói rằng: “Nếu như là con gái của một gia đình bình thường, mẹ nhất định sẽ không đồng ý. Thế giới giải trí hỗn loạn cùng phức tạp không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Nhưng nếu như là con, mẹ tin tưởng con bất luận làm cái gì đều không có vấn đề.”

Có bối cảnh, có dụng mạo, có thông minh, Lạc U ở nơi hỗn loạn nào đều không thành vấn đề. Căn bản Tô Âm sẽ không lo lắng. Cô út của Lạc gia là bà chủ của công ty giải trí. Mà Tô gia cũng nắm giữ thế lực hắc đạo mà người bên ngoài không thể tưởng tượng được. Hơn nữa thế lực ở bên ngoài của hai nhà Lạc – Tô, người nào muốn trêu chọc Lạc U đoán chừng chính là không muốn sống.

- Cảm ơn mẹ. Con nhất định sẽ cố gắng.

Lạc U là một người rất kiêu ngạo, đồng thời cũng rất nghiêm túc, không làm thì thôi, nếu làm phải là tốt nhất. Lần thứ hai lựa chọn con đường này, cô muốn đứng ở vị trí càng cao hơn lúc trước.

Mấy ngày tiếp theo Lạc U vẫn ngoan ngoãn ở nhà tĩnh dưỡng. Diệp Văn Thần vẫn đến đây từ năm giờ sáng đến chín giờ tối, một ngày ba bữa đều ở nhà Lạc U giải quyết. Thím Ngọc cùng một người hầu khác là chị Chu đều từng nói đùa rằng để Diệp Văn Thần trực tiếp chuyển đến căn nhà này. Dù sao nơi này cũng có một căn phòng cho khách.

Căn phòng này bao gồm ba phòng ngủ, hai phòng chính cùng với một phòng sách. Thím Ngọc cùng chị Chu ở một phòng, luân phiên ngủ lại chịu trách nhiệm chăm sóc Lạc U. Đương nhiên Diệp Văn Thần cũng hi vọng có thể được ở lại nơi này nhưng Lạc U không mở miệng, hẳn chỉ có thể giữ yên lặng.

Diệp Văn Thần là con riêng Diệp gia nhưng sau khi mẹ mất lúc còn nhỏ đã được cha hắn đưa về Diệp gia. Ở Diệp gia cũng rất nhiều năm rồi, cũng xem như là thiếu gia Diệp gia danh chính ngôn thuận. Thậm chí ngay cả người bình thường đều không biết đoạn lịch sử này. Hắn cũng từng nghĩ đến việc chuyển ra Diệp gia nhưng lại bị cha hắn phản đối, lý do vì tuổi còn quá nhỏ. Muốn ở bên ngoài ít nhất phải đợi đến khi học Đại học, bây giờ vẫn phải ở Diệp gia.

Mà thời gian đó Diệp Văn Thần không về nhà hiển nhiên người nhà họ Diệp cũng biết. Diệp Văn Thần cũng không có che dấu, nói thẳng là ở bệnh viện chăm sóc Lạc U. Đối với việc này phản ứng của người Diệp gia khá là phức tạp. Ông Diệp rất là tán thành nhưng người mẹ trên danh nghĩa của Diệp Văn Thần sắc mặt rất khó coi. Còn anh trai và em gái trên danh nghĩa của hắn về mặt rõ ràng đều mang theo sự trào phúng. Giống như nói hắn là leo lên cành cao Lạc gia. Tuy rằng Diệp gia so với Lạc gia không kém bao nhiêu nhưng ít ra vẫn là kém một chút. Huống chi ở trong mắt bọn họ Diệp Văn Thần là một đứa con riêng không ra gì.

Đối với việc này căn bản Diệp Văn Thần không thêm đề ý. Sự lạnh nhạt của Diệp gia chỉ làm cho hắn thêm chán ghét. Nếu như có thể cùng Lạc U ở lại nơi này, chính là để cho hắn rời khỏi Diệp gia hẳn cũng nguyện ý. Nhưng Lạc U không có mở lời, hắn cũng chỉ có thể thất vọng từ bỏ ý nghĩ này.

Phản ứng của Diệp Văn Thần, Lạc U vẫn thu vào trong mắt. Trong lòng cũng biết ý nghĩ của Diệp Văn Thần. Nhưng đối với ý nghĩ để Diệp Văn Thần tiến dần từng bước, Lạc U vẫn còn do dự. Cô có thể cho Diệp Văn Thần giữ ở vị trí bên cạnh mình nhưng chuyện này cũng không thể đại biểu cho việc cô hoàn toàn tiếp nhận Diệp Văn Thần. Vào giờ phút này lấy tâm tư của cô thích một người đàn ông là một việc không dễ dàng. Cô tiếp nhận tình cảm Diệp Văn Thần đối với cô nhưng tình cảm của cô đối với Diệp Văn Thần là loại nào ngay cả bản thân cô cũng không biết rõ.

Là cảm động, là ngọt ngào, là tín nhiệm nhưng cũng không hẳn là tình yêu, ít nhất hiện tại còn không phải. Cho nên cô không thể quyết định để người đàn ông này vào ở đây. Ngồi nhà của một người phụ nữ chính là trái tim của người phụ nữ, đi vào trong nhà chính là đi vào trong tim. Nhưng có thể hay không vào ở nơi này còn cần nhiều yếu tố mới có thể khẳng định.

Diệp Văn Thần có chút thất vọng nhưng không có nửa điểm nản lòng, dù cho trời mưa gió đúng thời gian liền có mặt hắn. Hắn là một người đàn ông ít nói, mặc dù có lòng muốn cùng Lạc U trò chuyện nhưng lại không biết nói cái gì mới được. Cho dù từ nhỏ đã ở bên cạnh Lạc U nhưng hắn vẫn còn căng thẳng, vì vậy lại càng không biết nói cái gì. Chính vì lẽ đó, mỗi ngày đều yên tĩnh ngồi một bên. Thỉnh thoảng xem sách, thỉnh thoảng nhìn Lạc U, thỉnh thoảng làm một số chuyện, cứ như vậy trôi qua từng ngày.

Lạc U cũng không phải là người nói nhiều, cô có thể sẽ nói toạc ra nhưng cũng là người yên tĩnh. Hơn nữa lúc này hành động không có hiệu quả. Mỗi ngày việc làm nhiều nhất chính là đọc sách, hơn nữa còn là sách giáo khoa cao trung.

Trên thực tế ký ức về cao trung đã qua hơn mười năm. Nếu như không phải trí nhớ Lạc U đủ tốt, cô có thể sẽ học thêm một lần nữa chương trình học của cao trung. Dù sao sau khi lên Đại học, kiến thức có thể sử dụng ở cao trung thật sự là ít đến đáng thương. Nếu như là người bình thường đã sớm quên hết rồi.

Lạc U đọc sách giáo khoa xem như là chuẩn bị bài, tốn công sức mấy ngày đã xem xong sách của năm lớp mười một. Ở một bên nhìn Diệp Văn Thần, tiến độ cũng không kém. Từ nhỏ đối với tài năng xuất chúng của đôi phương đều biết rất rõ. Đối với việc này cũng không mấy kinh ngạc. Vì lẽ đó cho dù không nói tiếng nào, ở chung cũng khá hòa hợp, có thể biết là một loại hiểu ngầm.

Chương 10: Quay Lại Trường Học.

Giữa cuối tuần tháng mười hai, đêm trước lễ Giáng sinh, Lạc U ở bệnh viện nửa tháng, lại ở nhà ngột ngạt hơn nửa tháng, thực sự có chút khó chịu. Tuy rằng lợi dụng khoảng thời gian này suy nghĩ những việc sau này cần phải làm. Cũng thuận theo làm một vài vấn đề nhưng cô vẫn có chút khô khan. Nghiêm túc suy nghĩ một chút, liền quyết định muốn trở lại trường học, làm một cô học sinh giỏi.

Mùa đông rất lạnh. Thím Ngọc vì sợ Lạc U lạnh nên đã mặc rất nhiều lớp áo mới để cô đi ra ngoài. Tất nhiên là do Diệp Vấn Thần ôm đi ra ngoài. Đối với việc này Lạc U đã quen. Tuy rằng Diệp Vấn Thần còn có chút ngượng ngùng nhưng động tác đã tự nhiên hơn, đúng là đã thành thói quen tự nhiên.

Một đường đi về phía dưới, xe của Diệp Vấn Thần đã chờ ở dưới lầu. Trong cốp xe cũng chuẩn bị thêm xe lăn. Cận thận bé Lạc U ổn định ở ghế sau, mới an an ổn ổn lái xe đi.

Kỳ thực tình huống thông thường như thế này, người bình thường đều ngồi ở vị trí kế bên người lái. Chỉ có tài xế hoặc người hầu lái xe, ông chủ gì đó mới ngồi ở phía sau. Vừa an toàn vừa có phong thái, cũng xem như là một thói quen mang tính lễ nghi. Nhưng nếu như là bạn bè hoặc bạn học, ngồi ở phía sau có vẻ hơi kỳ quặc.

Lạc U chớp mắt một cái, không nói ra là nghi vấn cái gì nhưng trong lòng lại cảm thấy quái lạ. Từ ngày Diệp Vấn Thần quỳ gối trước giường cô nói với cô những câu nói kia. Lạc U cảm giác sâu sắc thái độ của Diệp Vấn Thần đối với cô không giống, loại cảm giác đó không có chỉ là thái độ đối với người mình yêu thích. Hay thật sự như Diệp Vấn Thần từng nói, ở trong mắt hắn cô là công chúa, là nữ hoàng. Loại thái độ hoàn toàn tuân theo kia, làm cho cô cảm thấy quái dị, đồng thời cảm xúc cũng thay đổi.

Là vui mừng, cũng có lẽ là động lòng? Là không chế dục vọng thỏa mãn, hay chinh phục dục vọng đang kêu gào? Lạc U có chút mê man nhưng bất luận đến cùng là cái gì, loại thái độ này của Diệp Vấn Thần rất rõ ràng đã lấy được lòng cô.

Sau năm - sáu phút liền lái xe vào học viện Tinh Vũ, trong trường đương nhiên không cho phép tùy ý lái xe vào. Nhưng bất cứ là nơi nào đều có chút nhân vật đặc thù. Diệp Vấn Thần thuộc về loại này, Lạc U hiển nhiên cũng thuộc loại này. Lạc U cùng Diệp Vấn Thần trở lại trường học người có quan hệ đều đã sớm đến thăm hỏi. Thậm chí hơn nửa số người của trường đều biết. Có điều lúc mọi người thấy Diệp Vấn Thần ôm Lạc U ngồi lên xe lăn, vẫn là không nhận được kinh ngạc thốt lên.

Lạc U có bệnh thích sạch sẽ, căn bản không cho người bên ngoài tiếp xúc, đây là việc mà toàn trường đều biết. Lạc U cùng Diệp Vấn Thần quan hệ rạn nứt, thậm chí còn tuyên bố không cho Diệp Vấn Thần xuất hiện ở vị trí của cô. Cho dù ở trong lớp, cũng đem Diệp Vấn Thần đuổi tới ngồi ở góc cuối cùng bên trong phòng học. Thế nhưng hiện tại hai người vậy mà lại dùng dáng vẻ thân mật như vậy xuất hiện, thật là làm cho mọi người không thể không kinh ngạc.

Lớp học cao trung của Tinh Vũ học viện có tổng cộng năm tầng lầu, bên trong có bố trí thang máy nhưng cũng không cung cấp cho học sinh sử dụng. Đương nhiên cũng có những tình huống đặc biệt. Dưới hàng trăm con mắt đổ dồn vào, Diệp Vấn Thần đẩy Lạc U đi vào trong thang máy, ngăn cách rất nhiều ánh mắt kinh ngạc.

Mà sau khi bọn họ đi vào trong thang máy, tiếng bàn luận huyên náo của mọi người cũng nhộn nhịp vang lên. Các loại tin đồn không giống nhau mà tương đồng.

Bên trong thang máy, Diệp Vấn Thần cẩn thận kiểm tra đồ dùng của Lạc U một lần, thân thiết sắp xếp một lúc, mới lại lần nữa đứng phía sau Lạc U.

Ngày hôm nay, toàn thân Lạc U mặc một bộ tuyết trắng. Áo khoác nhung cừu màu trắng thêm quần dài ca rô màu trắng, vừa che kín vị trí bị thương lại lộ ra một phần linh khí tao nhã. Mái tóc đen dài xoắn ở sau lưng, tóc mái ngang che kín lông mày. Cả người đẹp đẽ như cỏ thơm. Mà Diệp Vấn Thần lại mặc một bộ âu phục màu đen nhàn nhã. Thân hình đứng phía sau Lạc U, thấy thế nào cũng giống như công chúa cùng quân gia đi theo bên cạnh.

Hai người từ thang máy đi ra, lần thứ hai thu hút vô số sự chú ý. Thậm chí rất nhiều bạn học từ trong lớp đi ra vì để nhìn bọn họ. Hai người đều là người có tiếng tăm trong trường học, ở thời đại này mạng lưới tin tức phát triển. Chỉ là trong một thời gian ngắn lên lầu, diễn đàn trang web của trường học cũng đã bắt đầu loan truyền tin tức quan hệ của hai người bọn họ. Trong đó càng xem các loại suy đoán càng khiến người ta quáng mắt.

- Chị Tiểu U, chân đã đỡ hơn chưa, em đến đây chị được không?

Trước cửa phòng học, Hứa Quỳnh nghênh đón, mang theo nụ cười quan tâm hỏi. Chỉ là nụ cười này ở trong mắt Lạc U, thấy thế nào cũng cảm thấy đối trả cũng chói mắt.

Lạc U lạnh lùng lướt qua Hứa Quỳnh một chút, cái gì cũng đều không nói. Diệp Vấn Thần cảm giác được thái độ lạnh lùng của Lạc U lúc này, cũng không dừng lại, trực tiếp đẩy Lạc U vào lớp học, hoàn toàn xem như Hứa Quỳnh không tồn tại.

Sắc mặt của Hứa Quỳnh trở nên khó coi, cắn cắn môi dưới nhưng cũng không có tiến lên để tự tìm phiền phức nữa.

Trong phòng học bàn ghế đều là một người, Diệp Văn Thần đem cái ghế của Lạc U chuyển đi, rồi đẩy Lạc U qua. Sau đó liền đi đến vị trí của chính mình – bên trong góc cuối của phòng học.

Nhưng vào lúc này, giọng điệu Lạc U hờ hững nói rằng: “Anh ngồi ở bên trái của tôi đi.”

Giọng nói của Lạc U không lớn nhưng người xung quanh đều có thể nghe thấy rõ ràng. Trong chốc lát sắc mặt mọi người đều trở nên quái dị. Vị trí bên trái Lạc U vẫn luôn trống không, bởi vì đó là vị trí của Trịnh Nghị Phong. Sau khi tựu trường Trịnh Nghị Phong chỉ học một tháng liền xin nghỉ cho đến hiện tại. Trịnh gia là thế gia quân nhân, lần này Trịnh Nghị Phong cũng là tham gia một tổ chức quân đội đơn giản để huấn luyện thành bộ đội đặc chủng. Loại huấn luyện này, tiêu chuẩn tham gia có hạn. Nếu như không có bối cảnh hùng hậu người bình thường căn bản không thể tham dự.

Toàn trường học người người đều biết đại thiếu gia Trịnh gia Trịnh Nghị Phong đang theo đuổi Lạc U. Vị trí bên trái là Trịnh Nghị Phong chủ động tìm giáo viên sắp xếp. Nhưng lúc này Lạc U nói một câu liền để Diệp Văn Thần ngồi ở chỗ đó. Về mặt của mọi người làm sao không trở nên quái lạ đây.

Vị trí bên phải của Lạc U cũng là một bạn học nam nhưng cũng là lớp phó học tập đang đeo một đôi kính gọng đen cồng kềnh. Thấy cảnh này, chớp mắt một cái, lại chớp mắt thêm một lần nữa, có chút ngượng ngùng đứng lên nói: “Tớ, tớ nhường vị trí này cho cậu đó.”

Mặc dù lớp phó học tập Triệu Viễn xem như có chút ngây ngô nhưng trên thực tế vẫn rất thông minh, bằng không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy. Vị trí ở bên cạnh Lạc U này, có khi lại là chỗ ngồi không tốt.

Có điều ý tốt của Triệu Viễn đương nhiên không được tiếp nhận. Bất luận là Lạc U hay Diệp Văn Thần đều không có phản ứng. Diệp Văn Thần chỉ sững sờ một chút liền ngồi ở vị trí của Trịnh Nghị Phong. Ánh mắt nhìn về một bạn học, bạn học kia lập tức đi tới vị trí trước kia của Diệp Văn Thần, thu dọn đồ đạc của Diệp Văn Thần rồi đưa đến. Mà sau đó, Diệp Văn Thần cũng đem đồ đạc của Trịnh Nghị Phong số lượng không nhiều lắm, thu dọn xong liền ném trên bục giảng. Hành vi vô cùng kiêu ngạo.

Lớp phó học tập lúng túng ngồi xuống. Xung quanh yên tĩnh đến kì lạ. Ánh mắt vô tình hay cố ý đều nhìn hai người Lạc U và Diệp Văn Thần. Nghĩ đến lúc Trịnh Nghị Phong trở lại đến cùng là việc kinh khủng gì sẽ xảy ra.

Mà ở trong không khí kì lạ này, Lạc U cùng Diệp Văn Thần lại có vẻ vô cùng thản nhiên. Hai người yên tĩnh xem sách, căn bản không đem phản ứng của mọi người nhìn ở trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đặt Vào Cánh Chim.

Vào giữa trưa sau bốn tiết học, bốn giáo viên cũng phát hiện bầu không khí quái dị bên trong lớp học, thậm chí trong đó có một người là giáo viên chủ nhiệm. Nhưng ngay cả như vậy cũng không có thầy cô nào nói nhiều lời vô nghĩa gì. Có thể dạy học ở Tỉnh Vũ học viện, trừ phi có bối cảnh đầy đủ, không phải vậy thì giáo viên phải hiểu đạo lý vì học sinh mà làm việc. Học sinh có khả năng học ở nơi này không phải giáo viên bình thường có thể đắc tội được.

Mà cũng vào lúc này, sự tĩnh của Lạc U cùng Diệp Văn Thần đã được loan truyền đến tất cả mọi người, trên là hiệu trưởng của học viện, dưới là bác gái ở quầy căng – tin, thậm chí có xu hướng lan rộng thêm. Dù sao hiện tại Lạc U cũng xem như là một người có tiếng tăm, cộng thêm bị thương lại ám muội cùng ở chung với một nam sinh, chủ đề như vậy vẫn là gây nên sự chấn động không nhỏ. Thậm chí còn có phóng viên tìm đến, có điều họ không được vào học viện chỉ có thể đứng chờ ngoài cổng.

Thời điểm tan học giữa trưa, trong lớp ai cũng không động đậy, ngay cả giáo viên cũng đứng chờ. Mãi cho đến khi Diệp Văn Thần đẩy Lạc U ra khỏi lớp học, mọi người mới nói nhau đi ra. Có thể thấy được địa vị của Lạc U ở trường học.

Diệp Văn Thần đẩy Lạc U đi tới căng – tin của trường học. Có điều căng – tin này cũng không phải nơi thông thường, chuyên môn chuẩn bị các phòng ăn nhỏ cho một số học sinh đặc biệt, giá cả mắc đến đáng sợ. Mỗi bữa cơm ở đây đều có thể tiêu tốn đến bốn, năm con số.

Hai người vừa mới chọn một vài món ăn. Ngay tại lúc Diệp Văn Thần vì Lạc U lột khăn ăn thì có một đám người đi vào. Sau khi nhìn thấy Diệp Văn Thần cùng Lạc U, ánh mắt liền sáng lên và đi đến.

- Chị Tiểu U, nghe nói chị xảy ra tai nạn giao thông, làm chúng tôi lo lắng đến chết được. Sớm biết buổi tối ngày hôm ấy chúng tôi sẽ đưa chị trở về rồi. Chị còn không cho chúng tôi đi thăm chị, cũng không biết bình phục như thế nào. Lại còn thuê một người hầu đặc biệt chăm sóc chị. Haha, làm cho một nhóm người chúng tôi rất kinh ngạc đó.

Đang nói chuyện chính là một người con trai tuổi chừng mười lăm, mười sáu, một đầu tóc vàng lộ ra kim quang chói mắt. Giọng điệu nói chuyện và dáng

về như một tiểu lưu manh. Vừa nói vừa nhìn Lạc U nháy mắt, ánh mắt lướt qua Diệp Văn Thần lại mang một tia khinh bỉ.

Lạc U nhìn năm người trước mặt, ánh mắt lướt qua trên mặt từng người. Mỗi một cái nhìn đều vô cùng chăm chú, chăm chú đến tận xương tủy.

Năm người. Trong đó có gia tộc hai người trực tiếp tham gia vào việc tiêu diệt Lạc gia, sự việc xảy ra sau lại bị gia tộc của hai người khác bỏ đá xuống giếng. Duy chỉ có một người là thái độ hoàn toàn thờ ơ, hoặc là nói gia tộc của người kia căn bản không có tư cách tham dự.

Trước mắt có thể nói năm người này không phải đối tượng báo thù chủ yếu của cô nhưng cũng là ứng cử viên chắc chắn sẽ trả thù trong kế hoạch của cô.

Cô, Diệp Văn Thần, Trịnh Nghị Phong và năm người này đều xem như là vô cùng nổi danh trong hội con ông cháu cha. Không phải quan ba đời chính là quân ba đời sao. Phía sau mỗi người đều có một gia tộc khổng lồ chống đỡ. Mặc dù giữa mấy người cũng có thể so ra trên dưới cao thấp. Nhưng người ở bên ngoài nhìn vào thì hiển nhiên đều là tồn tại của một vòng tròn. Mà cũng chính là những người này, từ nhỏ giả mạo danh nghĩa bằng hữu ở cùng một chỗ với cô, nhưng ngày sau trở thành phần mộ chôn cất Lạc gia cùng cô. Lừa dối cùng phản bội đã làm cho lòng của Lạc U hoàn toàn lạnh.

Diệp Văn Thần khẽ nhíu đôi môi gọi cảm, đặc biệt ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo. Nhưng cũng không nói cái gì chỉ là nhìn Lạc U ở trước mặt.

Những người này đối với hần trào phúng cùng khinh bỉ, hần đã sớm vô cùng quen thuộc. Thời gian từng ở bên cạnh Lạc U, hần hiểu rõ trong mắt những người này ẩn chứa sự xem thường. Tuy rằng hần là người của Diệp gia nhưng cũng chỉ là một đứa con riêng. Loại thân phận này đối với người bình thường có thể vẫn cao cao tại thượng. Nhưng ở trong mắt những người này thì không có đủ tư cách. Sau khi quan hệ của hần cùng Lạc U rạn nứt, những người này đối với hần càng thêm khinh bỉ không thêm che giấu. Đối với việc này, Diệp Văn Thần nhìn ở trong mắt nhớ ở trong lòng. Tuy rằng không có phản kích, nhưng cũng không đại biểu vào lúc nhất thời ở một nơi nào đó hần sẽ không cho kẻ địch một đòn chí mạng. Chính là không động thì thôi, hơi động là kinh người. Những lời nói đã kích loại này không có bất kỳ tính chất thương tổn. Đối với Diệp Văn Thần mà nói, cái này chẳng qua là trò trẻ con.

Diệp Văn Thần giống như là một con rắn độc, tùy thời mà động mới là bản tính của hần. Thù dai, tàn nhẫn, phúc hắc, lãnh khốc, đây mới thực sự là Diệp Văn Thần. Hay nói một cách chuẩn xác, đối mặt với người ngoài không phải Lạc U, Diệp Văn Thần mới biểu hiện ra bộ mặt đó.

Ngoại trừ tâm tư thù dai cùng khinh thường. Trước mặt Lạc U Diệp Văn Thần có một loại tâm thái khá là phức tạp. Đó chính là hoàn toàn đem quyền chủ động cùng khống chế đặt vào trong tay Lạc U. Lạc U muốn hần làm cái gì, hần sẽ làm cái đó. Để hần kiêu ngạo phản kích kẻ địch, hần liền lãnh khốc đem chính mình thành kẻ bề trên. Nếu như để hần lựa chọn ẩn nhẫn khuất nhục, như vậy hần liền trầm mặt đối với tất cả, để cho hần cút thì cút, để hần ở lại thì ở lại. Cái này cũng là Diệp Văn Thần, chân chính là Diệp Văn Thần.

Mà lúc này Diệp Văn Thần lựa chọn chính là trầm mặc, đem quyền chủ động hoàn toàn giao ở trong tay Lạc U. Chính mình xem như là một tiểu tùy tùng thật sự.

Lạc U đem tất cả những thứ này nhìn ở trong mắt. Tình cảnh này và trong ký ức tương tự đến kinh ngạc. Chỉ có điều lúc ấy Diệp Văn Thần không có ở bên cạnh cô, mà ở cách cô rất xa. Vào lúc ấy, cô lựa chọn chính là thờ ơ lạnh nhạt nhưng vào giờ phút này trong lòng cô đều tràn đầy căm ghét, đối với những người này căm ghét. Trước kia như thế nào cô lại không phát hiện những người này lại âm mưu như thế cũng làm cho người ta chán ghét đây.

Ở trong lòng Lạc U cảm thán xong, giọng điệu mới chậm chậm nói rằng: “Đừng bảo tôi không nhắc nhở mấy người, hần hiện tại là người của tôi. Nếu như có người đối với người của tôi không khách khí, tôi sẽ tức giận.”

Ở đây bảy người, ngoại trừ sắc mặt Lạc U bình tĩnh ra, bao gồm là Diệp Văn Thần bởi vì câu nói hỏi hột của Lạc U đều thay đổi về mặt. Diệp Văn Thần không kiềm nén được mừng rỡ, con mắt đen thâm thúy đặc biệt lóe sáng, nhìn chăm chăm về phía Lạc U. Đường như ở trong mắt hần, trong thế giới của hần chỉ có một mình Lạc U, không chứa thêm thứ gì khác.

Năm người còn lại sắc mặt thì có chút khó coi. Từ trước đến nay bọn họ cùng Lạc U ở chung một nhóm, mà điều này cũng ý nghĩa cho việc Trịnh Nghị Phong cùng ở trong nhóm này. Nhất là trong đó có hai người, gia tộc của bọn họ bám vào bên dưới Trịnh gia. Mà Trịnh Nghị Phong theo đuổi Lạc U, bọn họ đương nhiên cũng rõ ràng. Hơn nữa, xem như không có quan hệ với Trịnh Nghị Phong, chỉ luận về bọn hần cũng không muốn tiếp nhận Diệp Văn Thần. Mà lúc này nghe Lạc U nói ra những lời như vậy. Bọn họ như thế nào lại không thay đổi sắc mặt. Lời nói như vậy từ trong miệng Lạc U nói ra, chính là làm cho mọi người không thể xem nhẹ.

Người Lạc gia đa số đều bao che khuyết điểm, hiển nhiên Lạc U cũng như thế. Chỉ có điều biểu hiện này trước đây cũng không nổi bật. Bởi vì không có người có tư cách được Lạc U thừa nhận. Nhưng trong chớp mắt cô sống lại, quan hệ của cô cùng Diệp Văn Thần trong lúc đó cũng đã bắt đầu thay đổi.

Giống như cô đã từng suy nghĩ. Diệp Văn Thần, người đàn ông này, cô tất nhiên sẽ đặt vào dưới cánh chim của mình mà bảo vệ thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cô Cô Tôi Chơi

Lạc U nói xong cũng không để ý đến năm người kia. Năm người này đều ở cùng nhau, được mọi người gọi là nhóm năm người. Máy người này hai mặt nhìn nhau, sắc mặt khó coi. Cuối cùng vẫn là người con trai tóc vàng miến cường nở nụ cười nói: “Nếu chị Tiểu U đã lên tiếng, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không làm thêm cái gì. Hai người ăn ngon miệng, chúng tôi không quấy rầy.”

Năm người đi rồi, Lạc U nhìn một chút cũng không nhìn, khí thế cao ngạo làm cho trong lòng Diệp Văn Thần nóng lên. Hắn rất thích dáng vẻ cao cao tại thượng không coi ai ra gì của Lạc U.

- Cảm ơn.

Lạc U đối với hắn bảo vệ, hắn rất cảm động.

Lạc U nhìn Diệp Văn Thần một chút, không hài lòng nói rằng: “Về sau đừng ngu ngốc để người bắt nạt mà không phản kháng. Anh là người của tôi, anh bị bắt nạt chính là làm mất hết mặt mũi của tôi, hiểu không?”

Thực ra, Lạc U biết Diệp Văn Thần tuyệt đối không phải là người dễ bị ức hiếp nhưng cô không nghĩ ra người đàn ông này làm sao vừa đến trước mặt cô giống như bị liệt, yếu đuối dường như không phải cùng một người.

Trong lòng Lạc U nghi ngờ nhưng cẩn thận nghĩ lại, kỳ thực cái cảm giác này cũng không tồi. Cô là một người rất mạnh mẽ, cô tin tưởng năng lực của chính mình, cũng có đầy đủ năng lực để làm một vài chuyện mà mình muốn. Để bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ, cô cũng không ngại dùng chính mình để bảo vệ. Cô có thể cảm giác được người đàn ông này đối với cô ý lại, giống như sự tin tưởng của hắn đối với cô, đều là không thể nghi ngờ.

Diệp Văn Thần nghiêm túc suy nghĩ một lúc. Sau đó gật đầu lia lịa, trong mắt có thêm một tia kiên quyết. Đương nhiên là đem lời Lạc U khắc trong lòng, hắn sẽ không lặp lại. Nếu như bởi vì hắn mà làm mất mặt mũi của Lạc U, đó chính là lỗi của hắn, cái này hắn tuyệt đối không cho phép.

Hai người nói chuyện rất chăm chú, cũng không cho rằng kỳ lạ nhưng trên thực tế loại lý luận này cũng tuyệt đối có vấn đề. Chỉ có điều một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, người bên ngoài cảm thấy thì cũng có quan hệ gì đây.

Dùng xong cơm trưa, Lạc U cũng không có tiếp tục lên lớp. Nơi này dạo một lần cảm nhận một chút bầu không khí của trường học cũng đã đủ rồi. Mười năm trước, tất cả đều là hình dạng của mười năm trước. Trong kí ức một số điểm mờ hồ cũng trở nên rõ ràng, hết thảy đều rõ ràng.

Lạc U không có về nhà mà lại để Diệp Văn Thần đẩy cô đi chung quanh trong sân trường. Mặc dù nhiệt độ có chút thấp nhưng cũng không có ảnh hưởng đến hành động dấn dấn của hai người tạo nên hiệu ứng hồ điệp. Trên mạng lưới tin tức lại lần nữa đăng lên hình ảnh đi dạo của hai người. Các loại góc độ, các loại chụp trộm, những người đứng đợi ở cổng lớn cũng không nhìn được mà làm thêm vài tấm, để đăng lên báo giải trí tăng thêm một tin bất quải.

Lạc U quay quảng cáo điện thoại di động xong thì được mọi người quan tâm. Có điều bởi vì công ti giải trí bảo vệ, căn bản cũng không có người tra được tư liệu về cô, cũng chỉ có những người trong giai cấp thượng lưu hai, ba đời mới biết thân phận của cô. Nhưng cũng không có ai nói ra, chính là không dám, mà có nói cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thân phận thực sự của Lạc U đã bị truyền thông biết cả rồi, dám để lộ tin tức này cho truyền thông thì cũng tuyệt đối không nhiều. Tuy rằng Lạc gia không thể một tay che trời nhưng để xử lý mấy công ti truyền thông thì cũng tuyệt đối là vấn đề nhỏ.

Vì lẽ đó thân phận của Lạc U luôn luôn là bí ẩn, mọi người cũng chỉ có thể biết cô là học sinh. Từ lúc sinh ra đã mang theo khí chất tao nhã cao quý, mỗi cái nhắc tay nhắc chân đều giống như một cô công chúa, có sức hấp dẫn không thể xem nhẹ.

Buổi chiều, khi Lạc U vừa mới về nhà thì nhận được điện thoại của cô út. Nói là buổi tối sẽ đến nhà cô nói chuyện. Lạc U cũng không bắt ngờ ý muốn đến chơi của cô út. Muốn tiến vào thế giới giải trí, ắt phải gắn liền với cô út.

Đêm đó cô út Lạc gia đến trong lúc Diệp Văn Thần còn chưa về. Hắn ngồi ngay ngắn cùng Lạc U trước máy tính xem tin tức, hơn nữa nói chuẩn xác là đang xem bài báo nói về quan hệ của bọn họ. Tuy rằng báo chí cùng truyền thông cũng không có đăng tải tin tức gì nhưng trên internet cũng có không ít tin tức liên quan đến bọn họ. Nhất là ở trên mạng lưới của trường, những bức ảnh nhiều đến hàng trăm tấm. Diệp Văn Thần khi nhìn cũng đã quyết định, lúc về nhà nhất định phải đem những bức hình này tải xuống mà gìn giữ. Lúc trước, hắn cùng Lạc U chụp ảnh chung ít đến thăm thương.

- Tiểu U, con thực sự muốn vào thế giới giải trí? Làm ngôi sao nhìn như nở mày nở mặt nhưng trên thực tế rất là khổ cực. Mặc dù có ta bảo bọc con, sẽ không để con chịu thiệt nhưng lại có chút vấn đề, chỉ có thể nhìn biểu hiện của chính con. Nếu như con chỉ là muốn vui đùa, cô liền vì con an bài một con đường chơi đùa. Nếu như con thật lòng, như vậy sau khi chờ con thương thế lành hẳn sẽ bắt đầu huấn luyện, nhưng mà phải chịu khổ nha.

Cô út của Lạc U Lạc Học Tâm là một người phụ nữ rất cường thế, tuổi vừa mới满 bốn mươi, dáng vẻ lại như ba mươi tuổi. Trên người mặc một bộ áo da chồn đỏ rực làm cho bà vừa lộ liễu vừa chói mắt, so với khí thế của những ngôi sao còn mạnh hơn. Có điều ở trước mặt Lạc U lại thêm một phần từ ái.

- Lời cô út nói con đều hiểu, con cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Cô út cần phải hiểu rõ con, không làm thì thôi, nếu làm thì phải tốt nhất. Đương nhiên sẽ không vui đùa đơn giản như vậy.

Lạc U hiểu rõ ý nghĩ của cô út. Bên trong thế giới giải trí muốn phát triển ở phương diện truyền hình thì đòi hỏi phải là kỹ xảo tinh tế, muốn phát triển ở phương diện ca hát thì đòi hỏi phải là giọng hát tuyệt mỹ. Tuy rằng năng khiếu bẩm sinh của cô vô cùng tốt nhưng dù sao cũng không có trải qua huấn luyện. Lạc Học Tâm vẫn có chút lo lắng.

Kiếp trước khi Lạc U quyết định bước chân vào thế giới giải trí đã trải qua ba tháng huấn luyện dày đặc. Các loại kiến thức có liên quan đều mạnh mẽ nhồi vào, hiển nhiên trong đó rất khổ cực. Có điều đời này, hiển nhiên Lạc U cũng không có lặp lại việc này một lần nữa. Không chờ Lạc Học Tâm nói

chuyện, tiếp theo liền nói: “Cô út, việc huấn luyện đều không cần phải sắp xếp. Chính là có kịch bản hay đem tới cho con chọn. Cô cũng không cần lo lắng cho hành động của con. Nếu như con làm không được, có thể thay đổi con.”

Trong giọng nói của Lạc U khiến cho người không thể không mang theo nghi vấn về sự tự tin và kiêu ngạo. Lạc Học Tâm sững sốt một lúc, bà đương nhiên là hiểu rõ cháu gái của mình nhưng vẫn cảm thấy Lạc U trước mắt cùng với trước đây dường như không giống nhau. Nhưng cụ thể không giống ở nơi nào thì không thể hình dung được. Nếu như nhất định phải nói, chính là trước đây lộ liễu chói mắt, hiện tại lại là ánh sáng nội liêu.

Cảm nhận Lạc U lúc này, đột nhiên Lạc Học Tâm nghĩ đến một câu hình dung như vậy: “Cô khiêm tốn chính là để cho cả thế giới này đều biết đến cô.”

- Được. Có kịch bản hay cô út nhất định sẽ đưa cho con. Chính là không biết con có mục đích gì hay không, điện ảnh hay là kịch truyền hình, cổ đại hay là hiện đại. Hoặc nói về đề tài khác, có muốn cùng nam nghệ sĩ hợp tác hay không. Lại nói đứa nhỏ Tiểu Thần này không tệ. Nếu là Tiểu Thần đối với việc này cũng hứng thú, có thể thử xem nha.

Lạc Học Tâm vừa nói vừa mang theo ánh mắt nhìn chăm chú về phía Diệp Văn Thần, trong đó mang theo một ý tứ thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Con Không Phải Là Hoàng Tử

Lạc Học Tâm rất tò mò vì sao Diệp Văn Thần lại ở đây, rốt cuộc cùng cháu gái của mình có quan hệ gì. Nhưng hiểu kì thì hiểu kì, bà cũng không có chủ động thăm dò. Loại quan hệ ám muội này vẫn là chính mình tự thăm dò một chút, hẳn là khá thú vị. Dù sao hai người kia ở chung không giống như là người yêu, lại cũng không giống như bằng hữu bình thường. Đúng là không có loại cảm giác của những người đang yêu. Nếu bà hỏi thăm, hai người này cũng chưa chắc biết nên trả lời như thế nào.

Mà Lạc Học Tâm đề nghị Diệp Văn Thần cùng bước vào thế giới giải trí, lời nói ra đã làm cho tâm huyết dâng trào một lúc. Nhưng nói xong lại càng thêm khẳng định đề nghị của chính mình không sai. Cho dù Diệp Văn Thần không cần tận lực đi biểu diễn, ngũ quan anh tuấn sâu sắc cũng đủ khiến hắn vinh quang bước lên hàng ngũ minh tinh thần tượng. Hơn nữa quanh người hắn khí thế lạnh lùng đều hết sức rõ ràng, đúng là rất thích hợp với khẩu vị của đại chúng đương thời.

Diệp Văn Thần cũng sững sờ, hẳn chưa từng có ý nghĩ sẽ bước chân vào thế giới giải trí, cái loại nghề nghiệp tinh quang chói mắt không thích hợp với hắn. Nhưng hắn cũng không lập tức từ chối mà là nhìn về phía Lạc U trung cầu ý kiến. Quyết định cùng ý nghĩ của hắn đều không quan trọng, quan trọng chính là suy nghĩ của Lạc U như thế nào. Nếu như Lạc U muốn để hắn bước vào thế giới giải trí, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Lạc Học Tâm nhìn Diệp Văn Thần, Diệp Văn Thần nhìn về phía Lạc U. Lạc Học Tâm cũng thấy ánh mắt của Diệp Văn Thần nhìn về phía Lạc U. Lạc U chớp mắt một cái, đột nhiên cảm thấy tình cảnh như thế này có chút buồn cười kỳ lạ.

- Anh nhìn tôi như vậy làm cái gì? Có muốn hay không là chuyện của chính anh. Chẳng nhẽ để tôi quyết định thay anh?

Lạc U cười hỏi, lời nói rất tùy ý.

- Em đồng ý thì tôi đồng ý. Em không muốn thì tôi từ chối. Chuyện của tôi em cũng có thể quyết định.

Trái ngược với sự tùy ý của Lạc U, vẻ mặt Diệp Văn Thần nghiêm túc đến đáng sợ. Từng câu từng chữ giống như là một lời thề thông thường, làm cho người ta không thể nghi ngờ.

Lạc U cũng không tính là quá mức bất ngờ nhưng về mặt kinh ngạc của Lạc Học Tâm thì có chút rõ ràng. Ánh mắt chuyển động qua lại giữa Lạc U cùng Diệp Văn Thần. Nghĩ rằng tiểu tử gốc Diệp Văn Thần này xem ra thật sự thích cháu gái của mình. Thậm chí ngay cả loại câu nói buồn nôn cũng có thể nói ra, so với phim còn là phim thần tượng.

- Vậy hãy để cho Tiểu Thần cùng diễn đi. Cô sẽ bảo bọn họ làm riêng cho các con một kịch bản thần tượng trường học. Hoàng tử sánh đôi cùng công chúa, nhất định sẽ thành công.

Lạc Học Tâm càng nghĩ càng hưng phấn. Trong đầu đã bắt đầu một loạt hoạt động quảng bá. Cần phải để cho những đứa trẻ của mình một lần là nổi tiếng. Nói thế nào thì thế giới giải trí cũng xem như là địa bàn của chính mình. Nếu như đứa trẻ nhà mình đều tâng bốc mà không nổi tiếng, những năm này bà lẫn lộn trong thế giới giải trí cũng vô ích.

Diệp Văn Thần thoáng sững sốt, lập tức thấp giọng nói: “Con không phải là hoàng tử.”

Tiếng nói của Diệp Văn Thần rất thấp, trong lúc hưng phấn Lạc Học Tâm không hề nghe rõ, phản xạ hỏi: “Con nói cái gì?”

Diệp Văn Thần muốn lập lại nhưng bị Lạc U giành nói trước: “Không cần phải phiền toái như vậy, kịch bản thần tượng có ưu điểm cũng có nhược điểm. Tất cả đều chờ kịch bản xuất hiện rồi hãy bàn.”

Câu nói của Diệp Văn Thần, Lạc Học Tâm không hề nghe rõ nhưng Lạc U lại nghe được. Trong lòng loại cảm giác kỳ quái càng dày đặc, cô thật sự ngạc nhiên. Rốt cuộc Diệp Văn Thần xác định vị trí quan hệ của hai người bọn họ như thế nào? Chẳng lẽ hẳn thực sự muốn làm người hầu của cô hay sao?

Hoặc là nói, cái gì cũng đều do cô tính toán, thậm chí ngay cả chuyện của hẳn cô cũng có thể quyết định, hoàn toàn có dáng vẻ phục tùng đối với cô. Làm cho cô có cảm giác, người đàn ông này không giống với những người theo đuổi cô, trái lại càng giống như một người hầu trung thành, mà cô chính là chủ nhân của hẳn.

Chủ nhân? Lạc U tự mình đưa ra kết luận cũng không nhận được sùng sốt một lúc. Nhưng không biết tại sao cũng không có ý nghĩ phản cảm, trái lại cảm thấy khá thú vị.

- Cũng được. Nhưng mà đóng phim truyền hình có thể hay không sẽ ảnh hưởng đến học tập của các con. Nếu không thì đóng phim điện ảnh đi, chỉ cần quảng bá tốt, phòng bán vé cũng sẽ không có vấn đề.

Lạc Học Tâm suy nghĩ một lúc lại thấy có chút lo lắng nói. Dù sao Lạc U cùng Diệp Văn Thần còn là học sinh. Bà cũng không muốn bởi vì nguyên nhân quay phim chụp ảnh mà ảnh hưởng đến học tập của hai người.

- Điện ảnh hay là truyền hình đối với con cũng không có khác biệt lớn, cô út có thể tự mình sắp xếp. Nhưng mà có một chuyện con hi vọng cô út có thể giúp đỡ con.

Lạc U cũng không ngại quay phim điện ảnh hay truyền hình. Nếu đã đi vào cái vòng tròn lẩn quẩn này, như vậy cái gì cũng phải làm ra một loại thành tích. Kiếp trước cô cũng đã thử nghiệm nhiều phương diện, cô muốn chính mình bất kể làm cái gì cũng đều không có vấn đề.

- Chuyện gì?

Lạc Học Tâm có chút tò mò hỏi.

- Đầu tiên con không muốn công khai thân phận của con, quan hệ của con và cô cũng xin bảo mật.

Lạc U yêu cầu như thế đương nhiên là có suy nghĩ của riêng mình. Ngược lại cũng không làm cho người khác để ý, nói cô là dựa vào quan hệ mà nổi danh. Mà là muốn làm hết khả năng để cảm nhận được một ít chân thật gì đó. Sống lại cả đời, rất nhiều ý nghĩ của cô đều thay đổi. Cô cũng dần dần rõ ràng, thứ gì đối với cô là quan trọng nhất, cuộc sống như thế nào mới có thêm ý nghĩa.

Lạc Học Tâm nghiêm túc suy nghĩ một lúc thì đồng ý yêu cầu của Lạc U. Bà cũng không hi vọng thân phận của Lạc U lộ ra ánh sáng quá sớm. Bởi vì như vậy có thể để cho Lạc U nhận thức rất nhiều người. Về điểm này Lạc Học Tâm cùng Lạc U cũng coi như là bất mưu nhị hợp (không bàn mà trùng ý).

Sau đó Lạc Học Tâm lại nói một chút đề tài liên quan về thế giới giải trí, đặc biệt là một số sự việc cần thiết phải chú ý. Nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, Lạc Học Tâm cũng chỉ nói sơ sơ. Thỉnh thoảng Lạc U sẽ trả lời vài câu, nhìn như nghe chăm chú nhưng trên thực tế cũng đã suy nghĩ nhiều vấn đề. Mà Diệp Văn Thần thì vẫn yên tĩnh ngồi ở một bên lắng nghe, không nói cái gì nhưng đem những điều Lạc Học Tâm nói đều ghi ở trong lòng.

Lạc Học Tâm suy nghĩ lúc đi đã hơn chín giờ tối, đứng dậy vô tình hay cố ý nhìn về Diệp Văn Thần hỏi một câu: “Tiểu Thần, con không về à? Lạc gia và Diệp gia cùng đường, cô đưa con một đoạn.”

Diệp Văn Thần cũng đứng lên, nghe được Lạc Học Tâm nói thì phản xạ hồi đáp: “Cảm ơn cô Lạc, con cũng có xe, con có thể tự về được.”

- Vậy thì cùng xuống dưới?

Trong giọng nói của Lạc Học Tâm mang theo một tia trêu chọc, ánh mắt cũng trở nên mập mờ chuyển động nhìn Lạc U cùng Diệp Văn Thần. Không chờ Diệp Văn Thần trả lời thì nói tiếp: “Tiểu Thần, tuổi của Lạc U còn nhỏ, có một số việc cần phải chú ý, không nên làm thì không thể làm.”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Văn Thần là sững sờ sau đó thì luống cuống, có chút cấp thiết giải thích: “Cô Lạc, cô đừng hiểu lầm, chúng con cũng không có làm cái gì. Vậy con đi đây.”

Diệp Văn Thần không để ý chuyện của chính mình nhưng hẳn không hi vọng bởi vì mình mà làm cho người khác hiểu lầm Lạc U, đặc biệt đối phương lại là trưởng bối của Lạc U. Tuy rằng hẳn đối với Lạc U là một loại hi vọng xa vời nhưng trên thực tế hẳn tuyệt đối không làm như vậy. Ở trong lòng hẳn Lạc U là cao cao tại thượng không thể khinh nhờn. Hẳn tuyệt đối sẽ không làm những chuyện không nên làm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Quà Tặng Lễ Giáng Sinh

Trái ngược với Diệp Văn Thần hoảng loạn cùng vội vã giải thích, phản ứng của Lạc U bình tĩnh rất nhiều, phải nói là bình tĩnh quá mức. Lạc Học Tâm mới vừa dứt lời cô đã phản ứng lại nhưng cũng chỉ là nhú mày, buồn cười nhìn Lạc Học Tâm. Sau khi Diệp Văn Thần giải thích, giọng điệu hồ hững nói: “Cô cô, con đã không còn nhỏ. Chuyện của con chính con sẽ có trách nhiệm, cô không cần phải lo lắng.”

Diệp Văn Thần cùng Lạc U một trước một sau mở miệng nói. Lúc đầu, Lạc Học Tâm bối vì lời nói Diệp Văn Thần mà biểu lộ vẻ mặt hải lòng. Sau khi nghe Lạc U nói thì lập tức thay đổi sắc mặt, lặp lại động tác nhú mày của Lạc U, trực tiếp hỏi ngược lại: “Tiểu U, con đây là cùng Tiểu Thần giao du à?”.

Lạc Học Tâm cuối cùng vẫn đem câu nói này ra khỏi miệng. Vốn là dự định không hỏi nhưng thái độ này của Lạc U làm cho Lạc Học Tâm có chút hoài nghi. Lê nào hai người kia thật sự giao du. Nếu như đúng là như vậy, cái này cũng coi như là một việc không nhỏ. Ít nhất theo bà biết, đây là lần đầu tiên Lạc U nói về chuyện tình yêu.

Diệp Văn Thần đỏ mặt ngay tại chỗ, mở miệng muốn giải thích nhưng bị Lạc U cướp trước một bước nói rằng: “Cô cô, cô là bà chủ của công ty giải trí, không phải paparazzi bát quái của truyền thông. Bây giờ liên quan đến vấn đề này, có phải hay không muốn điều tra cẩn thận.”

Không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, Lạc U lựa chọn dùng một phương thức khác đáp lại câu hỏi của Lạc Học Tâm.

Lông mày của Lạc Học Tâm nhíu cao lên, có chút bất mãn nói: “Con đây là đang trốn tránh câu hỏi của ta à? Làm bà chủ của công ty giải trí, cô cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ quan tâm danh nghĩa, vấn đề tình cảm của nghệ sĩ. Huống chi con là cháu gái của ta, làm trưởng bối quan tâm một chút chẳng lẽ không được à?”.

- Bà chủ, nhưng mà chúng ta chưa có ký hợp đồng nha, như vậy chúng ta cần phải đổi một công ty quản lý tốt hơn, chúng ta bán nghệ nhưng không có bán thân nha.

Lạc U trên ghẹo trả lời, chính là nửa điểm cũng không hé miệng.

Lạc Học Tâm không nhịn được gõ trên đầu Lạc U một cái, cười mắng: “Nha đầu thôi, muốn đổi công ty cũng không có cửa đâu. Ngày mai cô sẽ kêu người đem hợp đồng đưa đến cho các con ký, để cho các con vừa bán nghệ lại bán thân, vì cô mà kiếm một lượng lớn tiền. Đem con bóc lột đến mức không có thời gian để bàn chuyện tình yêu.”

Khi Lạc Học Tâm nói xong ba chữ cuối cùng, vô tình hay cố ý nhìn Diệp Văn Thần một chút. Kỳ thực bà đối với Diệp Văn Thần coi như là hải lòng. Đứa nhỏ này tuổi còn trẻ mà đã chính chắn, tướng mạo xuất sắc, năng lực cũng không thấp. Tuy rằng ở phương diện gia thế có chút vấn đề nhưng chỉ cần là Tiểu U thích, bà cũng sẽ ủng hộ. Huống chi quan trọng nhất vẫn là thái độ của Diệp Văn Thần đối xử với Lạc U làm cho bà rất là hải lòng. Cái loại đáng về nói gì nghe vậy, làm cho bà nhìn thì cảm thấy vô cùng thú vị.

Lạc U cười cười cũng không có phản bác nữa, biết cô út đây là đang quan tâm cô, như vậy cũng đủ rồi. Trong ký ức, lúc Lạc gia gặp chuyện không may, cô út cũng táng gia bại sản vì muốn Lạc gia trở mình nhưng cuối cùng vẫn không có cứu vãn được sự suy vong của Lạc gia. Có điều cô cũng không có nhìn thấy kết quả cuối cùng nhưng có nhìn hay không đối với cô mà đã không còn quan trọng. Bởi vì loại chuyện kia cô sẽ không bao giờ cho phép nó xảy ra.

Kỳ thực, lúc Lạc gia gặp nạn, tuyệt đại đa số người nhà họ Lạc vẫn là cung chung hoạn nạn. Có tiền bỏ tiền, có lực xuất lực. Dù sao phúc sào chi hạ an hữu hoàn oan (Toàn thể gặp xuôi xèo, cá thể cũng không thể bảo toàn), đạo lý này mọi người đều hiểu nhưng cũng không thiếu kẻ phản bội tồn tại. Ở trong lòng Lạc U đem từng cái tên của những người kia nhớ lại, hơi thở quanh thân đều trở nên lạnh lùng.

Lạc Học Tâm đi rồi, Diệp Văn Thần cũng không có ở lại. Lạc U đi đứng không tiện cũng không có đưa tiễn bọn họ, chỉ là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ. Về mặt biểu lộ ra một tia tàn nhẫn. Thù - cô nhất định sẽ báo.

Mấy ngày kế tiếp Lạc U không có đi đến trường học mà là tìm những tư liệu ở mạng. Hơn nửa tháng này cô vẫn luôn thu thập một ít tin tức, bất động sản, cổ phiếu, mạng lưới điện tử, khoa học kỹ thuật sinh hóa, giải trí truyền thông, trong ký ức mười năm trước có quá nhiều tin tức quý giá. Lạc U không muốn lãng phí loại tài nguyên này. Tuy rằng, Lạc gia cùng Tô gia của mẹ cô đều là gia tộc lớn. Quân chính thương hắc đều có, người bên ngoài không thể tưởng tượng được quyền thế. Nhưng Lạc U cũng không muốn một mực đi dựa vào người nhà lót đường mà là muốn dùng năng lực của mình tạo ra một thế lực thuộc về mình. Một thế lực to lớn có thể hoàn thành kế hoạch báo thù của cô.

Tiền là vật cần thiết, giao thiệp là không thể thiếu, âm mưu quỷ kế không có hạn cuối, kẻ thù không diệt cô sẽ không bỏ qua. Cô sẽ đem tất cả năng lực của mình tạo ra một thế lực thuộc về mình, sau đó liên hợp Lạc gia cùng Tô gia. Đem tất cả kẻ địch đều đạp ở dưới chân, sẽ không cho bọn họ có bất luận cơ hội nào tổn thương cô cùng những người mà cô thương yêu.

Không nên trách cô lòng dạ độc ác, tâm không tàn nhẫn, đứng không vững, yếu đuối đều bị người ta bắt nạt, thiện tâm không đảm đương được chính sự. Cô cũng không thể xin lỗi trời cao đã cho cô một cơ hội sống lại một lần nữa.

Mà trong mấy ngày qua, hiển nhiên Diệp Văn Thần vẫn như cũ dù là mưa gió vẫn có mặt hắt. Đặc biệt là vào lúc lễ Giáng sinh, đôi tai của Diệp Văn Thần càng đỏ khi đưa cho Lạc U một món quà nhỏ mà tự tay hắt gói.

- Tiểu U, hi vọng em có thể thích.

Về mặt của Diệp Văn Thần khi tặng quà vừa hồi hộp vừa chờ mong. Món quà này hao phí rất nhiều tâm huyết của hắn, đi học bệnh, đi học gia công điều

khắc ngọc thạch, hẳn tiêu phí thời gian hơn nửa năm mới chuẩn bị kỹ càng món quà này. Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không thể đưa cho Lạc U nhưng không có nghĩ đến vậy mà được Lạc U tha thứ, lại một lần nữa ở bên cạnh cô bảo vệ. Hơn nửa tháng trước, hẳn đã nghĩ đem quà tặng này đưa cho Lạc U nhưng vẫn còn ngượng ngùng. Mãi cho đến hiện tại mới có dũng khí đem quà tặng này đưa ra.

Đương nhiên Lạc U sẽ không cự tuyệt, nhận lấy quà tặng liền mở giấy gói ra. Ở trước mặt người tặng quà mở quà ra cũng là đối với đối phương tôn trọng. Nhưng mà hành động này của cô hiển nhiên đã làm cho Diệp Văn Thần càng trở nên hồi hộp.

- Nếu như em không thích tôi sẽ làm thêm những cái khác cho em. Tôi làm không được tốt lắm, mong em đừng ghét bỏ nó.

Quà tặng còn chưa thấy, Diệp Văn Thần đã nói lên sự dự phòng trước. Trái lại, hẳn đối với tay nghề của mình không phải không có tự tin mà là quà tặng của mình có chút đơn sơ, thực sự không xứng với phẩm vị của Lạc U. Ở trong lòng của Diệp Văn Thần, mỗi một cái yêu thích của Lạc U đều đáng giá để hắn chăm chú đối xử. Mà có thể là đồ vật Lạc U yêu thích, hiển nhiên cũng là cao cấp bên trong cao cấp.

Lạc U không nhận được tròng Diệp Văn Thần một cái. Diệp Văn Thần lập tức ngậm miệng lại. Lúc này Lạc U mới hài lòng tiếp tục mở quà.

Giấy gói mở ra, lộ ra một hộp gỗ cổ kính đặc biệt tinh mỹ. Lạc U nghĩ chỉ riêng chiếc hộp này thôi cũng là một món quà đẹp. Ánh mắt của cô nhìn đến, đây tuyệt đối là một món đồ cổ đã qua nhiều lần rồi, dấu vết điêu khắc tinh mỹ mang theo lịch sử. Cũng không biết rốt cuộc Diệp Văn Thần ở nơi nào tìm thấy. Có điều chỉ nhìn một cách đơn thuần chiếc hộp này, làm cho Lạc U đối với món quà trong lễ vật này càng thêm hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Quà Tặng

Hộp quà được mở ra, một cái vòng tay tỏa ra ánh sáng màu tím yên tĩnh nằm bên trong. Lạc U chỉ nhìn một chút thì đã thích chiếc vòng tay này.

Lạc U là một người có phẩm vị, người có phẩm vị đương nhiên cũng là một người tinh mắt. Ở phương diện đồ cổ chỉ hiểu được sơ qua nhưng ở phương diện ngọc thạch, phi thủy, châu báu, kim cương, trong mắt của những người trong nghề Lạc U chính là một người giỏi. Mặc dù vòng tay này là do sức người tạo ra nhưng ở phương diện vật liệu cũng là cao cấp trong cao cấp. Mấy viên tử phi châu tử (Viên ngọc màu tím) tỏa ra ánh sáng tím, tuyệt đối là tử phi trong hoàng gia, giá trị chỉ ít từ năm con số trở lên, có tiền cũng không mua được loại này.

Hơn nữa, điều khiến Lạc U yêu thích nhất chính là hình dáng của những hạt châu này. Bởi vì do sức người điêu khắc, hình dáng của mỗi một hạt châu đều khác nhau, hình thù kỳ quái nhưng đặc biệt tinh xảo. Có thể thấy được Diệp Văn Thần rất dụng tâm để làm.

“Hãy đeo lên dùm tôi đi.”

Lạc U đưa lại cho Diệp Văn Thần, giao cho Diệp Văn Thần một nhiệm vụ vô cùng vinh dự. Nụ cười trên mặt Diệp Văn Thần không thể nén được đã bộc lộ ra. Giờ phút này, núi băng đã tan ra.

Cẩn thận từng li từng tí đem chiếc vòng tay đeo trên cổ tay mảnh khảnh của Lạc U. Xúc giác lạnh lẽo làm cho Lạc U hơi rút tay lại nhưng rất nhanh thì đã thích ứng với loại nhiệt độ này. Chiếc vòng tay màu tím đeo ở trên cổ tay của Lạc U càng lộ ra vẻ cao quý, tao nhã, càng lộ ra một hơi thở thần bí mê hoặc.

“Rất thích hợp với tôi, đáng tiếc tôi không có quà để tặng lại anh, nhưng mà...”

Giọng nói của Lạc U ngừng lại, thanh âm thấp hơn hai lần mang theo một tia mê hoặc khó có thể phát hiện, chậm rãi nói rằng:

“Quà đáp lễ, tôi có thể thỏa mãn anh một nguyện vọng nhưng không được quá phận.”

“Tiểu U không cần làm như vậy. Em yêu thích món quà tôi tặng em cũng là quà đáp lễ tốt nhất. Chỉ cần em đồng ý để tôi ở lại bên cạnh em, tôi không còn mong ước gì khác.”

Lời nói của Diệp Văn Thần chính là thật lòng, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là muốn cùng Lạc U vĩnh viễn ở chung một chỗ. Mà nguyện vọng này lại không phù hợp với điều kiện mà Lạc U đưa ra hồi nãy. Bởi vì nguyện vọng này đã không thể dùng từ quá đáng để hình dung.

“Tôi đã nói cho một nguyện vọng làm quà đáp lễ, anh không cần phải từ chối. Anh từ chối sẽ làm tôi không vui.”

Lạc U không tin chính mình đã nói như vậy, Diệp Văn Thần còn có thể từ chối.

Quả nhiên, lần này Diệp Văn Thần không tiếp tục nói từ chối, mà là sững sờ sau đó nghiêm túc suy nghĩ.

Lạc U cũng không giục. Cô đứng là có chút ngạc nhiên, rốt cuộc người đàn ông này sẽ có yêu cầu như thế nào? Là hẹn hò? Hôn môi? Hoặc là tiến thêm một bước? Trong lúc nhất thời, ở trong đầu Lạc U xuất hiện rất nhiều sắc thái hình ảnh nhưng cuối cùng lại bị chính mình bác bỏ. Diệp Văn Thần đối với

cô có thể là có *** nhưng khả năng tự kiểm chế của Diệp Vấn Thần rất mạnh. Lại có tình cảnh lúc trước trong rừng cây nhỏ làm cảnh tỉnh, hiện tại lúc đối mặt với cô căn bản sẽ không làm những hành động không nên làm. Hơn nữa cô cảm thấy Diệp Vấn Thần sẽ không mượn những cơ hội như vậy đưa ra loại yêu cầu này.

Nhưng mà có nhiều lúc sẽ có bất ngờ nho nhỏ xảy ra.

Sau khi Diệp Vấn Thần nghiêm túc suy nghĩ, cũng không biết là nghĩ tới cái gì, đột nhiên sắc mặt trở nên hơi kỳ lạ nhưng ánh mắt lại phi thường sáng sủa, giống như là đang nghĩ đến việc gì nên hưng phấn.

Lạc U nhú mày nhưng không có hỏi cái gì, mà là chờ Diệp Vấn Thần mở miệng.

“Tiểu U, tôi... tôi muốn hôn em, có được không?”

Diệp Vấn Thần lấy hết dũng khí mới đem câu nói này hoàn chỉnh nói ra. Dứt lời, đồng thời sắc mặt của hắn cũng trở nên đặc biệt hồng hào, ánh mắt cũng có chút ngượng ngùng trốn tránh.

Chân mày của Lạc U nhếch cao hơn một chút, yêu cầu của người đàn ông này làm cho cô có một chút bất ngờ nhỏ. Nhưng mà cô cũng không có ý định cự tuyệt. Nếu như chính là hi vọng của người đàn ông này, cô cũng không ngại phớt lờ. Cô mãi mãi cũng sẽ không quên tình cảnh người đàn ông này theo cô nhảy xuống lầu. Cô đối với tình cảm của hắn tuy rằng không phải là tình yêu, cũng đã so với tình yêu muốn nặng hơn. Đường như là một loại cảm giác có thể sinh từ cùng nhau.

“Được.”

Lạc U đồng ý. Kỳ thực cô cảm thấy, coi như là người đàn ông này muốn cùng cô lên giường, cô cũng có thể sẽ không từ chối. Việc nặng nề này, hai chữ tình yêu này đã không ở trong kế hoạch của cuộc đời cô. Nếu như người đàn ông này thật sự yêu cô như vậy, cô cũng không ngại cùng người đàn ông này đi hết cuộc đời, cho dù cô có thể không có cách nào yêu người đàn ông này.

Yêu là cái gì? Bất kể là phù phiếm của kiếp trước, hay là gánh nặng của kiếp này, Lạc U cảm thấy mình đều chưa từng có cái loại cảm giác này, nhiều nhất cũng chỉ có ưa thích hoặc là thương thức thôi. Đã như vậy, cần gì phải tính toán đây, cùng với người đàn ông này, cũng xem như là cô suy nghĩ ra một phương thức báo đáp.

Lạc U đồng ý làm cho Diệp Vấn Thần rất bất ngờ. Thậm chí hắn đã nghĩ sau khi Lạc U từ chối hắn nên có phản ứng gì nhưng Lạc U đã đáp ứng rồi. Cứ như vậy trong nháy mắt, trong đầu của Diệp Vấn Thần trống rỗng, căn bản không biết nên phản ứng ra sao.

Lạc U cũng không giục, chỉ là dùng một loại ánh mắt an hòa hờ hững nhìn Diệp Vấn Thần, như là đang đợi, cũng như là căn bản không thêm đề ý. Nhưng bất kể là loại nào, Diệp Vấn Thần đều không thể chú ý tới. Lúc này hắn chỉ cảm giác được tim mình đập nhanh hơn, toàn thân đều không thể khống chế, có chút run rẩy.

“Tiểu U, tôi... tôi...”

Diệp Vấn Thần muốn nói cái gì hoặc nói là giải thích cái gì. Hắn là muốn hôn môi Lạc U nhưng trên thực tế lời nói vừa nãy của hắn cũng chưa nói rõ ràng. Hắn muốn hôn môi cùng suy nghĩ của Lạc U chính là không giống nhau.

“Không cần nhiều lời, muốn hôn thì hôn đi.”

Lạc U không thích thái độ cứ ập a ập ứng của Diệp Vấn Thần lúc này, loại yêu cầu này cũng dám nói, cần gì phải xấu hổ đây. Hiện nhiên lúc này Lạc U có chút hiểu lầm Diệp Vấn Thần. Tuy rằng dung túng hành vi của Diệp Vấn Thần nhưng tâm tư vẫn còn có chút phức tạp.

Quả nhiên Diệp Vấn Thần ngậm miệng lại, sắc mặt do dự dần dần trở nên kiên định. Đường như trong nháy mắt hơi thờ lảng động kia trở nên hơi hung mãnh, giống như là không thêm đếm xỉa đến.

Lạc U cũng nhìn chăm chăm vào Diệp Vấn Thần. Mà ngay lúc Lạc U nhìn kỹ, Diệp Vấn Thần chậm rãi di chuyển. Nhưng mà Lạc U lần nữa ngoài ý liệu chính là Diệp Vấn Thần không chỉ không có đi tới trước người của cô, trái lại là lui về phía sau một bước. Sau đó dưới cái nhìn chăm chú cùng kinh ngạc của Lạc U, chậm rãi quỳ xuống.

Quỳ một chân trên đất, sóng lưng thẳng tắp, giống như lần đó ở trong bệnh viện. Diệp Vấn Thần lần thứ hai quỳ gối trước mặt Lạc U. Sau đó, hai tay thận trọng tí nâng lên mắt cá chân mảnh khảnh của Lạc U. Về mặt vô cùng thành kính ở trên mu bàn chân trắng mịn của Lạc U ấn xuống một cái hôn nhẹ.

Trong nháy mắt cảm giác tê dại truyền khắp thân của Lạc U. Ánh mắt khó mà tin nổi nhìn Diệp Vấn Thần lại như là nhìn quái vật. Vào giờ phút này, người bình tĩnh như Lạc U cũng không thể không ở trong lòng thầm mắng lên. Người đàn ông này thật là một tên biến thái, hôn chỗ nào không hôn lại đi hôn mu bàn chân của cô, còn dùng một loại dáng vẻ hoàn toàn thần phục. Rốt cuộc hắn là đang làm cái gì, là thật xem mình là nữ hoàng bề hạ của hắn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đây Là Tuyệt Phối

“Diệp Văn Thần, tôi đã từng nói anh là biến thái, anh có tức giận không?”

Thái độ chậm chạp qua đi, giọng nói Lạc U trên cột hỏi.

Lúc này tâm tình của Diệp Văn Thần tự nhiên là vô cùng thấp thỏm, có trời mới biết hắn đã cố vũ bao nhiêu dũng khí mới làm ra lựa chọn như vậy. Cái hôn đơn giản này dường như đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn. Chính là lúc này hắn cũng còn có chút kích động, một màn trong giấc mộng đã trở thành hiện thực. Chỉ là câu nói này của Lạc U đến cùng là có ý gì?

Cô ấy tức giận rồi sao?

Diệp Văn Thần không nắm chắc được tâm tư của Lạc U, suy nghĩ một chút chỉ thành thật trả lời: “Không.”

“Bởi vì tôi nói chính là sự thật!”

Giọng nói Lạc U vẫn tùy ý như vậy. Dường như không có chút cảm giác mình là đang mắng người hoặc là nói chuẩn xác cô thật đúng là không có cảm giác mình là đang mắng người cái gì. Bởi vì cô cảm thấy lời nói của mình là nói thật, nếu người đàn ông này không có vấn đề tâm lý, vậy thì trong lòng cô có vấn đề.

Lạc U thông minh, cũng coi như là hiểu học, tâm lý học cũng từng nghiên cứu qua, mấy ngày nay cũng cố gắng quan sát Diệp Văn Thần, thêm vào cái hôn của ngày hôm nay, có một số việc trong lòng Lạc U đã có kết quả.

Quả thật người đàn ông này là không bình thường, ít nhất là có một chút không bình thường. Thông thường chàng trai theo đuổi cô gái nơi nào sẽ làm như vậy. Dưới cái nhìn của cô, chuyện này căn bản không phải theo đuổi, càng như là một người có dáng vẻ thành kính quý lạ chủ nhân của hắn.

“Tiểu U, tôi...”

Diệp Văn Thần muốn giải thích, hắn cũng biết mình có chút vấn đề, cũng nỗ lực áp chế lại. Thế nhưng ngày hôm nay Lạc U hứa cho hắn một nguyện vọng, lại làm cho hắn có chút không khống chế được. Một phút này, hắn chỉ muốn quỳ ở đó hôn mũi chân của cô.

“Không cần nhiều lời giải thích, tôi chỉ muốn nghe sự thật. Ở trong lòng anh, tôi đến cùng là cái gì?”

Giọng nói Lạc U đột nhiên lạnh ba phần, mang theo một tia uy áp lạnh lùng, làm cho toàn thân của Diệp Văn Thần chấn động.

Diệp Văn Thần không phải sợ hoặc là nói sợ cũng không phải là tâm tình chủ yếu của hắn. Đột nhiên trong ánh mắt của hắn sáng ngời, giống như là thấy được đồ vật yêu thích nhất trong lòng, loại vẻ mặt kia vô cùng chói mắt mười phần mong đợi. Làm cho Lạc U có chút hết chỗ nói.

“Tôi thích em.”

Diệp Văn Thần do dự một chút, chậm rãi nói.

Lạc U bĩu môi, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sắc mặt của Diệp Văn Thần cứng đờ, biểu tình có chút khó khăn, thật cẩn thận nhìn Lạc U. Sau đó giống như là hạ xuống quyết định cái gì, thành kính mà cuồng nhiệt nhìn Lạc U nói: “Em là nữ hoàng của tôi, tôi muốn trở thành kỵ sĩ của em, vì em bảo vệ hết thảy.”

Ái mộ là chân thực nhưng loại tình cảm này không phải là chủ yếu nhất. Không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng Diệp Văn Thần, Lạc U sớm đã không chỉ là người hắn thích đơn giản như vậy. Cô là ánh mặt trời trong cuộc đời u ám của hắn, là người mà hắn thích hơn mười năm, dùng hết tâm sức để bảo vệ, cũng là nữ hoàng mà hắn quý lễ, là nhận định duy nhất trong tâm lý có chút vẩn vơ của hắn. Thậm chí là chủ nhân của hắn, chủ nhân của tâm hồn hắn.

Diệp Văn Thần biết mình có vấn đề, đó là ở phương diện tinh thần có khuynh hướng tiểu M (Masochism: Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình). Không nghiêm trọng nhưng vẫn làm cho hắn có loại cảm giác ngọt ngát. Hắn không biết mình tại sao lại có vấn đề như vậy. Ban đầu cũng bởi vì các loại ý nghĩ khó mà tin nổi mà cảm thấy khiếp sợ. Thế nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy cái loại dáng vẻ nữ hoàng cao cao tại thượng của Lạc U, nhịp tim của hắn liền nhanh chóng tăng nhanh. Thậm chí thân thể còn mơ hồ có chút phản ứng. Lúc ban đầu hắn không có cách nào kháng cự càng về sau không muốn kháng cự, hắn giả dựa nhưng như cũ trầm luân ở trong đó, không thể tự kiểm chế.

Chỉ có ở bên người Lạc U, hắn mới có cảm giác là mình tồn tại thật sự. Mà cái khí chất kiêu ngạo cường thế kia của Lạc U cũng mỗi lần làm cho lòng hắn động không ngừng, chỉ muốn thần phục.

Nhất thời trong phòng ngủ rơi vào trầm mặc, sự thẳng thắn của Diệp Văn Thần qua đi là một lúc lâu tĩnh lặng. Lạc U không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Diệp Văn Thần dường như có thể nhìn thấu lòng người. Nhìn đến mức làm cho Diệp Văn Thần càng ngày càng bất an, càng ngày càng khẩn trương, thậm chí cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

“Tiểu... Tiểu U, em giận rồi sao? Tôi... Tôi cũng không biết chính mình có ý nghĩ như vậy lúc nào. Tôi chỉ là, chỉ là cảm thấy em thật cao quý, thật tao

nhã, em giống như một nữ hoàng cao cao tại thượng. Tôi thích em, tôi muốn bảo vệ em, tôi biết như vậy có chút không bình thường. Thế nhưng Tiểu U em đừng có tức giận có được không? Nếu như em không thích, tôi nhất định sẽ không làm như vậy. Tôi có thể thể.”

Sự bất an của Diệp Văn Thần đã sắp đến cực hạn. Hắn vốn là bị Lạc U mắng biến thái, bây giờ tâm tư lại thẳng thắn hổ thẹn như vậy. Nói vậy ở trong lòng Lạc U, chính mình cũng càng thêm không chịu nổi đi.

Diệp Văn Thần càng nghĩ càng sợ hãi. Kỳ thực, trước khi thẳng thắn hắn cũng không phải không có nghĩ tới kết quả như thế. Thế nhưng bất luận như thế nào, ở trước mặt Lạc U, hắn không có cách nào nói dối được. Thậm chí ngay cả qua loa cũng không làm được, đó là một loại áp lực từ chính tâm hồn. Đó là một loại tín ngưỡng tôn sùng, không thể khinh nhờn. Vì lẽ đó cho dù bị căm ghét, bị lạnh nhạt, Diệp Văn Thần vẫn là lựa chọn thẳng thắn.

Mà lúc này Diệp Văn Thần giống như là một kẻ tù tội chờ bị tuyên án vậy. Một câu nói quyết định của Lạc U cũng đã đủ quyết định cuộc sống tương lai của hắn, đến cùng là sống ở thiên đường hay địa ngục.

Lạc U vẫn trầm mặc nhưng trong đầu cũng đã chuyển qua vô số ý nghĩ. Giờ phút này, cô đã nghĩ rõ một vấn đề. Kiếp trước tại sao Diệp Văn Thần có thể không chút do dự theo cô từ trên cao ốc nhảy xuống. Cho dù là thích cô, cũng không có cần thiết cùng cô đi chết a. Liên quan đến vấn đề này cô vẫn nghi hoặc, mãi cho đến hiện tại, nhìn Diệp Văn Thần quỳ gối trước mặt cô, đem tất cả đều hiện ra trước mặt cô. Sự kiêu ngạo của hắn, tôn nghiêm của hắn, tương lai của hắn, toàn bộ đều do cô quyết định. Giờ phút này, Lạc U đã nghĩ rõ ràng rất nhiều, rốt cuộc cũng có quyết định.

“... Nếu như là kỳ vọng của anh, như vậy tôi sẽ thỏa mãn kỳ vọng đó.”

Nữ hoàng cùng kỳ sĩ? Nếu như đây chính là kỳ vọng của Diệp Văn Thần, như vậy cô lựa chọn thỏa mãn nguyện vọng của hắn. Có lẽ đây là sự tồn tại tư mặt nhất trong tâm tư Diệp Văn Thần nhưng đối với nàng tới nói cũng không khó tiếp thu. Một người kỳ sĩ bảo vệ thuộc về riêng cô không chỉ không khó tiếp thu, thậm chí hắn là yêu thích đi.

Trong nháy mắt Diệp Văn Thần rất hoài nghi là mình đã nghe lầm, sau đó không thể không chế được mà mừng như điên.

“Tôi, em, tôi...”

Diệp Văn Thần muốn nói điều gì, nhưng có chút do dự.

Lạc U mất lạnh đảo qua giọng điệu hung hăng nói: “Muốn nói cái gì thì nói đi, đừng ấp a ấp úng, tôi không thích.”

Trước đây cô cũng nghĩ không thông, vì sao người đàn ông này ở trước mặt những người khác thì khôn khéo, thủ đoạn tàn nhẫn, lãnh khốc nhưng ở trước mặt cô lại vâng vâng dạ dạ, do do dự dự. Xem như là yêu thích cô cũng không nên nhu nhược đến trình độ như thế này. Nhưng hiện tại đã hoàn toàn hiểu được, một người đàn ông hung hăng như vậy nhưng ở trước mặt cô lại có khuynh hướng tiểu M. Chênh lệch không thể bảo là không lớn a, có điều, đối với chuyển biến như vậy, sau khi Lạc U cảm thấy kinh ngạc, dường như vẫn có một tia mừng rỡ không quá bình thường.

Tiểu M sao? Từng có lúc, mọi người đều nói cô có chút tiểu S (Self – harm: Hội chứng tự hành hạ bản thân). M phối S, dường như cũng là tuyệt phối a.

“... Tiểu U, em thật sự đồng ý là nữ hoàng của tôi sao? Thân thể của tôi, lòng của tôi, tất cả đều thuộc về em. Chỉ cần em không buông tôi, cả cuộc đời này tôi sẽ bảo vệ em!”

Diệp Văn Thần dùng khí lực rất lớn mới dám mở miệng nói câu này. Lạc U là sự cứu giúp tinh thần hắn, là chấp niệm duy nhất trong nhiều năm qua của hắn, là người không chế duy nhất trong nhận định cố chấp của hắn. Chủ nhân có thể khống chế tất cả của hắn, mà hắn cam tâm tình nguyện làm kỳ sĩ của cô, kỳ sĩ của nữ hoàng.

“... Đương nhiên có thể!”

Lạc U hơi ngửa đầu, khoe miệng mang theo một tia cười khê, thật sự giống như là nữ hoàng. Sau khi chăm chú nhìn Diệp Văn Thần, giọng điệu khá là nghiêm túc tiếp nhận giống như là hứa hẹn với Diệp Văn Thần.

Nếu như đây chính là điều mà Diệp Văn Thần muốn, như vậy cô sẽ đồng ý cho!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Diệp Văn Thần Lãnh Khốc

Buổi tối hôm đó một mực đợi Lạc U ngủ say, Diệp Văn Thần mới cẩn thận từng li từng tí rón rén từ chung cư rời đi. Mãi cho đến khi đóng cửa lớn của khu chung cư, hắn mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nặng nề hít một hơi, sau đó lại thận trọng chậm chậm thở ra. Theo động tác của hắn, một nụ cười sáng lạn cũng xuất hiện trên mặt của hắn. Giờ phút này, hắn phẳng phất sống lại.

Lạc U thừa nhận, Lạc U đáp ứng, lúc quỳ gối thì tuyệt nhiên, hôn thì thành kính, còn có một tiếng khinh nhờn của nữ hoàng. Một đêm này, Diệp Văn

Thần đem tâm tình ngọt ngào hồi lâu phóng thích tất cả, sau đó được sống lại.

Diệp Vãn Thần tỉnh tê cảm giác phẩm vị này một lúc lâu, mới lấy điện thoại ra gọi một con số.

“Lão đại, anh cùng chị dâu xong rồi à, các anh em chính là đang ở Tửu Quỷ đây, anh tới vừa vặn có thể theo kịp phần cuối.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh hỗn độn hưng phấn, trong đó còn xen lẫn vài tiếng kêu rên, như là đang đánh nhau.

“Mười phút.” Lãnh khốc, quyết đoán, hung hăng, dường như chỉ trong nháy mắt Diệp Vãn Thần hoàn toàn biến thành một loại tính cách khác. Ở trước mặt Lạc U thì biết nghe lời và dịu dàng, không bao giờ tìm được một chút xú bóng đáng, mà này cũng là chân chính Diệp Vãn Thần, cùng Diệp Vãn Thần hèn mọn quý gồi bên chân Lạc U, cùng tồn tại với người đàn ông hoàn mỹ trong thân thể.

Sau mười phút, Diệp Vãn Thần đã đi vào quán bar tên là Tửu Quỷ, trong đó có hai phe đánh nhau đang tiến vào kết thúc. Một bên bị đánh nằm sấp trên mặt đất, một bên hưng phấn nhìn Diệp Vãn Thần xuất hiện.

“Lão đại, nhiệm vụ đã hoàn thành, xin chỉ thị tiếp theo.” Thanh niên với cái đầu tóc trắng vô cùng hưng phấn nhìn về Diệp Vãn Thần nói. Diệp Vãn Thần gật gật đầu rồi đi đến ghế salon trong phòng khách ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những kẻ đang nằm trên mặt đất.

“Tửu Quỷ không phải nơi mà mấy mày có thể tranh giành, hiểu không?”. Tửu Quỷ là sân nghiệp mà Diệp Vãn Thần cùng hai người bạn hùn vốn, tuy rằng Diệp Vãn Thần chỉ là một học sinh trung học nhưng trong giới hắc đạo ở Bắc Kinh cũng xem như là có danh tiếng. Dù tàn nhẫn, dù khốc, dù hung hăng, bối cảnh cường hãn mà người bình thường không dám trêu vào, chọc người thủ đoạn tàn nhẫn đều không có kết quả tốt. Mà đám người trước mặt này lại không rõ điểm này, chẳng qua bọn họ chỉ là một nhóm người từ nơi khác mới đến Bắc Kinh, toàn thể cộng lại chỉ mới hơn mười người. Bình thường tài chính chủ yếu của họ là được hoàn, bọn ở ở trong Tửu Quỷ bán mấy ngày nay, bị người của Diệp Vãn Thần cảnh cáo một lần nhưng không thu tay lại. Lúc này Diệp Vãn Thần mới hạ lệnh bắt toàn thể tới đánh một trận tàn nhẫn, mỗi người đều bị đánh sưng mặt sưng mũi.

“Hiểu, chúng tôi đã hiểu. Lão đại, anh thả chúng tôi đi, chúng tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, sau này sẽ không dám bán được tại nơi này nữa.” Tiểu lão đại của nhóm người này bị bạch mao (Tóc trắng) đập ở dưới bàn chân, một mặt kêu gào, một mặt lại thể thâm nhận sai. Bọn họ cũng là thấy bên trong quán bar này không có buôn bán được phẩm mới đến chiếm nơi này. Ai biết đụng phải một kẻ khó ăn, mới vừa bán được hai, ba ngày thì bị một đám người vây quanh đánh một trận. Những người kia ra tay so với họ còn tàn nhẫn hơn, vừa nhìn đã biết là người đồng đạo.

Diệp Vãn Thần không nói gì nhưng dáng vẻ vẫn biểu hiện lạnh lùng, làm cho người ta có một loại cảm giác uy áp cao cao tại thượng, khí thế mười phần, làm cho những người ở nơi này đều có cảm giác cần trọng.

Bạch mao theo Diệp Vãn Thần cũng hơn hai năm, nhìn thấy lão đại của mình phản ứng như thế này, lập tức nhìn mấy người đang nằm sấp dưới đất khinh thường: “Phạm vào điều cấm kỵ ở đây, một câu nhận sai thì đã xong việc sao?”.

“Tôi, chúng tôi có thể bồi thường, chỉ cần lão đại rộng lượng, cho các anh em lưu lại con đường sống là được. Chúng tôi cũng là mới đến thực sự là không biết tình huống, các vị lão đại không nên cùng chúng tiểu nhân tính toán.” Tiểu lão đại là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt mang đến cho người cảm giác gian xảo, khi nói chuyện càng hiện ra vẻ hèn mọn.

Bạch mao nhìn Diệp Vãn Thần xin chỉ thị, Diệp Vãn Thần im lặng trong chốc lát, làm cho những người trên mặt đất hoảng sợ cùng sợ hãi, giọng điệu lạnh lùng nói: “Mỗi người một cái ngón tay út.”

Bạch mao nhận được mệnh lệnh, lập tức hung hăng quát: “Lão đại của tao đã nói mỗi người một ngón tay út, muốn mạng sống thì lưu lại ngón tay, không phải thì chờ trách chúng tao không khách khí.”

Bạch mao dứt lời, mấy tên thủ hạ liền lấy ra mấy cái dao nhỏ, vút ở trước mặt đám người kia, động tác hết sức quen thuộc, vẻ mặt khá là bình thường, hiển nhiên là đã quen thuộc tình cảnh này.

Thủ hạ của Diệp Vãn Thần tập hợp có hơn một trăm người, cũng không có tự xưng bang gì. Diệp Vãn Thần là lão đại, cũng coi như là lão nhị, lúc mới bắt đầu mọi người còn có chút xem thường một cái mao hải tử (Chưa thành niên) như Diệp Vãn Thần, cảm thấy chính là con nhà giàu nổi lên mù hỗn (?). Nhưng sau đó theo Diệp Vãn Thần làm vài vụ, thì đều đối với điệp vãn thần tâm phục khẩu phục. Tuổi còn trẻ mà lòng dạ độc ác, tác phong quyết đoán nổi danh, rất nhiều người đều nói thiếu gia Diệp gia này trời sinh chính là làm hỗn hắc đạo.

Kỳ thực những người này dự liệu đúng là không sai, chỉ ít ở trong trí nhớ ở kiếp trước của Lạc U, Diệp Vãn Thần đi chính là con đường hắc đạo này. Thậm chí cuối cùng còn thành lập một hệ thống hắc thế lực khổng lồ. Nếu như không phải này sinh chuyện của Lạc U, cũng coi như là thống nhất hắc đạo trong nước, cũng không phải là không thể được.

Mười người bị đánh ngã lúc đầu sợ hãi, lúc sau do dự, đến lúc cuối lại tuyệt vọng. Cuối cùng mỗi người đều lưu lại một cái ngón tay đâm máu mới rời khỏi Tửu Quỷ. Mà tình huống này Diệp Vãn Thần cũng không có cấm kỵ, ngay ở trước mặt đông đảo những người khách xem trò vui trực tiếp làm. Có điều sau khi một vị khách nào đó chụp trộm cũng phải trả giá bằng một ngón tay, không có người nào dám chụp trộm nữa. Mà điều này cũng vì là Diệp Vãn Thần huyết tính lãnh khốc, tên lại thêm một khoản không nặng không nhẹ.

“Lão đại, ngày hôm qua lễ Giáng sinh anh cùng chị dâu có hài lòng không? Kỳ thực anh mang chị dâu đến nơi này cũng được a, còn có thể làm cho các anh em giúp anh giữ thể diện. Các anh em đều muốn gặp chị dâu, miễn cho ngày sau nhìn thấy lại không nhận ra, nói ra làm cho người ta chê cười.” Xứ lí xong ngón tay, bạch mao cười ngón ngón (Thái độ cười đùa không nghiêm túc) tiến đến trước mặt Diệp Vãn Thần, nịnh nọt nói.

Diệp Vãn Thần trừng bạch mao một chút, bạch mao này cái gì cũng không tề, chính là nói quá nhiều, cái gì cũng dám nói.

“Hi hi, lão đại cũng đừng nóng giọng, các anh em ở đây đều quan tâm anh. Anh ở cùng với chị dâu hơn một tháng, các anh em không phải đều hiếu kỳ à.” Kỳ thực bạch mao cũng là bị ép bất đắc dĩ, các anh em thù hạ đều biết lão đại ở cùng người này hơn một tháng, cũng đều suy đoán là ở cùng bạn gái. Nhưng chính là không nhìn thấy người, đều hết sức tò mò muốn gặp một lần, mà hần chính là bị mọi người tuyên ra làm đại diện lên tiếng.

“Không phải chị dâu.” Diệp Văn Thần suy nghĩ một chút, rất là nghiêm túc giải thích.

Bạch mao sững sờ, lập tức lộ ra vẻ mặt không tin cho lắm, không buông tha hỏi tới: “Lẽ nào là chị dâu tương lai? Lão đại anh sao không theo đuổi đi, lấy điều kiện của anh, đây là việc không có khả năng a.”

Bạch mao không tin có người sẽ từ chối sự theo đuổi của lão đại mình. Thân phận, bối cảnh, tướng mạo, đáng người, lão đại của mình muốn cái nào thì có cái đó. Chính là hơi lạnh lùng một chút, nhưng những cô gái ngày nay đều không phải thích những chàng trai lạnh lùng à, cái này cũng không tính là khuyết điểm mới đúng.

Diệp Văn Thần không nhin được lại trừng một chút, trợn mắt nhìn làm lạnh buốt, lúc này mới vô cùng cẩn thận nói rằng: “Ta bởi chính là lão đại của ta, sau này người sẽ có cơ hội nhìn thấy.”

Diệp Văn Thần nói xong câu đó liền đi, để lại bạch mao đứng tại chỗ với vẻ mặt kinh ngạc.

Lão đại của lão đại? Như vậy bọn họ nên gọi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ai Là Chuyen Của Ai

Đêm trước tết nguyên đán, Lạc U chính là đang nghiên cứu có nên mua cổ phiếu hay không. Kiếp trước cô yêu thích sao cổ (*), có điều đều là trò đùa trẻ con, nhưng trí nhớ của cô vô cùng tốt, đối với thị trường chứng khoán vô cùng quen thuộc. Tuy rằng quay lại mười năm trước, có vài thứ khá là xa lạ, nhưng ưu thế vẫn là hết sức rõ ràng. Hiện tại cô cũng không có thu vào những cái khác, sao cổ kiếm ít tiền cũng không tệ. Tuy rằng hiện tại cô chỉ có mười lăm tuổi, nhưng dù sao cũng là một linh hồn hai mươi lăm tuổi, để người trong nhà nuôi còn có chút khó chịu.

(*) Sao cổ chính là hoạt động mua bán cổ phiếu, thông qua thị trường chứng khoán mua vào bán ra giá cổ phiếu sai biệt để thu lợi nhuận.

Lạc U vẫn luôn là một cô gái rất độc lập, lúc cấp ba cũng sẽ không ra ngoài ở, hiện tại sống lại cả đời, tính cách tự nhiên cũng sẽ không có biến hoá.

Trong lúc Lạc U loay hoay sao cổ với mấy vi tính, Diệp Văn Thần cũng đã xử lý một vài vấn đề. Quán bar chủ yếu là do hần phụ trách, lúc ở cùng Lạc U, hần sẽ thông qua điện thoại xử lý một vài vấn đề. Mà việc liên quan với quán bar, hần không có chủ động cùng Lạc U nói qua, nhưng cũng chưa bao giờ cấm kỵ. Tuy rằng Lạc U nghe được một ít nội dung cổ quái nhưng cũng không có dò hỏi. Bởi vì tin tức của Diệp Văn Thần đối với cô cũng không phải bí mật gì, không biết rõ ràng cũng biết sơ sơ.

Tuy rằng Lạc U không hỏi, nhưng đối với này nhưng cũng có chút ý kiến. Nghiêm túc suy nghĩ qua đi, Lạc U quyết định cùng Diệp Văn Thần nói chuyện.

“Anh muốn hôn hắc đạo sao?”. Ở trước mặt Diệp Văn Thần, Lạc U không cần uyển chuyển cái gì, có gì thì trực tiếp hỏi.

Diệp Văn Thần hơi kinh ngạc, cũng hơi nghi hoặc một chút, vẻ mặt của Lạc U quá mức bình tĩnh, làm cho hần căn bản không nhìn ra ý tứ của Lạc U.

Kể từ ngày đó thăng thần vào lễ Giáng sinh, hai người ở chung cũng không có gì thay đổi, nhưng trong yên tĩnh vẫn mang theo một tia hiểu ngầm, trong săn sóc mang theo sự ôn nhu rõ ràng. Diệp Văn Thần cũng không có chỗ nào biểu hiện quá mức quái dị, Lạc U cũng không có ép buộc yêu cầu gì, tất cả đều tốt giống như không có gì thay đổi nhưng trên thực tế cảm giác của hai người trong lúc đó lại thay đổi càng thêm ăn ý, mà điều này cũng làm cho Diệp Văn Thần càng thêm quý trọng, càng thêm ngoan thuận.

Ở trước mặt Lạc U, Diệp Văn Thần sẽ không giấu giếm bất cứ chuyện gì, càng không nói dối. Vì lẽ đó, đối mặt với vấn đề của Lạc U, Diệp Văn Thần lựa chọn lời ngay nói thật: “Muốn.”

“Tại sao?” Lạc U hỏi, lấy bối cảnh của Diệp gia, hôn hắc đạo không phải là lựa chọn tốt gì.

“Rất thích hợp với tôi, tôi không muốn ở lại Diệp gia.” Bị Lạc U xua đuổi hai năm qua, nếu như không phải ở trong hắc đạo tìm một chút phương thức phát tiết, hần nhất định sẽ thống khổ chết đi, loại ngột thở kiềm chế cõi lòng tan nát kiểu thống khổ. Hần không muốn tiếp tục loại cảm giác này, trong tính mạng của hần không thể không có Lạc U.

“Hiện tại tôi có thể giúp anh rời khỏi Diệp gia.” Lạc U vẫn luôn biết Diệp Văn Thần không thích ở lại Diệp gia, dù sao lấy thân phận con riêng của Diệp Văn Thần, ở Diệp gia cũng sẽ phải chịu một ít xa lánh.

Con mắt của Diệp Văn Thần sáng lên, nhưng lại có chút do dự nói: “Tôi không muốn làm phiền em.”

Hắn biết Lạc U có thể làm đc, nhưng cũng không muốn bởi vì hắn mà Lạc U gặp phải phiền toái gì. Ở trong lòng hắn, chuyện của hắn quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng tâm tình của Lạc U. Chỉ cần hắn có thể ở bên cạnh Lạc U, hết thấy hiểu rõ Lạc U, hết thấy bảo vệ Lạc U, như thế này đã đủ, còn chuyện của hắn, không cần thiết làm phiền Lạc U.

Lạc U nhìn chăm chú Diệp Văn Thần, Diệp Văn Thần cũng không có né tránh, yên lặng thuận theo nhìn thẳng Lạc U, đó là phong thái mà hắn bị thuần phục, ở trước mặt Lạc U, hắn cũng không có ẩn giấu cái gì.

“Tôi cho rằng chuyện của anh chính là chuyện của tôi.” Lời này của Lạc U cũng không phải là thăm dò cái gì, mà là cô suy nghĩ ở trong lòng, nhưng Diệp Văn Thần vẫn lắc lắc đầu, nói: “Không, chuyện của em là chuyện của tôi, nhưng chuyện của tôi cũng không phải chuyện của em, chuyện của tôi không muốn em bận tâm.”

Giọng nói của Diệp Văn Thần vô cùng nghiêm túc và chăm chú, dường như còn rất kiên quyết. Trong lúc nhất thời lại làm cho Lạc U không biết nên phản ứng ra sao, rốt cuộc lời nói này của Diệp Văn Thần là có ý gì? Chuyện của cô là chuyện của hắn, nhưng chuyện của hắn cũng không phải chuyện của cô? Là hi vọng cô không can thiệp chuyện của hắn?

Lạc U nghĩ như vậy, nhưng lập tức lắc lắc đầu, Diệp Văn Thần ở trước mặt cô thuần phục như vậy, nơi nào sẽ quan tâm những thứ này, nhưng nếu như không phải thì sẽ là gì chứ?

“Anh không thích tôi can thiệp chuyện của anh.” Tuy rằng cảm thấy không phải, nhưng Lạc U vẫn dò hỏi, cô phát hiện mình cùng Diệp Văn Thần càng ở chung, càng cảm thấy tư duy của Diệp Văn Thần cùng người bình thường không giống nhau, tính tình cố chấp làm cho cô vừa kinh ngạc vừa bất đắc dĩ.

“Đương nhiên là không.” Diệp Văn Thần không chút do dự phủ nhận, sau đó giống như là có chút uỷ khuất nói: “Tôi không hi vọng em bởi vì chuyện của tôi mà nhọc lòng, tôi sẽ xử lý tốt chuyện của tôi, mà em là người mà tôi muốn bảo vệ. Nếu như bởi vì chuyện của tôi mà để em nhọc lòng, đây sẽ là lỗi của tôi.”

Diệp Văn Thần giải thích để Lạc U hiểu rõ ý của hắn, cũng là làm cho cô vừa kinh sợ vừa bất đắc dĩ.

“Anh từng nói tất cả của anh đều thuộc về tôi, như vậy chuyện có liên quan đến anh, tôi đương nhiên phải biết đến. Anh không phải muốn tôi thành nữ hoàng của anh à? Nếu như tiểu kỹ sĩ anh gặp phải phiền toái, tôi cũng không có cách nào giúp anh giải quyết, như vậy người làm nữ hoàng như tôi chẳng phải là quá vô dụng rồi sao?” Giọng nói của Lạc U mang theo ý cười hứng thú, có điều sự nghiêm túc trong lời nói vẫn đậm. Đối với chuyện của Diệp Văn Thần, bất luận tâm tư của Diệp Văn Thần quái dị cỡ nào, cô cũng đều quán định. Dù sao sau khi sống lại, cô có quá nhiều chuyện muốn làm, mà có thể làm cho cô tin tưởng cũng không có nhiều người, cô ắt phải vì con đường tương lai của Diệp Văn Thần mà làm kế hoạch.

Lý lẽ của Diệp Văn Thần bị Lạc U bác bỏ, điều này làm cho tư duy của Diệp Văn Thần nhất thời xuất hiện mê loạn. Ý nghĩ của Lạc U hiển nhiên cùng mình không giống, nhưng bất luận làm sao hắn cũng không thể phủ nhận Lạc U, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là duy trì im lặng.

Có điều, trong lòng của Diệp Văn Thần có một sự kích động khó có thể áp chế, mỗi khi hắn nghe được trong miệng Lạc U hai chữ nữ hoàng thì toàn thân không cảm được có chút run rẩy, loại cảm giác hưng phấn kia tựa hồ so với tư vị * còn khiến người ta kích động hơn.

“Tôi sẽ liên hệ với Diệp gia, để họ đồng ý anh chuyển ra ngoài sống. Nếu anh muốn hỗn hắc đạo, sẽ phải có bản lĩnh hỗn hắc đạo, tôi sẽ bố trí anh đi học một ít thứ, có lẽ sẽ rất cực khổ. Nếu như anh không kiên trì được có thể rút khỏi, có điều tôi hi vọng anh có thể kiên trì, chỉ có anh kiên trì, mới có thể giúp tôi làm việc tốt hơn. Văn Thần, anh có thể hiểu ý của tôi không?” Giọng nói của Lạc U nghiêm túc hỏi.

Kỳ thực hiện tại Diệp Văn Thần còn không rõ Lạc U muốn làm gì, thế nhưng ý tứ mười phần rõ ràng học tốt vốn là vì Lạc U làm việc, vì lẽ đó hắn rất là thận trọng gật đầu một cái nói: “Tôi đã hiểu, tôi nhất định sẽ làm tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bà Ngoại Cổ Quỳnh

Bà ngoại Cổ Quỳnh của Lạc U là một người phụ nữ rất giỏi, Cổ Sát bà nắm trong tay là sát thủ toàn cầu cùng tổ chức tình báo, tuy rằng với hắc bang bình thường có một ít khác nhau, nhưng trên thực tế đều thuộc thế lực hắc ngầm, cũng có nhiều điểm giống nhau, mà Lạc U suy nghĩ đến cách huấn luyện Diệp Văn Thần, thì tiền cứ Diệp Văn Thần cho bà ngoại Cổ Quỳnh.

Cổ Quỳnh là bà lão đã hơn sáu mươi tuổi, theo lý mà nói đã sớm về hưu hưởng tuổi già, nhưng trên thực tế lại không tìm được người thích hợp nối nghiệp, bà có một trai một gái, cháu trai không thích hắc đạo mà theo cha lẫn lộn trên thương trường, cháu gái càng không thích hắc đạo mà lẫn lộn trong thế giới giải trí, mà trong đời thứ ba ngoại trừ Lạc U cũng không có người khác, điều này làm cho bà vì vấn đề nối nghiệp mà mất không ít tâm.

Lạc U chưa bao giờ nghĩ sẽ tham gia vào tổ chức Cổ Sát, dù sao trong lòng cô hắc đạo chỉ là bằng môn tà đạo, lợi hại đến đâu cũng không thể lộ ra, không phải kiểu cuộc sống cô yêu thích, vì lẽ đó cô chưa bao giờ đáp ứng yêu cầu tiếp xúc với Cổ Sát của bà ngoại, nhưng sau khi sống lại, hiển nhiên ý nghĩ của Lạc U có sự khác nhau rất lớn, mà Cổ Sát chính là bước cờ đầu tiên mà Lạc U bố trí.

Lúc Lạc U ở bệnh viện Cổ Quỳnh cũng đã đến thăm hai lần, nhưng sau khi trở về căn hộ vẫn là lần đầu tiên đến, Lạc U không để Diệp Văn Thần lãnh đi, trực tiếp bàn bạc với Cổ Quỳnh công việc có liên quan đến Cổ Sát.

“Bà ngoại, cháu nghĩ nên để Diệp Văn Thần nhận một ít huấn luyện, bà xem sắp xếp như thế nào là thích hợp?” Lạc U hỏi.

Ánh mắt Cổ Quỳnh nhìn qua Diệp Văn Thần, ý vị chăm chú có chút dày đặc, im lặng một chút mới không chắc chắn hỏi: “Tiểu nha đầu cháu lại đánh chủ ý gì đây, cháu cần phải biết rằng nơi huấn luyện của ta người bình thường khó có thể tiếp thu được, dường như thiếu gia Diệp gia không có cần thiết việc này.”

“Huấn luyện cái gì cháu đương nhiên biết, nếu như anh ta không thích hợp bà trả anh ta lại, cũng sẽ không quá phiền phức.” Giọng nói của Lạc U vẫn hờ hững như vậy, nhưng lại có cảm giác đã dự tính trước, dường như làm cho người ta không có cách nào từ chối.

Cổ Quỳnh là người già đã thành tinh, nhưng cũng không rõ được ý tứ của Lạc U, ánh mắt chuyển động ở giữa hai người, bỗng nhiên trực tiếp hỏi: “Các cháu đang qua lại?”

Cổ Quỳnh là đại lão đạo thượng, người ta gọi biệt hiệu là lão phật gia, làm người rất phóng khoáng, giảng nghĩa khí, trọng cam kết, thủ đoạn tàn nhẫn, tác phong can đảm. Mặc dù là vấn đề tình cảm của tiểu bối, nhưng cũng không chút do dự hỏi.

Lạc U nhìn xuống kích động mắt tròn trắng, Diệp Văn Thần có chút không dễ chịu cúi đầu thấp xuống, quan hệ của họ nói phức tạp cũng đơn giản, bạn học cộng trên băng hữu là có thể giải thích, trên thực tế nói đơn giản nhưng cũng óc chút phức tạp, bọn họ không phải đang qua lại, nhưng so với quan hệ qua lại tình nhân thì còn thân mật hơn.

“Bà ngoại, bà không phải đang tìm người nối nghiệp sao, cháu đưa tới một người, bà không muốn có thể sẽ là sự tổn thất của bà nha.” Ở trước mặt trưởng bối, Lạc U có vẻ dí dỏm, nói xong nháy mắt một cái, làm đáng về oán giận.

“Người nối nghiệp? Cậu ta? Thằng nhóc Diệp gia?” Cổ Quỳnh ánh mắt hoài nghi không hề che giấu chút nào, vô cùng ác liệt nhìn Diệp Văn Thần!

Diệp Văn Thần vẫn yên tĩnh ngồi ở một bên, mà lúc này sóng lưng lại càng thêm thẳng tắp, kiên trì không sợ hãi đón nhận ánh mắt chăm chú của Cổ Quỳnh, hần không nói gì nhưng dùng hành động để trả lời câu hỏi của Cổ Quỳnh!

Nếu đây là ý nguyện của Lạc U, như vậy hần sẽ cố gắng làm thật tốt, để bất kì nghi vấn trong nỗ lực của hần đều biến mất!

Ánh mắt kiên trì của Diệp Văn Thần làm cho Cổ Quỳnh bất ngờ, tâm trạng thoải mái hơn, kỳ thực bà đối với Diệp Văn Thần có chút hiểu rõ, dù sao cũng là thằng nhóc ở bên cạnh cháu gái ngoại nhiều năm, bà làm bà ngoại làm sao không biết, Diệp Văn Thần mở cái quán bar tên Tửu Quỷ bà cũng biết, đối với Diệp Văn Thần vẫn khá tán thưởng, có điều nếu làm người nối nghiệp của bà, không chỉ đơn giản như vậy là thông qua, xem như Diệp Văn Thần có năng lực to lớn, nhưng dù sao vẫn là một người ngoài.

“Cháu tin tưởng anh ta.” Đương nhiên Lạc U biết nghi vấn trong lòng bà ngoại, sau đó nói tiếp: “Hơn nữa, hiện tại chỉ huấn luyện anh ta, còn sau đó như thế nào, còn cần thời gian quan sát, hiện tại bà ngoại cũng không thể kết luận vội.”

“Tiểu nha đầu cháu cũng không phải không biết bà đang sốt ruột về hưu, đương nhiên thời gian này càng ngắn càng tốt, chỉ là mẹ và cậu của cháu đều không hăng hái tranh giành, hừ, nói đến nên để nha đầu cháu gánh vác trách nhiệm, bây giờ tìm thằng nhóc khác đến, là chúng ta không ai làm sao.” Cổ Quỳnh rất là bất mãn, cũng là oán khí nhiều năm qua, bọn nhỏ đều có ý nghĩ của chúng, đáng thương một lão bà như bà, già như vậy rồi mà còn phải bận tâm những việc này, tóc bạc cũng mọc nhiều hơn.

“Hi hi, bà ngoại không cần phải dùng chiêu khích tướng đối với cháu, bà không phải là muốn biết quan hệ của ta và Diệp Văn Thần à, xem như là qua lại, như vậy có thể không?” Lạc U nở nụ cười nhẹ, cô sao lại không nhìn ra tâm tư của bà ngoại. Tuy rằng cô cùng Diệp Văn Thần không phải là quan hệ qua lại, nhưng nếu như có thể thoải mái bà ngoại, cô cũng không ngại dùng quan hệ như vậy để Diệp Văn Thần có thể quang minh chính đại đi vào hai nhà Lạc – Tô.

“Cái gì gọi là xem như? Chính là như vậy, không phải thì không phải, hơn nữa xem như là các cháu qua lại thì đã sao, hiện tại bây giờ các cháu đang phổ biến tự do yêu đương, chia chia hợp hợp như là cháu đi thăm ông nội, các cháu chính là có kết hôn bà đều không yên lòng.” Cổ Quỳnh bất mãn nói, nhưng lại không yên lòng, Cổ Sát không phải là sản nghiệp bình thường, tuyệt đối không thể để tùy ý người ngoài tiếp xúc.

“Vậy bà muốn như thế nào?” Kỳ thực Lạc U rất tán thành lập luận này của bà ngoại, có điều quan hệ của cô và Diệp Văn Thần cũng không có đơn giản như vậy, nhưng cũng không thể giải thích.

“Cháu quản lí, cậu ta phụ trợ, các cháu cùng huấn luyện, tương lai con của các cháu phải lấy họ Cô, để thằng bé trở thành người nối nghiệp đời tiếp của Cổ Sát!” Cổ Quỳnh không chút do dự đưa ra điều kiện, làm Lạc U và Diệp Văn Thần đều tròn to mắt, một bộ đáng ngờ ngác.

Điều kiện của Cổ Quỳnh cũng mang cho Lạc U chút bất ngờ, thậm chí còn ở trong dự đoán của cô, thế nhưng điều kiện sau thì làm cho người ta cảm thấy lúng túng, bất tự còn không có, thế nào ngay cả con cái cũng nói ra.

Mà Diệp Văn Thần ở một bên lỗ tai càng đỏ, vẻ mặt quái lạ lên kút liếc mắt nhìn Lạc U, đối diện ánh mắt của Lạc U, lập tức ngưng ngừng dời chỗ khác, giống như bàn luận về việc già cô dâu nhỏ.

Lạc U nhìn phản ứng của Diệp Văn Thần, không nói được gì, Cổ Quỳnh nhìn biểu cảm của hai người, cảm thấy khá thú vị, hơn nữa trong rất thoải mái,

quả nhiên thẳng nhóc Diệp gia trung khuyển giống trong tư liệu điều tra nói đến, nơi nào còn lòng dạ độc ác, tân quý hắc đạo, quả thực chính là cô dâu nhỏ ôn nhu nương nường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Quyết Định.

“Bà ngoại, bà không cảm thấy có con gì gì đó là quá sớm hay sao, chúng cháu vẫn còn nhỏ.” Lạc U mới mười lăm tuổi, đối với điều kiện bà ngoại đưa ra, quả thật có chút phiền muộn.

“Hiện tại bà cũng không để cho các cháu kết hôn, chẳng qua là để các cháu đồng ý điều kiện này, dù sao điều kiện ta cũng nói rồi, có đồng ý hay không đồng ý là do các cháu quyết định.” Cô Quỳnh không để ý tới kháng nghị của Lạc U, bất luận thế nào, muốn thừa kế Cổ Sát, nhất định phải giữ lại một người thừa kế họ Cổ, đây là quy củ nhiều năm qua của Cổ gia, vốn dĩ phải chọn con trai của bà, hiện tại đã kéo dài đến đời cháu chắt, như thế nào cũng không kéo dài nữa.

“Xem ra bà ngoại vẫn chưa vội và xác định người thừa kế, nếu không chúng cháu sẽ không tham gia, lão gia ngài phải tìm người thích hợp, cháu thấy cậu út tuổi không nhỏ cũng phải kết hôn, lão gia ngài đi tìm cậu cũng chính xác.” Lạc U bĩu môi, đồng dạng không mua món nợ, trên cột không phải mua bán, cô không tin bà ngoại có thể từ bỏ cơ hội lần này.

“Nói láo, thẳng nhóc thối kia mỗi ngày chỉ biết tán gái, nếu để nó sinh cháu cho ta, còn không bằng chờ cháu lớn rồi sinh cho ta một đứa bé, được rồi, cũng đừng phí lời, ta cũng không cùng bút tích với hai người tiểu bối các cháu, yêu cầu của lão thái bà ta căn bản cũng không quá đáng, nếu như các cháu không đáp ứng, ta sẽ tức giận.” Cô Quỳnh cau có, giọng nói có chút đanh đá.

“Ha ha, được, vậy theo như lời bà ngoại làm, chờ chân cháu tốt rồi sẽ đi đưa tin cho bà ngoại, còn Văn Thần, ngày mai anh ta sẽ đến, bà ngoại, tin tưởng cháu, Văn Thần sẽ không để bà thất vọng.” Lạc U cười ha ha đáp ứng, tuy rằng vẫn cảm thấy vấn đề con cái là vô cùng xa xôi, nếu như bà ngoại chờ mong như vậy, cô đáp ứng cũng không có gì, đời trước, người nhà cô đều cưng chiều và dung túng cô, mà đời này, mà đời này cô cũng sẽ cố gắng hết sức mà sùng người nhà, để họ có thể vui vẻ mỗi ngày.

Cô Quỳnh nở nụ cười, kiểu rất đắc ý, nhưng ở trong mắt Lạc U, cảm thấy bà ngoại của mình lại thẳng thắn, đáng yêu như vậy, cũng không nhìn được nở nụ cười, Diệp Văn Thần nhìn một già một trẻ cười hải lòng, khoe miệng cũng nở một nụ cười.

Ngày thường khuôn mặt hân hoan lạnh lùng, nhưng lúc này cười, lại mang theo mùi vị ôn nhu, hạnh phúc như ánh mặt trời.

Hôm sau, Diệp Văn Thần mang theo lòng không muốn mà từ biệt Lạc U, đi tới trụ sở bí mật của Cổ Sát ở Bắc Kinh đưa tin, mà Lạc U cũng liên hệ với ông nội của mình, đề cử Lạc gọi một cuộc điện thoại với cha Diệp Văn Thần, lấy danh nghĩa chăm sóc Lạc U mang Diệp Văn Thần ra khỏi Diệp gia, cũng tạm thời thoát đi sự quản thúc của Diệp gia.

Tổng thể mà nói Diệp gia so với Lạc gia kém hơn một chút, thân phận con riêng của Diệp Văn Thần cũng không được coi trọng quá, bây giờ có thể dựa vào Diệp Văn Thần mà rút ngắn quan hệ hai nhà Lạc - Diệp, cha Diệp vui mừng còn không kịp, nơi nào còn có thể từ chối, cho nên cuộc gọi này vô cùng thoải mái.

Mấy ngày trôi qua, nguyên đán lại đến, một năm mới cũng coi như là đến, đồng thời tư liệu mà Lạc U thu thập ở thị trường chính khoáng, cũng bắt đầu cho nhiều kế hoạch, như là tìm được một vài nhân tài có thể dùng, thời gian mười năm để cô nắm được rất nhiều tin tức quý giá, mà nhân tài chính là một cái trong đó, đặc biệt là cô sắp phải bước vào thế giới giải trí, rất nhiều nghệ sĩ có tiềm chất đều dưới sự an bài của cô, bị cô út Lạc gia đánh dấu vào công ty mình, hơn nữa đối với việc này Lạc U cũng cùng cô cô mình bàn bạc nho nhỏ một hồi, cô thích bản thân tự đi làm việc, cũng không muốn bởi vì người trong nhà mà hạn chế thực hiện các kế hoạch của cô, cho nên lúc ký với những người này, cũng phải xin cô út đánh dấu những người này dưới danh nghĩa của bà, tương lai tiền kiếm được của những người này để cô phân chia cùng công ty.

Cô út Lạc gia rất nghi hoặc ý kiến của cháu gái mình, trái lại bà không đau lòng với những lợi ích kia, mà cảm thấy Lạc U chọn những người kia quá mức cổ quái kỳ lạ, quả thực một cái chống tay lớn đều không có, không phải người chế tác hậu trường chính là đạo diễn thực tập kiêm tùy tùng, nếu không chính là thư ký nhỏ làm việc vặt, thậm chí còn có mấy diễn viên đóng thế, làm cho cô Lạc nhìn thấy lên nói thâm trong lòng, đây đều là cái gì vậy.

Lạc U cũng không để ý sự ngờ vực của cô Lạc, bước cờ này xem như là bước cờ thứ hai nàng bước vào thế giới giải trí, tương lai những kim bài thiên vương, thiên hậu danh gia chế tác, đạo diễn này sẽ vì cô mà mang lại một lượng lớn tiền tài, thậm chí còn có thể lợi dụng những người này dẫn đến hướng gió dư luận.

Nguyên đán qua đi, cuộc sống của Lạc U vẫn vừa bận rộn lại nhàn nhã, dù sao cô bận rộn cũng không thể đi đâu được, nhưng vào lúc này, Lạc U nhận được một cuộc gọi không tính là bất ngờ.

“Tiểu U, nghe nói em bị thương, anh rất lo lắng cho em, nhưng cái huấn luyện chết tiệt này lại không cho phép một mình đi ra ngoài, vết thương của em

khá hơn chút không? Anh có thể vào thăm em được không? Em cần đồ vật gì, anh trực tiếp sai người đem tới.” Giọng nói ngoan ngoãn biết điều, mang theo sự chán nản, cũng làm ra vẻ thâm tình để Lạc U cảm thấy được, điện thoại gọi tới không ai khác, chính là người trả thù đầu tiên trong danh sách của Lạc U – Trịnh Nghị Phong.

Nghe được giọng của Trịnh Nghị Phong, ánh mắt hồ hững nhược thủy của Lạc U thay đổi, trong nháy mắt từ nước đến băng, lạnh đến nỗi có thể đóng băng người.

Trước đây Lạc U cảm thấy Trịnh Nghị Phong là một người rất quân tử, ôn nhu chăm sóc cô hơn nữa còn theo đuổi cô nhiều năm như vậy, gia thế hai nhà cũng rất xứng, là đối tượng kết hôn không tồi, nhưng lúc này chỉ là một cuộc điện thoại, để nàng cảm thấy tất cả đều là mùi vị dối trá, cũng không biết là lòng của cô thay đổi, hay là đầu óc của cô càng thêm thông minh.

“Ai cho anh trực tiếp gọi tên của tôi?” Ngữ điệu của Lạc U rất lạnh lùng, bất luận cô lựa chọn dùng loại phương thức nào để trả thù người đàn ông này, nhưng tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương thức uất ức bản thân, cô cần bản không cần về mặt ôn hoà ứng đối đối trả với người đàn ông này, kiếp trước không có, kiếp này càng không thể!

“Khụ khụ, Tiểu U, dù sao chúng ta cũng coi như là thanh mai trúc mã, để anh gọi tên của em đi, nếu như anh gọi em bạn học Lạc, bị trường bồi hai nhà biết, sẽ trách anh vô lễ.” Trịnh Nghị Phong có chút lúng túng, nhưng rất nhanh da mặt lại dày mang trường bồi hai nhà ra, Trịnh gia cùng Lạc gia là thế giao, thậm chí quan hệ thân thiết của hai nhà còn hơn Lạc - Diệp rất nhiều, mà Trịnh gia so với Diệp gia, tuy rằng Trịnh gia mạnh hơn một chút, nhưng Diệp gia cũng không kém bao nhiêu, xem như là kẻ tám lạng người nửa cân.

Kiếp trước đối với vấn đề danh xưng này đúng là Lạc U bởi vì quan hệ trường bồi hai nhà mà không có đề ý quá mức, nhưng hiển nhiên hiện tại không giống, ánh mắt của cô lạnh lùng, khoé môi vênh lên lộ ra một nụ cười vô cùng trào phúng, sau đó cái gì cũng không nói mà trực tiếp cúp điện thoại, cô phát huy tính khí nữ vương kiêu ngạo vô cùng nhuần nhuyễn!

Đời này, nếu như cô không cho người đàn ông này quý xuống nhận lỗi, xin cô buông tha hắn, cô sẽ không gọi là Lạc U!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Kịch Bản Sơ Định.

Chưa tới nửa phút, điện thoại lại vang lên, Lạc U liếc mắt nhìn lần thứ hai bấm từ chối, sau đó điện thoại kiên nhẫn lại vang lên năm, sáu lần, Lạc U mới lạnh lùng cài đặt không có âm thanh.

Trong lúc Lạc U vẫn thưởng thức điện thoại, khoé miệng nở nụ cười trào phúng càng thêm rõ, mặc dù bề ngoài Trịnh Nghị Phong rất giống chính nhân quân tử, phong độ翩翩 (1) còn đẹp trai nho nhã, nhưng trên thực tế lại là một kẻ tiểu nhân vô cùng nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi kiêu căng tự mãn, hẳn không thể như vậy mà từ bỏ theo đuổi cô, bởi vì hắn sẽ không chịu thua, nhưng kiếp trước cũng chính bởi vì thái độ lạnh lùng từ chối của Lạc U, mới có thể làm cho trong lòng của Trịnh Nghị Phong có chút vận vẹo, ở mười năm sau mới xuất hiện cảm hận ác độc như vậy, giống như trả thù Lạc U đây từ Kinh Hoa cao ốc xuống dưới, dường như từ đầu đến cuối, cảm giác người đàn ông này đối với cô không phải là yêu, có cũng chỉ là sự kiêu ngạo không chịu thua cùng cái trả thù ấu trĩ làm người khinh thường kia như một loại vui vẻ.

(1) “Phong độ翩翩”: “Phong độ” phong thái, khí độ; “翩翩” đáng vẻ lịch sự, cử chỉ ưu mỹ văn nhã. Hình dung cử chỉ hào hiệp.

Vật đổi sao dời, dường như Lạc U không cần suy nghĩ sâu sắc quá mức cũng đã nghĩ rõ ràng tất cả, kiếp trước cô là người trong cuộc mơ hồ, mà cô bây giờ, tuy rằng vẫn cứ nằm ở trung tâm tất cả, nhưng cũng giống như là một người đứng xem vậy, thao túng toàn cục nhưng lại không màng đến cảm giác.

Mấy ngày kế tiếp, Lạc U vẫn cứ nhận được cuộc gọi của Trịnh Nghị Phong, nhưng cô đều trực tiếp không nhìn, Trịnh Nghị Phong bị cự tuyệt cũng thử thay đổi cách thức liên lạc, không gọi nữa mà bắt đầu gửi tin nhắn, tin nhắn hỏi han ân cần trong một ngày khoảng hơn mười cái, sau khi Lạc U xem qua lần thứ nhất ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, tất cả có quan hệ với Trịnh Nghị Phong cô đều cảm thấy căm ghét, nếu như không phải nghĩ ra một vài cách thú vị trả thù Trịnh Nghị Phong, hiện tại cô thật sự muốn dùng người của Cổ Sát trực tiếp chấm dứt Trịnh Nghị Phong.

Trung tuần (2) tháng giêng, cô cô Lạc gia lần thứ hai đến cửa, còn mang theo năm, sáu kịch bản, nào là hiện đại, cổ đại, trường học, thần tượng, thậm chí còn có kịch bản lịch sử, toàn bộ đặt ở trước mặt Lạc U.

(2) “Trung tuần”: Từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.

“Tiểu U, thực ra kịch bản tốt rất nhiều, thế nhưng tuổi của cháu còn nhỏ, rất nhiều vai không thích hợp, cô chọn hơn nửa tháng, cũng chỉ có năm kịch bản khá thích hợp, hơn nữa cô cảm thấy lần đầu tiên cháu đóng phim vẫn là đóng điện ảnh tốt hơn, yêu cầu của điện ảnh cao hơn so với truyền hình, hơn nửa thời gian quay ngắn, đẳng cấp lời thoại đạt hiệu quả tốt tuyệt đối so với phim truyền hình, nếu Tiểu U muốn làm minh tinh, đương nhiên cô phải vì cháu mà chuẩn bị tốt đẹp.”

Hiển nhiên nửa tháng này Lạc Học Tâm không có nhân rồi, vất hết óc làm rất nhiều kế hoạch vì Lạc U, phương hướng phát triển tương lai, phương thức tuyên truyền, công tác đoàn thể, v.v... Lạc Học Tâm đã quyết định, chỉ cần Lạc U thực sự muốn làm minh tinh, cô là cô cô nhất định sẽ tăng bốc Lạc U trở thành một cái tên hot nhất!

“Cô út cảm thấy cái nào thì thích hợp?” Lạc U xem xét sơ lược một lúc, năm kịch bản này đều rất đặc sắc, trong đó đều có vai thích hợp với nàng, chính và phụ đều có.

“Cháu thích vai nào?” Hiển nhiên Lạc Học Tâm hiểu rõ ưu thế và đặc điểm từng vai của năm kịch bản này, trong lòng cũng có một vai thích hợp nhất, cho nên đem toàn bộ ra, là muốn cho Lạc U có nhiều cơ hội lựa chọn, cũng là muốn mượn cơ hội kiểm tra Lạc U.

Lạc U nở nụ cười nhẹ, trêu ghẹo nói rằng: “Trong lòng cô không phải sớm có đáp án rồi sao, cần gì phải hỏi cháu, đây là kiểm tra cháu phải không?”

Lạc U từng lăn lộn ở thế giới giải trí gần mười năm, nếu như ngay cả ưu điểm, khuyết điểm của kịch bản cũng không thấy, quả thật là lăn lộn vô ích.

“Cháu biết cô vừa ý nhất cái nào à?” Lạc Học Tâm biểu hiện sự thú vị, chẳng lẽ cô thật là xem nhẹ cháu gái mình?

“Từ xưa đến nay kinh điển nhất không gì bằng là phim tình cảm đau khổ, có bi thương mới có ký ức, như vậy, kịch bản hài và hành động có thể loại bỏ, còn lại ba bộ trong đó có hai bộ là vai phụ, tuy rằng rất thích hợp tuổi và hình tượng của cháu, nhưng không thích hợp cá tính của cháu, như vậy cũng chỉ còn lại bộ này “Công chúa đệ nhất”, hẳn là cô út muốn cháu lấy hình tượng “Công chúa đệ nhất” ra mắt, dù sao kịch bản đầu tiên của mỗi diễn viên đều rất quan trọng, nếu như diễn tốt, nó sẽ trở thành danh từ lớn dùng để chỉ mình, cháu nói có đúng hay không?”

Ở trong lòng cô út, đương nhiên cô là công chúa nhỏ, nhìn thấy nhân vật trong kịch bản này, thậm chí cô căn bản không cần suy xét, thì biết đây chính là nhân vật mà cô út vừa ý nhất.

“Chắc chắn, Tiểu U thực sự là ngày càng thông minh, nếu đoán được tâm tư của cô, như vậy quyết định của cháu thì sao, quả thực nguyên nhân cô coi trọng kịch bản này trừ cháu ra còn có một cái, chính là hình tượng của nam chính, cháu không cảm thấy rất thích hợp với Tiểu thần à?”

“Vai nam nữ chính đều dùng người mới, cô không sợ không có ai đến cổ động à?” Lạc U cười hỏi ngược lại, hiển nhiên trên thực tế cũng không lo lắng vấn đề này.

“Tiểu nha đầu cháu xem thường cô phải không, cô là muốn tăng bốc cháu thuận lợi, trước tới giờ chưa có không thuận lợi, hơn nữa lấy điều kiện của hai người các cháu, ở thế giới giải trí hỗn loạn, chính là muốn không thành công cũng khó.” Lạc Học Tâm nói rất có tự tin, thế giới giải trí trong nước, Lạc Học Tâm cô cũng xem như là người phụ nữ số một, nếu như ngay cả cháu gái chính mình đều tăng bốc không thành công, cô cũng không cần lăn lộn nữa.

“Vâng vâng vâng, biết cô cô lợi hại, kịch bản “Công chúa đệ nhất” này cháu thấy cũng không tồi, có điều cháu cảm thấy Văn Thần không thích hợp diễn vai nam chính, nội dung kịch bản của “Công chúa đệ nhất” rất tầm thường, nhưng chính là tầm thường kinh điển, câu chuyện nói về sự trưởng thành của một tiểu công chúa, từ hơn mười tuổi đã bắt đầu ra trận, ngây thơ lãng mạn tao nhã quý khí, mãi cho đến năm mười sáu tuổi quốc gia đối mặt với sự diệt vong, nàng bị ép thông gia với hoàng tử địch quốc, cuối cùng chịu khổ ở gia quốc cùng câu chuyện lựa chọn giữa tình yêu và nghĩa lớn quốc gia, câu chuyện phức tạp thê lương, lúc tiểu công chúa chết cũng chỉ có mười tám tuổi, rất thích hợp tuổi của Lạc U, mà hoàng tử địch quốc chính là nam chính, Lạc U nhìn sơ giới thiệu nhân vật, cảm thấy được một vai khác càng thích hợp với Diệp Văn Thần.

“Vậy cháu cảm thấy Tiểu Thần thích hợp diễn ai?” Lạc Học Tâm có chút kinh ngạc hỏi.

“Nhân vật thị vệ không tệ, hơn nữa cũng xem như là một trong những vai phụ chủ yếu, xuất hiện từ ra trận đến khi kết thúc, cảnh diễn cũng đủ sức.” Kỳ thực có một câu mà Lạc U không nói ra, cô cảm giác mình và Diệp Văn Thần quan hệ trong lúc đó càng thích hợp công chúa và thị vệ, hơn nữa hai người trong bộ phim này là chân chính sống chết có nhau, thị vệ vẫn âm thầm bảo vệ công chúa, cuối cùng công chúa tự vẫn, thị vệ cũng không chút do dự lựa chọn chôn cùng, lưu lại hoàng tử địch quốc cô đơn hối hận cả đời, Lạc U nhận thấy, nhân vật thị vệ càng thêm hấp dẫn người so với hoàng tử đế quốc.

“Nhân vật thị vệ không tồi, chỉ là Tiểu Thần đồng ý sao? Dù sao cũng không phải nam chính đó?” Lạc Học Tâm có chút lo lắng nói, kỳ thực cô cũng rất thích nhân vật thị vệ này, dù sao không phải toàn bộ con gái đều yêu thích hoàng tử, như cô một người phụ nữ độc lập mạnh mẽ như vậy, ngược lại cũng có chút chờ mong mình là trung tâm mà người đàn ông bảo vệ.

“Cô út lo thừa rồi, Văn Thần sẽ đáp ứng, vốn kịch bản này cũng tốt, cô út hãy giúp cháu quyết định xuống.” Lạc U không giải thích nhiều, nhưng chính giọng điệu bình thản và kiên định này, làm cho Lạc Học Tâm có một điểm lo lắng cũng biến mất không còn tăm hơi, trái lại càng thêm mong chờ, cặp kim đồng ngọc nữ Lạc U cùng Diệp Văn Thần bước vào thế giới giải trí, sẽ tạo nên phong trào thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vấn Đề Người Đại Diện

Hai người Lạc Học Tâm cùng Lạc U quyết định kịch bản, bắt đầu thảo luận vấn đề phân phối nhân viên.

“Tiểu U con đối với người đại diện và trợ lý có yêu cầu gì không?” Ở thế giới giải trí, một người đại diện tốt tương đối khá quan trọng, kỳ thực Lạc Học Tâm đã chọn ra mấy người thích hợp, nhưng vẫn muốn nghe ý kiến của Lạc U.

Nghe được câu hỏi của cô út, ánh mắt Lạc U sáng lên, trong đầu không khỏi hiện ra một khuôn mặt lý tính (sống bằng lý trí) không ràng nghề, chỉ có điều hiện tại người đàn ông đó vẫn chưa nổi danh có thể tùy ý đến nước nói ra tên, nếu như ký ức không có lầm, lúc này người đàn ông đó chỉ là một tiểu trợ lý mới vào nghề không được bao lâu.

“Cô út, con muốn tự mình chọn người đại diện và trợ lý, dù sao cũng là người ở bên cạnh con, thận trọng chút mới phải.”

“Như vậy cũng được cô sẽ để người đưa tới tư liệu người đại diện và trợ lý thích hợp cho con chọn, con coi trọng ai cô sẽ an bài cho con.”

“Tư liệu là phải xem, nhưng con cũng muốn kiểm tra một chút, xem người thật, mới cảm thấy thích hợp hay không thích hợp.” Lạc U nghĩ người đàn ông vẫn còn là tiểu trợ lý kia phỏng chừng rất khó nằm trong danh sách này, hẳn là nhìn tư liệu cũng vô dụng thôi.

“Tiểu U muốn nhìn người thật? Điều này cũng không khó, lúc cuối năm vừa vận công ty muốn tổ chức một bữa tiệc mừng ngày thành lập, xem như là an ủi toàn thể nhân viên trong công ty lao động khổ cực một năm qua, trong thời gian này bất luận là người đại diện hay minh tinh đều sẽ tham gia, Tiểu U có thể đến xem để lựa chọn, nếu như không vừa ý người trong công ty, cô cũng có thể lấy tư liệu người đại diện của những công ty khác cho con, chỉ cần là Tiểu U muốn, cô nhất định sẽ đưa đến trước mặt con.” Lạc Học Tâm rất là quả quyết nói, có điều cô nói cũng là sự thật, ở trong thế giới giải trí tìm kiếm một người đại diện, đối với cô mà nói đây không phải là vấn đề khó.

“Hi hi, vậy con cảm ơn cô trước, đến lúc đó con nhất định sẽ tham gia.” Lạc U cũng rất tò mò, người đại diện theo mình năm, sáu năm bộ dáng ngay ngô ban đầu có thể rất thú vị hay không.

Lúc Lạc U ở thế giới giải trí từng có ba người đại diện, hai người lúc đầu cũng không quá thích hợp, mãi cho đến khi xuất hiện người đại diện thứ ba, sự nghiệp diễn xuất cô Lạc U mới chính thức đến đỉnh cao, đồng thời người đại diện này theo Lạc U phần đầu năm, sáu năm, cũng là một trong những người Lạc U tương đối tin cậy, sau đó lúc Lạc U xảy ra chuyện, người đại diện này cũng dùng toàn lực giúp cô ngăn cản những loại scandal không thiết thực, nhưng sức mạnh của một người đại diện làm sao có khả năng chống lại các đại thể gia đây, hẳn là cũng như muối bỏ biển mà thôi, cuối cùng bất đắc dĩ rút khỏi thế giới giải trí, rồi nước không biết tung tích.

Trong lòng Lạc U cũng có chút cảm ơn người đại diện này, hơn nữa thực lực của người đại diện này rất cao, ở trong phạm vi bình thường thắng đến rất tốt bảo vệ cô, ánh mắt độc đáo sắc sảo tỉ mỉ, thủ đoạn mạnh mẽ vì cô ngăn cản không ít phiền phức, hiện tại nếu quyết định bước vào thế giới giải trí một lần nữa, người đại diện này tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, cho dù vào lúc này, khả năng chỉ là người đại diện đang trưởng thành ở bước đầu, nhưng Lạc U cũng đồng ý giúp hắn trưởng thành, đây cũng là cách mà cô cảm ơn hắn.

“Đến lúc đó con và Tiểu Thần hãy cùng tham gia, cũng để cho nó quan sát, có hài lòng thì nói cho cô, cô thực sự rất chờ mong nhìn thấy dáng vẻ ảnh hậu ảnh đế của các con.” Lạc Học Tâm cảm khái nói.

“Sẽ có một ngày như vậy, cô hãy yên tâm.” Ánh mắt của Lạc U lay động, xưng hô ảnh hậu như vậy làm cho cô nhớ tới rất nhiều, cô đã từng dựa vào nỗ lực và thực lực của chính mình nhận được xưng hô như thế, hiện tại làm lại một đời, xưng hô như vậy đã sớm không phải là mục tiêu cô theo đuổi, nhiều nhất cũng chỉ là độ cao mà cô ắt phải đạt tới mà thôi.

Buổi chiều ngày thứ hai, Lạc U nhận được hai bản tư liệu, một cái là cô Lạc đưa đến có đề cập tới danh sách người đại diện và trợ lý, Lạc U nhìn một lần, quả nhiên không tìm được cái tên trong ký ức, mà cái khác chính là ghi chép mà mẹ đưa tới, đó là một ít tâm đắc và kinh nghiệm của Tô Âm khi ở trong thế giới giải trí nhiều năm, Tô Âm biết con gái của mình cũng muốn vào thế giới giải trí hỗn loạn, đã sớm chỉnh lý bản tài liệu này, mặc dù bà là một người mẹ bận rộn không có cách nào ở bên cạnh chăm sóc con gái, thế nhưng bà đối với Lạc U chính là yêu thương không hết.

Hai bản tư liệu này đều rất quen thuộc với Lạc U, kiếp trước cô cũng từng nhận được tư liệu tương tự, lòng tin trong đó giúp cô được lợi vô cùng, nhưng làm cô cảm thấy quý giá nhất chính là sự ủng hộ và yêu thương của người nhà.

Kiếp trước đương nhiên Lạc U tiếp thu được một số chuyện, mà đời này, đã học được cảm ơn.

Hạ tuần (tương đương từ ngày 21 đến ngày 30) giữa tháng, cuộc thi cuối kỳ trường học kết thúc, chủ nhiệm lớp đặc biệt gọi cho Lạc U một cuộc điện thoại, thông báo cô không cần lo lắng cuộc thi, chỉ cần đề ý chuyên tâm nghỉ ngơi, vấn đề cuộc thi cô sẽ giúp giải quyết, mà đối với thái độ vô cùng hờ hững của chủ nhiệm lớp, Lạc U bày tỏ cảm ơn.

Cúp điện thoại, Lạc U bán tháo hai cổ phiếu đoàn tuyển (1), một vào một ra lợi nhuận hơn hai mươi vạn, con số như vậy đối với cô mà nói có cảm giác như muối bỏ biển, cô ăn một bữa cơm đều có thể tiêu phí rất nhiều tiền, dù sao cũng là cô tự kiếm lời, hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút cảm giác thành công.

(1) “Cổ phiếu đoàn tuyển”: Thông thường chỉ một tuần hoặc hai tuần, người đầu tư cổ phiếu chỉ muốn kiếm được lợi nhuận trong thời gian ngắn, mà không quan tâm tình huống căn bản của cổ phiếu, chủ yếu dựa vào kỹ thuật phân tích biểu đồ.

Lạc U chưa trưởng thành, nhưng Lạc gia quản lý cô cũng hết sức rộng rãi, đặc biệt là giúp đỡ vật chất, mỗi tháng tiền tiêu vặt của Lạc U đã đến mấy

trăm ngàn, cái này cũng chưa tính cô ăn, mặc, ở, đi lại, mà hiện tại cô sao cổ (2) chính là dùng tiền tiêu vặt mà cô tích lũy, bốn năm trăm vạn đều đầu tư vào thị trường chứng khoán, cũng đã giúp cô kiếm lời hơn một vạn.

(2) “Sao cổ”: Chính là hoạt động mua bán cổ phiếu, thông qua thị trường chứng khoán mua vào bán ra giá cổ phiếu sai biệt để thu lợi nhuận.

Lạc U đang tính toán tài sản của mình, thì nghe được âm thanh chuông cửa vang lên, sau đó không lâu nhìn thấy thím Ngọc đi vào, dò hỏi: “Hình như là bạn học của tiểu thư, tên là Trịnh Nghị Phong, tiểu thư có muốn gặp không?”

Thím Ngọc do dự tính tình của Lạc U khó định, cũng không dám đưa người vào, theo lý mà nói căn hộ này tồn tại tương đối bí ẩn, ngoại trừ Lạc U mạng Diệp Vấn Thần tới, người bên ngoài sẽ không ai biết.

“Không gặp.” Ba chữ Trịnh Nghị Phong làm cho Lạc U thực sự căm ghét, đây là nhà của cô, cô tuyệt đối không cho phép người đàn ông đáng ghét này đi vào đây, không khí hô hấp của cô ô ứ, ai cũng không đèn được!

Thím Ngọc rất kinh ngạc cũng rất khó xử, nhưng vẫn vâng theo mệnh lệnh của Lạc U, mà Trịnh Nghị Phong bị chặn ngoài cửa không có cách nào không chế sắc mặt thay đổi, hần thông qua quan hệ trong nhà mới tìm được chỗ ở này của Lạc U, tần tần khổ sở đến nhưng cửa cũng không đi vào được, lạnh nhạt như vậy làm cho đại thiếu gia như hần không chịu nổi!

Sau khi tức giận Trịnh Nghị Phong cũng hơi nghi hoặc một chút, tuy rằng trước đây thái độ của Lạc U đối với hần không lạnh không nóng, nhưng cũng không có tình người như hiện tại, dường như thật sự không ưa mình vậy, làm cho tình tình dù toả dù dừng (3) của hần bị đá kích không ngóc đầu lên được, nếu như không phải gia tộc sắp xếp, hần cũng không muốn đến gần cô gái lạnh như băng này, hần đường đường là đại thiếu gia lúc nào chịu loại đãi ngộ như vậy, đơn giản chính là không biết điều!

(3) “Dù toả dù dừng”: Người Trung Quốc từ xưa đến nay khi gặp khó khăn, áp lực ở trước mắt, sẽ nhất trí đoàn kết, cố gắng khắc phục khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tiểu Trung Khuyển

Cuối tháng, hai ngày trước khi tiệc mừng cuối năm thành lập công ty giải trí Tâm Tinh, Lạc U đi cùng Diệp Vấn Thần tới bệnh viện, định kỳ gỡ thạch cao ra.

Không tới thời gian một tháng, khi Lạc U lần thứ hai nhìn thấy Diệp Vấn Thần, cảm giác rất rõ ràng biến hoá của Diệp Vấn Thần, nếu như nói huấn luyện trước Diệp Vấn Thần còn có sự ngây ngô thuộc về tuổi mười bảy, như vậy trải qua huấn luyện ngắn ngủi này, sự ngây ngô đó cũng biến mất không còn tăm hơi, giống như một người đàn ông bước ra từ bóng đêm, tràn ngập sức quyến rũ trầm ổn nội liễm không giống nhau.

Lạc U có thể cảm giác rõ rệt trên người Diệp Vấn Thần ẩn giấu mùi máu tanh, tuy rằng không biết Diệp Vấn Thần nhận huấn luyện ra sao, nhưng hiển nhiên cường độ huấn luyện này rất mạnh, cả người Diệp Vấn Thần dường như cao lên không ít, khí thế ác liệt không giống như một thằng nhóc.

Chỉ là Lạc U vẫn chưa thưởng thức đủ biến hóa của Diệp Vấn Thần thì Diệp Vấn Thần đến gần Lạc U lại lần nữa khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, ôn hòa yên tĩnh ngoan ngoãn, không có bất kỳ nguy hiểm, ánh mắt nhìn Lạc U tràn ngập ái mộ và lưu luyến, dường như ngay lập tức sẽ từ đế vương hắc ám sát phạt thiết huyết trở thành chú chó sủng vật dịu dàng ngoan ngoãn giữ nhà, làm cho Lạc U không nhận được chớp mắt một cái, sau đó lại chớp thêm cái nữa.

Đây là đang trình diễn thay đổi sắc mặt à? Lạc U nghĩ thầm trong lòng, trên mặt biểu lộ ý cười, người đàn ông này làm cho cô cảm thấy kinh ngạc, nhưng càng nhiều là thoải mái và vui sướng, cô yêu thích bộ dáng này của Diệp Vấn Thần.

Trong bệnh viện, thạch cao trên đùi Lạc U đã tháo xuống, lộ ra chân nhỏ trắng nõn tinh tế của cô, tuy rằng tình trạng vết thương khôi phục rất tốt, nhưng muốn bước đi thì cần phải tu dưỡng một hai tháng, Diệp Vấn Thần tỉ mỉ hỏi thăm bác sĩ rất nhiều khoản cần thiết phải chú ý, mới thận trọng đẩy Lạc U trở về nhà.

Diệp Vấn Thần ôm Lạc U đặt trên giường, thím Ngọc lưu lại không gian riêng tư cho hai người bọn họ, Diệp Vấn Thần đi tới bên cạnh Lạc U, chậm rãi quỳ xuống, hai tay hần nắm chặt tay phải của Lạc U, sau đó đặt đầu trên tay phải của Lạc U, nửa nằm ở mép giường.

"Không được để bị thương nữa, nhìn thấy em bị thương, tôi sẽ đau khổ." Giọng nói Diệp Vấn Thần buồn buồn vang lên, như là thỉnh cầu, vừa giống như đang làm nũng.

Lạc U có loại kích động muốn xoa đầu Diệp Vấn Thần, cô nghĩ như thế, rồi cũng làm như vậy, cô đưa tay từ dưới nãi của Diệp Vấn Thần rút ra, mạnh mẽ xoa xoa đầu Diệp Vấn Thần.

"Dáng vẻ của anh lúc này thấy thế nào cũng giống như con cún con đang làm nũng vậy, không, không đúng, hẳn là con chó lớn mới đúng." Lạc U trêu ghẹo nói, người đàn ông này không chỉ có tâm tư là trung khuyến, có vẻ như cử chỉ cũng trở nên rất giống, làm cho cô cảm thấy đáng yêu không chịu được.

Về mặt Diệp Văn Thần cứng ngắc trong nháy mắt, nhưng lập tức cả gương mặt tuấn tú lại đỏ lên, ấp úng nói không ra lời, chẳng qua là đầu lại lần nữa chôn cạnh Lạc U, không muốn để cho dáng vẻ luống cuống của mình bị Lạc U nhìn thấy.

Ở Lạc U trước mặt, hành vi và tâm tư Diệp Văn Thần đều đơn thuần như vậy, mỗi một cái phản ứng đều thẳng thắn đáng yêu.

"Xấu hổ à?" Không gặp không cảm thấy, nhưng ngày hôm nay nhìn thấy Diệp Văn Thần, Lạc U phát hiện mình có chút nhớ hân, hơn nữa không biết bắt đầu từ lúc nào, cô không muốn rời xa Diệp Văn Thần, đồng thời cô cũng bắt đầu thích cảm giác lưu luyến của hân.

"Tiểu U, anh..." Diệp Văn Thần muốn giải thích, lại bị Lạc U cắt ngang lời nói.

"Anh không phải muốn tôi là nữ vương của anh sao, đối loại xưng hô nghe thử." Giọng nói Lạc U nhẹ nhàng, dường như vô cùng tùy ý.

Diệp Văn Thần có chút mê hoặc, suy nghĩ một chút thăm dò kêu: "Nữ vương?" Tuy rằng trong lòng đã xem Lạc U là nữ vương của hân, nhưng gọi như vậy có cảm giác kỳ quái.

Lạc U lắc đầu, dường như không hài lòng lắm đối với xưng hô này, trong ánh mắt chợt hiện một vệt ánh sáng u ám, giọng nói thấp hai độ mang theo cảm giác giống như mê hoặc nói: "Tôi là nữ vương của anh, vậy cũng là chủ nhân của anh, gọi chủ nhân cũng được?"

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu giống như trung khuyến của Diệp Văn Thần, cô đã nghĩ đến xưng hô này.

Diệp Văn Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lạc U, Lạc U cũng không nói lời nào, chỉ là đối diện với Diệp Văn Thần, ôn nhu mà kiên trì, rồi lại mang theo một loại cường thế thuộc về nữ vương, về mặt Diệp Văn Thần ngờ ra, trong nháy mắt chìm đắm trong hơi thở của Lạc U.

"Chủ, chủ nhân." Tim Diệp Văn Thần đập thình thịch, hai chữ này làm cho hân mất cảm, trong chớp mắt gọi ra, thậm chí hân cảm giác được trong thân thể mình có phản ứng không nên có.

Xấu hổ cúi đầu, Diệp Văn Thần hơi khom lưng, tận lực che giấu sự lúng túng của mình, hân không muốn bởi vì chuyện này mà bị Lạc U căm ghét, Lạc U biết hân có phản ứng như thế, nhất định sẽ lần nữa xua đuổi hân! Nghĩ tới đây, về mặt Diệp Văn Thần lạnh lẽo, kết quả như vậy để Diệp Văn Thần cảm thấy hoảng sợ, hân tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy lại xảy ra!

Sau một phút, đau đớn kịch liệt truyền đến, Diệp Văn Thần mạnh mẽ cắn đầu lưỡi của mình, mùi vị tanh mặn truyền đến, trong miệng đau nhức đè nén thân thể mất cảm, trong lòng Diệp Văn Thần lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, đây đối với hân mà nói chính là một loại giày vò ngọt ngào, hưng phấn ** cùng không thể không áp chế **, chờ mong, rồi nhất định phải ngọt ngào.

Sắc mặt Diệp Văn Thần nháy mắt hồng rồi trắng, Lạc U đều nhìn ở trong mắt, động tác hơi khom lưng của hân cũng không có tránh được sự chú ý của Lạc U, điều này làm cho Lạc U rất là thất vọng suy nghĩ một chút, sau đó nghĩ đến loại khả năng nào đó, có chút không quá chắc chắn hỏi: "Anh, sẽ bởi vì loại hành động này mà xuất hiện phản ứng?"

Cách dùng từ dùng câu của Lạc U rất văn nhã, nhưng trên thực tế vấn đề này lại trực tiếp quá đáng, hơn nữa còn tinh chuẩn quá đáng!

Sắc mặt Diệp Văn Thần lần nữa thay đổi, về mặt trắng xám lại lộ sự hoảng sợ, lo lắng muốn giải thích: "Anh, anh..."

Diệp Văn Thần muốn nói "Anh không có", nhưng hiển nhiên không phải sự thực, mà lời nói đối hân lại không nói ra được, chỉ có thể kinh hoàng nhìn Lạc U.

Trong lòng Lạc U thở dài một tiếng, người đàn ông này sợ hãi mình như thế, cũng bởi vì nguyên nhân quá mức quan tâm cô.

"Tại sao không nói tiếp, tôi đang nghe đấy." Qua mấy ngày nay Lạc U cũng đã xem xét một ít sách vở và bệnh án về phương diện tâm lý, đặc biệt là phương diện có liên quan đến trạng thái tâm tư tiểu M của Diệp Văn Thần, cho nên khi này nhìn thấy loại phản ứng kia của Diệp Văn Thần mới có thể đoán được một ít.

Qua nhiều nghiên cứu, Lạc U cũng rút ra được một chút kết luận, có thể nói, ở trong lòng người đàn ông này, mình chính là tất cả của hân, là chúa tể của hân, thậm chí có thể hoàn toàn điều khiển số mệnh của hân, bởi vì hân hoàn toàn thân phục cô, từ trong tâm đến thân thể, căn bản sẽ không có bất kỳ chống cự, không chỉ không có ràng buộc, trái lại là một loại ân thưởng, mỗi một yêu cầu của cô với hân, đều sẽ hân cảm nhận được cảm giác về sự tồn tại của mình, có thể nói, nếu như muốn hân vui sướng, như vậy lấy thân phận chủ nhân yêu cầu hân, loại tư thái cao cao tại thượng cường thế kia, chính là hân không thể mất cảm chống cự, chỉ cần cô đụng vào, hân sẽ hưng phấn, bất kể là trên tinh thần hay thân thể!

Cô muốn hân vui vẻ, hân sẽ vui vẻ, cô muốn hân đau khổ, hân sẽ đau khổ, ở lúc Diệp Văn Thần nhận định Lạc U, tất cả những thứ này cũng đã định trước.

Chương 24: Tiểu U, Cảm Ơn Em

"Xin lỗi, tôi bảo đảm, sẽ không lặp lại lần nữa." Diệp Văn Thần không cách nào nói dối, nhưng hắn có thể bảo đảm, lần sau lúc xảy ra chuyện này, hắn nhất định sẽ phản ứng lại đầu tiên, cho dù là cắn đi đầu lưỡi của mình, hắn cũng tuyệt đối sẽ không để Lạc U nhìn tới làm cô chán ghét.

Không thể trách thái độ phản ứng kịch liệt và thận trọng như thế của Diệp Văn Thần, quả thực tình cảnh phát sinh trong rừng cây nhỏ từ lâu đã mang đến hậu quả khắc sâu trong lòng Diệp Văn Thần, loại khủng hoảng và sợ hãi kia cũng khiến Diệp Văn Thần e ngại không thôi, hắn thật sự sợ một lần nữa lại bị Lạc U xua đuổi, lại giống như con khuyển nuôi trong nhà bị chủ nhân vứt bỏ, mùi vị đó làm người tuyệt vọng.

Lúc Diệp Văn Thần mở miệng lúc nói chuyện tơ máu màu đỏ quanh quần ở trên hàm răng trắng như tuyết, Lạc U nhìn thấy, khẽ cau mày, cô đưa tay nâng cằm Diệp Văn Thần, giọng nói có chút kiềm nén hỏi: "Máu trong miệng là xảy ra chuyện gì?"

Vấn đề chuyển đổi quá nhanh để Diệp Văn Thần phản ứng không kịp, nhưng nghĩ tới nguyên nhân lại không biết nên trả lời như thế nào, lẽ nào thật sự để hắn nói là vì ức chế cảm giác hưng phấn của mình cho nên cắn đầu lưỡi của mình à?

Diệp Văn Thần không nói, nhưng trên mặt không được tự nhiên cũng làm Lạc U rõ ràng, trong lòng vừa tức vừa bất đắc dĩ, người đàn ông này làm sao lại không biết yêu quý bản thân như vậy, xuống tay với bản thân lại tàn nhẫn như thế.

Tâm tình Lạc U không tốt, động tác cũng trở nên không ôn nhu, bất kể là cô ở quá khứ hay cô ở hiện tại, kỳ thực cũng không thể xem như là người tính tình tốt, kiêu ngạo và tùy hứng ở trong xương, người đời thường nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, dưới bề ngoài lạnh nhạt tao nhã, ẩn giấu chính là một loại cường thế cổ chấp thậm chí hơi cá tính nóng nảy!

Người đàn ông này nếu không biết yêu quý bản thân, như vậy thì nên chịu một ít giáo huấn.

Ngón tay của Lạc U thô lỗ luồn vào trong cổ họng Diệp Văn Thần, mạnh mẽ khuấy lên, dường như là muốn tìm đường vết thương không biết ở nơi nào, rốt cục đụng đến vết thương Diệp Văn Thần trong nháy mắt phản ứng lại, kinh ngạc né tránh về phía sau.

"Ai cho phép anh trốn? Lại đây, không thì cút ra ngoài." Trong tính cách của Lạc U bộc lộ một tia bạo ngược không chút nào ẩn giấu, tuy rằng giọng nói lạnh lẽo, cảm giác giống như ngư lôi lúc nào cũng có thể nhen lửa.

Diệp Văn Thần không nói hai lời liền đến, lúc này hắn vẫn quỳ trên mặt đất, hơi cúi đầu, sắc mặt hơi bối rối, nhưng vẫn là tư thế thần phục.

"Tối chút nữa." Trong giọng nói lạnh lẽo của Lạc U tựa như kiềm nén cái gì đó, ánh mắt nhìn Diệp Văn Thần vô cùng sáng tỏ.

Diệp Văn Thần không rõ vì sao nhưng vẫn nghe lời lại gần hơn, ở một phút tiếp theo sau đó, chỉ thấy bóng người lóe lên, trên môi của hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo, môi lưỡi thom mềm chui vào trong miệng hắn, không có bất kỳ mùi vị ám muội, đảo lộn thô bạo, như là đang cố ý tìm kiếm vết thương của hắn.

Đây tuyệt đối không phải một nụ hôn ngọt ngào, giống như sự trừng phạt ác ý, Diệp Văn Thần có thể cảm nhận được giữa môi lưỡi truyền đến đau nhói, vết thương của hắn đang bị Lạc U liếm, thế nhưng đau nhói như vậy cũng không cách nào chiếm được sự chú ý của hắn, hắn chỉ có thể ngơ ngác quỳ ở đó, sững sờ nhìn Lạc U, gương mặt kinh ngạc, căn bản không biết nên phản ứng ra sao.

Lạc U đang trừng phạt mình, Diệp Văn Thần biết điều này, nhưng loại này trừng phạt cũng không nên, dù sao, trừng phạt như vậy đối với hắn mà nói, so với bất kỳ khen thưởng trong thiên hạ còn tốt hơn trăm lần, không, hơn một nghìn lần!

Lúc Lạc U cảm giác được mùi máu tanh thì dứt ra lùi lại, không nói gì, cũng không giải thích gì, chỉ là dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Diệp Văn Thần, căn bản là không thể dựa vào nét mặt của cô mà đoán được suy nghĩ.

Lạc U suy nghĩ cái gì? Kỳ thực e rằng chính cô cũng không biết, lúc này cũng chỉ là do cô kích động, nghĩ đến là làm, làm xong mới phản ứng được, mà làm đều làm xong, bất kể là bởi vì sao, Lạc U cũng không thêm đề ý, người đàn ông này có thể bóc lên tâm tình bất đồng của cô không phải sao?

"Tôi, em..." Diệp Văn Thần vẫn là đáng vẻ ngơ ngác, không biết nói cái gì cho tốt.

"Đây là trừng phạt, tôi có thể tha thứ anh có ** với tôi, nhưng anh thuộc về tôi, không có sự cho phép của tôi, anh cũng không thể làm bị thương bản thân, hiểu chưa?" Lạc U nói vô cùng bá đạo, cô thực sự rất ghét cảm giác của mình khi Diệp Văn Thần bị thương, nó làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

"Trừng phạt?" Diệp Văn Thần ngơ ngác lặp lại, trong đầu tất cả đều là nghi vấn, trừng phạt như vậy có thể quá chân thật hay không? Diệp Văn Thần muốn hỏi, nhưng nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Lạc U, nghi vấn nuốt trở vào, trực giác nói cho hắn, vấn đề này vẫn không nên hỏi, nếu Lạc U coi nó là trừng phạt, chính là trừng phạt, tuy rằng trừng phạt như vậy phạt đối với hắn mà nói như là ban ân.

"Tôi không muốn lặp lại, anh lặp đi lặp lại chủ yếu là sao." Lạc U cũng không phải người ngốc, tâm tư Diệp Văn Thần cô chưa hắn không biết, lời nói này

của cô đúng thật là thẹn quá thành giận.

Kỳ thực Lạc U hơi xấu hổ, tuy rằng kiếp trước là vợ chồng chưa cưới với Trịnh Nghị Phong, nhưng trên thực tế hai người đều không gắn bó, cô chưa bao giờ yêu thích Trịnh Nghị Phong, vì bệnh thích sạch sẽ cô căn bản không muốn tiếp xúc với Trịnh Nghị Phong, sở dĩ đáp ứng cầu hôn cũng bởi vì gia đình, mà ngoại trừ Trịnh Nghị Phong, những người đàn ông khác càng không lọt mắt cô, cho nên, vừa mới trước đó, hôn hơi thô lỗ, hoàn toàn không hổ là nư hôn đầu của Lạc U.

"Không phải." Diệp Văn Thần lắc đầu nghiêm túc trả lời.

Lạc U nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Văn Thần, chớp mắt một cái, không nhìn được vỗ một cái, trực tiếp vỗ trên đầu Diệp Văn Thần, cô luôn biết người đàn ông này ở trước mặt cô không giống, có cần thiết ngốc bẩm sinh như vậy không, lẽ nào cô nói chuyện cười nghe không hiểu sao? Quả thực chính là tức chết cô!

Lạc U hơi ngao kiêu, ngốc bẩm sinh Diệp Văn Thần thực sự là làm cho cô không nói được gì, hơn nữa trong lòng có cảm giác ngượng ngùng cả người cũng không muốn nói chuyện, vén chăn lên nằm ở trên giường, trực tiếp nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Mắt không thấy lòng không phiền, cô cũng không tính toán với người đàn ông ngốc này.

Diệp Văn Thần nhìn Lạc U quay lưng lại với mình, vẻ mặt mờ mịt, kích thích trước đó thực sự là hơi lớn, ở vấn đề thế này đầu óc thông minh của hắn có vẻ hơi trì độn, bây giờ thần trí còn mơ màng, chẳng qua nếu nghĩ không hiểu thì không nên nghĩ nữa, nư hôn kia, bất kể là trừng phạt hay khen thưởng, đối với hắn mà nói cũng là hồi ức quý giá cần phải cất kỹ.

Tiểu U, cảm ơn em đồng ý tiếp nhận tôi lần nữa, cảm ơn em tiếp nhận tâm lý vụn vẹo như vậy của tôi, càng cảm ơn em cho phép tôi tới gần, có thể tôi dân độ không biết làm sao để em hài lòng, có thể tôi ngu xuẩn không hiểu rõ ý của em, có thể em đối với tôi tất cả đều là lừa dối, thế nhưng, tôi cam tâm tình nguyện tiếp thu tất cả những gì em ban tặng, hài lòng cũng được, thống khổ cũng được, chỉ cần là em cho tôi, đều là hồi ức quý giá nhất trong đời của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Yến Tiệc Hằng Năm Của Tâm Tinh

Bởi vì phải tham dự tiệc thành lập của công ty giải trí Tâm Tinh, Diệp Văn Thần tạm thời ngừng huấn luyện ở Cổ Sát, Lạc U cũng chuẩn bị đơn giản một chút, đây coi như là lần đầu tiên cô chân chính đi vào giới giải trí, bề ngoài vẻ vang thanh đẹp, bên trong lại rối loạn bản thủ, quái lạ, mới mẻ, tràn ngập đủ loại cơ hội cùng mê hoặc, một đêm thành danh có, đột nhiên rơi xuống đàn thân cũng có, mà cô, phải mang theo tự tin, đi vào nơi này, phải đạt đến độ cao so với kiếp trước càng cao hơn!

Cuối tháng, cùng ngày tiệc rượu, Lạc U vẫn không cách nào bước đi như cũ, Diệp Văn Thần mặc một bộ âu phục màu đen thủ công kinh điển, y hệt một tiểu thần sĩ bình thường đẩy Lạc U tiến vào hội trường, hôm nay Lạc U mặc một bộ váy dài màu tím vừa cao quý lại tao nhã, tuy rằng ngồi trên xe lăn, nhưng vẫn lộ ra khí tức cao quý như công chúa và một tia thần bí.

Lạc U xuất hiện cùng Diệp Văn Thần dẫn tới không ít người chú ý, toàn bộ mấy trăm người trong bữa tiệc, các loại minh tinh đại bài, đủ loại người đại diện kim bài, mọi đạo diễn biên kịch, còn có một vài chính khách (1) nổi tiếng được mời đến, mặc dù nói là tiệc thành lập hàng năm của công ty giải trí Tâm Tinh, nhưng thực tế cũng là một nơi giao lưu tin tức, cô cô Lạc gia vốn là dự định đi cùng Lạc U đồng thời xuất hiện, nhưng bị Lạc U trực tiếp từ chối, nói như vậy sự xuất hiện của cô ắt phải sẽ dẫn đến càng nhiều sự chú ý, đây tuyệt đối không phải điều cô muốn, mà thân phận cô xuất hiện ở đây cũng rất đơn giản, tân nghệ sĩ ký kết với công ty giải trí Tâm Tinh, đã quay một quảng cáo, chỉ đến thế mà thôi.

(1) "Chính khách": Người trong giới chính trị.

Cho nên, tuy rằng ngoại hình và tạo hình của Lạc U cùng Diệp Văn Thần đều dẫn tới không ít người chú ý, nhưng không gây ra náo động gì, tuy là có phần nhỏ người cũng đang thảo luận nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây, nhưng sự chú ý rất nhanh dời đi chỗ khác.

Diệp Văn Thần dưới sự chỉ thị của Lạc U đẩy vào một góc hẻo lánh tương đối yên tĩnh, ở đó chỉ ngồi ba người xem ra là tiểu trợ lý an tĩnh, trường hợp này bản thân bọn họ cũng không có chuyện gì, trốn ở nơi không nổi bật ăn một chút gì đó, cũng coi như là giết thời gian.

Lúc Diệp Văn Thần đẩy Lạc U tới ba người kia cũng ngẩng đầu lên nhìn về bọn họ, ánh mắt xem kỹ rất rõ ràng, chỉ có điều trong đó hai người là mê hoặc, một người lúc nghĩ vấn đề đi thi biểu lộ sự sáng tỏ, như là đã xác nhận thân phận của bọn họ.

Mà lúc này ánh mắt Lạc U cũng vô tình hay cố ý rơi trên thân người đàn ông biểu lộ ánh mắt sáng tỏ kia, cảm giác quen thuộc tự nhiên mà sinh ra, lông mày hơi hẹp dài, sống mũi gầy, môi mỏng khê mím, hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, đeo một gọng kính mắt màu bạc, lộ ra sự lý trí và ngây ngô, như đang bay về hướng dương, vẫn còn chưa tới giờ phút tới rực rỡ nhất, nhưng lại khiến người ta chờ mong.

Lý Ngang Vũ, người đại diện kiếp trước theo mình đến sáu năm, một người khôn khéo lý tính, có thủ đoạn có năng lực của người đại diện, mà đời này, hẳn cũng vẫn là ứng cử viên người đại diện mà mình vừa ý, tuy rằng người đàn ông này chưa đạt đến độ cao như kiếp trước gặp phải, thế nhưng cô không vội vã, cô có đủ thời gian và năng lực để bồi dưỡng hắn trưởng thành.

Trong lòng Lạc U đã có kết luận, nhưng trên thực tế cũng chỉ là thoáng nhìn phớt lờ, bất kỳ động tác dư thừa nào đều không có.

Diệp Văn Thần lấy hai ly sô đa, một ly cho Lạc U, một ly cho mình, nhẹ nhàng uống một hớp, hắn đứng phía sau Lạc U, cũng không có trò chuyện nhiều cùng Lạc U, đáng nhẽ sẽ làm cho người ta cảm thấy hơi quái dị, nhưng trên thực tế có loại mùi vị hài hòa không nói ra được, hình như tất cả vốn chính là như vậy.

Yến tiệc đã bắt đầu, siêu sao thiên vương, ảnh đế ảnh hậu, sau vương ca dồn dập ra trận, danh đạo danh biên gì đều sôi nổi biểu hiện, toàn bộ hội trường đều là ánh sao chói mắt, cô cô Lạc gia mặc một bộ váy dài màu đỏ, qua lại ở trong hội trường, khí thế nữ vương quanh thân vững vàng áp chế lại những nhân vật cấp thiên vương kia, mà phẩm là cô đi ngang qua chỗ nào, mọi người càng kính cẩn chào hỏi, có thể thấy được địa vị của Lạc Học Tâm ở trong giới giải trí cao ra sao.

Lạc U vẫn ở một bên lẳng lặng nhìn tình cảnh này, kiếp trước cô có hai người không tính là thần tượng của thần tượng, một là mẹ của mình, nhân vật cấp thiên hậu tránh bóng, đã từng vang dội toàn bộ Châu Á, chính là ở Hollywood cũng nhất định có tiếng tăm, mà một người khác chính là tiểu cô của mình, một nhân vật cấp nữ vương với thủ đoạn cường thế, một cái nhử này một nụ cười đều lộ ra tự tin không gì sánh kịp, sinh hoạt tự do phóng khoáng, cuộc sống độc lập quả quyết.

Tuy sau đó Lạc U cũng đạt đến thậm chí là vượt qua độ cao của hai người này, nhưng trên thực tế từ tuổi thơ đã bắt đầu tôn sùng không cách nào thay đổi, đời này lần thứ hai nhìn thấy khoảng cách gần như vậy, tâm trạng cũng ít nhiều cảm khái.

Lạc U phát hiện, sau khi sống lại dường như cảm xúc chính mình thay đổi rất nhiều, đây có phải là dấu hiệu già trước tuổi hay không, thân thể mười lăm tuổi, tâm lý hai mươi lăm tuổi, kỳ thực cũng không tính là già.

Lúc Lạc U suy nghĩ tâm sự của bản thân, tiệc rượu đã bắt đầu một khoảng dài, mà ngay lúc Lạc U cảm khái, một người phụ nữ ăn mặc khá là khiêu gợi đi tới.

"Ngang Vũ, lâu rồi không gặp, cùng nói chuyện phiếm chứ?" Giọng điệu nữ tính (nữ tính) nhìn như ngỏ lời mời bình thường, nhưng ánh mắt nhìn Lý Ngang Vũ mang theo ý vị khiêu khích, không phải rõ ràng, lại bị Lạc U nhìn ở trong mắt.

Lạc U cố gắng suy nghĩ một chút, nhưng không nghĩ được người phụ nữ này đến cùng là ai, không nổi danh, dường như cũng chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, trong lúc nhất thời không làm rõ được thân phận của người phụ nữ này, chỉ là mục đích của người phụ nữ này, Lạc U lại biết.

Hoa rơi hữu ý, không biết nước chảy có tình hay không, Lạc U quét Lý Ngang Vũ một chút, người đại diện này của cô rất có duyên với phụ nữ, không ngờ cho dù hiện tại trong tình trạng không nổi danh, cũng có nữ tính đồng ý tới gần, tuy rằng chỉ là một nữ tính hạng ba.

"Chúng ta không quen." Giọng nói lạnh lùng của Lý Ngang Vũ vang lên, trong xa cách mang theo từ chối rõ ràng.

Sắc mặt nữ tính hơi khó coi, nhưng tối thiểu là một diễn viên, rất nhanh khôi phục lại, mang theo ý tứ uy hiếp nói: "Là không quen biết thì sao, xem ra Lý tiên sinh ở trong giới giải trí lăn lộn không tốt, chỉ là tôi thật ra rất coi trọng năng lực của Lý tiên sinh, nếu như Lý tiên sinh đồng ý, có thể cân nhắc đến làm người đại diện của tôi, người đại diện của tôi vừa vận kết hôn nên nghỉ việc, không biết ý Lý tiên sinh như thế nào?"

Nữ tính không nổi danh nhưng tối thiểu vẫn nữ tính, có thể làm người đại diện của cô, cũng coi như là hoàn thành chuyển biến từ trợ lý thành người đại diện, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt, nhưng Lạc U có thể thấp phần rõ ràng từ đáy mắt của Lý Ngang Vũ nhìn thấy sự chán ghét, phỏng chừng người đại diện này cũng không phải dễ làm như vậy, không biết có phục vụ bồi giường hay không, trong lòng Lạc U nghĩ đã rõ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Người Đại Diện Lý Ngang Vũ

"Hà tiểu thư, xem như là rút ra khỏi giới giải trí, tôi cũng không làm người đại diện của cô, tôi nói như vậy, ngài đã hiểu chưa?" Giọng điệu Lý Ngang Vũ đông lạnh, tuy rằng dùng kính ngữ, nhưng nói không chút lưu tình.

Lạc U cười khẽ, nghĩ, đây chính là Lý Ngang Vũ, một người nhìn như vô cùng lý trí, trên thực tế là một người thà rằng chịu thiệt nhưng không khom mình, muốn quy tắc ngầm với Lý Ngang Vũ? Không phải không thể, nhưng trước mặt loại đẳng cấp này, hiển nhiên không có hi vọng.

Mình tính được gọi là Hà tiểu thư tên là Hà Húc Ninh, nữ tính, một thoát (cởi đồ) thành danh, cuộc sống riêng rất phong phú, mà lúc này hiển nhiên cô

chủ ý đánh lên Lý Ngang Vũ, dễ nhận thấy ý định mua một món nợ Lý Ngang Vũ đều không có.

Mấy người xung quanh có thể nghe rõ ràng ý tứ trong đó, kỳ thực chuyện như vậy ở thế giới giải trí đã xảy ra quá nhiều, mọi người nghe xong cũng coi như không nghe, phảng phất là xem cuộc vui.

"Được, có cá tính, tôi thích đàn ông có cá tính như vậy, Lý Ngang Vũ, hối hận hãy đến tìm tôi, tuy rằng tôi lăn lộn ở giới giải trí không lâu, nhưng năng lực phong giết (1) một tiểu trợ lý thì vẫn có." Hà Húc Ninh là một minh tinh xinh đẹp, tác phong lớn mật cũng không hiểu được cảm kỵ, nếu như trước mặt là người đàn ông cấp thiên vương gì đó, hoặc là kim quy tể (2), cô còn có thể do dự, nhưng một tiểu trợ lý mà thôi, cô không tin chính mình không bắt được người đàn ông này!

(1) "Phong giết": Chèn ép người ta vào đường cùng(?)

(2) "Kim quy tể": Chỉ thân phận cao quý của con rết, tiếng khen xuất phát từ bài thơ《Vi hũu》của đại thi nhân Lý Thương Ẩn thời Đường. Ở đây ý nói người đàn ông có thân phận cao quý.

"Xin cứ tự nhiên." Về mặt chán ghét trong mắt Lý Ngang Vũ càng thêm dày đặc.

Thân mình Hà Húc Ninh đang đưa rời đi, Lý Ngang Vũ hít sâu một hơi xua đi cảm giác chán ghét trong lòng.

"Ha ha ha, Ngang Vũ à, anh đúng thật là diễm phúc không ít nha, nếu tôi nói anh chấp nhận, tháng ngày trợ lý có thể không dễ nha." Một trợ lý bên cạnh Lý Ngang Vũ trêu ghẹo nói, giọng nói kia không biết là ghen tỵ nhiều hơn, hay trào phúng nhiều hơn, trên thế giới này đều không thiếu những kẻ bỏ đá xuống giếng, đương nhiên càng không thiếu kẻ ăn không ngồi rồi.

"Anh muốn đi thì đi đi, tôi sẽ không ngăn cản anh." Lý Ngang Vũ không hề liếc mắt nhìn người đàn ông đang nói kia, hẳn thật tâm chán ghét chuyện như vậy, hẳn biết giới giải trí hỗn loạn, nhưng chuyện như vậy xảy ra ở trên người mình, vẫn làm hắn cảm ghét không ngớt.

Sau đó mấy người này lại rảnh rỗi hàn huyên gì đó, cũng không hề e dè sự tồn tại của Lạc U và Diệp Văn Thần, chỉ là Lý Ngang Vũ có vẻ hơi mất tập trung, ánh mắt đều là vô tình hay cố ý nhìn về vị trí của Lạc U, hình như là đang suy tư cái gì đó.

Hai người trợ lý còn lại hàn huyên một lúc rồi rời khỏi góc hẻo lánh này, thừa cơ hội này ló mặt nhiều cũng là một chuyện tốt, không ai cam tâm tình nguyện muốn làm một tiểu trợ lý, thế nhưng Lý Ngang Vũ lại không đi, mà là đắn đo dùng từ nói với Lạc U: "Vị tiểu thư này, nếu như tôi nhớ không lầm, tiểu thanh tân (tuổi mới) quảng cáo bộ điện thoại di động kia chính là cô, rất hân hạnh được biết cô, cô đến đây, là đại biểu cô đã ký kết cùng công ty sao?"

Lạc U cũng không ngoài ý muốn người đàn ông này có thể nhận ra mình, trí nhớ người đàn ông này vẫn luôn tốt.

"Lạc U, cũng rất hân hạnh được biết anh." Lạc U cũng rất có lễ tự giới thiệu mình, nghĩ con cá chủ động mắc câu, cô há có đạo lý không vui lòng nhận.

"Vị này chính là?" Lý Ngang Vũ nhìn về Diệp Văn Thần một bên hỏi.

"Diệp Văn Thần." Nếu Lạc U đều đồng ý chào hỏi, như vậy hẳn coi như là không muốn cũng sẽ phối hợp.

"Ha ha, đáng vẻ hai vị xuất hiện cùng nhau như là một đôi kim đồng ngọc nữ, hai người đều là nghệ sĩ mới của công ty à? Lần này ánh mắt công ty rất tốt." Trong lời nói của Lý Ngang Vũ vô cùng rõ ràng khen tặng, chỉ là lời hắn nói là tự đáy lòng, bởi vì hắn chính là cho rằng như thế.

"Tôi cũng cảm thấy vậy." Lạc U thuận theo lời nói của Lý Ngang Vũ, thần thái kia tự tin không nói ra được.

Lý Ngang Vũ sừng sốt một chút, biểu hiện kinh ngạc đều không kịp che giấu, tuy rằng hẳn thật tâm cảm thấy điều kiện hai người này không tệ, nhưng cô bé này tự tin như vậy, thật là khiến người ta không nói được gì!

"Ha ha, Lạc tiểu thư thực sự rất có lòng tin, nghề giải trí này không phải lăn lộn tốt như vậy." Lý Ngang Vũ biểu lộ cảm khái, kỳ thực ngày thường hắn ngược lại không có hình tượng hòa ái dễ gần như vậy, chỉ là lúc đối mặt với Lạc U, không biết làm sao có loại cảm giác thân thiết, tuy rằng hẳn cảm thấy cô bé này dường như từ trong xương tẩm mát ra sự lạnh nhạt.

Lạc U không nói lời nào, chỉ là thẳng tắp nhìn Lý Ngang Vũ, dùng một loại ánh mắt trong suốt phảng phất như nhìn thấu tất cả.

Lý Ngang Vũ lại sừng sốt, hơi lúng túng cười cười, không biết vì sao, luôn cảm thấy ở trước mặt cô bé này, chính mình dường như trong suốt vậy, ý đồ kia của mình hình như cũng bị đối phương nhận ra được.

Lý Ngang Vũ bối rối, nhưng cũng không hề từ bỏ ý định của mình, hẳn tin tưởng trên đời này có thứ gọi là kỳ ngộ, chỉ có nắm lấy chặt chẽ, hướng đi mới có khả năng thành công, mà lúc này hẳn cảm giác mình chính là gặp phải thời khắc như vậy.

"Lạc tiểu thư, mạo muội hỏi một câu, cô đang tìm người đại diện thích hợp phải không? Nếu như có thể, tôi muốn mạo toại tự tiến (3) mình, tuy tôi chưa có kinh nghiệm làm người đại diện bao giờ, nhưng cũng đã làm trợ lý hơn một năm, người đại diện nên làm cái gì nên làm như thế nào tôi đều rõ ràng, nếu như cô không tìm được người đại diện thích hợp, không ngại cân nhắc tôi một hồi." Kỳ thực Lý Ngang Vũ là một người đàn ông khá kiêu ngạo, nói ra loại đưa tới cửa này thật không dễ chịu, nhưng cuộc sống ở trước mặt, người kiêu ngạo cũng cần cúi đầu, có thể nghe đầu tiếp tục đi, quá ít quá ít.

(3) "Mạo toại tự tiến": Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây

nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn

Lạc U không nói gì, cô rất rõ ràng cảm giác được dưới bề ngoài tao nhã của Lý Ngang Vũ là sự chật vật và lúng túng, điều này làm cho cô nhớ tới kiếp trước lúc mình bị scandal quần quanh người, người đàn ông này dùng hết năng lực của chính mình muốn giúp cô làm sáng tỏ, vào lúc ấy vẻ mặt của người này cũng như thế, kiên cường tao nhã chống đỡ, bỏ xuống sự kiêu ngạo.

"Vấn đề này tôi cảm thấy cũng không cần cân nhắc." Ở lúc Lý Ngang Vũ dứt lời trong nháy mắt Lạc U mở miệng nói.

Ánh mắt Lý Ngang Vũ vốn có chút mong đợi trong nháy mắt u ám, Lạc U trả lời chắc chắn hiển nhiên cho hắn một tin tức không thể, chỉ là nghiêm túc ngắt lại, Lạc U còn chưa xuất đạo đã trở thành phát ngôn viên của công ty lớn, thậm chí là một tiểu hoa (tên hot?), hiện tại bước vào thế giới giải trí, dựa vào khí chất và điều kiện của bản thân cô, công ty tự nhiên sẽ vì cô chọn một người đại diện tốt, nơi nào sẽ đến phiên một tiểu trợ lý như hắn.

Lý Ngang Vũ nghĩ thông suốt, tự giễu cười cười, chính mình vẫn quá nóng ruột, không đủ trầm ổn, nên cố gắng tĩnh lại mới đúng.

"Ha ha, là tôi quá nóng ruột, chỉ là cầu chúc Lạc tiểu thư có thể ở trong cái vòng đại hồng đại tử này, không quấy rầy Lạc tiểu thư ở đây nghỉ ngơi, tôi..." Lý Ngang Vũ cũng không oán Lạc U không lựa chọn chính mình, cái này cũng là nhân chi thường tình (4), chỉ là để hắn ngồi lại ở đây, cảm thấy hơi bối rối, cho nên vừa nói vừa đứng lên muốn cáo từ.

(5) "Nhân chi thường tình": Việc thường ngày xảy ra.

"Lý tiên sinh, liên quan đến hợp đồng với người đại diện, tôi sẽ đề công ty đứng ra trao đổi với anh, hi vọng trong cuộc sống sau này, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ." Ở một phút Lý Ngang Vũ muốn rời khỏi, giọng điệu Lạc U lạnh nhạt nói.

Lý Ngang Vũ dừng bước, đại ra nhìn Lạc U, trong ánh mắt biểu lộ không thể tin tưởng cùng sự kinh hi khó có thể áp chế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiếp Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ký Hợp Đồng.

"Cô đồng ý để tôi làm người đại diện của cô? Cô phải hiểu hiện giờ tôi chỉ là một trợ lý mà thôi, cô yên tâm giao mình cho tôi?" Lý Ngang Vũ không chắc chắn hỏi, nhưng sau khi kinh ngạc, lúc này vẻ mặt hắn hiển nhiên lý trí như thường.

Lạc U nhún mày, hình như không hài lòng với câu hỏi của Lý Ngang Vũ, cái gì gọi là yên tâm giao chính mình cho hắn? Nghe sao cũng không phải mùi vị này.

Lạc U thầm nói trong lòng, vẻ mặt Diệp Văn Thần không quá lương thiện, ánh mắt sâu thẳm lướt qua Lý Ngang Vũ, làm Lý Ngang Vũ có loại cảm giác lạnh giá.

"Lý tiên sinh không có lòng tin với mình à?" Lạc U hỏi ngược lại.

"Tự tin đương nhiên có, chỉ là..." Lý Ngang Vũ muốn giải thích, lại bị Lạc U lần thứ hai đánh gãy.

"Có lòng tin là có năng lực, lời thừa thãi không cần phải nói, theo tôi làm việc, anh sẽ không hối hận." Kiên định và tự tin trong giọng nói Lạc U hiển nhiên nhiều hơn rất nhiều so với Lý Ngang Vũ, loại ngạo nghễ từ trong xương lộ ra, càng làm Lý Ngang Vũ thiếu hụt.

Giờ phút này, Lý Ngang Vũ có loại ảo giác hết sức rõ ràng, ở trước mặt hắn căn bản không phải người mới vừa gia nhập giới giải trí, giống như là một nhân vật thiên hậu đã bước lên vương vị từ lâu.

"Không biết Lạc tiểu thư tiếp nhận kế hoạch gì chưa? Thân thể của ngài?" Ánh mắt Lý Ngang Vũ lướt qua xe lăn, lời hỏi quan tâm.

Lạc U nở nụ cười nhạt, hỏi ngược lại: "Kế hoạch kế tiếp của tôi không phải do anh sắp xếp à?" Lý Ngang Vũ nhắc kính mắt lên, dường như nghiêm túc suy xét gì đó, trung cầu nói: "Ý của Lạc tiểu thư là bắt đầu phát triển từ phương diện nào? Điện ảnh? Phim truyền hình? Hay âm nhạc? Nếu Lạc tiểu thư đã ký hợp đồng cùng công ty, nói vậy công ty cũng sẽ chuẩn bị kế hoạch vì Lạc tiểu thư, tuy rằng tôi muốn dựa vào cố gắng của mình vì kế hoạch của Lạc tiểu thư, nhưng năng lực có hạn, tạm thời cũng chỉ có thể trở thành người làm nền mà thôi."

Lời nói này của Lý Ngang Vũ là thỉnh cầu thực sự, cũng không phải hắn tự hạ mình, mà là tự biết bản thân, vấn đề năng lực vẫn là thứ yếu, chủ yếu là giao thiệp, người trong giới giải trí tương đương một loại tài nguyên quý giá, mà loại tài nguyên này hắn bây giờ khiếm khuyết.

Lạc U nhìn thấy dáng vẻ thật lòng của Lý Ngang Vũ, cũng không đùa người đàn ông này nữa, nói thẳng: "Tôi và Văn Thần đang suy nghĩ tiếp nhận một

bộ phim, tuy rằng hiện tại trên thị trường điện ảnh cổ trang rất ít, nhưng kịch bản không tồi, nên cũng định diễn."

"Hai người đều tham gia diễn, nhân vật định diễn ra sao? Biết đạo diễn là ai không? Còn có diễn viên gì sẽ tham gia?" Lý Ngang Vũ một hơi hỏi vài vấn đề mấu chốt.

"Không nên nóng lòng quá, xem trước kịch bản lại bàn luận, ngày mai ký kết hợp đồng rồi đưa cho tôi."

Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, Lạc U nhận được điện thoại của cô út, sau khi cáo từ Lý Ngang Vũ liền đi đến phòng khách quý của bữa tiệc.

Nhìn đôi kim đồng ngọc nữ rời đi, về mặt Lý Ngang Vũ không kìm nén được nổi hưng phấn, trực giác nói cho Lý Ngang Vũ biết, thân phận của hai người này nhất định không đơn giản, tuyệt đối không phải đứa trẻ người bình thường có thể nuôi, loại khí chất tao nhã ngạo nghễ, cho dù là trên người thiên vương thiên hậu của giới giải trí, cũng rất khó gặp.

"Tiểu U, Tiểu Thần, cảm giác thế nào, tìm được người đại diện thích hợp chưa?" Cô cô Lạc gia cảm thấy hứng thú hỏi.

"Cô có nhìn thấy người trẻ tuổi ngồi cạnh con không, Lý Ngang Vũ, để anh ta làm người đại diện của con đi." Ở phòng tiệc, cô cô nhìn cô nhiều lần, cô không tin cô cô không nhìn thấy sự tồn tại của Lý Ngang Vũ.

"Ha ha, quyết định của Tiểu U thật làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, tư liệu người kia cô đã điều tra, một trợ lý nhỏ mới vào nghề hơn một năm, Tiểu U không suy nghĩ thêm à?" Cô cô Lạc gia hiển nhiên rất nghi vấn ánh mắt Lạc U, dưới cái nhìn của cô trợ lý nhỏ này coi như là có tiềm lực phát triển, nhưng cũng không đủ đặc sắc để Tiểu U coi trọng mới đúng.

"Cô, hãy giúp anh ta, con chọn người, chắc chắn sẽ không để cô thất vọng."

"Đã như vậy, người này cô tự nhiên sẽ giúp con bồi dưỡng cẩn thận, Tiểu U, ngày mai cậu ta tới công ty ký hợp đồng à?"

"Đương nhiên!"

Ngày thứ hai, cô cô Lạc gia, Lạc U, Diệp Văn Thần và Lý Ngang Vũ đều ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc công ty giải trí Tâm Tinh, vài hợp đồng đặt giữa mấy người, sau khi xem rồi ký tên của chính mình.

"Tiểu U, trong đoàn người của con có thêm một tên chủ tướng, tiếp theo phải tiếp tục cố gắng." Một nghệ sĩ có thể thành công không phải là dựa vào chính mình thôi, mà là sự nỗ lực của tập thể, người đại diện tự nhiên được xem như là chủ tướng trong đội.

"Con hiểu rồi." Lạc U tự tin gật gù đầu.

Lý Ngang Vũ ở một bên kỳ quái chuyển động nhìn hai người, luôn cảm thấy hai người quá mức thân thiết.

Lạc U, Lạc Học Tâm, trong lòng Lý Ngang Vũ nhắc tới, là trùng hợp, hay là giải thích một sự thực nào đó?

"Ngang Vũ, không ngại tôi xưng cậu như thế chứ, đây là kịch bản Tiểu U đang cân nhắc, có vấn đề gì điều tốt gì kiến nghị có thể trực tiếp tìm tôi nói chuyện." Cô Lạc gia giao kịch bản Đề Nhất Công Chúa cho Lý Ngang Vũ, trải qua nửa tháng cải chính, kịch bản vốn đã gần như hoàn thiện.

"Ồ, được, tôi nhất định sẽ nghiêm túc xem, vai của Lạc tiểu thư cùng Diệp tiên sinh là?" Tuy rằng Lý Ngang Vũ cảm thấy khả năng vai chính rất lớn, nhưng cũng không muốn hỏi ra không đúng lúc, chỉ là dò hỏi.

Cô cô Lạc gia nhìn về phía Lạc U, ra hiệu Lạc U trả lời.

"Tôi diễn tiểu công chúa, Văn Thần diễn thị vệ thiếp thân, vấn đề tuyển chọn những người khác phải làm phiền hai người, còn ngày quay phim, định hai, ba tháng sau, đến lúc chân tốt là được."

"Được, vậy thì quyết định như thế." Cô Lạc cũng rất tán thành cách an bài như này.

Sau đó mấy người lại trao đổi vài câu, cô cô Lạc gia sắp xếp cho Lý Ngang Vũ khóa học cần phải huấn luyện, mà Lạc U và Diệp Văn Thần cần an bài huấn luyện nghệ sĩ gì cũng không có, trong lòng Lý Ngang Vũ cười khổ, hẳn thật sự hoài nghi tiến vào giới giải trí đến cùng là ai, hẳn thế nào cảm giác công việc người đại diện này còn bận rộn hơn so với hai người nghệ sĩ này.

Lý Ngang Vũ có chút bất đắc dĩ, chỉ là sau khi đọc kịch bản hẳn hơi nghi hoặc, thân phận Lạc U không tầm thường hẳn hủ như có thể khẳng định, nhưng thân phận của Diệp Văn Thần là gì đây, cùng với Lạc U có cảm giác rất xứng đôi, rất giống thể gia công tử có tu dưỡng, nhưng lại cho hẳn một cảm giác quái dị, dường như là quá câu nệ, luôn cảm thấy cùng thân phận Lạc U không ngang nhau, đặc biệt là xem qua nhân vật trong kịch bản, không phải nam chính trái lại là một người thị vệ, bởi vì nhân khí không đủ, hay là bởi vì thân phận không đủ, hoặc là nguyên nhân khác? Trong đầu Lý Ngang Vũ rối loạn, mãi đến lúc đi ra phòng làm việc cũng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đêm Trước Tết.

Trung tuần tháng hai, tết xuân, chính là lúc tuyết rơi báo năm được mùa, tết xuân ở thành phố Bắc Kinh giống như đúng lúc rơi một trận tuyết không nhỏ, làm rất nhiều người vui mừng.

Năm trước Lạc U trở về nhà lớn Lạc gia, ngoại trừ thím Ngọc còn có Diệp Văn Thần đi theo, chị Chu thì phụ trách trông nom vệ sinh căn nhà, ba người xuất hiện ở nhà họ Lạc liền nhận được sự hoan nghênh của mọi người, ông cố Lạc gia, ông nội Lạc và bà nội Lạc đều rất yêu thương Lạc U, sau khi biết Lạc U bị thương cũng rất lo lắng, đi bệnh viện thăm nhiều lần, cũng gọi không ít cuộc, lại cho người đưa nhiều đồ bồi, hiện tại Lạc U trở về, càng dặn dò mọi người chăm sóc Lạc U thật tốt.

Ngay cả Diệp Văn Thần xuất hiện, mọi người Lạc gia cũng không quá mức kinh ngạc, thêm vào đó thái độ đối xử với Diệp Văn Thần cũng rất nhiệt tình, làm trong lòng Diệp Văn Thần rất cảm động.

"Tiểu Thần, nghe nói cháu theo bà ngoại Tiểu U làm việc, ha ha, phải cẩn thận đó, cháu vẫn là một đứa trẻ, không cần phải quá liều mạng." Ông cố Lạc gia một bên uống trà một bên cười híp mắt nói, rất từ ái, chỉ có tư thế ngồi thẳng tắp kia lộ ra sự cương nghị của quân nhân, tuy rằng qua tuổi chín mười, nhưng vẫn còn khỏe mạnh.

"Thái gia gia, cảm ơn lão nhân gia ngài quan tâm, Tiểu Thần sẽ chú ý." Diệp Văn Thần ngồi ở bên cạnh Lạc U, tư thế ngồi ngay ngắn, không kém ông cố Lạc gia bao nhiêu, giọng điệu nói chuyện trầm ổn không nhanh không chậm, làm lão gia tử Lạc gia khá hài lòng.

Bốn đời Lạc gia, vị lão thái gia này chính là nhân vật quyền uy của Lạc gia, ông nội Lạc cùng bà nội Lạc đều ngồi ở một bên bồi tiếp, một cảnh tượng thật ấm áp, tuy rằng ngày thường người nhà họ Lạc ở cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, quan hệ dường như không thân mật như vậy, nhưng trên thực tế tình cảm lại rất tốt, các trưởng bối sẵn lòng nhường không gian cho vãn bối, đối với đại gia tộc như thế, kỳ thực là một chuyện rất khó khăn, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Lạc U đều cảm thấy vui mừng vì mình được sinh ra trong một gia tộc như vậy.

Buổi tối sau khi dùng bữa xong mọi người đều tản đi nghỉ ngơi, phòng Diệp Văn Thần được sắp xếp sát vách Lạc U, Diệp Văn Thần và thím Ngọc chăm sóc Lạc U xong mới rời khỏi, trở lại phòng của mình, lẳng lặng nằm ở trên giường, một loại cảm xúc phức tạp tự nhiên sinh ra.

Giường chần ấm áp, gia đình ấm áp, ngũ sát vách chính là người mình thích nhất, tất cả đều giống như mơ vậy, làm hần mê hoặc, lưu luyến, cũng làm cho hần vô cùng cảm động, là Lạc U cho hần tất cả những thứ này, để hần có thể từ trong lao tù lạnh lẽo Diệp gia kia mà đi ra ngoài, để hần cảm thấy hóa ra cuộc sống lại đẹp như vậy.

Mà lúc này ông cố Lạc và ông nội Lạc đang ở trong thư phòng nói về chuyện Lạc U cùng Diệp Văn Thần.

"Đứa nhỏ Tiểu Thần này rất hiểu chuyện, chỉ là quan hệ cùng Diệp gia hơi phức tạp, nhưng nếu Tiểu U thích, chúng ta đương nhiên phải bồi dưỡng." Ông cố Lạc một bên vuốt ria mép một bên dăm chiêu nói.

"Cha nói rất đúng, chỉ là tiểu tử này bị bà ngoại Tiểu U giành lấy rồi, phòng chừng chúng ta nghĩ bồi dưỡng cũng không chen tay vào được, bà ngoại Tiểu U vẫn luôn muốn tìm người nối nghiệp, lần này chung quy để bà ấy tìm tới, cũng sẽ không cam lòng buông tay." Ông nội Lạc tiếc hận nói, tuy rằng đa số con cháu Lạc gia đều có chí tiến thủ, nhưng trong đó có rất nhiều người tâm tư không đặt trên sản nghiệp gia tộc, tiến vào hai giới chính trị quân đội càng chiếm số ít, nhìn thấy hạt giống tốt bị người ta giành trước, tự nhiên là cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Ngu ngốc, ai nói làm cho bà ấy buông tay, bà ấy không buông tay lẽ nào chúng ta không thể nuôi dưỡng sao, nhìn quan hệ Tiểu Thần và Tiểu U, tương lai nhất định sẽ là người Lạc gia chúng ta, cả đời đứa trẻ của Tiểu U này tiến vào quân đội không nhiều, hãy để Văn Thần đi rèn luyện đi, quân đội với xã hội đen cũng gần như nhau, tóm lại Cô Sát gì đó để trong bóng tối là được." Ông cố Lạc không hổ là nhân vật đã thành tinh, ý nghĩ có cá tính hơn so với người bình thường.

Ông nội Lạc trợn mắt ngoác mồm nhìn cha mình, ông là quan lớn chính trị đó, nghe lão gia tử của mình nói cái gì quân đội và xã hội đen giống như nhau, đây là trần trụi bôi đen đó, ông nội Lạc rất muốn kháng nghị, nhưng lão thái gia tích uy đã lâu, ông nội Lạc chỉ có thể ở trong lòng vô cùng đáng thương nhắc tới vài câu.

Đến đây, việc Diệp Văn Thần tiến vào quân đội rèn luyện cũng coi như là bước đầu định ra rồi, tuy rằng bản thân hần cái gì cũng không biết, chỉ là nói đi nói lại, hắc đạo, giới giải trí, quân giới, cuộc sống tương lai của Diệp Văn Thần có quá phong phú hay không đây, phải biết người ta là tiểu trung khuyến, chính là tuyệt đối không muốn rời chủ nhân quá lâu nha ٧ (_ ٧) ٧ .

Lúc này Lạc U tự nhiên cũng không biết trong nhà lại vì Diệp Văn Thần sắp xếp một con đường tươi sáng, cô đang suy nghĩ sắp xếp việc huấn luyện Cô Sát và giới giải trí như thế nào, đã đáp ứng hai bên, không an bài thì sẽ có chuyện xảy ra.

Lạc gia là một đại gia tộc, bốn đời trực hệ cùng nhà chính, chi thứ càng là cành lá xum xuê, tết xuân hàng năm chính là cuộc tụ hội lớn trong gia tộc, một số người nên đến hoặc không nên đến đều đến cả.

Giao thừa ngày hôm đó, Lạc gia cực kỳ náo nhiệt, trong ngoài nhà lớn đều là người, Lạc U và Diệp Văn Thần ngồi một bên quầy bar nhỏ, chu vi xung quanh có hơn mười đứa trẻ tuổi tương đương.

"Anh Từ Hách, năm nay anh tốt nghiệp, quân hàm thượng úy cùng lúc thăng, anh Từ Hách thực sự lợi hại quá đi." Giọng nói cô gái mềm mại, vốn là dễ

nghe, chỉ là nghe vào trong tai Lạc U, lại tràn đầy căm ghét.

Lạc Linh, là người cô ghét nhất Lạc gia, trong ký ức là kẻ duy nhất phản bội Lạc gia, vốn là chị thứ Lạc gia, nhưng cha mẹ cô ta bị tai nạn mất, từ nhỏ được gia đình bác cả thu dưỡng, lớn hơn ba tuổi so với Lạc U, tuy rằng Lạc U không quen thuộc với cô ta, nhưng tóm lại là người một nhà nên đứa trẻ Lạc gia có cái gì thì Lạc Linh đều có cái đó, nhưng không nghĩ đến, lúc Lạc gia có chuyện, nữ nhân này lại bị đối thủ thu mua làm rất nhiều việc thương tổn Lạc gia, nằm vùng, ăn cắp, vu oan, phi báng, mà hết thầy cũng bởi vì cô ta ghen tỵ Lạc U, còn đối với Lạc Từ Hách lại có một tình yêu dị dạng!

Lạc Từ Hách là con trai của bác cả Lạc U, cùng Lạc Linh sinh hoạt chung một chỗ nhiều năm, cảm tình đối với Lạc Linh là tình anh em, nhưng Lạc Linh lại yêu Lạc Từ Hách, sau khi bị cự tuyệt thì càng sinh hận, làm ra hàng loạt việc thương tổn Lạc gia thương tổn Lạc Từ Hách, tuy rằng nữ nhân này không phải chủ mưu, nhưng cũng đồng dạng là tội không thể tha thứ, không thể miễn tránh bị Lạc U xếp vào trong danh sách báo thù.

Trịnh Nghị Phong, Hứa Quỳnh, Lạc Linh, nhưng thế lực muốn ngầm chiếm Lạc gia, còn có một vài nhân vật không đủ tư cách, toàn bộ những người này đều ở trong danh sách trả thù của cô, cô sẽ ghi nợ những người này rồi đòi lại gấp bội lần!

Lạc U nhìn cô gái cười vui vẻ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lạc Từ Hách trước mặt, trong lòng càng ngày càng lạnh lẽo, cô phải đem tất cả những gì có thể tổn hại tới chính mình giết từ trong trứng nước!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Diệt Đầu Gốc.

Thực ra đối với Lạc Linh em gái giữa chừng xuất hiện này Lạc Từ Hách rất thương, tuy hai người cách nhau bốn tuổi, Lạc Từ Hách vẫn luôn là một anh trai bình thường yêu thương Lạc Linh, chỉ là đứa trẻ Lạc gia đều rất độc lập, cảm tình cũng rất nội liễm, cho dù thương yêu cũng rất ít biểu hiện ra, cho nên cảm giác ấy cần phải dùng tâm để cảm nhận, có người có thể cảm nhận nhưng cũng có người không thể.

"Cũng được, mọi người đều như vậy." Lạc Từ Hách học trường quân đội, cũng xem như là bù lại tình cảnh ở giới quân nhân Lạc gia không có người nối nghiệp, mà Lạc Từ Hách làm người nghiêm cẩn cương nghị lại có năng lực, vẫn chưa tốt nghiệp ngay bởi vì quân công nên được lên chức thượng úy. Tuy rằng không phải quan lớn, nhưng đối với học sinh mà nói vẫn rất ưu tú, thêm vào đó anh cũng sắp được thăng chức.

Lạc Linh đã quen thuộc với thái độ lạnh nhạt của Lạc Từ Hách, vẫn cười vui vẻ nói: "Mới không phải, chỉ có anh Từ Hách lợi hại nhất."

"Đúng vậy đúng vậy, trong mắt Lạc Linh chỉ có anh Từ Hách, đương nhiên là anh Từ Hách lợi hại nhất." Một cô gái đồng dạng là chị thứ Lạc gia trêu ghẹo Lạc Linh, mọi người nhất thời cười to, mọi người đều biết Lạc Linh rất sùng bái Lạc Từ Hách, nhưng không có người nghĩ đến cảm tình Lạc Linh với Lạc Từ Hách không chỉ là đơn giản như vậy!

Lạc U lạnh lùng nhìn trò khôi hài này, thực ra yêu có gì sai, trên thế giới này ai yêu ai cũng không phải là vấn đề, thế nhưng phương thức yêu lại mắc sai lầm, hiện tại nhìn thấy một Lạc Linh đơn thuần đáng yêu như vậy, ai lại nghĩ đến bởi vì không chiếm được tình yêu của Lạc Từ Hách mà biến thành một cô gái tàn nhẫn ác độc, thật là buồn cười.

Lạc Từ Hách không phải người thích được mọi người tặng bích, đối với những lời nói khen ngợi của những người này dù sao cũng không quá thích, nhìn thấy Lạc U vẫn yên tĩnh ngồi ở một bên, thì quan tâm hỏi: "Tiểu U, về sau phải lái xe cẩn thận, bị thương nghiêm trọng như vậy, mọi người đều sẽ đau lòng."

Trực hệ Lạc gia đời này chỉ có cô và Lạc Từ Hách, Lạc U chính là công chúa nhỏ của Lạc gia, xinh đẹp, thông minh, ngoại trừ tính tình hơi không tốt, cái khác đều làm cho người lớn yêu thích. Thêm vào đó cô là đứa nhỏ tính cách bá đạo cường thế rất được người lớn yêu thích, dùng lời nói của mọi người thì người Lạc gia nên có ngạo khí.

Lạc Từ Hách cũng rất thích cô em gái Lạc U này, tuy rằng giống như anh thích Lạc Linh, nhưng cảm giác với Lạc U lại càng thân cận hơn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lạc Linh ghen tỵ Lạc U.

"Em biết, anh Từ Hách cũng vậy, sau này lúc làm nhiệm vụ phải cẩn thận, không được quá liều mạng." Giọng điệu Lạc U ôn hòa, quan hệ của cô và anh họ vẫn luôn rất tốt.

"Được, anh biết rồi." Lạc Từ Hách cười cười ôn hòa, đường nét cương nghị nhu hòa rất nhiều, ánh mắt vô tình hay cố ý đảo qua Diệp Văn Thần, lộ ra một tia ám muội cùng một tia thỏa mãn, mà ánh mắt như thế không chỉ có một mình Lạc Từ Hách, toàn bộ người Lạc gia cũng dùng ánh mắt này đối với Lạc U và Diệp Văn Thần. Hai đứa nhỏ vô tư thanh mai trúc mã cái gì được mọi người nhắc tới rất nhiều lần, làm Lạc U không biết làm sao, còn Diệp Văn Thần thì đồ tai ngượng ngùng.

Lạc Linh tự nhiên cũng nhìn thấy khung cảnh hài hòa này, trong ánh mắt ngáy thơ hiện lên sự ghen tỵ, đôi khi sự tà ác không phải đột nhiên lại có, mà là chậm rãi bồi dưỡng một sớm một chiều, cho đến khi có một ngày, hạt giống tà ác đó không còn cách nào kiềm chế, chui lên từ dưới đất sau đó khỏe mạnh trưởng thành!

Giao thừa Lạc gia thật sự rất náo nhiệt, liên hoan lớn mấy chục người, cùng nhau ăn sủi cào xem tối xuân, ông cố Lạc gia cho mỗi người con cháu Lạc gia chưa kết hôn một bao tiền lì xì lớn, chính là cô út Lạc gia cũng có. Làm ông cố Lạc gia không tránh khỏi nhắc tới vài câu, nói đùa trẻ hiện tại không khiến người ta bót lo, lớn tuổi như vậy cũng không lập gia đình, đề lão già như ông không nở nhắm mắt. Cô út vừa cảm thấy không biết làm sao vừa cảm thấy buồn cười, rồi nói nếu như có thể để ông nội bắt từ, cô cả đời đều không kết hôn. Lão thái gia tức giận tròn tròn đôi mắt, một phòng người đều nở nụ cười trên ghẹo.

Mùng một đại niên Lạc gia tiếp đón ban ngày, quan hệ thân thích hơi xa, các loại quan hệ với các thành viên dòng chính Lạc gia, đến cửa sau, đến tầng lễ, đến lập quan hệ, các nhân viên đều xếp hàng trên đường, từ thủ trưởng trung ương quốc gia đến thị trưởng thành phố chủ tịch tỉnh, toàn bộ có thể nhìn thấy ở đây. Có điều đa phần đối tượng những người này gặp không giống nhau, cấp bậc cao chính là tới gặp ông cố Lạc gia hoặc là ông nội lạc và bà nội lạc, cấp bậc thấp thì tới gặp bác Lạc U hoặc là cha Lạc U, tóm lại là phân loại đa dạng.

Lạc U đứng trước cửa sổ phòng mình nhìn, luôn có loại cảm giác trông thấy diễn viên quần chúng diễn viên thi tuyển, không nhìn được cười nhạt.

"Tiểu U, ăn xoài đi, em thích nó mà." Diệp Văn Thần bụng đĩa xoài đã được cắt gọt đưa đến trước mặt Lạc U, sủng nịch nói.

Lạc U quay đầu lại nhìn về phía Diệp Văn Thần, lại nhìn đĩa xoài đã cắt, trên ghẹo nói: "Tôi để anh tới nhà tôi làm khách mới, không phải người giúp việc, anh hầu hạ tôi như vậy, tôi sẽ suy nghĩ trả tiền lương cho anh."

Mặc dù lời nói Lạc U là vậy, nhưng động tác lại không khách khí như thế, cầm lấy hoa quả rồi bắt đầu ăn.

"Không cần giao tiền lương, em bị thương, tôi phải chăm sóc em." Đối lập với lời nói đùa của Lạc U, vẻ mặt Diệp Văn Thần nghiêm túc rất nhiều.

Lạc U hơi bất đắc dĩ, cô sao lại quên tính cách chất phát của người đàn ông này đây, nói đùa với người đàn ông này, cũng là một loại bị thương.

"Một té bào hài hước anh sao cũng không có chứ?" Lạc U oán giận nói, tuy rằng bản thân cô không phải người hài hước, nhưng cùng một khối gỗ ngọc giao lưu, cô cũng sẽ thành ngọc luôn đó.

Diệp Văn Thần hơi cúi đầu, đáng vẻ hơi chật vật, suy nghĩ một lát mới nói: "Tôi sẽ đi học."

Lạc U phản xạ hỏi: "Đi học gì?" Lạc U cảm giác qua chút thời gian nào đó đều sẽ không theo kịp dòng suy nghĩ của Diệp Văn Thần, bởi vì phương hướng suy nghĩ của hai người hơi chênh lệch.

"Hài hước."

"... Tôi cảm thấy anh không cần đi học, bởi vì lời nói bây giờ của anh rất hài hước." Lạc U nháy mắt một cái, thực sự không nói gì được với người đàn ông này, trước đây cô làm sao lại không cảm thấy người đàn ông này chất phát đến mức độ này đây?

Lạc U rất thật lòng suy nghĩ, tuy rằng trước đây cùng Diệp Văn Thần ở chung, nhưng trên thực tế không có giao lưu gì. Diệp Văn Thần xem như là một người hầu nghe lời, cô nói cái gì, Diệp Văn Thần làm cái đó, cũng không cần Diệp Văn Thần đáp lại gì. Cho nên hiện tại khi cô để tâm giao lưu cùng Diệp Văn Thần, lại đột nhiên phát hiện, hoá ra Diệp Văn Thần là một người như vậy.

Chẳng qua nói Diệp Văn Thần đúng là đầu gỗ thiết là oan uổng hán. Trong lòng Lạc U rõ ràng, Diệp Văn Thần không phải chất phác hoặc không hiểu được hài hước chỉ ở trước mặt cô. Mọi cử động đều chăm chú như thế, mỗi câu nói với cô, người đàn ông này đều duy trì thái độ vô cùng thật lòng, mà chính sự chăm chú đó làm cho Diệp Văn Thần có vẻ chất phác.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lạc U đột nhiên nhiều thêm một loại cảm giác chát, tại sao người đàn ông này lại làm cô kích động không thể không thương tiếc hán đây!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sắp Xếp Phù Hợp

Thời điểm tháng giêng đầu tháng 3, Diệp Văn Thần nhận được điện thoại từ thư kí của cha anh, nói anh đến khách sạn tham dự Diệp gia tụ hội. Đối với yêu cầu như này, Diệp Văn Thần tuy rằng không muốn đáp ứng, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Lúc Diệp Văn Thần đến khách sạn, tất cả con cháu Diệp gia đã đều ở đây. Mỗi gia tộc đều có thói quen khác nhau, thời gian tụ hội cũng khác nhau. Diệp gia bình thường thích tháng giêng đầu tháng ba tụ hội chung một chỗ. Bao trọn một phòng khách hết sức xa hoa, tổng cộng đặt hơn mười bàn, tụ tập rất nhiều người Diệp gia và những người có quan hệ thân thiết.

Sự xuất hiện của Diệp Văn Thần cũng không gây quá nhiều chú ý, nhưng những người đồng trang lứa lại đều dùng ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn anh.

Về chuyện tình của anh với Lạc U, đối với người Diệp gia mà nói đã không còn là bí mật . Chuyện Diệp Văn Thần quyến rũ được tiểu công chúa Lạc gia, tất nhiên được mọi người rất để ý.

Đủ loại châm chọc khiêu khích, đủ loại nói móc trào phúng, cho dù là trong lời nói mang theo hàm mộ, cũng khiến Diệp Văn Thần cảm thấy khó chịu.

“ Quan hệ giữa tôi và Tiểu U không phiền các vị quan tâm. Thời gian này, các vị vẫn là quan tâm chính mình đi.”

Diệp Văn Thần giọng lạnh như băng hướng về phía mọi người , ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm cùng đáng sợ của anh đảo qua mọi người một lượt , mà mỗi người bị anh liếc qua đều có cảm giác cả người phát lạnh.

Sau đó bầu không khí tại bàn ăn này toàn là áp lực . Diệp Văn Thần không thêm để ý , tự thưởng thức bữa tối của mình . Cho dù có chấy chung một dòng máu thì anh và bọn họ cũng không bao giờ giống nhau . Đối với cái gọi là người nhà này, anh chỉ có một cảm giác -- chán ghét !

Bữa tối qua đi, cha của Diệp Văn Thần - Diệp Chính Thanh rốt cục cũng bỏ chút thời gian cùng Diệp Văn Thần nói chuyện . Ông muốn Diệp Văn Thần về nhà ở, dù sao tiếp tục ở nhà Lạc gia có phần không thích hợp, nhưng mà bị Diệp Văn Thần trực tiếp từ chối . Lạc gia tuy rằng không phải nhà của anh , nhưng nếu so sánh với gia đình thì lại cho anh cảm giác tốt hơn gấp trăm lần !

Mà đối với sự từ chối của Diệp Văn Thần, Diệp Chính Thanh cũng không phản ứng gì khác thường, chỉ dặn dò vài câu, bảo Diệp Văn Thần không được gây phiền phức , đối với Lạc U hòa hợp, rồi tự rời đi.

Đầu năm, Diệp Văn Thần và Lạc U cùng nhau đến thăm Tô gia . Tô gia không có nhiều người như Lạc gia, nhưng quan hệ lại rất hòa hợp . Ông ngoại Lạc U là một cụ già thoát nhìn rất phong độ , bà ngoại Lạc U thì thập phần hào sảng, đối với sự xuất hiện của Diệp Văn Thần không hề cảm thấy bất ngờ . Cùng với cậu nhỏ Lạc gia, người một nhà cùng hòa thuận ăn cơm . Lạc U và Diệp Văn Thần còn lấy thêm được một bao lì xì đỏ .

Đầu năm trôi qua , Lạc U vẫn như cũ dưỡng thương tại nhà , Diệp Văn Thần cũng đã trở lại Cổ Sát tiếp tục huấn luyện.

Đầu tháng ba , Lạc U cuối cùng có thể xuống giường đi lại , tuy rằng đi rất chậm, cũng không thể vận động mạnh , nhưng Lạc U vẫn nở ra một nụ cười vui mừng . Mất đi rồi mới biết được quý trọng , người sinh bệnh mới biết được khỏe mạnh quan trọng như thế nào, những lời này quả thật rất có lý .

Mà cũng là đầu tháng 3, Lạc U nhận được kịch bản chi tiết của “ Đệ Nhất Công Chúa ” . Cô út Lạc gia cũng đã xác định đạo diễn cùng phần lớn diễn viên . Tuy rằng phim hay không hẳn là do đạo diễn , nhà sản xuất lớn, đại minh tinh làm nên, nhưng thực tế “ Công Chúa Đệ Nhất ” chính là một bộ phim như vậy .

Đạo diễn lớn là Lăng Cẩm - nhiều lần đoạt được nhiều giải thưởng lớn . Nhà sản xuất lớn là Thượng Triệu đầu tư tiền bạc . Tập đoàn Chính Thiên của ông ngoại Tô gia, tập đoàn Tô Tín của cậu út Tô gia, còn có công ty giải trí Tâm Tinh hùn vốn. Nói đi nói lại đều là người trong nhà .

Còn về phần đại minh tinh, đương nhiên là trừ Diệp Văn Thần và Lạc U là hai người mới , nhân vật quan trọng hầu như đều là những diễn viên rất có danh tiếng sấm vai . Nam chính mời Tiểu Thiên Vương Hân Nhạc Dương idol , tuổi gần hai mươi, trẻ tuổi tương xứng . Mà các nam nữ phụ khác cũng đều là những nghệ nhân nổi danh . Có thể khoa trương mà nói rằng, tùy ý lấy ra một người cũng có thể tự mình đảm nhiệm tốt các vai nam nữ chủ trong một bộ phim . Có thể thấy được cô út Lạc gia rất dụng tâm .

“ Cô chọn nhiều ngôi sao lớn như vậy, không sợ nữ chính là con không có người xem sao ? ” Lạc U trêu ghẹo cô út nhà mình.

Cô út Lạc gia hắt mị, hỏi ngược lại : “ Tiểu U là không tin tưởng chính mình sao? Nếu ngay cả những nhân vật phụ thế này cũng không áp chế được . Tiểu U muốn theo con đường giải trí, có thể rất khó khăn.”

Tác phong của người Lạc gia rất mạnh mẽ , hoặc là không làm, nhưng nếu đã muốn làm thì sẽ làm thật nổi trội . Cô không tin tưởng khí chất nữ chính của mình chỉ là muốn đùa chút thôi . Cái ngành giải trí này, thật sự không phải nơi có thể vui đùa.

“Tuy phép khích tướng rất hữu ích , nhưng con sẽ không làm cho cô cùng mọi người thất vọng đâu .” Lạc U cười cười, rất tự tin về chuyện này.

“ Phần khởi quay vào tháng tư, chân của con có thể được không ? Nếu không được thì kéo dài thêm một tháng , không cần gấp gáp.” Tuy rằng thực chờ mong, nhưng cô Lạc hiển nhiên còn quan tâm đến sức khỏe Lạc U hơn.

“Không thành vấn đề , con hiện tại đều có thể đi lại rồi, trường học khai giảng , con còn tính đi học mấy ngày đây.” Tuy rằng đi học dường như không để làm gì, nhưng dù sao cô vẫn là một học sinh, vẫn nên ngẫu nhiên xuất hiện trên lớp .

“Tiểu Thần đâu ? Hắn có sao không ? Cổ Sát huấn luyện thực sự rất vất vả đấy .”

“Nhật trình con sẽ thu xếp tốt, cô yên tâm”

Lạc U không có gì để nói . Cô cũng muốn tham gia Cổ Sát huấn luyện , nhưng mà về chuyện huấn luyện thì cô cũng cùng bà ngoại đã thỏa thuận tốt rồi . Chủ yếu vẫn là lấy việc quay phim là việc chính, về phần huấn luyện gì đó, chỉ có thể làm hết sức .

Nếu không phải bà ngoại nói ra, Lạc U kỳ thật thật đúng là không nghĩ tới chuyện tham gia Cổ Sát huấn luyện . Phương thức huấn luyện Cổ Sát đều là dùng để huấn luyện sát thủ, không thì cũng đều là kinh nghiệm lăn lộn hắc đạo . Cô tuy rằng muốn mượn Cổ Sát làm chút việc, nhưng không có nghĩ tới chính mình sẽ tham gia . Nhưng nếu Diệp Văn Thần thích, như vậy cô liền cùng anh cùng nhau lăn lộn thì có sao chứ .

Một đời khác , trải nghiệm cũng khác . Sống lại một đời, nhiều thử nghiệm cũng cực kỳ thú vị.

“Ừ. Đối với Tiểu U cô rất yên tâm. Mà tiểu U ánh mắt thật sự không sai, khả năng của Lý Ngang Vũ rất lớn, trải qua khoảng thời gian huấn luyện này đã có thể một mình đảm đương một phía. Còn có vài nghệ nhân tiểu U đề cử, mỗi một người tiềm lực đều rất lớn đấy. Điều này làm cho cô rất thất vọng. Con sao lại biết bọn họ vậy? Hay là có ai nói với Tiểu U về bọn họ?”

Đối với nghi vấn này, cô Lạc đứng là rất băn khoăn. Những nghệ nhân Lạc U đề cử này, ban đầu đều có vẻ rất bình thường, nhưng từ từ khai thác, lại phát hiện đều rất có tiềm lực, làm cho Lạc Học Tâm có chút kinh ngạc, có điều nhiều nhất vẫn là nghi hoặc. Tiểu U như thế nào biết được sự tồn tại của những người này đây?

“Thế giới này tin tức cùng giao thiệp đều rất quan trọng, cô cần gì để ý ai nói cho con biết chứ. Chỉ cần những người này thật sự hữu dụng vậy là đủ rồi.”

Lạc U không muốn nói dối, cũng không thể nói thật. Nếu cô thật sự nói cho cô út rằng cô là sống lại trở về, cô sợ là cô út nhất thời kích động sẽ đem cô đến bác sĩ tâm lý mất!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lần Đầu Gặp Lại

Cuối tháng 3, Lạc U đã có thể đi lại như người bình thường. Hơn nữa cho dù là chạy chậm vài bước cũng không thành vấn đề. Điều này làm cho tâm tình Lạc U cũng trở nên ngày càng tốt, còn bớt thời gian đến trường một chuyến.

Nhưng mà khi cô thấy Trịnh Nghị Phong đang chiếm cứ ở vị trí của Diệp Văn Thần thì sắc mặt liền trở nên có chút khó coi. Cô sao mà lại quên mất cái người đáng ghét này chứ.

“Tiểu U, cuối cùng em cũng đi học lại rồi. Chân đã khá hơn chút nào chưa? Anh lo lắng cho em chết mất.”

Trịnh Nghị Phong nhìn thấy Lạc U đến liền nháy mắt vọt tới bên cạnh, giọng điệu rất hưng phấn nói.

Lạc U lạnh lùng đảo mắt qua những đồng học đang xem náo nhiệt. Lúc này cô đang đứng ở ngoài cửa lớp. Trong ngoài cửa đều là những học sinh đứng xem náo nhiệt. Trường hợp này hình như trí nhớ đã từng trải qua. Thời điểm ấy cô lựa chọn bỏ qua, cao ngạo bước qua. Nhưng mà bây giờ cô nghĩ thử cách khác cũng là một lựa chọn tốt.

“Trịnh Nghị Phong, yêu cầu anh cách xa tôi một chút. Chẳng lẽ anh không biết mình có miệng thối sao?” Lạc U giọng điệu lạnh nhạt, đầu hơi ngửa về phía sau, gò má hơi sụp xuống, vẻ mặt lộ rõ sự chán ghét, thật giống như miệng Trịnh Nghị Phong thối thật vậy.

Mà phản ứng này của cô, hiển nhiên để cho người khác đều cảm thấy Trịnh Nghị Phong dường như thật sự hôi miệng. Trong chốc lát đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Trịnh Nghị Phong.

Mười lăm mười sáu tuổi, chính là thời điểm nhạy cảm. Bạn học nào dù bệnh nhẹ một chút cũng đều bị phóng đại lên rất nhiều lần. Nghiêm trọng hơn thì có thể bởi vậy mà bị xa lánh.

Sắc mặt mừng rỡ của Trịnh Nghị Phong nháy mắt trở nên hết sức khó coi. Theo phản xạ ngậm miệng lại, thậm chí còn từng bước lui về phía sau.

Lạc U ánh mắt hơi sụp xuống, vẻ mặt châm chọc chợt lóe lên, tự đi tới vị trí của mình ngồi xuống.

Trịnh Nghị Phong đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc mới phản ứng lại. Hung hăng trừng mắt về phía đám đông đang chê cười hần ta, không quay đầu lại chạy ra ngoài. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Trịnh Nghị Phong rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy.

Cho tới tiết học giữa trưa, Lạc U vẫn chỉ im lặng lắng nghe. Muốn bắt chuyện với cô đều bị ánh mắt lạnh nhạt ép lui. Sau khi tan học, Lạc U liền rời khỏi trường học, trực tiếp đến tòa cao ốc công ty giải trí Tâm Tinh.

Hôm nay cô Lạc hẹn gặp đạo diễn và biên kịch, còn có vài nhân vật chính gặp mặt tại Tâm Tinh. Đương nhiên cũng bao gồm cả nữ chính Lạc U.

Thời điểm Lạc U đến trong phòng hội nghị đã có bảy tám người. Lạc U nhìn lướt qua, đạo diễn Lăng Cẩm là một ông chú tuổi trung niên, tuy rằng không phải thực anh tuấn, nhưng cũng rất có phong thái. Biên kịch Bùi Phong cũng là một ông chú, đeo một cặp kính, một thân mặc tây trang, trông không giống biên kịch mà ngược lại như là giáo sư đại học.

Hàn Nhạc Dương đóng vai nam chính chỉ có hai mươi tuổi, kiểu tóc đàn hoàng, dung mạo anh tuấn, khí chất công tử như vậy, danh hiệu Tiểu Thiên Vương idol trên người hẳn cũng không tính khoa trương.

Nữ phụ nam phụ còn lại đều là diễn viên có danh tiếng, nghệ sĩ Lâm Cương Nhất đầy thực lực, ca sĩ đang nổi Triệu Gia Di. Còn có vừa mới thu được người mới có điều kiện rất tốt Lỗ Vận. Những người này tụ hội cùng một chỗ, nói là ngôi sao hội tụ, cũng không tính khoa trương.

Thời điểm Lạc U bước vào hiển nhiên khiến cho mọi người chú ý. Lạc U cười cười, thẳng tắp đi tới vị trí bên cạnh Lạc Học Tâm ngồi xuống. Nơi đó là cố ý để lại một vị trí cho nhân vật nữ chính.

“Chào mọi người, em là Lạc U, về sau xin mọi người hãy chiếu cố nhiều hơn.” Lạc U cười nhạt chào hỏi mọi người, cử chỉ ưu nhã, khí thế cao quý từ bên trong lộ ra ngoài. Cho dù đối mặt với đông đảo thần tượng nổi tiếng khí thế của cô cũng không kém chút nào. Chỉ là một cuộc gặp gỡ, liền đủ để mọi người đối với cô đánh giá cao.

“Chào. Thật tốt, đây chính là hình mẫu tiểu công chúa tôi tìm kiếm từ lâu đấy nhé. Không hổ là người mà Lạc tổng đề cử, quả nhiên thích hợp.” Ánh mắt Lăng Cẩm sáng lên khiến người, cả người đứng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc U.

“Quả không sai.” Bùi Phong cũng rất vừa lòng gật gật đầu, tuy rằng không biết kỹ năng diễn xuất của Lạc U như thế nào, nhưng hình tượng của cô cùng với hình tượng tiểu công chúa Bùi Phong xây dựng trong kịch bản rất giống nhau.

Vài diễn viên còn lại không phát biểu ý kiến, nhưng vẻ mặt hình như có chút dăm chiêu.

“Nếu Lăng đạo diễn và Phong biên kịch hài lòng. Chuyện này cứ như vậy quyết định ở đây, lễ khởi quay liền quyết định vào mừng một tháng tư, ngày này rất tốt, mọi người không có ý kiến gì chứ?” Lạc Học Tâm mặc dù hỏi, nhưng giọng điệu khiến người ta không tìm thấy chỗ trống để mà chất vấn.

Cả Lạc U cùng tất cả mọi người không nhận được đều lộ ra vẻ đau đầu. Ngày mừng một tháng tư thật là ngày tốt sao? (Ngày cá tháng tư đấy à =)))

Mọi người không ai dám phản đối, Lạc Học Tâm ở trong thế giới giải trí hoàn toàn xứng đáng là nữ vương bệ hạ, người dám ở trước mặt bà nói ra ý kiến phản đối thật không nhiều lắm.

“Nếu mọi người đều không có ý kiến, ngày liền định như thế. Đến lúc đó mọi người nhất định phải đúng giờ tham dự. Tiểu U nhà chúng tôi cũng liền ủy thác mọi người chiếu cố.” Câu cuối của Lạc Học Tâm làm cho tầm mắt mọi người dừng lại trên người Lạc U.

Về mặt dăm chiêu của tất cả lại càng dày hơn. Đến nỗi Lạc U cũng có thể nghĩ ra bọn họ trong lòng đang suy nghĩ gì. Đơn giản chính là quan hệ giữa cô và Lạc Học Tâm là quan hệ như thế nào.

Lạc U có chút bất đắc dĩ nhìn cô út đang nháy mắt với mình, rõ ràng nói không nên công khai thân phận của cô. Cô út nói như vậy tuy rằng không phải là công khai, nhưng cũng đã chạm vào đúng giới hạn. Ngành giải trí vốn phức tạp, câu nói vô tâm đầu tiên cũng đủ gây ra rất nhiều hiểu lầm, huống chi là một câu nói mập mờ như vậy chứ.

Sau khi tan họp, các diễn viên đều rời đi. Lăng Cẩm và Bùi Phong đều không có ý muốn rời đi, ngược lại rất trực tiếp hỏi Lạc Học Tâm: “Lạc tổng, cô cùng Lạc tiểu thư quan hệ dường như rất thân thiết. Cũng đều mang họ Lạc, sẽ không phải là trùng hợp chứ?”

Lạc Học Tâm và Lạc U nhìn nhau, đầu đó trong ánh mắt của họ đều mang theo một chút ôn hòa, đây là loại thân tình với người nhà.

“Lăng Cẩm, chiếu cố thật tốt tiểu công chúa nhà tôi đấy. Cô bé nếu xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ bắt anh ra hỏi.” So sánh với thái độ lúc họp, lúc này Lạc Học Tâm càng thêm uy lực. Có điều bởi vậy mà có thể thấy được quan hệ giữa bà và Lăng Cẩm cũng rất tốt.

Lăng Cẩm bất đắc dĩ cười cười, lấy lòng nói: “Dạ dạ dạ, tiểu công chúa nhà Lạc tổng tiểu nhân nhất định sẽ chiếu cố thật tốt, Lạc tổng yên tâm.”

Lăng Cẩm năm nay ba mươi lăm tuổi, là đạo diễn lớn nổi tiếng quốc tế, nhiều bộ phim nhựa của ông từng đạt được nhiều loại giải thưởng, phàm là phim điện ảnh do ông quay không phải ăn khách cũng chính là được khen ngợi trầm trồ. Có thể nói là quyền thế rất mạnh, thế mà lại vẫn như cũ độc thân.

Nghe nói là trong lòng tương tư đơn phương một người, nhưng cụ thể là ai, vẫn không có ai biết. Cho nên chuyện tình quy tắc ngầm linh tinh chưa từng phát sinh trên bản thân ông, Lăng Cẩm cũng bởi vậy bị ví là đạo diễn sạch sẽ nhất, trình độ giữ mình trong sạch có thể xem là tinh hoa trong giới giải trí.

“Vậy làm phiền Lăng đạo diễn.” Lạc Học Tâm quyền rũ cười cười, bộ dáng phong tình vạn chủng làm cho Lăng Cẩm dõi theo, tim đập bang bang, một câu đều

không nói được.

Lạc Học Tâm năm nay ba mươi lăm tuổi, nhưng dáng vẻ như là hai tám tuổi, quyền rũ xinh đẹp, phong tình vạn chủng, giờ tay nhắc chân đều mang theo hơi thở tao nhã không gì sánh kịp. Quả nhiên là sức quyến rũ mười phần. Trong vòng giải trí, người thâm mến hoặc là công khai yêu Lạc Học Tâm thật là nhiều đếm không xuê nhà.

Cũng khó trách Lăng đại đạo diễn mê luyến bà đến không thể tự kiềm chế được bản thân. Cũng không biết được là hoa rơi có ý, nước chảy có tình hay không...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Lễ Khởi Quay

Lễ khởi quay phim điện ảnh thật ra khá long trọng . Vừa muốn thu được điểm tốt thu được lợi nhuận cao , vừa muốn mở rộng tuyên truyền , tạo xu hướng điện ảnh . Mà lễ khởi quay “Đệ nhất công chúa” lại đặt vào ngày 1 tháng 4 - ngày cá tháng tư hôm nay, đưa tới không ít chủ đề bàn luận .

Tại phòng hội nghị của cao ốc Tâm Tinh , Lạc Học Tâm hầu như triệu tập tất cả giới truyền thông có danh tiếng đến tham dự lễ khởi quay . Mà ngoại trừ nội bộ đoàn làm phim, còn có rất nhiều ngôi sao đến đây cổ vũ , Thiên Vương , Thiên Hậu , Ảnh Đế , Ảnh Hậu cũng đến đây không ít . Ngôi sao hạng hai hạng ba còn lại càng khiến người nhìn hoa cả mắt, làm cho các phóng viên hưng phấn không ngớt . Cuối cùng cảm giác đây là lễ khởi quay gì chứ , giống như là dàn sao tên tuổi quy tụ trong lễ trao giải thì đúng hơn .

“Xin hỏi Lãng đạo diễn , nguyên nhân ngài lựa chọn Lạc U làm nhân vật nữ chính của bộ phim này là gì ? Chúng tôi biết rằng Lạc U chẳng qua đã quay một bộ quảng cáo mà thôi , người mới như cô ấy thích hợp đảm nhiệm vai nữ chính của bộ phim này sao ? Có phải hay không còn có nội tình gì ? ” Một phóng viên nào đó trực tiếp hỏi , trong lời nói đều có ám chỉ .

“Đúng vậy, nữ chính của “Đệ nhất công chúa ” có phải hay không có người chỉ định , là người bỏ tiền ra đầu tư sao? ” Phóng viên thứ hai cũng sát sao hỏi , nội dung câu hỏi càng thêm sắc bén.

Trong lúc đó Lạc Học Tâm và Lạc U hơi híp mắt lại , hai vị nữ vương lớn nhỏ của Lạc gia này có chút không vui mừng .

Lạc Học Tâm nháy mắt hướng về một bên bố trí người . Loại phóng viên này tất nhiên sẽ gây chuyện, nhưng vấn đề hiện tại chỉ là một tòa soạn báo không có danh tiếng . Hơn nữa không chỉ không có danh tiếng , còn khuyết thiếu chỉ số thông minh. Dám gây chuyện ở đây , chắc chắn là muốn chết!

Thậm chí Lạc Học Tâm định sau khi xong việc sẽ cho người thu mua mấy tòa soạn báo không có mắt này . Nhưng không đợi Lạc Học Tâm bố trí người , Lạc U đã cất giọng ưu nhã trả lời :“ Chào mọi người , tôi là Lạc U, lần đầu gặp mặt, mọi người đối với tôi có thể sẽ rất ngạc nhiên , cũng sẽ có nhiều nghi vấn. Nhưng những điều này không đại biểu rằng mọi người có thể nghi ngờ nhân cách và phẩm chất của tôi . Nguyên nhân tôi có thể trở thành nữ chính của bộ phim này , tôi nghĩ chờ khi công bố chiếu phim , mọi người sẽ biết.”

Ý tứ trong lời nói của Lạc U không cần nói cũng biết . Vì sao cô trở thành nữ chính của bộ phim , cô sẽ dùng thực lực của mình cho mọi người thấy . Lạc U tự tin như vậy làm cho mọi người hơi kinh ngạc một chút . Cho dù là nghệ sĩ thần tượng nổi tiếng , cũng rất ít người dám nói như vậy ở buổi khởi quay . Dù sao một bộ phim có thể thành công hay không , có được người ngoài thừa nhận hay không , không ai có thể nói chính xác .

Đối với biểu hiện của Lạc U , có người kinh ngạc, cũng có người hoài nghi . Nhưng nhiều nhất vẫn là nghi hoặc và hiếu kì . Phóng viên là một trong những đám người nhạy cảm nhất . Lạc U có thể đảm nhiệm nhân vật chính của một bộ phim điện ảnh như thế , tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản.

“Lạc tiểu thư, cô rất tự tin, là tin tưởng diễn xuất của chính mình đi , cô trước kia đã học qua diễn xuất đúng không ? Cô vẫn là học sinh à ? Tuổi nhỏ như vậy tiến thân vào sự nghiệp diễn xuất có khiến gia đình phản đối hay không? Cha mẹ cô có ủng hộ cô bước vào giới giải trí không ?”

“Lãng đạo diễn , bộ phim “Đệ nhất công chúa” lấy đề tài lịch sử sao ? Bộ phim như vậy có hay không ít nhận được sự quan tâm của khán giả . Ngài cảm thấy doanh thu phòng bán vé bộ phim này sẽ đạt mức nào ? Mạo hiểm dùng người mới , áp lực của ngài cũng rất lớn phải không ?”

“Bùi tiên sinh, kịch bản của ngài luôn được mọi người đón nhận . Có thể nói một chút kịch bản lần này có gì đặc biệt không ?”

“Nhạc Dương, nam chính bộ phim này, có thể nói là bộ phim điện ảnh cổ trang đầu tiên của anh . Anh có gì muốn nói với những người đam mê điện ảnh không ?”

Phóng viên nhắm vào những người khác hỏi một đồng vấn đề lộn xộn . Lãng Cảm và mọi người theo thứ tự trả lời , gặp phải câu hỏi khó trả lời liền bỏ qua . Dưới sự điều khiển của Lạc Học Tâm , đơn giản trả lời câu hỏi của phóng viên liền đã xong . Lúc này “Đệ nhất công chúa” cũng chính thức bước vào giai đoạn quay phim .

Diệp Văn Thần cũng tham gia lễ khởi quay , có điều anh chỉ là nam phụ . Tuy rằng cũng khiến cho một ít người chú ý, nhưng chỗ dàn sao tụ hội , những vấn đề nhằm vào anh dường như không có . Có chút bị xem nhẹ , nhưng mà Diệp Văn Thần thật ra rất thích loại trạng thái này . Thật ra anh đến quay phim cũng là vì Lạc U mà thôi . Phóng viên đặt vấn đề gì đó , thật sự rất chán ghét , nhất là mấy phóng viên vừa nhắm vào Lạc U kia làm cho Diệp Văn Thần cảm thấy đáng ghét, anh sớm đã âm thầm đem bộ dáng vài phóng viên kia ghi nhớ trong lòng . Nếu ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng làm không được , vậy cũng không cần làm phóng viên nữa .

Gần ba tháng huấn luyện, khí thế quanh người Diệp Văn Thần đều có biến hóa rõ ràng . Bình thường vẫn trầm ổn nội敛, hiện tại lại càng có xu thế hắc ám, còn mang theo một mùi máu tươi không rõ ràng , lạnh khốc, tàn nhẫn, quả quyết. Diệp Văn Thần trưởng thành , đã không thể khinh thường , ngay cả Cổ Quỳnh đối với Diệp Văn Thần cũng hết sức vừa lòng . Thậm chí còn bởi vậy mà không ép Lạc U tới tham gia Cổ Sát huấn luyện , làm cho Lạc U nhẹ nhàng thở phào .

Lạc U tuy rằng quyết định tham gia Cổ Sát huấn luyện một chút , nhưng cũng không định huấn luyện để trở thành một sát thủ đủ tư cách, cấp trên chân chính không cần tự mình đi giết người . Cô chỉ cần có năng lực bảo vệ tốt chính mình là đủ rồi. Bởi vì cô có nhiều chuyện quan trọng hơn cần phải làm !

“Tiểu U, tiểu Thần, ngày mai chính thức bắt đầu quay phim, tám giờ sáng ngày mai gặp lại tại phòng quay. Không được muộn đấy.” Lăng Cẩm tự mình đến thông báo cho Lạc U và Diệp Văn Thần, thái độ rất thân thiện. Việc này là dựa trên mặt mũi của Lạc Học Tâm. Mà trên thực tế trong lòng Lăng Cẩm cũng có chút lo lắng, tuy rằng hình tượng của Lạc U rất phù hợp với hình tượng tiểu công chúa của ông. Nhưng diễn xuất này nọ thật đúng là khó nói, ông đúng là sợ diễn xuất của Lạc U không hợp, làm hỏng bộ phim này. Nhưng nghĩ kỹ lại, bằng ánh mắt của Lạc Học Tâm, dường như sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Hơn nữa với tư chất của Lạc U, xem như diện mạo vốn có diễn xuất có thể hợp. Nghĩ như thế, Lăng Cẩm lại cảm thấy có chút chờ mong.

“Không gặp không về.” Lạc U cũng rất chờ mong quay “Đệ nhất công chúa”. Tuy rằng mười năm trước đã trải qua vô số lần. Nhưng lúc này đây, làm lại tất cả, trong lòng của cô không hề có phiền chán, ngược lại có một loại hưng phấn nóng lòng muốn thử. Có lẽ, cô thật đúng là trời sinh nên đi đường này đây. Một con đường xán lạn tinh quang chói lóa không gì sánh kịp, chịu hàng tỉ người chú ý, cao cao tại thượng không gì sánh kịp!

Hôm đó, dường như tất cả các tòa báo lớn và truyền thông đều đưa tin về chuyện xảy ra tại lễ khởi quay “Đệ nhất công chúa”. Hơn nữa gần như 95% đều là tin chính trên mặt báo, còn có mấy báo đưa tin tiêu cực cũng rất nhanh bị biển lớn này che khuất.

Còn lại mấy tòa báo nhỏ có mặt ở buổi lễ kia không lâu sau liền với đủ loại nguyên nhân, lần lượt biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Cũng không biết lần ra tay này là do út Lạc gia, hay là “Trung khuyến thị vệ” của Lạc gia tiểu công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Quay Phim

Sân khấu kịch cổ trang được đặt tại Tiểu Cổ Cung. Đoàn làm phim hơn mười người tụ tập cùng nhau, gần hai giờ sau mới đến chỗ quay phim. Khu nhà quay phim độ cao gần giống 90 % cung đình thời cổ đại. Nơi này cũng chính là nơi quay chủ yếu trong hai tháng tới của đoàn làm phim “Đệ nhất công chúa”.

“Người hôm nay đến quay phim bây giờ lập tức đi hóa trang. Ba mươi phút sau chính thức quay.” Lăng Cẩm ra lệnh một tiếng, toàn bộ đoàn làm phim di chuyển.

Lạc U và Diệp Văn Thần đi theo thợ trang điểm đến phòng hóa trang. Lạc Học Tâm vì hai người họ mà mời thợ trang điểm danh tiếng quốc tế Anh Từ - một người phụ nữ vừa qua độ tuổi ba mươi nữ tính trưởng thành. Rất đẹp. Rất khí chất. Lần đầu tiên gặp Anh Từ, Lạc U đã đồng ý cho cô trở thành thợ trang điểm riêng của mình và Diệp Văn Thần.

Đầu tiên Anh Từ hóa trang cho Diệp Văn Thần. Một thân mặc áo trường bào màu đen cổ đại, nhìn qua thấy đơn giản, nhưng lại được thêu viền vàng để ý kỹ sẽ thấy rất tinh xảo. Đây là Lạc U đặc biệt lựa chọn cho anh, không chỉ vậy còn mời chuyên gia may thủ công, giá trị rất cao.

Mà khuôn mặt Diệp Văn Thần được trang điểm rất đơn giản, chỉ vẽ vài nét bút. Thế nhưng ngay cả như vậy, trang điểm xong anh vẫn sáng ngời trước mắt người khác.

“Tiểu Thần đúng là đẹp trai thật. Bộ dáng này so với Hàn Tiểu Thiên Vương cũng không kém đâu. Mau mau ra ngoài cho mọi người thấy đi. Tôi sẽ trang điểm cho công chúa tiểu U, đến lúc đó nhất định sẽ làm mọi người đều kinh ngạc.” Anh Từ đeo miệng nói, vừa nói vừa hướng về phía Lạc U thần bí nháy mắt.

Lúc Lạc U từ phòng hóa trang đi ra, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong xuôi. Ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Lạc U.

Quần lụa trắng mịn phiêu diêu như tiên, mái tóc dài mềm mại xoắn ở sau lưng, khuôn mặt trang điểm tinh xảo giống như là tiên nữ bước ra từ trong tranh. Một cái nhãn mày, một tiếng cười đều mang theo sắc thái cổ kính, nhã nhặn, thanh tao mười phần, quý khí đạt dào, thật đúng là giống như tiểu công chúa trong hoàng cung, khiến mọi người mê đắm.

“Tốt. Rất tốt. Lần này chỉ cần khuôn mặt là đã đạt chín phần mười rồi. Tiểu U, cảnh quay đầu này cháu chỉ cần cười thật đơn thuần một chút, vô tư vô tư một chút là sẽ không có vấn đề gì.” Lăng đại đạo diễn rất hưng phấn, trong trầm mê tỉnh lại bởi tiếng vỗ tay của mọi người.

Lạc U ưu nhã cười cười, dường như đã nhập vai vào nhân vật, đơn thuần mà không mất đi quý khí, tao nhã còn mang theo ngây thơ. Mọi cử động đều có phong phạm công chúa, trong đó còn có một thêm một phần trẻ con non nớt cùng ngây ngô. Chỉ trong nháy mắt, Lạc U đã diễn xuất thành công thành một tiểu công chúa thời thiếu niên.

Tiểu công chúa trong “Đệ nhất công chúa” bởi vì Lạc U nên được lấy tên là U công chúa. Nếu Lạc Học Tâm đã muốn xây dựng hình tượng bên ngoài của Lạc U là công chúa thì cái tên này tất nhiên cũng phải được làm khéo một chút. Dẫu sao khán giả luôn luôn có ấn tượng khắc sâu với vai diễn đầu tiên của một diễn viên.

“Cảnh một, action!”

Cảnh đầu tiên là ở trong ngự hoa viên của hoàng cung. U công chúa mười hai tuổi cùng với bóng dáng thị vệ mười lăm tuổi đang đi dạo ở ngự hoa viên.

Một ngày thơ ợt rờ . Một lạnh lùng nghiêm nghị . Mà cũng chính vào lúc này , bọn họ ở ngự hoa viên gấp gờ hoàng tử nước bên . Cũng chính là nam chính trong kịch bản - Hàn Nhục Dương trong vai Tư Đồ Nhạc Dương .

Thật ra muốn nói đến sắc thái diễn xuất thì phải nói đến Diệp Văn Thần . Thị vệ lạnh lùng , ản ản trung thành kia đều được Diệp Văn Thần đóng giống như đúc, làm cho Lăng Cẩm cảm thấy ngoài Lạc U , ông hơi bất ngờ về anh .

“Thì ra đây chính là U công chúa có nụ cười khuyên thành trong truyền thuyết . Tại hạ Tư Đồ Nhạc Dương . Thực vinh hạnh tại đây có thể nhìn thấy công chúa điện hạ.”

Hàn Nhục Dương diễn xuất cũng rất tốt . Mọi cử chỉ đều mang theo một phong thái hoàng tử . Giọng nói cũng mang theo khí chất của hoa hoa công tử , nhưng thật ra rất phù hợp với yêu cầu của vai diễn Tư Đồ Nhạc Dương này .

“Tư Đồ Nhạc Dương? Tư Đồ là họ của Thương quốc . Ngươi là hoàng tử ?” Về mặt Lạc U ngay lúc này có chút kinh ngạc, nhưng cũng kèm theo một chút cơ trí cùng tao nhã, đơn thuần và hiếu kỳ khắc nơi đáy mắt . Diễn xuất vừa đúng, chỉ cần chính một ánh mắt như vậy , một nghi vấn như vậy , lập tức khiến bản thân hòa nhập , đặt mình trong hoàn cảnh đó , sở hữu phản ứng của công chúa ngày thơ thuộc thâm cung nội viện .

“Tại hạ tam hoàng tử Thương quốc . U công chúa, không biết tại hạ có thể có phần vinh hạnh này không, tiếp công chúa đi dạo ngự hoa viên này ?”

“Đương nhiên, rất vinh hạnh .”

Hình ảnh từ gần đến xa , từ chính diện nơi có hai người ôn nhu lưu luyến, đến nơi có bóng dáng đậm mạc xa cách . Nhìn như xứng đôi, nhưng lại lộ ra vẻ không có cách nào dung hợp . Cùng với thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị đi theo phía sau hai người không xa của Diệp Văn Thần , hết thấy dường như đã báo trước được một bi kịch sắp sửa xảy ra.

“OK , cut !” Lăng đại đạo diễn hưng phấn hô, một lần đã xong , biểu hiện của ba người này rất tốt . Nhất là cô bé Lạc U từng làm ông lo lắng . Diễn xuất đạt thể kia , thật khó nhận ra đây chỉ là người mới .

“Tiểu U, diễn xuất của cháu rất tuyệt đấy . Trách không được Lạc tổng mạnh mẽ đề cử . Lợi hại .” Lăng đại đạo diễn hướng về phía Lạc U dựng ngón tay cái nói .

“Cám ơn, phải .” Hơn mười năm diễn , diễn xuất ấy còn không được, cô đã không lẫn lộn nghiệp diễn .

Cảnh kế tiếp cũng làm cho đám người Lăng Cẩm vừa lòng không thôi . Lạc U diễn xuất đơn thuần , Diệp Văn Thần diễn xuất trầm mặc vốn có, Hàn Nhục Dương phối hợp trau chuốt . Một phân cảnh nhiều nhất cũng chỉ quay đi quay lại hai ba lần . Đến mức chuyên gia quay phim giữa trưa bởi vì cao hứng mà ăn nhiều thêm hai chén cơm

Nói đến thời điểm ăn cơm trưa . Lạc U nhìn cặp lồng đựng cơm trước mặt thật sự là có chút ăn không vào . Cô mắc bệnh sạch sẽ , miệng lại có chút kén ăn , nhìn cơm rau dưa trước mặt, thật sự khó có thể nuốt xuống . Cho nên không thể làm gì hơn là nhìn chằm chằm Lý Ngang Vũ .

“Ha ha, tiểu U, làm sao vậy, cơm không hợp khẩu vị à ?” Lý Ngang Vũ cười gượng hai tiếng, nhìn cặp lồng đựng cơm . Trong lúc bất chợt có chút ái ngại . Ánh mắt Lạc U làm cho anh ta cảm thấy một người đại diện như mình thật sự có chút không phù hợp.

“Không lấy tiền lương trợ lý cho nên không cần làm chuyện của trợ lý sao ?” Lạc U thân nhiên hỏi . Nhưng giọng nói càng lạnh nhạt , lại càng làm cho người ta cảm thấy áp lực mười phần.

Lý Ngang Vũ định nói điều gì , nhưng còn chưa kịp nói . Diệp Văn Thần ngồi ở một bên liền đứng lên , nói : “Muốn ăn cái gì? Anh đặt cho .”

Về mặt của Diệp Văn Thần mang theo một chút ảo não . Dường như là thâm giận chính mình quên chuyện quan trọng như vậy . Tính tình Lạc U anh hiểu rõ nhất , thế nhưng lại có lúc sơ sẩy như bây giờ . Nhìn những người khác đều đang ăn cơm , chỉ có mỗi Lạc U đói bụng , anh cảm thấy đau lòng .

“Bỏ đi, hôm nay như vậy vậy , lần sau không được như thế nữa .” Lạc U đối với chất lượng sinh hoạt của bản thân luôn luôn yêu cầu rất cao . Tuy không phải không thể chấp nhận, nhưng nếu có thể thoải mái hơn, cần gì phải chấp nhận . Cô chưa bao giờ cảm thấy đồng cam cộng khổ với những người khác là bình dị gần gũi . Mà cô cũng không cần phải bình dị gần gũi . Tôn trọng thói quen của mình, sống theo cách của mình , không cần vì ánh mắt người bên ngoài mà ép buộc bản thân . Tốt hay xấu chính mình tự hiểu rõ . Cô thích mặc Chanel phối với đôi giày 10 đô-la, đó cũng là phong cách của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Không Muốn Thất Vọng

Lạc U chỉ ăn vài miếng cơm buổi trưa rồi lại vùi đầu khăn trương đi quay phim .

Lý Ngang Vũ trong lòng khẽ thờ dài . Lúc Diệp Văn Thần nhủ chặt mảy định gọi điện thoại đặt cơm anh ta liền chủ động tiếp nhiệm vụ gian khổ này .

Nhưng mà khẩu vị của Lạc U, Diệp Văn Thần cũng đã nói cho Lý Ngang Vũ rất nhiều, còn cẩn thận đến mức Lạc U ăn cái gì không ăn cái gì, thích nhà hàng nào hay không thích vị đầu bếp nào đều dặn dò rất rõ ràng, làm cho Lý Ngang Vũ nghe đến mức trợn trợn mắt.

“Tiểu Thần, thích một cô gái mà đến mức này. Tôi chân chính bái phục cậu.” Lời này của Lý Ngang Vũ nghe thế nào cũng không thấy khen ngợi, ngược lại giống như thật bất đắc dĩ.

Diệp Văn Thần liếc mắt trừng Lý Ngang Vũ một cái, không giải thích gì, tình cảm của anh đối với Lạc U sao chỉ là thích đơn giản như vậy được.

Giữa thời gian nghỉ, Lạc U nhìn đồ ăn tinh xảo được đưa đến trước mặt, lại nhìn nhìn vẻ mặt lầy lòng của Lý Ngang Vũ, bữu môi, ăn.

Mà cảnh này những người khác trong đoàn làm phim cũng thấy. Phản ứng không giống nhau. Có người khinh thường. Có người hâm mộ.

Năm sáu ngày bận rộn trôi qua, tiến trình quay của đoàn làm phim cuối cùng bước vào giai đoạn tiểu cao trào. Đó là quay phân cảnh Lạc U xuất giá từ trong cung, nằm ở đoạn giữa nội dung kịch bản.

U công chúa Cẩm quốc bị Tư Đồ Nhạc Dương Thương quốc uy hiếp. Dưới tình huống nguy cấp, biện pháp chính là đưa ra yêu cầu liên hôn. Mà U công chúa là đệ nhất mỹ nhân Cẩm quốc, tất nhiên là người được chọn trở thành cô dâu. Thời điểm ấy U công chúa mười bốn tuổi. Mặc dù trong lòng ngập tràn không muốn, nhưng vẫn như cũ phải bước lên con đường hòa thân.

Cảnh tiền thân bắt đầu, Lạc U một thân mặc hi phục đỏ thắm. Đằng sau khuôn mặt cố gắng tươi cười là vẻ bi ai không che giấu được. Bỗng chốc những giọt nước mắt ẩn nơi đáy mắt không tiếng động rơi xuống trên kiệu. Ánh mắt đau buồn sâu thẳm ấy khiến cho người của trường quay không nhìn được cũng rơi lệ.

“OK, cut!” Thanh âm của Lăng đại đạo diễn đánh thức mọi người khỏi đắm chìm trong bi thương. Mà chỉ trong chớp lát, nét thống khổ trên mặt Lạc U biến mất hoàn toàn, thần sắc lạnh nhạt mà ưu nhã đi ra khỏi phạm vi quay phim.

Lý Ngang Vũ đưa đến một chai nước, đầy xúc động nói: “Nói khóc liền khóc, nói ngưng liền ngưng. Tiểu U, tôi cảm thấy cô giỏi nhất trong những người mới. Với diễn xuất trình độ Ảnh Hậu này của cô, tôi có dự cảm, bộ phim này nhất định có thể làm cô nổi danh.”

Ánh mắt của Lạc U còn có chút phiếm hồng, hơn nữa vẫn đang mặc hi trang đẹp đẽ, phong tình vạn chủng xen lẫn kiêu mỹ mê người, còn lộ ra nét điềm đạm đáng yêu. Nhưng chỉ một động tác hất mi đã khôi phục lại khí thế công chúa, làm cho người ta có cảm giác không dám nhìn thẳng.

“Một diễn viên giỏi, cũng không phải dựa vào một bộ phim để thành danh, mà là làm cho bộ phim bởi vì có bản thân mà nổi tiếng. Lý Ngang Vũ, anh muốn trở thành một người đại diện ưu tú thì không thể chỉ cứng nhắc với những việc làm của người đại diện. Tôi lựa chọn anh. Anh đừng để tôi thất vọng mới tốt.”

Giờ phút này Lý Ngang Vũ vẫn còn có chút ngây ngô, hơn nữa đi theo bên người cô dường như còn có loại cảm giác bó tay bó chân luống cuống, làm cho Lạc U cũng có chút bất đắc dĩ.

Người lịch lãm trong trí nhớ kia đều thuộc về một người đàn ông trưởng thành tài phú tuyệt vời. Không phải chỉ có tuổi tác và thiên phú có thể quyết định, nếu không có trải nghiệm, Lý Ngang Vũ tất nhiên là chưa đủ độ trưởng thành. Lạc U cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thời gian trước cô xuất hiện đã bỏ qua đoạn thời gian đó của Lý Ngang Vũ. Vốn tưởng sẽ tốt, nhưng cũng không phải tất cả đều tốt. Nhưng mà Lạc U sẽ không hối hận, thiếu cái gì cô cũng có thể bù lại. Ở dưới sự sắp đặt của cô, Lý Ngang Vũ chỉ có thể tốt hơn mà thôi.

“Xin lỗi, làm cô thất vọng rồi.” Lý Ngang Vũ cũng có chút ừ ừ. Rõ ràng đã học tập rất lâu. Những người đại diện nổi tiếng truyền đạt kinh nghiệm cho anh cũng rất tán dương anh. Thế nhưng thực tế khi làm việc, nhất là lúc ở bên Lạc U, anh lại luôn có cảm giác chật vật buông thả. Ôi. Khí thế của Lạc U quá mạnh mẽ. Ở trước mặt cô ấy anh không thể nào mà bình tĩnh được.

“Tôi không thất vọng. Chỉ là không muốn anh đi nhầm đường. Nếu tôi đã chọn anh, thì chính là tin tưởng anh. Cho dù anh làm sai, làm không tốt, lựa chọn của tôi như trước vẫn là anh. Anh không cần lo lắng, không cần băn khoăn, không cần sợ làm lỗi. Mỗi một người đại diện ưu tú đều do trải nghiệm thử thách mà thành công. Ở bên cạnh tôi, tôi không cần một bảo mẫu. Anh cần trở nên mạnh mẽ, cường thế. Anh đại diện cho tôi, không cần phải cúi đầu trước tôi, anh hiểu không?”

Lạc U chỉ điểm Lý Ngang Vũ.

Lý Ngang Vũ tuy nhanh nhẹn tháo vát, nhưng có vẻ có chút yếu đuối. Khôn khéo mà chỉ sai ở điểm yếu đuối. Lúc này Lý Ngang Vũ vẫn còn ngây ngô thiếu đi mạnh mẽ. Ở bên người cô làm nền cũng không được. Rất dễ dàng bị người ta bỏ qua không để mắt đến. Cô không thích như thế. Cô hi vọng người đàn ông này lần nữa trở thành người đại diện cao cấp nhất. Như thế khi đứng bên cạnh cô, cũng có được ánh hào quang thuộc về mình.

Buổi quay phim tiếp tục. Lạc U đã rời đi. Để lại Lý Ngang Vũ về mặt suy nghĩ sâu xa đứng tại chỗ. Ánh mắt lóe ra, cố gắng suy nghĩ gì đó. Mà Diệp Văn Thần cảnh này không phải diễn, ngồi ở một bên đọc sách. Anh bây giờ cần phải học tập rất nhiều, anh không muốn để Lạc U thất vọng.

Nội bộ đoàn làm phim căn bản là hòa thuận. Nhưng những lời nói bên trong thì không được thuận tai lắm. Lạc Học Tâm đến tìm cháu gái nhà mình. Mấy nghệ sĩ nổi danh đều là người thông minh. Nhìn thấy hành động này của Lạc Học Tâm liền hiểu được ý của bà. Không dám tỏ thái độ trước mặt đám người Lạc U. Ngược lại tiếp đãi ôn hòa, muốn bồi dưỡng tình cảm. Nhưng vẫn có những người có mắt như mù, hoặc có thể nói là bị ghen tị làm mờ mắt.

Tại chỗ cách Diệp Văn Thần và Lý Ngang Vũ không xa, hai diễn viên còn không được xem là vai phụ nói thầm với nhau.

“ Bà nói xem con bé Lạc U này dựa vào cái gì có thể làm nữ chính của phim này đây ? Còn tìm nhiều đại thần như vậy làm nền , chắc chắc.....”

“ Cái này ai mà biết . Nhưng mà nghe nói là có quan hệ cùng với cấp trên công ty Tâm Tinh . Bà không thấy mấy đại thần lần này đều là người của công ty Tâm Tinh sao ?”

“ Hi hi , tôi cũng nghe nói thế . Nhưng mà chưa nghe nói đến cấp trên của Tâm Tinh lại thích quan hệ đồng giới với trẻ con đây . Con bé kia mới có mười lăm tuổi thôi á .”

“ Ấc . Bà đúng là quê mùa thế này còn dám lặn lội giới giải trí . Mười lăm tuổi thì đã là gì ! Mười hai mười ba tuổi còn như thế nữa là.....”

Hai người phụ nữ đứng ở một bên tôi một câu bà một câu . Càng nói càng khó nghe . Sắc mặt Diệp Văn Thần và Lý Ngang Vũ cũng càng ngày càng khó coi.

Lý Ngang Vũ do dự một lúc định đi qua ngăn cản . Nhưng chưa đợi anh ta có hành động gì , Diệp Văn Thần đã vọt tới . Không chút khách khí đá hai chân . Hai người phụ nữ chưa kịp phản ứng gì đã bị đá bay ra xa ba bốn mét . Lúc rơi xuống đất miệng chỉ kịp phun ra máu rồi trực tiếp ngất .

“ A ! Đánh người !! Hộc máu !! Có người chết..... !!! ” Cảnh này kinh động đến rất nhiều người . Tại chỗ có người nhát gan hô lên . Ngay lập tức toàn bộ đoàn làm phim đều hướng về phía này .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Xảy Ra Chuyện Gì Tôi Chịu Trách Nhiệm

Lạc U rất nhanh đã bước đến bên người Diệp Văn Thần . Đám người Lăng Cẩm cũng đều vây quanh .

Lăng Cẩm cau mày hỏi : “Tiểu Thần, làm sao vậy?”

Lăng Cẩm không hỏi chuyện gì đã xảy ra mà trực tiếp hỏi Diệp Văn Thần tại sao đánh người . Hành vi đó đã quá rõ ràng . Người ta nghi ngờ là ở nguyên nhân . Ở trong mắt Lăng Cẩm , cậu bé Diệp Văn Thần này tuy rằng hơi lạnh lùng , nhưng tính tình lại rất tốt . Mỗi ngày ngoại trừ quay phim chính là đọc sách , cẩn thận chăm sóc Lạc U làm cho ông cảm thấy anh thật đáng yêu . Chắc chắn không phải là loại người có thể tùy tiện đánh người . Tuy rằng ông cũng biết, cậu bé mà ông cảm thấy đáng yêu này , thật ra nội tâm rất mạnh mẽ và lạnh khốc .

Lăng Cẩm biết câu nói này của ông có chút thiên vị . Nhưng chính vì hiểu rõ nên mới không công bằng như vậy .

“ Cô ta nói điều không nên nói . Cần phải trừng trị .” Thanh âm Diệp Văn Thần lạnh như băng mang theo kiên trì , cứng rắn không thỏa hiệp chút nào . Không ai được phép trước mặt anh sỉ nhục người trong lòng anh . Ai cũng không thể!

Lăng nhú chặt lông mày . Nhìn qua hai nữ diễn viên đã hôn mê . Hô dạt hòng với những người đứng xem náo nhiệt xung quanh : “Đều ngó ra đấy làm gì . Không mau gọi xe cấp cứu . Định đợi hai người này chết mới mang ra nhà xác à ?”

Cử thật . Người chung quanh vừa nghe lời này . Mắt tròn trố mắt tròn trố . Gọi điện thoại gọi điện thoại . Giới bên ngoài đều truyền rằng Lăng Cẩm độc miệng . Vốn không cảm thấy . Nhưng hiện tại đã thấy rõ ràng rồi .

Người chung quanh bận rộn lu bù cả lên . Không có ai vì hai nữ diễn viên kia mà dám trách móc Diệp Văn Thần . Diệp Văn Thần xoay người nhìn Lạc U . Sắc mặt lạnh lùng , cứng rắn của anh xuất hiện thêm nét lo lắng . Hơi hơi cúi đầu , có chút nhỏ nhẹ nói : “Tiểu U, không phải anh tùy tiện đánh người . Bọn họ đáng đánh .”

Diệp Văn Thần giải thích , anh không muốn mình ở trong lòng tiểu U có ấn tượng xấu . Lúc ra tay anh có hơi kích động , nhưng không hối hận . Giống như lời anh nói , những người đó đáng đánh . Về sau nếu có người nào dám nói xấu tiểu U , anh sẽ đánh họ đến mức không dám ra ngoài gặp người . Trong con mắt hơi rừ xuống của Diệp Văn Thần hiện lên một chút lạnh lùng .

“Tiểu U, việc này không thể trách tiểu Thần . Hai người phụ nữ kia nói xấu cô , tiểu Thần mới ra tay . Chỉ là việc này ảnh hưởng không tốt . Về sau không được kích động như vậy . Nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển trong giới giải trí của cô.....” Lý Ngang Vũ đi theo giải thích, nói đến vẫn còn có chút lo lắng . Nhưng không đợi anh ta xong, Lạc U đã cắt ngang.

“Không thể nói ảnh hưởng hay không . Đáng đánh thì phải đánh . Văn Thần làm đúng . Về sau không cần do dự , xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm .” Nghe Lý Ngang Vũ giải thích xong, Lạc U lập tức liền hiểu được sự việc xảy ra . Diệp Văn Thần là vì cô mới ra tay . Cô làm sao có thể trách hấn . Không hề đi lên đá hai người kia cũng đã xem như cô nhân từ rồi .

Tuyên bố ngang ngược của Lạc U làm cho người chung quanh nghe được tròn mắt há hốc mồm . Đã từng gặp người bá đạo , nhưng chưa thấy ai quá bá đạo như vậy . Mọi người từng cảm thấy Lạc U và Diệp Văn Thần có chút không hòa đồng . Mới nhìn thì tưởng hiền lành , trên thực tế lại xa cách lạnh

lùng . Nhưng hiện tại xem ra, hai người này thật đúng là mười phần bá đạo đấy.

Diệp Văn Thần được khen ngợi . Nháy mắt liền lộ ra nụ cười có chút xấu hổ , ánh mắt lóe sáng thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc U . Biểu cảm kia giống hệt " cầu cầu " khi được chủ khen ngợi . Nếu không phải bên cạnh có người , phỏng chừng Diệp Văn Thần thật sự đến bên Lạc U cọ cọ liếm liếm gì đó rồi .

Người chung quanh thấy vậy , lại hết chỗ nói . Tuyên bố khí phách của Lạc U ít nhất có thể xem là bình thường . Nhưng loại vẻ mặt này của Diệp Văn Thần là sao ? Rất nhiều người nghĩ không hiểu trong lòng đều có cảm giác ngổn ngang .

Khỏe miệng Lý Ngang Vũ run rẩy, cảm giác đau đầu càng ngày càng mãnh liệt .

“Tốt lắm tốt lắm, tiếp tục quay phim . Đừng nhìn nữa . Ai cũng đều có việc riêng cần làm .” Lăng cảm cũng đau đầu . Nhưng vẫn suy nghĩ . Việc này đối với người Lạc gia chả là gì . Người đánh cũng đã đánh . Lạc U cũng không quan tâm , ông quan tâm làm gì.

Tiếp tục quay phim .

Lúc xe cứu thương đến liền đưa người lên xe . Mà hai người đó bắt đầu từ hôm nay cũng không còn thấy xuất hiện trên màn ảnh nữa . Hoàn toàn biến mất khỏi ngành giải trí .

Chuyện này không tính là to tát gì, nhưng người biết đến cũng không thiếu . Toàn bộ giới giải trí không có gì là bí mật . Một truyền mười mười truyền trăm, dần dần người biết đến cũng nhiều hơn . Nhưng lạ là không hề có một nhà truyền thông nào công khai đưa tin . Thật ra ở trên internet có một tin tức từng xuất hiện , nhưng còn không chưa kịp có phản ứng gì đã biến mất kỳ lạ . Làm cho mọi người kinh ngạc rất nhiều . Không khỏi suy nghĩ sâu xa nhiều hơn . Ánh mắt nhìn Lạc U và Diệp Văn Thần có chút khác xưa .

Ở vòng giải trí , diễn xuất tốt là có bản lĩnh , quan hệ rộng là có thế lực . Nhưng hai loại này chưa chắc có thể mạnh hơn lực lượng truyền thông . Có thể trấn áp truyền thông như vậy , chắc chắn không phải là người bình thường .

Lạc U cảm nhận được thái độ kỳ lạ xung quanh có chút cảm khái . Cô thật sự muốn cư xử khiêm tốn, cũng không muốn để lộ thân phận của mình . Thế nhưng bất đắc dĩ khí thế và cá tính đều biểu hiện ở đây . Ôi không thể nào mà khiêm tốn được .

“Cái này của cô gọi là "khiêm tốn" đến mức cho cả thế giới đều biết sự "khiêm tốn" của cô rồi đấy . Nói cách khác là thập phần phách lối . Tôi muốn nói , Lạc đại tiểu thư, cô thật đúng là người không thể khiêm tốn nha .” Lý Ngang Vũ nghe được Lạc U cảm khái, nhin không được trêu nói.

Lăng đại đạo diễn ở một bên bổ sung : “Đúng vậy, không phải người nào cũng có thể khiêm tốn . Ít nhất theo tôi biết , người Lạc gia không thích hợp với từ này .”

Lạc U trừng mắt liếc nhìn này hai người một cái . Sau khi trải qua sự kiện đánh nhau, tuy rằng cùng những diễn viên nhỏ này có khoảng cách , nhưng dường như đã quen thuộc hơn . Vẫn có thể xem là một chuyện tốt . Hơn nữa quan trọng là hiện tại toàn bộ trường quay đều im lặng rất nhiều . Những người thích nói xấu sau lưng cũng đều biến mất không thấy nữa.

“Hai người là hồng mắt ghen tị nha .” Ở cùng một chỗ với bạn bè chân tình , Lạc U không hề lạnh nhạt nữa , ngược lại lộ ra một chút tình quái đáng yêu.

“Ha ha. Đúng vậy . Ai bảo cháu có một tên thị vệ cường hãn bên mình chứ . Cảnh tiếp theo là tiểu Thần diễn đánh nhau . Lúc đầu định để diễn viên đóng thế lên sân khấu , nhưng diễn xuất của tiểu Thần thế kia sao còn cần dùng diễn viên đóng thế nữa . Chắc chắn, trẻ con bây giờ không biết ăn cái gì mà lớn lên , cái gì cũng biết chứ.”

Lăng đại đạo diễn thập phần cảm khái . Lúc đầu rất lo lắng hai đứa nhỏ này . Nhưng hiện tại xem ra hai người này một cái so một cái đều là thâm tàng bất lộ . Đúng là khiến cho mọi người nhìn với ánh mắt khác xưa . Bởi vậy khiến ông càng thêm mong đợi bộ phim này .

Đội hình diễn viên cường đại . Lượng lớn tài chính đầu tư . Hơn nữa chính ông tỉ mỉ quay phim . Có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hoà mọi thứ đều có . Nếu theo suy đoán này , bộ phim này chắc chắn sẽ rất hot ! Lăng đại đạo diễn nhìn mọi người lóe sáng suy nghĩ .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cảnh Quay Đánh Nhau

Cảnh diễn đánh nhau của Diệp Văn Thần là dùng kiếm . Thực ra cái này đối với Diệp Văn Thần có chút xa lạ , bởi vậy vì cảnh quay này , anh đã xin cao thủ sử dụng kiếm của Cổ Sát huấn luyện vài ngày .

Cảnh quay bắt đầu . Diễn vai đối thủ của Diệp Văn Thần chính là nam chính Hàn Nhạc Dương . Đây là một cảnh sau phân đoạn : Sau khi tiểu công chúa gả cho tiểu hoàng tử thì phát hiện tiểu hoàng tử căn bản là không có hòa ý , như cũ vẫn muốn thôn tính quốc gia của mình . Vừa giận vừa buồn , nàng muốn thoát khỏi hoàng cung nước địch . Thị vệ thiếp thân Diệp Văn Thần một đường đưa tiễn, cuối cùng sau khi ra khỏi hoàng cung gặp phải hoàng tử

chặn đường . Hai người thù hận đôi bên diễn một tiết mục " đao quang kiếm ảnh " .

Hàn Nhạc Dương là diễn viên đã trải qua huấn luyện nhưng vẫn là lần đầu tiên sử dụng kiếm . Tuy rằng đã đi theo một vài vị võ sư học tập một thời gian , nhưng so với Diệp Văn Thần mà nói còn kém rất nhiều . Ban đầu vốn để cho diễn viên đóng thế diễn cảnh này , nhưng khi biết Diệp Văn Thần tự mình quay tất cả liền từ bỏ ý nghĩ này . Tại đây Hàn Nhạc Dương muốn xem , một diễn viên chính hơn hai ba tuổi như anh ta sao có thể kém một diễn viên mới ra mắt được .

Hai người liều mạng mấy chiêu . Lãng đại đạo diễn còn chưa thấy gì , kiếm của Hàn Nhạc Dương đang cùng Diệp Văn Thần tương hợp đã bị đánh bay ra ngoài .

“ NG. Làm lại . Hàn Nhạc Dương . Cậu dùng lực một chút . Chưa ăn cơm à ? ” Đạo diễn lúc quay phim đều là người diễn , nói không cho người khác chút tình cảm và mặt mũi nào . Mà Lãng Cẩm là đạo diễn giỏi nhất nước , càng không cho ai mặt mũi , nói đến mức mặt Hàn Nhạc Dương đều có chút đỏ .

Lại bắt đầu . Hàn Nhạc Dương ra sức muốn diễn tốt . Kỳ thật trong lòng anh ta đã tức nghẹn . Có một lần anh ta vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa Lãng Cẩm và đám người Lạc U . Nội dung đại khái là về Diệp Văn Thần vì sao lại không diễn vai nam chính .

Tuy rằng Lạc U đã giải thích là không hợp , nhưng những lời này nghe vào tai Hàn Nhạc Dương lại có chút ý vị khác . Hàn Nhạc Dương hai mươi tuổi , đang ở thời kỳ nhạy cảm từ thiếu niên chuyển thành đàn ông , hơn nữa lại có đồng fan hâm mộ yêu mến nên có chút kiêu ngạo . Ở làng giải trí ai cũng khen ngợi một hai câu .

Ban đầu đóng vai chính cùng với người mới như Lạc U đã cảm thấy có chút đại tài tiểu dụng (người tài nhưng không biết trọng dụng) , nhưng mà ai bảo thân phận người ta không đơn giản chứ . Nhưng Diệp Văn Thần là cái gì mà dám so với anh ta . Không phải chỉ là một người hầu nhỏ sao ? Muốn làm nhân vật chính? Nằm mơ !

Hàn Nhạc Dương không phục . Nhưng nguyên tắc làm người của anh ta thì miễn cưỡng có thể coi là đúng , không gây phiền phức , ngược lại lúc diễn , muốn dùng hành động để chứng minh thực lực . Nhưng bắt đầu diễn lại chệch lệch . Không biết vì sao , mỗi lần diễn cảnh đối thủ với Diệp Văn Thần , anh ta đều có cảm giác áp lực . Tưởng chừng thế chủ động vẫn ở trong bàn tay mình , nhưng ngược lại bị Diệp Văn Thần khống chế . Dù không nói câu nào nhưng ánh mắt Diệp Văn Thần vẫn làm cho anh ta toàn thân rét run . Nhất là cảnh đánh nhau vừa rồi làm cho anh ta có loại cảm giác đối phương sẽ kết liễu mình ngay lập tức !

Hàn Nhạc Dương không muốn thừa nhận mình thua . Nhưng khí thế không bằng người ta , võ kỹ cũng không bằng người ta . Không muốn thừa nhận cũng không được .

Lần quay thứ hai , Hàn Nhạc Dương có chút không yên lòng , kiếm tuy rằng nắm chắc trong tay , nhưng động tác bởi vì khẩn trương mà có chút cứng nhắc , rất nhanh đã bị Lãng đại đạo diễn hô dừng lại .

“ Thả lỏng thả lỏng . Cậu là hoàng tử , không phải cương thi , cổ tay phải linh hoạt . Cậu không làm được thì để diễn viên đóng thế . Chỉ cần không quay mặt là được . ” Lãng đại đạo diễn không thích đóng thế . Nhưng cảnh diễn đánh có yêu cầu cao , động tác khó thực hiện nhưng thực ra rất quan trọng , sắc mặt lại là thứ yếu .

Về mặt Hàn Nhạc Dương càng khó coi . Lần thứ ba bắt đầu , nín giận cầm kiếm xông tới.....

Lần thứ bảy . Lãng Cẩm dường như là đau cổ họng kêu : “ Dừng dừng dừng !! Hàn Nhạc Dương , trong tay cậu là kiếm không phải gậy . Kiếm ! Cậu có hiểu cái gì là kiếm hay không ? ”

Kịch vui này hơn mười người đứng xem . Lạc U và Diệp Văn Thần cũng phải quay cùng . Đây vẫn là lần đầu tiên quay nhiều như vậy . Lạc U nhìn không được nhiumi , lạnh lùng nói : “ Nghỉ ngơi một chút rồi quay lại . Không được thì đổi diễn viên đóng thế . ”

Lạc U nói xong liền đi tới một bên nghỉ ngơi . So với Hàn Nhạc Dương biết điều hơn rất nhiều . Lãng Cẩm cau mày phát phát tay , nói : “ Nghỉ ngơi . Nhạc Dương cậu tự xem lại tình trạng đi . ”

Lạc U bên này vừa ngồi xuống . Lý Ngang Vũ theo sát phía sau bụng tới hai cốc sữa nóng . Một ly cho Lạc U , một ly đưa cho Diệp Văn Thần ở phía sau cô .

“ Không thể đổi thành cà phê à ? ” Lạc U ghét bỏ nhìn sữa , cô đã lâu không uống thứ này . Phụ nữ trưởng thành đều uống cà phê nha .

Diệp Văn Thần cũng ghét bỏ nhìn sữa . Đàn ông ai lại thích uống thứ này . Anh thà rằng uống nước sôi .

“ Bỏ sung dinh dưỡng , uống nhanh lên , lập tức bắt đầu rồi . ” Lý Ngang Vũ không đồng ý , hết sức kiên trì . Anh ta có chỗ sợ tiểu Lạc U . Nhưng sữa này là Lạc tổng chỉ đạo . So sánh với Lạc U , Lạc tổng hiển nhiên đáng sợ hơn một chút .

Lạc U bừa bãi uống hai ngụm , hương vị cũng không tệ lắm . Cũng không kén chọn , Diệp Văn Thần nhìn Lạc U uống , anh liền uống theo . Nếu ly sữa này là Lạc U đưa cho anh , anh phỏng chừng ngay cả do dự cũng không do dự liền uống cạn .

Lý Ngang Vũ nhìn hai người uống cạn sữa cảm thấy thực vui mừng , không biết thế nào còn có loại cảm giác nuôi dưỡng trẻ em nhà mình .

Lạc U uống cạn sữa xong đang định xem lại kịch bản . Bên tai chợt nghe bịch một tiếng , theo phản xạ nhìn về phía phát ra âm thanh .

“Ồi, ông trời của tôi ơi, sao cậu làm đổ com của tôi đây? Cậu cậu cậu cậu.....”

Lạc U nghe thấy lời này, nhìn hơn hai mươi hộp cặp lồng đựng com đổ trên mặt đất cùng với cái túi bị rách. Nhìn về mặt khăn trương của cậu bé, không cần hỏi cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Đồ cậu bé kia làm đổ chính là com trưa của mọi người, luân phiên bị mọi người mắng ở phía sau mới làm bộ đáng thương chạy mất, sau đó không lâu liền đưa tới một đồng lớn. Nhưng mà lần này đã dùng hộp chuyên dụng đựng com.

Lạc U nhìn cậu nhóc chạy tới chạy lui, về mặt mang theo một chút cổ quái. Thời gian mười năm có thể thay đổi được gì? Phóng chừng vấn đề này chính người ngoài hành tinh cũng chưa chắc có thể trả lời được. Nhưng có một điều Lạc U biết đến, mười năm cũng đủ đưa một cậu bé giao com trở thành một ca sĩ đẳng cấp Thiên Vương.

“Lý Ngang Vũ, anh đi đem cái cậu nhóc kia ký hợp đồng, hiệp ước cả đời.” Có tiện nghi không chiếm chính là ngu ngốc. Sống lại một đời Lạc U có rất nhiều mục tiêu lớn, một trong số đó là kiếm nhiều tiền hơn nuôi gia đình thật tốt. Mười năm trải qua tuyệt đối không thể uống phí, một cơ hội kiếm tiền cũng không thể bỏ qua, huống chi tự tay bồi dưỡng một đồng Thiên Vương tương lai Ảnh Đế Ảnh Hậu đại thần cấp cao. Đây cũng là một chuyện đáng giá khiến cô tự hào đấy.

“Hà? Ký hợp đồng? Ký với ai?” Lý Ngang Vũ có chút không chắc chắn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Cảnh Quay Yêu Hận

Lạc U cảm thấy câu hỏi của Lý Ngang Vũ thật là vô nghĩa, lạnh lùng quét mắt liếc Lý Ngang Vũ một cái, cũng không mở miệng.

Lý Ngang Vũ nhìn không được tiếp tục hỏi: “Người cô nói là cậu bé đưa com đó? So sánh với người khác nhìn lớn hơn một chút, nhưng mà kí hợp đồng với cậu ta để làm gì? Mỗi ngày đưa com cho cô chắc?”

Lạc U lần này nhìn không được trừng mắt liếc Lý Ngang Vũ một cái. Người đàn ông này thật đúng là Lý Ngang Vũ khôn khéo đưa đẩy của kiếp trước sao? Không phải là giả chứ?

“Hai tám chi nhánh, công ty phụ trách tất cả huấn luyện và tiền quảng cáo, đi ký đi.” Lạc U cũng không giải thích nhiều, loại chuyện này giải thích cũng vô dụng, chẳng lẽ còn muốn cô nói cô coi trọng khả năng tiềm ẩn của cậu bé kia, khả năng của một cậu bé đưa com? Nói ra có người tin sao.

“Được rồi, tôi đi đây.” Lý Ngang Vũ đuổi theo cậu bé kia, trong lòng mặc dù vẫn lăm lăm, nhưng tiểu công chúa nhà mình phân phó, anh mà kháng nghị thì làm sao còn có đường sống. Hơn nữa anh thực sự rất ngạc nhiên, kí hợp đồng với cậu bé này rốt cuộc để làm gì? Tuy rằng ngoại hình thanh tú, nhưng nếu muốn làm diễn viên, tiềm chất của những người khác còn tốt hơn nhiều.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi giữa trưa rất dài, lần thứ hai quay phim, trạng thái của Hàn Nhạc Dương cũng tốt hơn rất nhiều. Lạc U để ý đến Hàn Nhạc Dương giờ com trưa tranh thủ cùng với vài vị vũ sư chăm chú học tập lại. Đối với người Hàn Nhạc Dương này có thể khẳng định, không hổ là ngôi sao Ảnh Đế hơn mười năm, có thiên phú có nghị lực có tiền tài, nổi danh cũng là bình thường.

Hoàn thành cảnh diễn đánh nhau, biểu hiện của Hàn Nhạc Dương không sai, tuy nhiên Lăng đại đạo diễn vẫn có chút không hài lòng. Nhưng cũng may ông nghĩ ra biện pháp thay thế, chính là thay đổi góc quay, trường hợp hai người đánh nhau, không tốt thì đổi sang quay mặt của hai người này. Theo như lời ông nói, cái này gọi là mỹ sắc cùng cảnh sắc hòa hợp. Hai đại soái ca ở đây cũng đủ bù vào phần thiếu sót của cảnh diễn đánh.

Màn kế tiếp, cảnh diễn tiếp tục quay, đoàn làm phim đổi địa điểm quay. Diệp Văn Thần thân chịu trọng thương mang theo Lạc U trốn đi, dọc theo đường đi máu chảy không ngừng, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, thân thủ truy binh cũng theo sát không tha, dưới tình thế nguy cấp ấy lại lạc đường chạy trốn tới vách núi đen bên cạnh.

Còn nhớ khi xem kịch bản đến đoạn này, Lạc U thực bất đắc dĩ liếc mắt. Tục! Quá tục! Nhưng mà ai cũng đều biết tục mới là kinh điển nha.

Bên cạnh vách núi đen. Hoàng tử ôn nhu khuyên bảo.

“U, theo ta trở về đi, ta sẽ cùng phụ hoàng cầu tình, sẽ không để cho hấn làm khó ngươi. Ngươi đã muốn gả cho ta, cần gì đi quản chuyện quốc sự. Chỉ cần ngươi cùng ta trở về, ta cam đoan cả đời đối tốt với ngươi.”

Nam chủ yêu nữ chủ là chắc chắn. Tuy rằng hai quốc gia đối địch, nhưng hoàng tử vẫn yêu nữ chủ, chỉ là phần tình yêu nhỏ này trong lúc quốc gia đại nghĩa đó, lại có vẻ có chút hèn mọn.

“Ngươi nói nói như vậy không cảm thấy ấu trĩ sao? Tư Đồ Nhạc Dương, gả ngươi, bản cung là vì Cẩm quốc miễn chịu chiến tranh. Mà nay Thương

quốc hơn mười vạn đại quân dẫm đạp lên thi thể dân chúng Cẩm quốc, như vậy người đừng mong trời buộc được ta nữa ! ”

Đại niên kỉ chiến tranh bùng nổ , công chúa còn trẻ đã trưởng thành thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều . Đứng trên vách đá đón gió , tuy rằng tình cảnh chật vật , lại vẫn như cũ phong hoa tuyệt đại, không gì sánh kịp!

U công chúa đơn thuần , ở đất nước của nàng , vô ưu vô lự nhận hết sủng ái .

U công chúa thiện lương , vì quốc gia vì dân chúng, chịu nhục rồi đi cố quốc .

Nhưng U công chúa cũng bi ai , cho dù hy sinh tương lai của mình, hy sinh hạnh phúc mình, lại vẫn không cách nào bảo toàn được đất nước .

Mà cho tới bây giờ, U công chúa cũng kiêu ngạo cùng tuyệt tình . Nếu hy sinh của nàng đã vô dụng, như vậy nàng liền không bao giờ ở lại nơi làm cho nàng vô tận đau xót nữa , nàng phải trở về, trở lại chính cố quốc mà nàng yêu nhất, nơi đó có người thân của nàng, cho dù là chết, nàng cũng muốn chết ở nơi mình được dưỡng dục !

Hàn Nhạc Dương diễn vai hoàng tử là một nhân vật có chút mâu thuẫn lại có chút yếu đuối.

Hắn yêu U công chúa, nhưng không có khả năng vì tình yêu mà buông tha cho quốc gia của mình . Hắn lựa chọn quốc gia đại nghĩa, lại như cũ không muốn buông tha U công chúa .

“Người có biết , người căn bản không có khả năng trốn thoát . Cùng ta trở về đi , cho dù người trở lại Cẩm quốc, có thể như thế nào đây?”

“Ha ha ha , không có khả năng thì như thế nào, không làm sao biết không có khả năng chứ .”

Lạc U khinh thiên cười, nụ cười kia mang theo ba phần châm chọc, châm chọc Tư Đồ Nhạc Dương kia trong lời nói ngậy thơ, trở về thì như thế nào? Hắn không phải nàng, thì không cách nào hiểu được tâm nàng muốn trở về cố hương .

Mà trừ bỏ châm chọc , trong nụ cười của Lạc U còn mang theo ba phần chấp nhất cùng kiên định, cho dù hy vọng xa vời lại như cũ sẽ không buông tha, cho dù chấm dứt là chết cũng muốn cố gắng chết ở trên đường trở về , không thể bởi vì không có khả năng liền từ bỏ.

Đó không phải nàng .

Mà ngoài ra, nụ cười của nàng còn có một tia giải thoát cùng một tia tiếc nuối, đã chết liền cái gì đều không có , phiền não đã không có, thống khổ cũng không có , chỉ là có chút đáng tiếc, nàng chung quy không trở lại được cố quốc , cũng có chút đáng tiếc cho cái người luôn muốn cùng mình đi .

Lạc U ở cười khẽ liền chậm rãi xoay người đi qua , hướng về Diệp Văn Thần - người vẫn luôn ở một bên một mực yên lặng che chở cho nàng nói :“Ành, người có hối hận vì đi theo ta không ?”

Diệp Văn Thần lắc lắc đầu, ánh mắt u ám kiên định, sâu trong đáy mắt che giấu chút ái mộ .

“Nếu không hối hận, liền theo ta nhảy xuống đi , chúng ta không thể quay về nhà , liền ở nơi này cũng tốt lắm.”

Thời điểm Lạc U nói lời này, người đã đứng ở trên vách đá . Ngoại cảnh hoang vắng , tạo nên một bầu không khí thê lương . Lúc này Lạc U bắt đầu từ trên vách đá nhảy xuống .

Lạc U và Diệp Văn Thần một trước một sau nhảy xuống , đương nhiên không phải nhảy thật . Nhưng diễn cảnh nhảy vực mang theo biểu tình giải thoát vô cùng nhuần nhuyễn , làm cho Lăng đại đạo diễn vừa lòng không thôi, một cảnh này liền thành công .

“Tiểu U, tiểu Thần, hai cháu thật làm cho người khác kinh ngạc . Tốt . Phần quay hôm nay làm tôi thật cao hứng . Đoàn làm phim ăn liên hoan, tôi mời khách.”

Lăng Cẩm thực vui vẻ, quá trình quay càng ngày càng thuận lợi, hiệu quả so với ông dự đoán tốt hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều . Đây là lần đầu tiên ông cảm thấy nghề đạo diễn này kỳ thật cũng không quá mệt nhọc .

Lăng đại đạo diễn ra lệnh một tiếng, toàn bộ đoàn làm phim bắt đầu kết thúc công việc. Nơi quay ngoại cảnh có chút xa , mọi người lái xe hơn hai giờ mới trở lại trung tâm thành phố . Lạc U không thích liên hoan, nhưng nghĩ cho Lăng Cẩm một chút mặt mũi, hơn nữa bỏ nhóm cũng không tốt , liền đi cùng , cũng may Lăng Cẩm lựa chọn chỗ liên hoan cũng không tệ lắm . Là một khách sạn ưu nhã cô đã từng đến.

Một đám người hơn bốn mươi nhào nhào đặt hai phòng lớn . Một phòng chủ yếu toàn nhân vật quan trọng . Một phòng toàn trợ lý làm việc vật linh tinh . Mọi người gọi một đồng đồ ăn, vui sướng cùng nhau ăn, mà có đồ ăn tự nhiên không thể thiếu rượu, nhất là lần này mọi người cùng nhau tụ tập một chỗ .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Gặp Gỡ Ở K

Từ lượng của Lạc U cũng khá, nhưng vẫn còn nhỏ, hơn nữa thân phận có chút đặc biệt, cũng không có ai dám rót rượu cho cô. Lạc U uống nước trái cây, Diệp Văn Thần ở một bên cũng uống nước trái cây. Có muốn mời anh uống rượu cũng đều bị khí lạnh quanh người anh ép quay về.

Lạc U là có chút ưa sạch sẽ, kỳ thật không thích cùng một đám người ăn cơm, trên bàn cơm cũng chỉ ăn vài miếng. Nhưng thật ra Diệp Văn Thần rất cẩn thận, cố ý gọi người mang lên một chén cháo hải sản, lúc này cô mới ăn no.

Sau khi ăn xong, mọi người lại la hét muốn đi tăng hai. Lăng Cẩm tuy rằng không thích, nhưng vẫn đồng ý, dù sao quay phim thuận lợi như vậy, ông làm đạo diễn cũng không thể trách móc nặng nề mọi người được. Lạc U vốn muốn về nhà, lại bị Lăng Cẩm lôi kéo khuyên can mãi cùng đi.

“Tiểu U, không hòa đồng cũng không tốt. Cháu tuổi nhỏ như vậy, nên hoạt bát chút mới được. Ở nhà buồn làm cái gì, cùng chúng ta đi đi.”

Có đôi khi Lăng Cẩm chính là cảm thấy Lạc U và Diệp Văn Thần hai cái đứa nhóc lớn xác này thật sự là có chút không giống trẻ con. Một đứa cá tính còn một đứa trầm ổn, làm cho ông luôn cảm thấy có chút áp lực.

Lạc U nghĩ mình thực ra cũng không phải là trẻ con. Linh hồn cô đều đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi rồi. Cũng không biết đứa trẻ Diệp Văn Thần này như thế nào cũng trưởng thành sớm như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt, đến lúc cô và Diệp Văn Thần ở chung cũng sẽ không cảm thấy là đang dự dỗ mầm non Tổ quốc. (Bó tay chị U=)))))))))

Mọi người đổi tăng hai liên tục tiếp đến KTV gần đó uống rượu. Quán rượu ở thành phố Bắc Kinh này xa hoa và nổi danh với đủ H*. Người tới nơi này đa số đều là thương nghiệp quốc doanh hai ba đời ở thành phố Bắc Kinh, cộng thêm một ít người có quyền lực trong ngành giải trí. Có chút phức tạp. Nhưng tính bảo mật ở đây rất cao. Ông chủ đứng phía sau gia thế rất mạnh, bước chân vào đây chơi đùa, chỉ cần có tiền có thân phận thì vấn đề gì cũng sẽ không xảy ra, đương nhiên, người không thể đắc tội cũng không nên đắc tội.

(*) H: Như kiểu có "chân dài" ngồi cạnh hầu hạ. Cảm ơn ss Angelina Yang chỉ bảo ^^

Người của đoàn làm phim muốn một phòng lớn xa hoa. Một đồng người vây quanh như vậy, Lạc U nhú mày, có chút hối hận vì theo tới đây góp vui. Nếu cô vẫn là đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi, chắc chắn là sẽ thích nơi này. Đồi trước cô cũng không thiếu lúc quậy phá, nhưng hiện tại tâm của cô như nước, đối với nơi này không có hứng thú.

Lạc U lấy cớ đi toilet rời khỏi phòng. Diệp Văn Thần có chút lo lắng đi ra theo. Hai người một trước một sau không nói gì lại vô cùng ăn ý. Ngay tại lúc Lạc U định nhân cơ hội rời đi, cô đột nhiên thấy được một bóng người chưa tính là xa lạ.

Bước chân Lạc U dừng lại, lạnh lùng nhìn bóng người xa xa. Cô thật không ngờ có thể ở nơi này gặp được Trịnh Nghị Phong. Nhưng mà nghĩ đến cũng sẽ không cảm thấy quá kỳ lạ. Tất cả việc Trịnh Nghị Phong này làm đều chỉ là về bề ngoài. Trước mặt cô thì giống như chỉ có một mình, phía sau lưng cô thì lại vô cùng phóng đảng.

Trí nhớ một năm cuối cùng đời trước, bởi vì cô đối với Trịnh Nghị Phong hoài nghi đã mời thám tử tư điều tra Trịnh Nghị Phong, biết được Trịnh Nghị Phong này ngầm nuôi dưỡng một đồng phụ nữ, có thể nói là làm cho cô ghê tởm đến cực điểm.

Bước chân dừng lại của lạc U quá mức đột nhiên, Diệp Văn Thần nhìn không được nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Lạc U không trả lời, kéo tay Diệp Văn Thần xoay người lại, đem hai người dấu đi, làm cho Trịnh Nghị Phong căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của cô, sau đó thanh âm lạnh khốc nói: “Tôi muốn làm cho một người sống không bằng chết. Anh nói xem cách gì dễ làm nhất?”

Về mặt kinh ngạc của Diệp Văn Thần thực rõ ràng, nhưng lập tức liền suy nghĩ, rồi sau đó thanh âm lạnh như băng cũng nói: “Cách có rất nhiều, phải xem em muốn loại nào.”

Phương thức làm cho người ta sống không bằng chết thật sự có rất nhiều, Diệp Văn Thần đã lăn lộn hắc đạo, trước kia biết, hiện tại tham gia huấn luyện Cổ Sát, vậy thì càng hiểu rõ.

“Ví dụ?” Lạc U hỏi.

“Giám cầm cả đời là một loại, nhưng mà lãng phí thời gian. Nếu là tra tấn thân thể thì càng đơn giản hơn, chặt tay chặt chân có thể tự do lựa chọn. Nếu không muốn ngoại thương, hít ma túy cũng được, chỉ cần nghiện ma túy, người cũng không phải người nữa. Nghiện trọng hơn có thể không nhắm vào hắn ta, hắn đề ý cái gì sẽ phá hủy cái đó, vấn đề cụ thể có thể nghiên cứu sau. Tiểu U, ai đắc tội em à? Em nói cho anh biết, anh xử lý cho em.”

Diệp Văn Thần bực bạch, lộ ra sát khí nồng đậm, anh biết Lạc U sẽ không tùy tiện hỏi vấn đề như vậy, nhất định là có người đắc tội Lạc U. Mà phạm là người đắc tội Lạc U, anh sẽ không bỏ qua!

“Nghiện ma túy sao? Cái này có vẻ tốt.” Lạc U nghĩ nghĩ, cảm thấy câu “Người cũng không phải người nữa” trong giọng nói của Diệp Văn Thần rất thú vị. Cô chính là muốn tra tấn Trịnh Nghị Phong, đem người đàn ông đời trước làm mình đau khổ, trả lại gấp trăm ngàn lần!

“Đối tượng là ai, anh lập tức đi xử lý!” Diệp Văn Thần rất thật thà nói.

Lạc U nhìn bộ dáng chân thực của Diệp Văn Thần mỉm cười, trái tim vì Trịnh Nghị Phong lạnh như băng cũng trở nên mềm mại. Người đàn ông tốt như

vậy , đời trước cô thế nào mà lại ghét bỏ . Cô đời trước thật là có mắt như mù .

“Nói đó, Trịnh Nghị Phong, nhìn thấy chưa ?” Lạc U lôi kéo Diệp Vãn Thần đi vài bước, chỉ vào Trịnh Nghị Phong đang bước vào gian phòng nói . Trịnh Nghị Phong đến cùng một đám bạn bè, có nam có nữ, có vài người Lạc U nhận ra , đa số đều là người có chức quyền ba đời tại thành phố này .

Diệp Vãn Thần gật gù đầu, mặc dù hơi bất ngờ vì đối tượng Lạc U chỉ là Trịnh Nghị Phong , nhưng không hỏi gì . Anh biết Trịnh Nghị Phong đang theo đuôi Lạc U, nhưng không biết tại sao lại đắc tội Lạc U, thế nhưng làm cho Lạc U phẫn nộ đến mức này . Sống không bằng chết sao ? Nếu Lạc U đã muốn , như vậy anh sẽ vì cô thực hiện .

“ Anh phải đi sắp xếp bây giờ , chỉ là, mà tụi thật sự rất khó từ bỏ, em xác định chứ ?”

Diệp Vãn Thần hỏi câu này không phải câu tình cho Trịnh Nghị Phong , anh ghét tên Trịnh Nghị Phong kia còn không kịp , nhưng anh cũng không hy vọng Lạc U hối hận, dù sao loại chuyện này hay có người hối hận chưa từng dừng .

Lạc U cười cười, nụ cười này không hề lạnh nhạt , ngược lại mang theo một tia tà khí, ánh mắt cũng u ám rất nhiều, thanh âm lạnh lùng nói : “Đương nhiên xác định, đây mới chỉ bắt đầu mà thôi . Vãn Thần, Trịnh Nghị Phong chính là kẻ thù của em . Không cho hắn sống không bằng chết thân bại danh liệt, em liền uống phí đời này , hiện tại, anh hiểu không ?”

Hối hận? Cô chỉ hối hận kiếp trước mình có mắt không trông, chỉ cần cô nghĩ tới mình thế nhưng đồng ý cùng tên đàn ông đó kết hôn, cô liền ghê tởm muốn nôn !

“Hiểu ! Anh bây giờ đi sắp xếp !” Nghe xong lời nói của Lạc U, Diệp Vãn Thần nửa điểm do dự cũng không có , có thể làm cho Lạc U phẫn hận như thế, dĩ nhiên là đáng chết.

“ Anh định làm thế nào ?” Nhìn đến bộ dáng thê son sát của Diệp Vãn Thần, Lạc U có chút tò mò hỏi.

“ Chúng ta phải làm cho thần không biết quỷ không hay mới tốt phải không ?”

Trịnh Nghị Phong dù sao cũng là người Trịnh gia, làm quá lộ liễu đối với bọn họ cũng không có lợi .

“Đương nhiên!” Tuy rằng muốn báo thù, nhưng Lạc U cũng không thể đem mình dính vào .

“Cho anh chút thời gian, ngắn thì một tuần, lâu là một tháng, anh nhất định làm cho hắn nghiện ma túy .” Diệp Vãn Thần rất tự tin nói.

“Được !” Lạc U gật đầu, về mặt Diệp Vãn Thần như vậy làm cho cô không thể không tin tưởng . Mà cùng lúc đó, Diệp Vãn Thần quả quyết tự tin như vậy cũng khiến cho Lạc U có một cảm giác mới lạ . Tuy rằng biết người đàn ông này có một mặt âm u, nhưng anh rất ít khi để lộ ở trước mặt cô . Không nghĩ tới lúc này lại lộ ra một ít , không chỉ không làm cho cô cảm thấy âm u dơ bẩn, ngược lại làm cho cô có loại cảm giác rất là đặc biệt, thật giống như là cảm giác bị mê hoặc.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Có Thể Hôn Em Không?

Người tự tin là người có sức hấp dẫn lớn nhất. Đặc biệt là một người ở trước mặt mình luôn có chút yếu đuối, thỉnh thoảng bộc lộ thêm tự tin lại càng thêm hấp dẫn cuốn hút. Ngay lúc này, Lạc U cảm nhận được cảm giác như vậy, làm cho tim của cô không chủ động được mà đập nhanh hơn một chút.

“Vãn Thần.....” Thanh âm có chút khàn khàn của Lạc U kêu lên, ngữ điệu cũng mang theo một chút hương vị đặc biệt.

Diệp Vãn Thần rất quen thuộc và hiểu rõ Lạc U. Nghe được giọng nói của cô như vậy thì bất ngờ thoáng chốc sững sốt, đáng vẻ vừa tự tin kia lập tức trở nên dờ dẩn, nhìn về phía Lạc U dò xét, có chút mù mịt.

Không đợi Diệp Vãn Thần hiểu rõ, Lạc U đã vươn cánh tay mảnh khảnh, mạnh mẽ vòng quanh cổ anh , sau đó dùng sức, kéo đầu anh xuống , hung hăng hôn lên.

Cái hôn thiếu đi ôn nhu mà vẫn nóng bỏng khác thường. Cơ thể hai người gát gao dính chặt vào nhau, môi lưỡi đan xen, ngay cả người nào đó mắc bệnh ưa sạch sẽ cũng không hề cảm thấy phản cảm.

Từ trong dờ dẩn Diệp Vãn Thần cũng phản ứng lại, cố gắng phối hợp nhịp nhàng với Lạc U. Cái hôn của anh vẫn còn có chút trúc trắc, nhưng có lẽ là do bản năng, một lát sau đã biết cách lấy lòng Lạc U, thấp thỏm đem môi lưỡi của chính mình đưa tới, làm cho Lạc U thoải mái hơn. Cái hôn của hai người bởi Diệp Vãn Thần phối hợp thay đổi mà cũng càng thêm triền miên.

“Mùi vị không tệ, lần sau tiếp tục cố gắng.” Một lúc lâu sau Lạc U mới cảm thấy thỏa mãn buông Diệp Vãn Thần ra, thanh âm khàn khàn nói, môi mòng

đồ tươi lộ ra hương vị gọi cảm mê người, làm cho Diệp Văn Thần không nhịn được lại nuốt nước miếng.

Anh cũng không muốn biểu hiện giống như một sắc lang chưa thấy qua việc đời, nhưng bộ dáng này của Lạc U thật sự là làm người ta không thể kháng cự, làm cho anh không nhịn được muốn ôm cô hôn cô một cái lại một cái, nhưng mà đây chẳng qua chỉ là lời nói trong lòng, chuyện ấy anh thật sự không dám. Mặc dù Lạc U vừa mới cưỡng hôn anh, nhưng cưỡng hôn lại thì đánh chết anh anh cũng không dám làm!

Diệp Văn Thần nghĩ. Lạc U vừa rồi là mới cưỡng hôn chính anh sao?

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Lạc U hỏi, không biết vì sao, cô luôn cảm thấy người đàn ông này đang suy nghĩ đến thứ gì đó kì lạ, nếu không sắc mặt cũng sẽ không đỏ như vậy.

“Anh...anh...anh có thể...lại...hôn...hôn một lần sao?” Diệp Văn Thần lắp bắp hỏi, không biết rằng chính anh đang có thể xem là được một tác lại muốn tiến một bước, nhưng cảm giác đáng ghét vừa rồi lại thật tuyệt.

“Không được!” Lạc U nhú mày, ánh mắt vô tình hay cố ý đảo qua môi Diệp Văn Thần. Thật ra thì mùi vị đó thật đúng là không tệ, chỉ là nếu quá dễ dàng có được thì sẽ không biết quý trọng.

Sắc mặt chờ mong của Diệp Văn Thần thoáng chốc hơi thất vọng, dáng vẻ ủ rũ hơi cúi cúi đầu, cực kỳ giống bộ dáng của "đại cầu" không chiếm được quả của chủ.

Lạc U buồn cười nhìn, không nhịn được nói: “Nếu chuyện anh làm với Trịnh Nghị Phong tốt, em có thể đồng ý với anh một nguyện vọng không quá quá đáng.”

Ánh mắt Diệp Văn Thần nhảy mắt liên sáng, vô cùng công khai thẳng tắp nhìn chăm chăm môi Lạc U, còn thật sự hỏi: “Hôn em cũng có thể chứ?”

Ánh mắt Lạc U lóe lóe, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không được.”

“Hả?” Diệp Văn Thần nghi hoặc một chút, chẳng lẽ ý của Lạc U không phải như vậy sao? Diệp Văn Thần hơi thất vọng.

Lạc U nở nụ cười, đầu hơi nâng lên, phong thái vô cùng nữ vương nói: “Là em hôn anh, nếu anh làm tốt, em có thể cho anh một cái hôn, như thế nào?”

Cao cao tại thượng, tự tin kiêu ngạo, phong thái nữ vương, một động tác một ánh mắt lại thêm một câu nói, Diệp Văn Thần hoàn toàn đắm chìm, ngay lúc này, anh thậm chí có thể xúc động quỳ xuống tuyên thệ nguyện trung thành.

“Anh thề, nhất định sẽ làm tốt!” Lạc U như vậy, làm cho anh muốn dốc hết toàn bộ làm việc vì cô, dầu có chết cũng sẽ không làm cho cô thất vọng.

“Em chờ.”

Năm ngày sau, đoàn làm phim ở trong một rừng cây quay cảnh Lạc U và Diệp Văn Thần sau khi ngã xuống từ vách đá gặp được cao nhân chỉ dạy. Phân đoạn này là bước ngoặt của câu chuyện. Cao nhân có văn có võ, chia ra truyền thụ cho Lạc U một quyển "Trị Thế Chi Thư" và Diệp Văn Thần một bộ võ học công pháp. Hai người ở đây vực một bên học tập một bên dưỡng thương, diễn xuất ngang tài ngang sức, hai người biểu diễn cũng rất ấn tượng, hầu như mỗi cảnh quay đều không vượt quá ba lần, làm cho Lãng đại đạo diễn cực kì hài lòng.

Thời gian nghỉ trưa, Diệp Văn Thần tách khỏi mọi người gọi một cuộc điện thoại, sau khi quay về ánh mắt anh sáng lên nhìn chăm chăm Lạc U.

Lạc U đang ăn cơm trưa, không ngẩng đầu lên vẫn vô cùng miễn cảm cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Diệp Văn Thần, suy nghĩ một lúc thì buồn cười hỏi: “Làm xong việc rồi à?”

Câu hỏi dùng giọng khẳng định, nếu như không phải, người đàn ông này tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Diệp Văn Thần dùng sức gật gật đầu, nói: “Hoàn thành!”

Năm ngày qua Diệp Văn Thần đã khiến cho Trịnh Nghị Phong rơi vào cái bẫy anh sắp đặt sẵn, mặc dù điều này chứng minh Diệp Văn Thần thủ đoạn, nhưng không thể không nói đây cũng bởi vì động lực muốn được thưởng ấy mà.

“Muốn thưởng luôn bây giờ?” Lạc U bình thản hỏi, lộ ra một cổ hương vị cao thượng, hiện tại cô hoàn toàn hiểu rõ tư tưởng tiểu M(*) kia của Diệp Văn Thần. Cô càng mạnh mẽ với anh, anh lại càng vui vẻ, điểm ấy cô mà không thỏa mãn được anh thì uổng phí đời trước được mọi người gọi là công chúa.

(*): M trong S&M. S&M là một cặp từ tiếng Anh: Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm)). Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân). Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

Diệp Văn Thần hơi do dự lắc lắc đầu, nói: “Có thể để sau không?” Cũng không biết bao giờ mới có cơ hội như này, Diệp Văn Thần mặc dù rất muốn rất muốn, nhưng không muốn lãng phí như vậy.

Ý không muốn lãng phí trong câu nói của Diệp Văn Thần thực rõ ràng, nghe vào tai Lạc U cảm thấy rất buồn cười, nhưng hơn cả buồn cười là kiêu ngạo. Người đàn ông này coi trọng cô đến mức như vậy, một cái hôn hứa hẹn cũng đều cẩn thận như vậy, làm cho cô có chút kiêu ngạo lại có chút cảm thấy uất ức.

“Có thể, nhưng mà không có lỗi đâu.” Lạc U đáp ứng. Cô cảm thấy thật thú vị, đây cũng là một loại tình thú đi. Cùng người đàn ông này ở chung cũng làm cho cô cảm thấy càng ngày càng có tình ý. Cô nghĩ, nếu cứ vậy phát triển tiếp, thích người đàn ông này, thậm chí là yêu người đàn ông này, dường như cũng chẳng phải chuyện khó khăn nào.

Đối với một người một lòng một dạ yêu mình, bảo vệ mình hơn nữa chuyện gì cũng đều nghe theo mình, có bao nhiêu người phụ nữ có thể cự tuyệt đây? Huống chi người đàn ông này vẻ ngoài đẹp trai, chỉ số thông minh đủ cao, tính tình đủ tốt, cô nếu mà không động lòng thật, phỏng chừng chính cô cũng cảm thấy mình không phải là người.

Trong lòng Lạc U chất chứa nhiều cảm xúc. Diệp Văn Thân vui vẻ lộ ra một nụ cười thuần khiết, hơi thở lạnh khốc bỗng chốc tiêu tan, lại tỏa sáng như ánh mặt trời, mê mẩn choáng váng không ít thành viên trong đoàn làm phim, nhất là mấy cô gái tuổi chừng hai mươi, không nhận được hết râm lên. Nếu không phải bị Lạc U lạnh lùng liếc một cái, đoán chừng đã tại chỗ chạy tới đây muốn kí tên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoại Cảnh Thôn An Nhạc

Trung tuần tháng sáu(*), công đoạn quay phim tiến vào hồi kết thúc. Công việc ngược lại chẳng hề nhẹ nhõm tí nào. Lãng Cẩm đề những phân cảnh quan trọng quay cuối cùng, đặc biệt là cảnh kết thúc của “Đệ nhất Công Chúa”. Không chỉ các diễn viên cầm đầu vào diễn tập, bầu không khí khẩn trương, mạnh mẽ như trên chiến trận cũng lan tỏa rộng rãi. Địa điểm quay được mọi người chọn vô cùng hoang vu và heo lánh, phóng tầm mắt nhìn ra xa cũng chỉ thấy màu vàng của cát trên mặt đất. Thật có cảm giác bi thương.

(*) Trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng

“Chắc chắn, nơi như thế này mà Lãng đạo diễn cũng tìm ra được. Ôi! Cũng thật không ngờ trong thành phố Bắc Kinh mà vẫn có nơi hoang sơ nghèo nàn thế này đây.”

Lý Ngang Vũ ngược mắt nhìn khung cảnh bình yên trước mặt, không nhận được xúc động nói. Nơi họ đến là thôn An Nhạc, già trẻ toàn bộ làng đa số là người nhà họ Bạch, hơn nữa một nhà so với một nhà nhìn vô cùng xập xệ, căn nhà gạch đất kia nhìn qua tưởng chừng như sắp sụp xuống, thật sự làm cho lòng anh cảm thấy xót xa.

Lạc U nhìn thấy cũng cau mày. Cô đã từng đi rất nhiều nơi trong nước và ngoài nước, nhưng đây là lần đầu thấy một nơi có cảnh tượng nghèo túng như vậy, hơn nữa nơi đây vẫn trực thuộc thành phố Bắc Kinh, cô nhìn thế nào cũng cảm thấy không thoải mái, tuy rằng biết hiện tại ở thế giới này chênh lệch giữa giàu nghèo rất lớn, cô biết có rất nhiều người cơm cũng không có mà ăn. Nhưng biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy nơi này, tâm trạng cô vẫn có chút nặng trĩu.

Lạc gia là thế gia, quân-chính-thương đều có người, ông nội cô là một người vừa chính trực vừa yêu nước. Lúc còn nhỏ cô từng nghe ông nội nói rằng, làm lãnh đạo phải vì dân làm chủ, đời sống nhân dân tốt thì quốc gia mới thật sự lớn mạnh, hơn nữa cho dù là thương nghiệp cũng phải hiểu và báo đáp dân chúng, tiền kiếm càng nhiều thì phải cho đi càng nhiều. Cả đời người, kiếm nhiều tiền mà đến chết cũng không tiêu hết được thì giữ lại có ích gì.

Lời nói của ông được toàn bộ người Lạc gia ghi tạc trong lòng. Lạc gia làm rất nhiều hoạt động từ thiện, Tô Âm mẹ của cô hiện tại là hội trưởng quỹ Lạc Dư. Quỹ Lạc Dư do người Lạc gia thành lập, vẫn dốc sức vì đất nước với đủ các hoạt động từ thiện.

Đối với chuyện này Lạc U không quá để tâm, đời trước cô cũng quyền góp thu nhập từ việc đầu giá vài bài thơ và bức tranh. Lúc đó suy nghĩ của cô còn đơn giản, chỉ muốn quyền góp, không hề cảm thấy đây là một chuyện phức tạp. Nhưng không biết tại sao, hiện tại cô lại cảm thấy áy náy. Việc cô làm vẫn còn thiếu sót nhiều lắm, đặc biệt là nhìn mấy đứa trẻ quần áo rách rưới đen nhem trước mặt này, cô thật sự rất muốn hỏi một câu. Đây mà là xã hội hiện đại sao?

“Chị ơi anh ơi, cho anh chị nước uống này.”

Ba đứa trẻ giống như dân chạy nạn kia cầm theo một thùng sắt nhỏ đựng nước mang tới trước mặt nhóm người của Lạc U. Họ đã đứng đây một lúc lâu. Đoàn làm phim đang dựng trường quay, họ đứng đây nghỉ ngơi. Mấy đứa trẻ từ những nhà nghèo trong thôn đến đây, tò mò sợ hãi đưa nước cho họ.

“Chị không khát, các em uống đi.”

Không phải đứa bé nào cũng là thiên sứ, trẻ con cũng không phải đa số đều ngây thơ, nhưng mấy đứa nhỏ này lại làm cho trái tim Lạc U mềm lòng, giọng nói trở nên nhu hòa rất nhiều.

Hai bé trai một bé gái, người ngọm đều cảm giác có chút bần thiêu. Nhìn vào thùng sắt nhỏ trong tay, bé gái có chút xấu hổ nói: “Mẹ em nói nước là để cho khách uống, bọn em không thể uống được.”

Thôn An Nhạc không hề an nhạc(*). Trên đường đến đây Lạc U nhận thấy vị trí địa lí ở đây cực kì xấu, gần như đều là núi cao, hơn nữa đường vào thôn

lại vô cùng gập ghềnh, xe bọn họ lái đều là xe việt dã, xe con bình thường không thể tới được. Phòng ở thì tồi tàn, quần áo người dân thì tả tơi, thiếu nước trầm trọng. Có thể dùng bốn chữ nghèo nàn lạc hậu để hình dung.

(*) An nhạc: yên vui, an nhàn, thanh thản, thoải mái

Lạc U rất muốn hỏi một chút, nơi này vì sao lại nghèo như vậy, dưới chân thiên tử(*), chẳng lẽ không có người quản lý, không sợ ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố?

(*) Ý chỉ thành phố bắc Kinh

Hơn nửa giờ sau tất cả chuẩn bị đã hoàn tất, Lăng Cẩm tới đây gọi người, Lạc U thấy Lăng Cẩm đến thì nói ra nghi vấn trong lòng.

“Nơi này tại sao lại nghèo như vậy? Cháu còn tưởng chúng ta đến khu Vân Quý mới trong hóc núi cơ.”

Theo lý mà nói hoàn cảnh nơi này không thể như vậy được, Lạc U thật sự nghi hoặc.

“Nguyên nhân có phần ở địa lý và hoàn cảnh. Tại sao à? Nếu muốn giàu lên việc đầu tiên là phải sửa đường, cháu cảm thấy nơi này nghèo như vậy là vì sao?”

Lăng Cẩm không cần nói rõ, con đường kia đã nói lên tất cả. Nếu ông không đi với bạn đến nơi này lấy cảnh, ông cũng không hề biết dưới chân thiên tử lại có nơi nghèo thế này.

Nghề đạo diễn rất tự do, thẩm mỹ của đạo diễn cũng rất độc đáo, cảnh tượng thôn An Nhạc nghèo thật, nhưng nghèo cũng có cái đẹp của nghèo. Mạnh đá vụn kia gọi lên cảm giác thật bi thương, nếu không Lăng Cẩm cũng không tốn sức lực lớn lựa chọn nơi này quay cảnh cuối.

Lăng Cẩm vừa nói thì Lạc U đã hiểu, dù sao cô cũng là đứa bé lớn lên trong gia đình có người làm chính trị. Chuyện như vậy sao mà không hiểu cho được.

Cũng bởi đã hiểu, Lạc U mới nhú chặt mày. Bố của cô là thư kí thị ủy Bắc Kinh, một thôn nghèo như thế này, không chỉ đánh vào bộ mặt quốc gia, mà còn đánh vào mặt của Lạc gia.

“Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều, nhanh đi thay quần áo đi. Đây chính là cảnh quay quan trọng, phải cố gắng lên đây.” Lăng Cẩm nghĩ Lạc U thương cảm những người này, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Cho dù ông biết Lạc U là người Lạc gia, nhưng không biết cụ thể thành viên Lạc gia, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Lạc U gật đầu, theo thợ trang điểm đi đến lều hóa trang dựng tạm thời. Lúc này Diệp Văn Thần đã hóa trang và thay quần áo xong, từ bên trong đi ra ngoài. Ngay tại lúc nhìn thấy bộ dáng của Diệp Văn Thần, mắt Lạc U liền sáng ngời, bước chân dừng lại.

“Rất tốt.” Khôi giáp màu đen, vừa thận trọng mà lại có chút khò dại, lộ ra một cổ bi thương và sát khí lạnh lùng, phối hợp với vẻ ngoài lạnh lùng của Diệp Văn Thần, làm cho người nhìn có cảm giác sợ hãi. Hiện tại Diệp Văn Thần, quả nhiên là giống một vị tướng quân đã từng vào sinh ra tử nơi chiến trường.

Tại Diệp Văn Thần bởi vì được khen ngợi mà đỏ cả lên, mắt tự nhiên sửa sang lại bội kiêu khôi giáp, nói: “Phù hợp thật sao, anh cứ thấy lạ lạ.”

Đây là lần đầu Diệp Văn Thần mặc khôi giáp nên có chút không thích ứng, nhưng anh lại càng chờ mong được nhìn thấy bộ dáng Lạc U mặc khôi giáp. Nội dung cảnh kết thúc là Lạc U và Diệp Văn Thần cùng nhau kháng địch, cảnh mặc khôi giáp trên sa trường, so sánh với hình tượng của mình, anh càng thêm chờ mong bộ dáng Lạc U, nữ tướng quân uy phong lẫm liệt. Nghĩ như thế nào cũng đều làm cho anh cảm thấy tim đập nhanh hơn, không biết có phải là loại hấp dẫn muốn phục tùng hay không?

Nghĩ đến đây, Diệp Văn Thần hơi ngưng ngưng thăm mắng chính mình một câu. Anh đang suy nghĩ chết tiệt cái gì vậy. Thật sự thật sự không nên!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: “Đệ Nhất Công Chúa” Kết Thúc

Lạc U thay trang phục xong đi ra, không ít người ngay tại chỗ ngây người. Khí thế nữ vương lạnh lùng cùng với khôi giáp mạ vàng tinh khiết trắng lệt. Cô chỉ đứng ở nơi đó, mà cũng khiến cho người ta có cảm giác không thể không thần phục.

Lạc U chỉ mặc khôi giáp đi ra, không đội mũ giáp nặng trên đầu, đem tóc dài buộc cao, tư thế oai hùng hiên ngang, chiến khí(*) nghiêm nghị.

(*) chiến khí: khí thế chiến đấu

Diệp Văn Thần vẫn chờ ở bên ngoài. Nhìn thấy bộ dáng Lạc U lúc này, tim vô thức đập mạnh. Nếu không phải còn chút lí trí, anh đã thật sự quý xuống rồi. Cô chính là nữ hoàng của anh.

Nhưng Diệp Văn Thần cũng không quá tiếc nuối, trong cảnh quay cuối có tình tiết thỏa mãn nguyện vọng này của anh .

“Tiểu U, tiểu Thần, tạo hình của bọn cháu đều rất tuyệt.” Lãng đại đạo diễn nhìn thấy hai mắt cũng sáng lên, không nhịn được khen ngợi, nhưng rồi lập tức nghĩ đến một vấn đề khi quay, có chút “thành khẩn” nói với Diệp Văn Thần: “Tiểu Thần, cảnh quay cuối này có thể có tình tiết cháu không thích ứng được, nhưng mà quay phim chính là như vậy. Cần khóc phải khóc, cần cười phải cười, quý quý gì đó cũng đều bình thường, cháu không có vấn đề gì chứ?”

Diễn cảnh quý. Lúc Lạc U tự vẫn thì Diệp Văn Thần quý xuống đất cầu xin. Nếu là diễn viên khác Lãng Cẩm sẽ không lo lắng, nhưng thân phận và tính tình của Diệp Văn Thần làm cho ông lo lắng không công một phen.

“Đương nhiên sẽ không.” Diệp Văn Thần rất khẳng định nói.

Ánh mắt Lạc U có chút cổ quái nhìn một màn này, trong lúc vô tình đối mặt với Diệp Văn Thần. Diệp Văn Thần có cảm giác bị “nhìn thấu tâm tư”, hơi né tránh, tai lại đỏ lên, xấu hổ đáng yêu.

Cảnh quay quan trọng bắt đầu, diễn viên quần chúng rất nhiều, dù sao cũng là khung cảnh chiến tranh, mặc dù mang theo máy tính chuyên nghiệp, nhưng vẫn cần bố trí một chút.

Lạc U và Diệp Văn Thần đứng ở phía trước đại quân Cẩm quốc, Hàn Nhạc Dương thì đứng ở trước đại quân Thương quốc. Hai bên giằng co. Không khí vô cùng bi tráng.

Sở dĩ không phải khăn trương mà bi tráng là vì Cẩm quốc đã đến bước đường cùng. Hoàng thành đã bị vây nhiều ngày, cho dù Lạc U trở về, dốc hết tâm huyết muốn bảo vệ đất nước của mình, nhưng thiếu phương pháp xoay chuyển đại cục.

Quân đội Cẩm quốc quá yếu, tình thế hai nước lúc đó đã không thể挽 hồi. Lạc U chỉ còn cách dẫn dắt quân đội nước mình tiến hành trận chiến cuối cùng này, hơn nữa còn mang theo tín niệm nhất định chết trên chiến trường!

Hàn Nhạc Dương và Lạc U lúc đó có một đoạn đối thoại ngắn gọn sâu sắc. Hàn Nhạc Dương như cũ hy vọng Lạc U lắm đường biết quay đầu cùng mình về nước, nhưng lại bị cự tuyệt lạnh lùng.

“Bản cung giờ phút này không còn là Hoàng Tử Phi Thương quốc nữa, mà là Đế Nhất Công Chúa Cẩm quốc, sinh là người Cẩm quốc, chết cũng muốn chết ở Cẩm quốc. Tư Đồ Nhạc Dương, ngươi và ta lúc đó đã sớm không hề quan hệ, chớ nhiều lời vô ích, chiến đi!”

Lạc U ra lệnh một tiếng, trận quyết chiến cuối cùng bắt đầu. Lạc U cùng với Diệp Văn Thần đi trước làm gương xông ra ngoài. Lạc U chỉ biết một ít công phu đơn giản, không đủ để hành động như vậy. Sở dĩ cô làm như thế, hẳn là đã ôm tín niệm nhất định chết, trận chiến tranh này Cẩm quốc tất sẽ thua, mà cô vùng vẫy trải qua trăm cay nghìn đắng mới trở lại được Cẩm quốc, tâm nguyện duy nhất còn lại đó là chết trên chiến trường!

Lạc U không chết, binh lính Thương quốc đã được lệnh không thể thương tổn Lạc U. Lạc U một đường vọt tới trước mặt Tư Đồ Nhạc Dương, Diệp Văn Thần bảo hộ chặt ở phía sau bị thương nhiều chỗ, máu tươi đầm đìa bộ dáng lại càng bi tráng.

Lạc U và Hàn Nhạc Dương chốc lát căng thẳng không nói gì. Chung quanh là binh lính hai nước đang giao chiến, giữa bầu không khí ồn ào náo động ấy lại có sự im lặng. Cảnh quay không nói tiếng nào này lại càng khảo nghiệm năng lực của diễn viên, bởi vì bọn họ chỉ có thể dùng nét mặt để biểu đạt nội tâm của mình!

Lạc U đau đớn tuyệt tình bi khổ. Lạc U cố nén nước mắt nghĩa vô phản cố(*). Lạc U kiên cường cố chấp thấy chết không sợ. Âm thanh của trận chiến dần dần ngưng lại. Quân đội Cẩm quốc hoàn toàn bại trận. Lạc U dùng ánh mắt bi thương nhìn Cẩm quốc lần cuối trước khi tiêu thất, hết thấy hết thấy đều chấm dứt.

(*) nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Công thành chiến, theo lý mà nói không nên ra khỏi thành ứng chiến, nhưng Hoàng Thành bị vây nhiều ngày ngay cả thức ăn cũng không có, mặc kệ cũng chỉ chết thêm càng nhiều người, cho nên Lạc U cùng với một nhóm người không muốn đầu hàng liền vọt ra, hoàn thành một màn vô cùng bi tráng này, dùng tính mạng của bọn họ nói cho mọi người, bọn họ đâu có chết cũng không làm người mất nước!

“Đất nước của ta đã mất, xin ngươi hãy đối xử tử tế với những người dân này, bọn họ, không làm gì sai!” Lạc U dứt lời, trường kiếm nhuốm đỏ máu trong tay liền hướng lên cổ cô kéo xuống!

Nháy mắt, Diệp Văn Thần lập tức phi thân lên. Tuy rằng biết rõ là đã mất đi oai phong, lại như cũ làm cho Lạc U cảm thấy đẹp trai vô cùng, thật là có vài phần cảm giác cao thủ cổ đại.

Tay Diệp Văn Thần nắm chặt thân kiếm của Lạc U, hắc mâu thâm thúy không ngôn ngữ nào lột tả được, đôi môi nứt rách giật giật nhưng không phát ra âm thanh, sau đó liền quý mạnh xuống!

Ai sau khi xem xong một bộ phim điện ảnh hoặc là một bộ tiểu thuyết cũng đều có cảnh ấn tượng khác sâu nhất. Mà cảnh tượng này có thể được đánh giá là điểm sáng của “Đệ nhất công chúa”. Diệp Văn Thần thâm trầm lại trung thành yêu, là tình yêu quân thần, cũng là tình yêu nam nữ. Không có ngôn

ngữ, không có biểu đạt, nhưng tình cảm đã khắc sâu như vậy.

Lạc U trong vai U công chúa cuối cùng vẫn chết. Diệp Văn Thần trong vai thị vệ cõi lòng tan nát gằm lên giận dữ một tiếng, yên lặng ôm thi thể Lạc U. Hàn Nhạc Dương trong vai hoàng tử ngăn cản ở phía trước, lại bị trường kiếm trong tay Diệp Văn Thần ép lùi lại. Sau đó bộ phim bước vào cảnh quay cuối cùng. Hàn Nhạc Dương một thân mặc hoàng bào cao cao tại thượng thần sắc lại cô đơn, Diệp Văn Thần ôm thi thể Lạc U từ trên vách đá phi thân xuống, đến đây là kết thúc.

“Tiểu U, tiểu Thần, các cháu nhất định sẽ vô cùng nổi danh trong ngành giải trí. Hai cháu nếu không nổi, vốn không có ai có thể nổi rồi.” Sau khi kết thúc quay, Lăng Cẩm vô cùng thật tâm nói với hai người. Diệp Văn Thần và Lạc U có thể nói là đều đặc biệt. Với ánh mắt đã tích lũy nhiều năm kinh nghiệm như ông, còn có nhiều nhà tài trợ bên ngoài, bọn họ không nổi thì thật không có thiên lý.

“Lăng đạo diễn quá khen. Kỳ tuyên truyền bộ phim này có khả năng cháu và tiểu Thần xin nghỉ. Nhưng mà hoạt động tuyên truyền quan trọng sẽ có tiệc mừng, Lăng đạo diễn cũng không nên tức giận mới tốt.”

Đối với khen ngợi của Lăng Cẩm biểu hiện của Lạc U rất lạnh nhạt. Đòi trước ở ngành giải trí cô đã đạt được quá nhiều vinh dự và ngợi ca, bởi vậy hiện tại làm lại khó mà có tâm tư kiêu ngạo được. Lạc U nhận thấy, cô biểu hiện tốt là đương nhiên. Về phần Diệp Văn Thần tốt, chưa hẳn là diễn xuất xuất sắc, nhiều hơn vẫn là diễn xuất từ diện mạo vốn có. Hơn nữa cô cũng không dự định cho Diệp Văn Thần nổi danh ở ngành giải trí. Lạc U biết rõ, Diệp Văn Thần tiến vào ngành giải trí cơ bản bởi vì cô lựa chọn nơi này.

Lạc U xin phép Lăng cẩm nghỉ nguyên nhân cũng bởi Cổ Sát. Thời gian cô và bà ngoại bàn đã đến, cô chỉ có thể mang Diệp Văn Thần về Cổ Sát báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bắt Đầu Huấn Luyện

Bữa tiệc kết thúc “Đệ nhất công chúa” của đoàn làm phim khá đơn giản. Bữa tiệc qua đi, “Đệ nhất công chúa” cũng bước vào giai đoạn tuyên truyền và chế tác hậu kỳ, thế nhưng, Lạc U và Diệp Văn Thần hai nhân vật vô cùng quan trọng này lại trong tầm mắt của công chúng mà biến mất.

Lạc U mang theo Diệp Văn Thần sau khi chào đoàn làm phim cũng không lập tức đi Cổ Sát, mà nghỉ ngơi cho khỏe một ngày. Làm ngôi sao thực sự là một công việc lao động tay chân, hơn hai tháng quay phim này thật vất vả.

Thời gian nghỉ ngơi, Lạc U không quên cảnh mình chứng kiến ở thôn An Nhạc, do dự một chút rồi gọi điện thoại cho cha cô, nội dung cuộc điện thoại rất đơn giản, nói trắng ra chính là đem hiện trạng nghèo khó, đường không thông, thiếu nước của thôn An Nhạc nói ra. Vốn vện như vậy cũng đủ. Ít nhất không lâu sau, thôn An Nhạc đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, trở thành khu du lịch có chút danh tiếng, đặc biệt là sa địa bi tráng kia, hấp dẫn không ít người đến xem.

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi qua đi, Lạc U và Diệp Văn Thần tới một trụ sở huấn luyện bí mật của Cổ Sát. Cấp bậc của căn cứ này là trung cấp, trừ nhân viên làm việc ở ngoài, cũng chỉ có hơn một trăm nhân viên huấn luyện. Bởi vì cấp bậc trung cấp này không cao không thấp, quy củ nơi này cũng không quá mức nghiêm khắc. Ở trong này, thân phận của Lạc U và Diệp Văn Thần xem như là bí mật. Ít nhất người bình thường cũng không biết.

Bà ngoại Lạc U tự mình chỉ định một huấn luyện viên cho Lạc U và Diệp Văn Thần. Huấn luyện viên hơn bốn mươi tuổi, ngoại hình bình thường đến mức nhìn qua ba năm lần đều có thể quên. Nhưng người như thế lại thích hợp nhất để làm sát thủ. Lạc U bèn cẩn thận quan sát người đàn ông này, phát hiện trên người đàn ông này có mùi máu tươi rất nhạt, không khỏi đối với vị huấn luyện viên này đánh giá cao một chút. Sát thủ chân chính là người biết thu liễm sát khí, nếu không, đánh rắn động cỏ là loại thiếu chuyên nghiệp. Càng nội liễm càng chứng minh lợi hại.

“Tôi là Tổ Vương Minh, hiệu là Vong Mệnh, em có thể gọi tôi là huấn luyện viên.”

Vương Minh nói với Lạc U, ông và Diệp Văn Thần đã rất quen thuộc không cần nói nhiều lời.

“Huấn luyện viên.” Lạc U không kiêu ngạo không siểm nịnh gọi một tiếng, mặc quần áo luyện tập màu trắng, cơ thể nhỏ nhắn đứng thẳng tắp, có khí chất của quân nhân.

Vương Minh gật gật đầu, huấn luyện liền chính thức bắt đầu.

Nội dung huấn luyện của Lạc U so với Diệp Văn Thần dễ dàng hơn một chút, nhưng đối với Lạc U mà nói vẫn phải cố hết sức. Cho dù ý chí của cô vẫn kiên trì, nhưng cơ thể đã quen sống an nhàn sung sướng không thể kiên trì được nữa. Chỉ riêng việc vác nặng ba mươi cân chạy đến vòng thứ năm, cũng đã có cảm giác mệt mỏi muốn nằm xuống.

Mọi người trong trụ sở huấn luyện rất trầm mặc, có chút giống như máy móc. Cho dù có tiểu cô nương yếu điệu Lạc U xuất hiện ở nơi này, nhiều nhất cũng chỉ liếc nhìn hơn một cái, không ai tò mò, hoặc là nói cho dù tò mò cũng giấu sâu ở đáy lòng không biểu lộ ra. Bài học sát thủ học đầu tiên chính là không chế cảm xúc của chính mình, thế nhưng, lúc Lạc U gian nan chạy, mấy lần đều ngã sắp xuống, vẫn hấp dẫn không ít người chú ý.

Diệp Vãn Thần cũng đang huấn luyện tại đây. Tầm mắt anh vẫn luôn đặt trên người Lạc U. Sắc mặt Lạc U càng ngày càng tái nhợt, sắc mặt Diệp Vãn Thần cũng càng ngày càng khó nhìn. Anh nắm chặt nắm đấm, trong lòng một mực nói với mình, đây là lựa chọn của Lạc U, dù như thế nào anh cũng không thể nhúng tay vào, cô nhất định có thể kiên trì!

Nhưng ngay cả đã tự an ủi và tin tưởng Lạc U, trái tim Diệp Vãn Thần lại cảm giác được càng ngày càng đau, đau đến mức không thể hô hấp. Dù sao cô gái đang cố gắng đấu tranh kia là người duy nhất anh thích cũng dự định cả đời yêu. Anh thật sự không muốn cô phải chịu dù chỉ là một chút khổ. Nếu có thể, anh thà rằng người chịu khổ là anh, gấp mười gấp trăm lần anh đều nguyện ý!

Vác vật nặng mười vòng chạy được tám vòng, Lạc U bắt đầu thềm mắng chính mình. Chẳng biết là uống lộn thuốc gì mà đến chịu tội như thế này. Muốn báo thù không phải có cả đồng biện pháp sao, làm gì phải ăn khổ như thế này, cô cũng không muốn làm sát thủ, biết một chút võ mèo cào là được rồi, hiện tại này rốt cuộc là gì đây!

Đầu Lạc U có chút hồ đồ thềm mắng chính mình, nhưng trên thực tế cô làm như thế chẳng qua chỉ để dời đi lực chú ý. Nguyên nhân đến đây chịu khổ cô rất rõ ràng, cũng chỉ vì chính cô, còn có người đàn ông gốc nguyện ý đi theo cô thôi!

Cô muốn trở nên mạnh mẽ! Tâm lý mạnh, năng lực mạnh, thực lực mạnh. Cô phải trở nên mạnh mẽ. Cô không muốn như trước kia bề ngoài thì cường thế nhưng trên thực tế lại giống búp bê thủy tinh vừa chạm đã vỡ!

Còn Diệp Vãn Thần, nếu anh muốn khuấy đảo thế giới ngầm, như vậy cô sẽ giúp anh, làm cho anh chân chính trở thành hắc đạo đế vương! Đây là sự trả ơn của cô, cũng là kỳ vọng của cô! Kỳ vọng người đàn ông nguyện ý hèn mọn quỳ gối bên chân của cô này, trở thành chúa tể cao cao tại thượng làm mọi người ngưỡng mộ!

Tám vòng, chín vòng, mười vòng..... Lúc Lạc U dừng lại đã có chút mệt lả, cô biết đây chẳng qua chỉ là một bài khảo nghiệm thể lực của huấn luyện viên, cho dù không hoàn thành cũng không sao, nhưng cô vẫn cần rằng kiên trì đến cuối cùng, cô muốn chứng minh bản thân, tuyệt đối không thể kém người khác, cho dù làm cái gì, chỉ cần là cô muốn làm, liền tuyệt đối có thể làm được tốt nhất!

“Tiểu U, em có khỏe không?”

Diệp Vãn Thần chạy tới trước tiên đỡ Lạc U lưng lay sắp ngã, tay cầm khăn mặt sẵn sàng lau mồ hôi cho cô, trong mắt lo lắng làm cho một số người nhìn thấy chặc chặc lấy làm kì lạ.

Mọi người đối với Lạc U là xa lạ, nhưng đối với Diệp Vãn Thần đã có chút quen thuộc. Trong ấn tượng của mọi người, lãnh khốc, cứng cỏi, ra tay tàn nhẫn, xuống tay vô tình, ai cũng không thêm nhìn, liều mạng huấn luyện chính mình, đây mới là Diệp Vãn Thần, chứ không phải cậu nhóc ôn nhu chăm sóc đến khó tin bây giờ ở nơi này.

“Em không sao.” Lạc U lắc lắc đầu, giọng nói có chút mệt mỏi nhưng vô cùng kiên định. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, cô có thể kiên trì được.

Mà sự thật đúng như Lạc U suy nghĩ. Đây mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi, các huấn luyện tiếp theo dường như muốn lấy nửa cái mạng của Lạc U. Thẳng đến tối được thông báo kết thúc, kiên cường như Lạc U cũng không nhịn được mềm nhũn thân thể, ngồi ở trên băng ghế không muốn làm gì. Cuối cùng vẫn bị Diệp Vãn Thần tai dò ôm vào phòng nghỉ anh cố ý chuẩn bị cho cô trong trụ sở huấn luyện, thậm chí ngay cả tắm đều không kịp tắm một chút, liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Diệp Vãn Thần đứng ở bên giường nhìn Lạc U, do dự một chút mới vào toilet lấy khăn lông ướt, cẩn thận chà lau làn da phơi bày bên ngoài cho cô. Còn về quần áo Lạc U, anh là chạm cũng không dám chạm. Lạc U ư ư sạch sẽ, ngủ như vậy nhất định không thoải mái. Nhưng nếu để cho cô biết anh thừa dịp cô ngủ làm chuyện không nên làm, hậu quả anh cũng không thể tưởng tượng được, cho nên cũng chỉ có thể hết sức làm cho Lạc U thoải mái chút. Nhưng vốn vẹn như thế, vẫn làm cho tim Diệp Vãn Thần gia tốc đập nhanh, cuối cùng chạy trốn rời khỏi phòng Lạc U.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Giai Đoạn Tuyên Truyền

Lạc U và Diệp Vãn Thần đã huấn luyện ở căn cứ được một tuần. Gần một tuần này, cả người Lạc U liền gầy mất một vòng, nhưng tinh thần lại trở nên rất tốt, đôi mắt thâm thúy ngẫu nhiên hiện lên một tia u quang, cũng sáng ngời khiếp người, làm cho Diệp Vãn Thần nhìn thấy vừa đau lòng vừa động tâm, âm thầm mâu thuẫn không ngừng.

Huấn luyện viên Vương Minh phụ trách dạy Lạc U cũng rất vừa lòng với Lạc U và Diệp Vãn Thần. Ông đánh giá hai người, một trí tuệ thâm tàng khí phách nội liễm nhẫn nại mười phần, trời sinh nắm trong tay, một thiên phú tuyệt hảo khí thế cường hãn lãnh khốc tàn nhẫn, có thể là đế vương cũng có thể là “dụng cụ” giết người!

Người được nhắc đến đầu tất nhiên là Lạc U, người còn lại là Diệp Vãn Thần. Hai người có khí thế giống nhau, nhưng cũng có điểm khác biệt. Đứng chung một chỗ, lại có cảm giác hài hòa không thể nói nên lời, khiến cho người ta không thể không tán thưởng một tiếng. Đúng là một đôi Kim Đồng

Ngọc Nữ.

Kết thúc huấn luyện, Diệp Văn Thần một đường theo Lạc U vào phòng, do dự đi do dự lại mới mở miệng nói: “Cực khổ như vậy không cần huấn luyện nữa.”

Lạc U xoa xoa hai vai đang bủn rủn của cô, có chút bất ngờ hỏi ngược lại: “Đây là muốn cho anh có đủ điều kiện huấn luyện. Chẳng lẽ anh không thích ở chỗ này?”

“Anh muốn. Nhưng anh lại càng không muốn em vì anh mà vất vả.” Diệp Văn Thần giống như tự trách thực sự nói. Anh thích nơi này, nhưng nghĩ bản thân ở lại đây, điều kiện nơi này khiến Lạc U theo phải chịu khổ tham gia huấn luyện, tìm anh lại ân ân đau.

“Đồ ngốc, ai nói em thấy vất vả, như vậy tốt lắm, em cũng muốn trở nên mạnh mẽ đúng không mà?” Lạc U cười cười, biết tâm tư người đàn ông này là tốt rồi. Về phần nơi này vất vả cô vẫn chịu được. Hơn nữa đã trải qua nhiều ngày huấn luyện, cô cũng đã dần quen, không chỉ không cảm thấy vất vả, ngược lại có chút thích thú nổi lên.

“Thật sự?” Diệp Văn Thần không xác định hỏi.

“Đương nhiên là thật. Em cần phải lừa anh làm gì.” Lạc U sùng sộ lên, vô cùng nghiêm túc nói.

Diệp Văn Thần bị nét mặt Lạc U dọa, lập tức nín thinh, ngoan ngoãn không hỏi, bộ dáng hơi hơi cúi đầu dường như có chút ừ ừ, thật giống như đang thâm trách bản thân, tại sao lại nói câu làm Lạc U không vui cơ chứ.

Lạc U cảm thấy có chút buồn cười, người đàn ông này nói không nhiều lắm, nét mặt cũng không biến hóa nhiều, nhưng không biết vì sao cô lại có thể từ phản ứng của anh mà đoán được suy nghĩ. Thật là có chút ăn ý thần kỳ.

“Vai em mỏi quá, anh giúp em xoa bóp đi.” Lạc U dường như có chút đùa đùa ra yêu cầu. Biết người đàn ông này mỗi lần đụng chạm cô đều thẹn thùng đến mặt đỏ tai hồng, khiến cho cô nhìn không được muốn đùa anh một chút. Đáng vẻ đáng yêu như vậy làm cho thói quen không thích người khác đụng chạm của cô cũng biến mất không thấy đâu.

“A.” Diệp Văn Thần rất nghe lời, nhưng động tác có chút cứng ngắc, tai đỏ ửng ngồi ở bên giường, hai tay mềm nhẹ bắt đầu xoa bóp vai cho Lạc U. Lúc này Lạc U đã nằm ở trên giường, tư thái hoàn toàn không hề phòng làm cho tim của Diệp Văn Thần không tự chủ được đập mạnh hơn.

Cánh tay lộ ra ngoài trắng nõn, thắt lưng tinh tế xinh đẹp, mái tóc dài xõa mềm mại, còn có bốn bức tường, một cái giường và hai người. Nghĩ như thế nào như thế nào cũng đều làm cho người ta cảm thấy có chút đen tối.

Diệp Văn Thần hưng hăng nuốt một ngụm nước bọt, đem suy nghĩ đen tối nào đó đánh bay. Lạc U vẫn còn nhỏ, anh làm sao lại có tâm tư đen tối như vậy đây. Không không không, cho dù Lạc U trưởng thành, không có sự cho phép của Lạc U anh cũng tuyệt đối không thể suy nghĩ đến chuyện này. Đây là chuyện không nên, tuyệt đối không nên!

Diệp Văn Thần ở trong lòng lặp đi lặp lại nhiều lần cảnh báo chính mình, động tác không tránh khỏi theo suy nghĩ lên xuống, cảm giác khi mạnh khi nhẹ làm cho Lạc U hơi hơi nhúm mày.

“Chuyên tâm xoa bóp, không nên nghĩ đừng nghĩ.” Giọng nói lạnh lùng của Lạc U nghe không ra vui hay giận nhưng mang theo ý tứ cảnh cáo.

Tay Diệp Văn Thần tạm dừng một chút, giọng nói trầm xuống áy náy: “Thực xin lỗi.”

Anh cũng không muốn nghĩ như vậy, anh cũng đã tự cảnh cáo mình là không thể. Nhưng sức quyến rũ của Lạc U đối với anh mà nói thật sự không thể nào chống cự. Lạc U lại không cho phép anh dùng phương pháp thương tổn bản thân mà thức tỉnh, thật đúng là một chuyện đau khổ. Nhưng mà nhiều hơn vẫn là ngọt ngào, ít nhất anh được cho phép đến gần Lạc U, hơn nữa dường như chỉ có anh!

Tuy rằng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng, nhưng sau khi bị cảnh cáo Diệp Văn Thần càng thêm chăm chú, động tác xoa bóp cẩn thận duy trì độ mạnh yếu, làm cho Lạc U thoải mái nhắm hai mắt lại, không lâu sau đó liền vô thức nặng nề ngủ thiếp đi.

Nhìn Lạc U ngủ, Diệp Văn Thần vẫn xoa bóp một hồi lâu sau mới dần dần dừng động tác. Sau đó liền ngồi tại chỗ im lặng mà tham lam ngắm Lạc U hồi lâu. Về mặt điểm tĩnh khi ngủ của Lạc U làm cho anh ngắm say sưa, dường như còn quên cả thời gian, mãi sau đó mới giật mình nhận ra đã khuya. Chỉ vừa mới ngắm cô thôi mà đã trôi qua hơn nửa đêm rồi.

Ngày huấn luyện thứ mười, vì Lý Ngang Vũ gọi điện thoại đến, Lạc U mang theo Diệp Văn Thần rời khỏi căn cứ huấn luyện, trực tiếp đến đài truyền hình. “Đệ nhất công chúa đã bước vào giai đoạn tuyên truyền, hoặc là nói vẫn luôn ở trong giai đoạn tuyên truyền, nhưng hiện tại phải tham gia một chương trình giải trí cũng chính là quan trọng nhất. Lạc U nghiêm túc hỏi qua liên đồng ý tham gia, cùng cô tham dự còn có toàn bộ nhân vật quan trọng trong đoàn làm phim kể cả đạo diễn và vai phụ quan trọng.

Lần này bọn họ phải tham gia một chương trình có tên là “Cái nhìn đầu tiên về điện ảnh và truyền hình” xu hướng chính là xem chương trình về các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ngoại trừ phỏng vấn diễn viên, còn phát vài đoạn phim đặc sắc, mà chương trình này thu hút tỷ lệ người xem cực cao, dường như một số mạng truyền hình trong nước cũng đều phát sóng chương trình này đầu tiên.

Lúc Lạc U và Diệp Văn Thần đến dường như toàn bộ người của đoàn làm phim đều đã có mặt. Sau khi mọi người trò chuyện một lúc, Lạc U và Diệp Văn Thần liền nhận được kịch bản Lý Ngang Vũ đưa, mặt trên là một ít lịch trình cùng các vấn đề họ sẽ đưa ra, để bọn họ quen thuộc.

Lạc U nhìn những vấn đề liên quan đến mình cảm thấy cũng không quá nhạy cảm, sau đó quay đầu sang phải nhìn phần của Diệp Văn Thần, sau đó phát hiện những vấn đề nhắm vào anh ít hơn của cô tận hai phần ba, chỉ có vài câu đơn giản, cô hơi thắc mắc hướng về Lý Ngang Vũ hỏi: “Văn Thần cho dù là diễn viên phụ, cũng sẽ không chỉ có mấy vấn đề này đi?”

Lý Ngang Vũ có chút buồn cười trả lời: “Đây còn không phải do cậu ta. Cậu ta không thích nói chuyện, Lạc tổng mới có ý sắp xếp như vậy, muốn cho tiểu Thần duy trì hình tượng lạnh lùng trầm tĩnh. Coi như là biểu diễn vốn có.”

Nghe được Lý Ngang Vũ nói Lạc tổng liền biết là cô mình đã sắp xếp, cô cảm thấy có chút cảm giác biết ơn cô đã chăm sóc, không hỏi thêm. Ngành giải trí chính là như vậy, có người phục vụ thật là tốt, rất nhiều vấn đề đều có thể tránh khỏi, mà rất nhiều cơ hội có thể quảng cáo cũng có thể sắp xếp tốt. Thực ra cô cũng không muốn Diệp Văn Thần nổi tiếng trong ngành giải trí, cũng không cần phải thay đổi hình tượng bên ngoài lãnh khốc của Diệp Văn Thần. Như vậy thật tốt, cô có thể làm chuyện cô thích, mà anh vẫn có thể cùng cô, như vậy là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Điện Ảnh Và Truyền Hình Ra Mắt Lần Đầu Tiên

MC dẫn chương trình điện ảnh và truyền hình lần đầu ra mắt có hai người, phối hợp nam với nữ, nam tên là Vương Tử Phàm, nữ tên là Khương Miểu, cả hai đều là MC hạng nhất trong giới dẫn chương trình. Trong trí nhớ Lạc U và bọn họ khá gần gũi. Dù các tiết mục ra mắt điện ảnh cô đều đã từng tham dự, nhưng sống lại đời này thì là lần đầu tiên, không tránh được phải làm bộ khách sáo.

Nếu như nói kiếp trước Lạc U là một công chúa phô trương cường thế cao cao tại thượng, như vậy đời này sống lại Lạc U chính là một nữ vương giữ mình ẩn giấu trong lớp ngoài lạnh nhạt, tao nhã, mạnh mẽ. Cô đem kiêu ngạo khắc sâu trong lòng, không cần quá mức phô trương, cũng không cần phải giả dối hiền lành, cô chỉ cần là chính mình. Chính theo câu nói kia, cô không muốn khiêm tốn khiến cho toàn bộ thế giới biết cô không khiêm tốn, chẳng cần phải cố ý.

Không phải người mới nhìn thấy tiền bối là a dua nịnh nọt hay khiêu khích đồ kị. Cũng không phải dựa vào tính cách và thân phận mà tỏ vẻ khinh thường quá đáng. Lạc U chỉ thân nhiên mà tao nhã chào hỏi mọi người, cười nhàn nhạt, là ôn hòa, nhưng cũng mang theo xa cách.

Khương Miểu là một mỹ nữ rất có khí chất, cũng là một kim chủ bài có ánh mắt rất nhạy bén. Cô ấy đã từng gặp rất nhiều nghệ sĩ với đủ loại khác nhau, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên phát hiện, thế mà lại có một đứa trẻ như Lạc U. Mặc dù chỉ vừa mới xuất hiện, nhưng bộ dáng thông dong bình tĩnh không thể nào so sánh được, một nụ cười kia, lại đủ cho cô ấy nhìn nhận với cặp mắt khác xưa.

Thân phận của Lạc U đương nhiên vẫn đang được giữ bí mật. Tuy rằng có một số người ở đoàn làm phim đã lên thảo luận về thân phận không bình thường của Lạc U, nhưng người bên ngoài vẫn không biết, chỉ cho rằng Lạc U là người mới mới tới. Dù nghĩ là có thân phận, nhưng cũng suy nghĩ rằng không cao, dù sao chuyện này trong giới giải trí vô cùng nhiều, chẳng có gì lấy làm lạ.

Mà cũng chính bởi vì vậy, biểu hiện của Lạc U mới có thể càng làm cho người ta mê hoặc, Lạc U giống như một loại chất gây mê, luôn luôn làm người khác có chỗ nào đó không hiểu.

"Em Lạc, không ngại chị gọi như thế chứ. Em Lạc thật đúng là một người xinh đẹp nha. Vai tiểu công chúa em diễn thật sự rất tuyệt, lúc chị xem qua một vài đoạn trích ngắn còn nhìn không được muốn khóc, thời điểm được lên sóng chắc chắn sẽ lấy đi rất nhiều nước mắt của người xem đó." Giọng điệu của Khương Miểu đối với Lạc U hiển nhiên thân mật, nhưng cũng không làm cho người khác cảm thấy nịnh nọt quá mức.

"Cũng được ạ." Lạc U trả lời không khiêm tốn, ít nhất cô đối với biểu hiện của chính mình vẫn là có chút vừa lòng. Đời người giống như một vở kịch, mỗi một vai diễn cũng thể hiện một đoạn đời khác nhau của cô, cho nên cô đều sẽ hết sức tận tâm tận lực nhập vai vào mỗi nhân vật. Đây chính là tính cách nghiêm túc và cố chấp của cô.

Về ngoài lạnh nhạt của Lạc U làm cho mọi người chung quanh lộ ra biểu tình khác nhau, Lạc U thu hết vào trong mắt nhưng chẳng thêm để ý tới, suy nghĩ của mọi người, cùng cô có quan hệ gì đâu chứ.

Tuy rằng đây chỉ là tiết mục giải trí, nhưng cũng là phát trực tiếp, vậy cũng là một trong những điểm sáng chói, nhóm người Lạc U không lạnh không nhạt trò chuyện vài câu. Thời gian lên hình liền tới, mọi người ngồi vào chỗ của mình, MC nói một vài câu đơn giản bắt đầu, sau đó liền nhắm vào mọi người bắt đầu đặt câu hỏi.

Mọi người trả lời đều rất có quy củ nhưng cũng không kém hài hước, thỉnh thoảng có ý lộ ra một vài bất ngờ để thu hút tỷ lệ người xem, mà Lạc U là nhân vật nữ chính, tự nhiên rất nhanh đã bị nhắc đến.

Khương Miểu cười duyên nói: "Trước tiên hãy để cho U công chúa và các bạn khán giả chào hỏi nào. Xem xong mấy đoạn trailer đặc sắc của "Đệ Nhất Công Chúa", đến tôi cũng sắp trở thành fan hâm mộ của cô ấy rồi. U công chúa mặc dù là một nhân vật mới trong giới giải trí, nhưng kỹ năng diễn xuất thật sự rất tuyệt vời. Tôi có thể ở chỗ này cam đoan nha, các bạn khán giả ngồi xem "Đệ Nhất Công Chúa" chắc chắn sẽ thích U công chúa mà thôi. Dám yêu dám hận, mặc váy mà không kém bậc mày râu, thật sự không hổ là đệ nhất công chúa."

Mặc dù trong câu nói của Khương Miếu có chút nịnh nọt, nhưng trên thực tế cũng xem như là không quá mức phô trương. Lạc U thân nhiên tiếp nhận, dù sao câu nói tiếp theo của cô vẫn sẽ như cũ không có nửa điểm khiêm tốn.

"Tôi là Lạc U, vai diễn công chúa lần đầu của tôi cũng chính là vai diễn tham gia vào bộ điện ảnh đầu tiên. Kỹ thuật biểu diễn của tôi xuất phát tự nhiên, ở trong vòng giải trí tôi chỉ là người mới, hiểu biết của mọi người về tôi rất ít, nhưng mà không lâu nữa trong tương lai, tôi có lòng tin sẽ khiến cho tất cả mọi người đều biết đến cái tên này, Lạc U, Lạc U Lạc, Lạc U U."

Lạc U ngồi ở ghế trên, hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn, khiến cho làn da bên trong càng tôn lên vẻ trắng ngần, giờ tay nhắc chân đứng lúc ngoài vẻ ưu nhã còn mang theo một tia thần bí cùng mỉa mai hoặc, mà cuộc trò chuyện vừa rồi, lại mang theo một loại sức ép khiến mọi người đều phải ngước lên, chính là khí thế của một bậc quân giả quân lâm thiên hạ(*), rất lạnh nhạt, lại sâu nhập vào lòng người, làm người ta khó quên.

(*) quân giả quân lâm thiên hạ: để vương đối mặt với thiên hạ

Một người kiêu ngạo sẽ không được mọi người yêu thích, thị hiếu của dân chúng vẫn là thích những thần tượng có chút khiêm tốn, những người ngang ngược hung hăng quá mức cũng đều phải che giấu dưới vẻ ngoài nhu nhược. Chỉ có Lạc U, dùng giọng nói vừa lạnh nhạt lại vừa kiên quyết như vậy, vừa nói đã khiến nhiều người kinh ngạc.

Là ngạo mạn hay là tự tin? Nếu như chỉ xét từ lời nói, trong mười người thì sẽ có chín người không thích. Giới giải trí là nơi như thế nào, được biết tên thì cũng vẫn còn chưa phải gì ghê gớm lắm. Chỉ nói ra lời như thế cũng đã không thu hút người nghe, nhưng những lời đó đặt vào trường hợp Lạc U, lại kết hợp với vẻ mặt điềm đạm tự nhiên kia, thì tất cả mọi thứ liền khác hẳn.

Giây phút tĩnh lặng ngắn ngủi đột nhiên bùng nổ xôn xao, cho dù là khán giả xem trực tiếp, hoặc là người xem trước màn hình TV, đều bị một màn giới thiệu ngắn gọn của vị tên Lạc U này làm kinh ngạc, rất nhiều người không hẹn mà cùng xuất hiện trong lòng một câu hỏi, đây coi như là một tình huống thần kỳ đi?

Nếu như nói kiếp trước của Lạc U là đường hoàng mà kiêu ngạo, không lúc nào không tản ra khí thế nữ vương. Như vậy lúc này đây, Lạc U chính là một vương giả ung dung mà bình tĩnh, thật sự kiêu ngạo đến tận xương tủy. Thẳng thừng vứt bỏ đi vẻ ngoài còn mang một tia giả dối của kiếp trước, để cho tính cách cường thế lại kiêu ngạo của bản thân hoàn toàn hiện ra trước công chúng ngay trước ánh mắt của họ.

Nói cô cao ngạo cũng tốt, nói cô thanh cao cũng được, nói cô tự cho mình là đúng hoặc là lấy lòng mọi người tất cả đều không quan hệ, một ngàn thì một ngàn người chê bai cũng được. Như vậy cô cũng sẽ không quan tâm. Tuy rằng, từ đầu đến cuối ở trong lòng cô, cũng chỉ có một người là Lạc U. Sau lần sống lại ấy cô liền thề muốn làm một Lạc U chân chính đó cũng là sự kiêu ngạo kiên định của cô.

"Ha ha, khẩu khí của U công chúa chúng ta thật là mạnh mẽ nha, thời điểm đạo diễn Lăng khen em diễn xuất rất chân thật chị có chút không tin tưởng lắm. Nhưng hiện tại sau khi tiếp xúc với em rồi, đúng là hiện giờ chị rất tin. Đạo diễn Lăng, đây không phải là nguyên nhân ngài chọn Lạc U làm nữ chính chứ, vậy cũng nói một chút cho chúng ta biết ngài như thế nào trong cuộc tuyển chọn lại có đôi mắt nhìn người nhận thức được vị anh hùng công chúa Lạc U đi."

Khương Miếu giọng gao bình tĩnh tiếp tục câu chuyện, nhưng nụ cười đã không được tự nhiên, cô như thế nào lại mờ mịt không rõ chính mình làm sao đã bị khẩu khí của cô gái nhỏ này chèn ép đến vậy.

Lăng Cẩm cười cười tiếp nhận đề tài, tất nhiên là đối với Lạc U ca ngợi một chút, mà lời khen của Lăng Cẩm lại làm cho rất nhiều nghệ sĩ trong giới giải trí mờ mịt hai mắt nhìn không khỏi hăm mộ. Chỉ cần là trong giới giải trí không người nào không biết, Lăng Cẩm là một đại nhân vật nổi danh soi mói lúc nào cũng nói lời ác độc. Người được ông khen chưa đến vài người. Hiện tại một nghệ sĩ mới đã được khen ngợi như vậy, nhất thời liền được rất nhiều người chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiếp Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiếp Tục Phỏng Vấn

Sau cuộc trò chuyện đơn giản, đề tài tranh luận được chuyển dời lên người Diệp Văn Thần. Phỏng vấn lần này là MC nam Vương Tử Phàm.

"Diệp Văn Thần và Lạc U đều là người mới giống nhau, nhưng cũng đều biểu hiện hơn người. Bây giờ để Văn Thần hướng mọi người tự giới thiệu một chút đi nào."

Diệp Văn Thần vô cùng bình tĩnh, vẻ mặt đều không có biến hóa gì, giọng nói chỉ có chút lạnh nhạt mở miệng: "Tôi là Diệp Văn Thần."

"....." Rất nhiều người đều đang chờ câu nói tiếp theo của Diệp Văn Thần, nhưng sau khi đợi vài giây mới phát hiện, không hề có câu tiếp theo, bởi vì anh đã giới thiệu xong rồi.

Vương Tử Phàm có chút không bình tĩnh ho khan một tiếng, tỏ vẻ tự nhiên tiếp lời nói: “Tiểu Thần thực tàn bạo nha, nhưng mà hiện nay chẳng phải đang lưu hành khúc ca(*) đấy thôi. Hơn nữa bộ dáng của tiểu Thần quá mức tuấn mỹ, thật không biết sẽ có bao nhiêu cô gái phải hét lên đây, ha ha, nhưng mà như đã nói qua, tôi rất ngạc nhiên một chuyện, theo lý mà nói tiểu Thần ở trong đoàn làm phim là diễn viên phụ, nhưng khi kết thúc bị nghi ngờ là cướp sự chú ý, cùng sinh tử với nữ chủ không phải đều là nam chính sao, biên kịch đại nhân ơi, vấn đề này ngài có muốn giải thích hay không đây?”

(*) khúc ca: anh chàng tàn bạo, tàn ác gì đấy ==))

Đề tài câu chuyện thay đổi, vấn đề lại dừng ở trên người của biên kịch Bùi Phong.

Bùi Phong đẩy mắt kính một cái, rất bình tĩnh hỏi: “Tôi có nói qua ai là nhân vật chính ai là nhân vật phụ sao?”

Câu nói của Bùi Phong làm cho mọi người nhón nháo cả lên, nhất là hai vị MC, vấn đề này còn phải nói sao, chẳng lẽ bọn họ mời Hàn Nhạc Dương về diễn nam phụ hay sao? MC trong lòng bất mãn, nhưng không dám hỏi thật sự như vậy, đặc tội Bùi Phong là nhỏ, đặc tội người đứng phía sau đoàn làm phim này, vậy coi như là gặp chuyện lớn rồi.

Phàm là người nhanh nhạy với tin tức đều biết, bộ phim này không hề đơn giản, từ đầu tư đến diễn viên mới cũng đều không đơn giản. Hay hiện tại tham gia chương trình, trường đài truyền hình còn phải báo cho bọn họ vài câu, làm sao hai người MC nhỏ nhỏ như họ này dám đắc tội.

Hàn Nhạc Dương ở một bên có chút bất đắc dĩ cười cười, anh ta lần này quả nhiên là bồi Thái tử đọc sách(*), nhưng mà cũng xem như bồi tâm phục khẩu phục, hai tháng ở chung, khí chất và hành động của hai người này coi như là thuyết phục anh ta, nhất là Lạc U.

(*) bồi Thái tử đọc sách: theo chân người tài học hỏi

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hàn Nhạc Dương sụp xuống, trong con mắt che giấu hiện lên một chút yêu thích, thích một cô gái so với mình nhỏ hơn năm tuổi, đây là một chuyện làm anh tương đối giật mình hơn nữa cũng là chuyện bất đắc dĩ.

“Ha ha, lời của Bùi đại biên kịch luôn luôn giáo hoạt như thế. Như vậy hiện tại để tôi phỏng vấn một chút cảm nhận của tiểu thiên vương Hàn Nhạc Dương của chúng ta, diễn cùng tiểu mỹ nữ xinh đẹp như vậy, không biết Hàn thiên vương có hay không động lòng nha?” Khương Miêu lại nói sang chuyện khác, hơn nữa nội dung có chút mập mờ chỉ hướng về phía Hàn Nhạc Dương, nhưng mà vấn đề này đối với chương trình giải trí chỉ là bình thường, nếu không không có ai muốn xem chương trình giải trí này.

“Lạc U là một diễn viên rất có thiên phú, cũng là một tiểu công chúa rất đáng yêu. Tôi thực thích cô ấy, cũng hy vọng có thể có càng nhiều cơ hội cùng cô ấy diễn.” Hàn Nhạc Dương trả lời vô cùng khách quan, thể nhưng cũng có phần chân thành của anh, ít nhất mỗi một câu nói đều là lời nói trong lòng anh.

Lạc U từ chối cho ý kiến cười cười, nhưng Diệp Văn Thần liếc mắt nhìn thật sâu Hàn Nhạc Dương một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia đông lạnh.

Thời điểm kết thúc chương trình có chút muộn, mọi người lần lượt rời đi, phần lớn người của đoàn làm phim cùng đi đến bãi đỗ xe lấy xe, Hàn Nhạc Dương cũng đi cùng.

“Lạc U, cùng nhau đi ăn khuya thấy thế nào, mấy ngày nay không gặp, dường như em gầy đi đấy.” Trước khi Lạc U lên xe muốn rời đi, Hàn Nhạc Dương rốt cục không nhịn được mở miệng mời nói.

Lạc U nhún mày, Diệp Văn Thần cau có, Lý Ngang Vũ kinh ngạc, ba người muốn lên xe đồng thời nhìn về phía Hàn Nhạc Dương.

“Không được, em có chút mệt mỏi.” Lạc U không hề ngoài ý muốn từ chối, mời như vậy cơ bản sẽ không ở trong phạm vi đồng ý của cô.

Hàn Nhạc Dương có chút thất vọng, nhưng vẫn không buông tha, tiếp tục nói: “Vậy ngày mai em có thời gian không? Anh cùng với vài vị tiền bối trong ngành giải trí hẹn nhau đi ăn cơm, em nếu hứng thú có thể cùng nhau đến.”

“Không được, cảm ơn, em bề bộn nhiều việc.” Lạc U vẫn như cũ vô cùng khách sáo từ chối, thật ra ở giai đoạn sau khi quay cô đã phát hiện thái độ của Hàn Nhạc Dương có một chút khác biệt, nhưng Hàn Nhạc Dương cũng không làm cái gì quá phận, cô liền không để trong lòng nữa, một người yêu thích mà thôi, đối với cô mà nói cùng người qua đường không khác biệt lắm, không cần để ý quá mức.

Trên khuôn mặt đẹp trai của Hàn Nhạc Dương cũng có ít nhiều mất hứng, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Trong ngành giải trí quan hệ vẫn rất quan trọng, cho dù có dựa vào đại nhân vật, cũng cần kết giao với nhiều tiền bối, như vậy mới có càng nhiều cơ hội, tiểu U, ngày mai tiền bối Trịnh Đồng và Quan Nguyệt Đình đều ở đó đấy.”

Câu nói này của Hàn Nhạc Dương xem như chỉ điểm, cho nên cũng mang theo một loại thái độ tiền bối đối hậu bối giáo huấn, thậm chí còn ản ản ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

Toàn bộ người của đoàn làm phim đều đang suy đoán chỗ dựa vững chắc phía sau Lạc U là ai. Các loại hiện tượng đều chứng minh nhất định Lạc U là người có bối cảnh, ở ngành giải trí này thực bình thường, cho nên chuyện này cũng không làm người ta kiêng kỵ. Ít nhất đối với Hàn Nhạc Dương người này có danh tiếng cũng có chỗ dựa vững chắc mà nói, không phải không thể trêu chọc được, huống chi, anh ta cũng không phải đến với tư cách người đắc tội mà là người theo đuổi.

Về phần Diệp Văn Thần như hình với bóng bên cạnh Lạc U, Hàn Nhạc Dương mặc dù có chút cổ kỵ, nhưng cũng không gây khó khăn cho quyết định

theo đuổi của anh ta. Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, hướng chỉ Lạc U và Diệp Văn Thần ở cùng một chỗ, tuy rằng là như hình với bóng, nhưng cảm giác không phải người yêu. Chỉ ít Hàn Nhạc Dương cho rằng như vậy. Hơn nữa cho dù là người yêu thì thế nào, ngành giải trí phân phân hợp hợp còn thiếu sao.

Kiên nhẫn của Lạc U có giới hạn, cái gọi là tao nhã cùng ôn hòa cũng có hạn, người bị từ chối hai lần vẫn không buông tha cho, khiến cho cô có chút hờn giận, cho nên cô chính là lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Nhạc Dương một cái, liền xoay người lên xe, ngay cả từ chối cũng không nói.

Ánh mắt Diệp Văn Thần giống nhau cũng rất lạnh, nhưng có kinh nghiệm trước kia, anh cũng sẽ không làm gì khiến Lạc U không vui, cho nên chỉ liếc mắt nhìn Hàn Nhạc Dương ánh mắt một cái, rồi cũng lên xe.

“Ngại quá, tiểu U và tiểu Thần đều có chút mệt mỏi, tôi trước hết đưa bọn họ đi về.” Lý Ngang Vũ giọng điệu bất đắc dĩ an ủi một câu, chuyện giảng hòa cũng chỉ có thể do anh làm.

Ai bảo anh phải hầu hạ hai vị chủ nhân không biết đạo lý đối nhân xử thế đây, a, nói không biết cũng không đúng, mà hẳn là không bao giờ nói đạo lý đối nhân xử thế mới đúng, rõ ràng cái gì đều biết đều hiểu, lại cái gì cũng nhỏ nhen giống nhau, bất luận là tiểu thiên vương hay không thiên vương, tiền bối hay không tiền bối, căn bản chính chủ nhân kiêu ngạo không cấp cho ai mặt mũi cả.

Nhìn theo xe Lạc U rời đi, người đại diện của Hàn Nhạc Dương – chị Mạnh mới tiến lên trầm trọng nói: “Cậu hiện tại không thích hợp scandal, lại càng không thích hợp cùng Lạc U tạo scandal. Cô ấy là người được Lạc tổng bao bọc, bọn họ đều họ Lạc, điểm này cậu thật sự không nghiêm túc nghĩ lại sao?”

“Cô ấy cũng là người Lạc gia?” Trong giọng nói của Hàn Nhạc Dương có một chút ngạc nhiên nghi ngờ.

“Tôi đoán, nhưng có bảy phần đúng.”

“..... Lạc gia sao? Vậy thật là có chút khó khăn.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Công Chiếu Phim Đệ Nhất Công Chúa.

Bắt đầu nghỉ hè, giáo viên chủ nhiệm tách ra gọi điện thoại cho hai học sinh nghỉ học dài ngày là Lạc U và Diệp Văn Thần, giọng điệu rất là thân thiện nói với hai người bọn họ, không cần lo lắng chuyện ở trường học, cô đã hoàn thành tất cả thủ.

Về chuyện hợp phụ huynh cũng chỉ nói qua loa một lần, nhưng đều là con cháu thế gia, cô giáo từ chối không đợi hai người giải thích, liền chủ động nói nhà các em đều bận việc, không đến cũng không sao. Sau khi đợi hai người lạnh nhạt trả lời, chủ động cúp điện thoại.

Mà cũng trong mùa hè này, đệ nhất công chúa cũng hoàn thành chế tác hậu kỳ, chuẩn bị đầu tháng 7 bắt đầu chiếu phim.

Lễ ra mắt cũng tổ chức mười phần long trọng, rất nhiều người nổi tiếng trong ngành giải trí đều đến tham dự.

Lạc Học Tâm là tổng giám đốc công ty giải trí Tâm Tinh còn tự mình đến tham dự, mang đến một màn náo động.

Lạc U và Diệp Văn Thần càng được Lạc Học Tâm đề cập đến rất nhiều lần ở trước mặt mọi người. Càng khích lệ càng làm cho Lạc U đỏ mặt ngượng ngùng.

Dĩ nhiên là tạo ra vô số đề tài, ít nhất tất cả những người đang ngồi ở đây có thể khẳng định, ngày mai trang đầu của các tạp chí lớn nhất định xuất hiện tên của hai người kia, nhất là Lạc U, U công chúa trong miệng Lạc Học Tâm, tại thời điểm Lạc Học Tâm cố ý tán thưởng, hấp dẫn vô số ánh mắt.

Sau đó, phim bắt đầu công chiếu, rất nhiều nhà bình luận phim nổi tiếng đều tới tận nơi sản xuất, cũng có một ít khán giả từ các địa phương khác nhau đến xem, đều mang theo tâm tình mong chờ nhìn lên màn hình.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, từ vui đến thê lương tiếp đến bi tráng, áp lực rõ ràng làm cho hô hấp của mọi người đều trở nên trầm trọng rất nhiều.

Cốt truyện bắt đầu, thời thơ ấu Lạc U hoạt bát đáng yêu cũng không mất tao nhã, dần dần lớn lên Lạc U ôn nhu thành thực cũng không mất hồn nhiên, khi xuất giá Lạc U rẻo rất thâm thiết tuyệt nhiên cũng không mất kiêu diễm, khi chạy trốn Lạc U kinh hoàng bất lực cũng không mất đi sự cơ trí, khi trở về quê hương Lạc U kiên nghị kiên cường cũng không mất nhu tình, từng màn trôi qua, cùng là một người nhưng hình tượng lại khác nhau, không cần nói rõ, hành động của Lạc U thật sự khẳng định tất cả.

Mà theo tình tiết phát triển, trong rạp chiếu phim tiếng khóc càng ngày càng không thể khống chế, nhất là ở thời điểm kết thúc, một màn không rõ sống chết lại tựa như cùng theo nhau sinh tử, làm cho rất nhiều người thất thanh khóc rống.

Thật ra nếu dựa theo kịch bản ban đầu của Bùi Phong, kết cục không phải như vậy. Chỉ ít nhân vật Ảnh thị vệ không xuất sắc như vậy, lại càng không thể tranh đoạt ánh sáng với vai nam chính.

Nhưng diễn viên tham gia lại là người đặc biệt, hơn nữa hành động như thế nào thì hình tượng như thế ấy.

Hơn nữa khi quay phim, chụp ảnh đủ loại, mới có cái kết cục cuối cùng như thế, cũng mới có thể xuất hiện một màn ở lúc phỏng vấn khi hỏi về nam chính là ai.

Lạc U đối với kết cục này thực vừa lòng, cốt truyện như vậy, kết cục như vậy làm cho cô có chút liên tưởng đến quan hệ của mình cùng Diệp Văn Thần ở kiếp trước.

Diệp Văn Thần nghĩa vô phản cổ(*) cùng cô nhảy xuống, cùng với kết cục cuối cùng của đệ nhất công chúa thực sự rất giống nhau, khiến trong lòng cô xúc động, mà Diệp Văn Thần tất nhiên cũng cảm thấy kết cục như vậy rất tuyệt. Anh cũng là cầu người được người.

Còn Hàn Nhạc Dương, trong lòng mặc dù có chút tức giận nhỏ, nhưng cũng bị lý trí ngăn chặn, ở trong giới giải trí hỗn loạn, anh ta cũng hiểu được phải thỏa hiệp, trừ khi có được núi dựa mạnh mẽ thì cái gì cũng không phải sợ.

(*) Nghĩa vô phản cổ: Làm việc nghĩa không chùn bước.

Nghi thức ra mắt phim lần đầu trong tiếng trầm trồ khen ngợi của phần đông các bình luận viên điện ảnh chuyên nghiệp kết thúc hoàn mỹ, tuy rằng trong đó cũng có cá biệt đánh giá phản đối, nhưng thế giới này luôn như thế, cần gì phải để ý đâu.

Một tháng sau, đệ nhất công chúa chính thức ở các rạp lớn trong nước phát hành công chiếu.

Bắt luận là buổi chiếu phim hay vị trí trong rạp chiếu phim, đều đã sắp xếp thích hợp nhất, hơn nữa dưới sự điều khiển của Lạc Học Tâm, lợi dụng quan hệ dòi lại lịch chiếu của mấy bộ phim bom tấn cùng thời điểm.

Bà biết làm vậy có chút bá đạo, nhưng như vậy thì sao, cháu gái nhà mình muốn diễn xuất, bà sẽ cho cô mọi thứ tốt nhất!

Lạc U không hề biết sự việc điều khiển phía sau này, cô cảm thấy chuyện này tạm thời chưa phải dựa vào quan hệ. Giao cho cô của cô, cô cũng thực yên tâm, bằng không lấy tính cách của Lạc U, cô sẽ không đồng ý cho Lạc Học Tâm làm như vậy.

Bởi vì dựa theo cá tính kiêu ngạo của cô, tuyệt đối sẽ không sợ hãi cùng người khác cạnh tranh, như vậy mới có áp lực, có áp lực mới có động lực, bắt luận là thắng hay thua, cô cũng không bao giờ lùi bước.

Nhưng mà Lạc Học Tâm làm như vậy không phải là không tin nhiệm cô, mà là có chút cố chấp muốn xây dựng một loại cảm giác không gì có thể tranh đoạt, khí phách của người Lạc gia, vẫn luôn nằm ở trong xương!

Lạc Học Tâm là nữ vương trong vòng giải trí, dưới sự khống chế của bà, đệ nhất công chúa cơ hồ vừa lên liền khiến cho nền giải trí trong nước được một trận dậy sóng.

Có rất nhiều đề tài đều được triển khai vây quanh đệ nhất công chúa, trong đó có mấy đề tài nóng bỏng.

“Hoàng tử đầu cùng kỳ sĩ, mọi người muốn hoàng tử, hay là muốn kỳ sĩ thắng?”

“Một đời một kiếp một đôi người, sống chết cùng nhau mới là tình yêu chân thành, Ảnh đại nhân mới là người chúng tôi yêu nhất.”

“Hoàng tử điện hạ bị ngược thật thảm, theo tôi thấy Nhạc Dương ở địa vị chính phu(*), hoàng tử xứng với công chúa mới là vương đạo.”

(*) chính phu: chồng chính thức

Đủ loại tranh luận xuất hiện ở trên các diễn đàn, về tam giác tình yêu giữa công chúa, hoàng tử và thị vệ lại là trung tâm được mọi người chú ý.

Rất nhiều người ủng hộ hoàng tử, nhưng lại càng nhiều người ủng hộ thị vệ hơn, chiến tranh nước miếng của fan hâm mộ hai bên cũng theo đó mà triển khai.

Thế nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có một đám sinh vật kỳ lạ phát biểu một ít luận điểm kỳ lạ, ví dụ như:

“Yêu nhau giết nhau mới là tình yêu đích thực, tình địch cái gì đều là giả dối, hoàng tử và thị vệ mới là tình yêu đích thực, đam mê vô địch!”

Ngoại trừ quan điểm này, còn có loại quan điểm thứ ba cũng làm cho người ta nói chuyện say sưa, ví dụ như:

“Một đời một kiếp một đôi người, đều là lãng phí tài nguyên, nọ mới là vương đạo, tay trái nắm hoàng tử, tay phải dẫn thị vệ, nữ vương bệ hạ bắt lấy hết đi, thế này mới khí phách!”

Lạc U và Diệp Văn Thần tại thời điểm hoạt động tuyên truyền của bộ phim vẫn luôn ở căn cứ Cổ Sát tiến hành huấn luyện, nhưng thời điểm nghỉ ngơi cũng vẫn theo dõi các chương trình họp mặt hoặc là xem một ít tạp chí cùng báo chí có liên quan đến đệ nhất công chúa, các loại đề tài loạn thất bát tao này tự nhiên cũng không có bỏ qua, đối với những đề tài này có chút dở khóc dở cười.

Chương 47: Càng Tốt Hơn Một Chút.

Phim đệ nhất công chúa công chiếu không được bao lâu, Lạc U và Diệp Vãn Thần liền triệt để trở thành người nổi tiếng.

Hai người bọn họ cũng rất xứng đáng nhận được bốn chữ thần tượng này, dựa vào một bộ phim thuận lợi trở thành nghệ sĩ có rất nhiều, cái này cũng không khó hiểu.

Chỉ là cả hai người tuổi đều nhỏ, bề ngoài cũng đều hết sức xuất sắc, kỹ thuật diễn cũng rất tuyệt, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, fan hâm mộ tuổi nhỏ nhất chỉ có một con số, trở thành thần tượng của rất nhiều thiếu nam thiếu nữ.

Mạng lưới internet của Lạc u và Diệp Vãn Thần vừa được hình thành, số lượng fan hâm mộ tăng lên với tốc độ cực nhanh, chỉ một ngày liền tăng lên tới sáu con số.

Fan hâm mộ gọi Lạc U là U, trong đó thiếu niên từ mười hai tuổi đến hai mươi tuổi chiếm tám mươi phần trăm, những người này xưng hô với Lạc U giống như Lạc Học Tâm nghĩ, tất cả ngoài gọi là U công chúa, thì lại gọi là U điện hạ.

Fan hâm mộ gọi Diệp Vãn Thần là đại thần, xưng hô Diệp Vãn Thần là Ảnh điện hạ hoặc là Thần điện hạ, ngược lại có chút thú vị.

Mà Lạc U và Diệp Vãn Thần càng tiêu sái thì Lý Ngang Vũ càng thêm bận rộn và bất đắc dĩ.

Bận rộn dĩ nhiên là bởi vì các loại hoạt động mời gọi, mà bất đắc dĩ lại là Lạc U và Diệp Vãn Thần không phối hợp, trừ phi cần thiết, nếu không hoạt động gì cũng không tham gia, quả thực là đi ngược lại với quy tắc trong vòng giải trí, để cho hần phải mềm giọng từ chối mọi người.

Ngày hôm đó, Lạc U còn đang ở trong nhà trọ chi phối cổ phiếu, Diệp Vãn Thần thì ở một bên nhìn một ít tài liệu có liên quan đến phương diện tài chính.

Điện thoại của Lạc U vang lên, ông nội Lạc gia gọi đến, muốn hai người quay về nhà lớn.

Tuy rằng không biết ông nội rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng Lạc U vẫn cùng Diệp Vãn Thần vội vàng trở về nhà lớn Lạc gia.

"Tiểu U a, cháu ở đây chơi trước, ông muốn cùng tiểu Thần nói chuyện." Ông nội Lạc gia nói một câu xong liền dẫn Diệp Vãn Thần vào thư phòng, làm cho Lạc U có chút dở khóc dở cười.

"Ông nội đây là đang làm trò gì, nếu muốn nói chuyện với Diệp Vãn Thần còn gọi cháu quay về làm cái gì." Lạc u quay sang nói với bà nội Lạc đang ở một bên, cô vội vội vàng vàng gấp gấp trở về liền chịu loại đãi ngộ này, trong lòng cảm thấy rất không công bằng a.

Lại nói, gần đây Diệp Vãn Thần ở Lạc gia càng ngày càng nổi tiếng, các trường bối đều nói anh vừa thông minh vừa hiểu chuyện.

"Tiểu U không nên ăn dấm, bà nội thương cháu, nhìn cháu gần đây mệt đến gầy đi rồi, nếu cháu nghe bà đi học cho giỏi thì tốt rồi, đóng phim rất khổ cực a." Bà nội Lạc đau lòng an ủi tôn nữ nhà mình, còn nhìn không được vẻ vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc U.

Lạc U bất đắc dĩ, cô rõ ràng là mập lên, đâu có gầy, nhưng cũng biết đây là lão nhân gia yêu thương, không có cãi lại.

"Bà nội có biết ông nội cùng Diệp Vãn Thần nói chuyện gì?" Lạc U suy nghĩ mãi mà không ra là chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là hỏi lần nữa.

"Chắc là chuyện đi làm lính, nói như thế nào thì tiểu Thần coi như một nửa là người Lạc gia, ông nội cháu bọn họ cũng phải vì tương lai của tiểu Thần mà suy nghĩ một chút."

Lạc U và Diệp Vãn Thần dính nhau như hình với bóng hầu như làm cho tất cả mọi người Lạc gia và Tô gia nhận định thân phận của Diệp Vãn Thần, hơn nữa bản thân của Diệp Vãn Thần cũng rất ưu tú, dĩ nhiên là không có ai phản đối.

"Tham gia quân ngũ? Thế nhưng Vãn Thần đã theo bà ngoại học tập, như vậy không tốt lắm đâu."

Lạc U có chút kinh ngạc cũng có chút nghi ngờ, Vãn Thần lẫn lộn hắc đạo là con đường anh tự mình chọn, tuy rằng nhà mình cũng là muốn tốt cho anh, nhưng cô cũng không hy vọng vì vậy mà can thiệp đến bản thân của Vãn Thần, cũng không phải là do cô lưu luyến.

"Đưa ngọc, có cái gì không tốt, trên thế giới này người nào sẽ ghét bỏ trong tay có nhiều quyền thế, lẫn lộn hắc đạo dù sao cũng là con đường tà đạo, coi như là lực lượng bản thân có lớn hơn nữa, cũng không có nhiều địa bàn, nếu như năng lực của tiểu Thần nhiều, hai người hỗ trợ lẫn nhau mới là vương đạo."

Bà nội Lạc vừa cười một bên còn mười phần nghiêm túc giảng giải, trên thế giới này không có cái gọi là đen hoàn toàn, dĩ nhiên cũng sẽ không có cái gọi là thuần khiết, hỗ trợ lẫn nhau mới là chí lý.

Lạc U trầm mặc, bắt đầu chăm chú tự hỏi, bà nội nói rất có đạo lý, cô cũng là tán đồng, nhưng cô cũng không thể khẳng định Diệp Văn Thần rốt cuộc có đồng ý hay không, như vậy cái này, cũng chỉ có thể là Diệp Văn Thần tự mình lựa chọn.

Trong thư phòng một già một trẻ nói chuyện với nhau khoảng chừng một giờ mới lần nữa đi ra.

Ông nội Lạc rõ ràng mang nụ cười thỏa mãn trên mặt, Diệp Văn Thần vẫn mang dáng vẻ an tĩnh đạm mạc, không rõ vui buồn, ôn trọng dị thường.

Lạc U không có hỏi câu gì, bởi vì thấy biểu tình này của một già một trẻ, cô cũng đã biết kết quả.

"Tiểu U, ông và tiểu Thần đã nói xong rồi, hiện tại còn cần một câu nói của cháu thôi, ha ha, không nên luyến tiếc tiểu Thần a, mặc dù sẽ khổ cực một chút, nhưng cuộc sống tương lai của các cháu dù sao còn rất dài, thời gian ở chung cũng không phải là nhất thời, tiểu Thần đi làm lính, cũng là vì tương lai của các cháu, cháu sẽ không không đồng ý chứ?"

Ông nội Lạc hỏi thẳng, vừa nói vừa có chút mập mờ nháy mắt một cái, lão ngoan đồng trên đầu cháu gái nhà mình.

Lạc U có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không tính là bất ngờ hỏi ngược lại: "Thế nào, chuyện này còn cần em đồng ý?"

Ông nội Lạc không nói gì, mà là bất đắc dĩ nhìn về phía Diệp Văn Thần.

Diệp Văn Thần có chút không được tự nhiên nhưng vẫn hết sức kiên định nói:

"Em đồng ý anh mới đi." Mặt khác, nếu Lạc U không đồng ý hẳn sẽ không đi, đây cũng là quyết định của Diệp Văn Thần.

"Ai, ông nói tiểu Thần a, đàn ông tuy rằng phải thương yêu vợ, nhưng quá nghe thái lời vợ cũng không được a, hơn nữa các cháu bây giờ còn chưa có kết hôn mà, chờ sau khi kết hôn không phải là bị ăn gấu gao sao?"

Ông nội Lạc dĩ nhiên là rất thích loại cục diện này, tiểu công chúa nhà mình yêu thích nhất tìm được một người chồng thật lòng yêu thương cô.

Chỉ là Diệp Văn Thần người này có thể hay không quá mức thuận theo, để cho ông cũng có chút ngượng ngùng.

Diệp Văn Thần có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, vành tai ửng đỏ, cái gì mà vợ hay không vợ a, bọn họ, bọn họ đâu phải quan hệ như vậy.

Lạc U bất đắc dĩ trừng ông nội nhà mình liếc mắt một cái, quay sang làm nũng với bà nội Lạc nói: "Bà nội, bà nghe xem ông nội nói gì vậy a, ông nội có phải vẫn luôn không nghe lời của ngài hay không a, rất xấu rồi."

Bà nội Lạc buồn cười nhìn ông chồng nhà mình và cháu gái đầu võ mồm, không có nói chen vào.

Ông nội Lạc không hài lòng, trừng Lạc U một cái nói:

"Xứ nha đầu, không nên gây xích mích quan hệ ông và bà nội của cháu, chúng ta là vợ chồng điển hình, chuyện của tiểu Thần cháu vẫn chưa trả lời đâu, đây chính là đề nghị của ông cố cháu a."

"Hơn nữa bản thân tiểu Thần cũng thi đồng ý, đây đối với tiểu Thần cùng thời gian tới của các cháu mà nói đều là chuyện tình có lợi, cháu sẽ không hy vọng thân phận của tiểu Thần sẽ không thấy được ánh sáng chứ?"

"Tham gia quân đội làm lính chính là chính đạo, với năng lực của tiểu Thần hơn nữa còn có Lạc gia chúng ta phù trợ, nhất định sẽ không kém"

Biểu tình của Lạc U cũng rất nghiêm túc, nhìn về phía Diệp Văn Thần hỏi:

"Anh thực sự đồng ý không? Con đường tương lai của anh không ai có thể thay anh quyết định, có đồng ý hay không đều phải xem ý kiến của bản thân anh, em sẽ không thay anh quyết định, nhưng nếu như đây là ý muốn của anh, em nhất định sẽ ủng hộ anh."

Cô đối với Diệp Văn Thần làm rất nhiều chuyện cũng vì muốn tốt cho bản thân của người đàn ông này.

Bất luận là cho phép người đàn ông này tiếp cận mình, hay là mang người đàn ông này ra khỏi Diệp gia mà hấn chán ghét, hoặc là sau khi hấn đồng ý dẫn hấn đi vào Cô Sát.

Tất cả là muốn cho người đàn ông này cuộc sống tốt hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nhiệm Vụ Của Cổ Sát

Năng lực hành động vẫn luôn là một trong các tố chất mà quân nhân cần có, Lạc gia mấy đời làm lính, hành sự tác phong cực kỳ dứt khoát.

Diệp Văn Thần đồng ý đề xuất nhập ngũ của ông nội Lạc, Lạc U ủng hộ quyết định này, ông nội Lạc dường như cũng dự đoán được kết quả như vậy, ngay tại chỗ liền lấy ra giấy chứng nhận thủ tục đã chuẩn bị xong, đến lúc này Diệp Văn Thần cũng quang vinh trở thành một quân nhân.

Nhưng mà bởi vì Diệp Văn Thần còn là học sinh, Lạc gia an bài cho Diệp Văn Thần cũng tương đối đặc thù, dĩ nhiên không thể làm từ tiểu binh mà lên như người bình thường được, ít nhất an bài anh tiến vào bộ đội cũng không giống như người bình thường.

Diệp Văn Thần ở bên người Lạc U hưởng thụ ba ngày tự do cuối cùng, cùng ăn trên một cái bàn, ngủ ở phòng cách vách, mỗi ngày đều có thể làm bạn ở bên người Lạc U.

Hai người trẻ tuổi, lại giống như đôi vợ chồng già có cuộc sống an ổn, điềm tĩnh, đô thị phồn hoa ngoài cửa giống như căn bản không tồn tại, làm cho người ta có cảm giác kỳ lạ, thật âm áp cùng cảm động.

Ba ngày sau, Diệp Văn Thần mang theo không muốn và lưu luyến rời đi, lần này từ biệt là nửa năm hay là một năm, không ai đoán chắc được, Diệp Văn Thần mặc dù là dựa vào thân phận đặc thù để nhập ngũ, nhưng phải ở trong bộ đội đặc chủng xông xáo, cái này chỉ có thể dựa vào cố gắng của bản thân anh.

Lạc U ngồi ở trước cửa sổ lẳng lặng nhìn thư, nhưng một tờ thư đọc trong thời gian thật lâu cũng chưa lật sang trang mới, lúc này không biết Diệp Văn Thần cảm thấy như thế nào?

Người đi rồi, Lạc U lại có chút không được tự nhiên phát hiện, người đàn ông này hình như bắt tri bắt giác liền khác sâu ở trong lòng của mình, thậm chí làm cho cô cảm thấy cuộc sống hiện tại có chút cô đơn.

Nhưng mà Lạc U cũng không có thời gian yên tĩnh được bao lâu, bởi vì bà ngoại đã tìm tới cửa.

"Nha đầu, cháu rõ ràng đã đồng ý để tiểu Thần làm người thừa kế của bà, thế nào hiện tại lại bị Lạc gia bắt cóc mất, cái này cũng quá ức hiếp người đi." Bà ngoại rất tức giận, tình hình rất nghiêm trọng, tiểu tử Diệp Văn Thần là mầm non bà nhìn trúng, làm sao có thể nói bắt cóc là bắt cóc được.

Lạc U cười cười, trấn an nói: "Chỉ cần ngài đồng ý, anh ấy bây giờ cũng là người thừa kế của bà." Lạc U cũng không nhắc đến chuyện trước đây bà ngoại cự tuyệt Diệp Văn Thần làm người thừa kế, vạch trần khuyết điểm của lão nhân gia có chút không tốt.

"Hừ, bà và ông nội cháu đã nói qua, ý nghĩ của ông ấy bà biết, nhưng vẫn là không cách nào bù đắp được sự thật người thừa kế của bà bị bắt cóc một nửa, tiểu U cháu có phải nên bù đắp tổn thất cho bà ngoại hay không a?"

Trước khi bà ngoại tìm tới cửa đương nhiên đã hiểu rõ chân tướng sự tình, bây giờ tìm tới cửa hiển nhiên là có dụng ý khác.

"Bà ngoại muốn cho cháu làm cái gì?" Lạc U cười cười, trong nụ cười kia có chút dung túng, đối với những người cô thật tình yêu thích, có thể làm một số việc cho bọn họ hài lòng, cô chắc chắn sẽ không từ chối.

"Tiếp nhận khảo nghiệm đầu tiên của Cổ Sát dành cho cháu, cháu là huyết mạch Cổ gia, nếu muốn đi con đường này, như vậy thì không thể lùi về phía sau."

Trên mặt bà ngoại mang theo vẻ đương nhiên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lạc U, tới nơi này tìm Lạc U bà cũng là hạ quyết tâm rất lớn, mang theo cháu gái nhà mình đi lên con đường máu tanh này, là đúng hay sai bà không biết, nhưng bà tin tưởng mình, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Trái ngược với sự nghiêm túc của bà ngoại, Lạc U cũng sâu kín nở nụ cười, giọng nói thản nhiên mà kiên định nói:

"Cháu sẽ không lùi về phía sau, cũng sẽ không làm cho bà ngoại thất vọng."

Đến lúc này, trong lúc Diệp Văn Thần bắt đầu cuộc sống quân đội, Lạc U cũng hướng tới cuộc sống nữ vương điều khiển trong bóng tối, ngày sau hai người bất luận là ở ngoài sáng hay trong tối đều có thân phận hỗ trợ lẫn nhau, sóng vai mà chiến, là bảo vệ, cũng là gần nhau, làm cho vô số người ao ước, đương nhiên, đây là nói sau.

Nhiệm vụ đầu tiên của Lạc U cũng không khó, cũng không phải làm nghề chủ yếu của Cổ Sát, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như nghề phụ.

Nghề chủ yếu của Cổ Sát là giết người, mà nghề phụ này là tìm hiểu tình báo.

Nhiệm vụ đầu tiên của Lạc U là nằm vùng trong nhà của một lão đại hắc bang, thân phận nằm vùng là giáo sư dạy kèm ở nhà, bổ túc chương trình tiểu học cho một bé trai chín tuổi.

Lạc U nghiên cứu một chút tư liệu bà ngoại đưa cho, phát hiện nhiệm vụ cũng không khó, nhưng có một điều khá phiền toái, cô Lạc U dù sao cũng là thân trọng của giới giải trí, là nhân vật công chúng, làm loại công việc nằm vùng này nhất định phải ngụy trang, mà ngụy trang là cái phiền phức nhất.

Sở dĩ làm nhiệm vụ này, là dưới sự an bài của bà ngoại, Lạc U cố ý theo đại sư có thuật ngụy trang giỏi nhất tổ chức học thuật dịch dung ba ngày.

Tại thời đại công nghệ cao phát triển này, các loại vật phẩm hóa học thiết thực so với mặt nạ da người còn thần kỳ hơn, Lạc U chỉ học trong ba ngày, liền học được một đồng lớn kiến thức mà người thường cả đời nghe cũng chưa từng nghe qua, quả thật là thập phần kỳ diệu.

Khu hoa viên sáu tòa biệt thự.

"Này, con một sách, tôi khuyên cô hãy biết điều một chút, đừng có tự tìm phiền toái, lão tử muốn đi chơi trò chơi, cô nhanh lên đem bài tập của lão tử làm cho tốt, nếu không cô cứ chờ coi."

Lạc U đi vào biệt thự mười năm phút đồng hồ hậu, đơn giản đi ngang qua kiểm tra thật kỹ, vừa cùng vị tiểu thiếu gia hắc đạo này một mình ở chung không đến năm giây, liền nghe được lời cảnh cáo có chút hung hãn.

Triệu Mạnh Đường, là con trai độc nhất của lão đại hắc bang Triệu Dã, tuy rằng chỉ có chín tuổi, nhưng tính tình lại hết sức ngang ngược, bá đạo âm trầm kiêu ngạo ương ngạnh.

Lạc U đẩy mắt kính viền vàng trên mặt một cái, tuy rằng nghe được lời cảnh cáo ác liệt như vậy, nhưng trên mặt không có nửa điểm biến hóa, dùng giọng nói mười phần đậm mạc cùng lý trí nói:

"Trong vòng mười phút, nếu như cậu không làm xong bài tập, tôi sẽ nói cho cha cậu biết, nói cậu uy hiếp co giáo, không có lễ phép, ngang bướng không chịu học bài."

"Thiết(*), không nói đến cha tôi không tin, nếu có tin thì đã làm sao, nếu tôi nói một câu không thích cô, cha tôi lập tức có thể đem cô đuổi đi, hơn nữa chỉ cần tôi lên tiếng, tiểu đệ của tôi lập tức có thể làm cho cô biến mất khỏi thế giới này, uy hiếp tôi, tiểu nha đầu, đừng đem bản thân thành bàn đồ ăn, cô nhiều nhất cũng chỉ là một gốc cây cái trắng thối, sách sách, cô làm sao có thể lớn lên giống đất như thế, làm tôi ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn."

(*) Thiết: Một câu chữ của người Trung Quốc.

Triệu Mạnh Đường neoh lại đôi mắt nhỏ rất là khinh thường nhìn Lạc U.

Lúc này Lạc U không phải là cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ nữa, mà là một khuôn mặt bình thường đến mức vút vào trong đám người nhìn qua nhìn lại cũng không nhớ nổi, làn da khô vàng tăn ra hơi thở bệnh trạng, làm cho người ta không thích.

Thật sự không thể trách người ta là bé trai chín tuổi cũng nói cô giống đất.

Triệu Mạnh Đường tuy nhỏ, nhưng có thể gặp qua là quen mặt, bạn gái nhỏ cũng đã có một đồng lớn, mà nó càng tự cho mình là công tử phong lưu thích chưng diện, đối với Lạc U như vậy thật đúng là không thích nổi.

Lạc U không tức giận, không tức giận với trẻ con như thế này, đó là phong cách sống của cô, nhưng lần đầu tiên nghe được có người nói cô là một gốc cây cái trắng thối.

Cô dù không tức giận cũng phải dạy dỗ thật tốt lại mới đúng, nuôi mà không dạy là lỗi của cha, hôm nay cô sẽ thay cha của tiểu tử này dạy bảo cho nó một trận, dám nói cô là cái trắng thối?

Cô hiện tại để cho nó kiến thức một chút đầu heo thối trông như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ăn Bớt Ăn Xén Nguyên Vật Liệu

Triệu Mạnh Đường còn không ý thức được nguy cơ đang đến, nhưng thời điểm nó phản ứng được thì đã bị Lạc U đặt ở trên bàn học.

Rồi sau đó vừa muốn kêu lên, liền bị Lạc U che kín miệng, mở to hai mắt nhìn, vừa vội vừa giận nhìn Lạc U, cánh tay cùng cẳng chân nhỏ bé dùng sức đập, nhưng cũng không thể thoát khỏi trói buộc của Lạc U.

Lạc U ánh mắt quét một vòng, không tìm được dây thừng, đành phải có chút thô lỗ lên chân, bàn tay vói ra lấy một cái bút to, không chút khách khí vẽ lên mặt Triệu Mạnh Đường.

Sau một lúc, ở trên mặt của Triệu Mạnh Đường liền xuất hiện hình một con heo nhỏ, trông hết sức đáng yêu a.

Lạc U vẽ xong cũng không buông tay, lại lấy ra điện thoại di động chụp vài tấm hình, sau đó mới buông tay uy hiếp nói:

“Nếu cậu không nghe lời tôi, tôi liền đem ảnh chụp này công bố lên mạng, đến lúc đó những người quen của cậu đều có thể nhìn thấy.”

Không phải cấp bậc uy hiếp của Lạc U thấp, mà do đối thủ còn nhỏ tuổi, có chút không đành lòng sử dụng thủ đoạn quá mức tàn nhẫn.

“Cô, cô dám!”

Triệu Mạnh Đường tức đến tái mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút trẻ con phi nộ run lên, trông rất đáng yêu, hơn nữa còn có một con rùa đen nhỏ trông rất sống động, nhìn có điểm buồn cười, cho nên Lạc U liền nhin không được nở nụ cười.

Lạc U cười càng thêm kích thích đến Triệu Mạnh Đường, cắn răng giờ quả đấm muốn đánh Lạc U, Lạc U lắc mình vài cái liền tránh khỏi, sau đó vung tay một cái, liền bắt được hai cánh tay nhỏ bé của Triệu Mạnh Đường.

“Như thế nào? Giáo huấn vừa rồi không đủ, ngươi còn muốn thêm com?”

Lạc U thật sự không có kiên nhẫn dạy trẻ, cô hiện tại chỉ nghĩ, không phải là điều tra đường giây cung ứng của lão đại hắc bang sao, như thế nào liền phải làm chức cô giáo dạy kèm tại nhà, khẩu vị này cũng có chút không đúng đi, gia sư có thể điều tra cái thần mã(*) a.

(*) Thần mã: đây là một câu chửi của người Trung Quốc.

Lạc U càng nghĩ càng cảm thấy có chút không đáng tin cậy, nhìn bánh bao thịt đang giãy dụa, đột nhiên có một biện pháp.

“Cậu nói tôi đem cậu bắt cóc, cha cậu có thể lấy ra bao nhiêu tiền chuộc?”

Lạc U hỏi, câu hỏi thực sự rất chuyên nghiệp, trong giọng nói vô lại cùng với hình tượng vốn có của cô mười phần mâu thuẫn.

Triệu Mạnh Đường nghe xong cũng không tiếp tục giãy dụa nữa.

“Cô, cô thôi lảm(*), cô nếu dám bắt cóc tôi, cha tôi có thể chôn sống cô!” Triệu Mạnh Đường rất tức giận, lần đầu tiên nó thấy một gia sư như vậy, đây là cái dạng gì vậy a.

(*) Thôi lảm: Là một câu chửi của người Trung Quốc.

Lạc U bữu môi, nói muốn chôn sống cô, cô tin, nhưng điều kiện tiên quyết là có thể bắt được cô hay không.

Vung tay, chặt xuống, bánh bao thịt đang giãy dụa liền té xiu, Lạc U nghĩ nghĩ, liền bắt đầu hành động.

Triệu Dã đang cùng vài lão tổng công ty uống rượu xã giao, hiện tại hắc đạo cũng đều lấy dính một chút tiếng tăm, Triệu Dã cũng không ngoại lệ.

Rượu mới uống được một nửa, liền nhận được điện thoại của một người xa lạ điện thoại, nói là đem con hán bắt cóc, nếu muốn con thì phải nói ra đường dây mua súng ống đạn dược của hán, bằng không cũng đừng mong gặp được con của hán.

Triệu Dã nghe xong lời này liền bóp nát ly rượu trong tay, hán hơn ba mươi tuổi mới có được một đứa con như vậy, mặc dù nói không chừng về sau còn có, nhưng đối với đứa con trai này là thật sự yêu thương, nào dám nói không đồng ý.

Nhưng dễ dàng liền nói ra ngoài như vậy là không thể nào, quy mô bang phái của hán sở dĩ được như bây giờ, đó là bởi vì hán có đường dây cung ứng súng ống đạn dược bí mật này, nếu bị người khác đoạt mất, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Dã cúp điện thoại liền bắt đầu tra, đầu tiên là gọi điện cho vợ ở nhà, sau đó ở nhà thật sự không tìm thấy con, gia sư vừa được mời đến cũng đã biến mất, sau lại để cho thủ hạ tìm, nhưng cũng không có tin tức gì, lúc này mới tin tưởng con trai của mình thật sự bị bắt cóc.

Nửa giờ sau, khắp nơi đều không tìm được con trai, Triệu Dã thỏa hiệp, nhưng cũng không muốn dễ dàng nói ra đường dây bí mật này như vậy, muốn đàm phán điều kiện cùng với bọn bắt cóc.

“Triệu Dã, chuyện này không có con đường đàm phán điều kiện, nói, con ông sẽ trả lại cho ông, không nói, con ông cũng không cần sống tiếp, đừng lãng phí thời gian của tôi, hiện tại liền quyết định đi.”

Giọng nói của Lạc U đã qua đạo cụ thay đổi âm thanh, khàn khàn quỷ dị vừa nghe liền biết không phải thanh âm thực sự.

Triệu Dã vừa sợ vừa giận, mạnh mẽ chống đỡ nói:

“Cho tôi nghe tiếng của con trai tôi một chút, tôi cho dù là nói, ai có thể cam đoan cô sẽ bỏ qua con tôi!”

“Mười giây sau tôi có thể chặt đi một ngón tay của con ông, tôi đoán đến lúc đó ông có thể nghe được âm thanh của con trai.”

“Cô(*) dám!” Sắc mặt Triệu Dã thay đổi, nắm chặt nắm tay mù quáng, trên đời này mặc dù có rất nhiều người lục thân không nhận, nhưng trên thực tế vẫn có càng nhiều người vì tình thân nguyện ý trả giá hết thảy, ít nhất Triệu Dã chính là người đàn ông như thế.

(*) ở đây mình muốn lưu ý một chút vì trong tiếng Trung nó là "ngươi" cũng có nghĩa là "cô" nên mình để Triệu Dã gọi Lạc U ở đây cho phù hợp.

“Mười, chín, tám..... ba, hai.....”

“Dừng lại! Tôi nói!” Triệu Dã thỏa hiệp, cắn răng nói ra vài cái tên.

Lạc U nghĩ nghĩ, tên này thật ra cũng có chút hiểu biết, nước E là nước buôn lậu súng ống đạn dược lớn nhất, chẳng qua là không xác định được đâu là thật đâu là giả.

Cũng không biết Cổ Sát muốn tin tức này làm cái gì, Cổ Sát cũng không thiếu buôn bán cung ứng súng ống đạn dược.

“Có chứng cứ gì có thể chứng minh ông nói là nói thật?” Lạc U hỏi, cô cũng không muốn bị người lừa dối.

Lần này Triệu Dã không chút do dự, nếu nói ra liền đem đường dây liên hệ mọi người kể ra, hấn hiện tại cũng đã suy nghĩ lại thật cẩn thận.

Nếu là cảnh sát tuyệt đối sẽ không dùng loại phương thức vô sỉ này, như vậy tự ứng cai thị đồng hành(*).

(*) Tự ứng cai thị đồng hành: Chỗ này mình không hiểu lắm nếu nàng nào biết thì nói với mình nhé.

Mà nếu là cùng đi, cho dù có năng lực đoạt đường dây này cũng không đối với bang phái của hấn tạo thành một chút uy hiếp, dù sao cũng không mạnh hơn so với con bị giết.

Lạc U tin lời nói của Triệu Dã, trước khi cúp điện thoại nói:

“Đến phòng cách vách phòng con ông, thật tốt tìm một chút đi.”

Lạc U cũng không có tốn sức đem tiểu tử mập kia mang đi, trực tiếp liền giấu ở cách vách, này nhiều phương tiện a.

Triệu Dã rút bẻ điện thoại, tức giận kinh người, hấn thề nếu tìm được bọn bắt cóc sẽ cho hấn đẹp mặt.

Mà Lạc U cũng thừa dịp bóng đêm biến mất khỏi biệt thự của Triệu Dã.

Cô lấy danh nghĩa là gia sư được thuê, đều là thân phận giả, tướng mạo hiện tại đã thay đổi, ai cũng đừng mong tìm thấy cô.

Trở lại Cổ Sát phục mệnh, bà ngoại trực tiếp đến gặp mặt cô, nghe cô nói quá tình hoàn thành nhiệm vụ, này đều gắt gao nhú lại.

“Cháu đây là ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.”

Bà ngoại dường như có chút bất mãn, bà muốn khảo nghiệm công lực ẩn núp của Lạc U, đầu phải là loại hủ đoạn tàn nhẫn lại trực tiếp này.

Bắt cóc uy hiếp? Nếu đơn giản như vậy liền hoàn thành, bà trực tiếp cho người trói Triệu Dã lại còn tốt hơn, việc này đối với Cổ Sát mà nói cũng không phải việc khó gì.

“Bà ngoại, loại điều tra này vốn chính là việc nhỏ, bà để cho cháu đi căn bản là không có ý nghĩa quá lớn, có rất nhiều phương thức có thể điều tra được loại tin tức này, cháu cũng không tin Cổ Sát không có điều tra ra được.”

Lạc U cũng có chút bất mãn, loại nhiệm vụ này quả thực chính là trò chơi trẻ con, nhưng lại không có ý nghĩa trò chơi, bằng vào năng lực điều tra của Cổ Sát sao không điều tra ra được loại vấn đề nhỏ này, đùa gì thế.

“Vậy cháu muốn làm loại nhiệm vụ gì? Giết người? Cháu dám sao?”

Bà ngoại thật sự rất tức giận, giọng nói đều rất sắc bén.

Nếu không phải đau lòng ngoại tôn nhà mình, bà làm sao hết chọn lại chọn, mới chọn lựa được loại nhiệm vụ tính nguy hiểm cực thấp này.

Lạc U nở nụ cười, cười thật tự tin, giọng nói lạnh nhạt nói:

“Nếu ngay cả giết người cháu cũng không dám, cháu còn dựa vào cái gì để trở thành người nắm trong tay Cổ Sát, người đứng đầu như vậy, không cần cũng thể!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đảo Cổ Mộng.

Giọng nói của Lạc U rất thản nhiên và tự tin, nhưng rơi vào trong tai bà ngoại, lại luôn luôn có loại cảm giác lạnh buốt, tựa như mang theo một chút sát khí.

Bà ngoại cau mày suy tư, sau một lúc mới hỏi:

"Vậy thì cho cháu một nhiệm vụ ám sát?"

Ngoại tôn nữ nhà mình mới mười năm tuổi, bà thật sự có chút không đành lòng để cho con bé phải nhiễm mùi máu tươi, nhưng bà ngoại Cổ đã nói ra, nhiệm vụ này cũng đã là chuyện vắn đã đóng thuyền, bà ngoại Cổ coi như đã nghe được câu trả lời đồng ý của Lạc U.

Chỉ là, Lạc U nơi này, lại căn bản không nghĩ như vậy.

"Cần gì chứ, nói khảo nghiệm gì gì đó rất không thú vị. Cổ Sát nhiều người như vậy, để cho bọn họ đi làm đi, cháu cũng bề bộn nhiều việc."

Khảo nghiệm của Cổ Sát, đốt giết đánh cướp, trộm mông lừa gạt, không thể từ chối cũng không khó, thực lực không đủ thì có mưu trí bổ sung, mưu trí không đủ thì có thể lực bổ sung.

Cô có lẽ còn rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, nhưng cô vẫn sẽ cố gắng nỗ lực, phải làm cho người mình vẫn nhớ trong lòng kia, người vẫn sống, chỉ cần có mục tiêu, thì sẽ có động lực.

"Xứ nha đầu, thái độ này của cháu là không đúng, cháu đã đồng ý tiếp nhận Cổ Sát, đâu phải là trò đùa?"

Bà ngoại Cổ không hài lòng, nhin không được dạy dỗ Lạc U hai câu.

"Không phải trò đùa, cháu đã đồng ý rồi, nhưng mà không phải còn có Văn Thần ở đây sao, hơn nữa cháu đồng ý tiếp quản Cổ Sát, nhưng không có đồng ý sẽ trở thành sát thủ, giết người hay không thì có liên quan gì đâu?"

Lạc U chưa từng giết người, nhưng trực giác cho rằng giết người đối với cô mà nói không phải là việc khó gì, mấy người để cho cô hận đến tận xương tủy kia, cuối cùng chắc chắn sẽ không thể sống sót.

"Cháu đây là già mồm át lễ phải."

Bà ngoại Cổ mặc dù không có thỏa hiệp, nhưng trong giọng nói tựa như có mùi vị thả lỏng, thật ra Lạc U nói cũng không sai, sát thủ ưu tú lại chưa hẳn là người nắm quyền ưu tú, Cổ Sát cũng không thiếu sát thủ.

"Ha ha, bà ngoại đừng nóng giận, cháu cũng không phải từ chối, nếu có cái gì bà muốn cháu làm, cháu sẽ làm tốt."

Lạc U khẽ nở nụ cười, an ủi lão nhân cô rất thương yêu trước mặt.

"Ài, tiểu U, không phải là bà ngoại không đau lòng cháu, Cổ Sát tồn tại dù sao cũng rất đặc thù, nếu như cháu thật sự không thích hợp, bà ngoại cũng sẽ không miễn cưỡng cháu."

Lạc U lùi một bước, bà ngoại Cổ cũng thể cứng rắn nổi.

Lời nói thăm thía nói, bà là thật tâm yêu thích ngoại tôn nữ này của nhà mình, nếu như không phải trong nhóm hậu bối không có người thích hợp tiếp nhận chức vụ, bà làm sao có thể chọn đứa nhỏ này đâu.

Bà là phụ nữ, biết phụ nữ khi lẫn lộn hắc đạo rất khổ, nếu như không có đủ kiên cường, thì tuyệt đối không đi đến loại tình trạng như ngày hôm nay.

"Cháu sẽ không miễn cưỡng, bất luận là cháu hay là Văn Thần, cũng sẽ không phụ sự kỳ vọng của bà ngoại, bà ngoại cứ yên tâm."

"Được, được, bà ngoại tin tưởng cháu, cháu gái ngoan của bà ngoại nhất định là giỏi nhất."

Lạc U và bà ngoại tâm sự một lúc, cảm giác của Lạc U đối với Cổ Sát cũng càng thêm thân thiết, mà bà ngoại Cổ cũng không tiếp tục giao nhiệm vụ cho Lạc U.

Nhưng yêu cầu Lạc U nhất định phải ở trong Cổ Sát chọn đội hộ vệ của mình, đây là đội ngũ tư nhân của người đứng đầu Cổ Sát của các thế hệ, từ hai đến mười người, chủ yếu là muốn xem tâm ý của Lạc U như thế nào.

Lạc U đối với loại quy củ này có chút hiểu rõ, ngày thường bên người bà ngoại sẽ mang theo vài người, đều bị bà ngoại coi như người nối nghiệp để bồi dưỡng thì liền ở bên người bà ngoại.

Mà cô bây giờ là người nối nghiệp tiếp theo, đương nhiên cũng phải bắt đầu bồi dưỡng đội ngũ của mình.

Ngày chọn người định là ba ngày sau, chủ yếu là vấn đề tập trung chọn người không ở đây.

Ở đây mặc dù có một vài căn cứ của Cổ Sát, nhưng trên thực tế căn cứ trung tâm của Cổ Sát không ở đây, mà là trên một đảo nhỏ tư nhân nằm ở Thái Bình Dương, mà địa điểm chọn lựa dĩ nhiên cũng là ở trên hòn đảo này.

Cổ Mộng đảo, đây là tên trường bối Cổ gia tự đặt, Lạc U cũng không phải lần đầu tiên tới đây, nhưng trên thực tế kiếp này lại là lần đầu tiên tới.

Cảnh biển mê hoặc, các loại thực vật hiếm quý, như tồn tại rừng cây nguyên thủy.

Đây là hòn đảo nhìn qua cũng không quá lớn, nhưng trên thực tế ở bộ phận dưới đất của hòn đảo này, lại có một kỹ thuật tiên tiến hàng đầu thế giới đó là cung điện ngầm, là trung tâm trụ sở huấn luyện của Cổ Sát, cũng là căn cứ nghiên cứu bí ẩn nhất.

Từ sau khi khoa học kỹ thuật mang ý nghĩa phát triển của thế giới, Cổ gia kinh doanh cũng không chỉ là buôn bán giết người cướp của.

Lạc U theo bà ngoại Cổ một đường đi qua, vượt qua rừng cây rậm rạp tiến vào một nơi dưới lòng đất mười phần bí mật, tầng tầng trạm kiểm soát, hết sức nghiêm mật, các loại thủ đoạn tiên tiến phòng hộ đều có, để cho Lạc U đã từng sống trong tương lai, đều cảm thấy có chút mới lạ, dù sao có một số thứ là ở mười năm sau, cũng không phải người bình thường có thể tiếp xúc đến được.

"Có cảm giác gì?" Bà ngoại Cổ hỏi.

"Trách nhiệm rất nặng."

Có người nói nỗ lực càng nhiều mới có thể thu hoạch càng nhiều, mà giờ này khắc này, Lạc U cũng có cảm giác này, có càng nhiều, thì phải bỏ ra cũng càng nhiều.

Cổ gia đòi hỏi tạo dựng lên đế quốc hắc ám, tuyệt đối là một việc mười phần áp lực nặng nề, kiếp trước cô cũng bởi vì phiền chán loại áp lực này mà không nghĩ qua muốn chọn con đường này, sau khi sống lại, suy nghĩ khác biệt, cô mới có thể đứng ở đây.

Cô có người mình cần bảo vệ, chỉ có đầy đủ năng lực thì mới bảo vệ được những người này.

Cho nên, bất luận có nhiều áp lực bao nhiêu, yêu cầu phải bỏ ra thật nhiều, cô cũng sẽ không lùi về phía sau nửa bước.

Bà ngoại Cổ đối với câu trả lời của Lạc U rất hài lòng, quyền lợi chính là con dao 2 lưỡi, chỉ có đầy đủ năng lực mới có thể thật sự sử dụng được nó.

"Thành viên ở chỗ này được huấn luyện có hai loại người, một loại là cô nhi đến từ các nơi trên thế giới, một loại là thành viên con nối dòng của nội bộ Cổ Sát, độ trung thành cực cao, từ nhỏ sẽ dựa theo thiên phú của mỗi người để an bài các loại huấn luyện, bọn họ là những người thích hợp nhất để cháu lựa chọn, cũng là tương lai của Cổ Sát."

Cổ Sát trải qua nhiều năm như vậy mà không suy, tuyệt đối là tích lũy một thế hệ nối tiếp một thế hệ nhân tài, không có những người này sẽ không có Cổ Sát sau này, bà ngoại Cổ đây là đang dạy Lạc U.

Lạc U thận trọng gật đầu, cô biết mình gần đi vào một thế giới hoàn toàn khác, có hắc ám, có máu tanh, thế nhưng cô không sợ hãi chút nào!

Nếu như kiếp trước có lý do trốn tránh loại trách nhiệm này, như vậy sau khi sống lại, cô bụng làm dạ chịu(!)

(*) Bụng làm dạ chịu: Không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

"Phu nhân, thành viên đã tập hợp xong xuôi, mời ngài hạ lệnh."

Người tổng phụ trách của trụ sở huấn luyện là một người đàn ông trung niên, da tay ngăm đen thoạt nhìn rất mạnh mẽ, giống như là rơi vào trong một đồng than.

Nhưng mà đừng xem người này lớn lên da đen như vậy cũng chính tông là người da vàng, hơn nữa còn là một người mười phần nguy hiểm, là sát thủ quốc tế xếp hạng thứ ba - Độc Thủ!

"Tiểu U, mấy trăm người đều đang ở trước mặt cháu, muốn chọn người nào là tùy vào cháu, số lượng người không có hạn, nhưng số người có thể ở lại bên cạnh cháu không được hơn mười người, chúc cháu may mắn."

Vận may, Cổ Sát có rất nhiều người tài, ưu tú cũng có rất nhiều, nhưng Lạc U có thể chọn ra mấy người thích hợp nhất với cô hay không, vậy phải xem vận khí của Lạc U.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Định* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Lựa Chọn Đội Hộ Vệ.

Lựa chọn người, là lời nói ở trong lòng. Lạc U thật sự không biết ngọn nguồn, cô không biết từ nơi nào có thể nhìn ra sở trường đặc biệt của những người này.

Đây cũng không phải là chọn ngôi sao giải trí, không thể nhìn bề ngoài để chọn lựa, hơn trăm người đều mặc đồ rằn ri, các loại màu da các loại tướng mạo đều có, giống như đi họp hội nghị liên hợp quốc, làm sao để có thể lựa chọn tốt nhất.

"Bà ngoại, bà đây là đang khảo nghiệm cháu sao, nhiều người như vậy dù sao cũng phải cho cháu một chút tư liệu a."

Lạc U chỉ nhìn qua nhìn lại mấy lần liền bắt đầu hướng về phía bà ngoại nhà mình hỏi.

"Khảo nghiệm dĩ nhiên là khảo nghiệm, nhưng loại chuyện này cũng cần phải dựa vào duyên phận, tư liệu có thể cho cháu, nhưng cháu thì làm sao có thể tin tưởng vào lời nói phía sau đâu, những đứa trẻ này lúc còn rất nhỏ liền nhận các loại giáo dục, trong đó luôn có một con bài cuối cùng chưa lật của mình mà nhất định viên cũng không muốn để người khác biết, cháu cảm thấy thế nào?"

Bà ngoại Cổ tâm tình rất tốt, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, nhất là nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc U có chút biến sắc, trong lòng rất là sung sướng.

Đứa trẻ Lạc U này gần đây vô cùng lạnh nhạt, nhìn không giống như là một đứa trẻ.

Đối với trưởng bối mà nói, hậu bối trưởng thành là chuyện tốt, nhưng quá mức thành thực sẽ làm cho người ta có chút đau lòng.

"Ha ha, xem ra bà ngoại là muốn xem cháu bị xấu mặt, nhưng mà cũng không có vấn đề gì, bất luận là chuyện gì, cuối cùng cũng sẽ có biện pháp."

Lạc U nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không ở đây cùng bà ngoại dây dưa, đi lên phía trước vài bước, một mình đối mặt với hơn trăm người trước mặt.

Hơn trăm người, trẻ em của các quốc gia đều có, tuổi từ bảy tám tuổi đến gần hai mươi tuổi, nhưng bất luận là người nào, trên người đều mang một loại khí thế bén nhọn, hướng chỉ là trên trăm người đứng chung một chỗ, vậy tuyệt đối không phải là người bình thường có thể chống lại.

Thế nhưng, Lạc U vẫn thỏa mãn đứng ở trước mặt mọi người, cùng mọi người bày biện ra một loại cục diện đối lập, khí thế của cô tuy rằng không thể nói là trấn áp được mọi người, nhưng không có lún sâu vào trong đó, trái lại tạo thành một loại tồn tại rất đặc biệt, ít nhất, giờ khắc này, trong ánh mắt của tất cả mọi người chỉ có cô.

"Các người đối với tôi có hiếu kỳ có nghi hoặc, hay là còn có xem nhẹ và coi thường, nhưng cái này đều không quan trọng, tôi là Lạc U, là người thừa kế của Cổ Sát, ngày hôm nay đến nơi này là vì chọn đội hộ vệ của tôi, nếu như trong số các người có người không muốn hoặc là tự nhận năng lực của mình không đủ để trở thành một thành viên trong đó, hiện tại có thể bước ra khỏi đội ngũ, không nên làm lỡ thời gian của tôi."

Giọng nói của Lạc U trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, tuy rằng còn có một tia non nớt, nhưng lại mười phần uy thế.

Cao quý, ưu nhã, thân nhiên, cường thế, rất nhiều từ ngữ phù hợp với Lạc U xuất hiện ở trong tim mọi người, tập hợp lại cùng một chỗ, mới được coi là một Lạc U chân chính.

Thời điểm Lạc U dứt lời, cũng không có người nào bước ra, thậm chí ngay cả phản ứng cũng không có, chỉ có các loại ánh mắt khác nhau rơi vào trên người Lạc U, là xem kỹ cũng là tự hỏi, mà đối mặt với loại tình huống này, Lạc U cũng không nóng nảy, những người này rất cuộc vẫn là trẻ con.

Nhưng những đứa trẻ tiếp thu qua đặc huấn của Cổ Sát thì cũng không còn là trẻ con, bọn họ có đầy đủ năng lực suy tính độc lập, sẽ hiểu tầm quan trọng của lần chọn lựa lúc này, cũng sẽ dựa theo năng lực bản thân và chờ mong mà làm ra lựa chọn thích hợp nhất.

Chiếm được một cơ hội!

Lạc U làm như vậy, không phải là cô chọn mọi người trước, mà để những người này chọn cô trước, cam tâm tình nguyện ở lại mới là người cô cần, dựa hái xanh không ngọt, cô sẽ không để cho những người không nguyện ý kia lưu lại.

Một phút, hai phút, ba phút sau, thời gian ngắn ngủi yên lặng qua đi, rốt cục cũng có người động.

Vài người đàn ông hơn hai mươi tuổi, vài đứa nhỏ bảy tám tuổi, mười lăm mười sáu tuổi một người cũng không có.

Đội hộ vệ của lão đại Cổ Sát, cái này đối với người Cổ Sát mà nói là một loại vinh dự cũng là một loại trách nhiệm.

Người có năng lực thì ở lại, đây là quy tắc từ xưa đến nay, không có năng lực hoặc là cho rằng bản thân không thích hợp, sau khi chăm chú tự hỏi, liền chủ động thoái lui.

Sau năm phút đồng hồ, lục tục lui ra hơn ba mươi người, Lạc U không để ý đến những người đã lui ra ngoài kia, mà dùng con ngươi đen thâm thúy của cô đảo qua từng người lưu lại, trong lòng thầm than, người lưu lại vẫn còn có chút nhiều a.

"Đầu sủng ông, chuyên gia máy tính, chữa bệnh sinh hóa, kinh tế tài chính, điều khiển toàn diện, những lĩnh vực này có thể xếp hạng trước ba danh thì lưu

lại, ngoài ra, người tự nhận năng lực của mình đủ ưu tú rất hữu dụng đối với tôi thì lưu lại, có lẽ người cho là mình có đầy đủ tiềm lực phát triển cũng có thể lưu lại, bên cạnh tôi, không cần người vô dụng."

Lần này giọng nói của Lạc U trở nên rất lạnh khốc, thậm chí tỏa ra hương vị máu tươi, đây cũng là lần thứ hai lựa chọn của cô.

Năm phút sau, đội ngũ mới ổn định lại, lúc này người lui ra ngoài nhiều hơn so với lần trước, những người còn lại chỉ có hơn ba mươi người, điều này làm cho Lạc U thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm Lạc U nhìn lại những người này, cũng đã có thể phát hiện những người này có điểm khác biệt, trong ánh mắt của bọn họ mang theo một chút kiên nghị ngạo nghễ.

Giống như yêu cầu của Lạc U, bọn họ đều là những người có một lĩnh vực nào đó ưu tú nhất, có đầy đủ tự tin mới có thể ở tại chỗ này.

Lạc U xoa người, nhìn về phía bà ngoại nói:

"Bà đưa tư liệu của những người này cho cháu đi, bất luận có nhiều bao nhiêu đều không có vấn đề gì, tự cháu sẽ xem kỹ."

Bà ngoại Cổ hướng về Độc Thủ ở một bên gật đầu, chốc lát sau một phần tư liệu liền xuất hiện trước mặt Lạc U, ba mươi hai phần, bằng với số người trước mặt.

"Ba ngày sau cháu sẽ trở lại chọn, hiện tại cứ như vậy đi."

Lạc U cầm tư liệu nhưng không xem, mà là kết thúc buổi lựa chọn hiện tại, ba ngày là thời kỳ cô quan sát những người này, có tư liệu phụ trợ, cô tin tưởng mình sẽ chọn ra đội hộ vệ thích hợp nhất của mình.

Bà ngoại Cổ hài lòng gật đầu, không kiêu ngạo không nóng nảy, biết tiến biết lùi, phương pháp tuy là còn có chút thô thiển, nhưng thắng trước khi thế cũng đủ.

Đứa cháu ngoại này của bà quả nhiên không phải người bình thường, như vậy phải bồi dưỡng thật tốt, tất nhiên chắc chắn sẽ không để cho mình thất vọng.

Bà ngoại Cổ ngay trong ngày liền rời khỏi Cổ Mộng Đảo, đem chuyện chọn lựa hoàn toàn giao cho Lạc U tự mình phụ trách.

Mà Lạc U cũng không có núp trong bóng tối quan sát những người này.

Mà là vào lúc trời tối liền hòa nhập vào trong những người này, quang minh chính đại cùng bọn họ dùng bữa.

Không ai chủ động tìm Lạc U nói chuyện, Lạc U cũng không có chủ động tìm bất luận người nào.

Cô chỉ là theo chân bọn họ cùng nhau dùng cơm cùng nhau huấn luyện, ánh mắt thỉnh thoảng sẽ cố ý hay vô ý rơi vào trên người một số người, nhưng cũng không phải loại ý tứ hàm xúc quan sát hay là xem xét kỹ.

Hơn nữa cũng không đơn thuần chỉ rơi vào những người ưu tú đã chọn, mà là đem mấy trăm người đều nhìn một lần, tuy rằng không đến mức quen thuộc, lại đều nhớ kỹ hình dáng tất cả mọi người.

Mà những người này đối với sự tồn tại của Lạc U cũng không có quá mức lưu ý, mặc dù có chút không được tự nhiên, cũng sẽ cố ý hay vô ý quan sát Lạc U, hoặc là một số người có biểu hiện tốt hơn mình, nhưng trên thực tế cũng chỉ làm những việc thường ngày như ăn, ngủ, huấn luyện, đơn điệu mà khổ cực.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiếp Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thành Viên Đội Hộ Vệ.

Ba ngày nói dài thật sự không dài, nhưng nói ngắn thì cũng không ngắn, ít nhất cũng đủ để Lạc U quan sát được một ít chuyện thú vị.

Ví dụ như trong những người này có một chút bí mật nhỏ nhỏ như ẩn như hiện.

Vương Luân, một cậu bé năm nay gần mười một tuổi, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm những người chọn lưu lại.

Thân thủ của cậu bé rất kém cỏi, toàn bộ người trong trụ sở huấn luyện phỏng chừng cũng không có mấy người là đánh không lại cậu, hay mấy đứa bé bảy tám tuổi đều có thể bắt nạt cậu.

Thế nhưng người này lại có một sở trường đặc biệt rất là mạnh mẽ - trộm!

Câu nói Vương Luân bình thường hay treo ở trên miệng đó là không có cái gì là cậu không thể trộm được.

Mặc dù có chút khoa trương nho nhỏ, nhưng trải qua ba ngày quan sát, Lạc U nghĩ cái này trong tương lai e rằng cũng không phải là một chuyện khoa trương.

Bởi vì Vương Luân đối với những chuyện có liên quan đến trộm, hầu như là mọi thứ đều thông thạo.

Trình tự máy vi tính, các loại phá giải, hệ thống bảo vệ cao cấp, không chỗ nào không thông, từ mật mã khóa sắt đến khóa công nghệ cao mật mã, từ mở bằng ấn vân tay đến quét con người.

Chỉ cần là dính đến trộm một chút, đều là đối tượng cậu cố gắng học tập, hơn nữa còn là loại chỉ cần học liền thông thạo.

Mà Vương Luân luôn luôn bị bắt nạt thật ra cũng bởi liên quan đến thiên phú hoặc có thể nói là yêu thích của cậu.

Có người nói toàn bộ bọn nhỏ của trụ sở huấn luyện chưa có người nào chưa từng bị cậu trộm qua, lớn như là thiết bị huấn luyện, nhỏ như là quần áo của trẻ con.

Sở thích của Vương Luân cực kỳ rộng lớn, hơn nữa vô si đến mức không có điểm cuối, cũng khó trách mọi người không có việc gì lại thích bắt nạt cậu.

Ngoại trừ Vương Luân, Lạc U cũng quan sát vài người trọng điểm.

Có năng lực đánh nhau cận chiến mười phần dũng mãnh là Triệu Kiệt và Tôn Vũ, có tinh thông các loại súng ống Hàn Du, có thiên về phương diện chữa bệnh phát triển Tôn Mộng Lâm, còn có đối với số liệu tài chính cực kỳ nhạy cảm Nguyên Tư, cũng có nghe nói có thể điều khiển bất kỳ phương tiện giao thông nào Tào Viêm Hi.

Bảy người, đều là đối tượng mà Lạc U tương đối hài lòng, nhưng trừ những người đó ra, còn dư lại ba người vẫn chưa chọn lựa được.

Lạc U quyết định chờ sau này tính tiếp, số người của đội hộ vệ quy định là mười người.

Ít thì không sao, nhưng nếu như là nhiều cũng không phải là không thể, chỉ là trên danh nghĩa lại không thể gọi là hộ vệ.

Đối với người Cổ Sát mà nói, một nhân tài ưu tú nhất mới có thể trở thành một thành viên của đội hộ vệ, mà cũng chỉ có hạn chế như thế mới có thể hiện ra giá trị của đội hộ vệ.

Nhưng mà thời điểm Lạc U chọn xong người muốn rời đi, bà ngoại Cổ lại tự mình lựa chọn hai người cho Lạc U.

"Tiểu U, hai người kia coi như là thay thế bổ sung đi, tuy rằng cháu không có chọn đến, nhưng đối với cháu mà nói vẫn còn có chút tác dụng, ngày sau nếu như cháu cảm thấy không thích hợp thì đổi lại."

Đây là bà ngoại Cổ đích thân nói trong điện thoại, Lạc U liền nhận hai người dư thừa này, ngồi trên máy bay tư nhân, mang chín người được lựa chọn, trực tiếp rời khỏi Cổ Mộng Đào.

Trên phi cơ, Lạc U đối với hai người này có chút tò mò hỏi:

"Nói một chút xem, hai người là bởi vì nguyên nhân gì mới bị bà ngoại tôi đưa đến chỗ của tôi."

Cổ Chính Kỳ, nam, mười tám tuổi, đeo một cặp mắt kính lộ ra một loại mùi vị văn nhân, nhã nhặn nho nhã, ôn nhuận như ngọc, không có bất kỳ cảm giác uy hiếp gì, dường như cũng không phải cao thủ gì, làm cho Lạc U có chút nghi hoặc, còn có người này dĩ nhiên lại là họ Cổ.

Cái họ Cổ này ở trong Cổ Sát không ít cũng không nhiều.

Cổ Sát nhận nuôi rất nhiều cô nhi, nhưng có thể được mang họ Cổ, cần thỏa mãn một chút điều kiện hà khắc, năng lực phi phàm, hoặc là có cống hiến cực kỳ nhiều.

Cổ Chính Kỳ không có quan hệ huyết thống với Cổ gia, như vậy chỉ có thỏa mãn yêu cầu ở trên mới có thể được mang họ Cổ.

Dù sao ở trong Cổ Sát, cũng không có gì ngoại lệ.

Mà một người khác là Tiểu Tiêu, thiếu niên mười sáu tuổi, nhưng thoạt nhìn so với Lạc U còn gầy nhỏ hơn một chút.

Vóc dáng thấp bé, khuôn mặt tròn trịa, hai mắt thật to nháy một cái, từ trong ra ngoài đều lộ ra khí tức khả ái, làm cho Lạc U nhìn càng thêm nghi hoặc.

"Phụ nhân nói tôi rất thích hợp làm quan ngoại giao, có lẽ là bởi vì tôi biết nhiều loại ngôn ngữ."

Cổ Chính Kỳ giọng nói uyển chuyển, không nhìn ra có dáng vẻ kiêu ngạo gì.

Lạc U đem Cổ Chính Kỳ từ trên xuống dưới nhìn một lần, cũng có chút đồng ý đánh giá của bà ngoại nhà mình.

Cho dù Cổ Chính Kỳ không biết nhiều loại ngôn ngữ, nhưng bằng vào loại khí chất hiền hòa ôn nhuận này, cũng đủ để hấp dẫn rất nhiều người.

"Tôi cũng không rõ lắm, phu nhân nói tôi chăm sóc tốt cuộc sống của ngài, nói là để tôi làm tùy tùng của ngài."

Tiểu Tiêu nháy mắt có chút nghi hoặc, đáng vẻ mười phần khả ái.

Lạc U nhìn không được nhũ mào, trực giác và lý trí đều nói cho cô biết, nguyên nhân bà ngoại phái tiểu tử này tới tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Bề ngoài vô hại, cũng không có nghĩa là thực sự vô hại, ai biết tiểu tử này rốt cuộc làm được cái gì đâu.

"Tùy tùng cũng phải biết chút gì đó, cậu nói một chút lĩnh vực cậu am hiểu nhất đi."

Người để ở bên cạnh, tóm lại phải biết rõ ràng một chút, nếu như ngay cả sở trường đặc biệt của bọn họ cũng không biết, sẽ không có ý nghĩa gì.

Tiểu Tiêu dường như rất là cố gắng suy nghĩ một chút, mới hơi do dự nói:

"Tôi biết làm cơm, cái này tính không?"

"Còn gì nữa không?"

Lạc U khiêu mi hỏi, đáp án như vậy thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn a.

"... Tôi thích chụp ảnh, phu nhân cũng đã dặn dò, mong muốn tôi có thể quay chụp một ít ảnh lưu làm kỷ niệm cho ngài, không biết cái này có tính không?"

Tiểu Tiêu lúc nói lời này cũng có chút ngại ngùng, tuy rằng tính về tuổi tác cậu lớn hơn Lạc U một tuổi, nhưng so sánh với Lạc U, dễ nhận thấy cậu càng giống như là con nít.

Lạc U gật đầu, rốt cuộc hiểu ý tứ của bà ngoại nhà mình, trong lòng có chút ấm áp, bà ngoại luôn luôn thương yêu cô như vậy, nghĩ đến nhiều chuyện cô chưa từng nghĩ tới, để cho cô đau lòng lại cảm động.

"Chín người các anh, tôi xem như tạm thời nhận thức, các loại quy củ đạo lý tôi cũng không nói nhiều lời vô ích, tôi mong các anh đều có thể đi theo tôi tới cuối cùng, không để cho tôi thất vọng."

Chín người này đối với cô mà nói cũng chỉ so với người xa lạ quen thuộc hơn một chút, điều này đối với Lạc U không dễ tin tưởng người bên ngoài mà nói, cũng không phải có thể dễ dàng giao phó tín nhiệm.

Thế nhưng cô lại nguyện ý đem tín nhiệm và kỳ vọng của mình gửi gắm vào trên người chín người này, có lẽ cũng không nhiều, lại rất đơn giản, nhưng là một khởi đầu rất tốt.

Chín người, nhỏ tuổi nhất Vương Luân chỉ có mười một tuổi, lớn tuổi nhất Tôn Vũ cũng chỉ có mười chín tuổi, cộng thêm Lạc U, mười người nhìn thế nào cũng thấy đều vẫn là thiếu niên.

Nhưng cũng chính là đám thiếu niên này, trong tương lai không lâu sau, chân chính trở thành tồn tại cao nhất của Cổ Sát, mà đội hộ vệ lần này có thêm một danh hiệu thập phần vang dội - Hoàng Kim Vệ Đội.

Tiền thế nhắc tới, trong chín người được lựa chọn chỉ có Tôn Mộng Lâm phụ trách phương diện chữa bệnh là một tiểu cô nương chọc người triu mến, bề ngoài rất là dịu dàng, nhưng cá tính lại có chút cứng nhắc, rất an tĩnh ít nói, dao giải phẫu không rời khỏi tay, sử dụng đao pháp rất khéo tay, có khả năng cứu người, giống nhau cũng có thể giết người.

Cổ Sát là tổ chức sát thủ, như vậy thì có một điều kiện tiên quyết rất lớn, bất luận người có thiên phú loại nào, bất luận người muốn hướng về loại phương hướng phát triển nào, nhưng tóm lại là phải học một chút bản lãnh giết người.

Người không thể quên tổ tông, sát thủ cũng không thể quên bản chất được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thiên Kim Hắc Đạo.

Thành viên đội hộ vệ của Lạc U lựa chọn xong xuôi, nhưng chín người này cũng không có thể lúc nào cũng đi theo bên người Lạc U, bọn họ còn các

phần huấn luyện chưa có chấm dứt.

Chỉ có thể lần lượt từng nhóm ở lại bên người Lạc U, vừa để làm quen cũng vừa là để bảo vệ.

Người chưa đến lượt liền đi căn cứ tại Kinh Đô để tiếp tục học tập huấn luyện.

Lạc U cũng đem thời gian của mình tiêu tốn ở trong căn cứ huấn luyện, hơn nữa so với những người khác còn phải khắc khổ hơn.

Trụ cột của cô còn yếu kém, cũng chỉ có thể ăn nhiều khổ hơn thì mới có khả năng theo kịp người khác.

Tuy rằng cô không nghĩ huấn luyện bản thân thành siêu cấp sát thủ, nhưng cũng không muốn đem tính mạng của mình phó thác ở trên tay người khác.

Trong lúc Lạc U khắc khổ huấn luyện chính mình, ảnh hưởng của đệ nhất công chúa ở bên ngoài cũng càng ngày càng mở rộng, người đại diện Lý Ngang Vũ của Lạc U đã thay cô từ chối một đồng lòng mời.

Nhưng vẫn giữ lại riêng một phần phát ngôn đại diện hoặc là kịch bản, hẹn ngày đồng thời mang đến giao cho Lạc U.

Lạc U chọn tới chọn lui liền chọn một bộ phim điện ảnh hành động lấy đề tài đô thị hắc bang, nếu như đệ nhất công chúa lấy khí chất công chúa của bản thân cô để diễn xuất, vậy thì bộ điện ảnh hắc bang này chính là lấy thân phận của cô lúc này để diễn xuất.

Thiên kim hắc bang, cha mẹ bị bang phái đối địch ám sát, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng một mình chống đỡ được một bang phái, tay nhuộm vô số máu tanh, nhưng vẫn giữ nguyên tấm lòng lương thiện thuần túy nhất, trung tâm cả bộ phim đó là trong đen có trắng, nổi bật sự mâu thuẫn của bản thân và mâu thuẫn của xã hội.

Lạc U đối với kịch bản này cơ bản là hài lòng, nhưng đối với cái kết cục lại có một chút oán giận.

"Như thế nào kịch bản bộ này nữ chính cuối cùng lại chết?"

Kết cục cuối cùng của phim đệ nhất công chúa là cô chết, nếu như cô chọn kịch bản của bộ thứ hai nữ chính cũng chết, có thể hay không có chút kỳ quái.

"Cô muốn chọn bộ này sao? Nếu như không hài lòng với kết cục, có thể bàn bạc cùng biên kịch."

Lý Ngang Vũ liếc một cái liền biết Lạc U chọn bộ kịch bản nào, trước khi đem những kịch bản này đưa cho Lạc U, mỗi một một kịch bản hẳn đều rất nghiêm túc đọc qua.

"Không phải là không hài lòng, chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, đạo diễn của bộ kịch bản này đã xác định chưa, còn có sắp xếp các diễn viên khác, có phiền phức gì hay không?"

Lạc U hỏi như vậy, rõ ràng là đã có quyết định, không biết có phải nguyên nhân là cô sống lại hay không, dường như có rất nhiều thứ đều trở lên khác biệt.

Giống như là những bộ phim và vân vân...cô ở kiếp trước dường như một chút ấn tượng cũng không có, không biết đây có tính là hiệu ứng burom bướm hay không a.

Thật ra Lạc U rất nghiêm túc tự hỏi qua trong mười năm này rốt cuộc có chuyện lớn nào đã từng xảy ra, cũng thực sự nghĩ ra được rất nhiều.

Ví dụ như là một chút ảnh hưởng đến bố cục chiến tranh quốc tế, hoặc là các nơi có các loại thiên tai cực kỳ nghiêm trọng trên thế giới, còn có một chút biến đổi phát triển quan trọng trong lĩnh vực kinh tế, các loại lĩnh vực khoa học kỹ thuật có những sáng tạo đột phá...

Lạc U nghĩ tới rất nhiều rất nhiều, nhưng không để ở trong lòng, lòng của cô rất nhỏ, chỉ chứa đựng được những người cùng với chuyện mà cô quan tâm.

Cô không có khả năng bởi vì mình sống lại liền muốn đi thay đổi toàn thế giới, cũng không muốn đem tương lai của mình mỗi một bước đi đều có kế hoạch đến thiên y vô phòng(*).

(*) Thiên y vô phòng: Áo tiên không thấy vết chỉ khâu, ý nói là không chê vào đâu được.

Cô chỉ muốn dùng cố gắng của mình tạo ra một tương lai tốt đẹp hơn cho người mà mình để ý, ít nhất tương lai không phải hối hận giống như kiếp trước.

"Đạo diễn là Trần Dục, người Hongkong, được xem là một vị đạo diễn hết sức trẻ tuổi, chỉ có ba mươi tuổi, nhưng mà lại quay được hai bộ phim được phê bình rất tốt, được coi là nhân vật mới xuất sắc trong giới đạo diễn."

"Sẽ không có nhiều vấn đề lớn, về phần các diễn viên khác còn chưa có xác định được, bởi vì vốn đầu tư của bộ phim này cũng chưa có, Trần Dục tìm tới công ty cũng bởi vì hy vọng muốn từ chỗ Lạc tổng liên lạc với một số nhà đầu tư, Lạc tổng xem qua kịch bản cảm thấy không tệ, liền để cho tôi cảm tới cho cô xem một chút."

"Cần đầu tư bao nhiêu?"

Nghe được thiếu hụt đầu tư Lạc U ngược lại cảm thấy hứng thú, cô hiện tại đang lo lắng tìm các phương thức để kiếm tiền, đầu tư phim dường như cũng không tệ.

"Trần đạo diễn nói muốn là năm nghìn vạn, không nhiều lắm cũng không ít lắm, nhưng vẫn còn có chút nguy hiểm, đề tài phim hành động đã được quay rất nhiều rồi, bộ này rất đặc biệt, là lấy từ góc nhìn của phụ nữ, nhưng đặc biệt cũng thể hiện sẽ không mạo hiểm nhẹ nhàng giống như người khác, đó là lí do mà các nhà đầu tư vẫn còn đang do dự."

Lý Ngang Vũ đối với việc này rất hiểu há mồm liền ra, từ lần ở phim trường cùng với Lạc U nói chuyện với nhau, hẳn liền nhớ kỹ sâu sắc câu nói kia của Lạc U, muốn trở thành một người đại diện ưu tú, như vậy thì không thể chỉ làm chuyện bình thường của người đại diện.

"Năm nghìn vạn..."

Lạc U bắt đầu tính toán ở trong đầu, hơn nửa năm qua tiền tích góp của cô đã đạt đến hơn hai nghìn vạn, số tiền này phần lớn đều là cô kiếm được từ thị trường chứng khoán, còn có phần nhỏ là tiền lì xì mừng năm mới của các trưởng bối cho cô.

"Thế nào, tiểu U có ý tưởng đầu tư?"

Lý Ngang Vũ rất thông minh, nhìn phản ứng của Lạc U liền đoán được ý tứ của cô.

"Ừ, chuyện này tôi sẽ nói với cô."

Chủ yếu vẫn là tiền của cô còn không đủ, cần tìm thêm một nhà đầu tư để hợp tác, Lạc gia, Tô gia, Cố gia, tìm một nhà đầu tư đối với cô mà nói thật ra là một chuyện rất đơn giản.

"Tôi và Lạc tổng có hẹn, còn có mấy cái phát ngôn đại diện này, cũng đều là Lạc tổng tự mình xem qua, ha ha, thật ra Lạc tổng so với người đại diện là tôi đây còn quan tâm cô hơn, bất luận là kịch bản hay là phát ngôn đại diện đều tự mình kiểm định, tiểu U cũng xem một chút đi, đều rất thích hợp với cô, hơn nữa bất luận là lực ảnh hưởng hay là danh tiếng đều rất tốt, cô có thể suy nghĩ một chút."

Tiền phát ngôn của mình tinh tuyệt đối là một khoản thu nhập rất quan trọng, để chọn phát ngôn đại diện thích hợp nhất với Lạc U, Lý Ngang Vũ cũng mất không ít sức lực.

Lạc U chăm chú nhìn lại, ba phát ngôn đại diện, đều là đẳng cấp nổi danh quốc tế, một trong số đó là nữ trang cao cấp VL, một cái là vật phẩm của thiếu nữ MM, còn có một cái là phát ngôn đại diện của công ty châu báu.

Lạc U xem qua, đầu tiên liền loại bỏ làm phát ngôn đại diện của công ty châu báu, tuổi của cô còn không có thích hợp làm phát ngôn đại diện châu báu, cho dù chủ của công ty này có châu báu gắn liền với các thiếu nữ, nhưng cô nghiêng về phía vật phẩm của thiếu nữ MM hơn.

"MM đi, cái này tôi rất thích."

Thật ra nói đến MM, Lạc U đúng là có chút tình cảm, bởi vì kiếp trước cô đã làm người phát ngôn cho MM ba năm, về sau bởi vì bản thân trưởng thành mới không tiếp tục làm nữa, kiếp này sống lại, điểm này ngược lại không có thay đổi.

"MM không tệ, rất thích hợp với cô, hơn nữa hình tượng cũng rất tốt, thanh thuần sạch sẽ, tiền phát ngôn đại diện khoảng ba trăm vạn một năm, tuy rằng cô bây giờ rất nổi tiếng, nhưng dù sao vẫn là người mới, tiền phát ngôn đại diện như vậy được chứ?"

Lý Ngang Vũ cuối cùng có chút không quá chắc chắn hỏi lại.

Sau khi biết thân phận Lạc U, phương diện về tiền này cũng có chút chần chừ không tốt, Lạc U không thiếu tiền là khẳng định, nhưng thân phận Lạc U đặt ở nơi này, không thiếu cũng không có nghĩa là không thêm để ý.

Nhưng mà điểm này thật ra Lý Ngang Vũ nghĩ làm rồi, về vấn đề tiền đối với Lạc U mà nói lúc này hẳn là ngược lại.

Cô cũng không thêm để ý tiền, nhưng trên thực tế hiện tại lại có chút thiếu tiền, cô hiện tại rất nỗ lực muốn dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tiền nuôi gia đình, tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

"Không thành vấn đề, anh đi nói đi."

Lạc U đem loại vấn đề này toàn quyền giao cho Lý Ngang Vũ, lại một lần nữa bày tỏ tín nhiệm của cô đối với Lý Ngang Vũ.

Lý Ngang Vũ nghiêm túc gật đầu, lại bắt đầu suy tính làm sao vì Lạc U tranh thủ thật nhiều lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thư Của Diệp Vấn Thần.

Tiền Lý Ngang Vũ đi, Lạc U lại một lần nữa nghiên cứu kịch bản mới.

Trong kịch bản này cũng có một hai nhân vật thích hợp với Diệp Vấn Thần, nhưng Diệp Vấn Thần vẫn còn đang huấn luyện ở trong bộ đội, Lạc U cũng chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua.

Hơn nữa Diệp Vấn Thần cũng không thích hợp đi trên con đường diễn suất này, Lạc U cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Buổi tối, lúc nhận được tin tức của Lý Ngang Vũ, cô Lạc liền đích thân gọi điện thoại nói chuyện nửa giờ với Lạc U, quyết định một chút chuyện về nhóm người mới và phát ngôn đại diện, nhất là vấn đề đầu tư.

Cô Lạc rất là hào phóng lấy ra ba chục triệu để đầu tư, phòng bán vé của đệ nhất công chúa đã vượt qua ba trăm triệu, ngược lại làm thành tiền vốn đầu tư mà nói tuyệt đối là kiếm lớn.

Hơn nữa danh tiếng lại vô cùng tốt, cô Lạc tin tưởng, một bộ phim hành động này cũng sẽ không để cho bà thất vọng.

Đầu tháng tám, lúc Lạc U từ bên ngoài trở về nhìn trong hòm thư lại phát hiện một phong thư, phần vị trí người gửi viết ba chữ Diệp Vấn Thần.

Chẳng qua chỉ nhìn thấy cái tên như vậy, Lạc U lại không nhận được cười.

Diệp Vấn Thần từ khi đi vào quân đội lại giống như bị ngăn cách, các loại phương thức liên lạc đều không thể liên lạc được.

Cô còn muốn thông qua quan hệ của nhà mình để liên lạc một chút, nhưng không có nghĩ đến Diệp Vấn Thần vậy mà lại viết rất nhiều thư cho cô trước, thư này, ngoại trừ thư tình cô vẫn là lần đầu tiên nhận được a.

Về phần tại sao trực giác của Lạc U lại không coi phong thư này là thư tình, vậy thì phải liên quan đến quan hệ kỳ lạ giữa hai người Lạc U và Diệp Vấn Thần.

Chuyện đầu tiên Lạc U làm khi về đến nhà đó là xem thư, hai tờ giấy rất sạch sẽ, chữ được viết bằng bút máy, mực viết màu đen, kiểu chữ cứng cáp hữu lực, lộ ra một chút mùi vị cường thế.

Người đàn ông mẫu thuẫn này, rõ ràng là rất mạnh mẽ, nhưng khi đứng ở trước mặt cô lại luôn luôn khúm núm ngay cả nói cũng không dám nói, Lạc U thì thầm một câu, liền bắt đầu đọc thư.

Tiểu U:

Không biết viết thư có phải là rất kỳ quái hay không, nếu như em không thích thì cứ nói cho anh biết, anh sẽ không viết.

Anh rất nhớ em, rất nhớ rất nhớ, từng ngày từng đêm không thấy được em, cũng làm cho anh có loại cảm giác trống rỗng, nếu như có thể, thật sự nghĩ buông tha tất cả để ở lại bên cạnh em, nhưng anh biết không có khả năng này, bởi vì chỉ có làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ mới có tư cách đứng ở bên cạnh em, anh không muốn vẫn luôn được em bảo vệ, mặc dù có chút tự đánh giá cao bản thân, nhưng anh vẫn muốn nói, anh thực sự chờ mong một ngày nào đó, anh có thể dùng năng lực của chính mình bảo vệ em, công chúa của anh.

Cuộc sống trong trại lính cũng không hề khổ cực, cường độ huấn luyện cũng có thể chịu được, các chiến hữu rất dễ thân cận, anh cũng có làm quen được mấy người bạn, mặc dù có thời gian anh sẽ hy vọng một chút tới thăm xa vời, trên thế giới này chỉ tồn tại có hai người em và anh, như vậy có phải hay không anh có thể có nhiều thời gian nhớ đến em hơn.

Com ở trại lính rất khó ăn, không có tay nghề tốt như thím Ngọc và chị Chu, nhưng anh cảm thấy mình cao hơn một chút, chỉ là làn da bị phơi nắng nên đen, không biết em có ghét bỏ hay không. (Ở chỗ này, Diệp Vấn Thần vẽ một khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc thảm thiết đơn giản, làm cho Lạc U xem cảm thấy buồn cười) (shizuka: Chỗ này mình giữ nguyên văn câu nói kia của tác giả a, không phải tự thêm vào đâu a).

Tiểu U, gần đây em sống có tốt không? Anh nghĩ nhất định là rất tốt, em thông minh như vậy, lại lợi hại như vậy, sẽ không phải là không tốt, chỉ là không nên quá cực khổ, nhìn em khổ cực, anh sẽ đau lòng.

Anh đây là lần đầu tiên viết thư a, cũng không biết viết cái gì cho tốt, chiến hữu rất xấu, nói là viết thư cho bạn gái đều phải viết thơ, anh suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được, em có thể chê anh quá ngu ngốc hay không, nhưng mà cuối cùng anh cũng thử viết vài câu, nếu như em không thích thì nói anh để đổi.

Tưởng niệm nguyên lai là như vậy vị đạo,

Nhẹ nhàng, nhàn nhạt, đau thương cô đơn,

Đầy đầu đầy là ngơai bóng dáng của,

Toát ra, xoay tròn, chân thật mộng ảo,

Nếu như khả dĩ,

Ta thực sự tưởng buông tha tất cả,

Nếu như có thể,

Ta chỉ tưởng dừng lại ở bên cạnh người,

Nhìn người cười,

Cảm thụ được độc thuộc về của người sáng lạn dữ xa hoa,

Đó là một hồi hoa lệ mộng,

Chỉ có người...

(shizuka: Vì thực sự không biết dịch thơ của Thần ca thành thơ hay có vắn nên mình sẽ giữ nguyên gốc bài thơ và dịch đúng nghĩa bên dưới đây a...nếu rảnh nào có thơ hay có thể làm bài thơ này cho Thần ca rồi cmt cho mình để mình đổi lại nha.

Dịch thơ:

Tưởng niệm thì ra là có mùi vị như vậy,

Nhẹ nhàng, nhàn nhạt, đau thương cô đơn,

Trong đầu tất cả đều là hình ảnh của em,

Nhún nhảy, xoay tròn, chân thật lại mộng ảo

Nếu như có thể,

Anh thật sự nghĩ buông tha tất cả,

Nếu như có thể,

Anh chỉ nghĩ dừng lại ở bên cạnh em,

Nhìn em cười,

Cảm nhận sự rực rỡ và xa hoa chỉ thuộc về em,

Đó là một giấc mộng hoa lệ,

Chỉ có em...)

Xem xong thư, Lạc U nhất thời thất thần, trong thư mỗi một chữ mỗi một câu nói dường như đều lộ ra sự nhớ nhung cùng lưu luyến của Diệp Văn Thần đối với mình.

Sự kiên trì của anh, anh ngốc nghếch, anh có tình cảm sâu đậm với mình, chân thành chất phác chấp nhất kiên nghị, không thể không làm cho Lạc U rung động.

"Dì? Chỉ là như thế nào lại không có một câu thích đâu."

Lạc U suy nghĩ một chút đột nhiên nghi ngờ lắm lắm, trong giọng nói dường như còn có một chút bất mãn.

Nhưng mà suy nghĩ lại một chút, lại tự cười nhạo bản thân, tâm tư của cô thế nào lại giống như là một tiểu cô nương, ngày cả loại chuyện này cũng đều soi mói.

Đầu tháng tám, bắt đầu làm phát ngôn đại diện của MM, sáng sớm Lý Ngang Vũ liền tới đón Lạc U, mà đi cùng Lạc U còn có Tào Viêm Hi và Tiểu Tiêu.

Tào Viêm Hi thông thạo các loại phương tiện giao thông, đó là lý do mà thân phận của hắn bây giờ là tài xế riêng của Lạc U, mà Tiểu Tiêu lại đảm nhiệm chức trợ lý còn trống, quả thật trở thành người hầu nhỏ của Lạc U.

Lý Ngang Vũ đối với nhiều ra hai người thiếu niên thật ra thì có chút tò mò.

Tào Viêm Hi và Lạc U cùng tuổi, Tiểu Tiêu cũng chỉ lớn hơn so với Lạc U một tuổi, hơn nữa thêm một Lạc U, làm cho Lý Ngang Vũ có loại cảm giác mình ở là người trông trẻ, hơn nữa những đứa trẻ này vẫn là tổ chức thành một đoàn thể.

Lạc U cũng không giải thích gì nhiều, mà là để cho ba người bọn họ tự mình làm quen với nhau đi.

Rất nhiều thời điểm tuổi tác chẳng qua cũng chỉ là một chữ số đơn giản, Tào Viêm Hi và Tiểu Tiêu coi như là nhỏ đi chẳng nữa, nhưng về mặt vũ lực mà nói, cho dù có bảy hay tám Lý Ngang Vũ cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ.

Thời điểm mấy người đến phòng chụp ảnh tất cả đều đã được sắp xếp chuẩn bị xong.

Đơn giản trao đổi vài câu Lạc U liền vào phòng hóa trang, sau đó thay một bộ lại một bộ quần áo, quay chụp một đồng ảnh chụp lớn.

Màu hồng là tình cảm thiếu nữ chân thành, mơ mộng ngọt ngào.

Màu trắng thuần là từ trong tâm lòng của thiếu nữ mà ra, hồn nhiên sạch sẽ.

Màu tối và đen là thiếu nữ mị hoặc, phân bội lạnh lùng.

Màu tím nhạt là thiếu nữ ưu nhã, cao quý và thần bí.

Lạc U cũng không biết được bản thân thay đổi bao nhiêu bộ quần áo, nhưng mỗi một bộ quần áo cô đều dùng sự hiểu biết của mình để thể hiện ra các loại phong tình khác nhau.

Một bộ quần áo thể hiện ra một Lạc U, như vậy mười bộ quần áo liền thể hiện ra là mười Lạc U khác nhau, làm cho tất cả mọi người ở stadio đều mở to hai mắt nhìn, tấm tắc khen kỳ diệu.

"Mọi người nói muốn thuận lợi ở trong giới giải trí, nhất định phải có hậu trường, nhưng từ lúc thấy cháu, chú lại phát hiện một nhân tố càng quan trọng hơn."

Đạo diễn phụ trách quay chụp trong lúc nghỉ ngơi rất là hưng phấn quay sang nói với Lạc U.

Lạc U cười cười không có tiếp lời, người bình thường lúc này hẳn là sẽ thể hiện sự hiếu kỳ, nhưng cô không có, cũng may nụ cười của cô cũng cho đối phương bậc thang để nói tiếp.

Đối với loại người không có làm bộ bên ngoài này, đạo diễn quay chụp ở trong lòng rất là rầu rĩ thì thầm một câu, đứa nhỏ này thế nào một điểm đều không giống như là của một đứa bé a!

"Thiên phú! Diễn viên diễn xuất rất giỏi có rất nhiều, nhưng điều này cũng không có nghĩa là thiên phú của bọn họ tốt, bởi vì bọn họ đều phải dựa theo kịch bản để diễn, nhưng hôm nay quay chụp cũng không có kịch bản, thậm chí đặc trưng của những bộ quần áo này chủ cũng không có nói với cháu, nhưng cháu gần như là ở trong nháy mắt liền có thể tìm được ý tứ mà mỗi bộ quần áo muốn biểu đạt, đây tuyệt đối là một loại thiên phú khó mà có được, chú dám khẳng định, chỉ bằng vào trực giác như vậy của cháu, đến lẫn lộn ở giới thời thượng cũng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì."

"Ha ha, có lẽ a."

Đối mặt với đánh giá khen tặng cao như vậy, Lạc U cũng chỉ cười thản nhiên.

Xuất thân của cô tạo cho cô ánh mắt, đối với việc sự hiểu rõ đối với một trang phục hoặc là châu báu, kiếp trước có thể nói cô ở cấp đại sư như thế nào sẽ đánh giá chụp ảnh đơn giản trong giới trang sức a.

Kiếp trước cô thậm chí tự mình thiết kế không ít một trang phục và châu báu.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lạc U sáng lên, đối với kế hoạch kiếm tiền của mình, dường như lại nghĩ ra một ý tưởng hay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Chụp ảnh xong Lạc U rất mệt mỏi, xong tinh thần lại vô cùng hưng phấn, nghĩ xem nên mở rộng con đường kiếm tiền mới như thế nào. Xem như là thực lực và quan hệ của cô đầu tư vào ngành sản xuất trang sức chắc chắn sẽ không bị thua thiệt. Nhưng điều kiện quan trọng nhất là phải có đủ tài chính, mà cô hiện tại thiếu nhất chính là tiền.

Lạc U một bên nghiêm túc suy nghĩ, một bên đứng đợi ở cửa chờ Tào Viêm Hi lái xe tới. Đám người Lý Ngang Vũ cũng đứng ở phía sau cô cùng đợi.

Ngay lúc ấy, một chiếc Porche màu bạc đi tới, thẳng tắp dừng lại ở trước mặt Lạc U.

“Lạc U, đã lâu không gặp, em càng ngày càng xinh đẹp.”

Cửa xe mở ra, Trịnh Nghị Phong nở nụ cười xuống xe, vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ nói với Lạc U.

Lạc U đánh giá Trịnh Nghị Phong, đáy mắt lạnh như băng hiện một tia cười trào phúng. So sánh với nửa năm trước, tuy rằng không thể nói là Trịnh Nghị Phong đã thay đổi hoàn toàn, nhưng gương mặt gầy gò, đáy mắt u tối, ánh mắt đen láy của anh ta đã trở nên có chút đục ngầu. Tuy Trịnh Nghị Phong đang làm bộ tiêu sái phóng khoáng, lại luôn mang theo một vẻ mặt ẩn giấu, cả người đều có chút khác biệt.

Lạc U không phải người đặc biệt điều tra tung tích của Trịnh Nghị Phong, cũng không điều tra tình trạng của Trịnh Nghị Phong sau khi dính vào nghiện ngập như thế nào. Lúc này đây nhìn thấy bộ dáng không hề nên được suy sụp tinh thần này của anh ta, cả người cô đều cảm thấy thật thoải mái!

Cô không phải đầu óc tiểu nhân có thù tất báo, cô cũng không độc ác nham hiểm thích bỏ đá xuống giếng. Không không không. Cô không giải thích. Xem như là cô tốt như vậy đi, nhưng cô bây giờ cảm thấy rất hả lòng hả dạ, tâm niệm mọi không nhận được bang bang đập, tất cả đều là hương vị sung sướng!

Tâm tình của Lạc U rất tốt, nhưng mặt cô rất bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Đúng là đã lâu không gặp.”

“Ha ha, em trở thành ngôi sao lớn, các bạn học đều hâm mộ quá chừng. Chỉ là không nên làm chậm trễ việc học mới phải, bác trai Lạc và bác gái chắc chắn cũng nghĩ như vậy đó.” Trịnh Nghị Phong giả vờ trưởng thành khuyên giải an ủi, thật ra hình tượng của anh ta vẫn như thế, tao nhã biết điều vô cùng, tuy rằng chưa hẳn ai cũng thích, nhưng không khiến người ta quá mức phản cảm. Chẳng qua đó là đã từng, không phải hiện tại.

Lạc U sớm đã nhìn thấu bộ mặt dối trá này của Trịnh Nghị Phong, trong ánh mắt hiện lên một tia chán ghét dày đặc. Hiện tại cô và hắn ta nói chuyện đã cảm thấy buồn nôn, cũng không biết tại sao bản thân đã từng đồng ý kết hôn với người đàn ông này, rốt cuộc mất mù đến trình độ nào.

“Không cần anh quan tâm. Tôi còn có việc, đi trước.” Lạc U cơ bản không ngờ Trịnh Nghị Phong trả lời, nhìn thấy Tào Viêm Hi lái xe tới, trực tiếp bỏ qua Trịnh Nghị Phong lên xe, đám người đi theo Lạc U cũng không hề dừng lại.

Sắc mặt Trịnh Nghị Phong khó coi đứng tại chỗ hồi lâu mới oán hận mắng một câu, tâm không cam tình không nguyện lái xe rời đi.

Trên xe của Lạc U, người đại diện Lý Ngang Vũ, trợ lý Tiểu Tiêu, lái xe Tào Viêm Hi. Một người đàn ông và hai đứa trẻ lớn xác, đều nhận thấy vẻ mặt khó coi của Trịnh nghị Phong, cũng đều không nhận được lộ ra vẻ mặt đồng tình. Bọn họ không nghĩ phức tạp như thế, chỉ đơn giản thấy Lạc U hung hăng từ chối cậu nhóc kia, cảm thấy có chút đáng thương mà thôi.

Nhưng cũng vào lúc này, Lạc U lạnh lùng mở miệng: “Người vừa rồi là kẻ thù của tôi, không chết không thôi, về sau có chỗ nào có tôi, làm cho hắn biến xa một chút.”

Người trên xe có thể nói là cấp dưới thân cận nhất của Lạc U, cũng có khả năng thực sự trở thành tâm phúc duy nhất, cho nên quan hệ của Lạc U và Trịnh Nghị Phong cô cũng không kiêng dè nói ra cô không thích nhìn thấy người đàn ông đó, không bao giờ muốn cảnh tượng buồn nôn hôm nay lại xuất hiện lần hai.

Nếu nói vừa rồi tất cả đều có chút đồng tình, như vậy hiện tại đám người Lý Ngang Vũ đều rất kinh ngạc. Về mặt nhẹ nhõm cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng, nhất là hai người Tiểu Tiêu và Tào Viêm Hi, thật sự đem Trịnh Nghị Phong ghi tạc trong lòng, kẻ thù của cô chủ chính là kẻ thù của bọn họ, không thể coi nhẹ.

Trên đường trở về Lạc U rất nghiêm túc cân nhắc vấn đề tiền bạc. Tất cả tài chính của cô đều sắp đầu tư vào phim điện ảnh, nhưng cô lại không muốn tìm người hỗ trợ, vậy chỉ còn lại một con đường có thể đi, chính là tìm người hợp tác. Về phần đối tượng hợp tác này, trong đầu Lạc U không khỏi hiện ra vài bóng người.

Kiếp trước cô có rất nhiều bạn bè, nhưng cũng có thể nói là một người bạn cũng không có, bởi vì những người bạn này của cô cuối cùng phản bội cô, bỏ đá xuống giếng, người tốt nhất cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn, thấy mặt của cô còn không chào hỏi một tiếng, bạn bè như vậy làm sao xứng đáng với hai chữ bạn bè cơ chứ.

Nhưng mà, tạo ra cục diện như thế cũng do cô, không phải tất cả những người đó đều vô sỉ không đáng kết giao, mà là cô không giao tình cảm cho bọn họ. Cô cao ngạo lạnh lùng, cực ít quan tâm người ngoài, trừ khi là việc đến người cô, nếu không cô rất ít chủ động làm cái gì. Việc này không phải do cô máu lạnh, mà cô cảm thấy mỗi người đều có tính cách độc lập riêng, thế nhưng trường hợp của cô đối với bạn bè là quá vô tình rồi.

Hoặc theo góc độ ích kỷ khác mà nói, bạn bè của cô đều không đáng kết giao, mà những người đáng kết giao lại thường bị cô bỏ qua. Những người kiêu ngạo không thêm dựa vào cô cậy thế, những người có năng lực càng không nguyện ý khúm núm cô, còn một số người lương thiện lại không muốn cùng cô xuất hiện cái gì.

Bây giờ nghĩ lại, có khi là lỗi ở cô, cũng có khi là lỗi ở người ngoài. Tuy rằng trong lòng nhớ kỹ vài cái tên muốn trả thù, nhưng cô cũng chưa hề hành động gì, không phải là buông tha không báo thù, mà là cảm thấy chút cá tôm này không đáng để cô ra tay. Nếu đời này không phạm đến cô, coi như không thấy không tồn tại cũng không phải là không thể.

Mà lần này suy nghĩ ra những người đáng kết giao, cô cũng quyết định dừng cảm một lần, dùng thật tình và thành ý đi kết giao thử xem, chưa hẳn nhất định phải thân quen, nhưng ít ra cũng làm bạn bè bình thường. Cô không muốn cả hai đời đều vô duyên với hai chữ tình bạn kia. Vậy chẳng phải là quá bi

ai rồi.

Tình thân tình bạn tình yêu, sự nghiệp tiền tài quyền lợi, trải qua một hồi lại một hồi, cô không thể không nghĩ đến việc này. Lạc U khẽ thở dài một câu trong lòng, rồi cầm lấy điện thoại bấm một dãy số xa lạ.

Cô và bọn họ là những người có thân phận bằng nhau, nhưng trên thực tế không hề giống nhau, tuy rằng thường gặp nhau ở các bữa tiệc, nhưng mà cũng chỉ là quen sơ sơ, coi như là người xa lạ quen thuộc, dù sao kiếp trước thứ bọn cô theo đuổi cũng khác nhau.

Đời trước Lạc U lựa chọn phát triển ở ngành giải trí, đối với thân phận như bọn cô mà nói xem như là đặc biệt tự đi trên con đường của mình. Hơn nữa tính tình của cô không hợp, không chơi được với những con cháu thế hệ thứ hai thứ ba lẫn lộn chốn quan trường hay quân doanh, thậm chí ngay cả thế hệ thứ hai thứ ba của một số thương nghiệp, Lạc U cũng không quá quen thuộc, dù sao cô ở ngành giải trí không thiếu người đầu tư. Nhưng cô đối với những người này phần lớn cũng đều có ấn tượng. Hiểu rõ tương lai của những người này, phương hướng lựa chọn của những người này chính là ưu thế hạng nhất mà hiện tại Lạc U có thể lợi dụng được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thiên Tài Tang Dư Ninh

“Xin chào, tôi là Tang Dư Ninh, xin hỏi ai vậy?” Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ trong trẻo, giữa lễ phép còn mang theo một tia nghi hoặc.

Lạc U có chút áy náy. Trong điện thoại của cô lưu số đối phương, đối phương như thế nào lại không biết cô là ai chứ, quả thực là rất xem thường người khác!

Tuy rằng Lạc U không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế trong giới của những người có thân phận giống cô có một số người không muốn làm bạn với cô. Đường như đối với cô có chút coi thường, hoặc có thể nói là bài xích cô. Ai bảo cô ngày trước luôn có bộ dáng không thèm để ý người khác đây.

“Tôi là Lạc U, bây giờ cô có rảnh không, tôi muốn cùng cô nói chuyện.” Lạc U cũng không thích nhiều lời vô nghĩa, nói thẳng.

Đối phương trầm mặc một lát, tựa hồ rất kinh ngạc việc Lạc U đột nhiên gọi điện đến, nhưng rất nhanh có chút khéo léo nói: “Lạc đại tiểu thư đã mời, Dư Ninh nào dám không có thời gian chứ.”

“Tang tiểu thư nói đùa, không biết mấy giờ thì được?” Lạc U rất khiêm tốn, tư thái cực kì thông thả hiếm thấy. Cô không hề giả vờ khiêm tốn, mà ngược lại đối với Tang Dư Ninh thật tình kính nể.

Tang gia là thế gia thương nghiệp, Tang Dư Ninh là đứa con gái duy nhất, nhưng năm cô ấy mười hai tuổi thì cha mẹ gặp phải chuyện ngoài ý muốn qua đời, cả Tang gia trừ người ngoài, liền chỉ có mỗi Tang Dư Ninh trở thành người kế thừa.

Tang Dư Ninh chỉ mới mười hai tuổi ở đỉnh cao của áp lực, dưới tình thế không ai coi trọng, tiếp nhận tập đoàn Thiên Hữu của Tang gia, rồi sau đó dưới sự trợ giúp và dạy bảo của ông nội, từng bước một trở thành chủ nhân chân chính của tập đoàn Thiên Hữu. Hiện nay Tang Dư Ninh mười sáu tuổi, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn đạt tới đỉnh cao trong trí nhớ của Lạc U, nhưng ở giới thương mại đã có chút danh tiếng, được rất nhiều người xưng là thiên tài nhi đồng.

Đời trước Lạc U biết Tang Dư Ninh, nhưng cũng không đem Tang Dư Ninh để ở trong lòng. Có câu nói tập đoàn thương nghiệp dù có lớn đến đâu cũng không bằng người cầm quyền, độ cao của Lạc gia làm cho cô căn bản là không thèm để ý đến sự tồn tại của Tang Dư Ninh, tất nhiên sẽ không có cái gì cùng phát sinh cả. Nhưng đời này, Lạc U quyết định tạo ra vương quốc của mình, kinh doanh là một trong số đó, mà sau khi nghiêm túc suy nghĩ, thiên tài kinh doanh Tang Dư Ninh liền trở thành đối tượng hợp tác thích hợp nhất của cô.

“Lạc tiểu thư không cần khách khí, tôi lúc nào cũng có thời gian, nếu Lạc tiểu thư đồng ý, bây giờ cũng không có vấn đề gì.” Vô gian bất thương(*), thương nhân phải biết khôn khéo, Tang Dư Ninh là một thương nhân thành công, bất kể trong lòng cô đánh giá Lạc U như thế nào, nhưng khi đối mặt Lạc U, cô càng phải cẩn thận hơn. Lạc gia sau lưng Lạc U, có lẽ chỉ cần một câu đã đủ để phá hủy tập đoàn cô khổ sở chống đỡ.

(*) vô gian bất thương: không gian trá không phải là thương nhân

Từ giờ tới giờ cơm tối còn nhiều thời gian, Lạc U suy nghĩ rồi quyết định mời bữa tối, sau khi về nhà rửa mặt chải đầu một phen nghỉ ngơi một lúc, liền đổi quần áo đi tới chỗ hẹn.

Bởi vì là bữa tối, Lạc U liền quyết định ăn tại một nhà hàng ẩm thực Hàn, cô rất thích ăn bánh gạo cay và cơm cuộn, lâu rồi chưa được ăn, lúc này có cơ hội cũng không khách khí. .

Các phòng của nhà hàng ẩm thực Hàn trang trí rất cách điệu, toàn bộ đều trang trí bằng gỗ khiến cho người ta rất có cảm tình. Là nhà hàng ẩm thực Hàn

số một số hai của thành phố Bắc Kinh, Lạc U đã tới nhiều lần, vừa đi vào cửa về mặt tha thiết của quản lý đã đi ra đón.

“Lạc tiểu thư, hoan nghênh quang lâm(*), lâu rồi cô không đến, nhà hàng mới có mấy món mới, cô muốn nếm thử trước không?” Quét thẻ là hiện tượng phổ biến sau này, trong quan niệm của mọi người lại nhiều hơn từ -- quét mặt! Mà gương mặt của Lạc U rất nhiều nơi cao cấp ở thành phố Bắc Kinh đã quen thuộc, Lạc gia tiểu công chúa, người nhận ra không hề dám tiếp đón chậm trễ.

(*) quang lâm: đến chơi cho thêm phần long trọng

“Khách tôi mời đã đến chưa?” Lạc U một bên hỏi một bên theo quản lý đi tới phòng tốt đã đặt.

“Đã đến, Tang tiểu thư đang ở phòng chờ cô.”

Lạc U gật gù đầu không nói thêm gì nữa, quản lý cũng biết nhìn sắc mặt, chỉ thận trọng dẫn đường.

Lúc Lạc U bước vào phòng, Tang Dư Ninh đang uống trà, nhìn thấy Lạc U tiến vào, liền đứng lên, mặt mang theo tươi cười nói :“ Lạc tiểu thư, cô càng ngày càng đẹp, không hổ là U công chúa được hoan nghênh nhất. Sau khi xem phim của cô, tôi cũng trở thành fan của cô đấy.”

“A? Tang tiểu thư cũng xem đệ nhất công chúa?” Lạc U một bên vừa nói vừa làm động tác mời ngồi, sau đó khoanh chân ngồi ở trên cái đệm, cô không thích ngồi chồm hổm, đơn giản đó chính là tra tấn chính mình.

“Đương nhiên, hiện tại đang lưu hành một câu như này, nói là cô gái nào mà không xem đệ nhất công chúa chính là cô gái không muốn làm công chúa. Ha ha. Tuy rằng tôi không được làm công chúa, nhưng nhìn lúc nào cũng thích, diễn xuất của Lạc tiểu thư cũng thật hay, lừa tôi không ít nước mắt đâu đấy.” Tang Dư Ninh thực khéo nói, thanh âm ôn nhu làm cho người nghe cũng rất thoải mái.

Lạc U cười một tiếng, thật ra cô không thể nào tin được Tang Dư Ninh sẽ khóc. Cô gái này tuy rằng thoát nhìn có chút nhu nhược, nhưng trong xương cốt lại chính là một anh hùng sắt đá, nếu không tương lai sao có thể trở thành nữ vương kinh doanh được chứ.

“Tang tiểu thư gọi tôi Lạc U là được, luôn tiểu thư đến tiểu thư đi quá mức không được tự nhiên. Nếu cô không ngại, tôi liền gọi cô một tiếng Dư Ninh, dư nhân an bình(*), tên thật hay.” Nếu nói thanh âm của Tang Dư Ninh là ôn nhu, như vậy thanh âm của Lạc U là trong trẻo nhưng lạnh lùng , chỉ là giữa trong trẻo nhưng lạnh lùng này cũng mang theo một chút ôn hòa tùy ý, đương nhiên không thể bỏ qua sự ưu nhã.

(*) dư nhân an bình: cho người bình an

Tang Dư Ninh ngẩn người, tuy rằng rất nhanh phản ứng lại cười nói đương nhiên được, nhưng đáy mắt lại nhiều hơn một chút nghi hoặc cùng ngưng trọng. Lạc U khiêm tốn cùng cô tiếp xúc rốt cuộc là vì cái gì?

Nghi hoặc như vậy từ sau khi Lạc U ngắt điện thoại luôn luôn tồn tại trong lòng bồi hồi, nhưng không nghĩ ra đáp án được. Người cầu cô làm việc có rất nhiều, nhưng cô không hề cảm thấy Lạc U có việc gì cần cô hỗ trợ. Người muốn giúp Lạc U làm việc có rất nhiều, tại sao Lạc U cần đến tìm cô, nhưng nếu không phải làm việc thì bởi vì gì?

Tang Dư Ninh không nghĩ ra, nhưng cũng không trực tiếp hỏi, chỉ có thể cùng Lạc U nói chuyện phiếm.

Gọi món ăn, mang đồ ăn lên, ăn cơm, hai cô gái vị thành niên đều chỉ uống nước trái cây. Trong thời gian hơn một tiếng, hai người từ trường học cho tới quần áo và trang sức, từ điện ảnh cho tới du lịch, chỉ là không hề nói đến chuyện chính.

Nghi hoặc của Tang Dư Ninh càng ngày càng tăng, trong lòng cũng càng ngày càng bức mình. Cô từ sau khi theo ông nội học chuyện kinh doanh, liền hiểu được tài năng bình tĩnh tinh táo làm nên chuyện lớn. Cô cũng luôn luôn tự nhận tự chủ và kiên nhẫn của chính mình đều vô cùng tốt. Nhưng là giờ này khắc này kiên nhẫn của cô hiển nhiên vẫn còn có chút không đủ dùng, chỉ ít đối lập với bộ dáng lạnh nhạt như cũ của Lạc U. Tang Dư Ninh không rõ Lạc U rốt cuộc là có ý tứ gì, lại có vẻ có chút mạnh mẽ đứng lên.

Mà Lạc U tự nhiên sẽ không bỏ qua biến hóa của Tang Dư Ninh, trên mặt cũng không khỏi lộ ra ý cười nhẹ. Cô gái mười sáu tuổi có tính cách trầm ổn giống như này đã rất khó có được, hơn nữa trải qua một phen nói chuyện với nhau, cô coi như là chính diện hiểu biết Tang Dư Ninh một lần nữa. Mà đủ loại biểu hiện của Tang Dư Ninh, hiển nhiên làm cho cô rất vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thẻ Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chí Hướng Hợp Tác.

"Lạc U, nói thật ở trong lòng tôi, trong các bạn cùng lứa tuổi tôi thực sự rất ít phục ai, nhưng bây giờ cũng bắt đầu bội phục cô, có chuyện gì cứ việc nói

thăng đi, bữa cơm này tuy rằng ăn rồi, nhưng rất khó tiêu hóa a."

Sắc mặt của Tang Dư Ninh có chút ai oán, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu lộ ra dáng vẻ khổ hễ hễ, mặc dù có vài phần giả vờ, nhưng là thoáng cái đã kéo gần quan hệ với Lạc U, giống như là giữa hai người bạn đang nói đùa với nhau.

"Tôi cần tiền."

Lạc U rất là dứt khoát nói.

Đối với lời khen của Tang Dư Ninh cũng không để ở trong lòng, cô cùng cô ấy cũng không phải là bạn cùng lứa tuổi, ít nhất tâm lý số tuổi là tuyệt đối khác nhau.

Tang Dư Ninh có chút kinh ngạc nháy mắt một cái, rất là hoài nghi mình nghe lầm hỏi:

"Lạc đại tiểu thư ngàn vạn lần không nên nói giỡn với tôi a, Tang gia mặc dù có chút tài sản, nhưng so với Lạc gia thì trăm triệu lần cũng không so được, nếu như Lạc đại tiểu thư cũng thiếu tiền, chúng tôi đây có cần sống hay không."

Lạc U vẫn luôn biết Tang Dư Ninh là một cô gái có bề ngoài nhìn qua thấp phần thực nữ, nhưng nội tâm lại hết sức kiên cường.

Nhưng bây giờ thấy bộ dáng Tang Dư Ninh như vậy, lại cảm giác đánh giá của mình với Tang Dư Ninh vẫn còn có chút sai lầm, Tang Dư Ninh có sự kiên cường từ trong xương, nhưng nhiều hơn vẫn là sự cứng rắn đầu.

Nghe khẩu khí kia một chút, giống như tiểu thương lẫn ở bên ngoài vào.

"Tôi muốn làm kinh doanh, không có tiền vốn, muốn tìm cô để hợp tác."

Thật ra Lạc U rất muốn nói lại một câu, trong thời điểm hiện tại không quá tốt, Lạc đại tiểu thư cũng thiếu tiền a, nhưng mà ngấm lại bản thân cũng nở nụ cười, lúc nào mình lại trở nên hài hước như thế.

"Hợp tác? Kinh doanh cái gì?"

Tang Dư Ninh có chút hưng phấn lại có chút hoài nghi, đối với sự hiểu biết về thương nghiệp, cô hết sức rõ ràng, cho dù có thể nói mấy ngày hôm trước biết được một chút tin tức, đều thấp phần mới mẻ có thể mang đến lợi ích vô tận.

Thân phận của Lạc U đặt ở nơi nào, đều khiến cho cô không thể không động tâm, chỉ là vẫn còn có chút lo lắng, tuổi của Lạc U quá nhỏ, cùng với tình huống của bản thân mình bị buộc đi ra làm việc cũng khác nhau.

Nếu như chỉ là trò chơi của trẻ con, cô lại không có hứng thú phụng bồi.

"Kinh doanh trang sức."

"Trang sức? Cụ thể một chút đi? Cô có ý kiến gì, có thể nói một chút sao?"

"Tiền vốn đầu tư chúng ta phân ra mỗi người một nửa, nhưng theo ý tưởng của tôi nên gia nhập cổ phần, cho nên tôi muốn 60% cổ phần công ty, mà cụ thể chuyện kinh doanh công ty do cô phụ trách, ngoại trừ chuyện cần thiết tôi sẽ không can thiệp nhiều, nếu như cô đồng ý thì chúng ta sẽ thảo luận lại thật cặn kẽ, nếu như ngay cả điều kiện này cô cũng không thể tiếp nhận, cũng không cần thiết phải thảo luận tiếp."

Lạc U trực tiếp nói ra ý nghĩ của chính mình, cô biết bản thân là một người có ham muốn giữ lấy khá mạnh.

Công ty mà bản thân sáng lập nếu như ngay cả quyền phát biểu tuyệt đối cũng không thể nắm trong tay, cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

Hơn nữa cô cũng tin tưởng ý tưởng của mình có hoặc là nói trí tuệ của bản thân, cũng đủ để được với 20% cổ phần công ty, ai bảo cô không chỉ là Lạc U của Lạc gia, mà còn là Lạc U sau khi trùng sinh đâu, ưu thế của cô rất rõ ràng a.

Mà đối mặt với Lạc U cường thế cùng thẳng thắn, Tang Dư Ninh lại không biết nên trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là nói:

"Chuyện đầu tư không phải trò đùa, tôi cần phải nghiêm túc suy tính một chút, nhưng mà tôi rất muốn biết tiền vốn đầu tư trong miệng cô nói là bao nhiêu, cần chúng ta mỗi người một nửa, chắc cũng không ít đi."

Trong suy nghĩ của Tang Dư Ninh, có thể làm cho vị tiểu công chúa Lạc U này nghiêm túc tìm người chung vốn hợp tác làm kinh doanh châu báu, tuyệt đối không phải chuyện thường đi.

"Tiền vốn đầu tư là một triệu đi, nhưng mà sắp tới tôi không có được nhiều tiền như vậy, nếu như cô đồng ý hợp tác, vậy trước tiên phải giúp tôi ứng tiền trước."

Lạc U rất là tùy ý nói, giọng nói kia giống như là đang nói một trăm đồng, Tang Dư Ninh nghe đến mắt cũng tròn tròn.

Có người như vậy sao? Tiền đầu tư bỏ ra một nửa muốn làm đại cổ đông không nói, hiện tại đến tiền cô cũng phải giúp đỡ lấy ra, đây coi là chuyện gì a!

"Lạc đại tiểu thư đây là đang cùng tôi nói giỡn hay sao?"

Tang Dư Ninh nghĩ mình cũng người từng làm rất nhiều các cuộc mua bán lớn, hợp đồng hơn triệu cũng từng ký qua hơn mười đơn, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phương thức hợp tác "Đặc biệt" như vậy.

Hơn nữa đối phương còn nói đương nhiên như vậy.

"Đương nhiên...không phải."

Lạc U không nhịn được cười, hai cô gái cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, cuối cùng đều nở nụ cười.

Công ty trang sức nổi tiếng thế giới trong tương lai cũng chính là vào lúc này có bước đầu thiết lập, mà về tình hữu nghị giữa hai cô gái cũng là tại nơi này bắt đầu sinh sôi.

Lúc này Phó tổng giám đốc Tang Dư Ninh của tập đoàn Thiên Hữu, hơn nữa còn là Phó tổng giám đốc có thực quyền nhất định, nhưng chuyện hai người hợp tác cần một triệu tiền vốn, Tang Dư Ninh còn cần về nhà bàn bạc với ông nội của mình một phen.

Mà Lạc U cũng không có chuyện gì một thân nhẹ nhàng, sau khi tạm biệt Tang Dư Ninh, cô khó có được tâm tình đi dạo phố một lúc, mua một đồng hồ này nọ về nhà.

Cuối tháng tám, đoàn làm phim Thiên kim hắc đạo chuẩn bị thành lập, tuy rằng đạo diễn và biên kịch đã quyết định một bộ phận diễn viên.

Nhưng vẫn còn một vài vai quan trọng chưa xác định được, cho nên tổ kịch liền quyết định một ngày cử hành thử vai, làm cho một vài diễn viên không quá chắc chắn hoặc là có chút ý đồ đều đến tham dự.

Lạc U được xác định trăm phần trăm làm nữ diễn viên chính của bộ phim này, cũng được mời đến trong lần thử vai này, nhưng mà cô không phải tới để thử vai, mà là để làm giám khảo.

Trong phòng chụp ảnh, Lạc U và đạo diễn biên kịch ngồi chung một chỗ, mọi người cùng nhau chào hỏi vài câu cũng không có nói thêm gì nhiều.

Dù sao Lạc U cùng với bọn họ cũng chưa quen thuộc, chỉ là cách đây không lâu gặp qua một lần, hơn nữa còn là ở trong phòng làm việc của Lạc Học Tâm, hiện tại gặp nhau cũng không có gì để nói.

Hơn nữa thái độ của những người này đối với cô cũng không thể nói là thân thiện, vừa dò xét vừa hoài nghi, hoặc là còn kèm theo một điểm lấy lòng không dám đắc tội, nhưng bất luận là loại nào Lạc U cũng đều không thể nào thích được.

Nhưng mà ngược lại cũng không thể trách tới vấn đề thái độ của những người này, thân phận Lạc U bây giờ có chút thần bí.

Rất nhiều người đều biết sau lưng cô có chỗ dựa, biết cô có người che chở, nhưng không biết được rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì.

Hơn nữa khí chất Lạc U trong trẻo nhưng lạnh lùng, lịch sự tao nhã làm cho người ta có cảm giác xa cách, luôn luôn nghĩ có chút không dễ thân cận.

Tại đây muốn nói thái độ đoàn chính cũng chỉ có một người là đạo diễn Trần Dục, Trần đạo diễn năm nay mới vừa ba mươi tuổi, coi như là nhân vật mới xuất sắc trong giới đạo diễn, quay qua mấy bộ phim có được nhiều phản ứng rất tốt.

Lần này nhận quay Thiên kim hắc đạo, Lạc Học Tâm cũng đích thân thông báo với hắn một phen, để cho hắn chiếu cố Lạc U thật tốt, tuy rằng Trần Dục không biết thân phận của Lạc U, nhưng đối với Lạc Học Tâm có lòng kính ngưỡng.

Hơn nữa hắn coi như là đạo diễn được Lạc Học Tâm tự tay bồi dưỡng, tất nhiên sẽ giúp đỡ Lạc U, chỉ là thái độ làm người của hắn có chút trầm mặc ít nói, càng có một cái mặt than, chính là nghĩ muốn đối tốt với ai cũng nhìn không ra, làm cho Lạc U cũng xem như hắn ở trong đám người có thái độ bất chính.

Nhưng mà bất luận đám người kia đối với Lạc U có thái độ ra sao, bản thân Lạc U cũng không để ý.

Lý Ngang Vũ ngồi ở bên người cô đảo mắt, anh có chút bận tâm tình huống của tổ kịch, trong lòng lên kế hoạch làm thế nào giúp Lạc U cải thiện tốt các mối quan hệ, anh cũng không hy vọng nghệ sĩ của mình chịu một chút ủy khuất nào, mặc dù Lạc U tuyệt đối không phải là loại người sẽ chịu ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thử Vai Thiên Kim Hắc Đạo.

Lần thử vai này chủ yếu để chọn lựa hai vai nhân vật, một là nam diễn viên phụ đóng vai thuộc hạ đắc lực, một là diễn vai giáo sư huấn luyện và truyền thụ kiến thức về súng ống cho nữ chính trong phim.

Hai nhân vật kia tuy rằng không phải là nhân vật chính, nhưng phần diễn đều rất nặng, hơn nữa khả năng diễn xuất tuyệt đối phải xuất sắc.

Sau khi tin tức tuyển vai được truyền ra ngoài, cũng hấp dẫn sự chú ý của không ít người, mượn lần thử vai này mà nói, người muốn diễn vai thuộc hạ đắc lực cũng đã có ba người đến, diễn vai giáo sư huấn luyện đã có hơn năm người.

Diễn viên có thể đóng vai phụ này đều là những minh tinh có chút danh tiếng, thậm chí có còn diễn viên từng đóng vai nhân vật chính, dù sao bộ Thiên kim hắc đạo này coi như là chế tác danh gia.

Mà đi theo bên cạnh những minh tinh này tất nhiên là có người đại diện và trợ lý của họ, còn có một vài người thử vai của nhân vật khác, làm cho cả phim trường đều có cảm giác có chút sôi động.

Lạc U ngồi ở trên ghế, thời điểm bắt đầu cô còn đang chuyên tâm nghiên cứu kịch bản, ngẫu nhiên còn có thể thay đổi một chút chi tiết trên kịch bản.

Cô cảm thấy không cần phải diễn dựa theo toàn bộ chi tiết trong kịch bản, dù sao ý tưởng của biên kịch chưa chắc tất cả đều là chân lý.

Kiếp này cô một lần nữa đi vào giới giải trí, là vì ánh mắt chờ mong cùng nóng rực của Diệp Văn Thần, cũng là vì diễn ra vai diễn mà bản thân thật sự muốn diễn, cô cũng không muốn diễn vai diễn mà bản thân không đặt tâm vào nó giống như kiếp trước.

.

Chỉ là kịch bản còn chưa xem được hai trang, ở phía sau cách đó không xa truyền đến giọng nói bén nhọn không vui của người khác.

"Ai u, tôi tưởng đây là người nhặt rác nào đến đoàn phim thu phí phẩm đầu, không nghĩ tới lại là Vân Nham tiền bối, ha ha, thật đúng là trí nhớ của tôi tệ quá, chỉ là tiền bối tới nơi này làm gì a, không phải nói là rút khỏi giới giải trí sao, chẳng lẽ là không muốn rút ra còn muốn quay lại giành bát com cùng với người trẻ tuổi, ai, như thế là không đúng a, Vân Nham tiền bối già rồi, cũng nên nhường chỗ cho nhóm hậu bối rồi."

Giọng nữ vô cùng bén nhọn chế giễu, Lạc U thậm chí không cần quay đầu nhìn lại, liền có thể tưởng tượng ra dáng vẻ không tốt của người phụ nữ này.

Lạc U đối với người phụ nữ này không có hứng thú, trên thế giới này có quá nhiều người không tốt, nhưng vẫn quay đầu nhìn sang, bởi vì cô đối với Vân Nham trong miệng người phụ nữ này lại rất có hứng thú.

Rất nhiều fan đều nói một câu như vậy: Tôi là xem phim XX mà lớn lên!

Mà Lạc U từ nhỏ đến lớn tất nhiên cũng có mấy nghệ sĩ mà bản thân có chút quan tâm hoặc nói là yêu thích, mà người tên Vân Nham này chính là một cái trong số đó.

Chỉ là Vân Nham rời khỏi giới giải trí rất sớm, kiếp trước Lạc U còn chưa bước vào giới giải trí, cũng đã không tìm thấy bóng dáng của Vân Nham, dần dà cũng không nhớ rõ còn một người như vậy, thật không ngờ kiếp này một lần nữa lại nghe được cái tên này.

Truyện chỉ được đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên

Về mặt Vân Nham có chút xấu hổ, ở trong phim trường có rất nhiều người đều quay sang anh chỉ trỏ, mà trong ánh mắt của những người này nhìn anh có đồng tình cũng có châm chọc, cũng có một chút lạnh lùng.

Nhưng cho dù phải đối mặt với loại tình huống này, lưng Vân Nham vẫn thẳng tắp như cũ, chỉ là quả đấm nắm chặt của anh lúc này lại tiết lộ tâm tình tức giận cùng chặt vật.

Vân Nham tự nói với mình ở trong lòng, anh không còn là anh đế cao cao tại thượng kia nữa, cảm được thì cũng buông được mới là đàn ông, vì cuộc sống, vì đứa nhỏ, anh nhất định phải học được tính nhẫn nại.

Vân Nham chịu đựng phần nộ và tức giận trong lòng mình, cũng không nói gì chỉ đứng ở nơi đó, Lạc U có thể cảm nhận hết sức rõ ràng tình cảm mà người đàn ông này phải đè nén trong lòng, còn có một loại cứng cỏi không muốn khuất phục.

Lạc U không biết người đàn ông này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể khẳng định Vân Nham nhất định là xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa dường như còn là chuyện rất nghiêm trọng.

Mà lúc này Trần Dục ngồi ở bên cạnh Lạc U cũng giống như là đang lẩm bẩm nói:

"Ai, không nghĩ tới anh ta vậy mà thật sự tới."

Lạc U nhìn về phía Trần Dục, rất là trực tiếp hỏi:

"Chú ấy(*) tới làm cái gì?"

(*) Ở chỗ này mình xin giải thích một chút, tại vì Vân Nham lớn hơn Trần Dục một chút nên Trần Dục sẽ gọi Vân Nham là anh, còn Vân Nham lớn hơn

Lạc U khá nhiều (vì Lạc U hiện giờ mới chỉ 16 tuổi thôi) nên Lạc U sẽ gọi Văn Nham là chú đây cũng là sự tôn trọng của Lạc U với Văn Nham vì Lạc U từng ngưỡng mộ người này.

Trần Dục dường như có chút ngoài ý muốn trước sự trực tiếp của Lạc U, nhưng vẫn còn có chút thương cảm nói:

"Anh ấy muốn thử vai huấn luyện viên kia."

"Diễn vai phụ? Chuyện gì xảy ra? Chú ấy không phải đã rời khỏi giới giải trí rồi sao?"

Không phải là Lạc U không quan tâm tin tức của giới giải trí, mà là tin tức trong giới giải trí thật sự có rất nhiều, hơn nữa đa số đều không đúng sự thật, quan tâm cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Hơn nữa Lạc U cũng chỉ là người mới vừa bước chân vào giới giải trí, có chút chuyện trước đây đã xảy ra cô thật sự không biết.

.

Nghe được câu hỏi của Lạc U, sắc mặt Trần đạo diễn dường như không tốt lắm, do dự một chút lại không nói gì thêm, chỉ tiếc nuối lắc đầu, là lớn:

"Thử vai bắt đầu rồi, cũng đừng nói nhảm nữa, đọc đến tên ai thì người đó bước lên đây."

Lúc này Trần Dục lên tiếng rất rõ ràng là đang giải vây giúp Văn Nham, lực chú ý của mọi người chung quanh quả nhiên từ trên người Văn Nham dời đi chỗ khác, bắt đầu bận rộn nói lên vấn đề thử vai.

Lạc U có chút bất mãn nhìn Trần Dục muốn nói lại thôi, nhưng cũng không có ý tứ miễn cưỡng Trần Dục, xoay người nhìn về phía Lý Ngang Vũ đang ở một bên, vừa định hỏi, nhưng lại nghe được Tiểu Tiêu chủ động mở miệng nói:

"Văn Nham, hiện tại ba mươi lăm tuổi, mười bảy tuổi bắt đầu ra mắt công chúng, mười tám tuổi đạt được giải thưởng người mới xuất sắc nhất, hai mươi tư tuổi được nhận danh hiệu ảnh đế, hơn nữa lại đạt được rất nhiều giải thưởng lớn của trong ngoài và nước, ba mươi tuổi kết hôn, đồng thời cùng trong năm đó tuyên bố rút khỏi giới giải trí, năm ba mươi ba tuổi công ty phá sản, vì nguyên nhân vi phạm kinh tế bị bỏ tù hai năm, vừa ra tù cách đây không lâu, bị vợ cuốn hết tài sản trốn đi không rõ tung tích, chỉ còn lại có một đứa con gái hai tuổi do mẹ của hắn nuôi nấng, hơn nữa khi hắn bị bỏ tù thì truyền ra ngoài chuyện hắn hít thuốc phiện đồng thời bao nuôi tình nhân, danh tiếng cực kém, hơn nữa lưng đeo nợ khổng lồ, sợ dĩ nguyên nhân ở trong tù có thể nói là do cùng đường, vậy đây có lẽ cũng là lý do hắn muốn quay lại giới giải trí một lần nữa đi, nhưng mà trên thực tế hắn là bị oan uổng, người đàn ông này phẩm chất không tệ, chỉ là quá ngu ngốc, tiêu thư, cô còn muốn tôi nói lại cụ thể một chút không?"

(shizuka: Ở đây mình xin lưu ý một chút là Tiểu Tiêu gọi Văn Nham là hắn bởi vì đối với Tiểu Tiêu, Văn Nham chỉ là người lạ lại chỉ mang tính chất báo cáo kết quả nên mới xưng hô như thế)

Tiểu Tiêu loay hoay gõ lên máy vì tính trong tay, một bên nhìn tư liệu mình vừa điều tra ra vừa nói.

.

Giọng nói của Tiểu Tiêu cũng không lớn, cũng chỉ có Lạc U và Lý Ngang Vũ nghe được, hai người đều ngẩn người, sau đó Lạc U lộ ra vẻ mặt hiểu ra, thì ra bà ngoại đưa tiểu tử này cho mình, lại hữu dụng như vậy a.

Lý Ngang Vũ chỉ là trong nháy mắt kinh ngạc một chút, nhìn không được vụng trộm liếc mắt nhìn máy vi tính kia một chút, liền nghĩ có thể là Tiểu Tiêu tìm ra từ trên trăm độ, cũng không có kỳ lạ bao nhiêu.

Về phần một chút tin tức cụ thể trong miệng Tiểu Tiêu nói, Lý Ngang Vũ cũng không có tiếp tục suy nghĩ sâu xa, dù sao Tiểu Tiêu cũng chỉ là một đứa bé, cũng khó trách Lý Ngang Vũ không có nghi ngờ gì.

Bà ngoại Cổ là thật tâm yêu thương Lạc U, làm sao có thể lựa chọn một người vô dụng để ở bên người ngoại tôn nữ nhà mình a.

Tiểu Tiêu này nhìn đơn thuần khả ái, nhưng trên thực tế cũng là người mang tính chất tổng hợp, thành viên đội hộ vệ của Lạc U có sở trường gì, cậu đều biết một chút.

Nếu chỉ lấy ra một cái thì không coi là gì, nhưng gộp chung vào một chỗ thì người ngoài lại không thể sánh bằng.

Bà ngoại Cổ sợ dĩ đưa cậu đặt ở bên cạnh Lạc U, cũng để cho Lạc U bồi dưỡng được một quân gia có tài năng tổng hợp.

"Không cần, tôi rất hài lòng."

Lạc U rất hài lòng, tin tức này đúng là rất hài lòng, cũng là đối với Tiểu Tiêu hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ảnh Đế Vân Nham.

Bắt đầu thử vai, người thứ nhất thử vai chính là một nam thanh niên hai mươi tuổi tên là Hứa Chân, một đầu tóc đỏ nổi bật trông rất là xinh đẹp, làn da trắng nõn, mắt xéch hẹp dài, cả người nhìn qua có loại ảo giác vô cùng quyến rũ.

Hứa Chân thử vai thuộc hạ đắc lực, trên thực tế cũng chính là một vai côn đồ, nội dung thử vai là diễn một cảnh bị quần áo.

Nhưng mà cũng chỉ có một mình hắn diễn, không có quá nhiều lời kịch, chủ yếu vẫn là xem động tác thân thể và biểu cảm khuôn mặt, thật ra diễn có chút khó khăn.

Biểu hiện của Hứa Chân có chút miễn cưỡng, Lạc U chỉ nhìn một lần liền không tiếp tục xem nữa, Trần đạo diễn trái lại mặt không đổi sắc xem hết, sau đó trầm giọng kêu người kế tiếp.

Từng nghệ sĩ đến thử vai đều đơn giản giới thiệu bản thân một chút, sau đó nói một chút cảm nhận của bản thân đối với nhân vật này.

Sau khi Lạc U nghe được giọng nói của người thứ hai thì có chút ngạc nhiên ngừng đầu, giọng nói của người này nghe vô cùng êm tai.

Chỉ là khi cô nhìn thấy dáng vẻ của người kia, liền có chút kinh ngạc nhìn về phía Lý Ngang Vũ đang ở một bên.

"Ha ha, cái này coi như là kinh hi(*) đi, đứa nhỏ Lục Đình này quả nhiên là không sai, ở trong thời điểm huấn luyện cũng nhận được rất nhiều lời khen, lần này đến thử vai chính là được đích thân Lạc tổng đề cử đầu."

(*) Kinh hi: Kinh ngạc vui mừng.

Lý Ngang Vũ cười cười, nhìn cậu nhóc phía xa đã bắt đầu diễn, trong bụng có chút cảm khái, cũng không biết ánh mắt Lạc U làm sao có thể sắc bén như vậy, có thể phát hiện ra cậu nhóc này rất có năng lực, thật đúng là có chút thần kỳ.

Thiếu niên hiện tại đang tham dự thử vai chính là đứa nhỏ đưa cơm ngày ấy ở phim trường đệ nhất công chúa.

Thiếu niên này năm nay cùng tuổi với Lạc U, lớn lên có chút nhỏ gầy, nhưng giọng nói lại hết sức êm tai.

Ngày đó Lạc U nhận ra đây là một ca sĩ đẳng cấp Thiên vương tương lai liền đề cho Lý Ngang Vũ đến ký hợp đồng, sau đó trực tiếp đưa đến Tâm Tinh đi huấn luyện.

Hiện tại mới chỉ qua mấy tháng, đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn thân đều trở nên hơn hẳn người thường.

Lục Đình không phải là rất trắng, bề ngoài cũng chưa tính là xuất chúng, tối đa cũng chỉ có thể xem như là thanh tú.

Trước đây Lạc U coi trọng Lục Đình, cũng không phải là bởi vì bề ngoài của cậu, mà ở kiếp trước Lục Đình nổi danh cũng không phải là bởi vì vẻ bề ngoài, mà bởi vì giọng nói êm tai lại tràn ngập linh khí của cậu.

Tuy rằng bề ngoài của Lục Đình không đủ xuất chúng, nhưng lại thắng ở phần linh động, giống như giọng nói của cậu, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Lục Đình dường như có chút khản trương, lúc mới bắt đầu động tác vẫn còn có chút cứng nhắc, chỉ là khi cậu nằm trên mặt đất toàn thân co rúc vào cùng một chỗ run rẩy, không tiếng động thẳng có tiếng.

Toàn bộ mọi người nhìn một màn như vậy, đều có một cái đánh giá nhất định.

.

Người thứ ba lên sân khấu, người này chủ yếu là dùng ngôn ngữ để biểu đạt quá trình bị quần áo, tuy rằng cuối cùng cũng ngã xuống dưới đất, lộ ra dáng vẻ hung ác cũng không phục.

Cái này cùng với yêu cầu của kịch bản có một chút khác biệt, bởi vì trong kịch bản nhân vật thuộc hạ này là một người có bề ngoài nhìn qua mang dáng vẻ lưu manh, nhưng trên thực tế cũng là một vai biệt ẩn nhân âm trầm.

"Ánh mắt Lạc tổng bao giờ cũng vô cùng tốt a."

Sau ba giờ kết thúc thử vai nhân vật thuộc hạ đắc lực, Trần Dục vô cùng cảm khái nói một câu, trong giọng nói còn mang theo một chút kính nể rõ ràng.

Địa vị và danh tiếng của Lạc Học Tâm giới giải trí đều là không gì sánh được, mà nhân vật Lục Đình này coi như là đã được định xuống rồi.

"Trần đạo diễn, đây chính là nghệ sĩ mà tiểu U của chúng tôi coi trọng nga, Lục Đình tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng là một mầm non rất tốt a, Lạc tổng cũng đã nói, nếu như có thể, Trần đạo diễn thử nghe giọng hát của cậu ấy xem, bài hát cuối phim của bộ phim này không phải còn chưa có xác định

sao."

Lý Ngang Vũ ở một bên rất hợp thời nói vài câu, đây cũng là điều Lạc Học Tâm dặn dò anh, nếu như Trần Dục đối với Lục Đình hài lòng, thì nên nói ra một câu như vậy, còn vấn đề có cần hay không tất nhiên là sẽ không miễn cưỡng.

"Bài hát cuối phim? Lục Đình biết ca hát?"

Trần Dục có chút kinh ngạc, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy có thể làm được sao, nhưng nghĩ đến đây là do Lạc Học Tâm nói, hoài nghi cũng ít đi vài phần.

"Đương nhiên được, có thời gian để cậu ấy hát cho anh nghe một chút."

"Được."

Đều nói nhân mạch trong giới giải trí rất quan trọng, hiện tại cái này cũng không phải nữa, có đôi khi có một cơ hội lại rất quan trọng, thật ra cũng chỉ là một câu nói, chỉ là cơ hội như vậy, không phải người nào cũng đều có thể có được.

.

Tiếp tục thử vai, kế tiếp đó là trong năm người chọn một người diễn vai huấn luyện viên.

Người thứ nhất lên sân khấu chính là một minh tinh khá có danh tiếng hay đóng vai phụ, tuy chưa đóng qua nhân vật chính, nhưng đã diễn qua rất nhiều vai phụ, hơn nữa được khen là diễn viên đóng vai phụ tốt nhất, ban đầu cũng là người thích hợp mà Trần Dục lựa chọn.

Thử vai huấn luyện viên chính là diễn một cảnh huấn luyện, trên thực tế chính là diễn cảnh huấn luyện Lạc U, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có một người biểu diễn, vị minh tinh này diễn vai phụ rất có khí thế, trên người cũng mang theo một loại cảm giác giống như quân nhân, dường như là cố ý học qua.

Trần Dục xem qua, nhẹ nhàng gật đầu một cái, xem như tương đối hài lòng.

Người thứ hai là một người đàn ông trung niên, so với người thứ nhất thì lớn tuổi hơn một chút, danh tiếng thấp một chút, khí thế cũng yếu đi rất nhiều, dường như đã có ý định bỏ cuộc, kỹ năng diễn xuất cũng không được xuất sắc.

Lúc người thứ ba bắt đầu vẫn chưa nói gì liền bị Lạc U loại bỏ, không phải là đối phương không đủ ưu tú, mà là do hình tượng thật sự không thích hợp, tuổi quá nhỏ, nên thử vai thuộc hạ mới đúng.

Nhưng mà kỹ năng diễn xuất của đối phương coi như còn có khả năng, nhưng mà cũng không tính là xuất sắc, Lạc U liền trực tiếp hủy bỏ.

Đối với nhân vật huấn luyện viên trong kịch bản này là làm thầy giáo của cô, cô cũng rất xoi mói, bởi vì tình cảm của cô đối với người này vừa là thầy vừa là cha, tuyệt đối không có khả năng miễn cưỡng.

.

Người thứ tư lên sân khấu, người đàn ông này nhìn qua hơn ba mươi tuổi, nhưng nhìn rất lạ mắt, sau khi nghe qua giới thiệu mới biết, đây là một quân nhân mới xuất ngũ không lâu.

Một thân khí tức quân nhân so với người thứ nhất còn nồng đậm hơn, thực hiện các loại động tác huấn luyện tiêu chuẩn làm cho trước mắt mọi người sáng ngời, cũng rất phù hợp với hình tượng lính giải ngũ của huấn luyện viên trong kịch bản.

Ngay cả Trần Dục cũng không nhận được gật đầu, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, dường như đang suy nghĩ người thứ nhất với người thứ tư rốt cuộc người nào thích hợp hơn.

"Người kế tiếp, Vân Nham."

Người thứ năm cũng chính là người cuối cùng, Vân Nham trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán liền đi lên.

Vân Nham bắt đầu thân thể cũng không đứng thẳng giống như mấy người trước, ngược lại là lộ ra một tia hơi thở chán nản, hai tay chống đầu toát ra một loại biểu tình vô lại, sau đó trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc nhìn chăm chú, từ trong túi móc ra một hộp thuốc lá, dáng vẻ cực kỳ tiêu sái châm một cây, chậm rãi hút một hơi, hơi nheo mắt lại lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, mới trầm giọng mở miệng nói:

"Tiểu công chúa, đánh nhau là một cuộc sống cực khổ, nếu như cô không làm được, thì nhanh về nhà bú sữa mẹ đi."

Vân Nham dứt lời, toàn trường ồ lên, những người tới tham gia thử vai trong tay đều có kịch bản, tuy rằng chưa chắc là cuối cùng sẽ dùng đến, nhưng cũng rất là đầy đủ, nhưng diễn xuất của Vân Nham hiện tại lại hoàn toàn khác so với kịch bản.

Trần Dục đều gạt mình trong chốc lát mới phản ứng được, lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, trong đó cũng có một tia rối rắm.

Vân Nham rất nhanh liền biểu diễn xong, cũng không nói thêm gì, trong lúc mọi người ở đây nhìn chăm chú lẳng lặng rời đi, Lạc U nhìn bóng lưng Vân Nham rời đi, trong mắt phi thường sáng sủa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chị Không Muốn Nhìn Thấy Cô.

Buổi thử vai kết thúc, nhân viên của tổ kịch chủ yếu mở một cuộc họp nhỏ, vấn đề chủ yếu chính là chọn người diễn vai phụ.

Đối với vai thuộc hạ đặc lực, nội bộ tổ kịch có hai loại ý kiến.

Ý kiến thứ nhất là lựa chọn Hứa Chân có chút danh tiếng hơn nữa năng lực thể hiện rất mạnh.

Ý kiến thứ hai đó là Lục Đình vừa mới xuất hiện chưa có danh tiếng hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, nhưng mà diễn xuất của Lục Đình cũng rất có sức cuốn hút, trong chốc lát xảy ra không ít tranh chấp.

Lạc U đối với điều này cảm thấy rất nhàm chán, sau một lúc giống như là xem cuộc vui nhìn mọi người cãi vã, liền đem ánh mắt quét về phía người cũng bảo trì trầm mặc giống mình, Trần đạo diễn.

Trần Dục cũng nhận ra được ánh mắt không kiên nhẫn của Lạc U, thoáng sững sốt, trong lòng có chút bất đắc dĩ cười thầm, anh vậy mà lại cảm thấy một tia áp lực từ trong ánh mắt đậm đặc của Lạc U, không thể nói là không thần kỳ.

"Được rồi, đừng ồn ào nữa, nhân vật này sẽ chọn Lục Đình, kế tiếp thảo vấn đề chọn người đóng vai luận huấn luyện viên."

Lục Đình diễn xuất quả thật không tệ, hơn nữa còn có hậu trường mạnh mẽ như vậy, Trần Dục chọn coi như là hài lòng, vừa này không lên tiếng cũng chỉ là để cho mọi người có một cơ hội phát biểu ý kiến của chính mình, nhưng chọn hay không chọn còn phải coi tính toán của anh, hơn nữa anh chủ yếu suy xét vấn đề chọn người diễn vai huấn luyện viên.

Trong kịch vai huấn luyện viên là một người có nội tâm tương đối mâu thuẫn, hắn là quân nhân xuất ngũ, nhưng mà bởi vì một số nguyên nhân nên gia nhập vào trong xã hội đen, toàn bộ kiến thức đều học từ chính quốc gia, dường như lại làm chuyện nguy hại quốc gia, hắn mâu thuẫn, hắn rối rắm, nguyên nhân khiến hắn sa ngã...

Toàn bộ đều có thể trở thành đề tài để thảo luận, vấn đề quan trọng mà nhân vật này phản ánh ở trong kịch bản là những ẩn dấu nội hàm, không phải do Trần Dục không thận trọng, hơn nữa nội tâm của anh lúc này cũng có chút phức tạp.

.

Người thứ nhất, người thứ tư và người thứ năm, cả ba người này đều có sự đặc sắc riêng.

Người thứ nhất rất có danh tiếng hơn nữa diễn xuất rất lão luyện.

Người thứ tư là quân nhân mới vừa xuất ngũ tương đối phù hợp với hình tượng trong kịch bản.

Mà người thứ năm lại là anh đế Vân Nham, một người có danh tiếng cực kém, tuy rằng sửa lại kịch bản, lại là một diễn viên làm cho anh nghĩ càng thêm hợp ý.

Trần Dục không biết nên lựa chọn như thế nào, không thể làm gì khác hơn là trước nghe một chút ý kiến của mọi người.

"Người thứ nhất Tôn Diễn đi, có danh tiếng có kỹ thuật diễn xuất, nhiều lần nhận được lời khen là diễn nam phụ rất tốt, diễn nhân vật huấn luyện viên này là thích hợp nhất."

"Người thứ tư là quân nhân xuất ngũ cũng không sai a, tuy rằng diễn xuất có chút kém, nhưng sức cuốn hút sẽ càng mạnh, hơn nữa cũng có nửa điểm, dù sao cũng có thân phận là quân nhân xuất ngũ chân thật."

"Nhưng diễn xuất không tốt sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của phim, vẫn là Tôn Diễn hợp hơn một chút, hơn nữa bản thân hắn còn có nhân khí..."

Trong chốc lát trong phòng hội nghị vang lên âm thanh tranh luận không ngớt, chỉ có Trần Dục và Lạc U vẫn duy trì trầm mặc như cũ.

Mà biên kịch Chu Ung lại nghiêng về phía Tôn Diễn, về phần người đại diện của nhà đầu tư lại nghiêng về phía quân nhân mới xuất ngũ kia, nhưng cũng không có nhiều lời, mà ánh mắt lại lén nhìn xem sắc mặt của Lạc U, trước khi hắn đến đây đã được Lạc Học Tâm thông báo qua, tất cả ý kiến đều lấy Lạc U làm chủ.

"Trần đạo diễn và Lạc tiểu thư, ý kiến của hai người là gì, nếu không hai người cũng nói một chút đi?"

Chu Ung nhìn tình cảnh tranh cãi ầm ĩ cũng có chút nhức đầu, bất đắc dĩ nhìn về phía hai người đang trầm mặc, thật ra bọn họ ở chỗ này ầm ĩ thì có ích lợi gì đâu, tuy rằng hắn là biên kịch, nhưng người quyết định lại là đạo diễn a, hơn nữa còn có nữ nhân vật chính thân phận thần bí Lạc U này ở đây, hắn ngược lại quan tâm đến ý kiến của bọn họ a.

"Cái này, tiểu U có ý kiến gì không?"

Trần Dục còn đang do dự, suy nghĩ một chút liền hướng về phía Lạc U ở một bên hỏi, anh kỳ thực cũng có chút tò mò.

Mà Lạc U không có một chút do dự, giọng nói đậm đặc lại kiên định phun ra hai chữ:

"Vân Nham."

Lần này tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều hết chỗ nói rồi, thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc U.

"Vân Nham? Không thích hợp a, danh tiếng của hắn, tầm tã..."

Phó đạo diễn ở một bên lắc đầu một bên phát ra tiếng tã tã, trên mặt toát ra một chút khinh thường, rõ ràng cũng không coi trọng Vân Nham, mà thật ra câu nói của hắn cũng đại biểu cho tiếng lòng của đại bộ phận những người đang ngồi ở đây.

Lạc U hơi hơi nheo mắt lại, không để ý đến tên phó đạo diễn kia, mà là nhìn về phía Trần Dục đang có chút kinh ngạc ở một bên, dường như là đang chờ Trần Dục đáp lại.

"Tiểu U làm sao cho rằng Vân Nham là thích hợp đâu?"

Trong phòng hội nghị hơn mười người, không phải nói là Tôn Điền, thì lại nói là tên quân nhân xuất ngũ kia, nhưng không một ai đề cập qua Vân Nham, lại không ngờ Lạc U sẽ nói ra, hơn nữa còn là dùng giọng nói khẳng định như vậy, làm sao không để cho Trần Dục kinh ngạc đâu.

Dù sao ở trong lòng anh, cũng cho rằng Vân Nham thích hợp nhất, chỉ là danh tiếng của tên kia, anh thật sự là sợ ảnh hưởng tiêu cực tới bộ phim a.

"Kỹ năng diễn xuất tốt, có sức cuốn hút, cảm giác, chú ấy chính là lựa chọn thích hợp nhất."

Lúc Vân Nham thử vai diễn ra một màn kia làm cho Lạc U hết sức hài lòng, cái loại cảm giác trong vô lại mang theo chính khí này, trong cổ chấp mang theo cảm giác bị đè nén, liếc mắt một cái liền để cho cô nghĩ, đây mới là hình tượng nên có của huấn luyện viên trong kịch bản.

"Ài, cô nói rất có lý, thế nhưng ảnh hưởng của Vân Nham quá tệ, những chuyện kia của anh ấy có thể nói là mọi người đều biết, người mắng anh ấy có rất nhiều, ai dám lựa chọn? Tiểu U, tôi cũng rất ngưỡng mộ kỹ năng diễn xuất của Vân Nham, thế nhưng loại mạo hiểm này lại không thể liều lĩnh, cô là người mới, có một số thứ còn không thể hiểu hết."

Trần Dục lời nói thâm thúy nói, trong giọng nói mang theo sự tiếc nuối cùng áp lực, anh làm sao không ngưỡng mộ Vân Nham, nhưng mà anh lại không thể không vì những người khác trong tổ kịch lo lắng, loại mạo hiểm này, anh không gánh nổi.

Không hiểu? Lạc U đối với hai chữ này có chút khinh thường, nhưng cũng không nói ý kiến phản bác nào, mà là nói thẳng:

"Chọn chú ấy đi, bất luận có nguy hiểm nào tôi sẽ gánh chịu, trong tổ kịch có người nào có bất kỳ thành kiến gì đối với quyết định lần này đều có thể rời khỏi tổ kịch, chỉ phí vì phạm hợp đồng một xu cũng không lấy."

Lần này một lần nữa Lạc U tiến vào trong giới giải trí cô muốn che giấu thân phận của mình, cô không thích quá mức phách lối, cũng không muốn bởi vậy đi hấp dẫn lực chú ý của đại chúng.

Nhưng cô đã có chút coi nhẹ cá tính cường thế không chấp nhận những người khác chất vấn bản thân, có nhiều thời điểm khiếm tốn thật ra cũng có càng nhiều phiền phức hơn, đúng là nhiều chuyện đều có lợi có hại như nhau.

Cho nên lúc này, Lạc U cũng không muốn khiếm tốn nữa, ngược lại vô cùng cường thế đứng dậy, dù sao mặc kệ thảo luận như thế nào, kết quả cuối cùng cũng giống nhau, Vân Nham người này, cô không chọn thì không thể!

Nếu như nói đề nghị ban đầu của Lạc U cũng chỉ làm cho những người đang ngồi ở đây kinh ngạc, như vậy hiện tại sau khi Lạc U mạnh mẽ lên tiếng như vậy, những người này sẽ không chỉ đơn giản là kinh ngạc như vậy.

Phó đạo diễn vừa nãy mới nhảy ra phản đối liền đỏ mặt, giọng nói có chút chua ngoa nói:

"Đừng tưởng rằng có chút danh tiếng thì chuyện gì cũng có thể làm, nói cái gì đều có thể nói, cô chịu trách nhiệm, cô có thể chịu cái trách nhiệm gì, cô có khả năng gánh chịu tổn thất, hay có thể bảo đảm bộ phim này nhất định thành công, khả năng diễn xuất của Vân Nham không sai mọi người đều biết, nhưng là với danh tiếng của hắn, để cho hắn tiến vào tổ kịch thì bộ phim này sẽ bị phá hủy, còn có rời khỏi đoàn làm phim không mất một xu phí vì phạm hợp đồng nào, cô cho là cô là ai a."

Bất luận là lúc nào hay ở địa điểm nào, luôn luôn có một số người cần đóng vai kẻ đàn độn, nếu không tại sao có thể chứng minh chỉ số thông minh của nhân loại khác biệt đâu.

Giống như là hiện tại, người thông minh đều hiểu được quan sát sắc mặt để mà nói chuyện lấy tình chế động, chỉ có kẻ đàn độn mới có thể là người đầu tiên đứng ra, cái gì cũng đều không rõ, chỉ vì nói vài câu chưa chắc sẽ có hiệu quả gì.

Người ngay thẳng chưa chắc đã là khuyết điểm, có lẽ vẫn là ưu điểm, nhưng trong rất nhiều trường hợp, lại càng cần dùng đầu để suy nghĩ nữa, ở trong giới giải trí, người không có đầu óc, luôn luôn là người bị loại ra nhanh nhất.

Trong phòng hội nghị nhất thời im lặng, ánh mắt của Lạc U lạnh lùng đảo qua mọi người, cuối cùng đem tầm mắt rơi đến trên người vị phó đạo diễn này.

"Bây giờ anh có thể rời khỏi nơi này."

Giọng nói của Lạc U cường thế mà lạnh lùng, làm cho phó đạo diễn kia cũng không nhịn được co rúm lại một chút, nhưng lập tức liền không phục đứng lên, vỗ bàn tức giận kêu lên:

"Cô dựa vào cái gì, làm sao có thể lựa chọn một người như Vân Nham, cô đây là muốn hủy toàn bộ đoàn làm phim sao!"

Lần này Lạc U không nói gì thêm, mà nhìn về phía người đại diện của nhà đầu tư, Lạc Thừa Bân, một người đàn ông hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nghe nói còn là họ hàng xa của Lạc gia, là cấp dưới làm việc cho Lạc Học Tâm, trước kia chưa từng gặp qua Lạc U, chẳng qua đối với thân phận của Lạc U cũng có biết một hai, tất nhiên sẽ rõ ý tứ của Lạc U.

"Tôi là người đại diện của nhà đầu tư mời anh đi ra ngoài, đoàn làm phim này không chào đón anh."

Một phó đạo diễn mà thôi, Lạc Thừa Bân vẫn có quyền lợi nói ra những lời này, người có quyền phát biểu đối với bộ phim này là Lạc Học Tâm và Lạc U, người đại diện của nhà đầu, thứ hai mới là đạo diễn Trần Dục.

Mà lúc này Trần Dục chỉ nhẹ nhàng cau mày vẫn duy trì trầm mặc, không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

"Lạc tiên sinh, anh làm sao có thể làm như vậy? Tôi cũng vì muốn tốt cho đoàn phim, chẳng lẽ anh muốn nhìn bộ phim này cứ bị hủy đi như vậy hay sao, căn bản là không thể lựa chọn một người như Vân Nham, với danh tiếng của hắn, các người cho là hắn vẫn là ảnh đế như trước kia sao, nếu như chọn hắn, tôi dám cam đoan, các người nhất định sẽ không thu được vốn gốc về..."

Phó đạo diễn cũng là bị tức giận muốn hôn mê, giọng nói cấp bách giải thích, là lo lắng, cũng là kinh hoàng, hắn thật không ngờ bởi vì một chuyện đơn giản như vậy, đã bị đá ra khỏi đoàn làm phim, phải biết rằng loại chuyện này mà truyền đi, hắn đã có thể bị cấp trên vứt bỏ.

.

"Được rồi, mời anh đi ra ngoài."

Lạc Thừa Bân cắt đứt lời giải thích của phó đạo diễn, bất luận sự thật như thế nào, bất luận bởi nguyên nhân gì, ở trước mặt cường quyền, giải thích đều là vô lực.

Thật ra ở trong lòng Lạc Thừa Bân, làm sao không phải tán thành với ý tưởng của phó đạo diễn đâu, thế nhưng lời nói của Lạc U chính là quyết định, hắn cũng không thể ngu xuẩn giống như vị phó đạo diễn này, đắc tội người không nên đắc tội.

Sau khi phó đạo diễn bị mời ra ngoài, thời điểm mọi người lần thứ hai đem ánh mắt rơi vào trên người Lạc U, đều mang một chút mùi vị thận trọng.

"Trần đạo diễn, nếu như việc lựa chọn diễn viên đều đã quyết định xong, chú nhanh chóng đi thông báo cho bọn họ biết a, tôi đi về trước."

Lạc U đứng dậy, không để ý đến vẻ mặt của mọi người, đi thẳng ra khỏi phòng họp, khí thế mang theo lệnh khiến người ta không thể chất vấn.

Cường thế cũng tốt, độc tài cũng được, bất luận là công việc có nặng nhọc hay không đối với Lạc U, đều như nhau.

Đầu tháng chín, trường học khai giảng, Lạc U lên lớp mười một, chủ nhiệm lớp tự mình gọi điện thoại thông báo cho Lạc U, Lạc U kiểm tra lại thời khóa biểu, phát hiện bản thân có vài ngày rảnh rỗi, liền đến trường học báo danh.

Ở trong trường học Lạc U vốn chính là người nổi tiếng, về thân phận, địa vị hay tướng mạo đều là đối tượng mà mọi người cung kính ngưỡng mộ, mà bây giờ Lạc U càng mang theo hào quang của đại minh tinh, trở thành tồn tại được vạn người chú ý.

Phim đệ nhất công chúa sớm đã trở thành đề tài nóng hổi để mọi người bàn tán, mà nữ nhân vật chính Lạc U cũng hoàn toàn xứng đáng trở thành đối tượng được mọi người theo đuổi, nhất là những thiếu nam thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, càng đem Lạc U trở thành thần tượng của bản thân.

Trong trường học, Lạc U mới vừa xuất hiện không lâu liền bị đoàn người ngăn chặn, một đồng nghiệp cầm vở đi xin chữ kí, làm cho Lạc U không kiên nhẫn nhíu mày.

Nhất là lúc có một bạn học nam vô cùng kích động muốn cầm cổ tay của cô, cô càng không chút khách khí cho đối phương một đòn ném qua vai đã

từng học qua, trực tiếp đem đối phương vút vào trong đám người, dẫn tới vô số tiếng kêu sợ hãi.

"Không muốn bị đánh thì cách xa tôi một chút."

Lạc U hơi hơi ngửa đầu, giọng nói có chút kiêu ngạo.

Thời điểm Lạc U đi tới phòng học, toàn bộ mọi người trong lớp đều nhìn cô, bao gồm cả hai người để cho Lạc U chú ý, đó là toàn thân càng ngày càng tiêu tụy Trịnh Nghị Phong, còn có nhìn như hâm mộ thật ra là đang ghen tỵ Hứa Quỳnh.

Lạc U mới vừa ngồi xuống, Hứa Quỳnh liền đi tới, dùng giọng nói nịnh nọt giọng nói:

"Chị tiểu U, chị thật sự là càng ngày càng đẹp, phim đệ nhất công chúa hiện tại cực kỳ nổi tiếng, em là fan hâm mộ của chị nga, chị có thể ký tên cho em hay không a?"

Bối cảnh gia đình Hứa Quỳnh thật ra là rất tốt, nhưng so với Lạc U vẫn còn kém rất lớn, mà từ sớm Hứa Quỳnh đã rất ngưỡng mộ các đại minh tinh này, thậm chí muốn tham gia vào giới giải trí, chỉ là người nhà không đồng ý mà thôi.

Nhưng ở trong trí nhớ kiếp trước của Lạc U, Hứa Quỳnh vẫn tiến vào trong giới giải trí, hơn nữa còn là nhờ vào quan hệ của Lạc U, mới trở thành một nhân vật không tồi, cuối cùng thậm chí còn lẫn lộn đến bên người Trịnh Nghị Phong, trở thành tiểu tình nhân của hắn.

Ký ức trong đầu Lạc U chợt lóe lên, đối với Hứa Quỳnh càng thêm chán ghét, cũng không biết cô gái này có phải chỉ có một con mắt hay không, trên mặt cô rõ ràng hiện lên vẻ chán ghét như vậy, đối phương như thế nào lại nhìn không thấy đâu.

"Đúng vậy, tiểu U, em cũng ký tên cho anh, anh hiện tại cũng là fan của em a."

Trịnh Nghị Phong cũng nở nụ cười bu lại, kiểu da mặt có chút dày.

"Lại gọi tôi là tiểu U? Chúng ta rất quen thuộc?"

Giọng nói của Lạc U thản nhiên, muốn hỏi cô vì sao không thích đến trường học, nguyên nhân chủ yếu tuyệt đối là bởi một nam một nữ trước mặt này, cô cảm giác tính tình của mình thật tốt, còn có tâm tình đi ứng phó với hai người này, nếu như không phải là vì kế hoạch báo thù của cô, cô đã sớm phải người của Cổ Sát đem hai người này giết đi!

Thật ra kế hoạch báo thù của Lạc U cũng không quá phức tạp, cô chính là muốn dẫn dắt hai người này, làm cho hai người này sống không tốt, sau đó mười năm sau, để cho hai người bọn họ cũng nếm mùi vị bị người ta đẩy xuống từ tầng tám mươi tám, chính là cái gọi là ăn miếng trả miếng!

"Hắc hắc, tiểu U, em cũng đừng cùng anh để ý chuyện này, anh nghe nói gần đây em lại muốn quay một bộ phim mới, em xem có vai thích hợp với anh hay không, nếu không anh cũng đi thử một chút?"

Hình tượng của Trịnh Nghị Phong còn rất tốt, nhưng những lời này nói ra cũng chỉ là câu nói đùa.

Lạc U không để ý, nhưng Hứa Quỳnh ở một bên ánh mắt sáng lên, có chút hưng phấn nói:

"Đúng vậy đúng vậy, chị tiểu U, chị xem có vai nào thích hợp với em hay không, chị giới thiệu cho em một cái, từ nhỏ em đã mơ được làm ngôi sao, có thể cùng chị đóng phim nga, vậy thì càng tốt hơn a."

Cùng nhau đóng phim? Nằm mơ đi a!

"Hứa Quỳnh, cách chị xa một chút, chị không muốn nhìn thấy cô, hiểu chưa?"

Giọng nói của Lạc U không lớn, nhưng người trong toàn bộ phòng học cũng đều nghe thấy được, trong lúc nhất thời trong phòng học vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại phản động tầm mắt muốn xem náo nhiệt nhìn sang, còn có sắc mặt của Hứa Quỳnh thoáng cái liền trở nên tái nhợt.

Bị Lạc U nhục nhã trước mặt mọi người như vậy, dường như là trong nháy mắt, Hứa Quỳnh liền trở thành đối tượng bị toàn bộ trường học bài xích.

Không người nào dám trêu chọc Lạc U, cũng sẽ không có người đi trêu chọc Lạc U, mà người bị Lạc U bài xích không muốn nhìn thấy, vậy dĩ nhiên cũng là đối tượng bị mọi người bài xích đối.

Dù sao cũng không có ai thích tìm phiền toái, huống chi bản thân Hứa Quỳnh cũng không phải người làm cho mọi người muốn nhìn thấy, có chút cao ngạo, có chút nịnh nọt, luôn luôn vây quanh bên người Lạc U và Trịnh Nghị Phong.

Thật ra có nhiều người đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, lúc này bị Lạc U nhục nhã trước mặt mọi người, mọi người càng dễ xem náo nhiệt chiếm đa số.

Trịnh Nghị Phong đứng ở một bên dường như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ nhú mồm liền bảo trì im lặng, sắc mặt Hứa Quỳnh vô cùng khó coi, đứng tại chỗ liền khóc lên, bùm mặt chạy ra khỏi phòng học, cô ta cũng là không mặt mũi ngay ngốc ở chỗ này.

Kiếp trước Lạc U chính là cao ngạo tới đâu cũng rất ít có thời điểm không tốt như vậy, dù sao có rất ít người làm cho cô phần nộ chán ghét đến trình độ như vậy.

Kiếp này, cũng chỉ có thể trách chính bản thân Hứa Quỳnh, thế nhưng không có mắt lại đụng vào cô, Lạc U làm sao còn có thể khách khí đâu!

Tiết học đầu tiên là môn Anh ngữ, lúc cô giáo đi vào còn không có cảm giác cái gì, chỉ cảm thấy lớp học hôm nay cực kỳ yên tĩnh, ngược lại tâm tình không tệ, nhưng mà khi tầm mắt của cô giáo đảo qua, thời điểm chú ý tới Lạc U, về mặt liền không nhìn được kinh ngạc.

"Ai ư, khách quý ít đến a, Lạc đại tiểu thư của chúng ta hôm nay đi học, còn thật là khó khăn a."

Cô giáo dạy Anh ngữ - là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhìn qua có chút đáng vẻ khôn khéo, là giáo viên du học nước ngoài về nước, cũng là một trong các giáo viên dạy Anh ngữ tốt nhất trường cao trung này.

Chỉ là thái độ làm người có một chút thói xấu, luôn luôn nghĩ người người nên bình đẳng, giai cấp đặc quyền là bị ghét nhất, mà Lạc U là đại biểu điển hình cho giai cấp đặc quyền mà cô ghét nhất.

Thật ra ở trong trường học quý tộc này, đặc quyền có thể nói là chỗ nào cũng có, chỉ là có nhiều đặc quyền cũng có vẻ có chút bình thường, hơn nữa nội quy trường học cũng coi như là nghiêm ngặt, học sinh cũng sẽ không quá phạm.

Nhưng Lạc U coi như là ngoại lệ trong ngoại lệ, chương trình học năm nhất chỉ học không được một phần năm quãng đường, ngay cả cuộc thi cũng không tới thi, cũng khó trách tâm lý của cô giáo này có chút khó chịu, nhìn không được chăm chọc hai câu.

Thời điểm Lạc U nghe nói như thế có một loại xúc động nhìn không được ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay không phải là cô đến nhầm a, như thế nào luôn gặp phải những người làm người khác không vui đâu.

"Cô giáo, ngày thường Lạc U rất bận rộn a, cô nhanh nhanh bắt đầu giảng bài đi, không nên làm lỡ thời gian của mọi người."

Trong lúc Lạc U đang cảm khái, Trịnh Nghị Phong ở một bên liền nhìn không được ra mặt thay Lạc U, hẳn đây cũng là gặp một cơ hội thật vất vả mới có được có thể làm cho Lạc U vui lên, không hề nghĩ ngợi liền đứng dậy.

Lạc U nghĩ, nếu như là ở kiếp trước, hành động này của Trịnh Nghị Phong thật đúng là có khả năng chiếm được một điểm ấn tượng tốt trong lòng của cô, nhưng kiếp này, lại chỉ cảm thấy làm ra vẻ dối trá nịnh nọt vô cùng chán ghét, khác biệt, tất cả đều khác biệt, người trong cuộc cùng người ngoài cuộc, đúng là có hai loại khái niệm a.

.

"Dù cho có bận rộn thế nào đi nữa cũng không thể quên thân phận của mình, hừ, hiện tại chúng ta bắt đầu học bài..."

Cô giáo vẫn là không nhìn được thi thắm vài câu, nhưng cũng biết đám học sinh này đều không phải dễ trêu, không có tiếp tục nói tiếp, tao niên(*)!

(*) Tao niên: Là một câu chửi của người Trung Quốc.

Trường học quý tộc chính là có sự khác biệt của trường học quý tộc, lớp Anh ngữ toàn bộ là giảng bài bằng tiếng Anh, hơn nữa nội dung giảng dạy cũng vô cùng sinh động phong phú.

Từ phương diện này đến xem, cô giáo dạy Anh ngữ không có việc gì lại đi gây sự này thật ra cũng có chút năng lực.

Nhưng Lạc U nghe nghe liền không nhìn được bắt đầu lơ đãng, gần đây chứng khoán của cô không thể kiếm được tiền, thứ nhất là bởi vì tiền vốn rút ra rất nhiều, còn thừa lại không đủ để làm tiếp, thứ hai cũng là bởi vì cô đối với giá cả thị trường của cô phiếu sắp tới có chút xa lạ.

Tuy rằng kiếp trước cô cũng chơi cổ phiếu, nhưng hai ba năm sau mới bắt đầu quen thuộc, mà mấy năm này cũng chỉ biết một chút cổ phiếu tăng tỉ giá đồng bạc không gian lâu dài, nhưng quãng thời gian này cũng có chỗ trống, điều này làm cho cô đang gấp gáp cần tiền rất là khổ não, dù muốn làm cái gì cũng cần đến tiền.

Kinh doanh trang sức đang được Tang Dư Ninh chuẩn bị kế hoạch xây dựng, kế hoạch chuẩn bị quay Thiên kim hắc đạo của đoàn làm phim cũng gần hoàn tất.

Tuy rằng đều bảo đảm có thể kiếm tiền, nhưng dù sao cũng phải chờ thêm một quãng thời gian, mà trong giai đoạn này, Lạc U có thể nói là nhờ cậy vào vốn của Tang Dư Ninh, dù sao Tang Dư Ninh chỉ đơn giản cho rằng là cho không bạch nhãn lang a.

Tuy rằng cô không biết xấu hổ đi làm như vậy, nhưng dù sao cũng không phải là phong cách của cô a, đây cũng chính là lý do cô tìm người khác hợp tác, nếu như là người khác tìm cô, trước tiên như thế nào cô cũng phải đập người kia một cước.

Lạc U đang suy nghĩ, hiện tại trong thời điểm này có cái gì kiếm tiền nhanh nhất, sau đó liền nghĩ tới cái khác, buồn lậu và bất động sản.

Thật ra phương tiện để kiếm tiền có rất nhiều, thế nhưng cho dù là cô sống lại mười năm trước, cũng không phải cái gì cũng biết a.

Cũng chỉ có những thương nghiệp đứng đầu mới có thể hiểu a, nga, nghĩ đến đứng đầu, Lạc U lại nghĩ tới IT và một chút phương diện chữa bệnh, thứ hai

còn có xí nghiệp hậu cần và khách du lịch cũng không sai.

Ai, các hạng mục tốt có rất nhiều a, thế nhưng lại cần tiền đầu tư, xây dựng công ty thì cần người, toàn bộ những thứ này đều là chuyện phiền phức.

Lạc U rất khổ não, vẻ mặt lo lắng cũng có chút rõ ràng, cô giáo trên bục giảng giảng bài vốn là vẫn chú ý tới Lạc U, càng đem một màn này xem vào trong mắt.

Nếu không đi gây sự liền gọi lên Lạc U lên trả lời vấn đề, bây giờ trong lòng cô giáo đi du học nước Anh về nói tiếng Anh rất tốt nghĩ, Lạc U chỉ là bình hoa tiểu thư cúp học lâu như vậy, phương diện học tập nhất định là cực kỳ không tốt.

Thời điểm Lạc U nghe được tên của mình thì vẫn có chút mờ mịt, ánh mắt nhìn về phía cô giáo trên bục giảng không tiếng động hỏi.

Cô giáo bĩu môi, dùng tiếng Anh lặp lại vấn đề một lần, vấn đề là để cho Lạc U nói một chút về phong cảnh của một điểm du lịch ở trong thủ đô mà cô thích nhất, tất nhiên là phải dùng tiếng Anh trả lời.

Lạc U suy nghĩ một chút, điểm du lịch gì mà mình thích nhất? Cố Cung? Trường Thành? Thiên Đàn?

Lạc U nghĩ những chỗ này đều rất tốt, Cố Cung đại diện cho truyền thừa của nền văn hóa Trung Hoa, Trường Thành là kiến trúc mang tính chất cột mốc, nhưng những chỗ này cũng không phải là nơi cô thích nhất, bởi vì nơi cô thích nhất là vườn bách thú, trong vườn bách thú có gấu trúc, chim cánh cụt là đáng yêu nhất.

Suy nghĩ một chút, Lạc U liền có đáp án, mở miệng đó là tiếng Anh chính tông nhất, giọng nói mang theo hơi thở quý tộc, quả thật đã làm không ít người khiếp sợ.

Lạc U không phải bình hoa, kiếp trước cũng không phải, kiếp này lại càng không thể nào, cô là con cháu được thế gia bồi dưỡng ra, có thể nói là quý tộc chính tông nhất Trung Hoa.

Những thứ cô học tuyệt đối là có nội hàm và chi tiết nhất, thậm chí nhất cử nhất động một cái nhăn mày một tiếng cười đều là từ nhỏ bồi dưỡng lên, khí chất ưu nhã tôn quý có từ trong ra ngoài, giống như hình tượng công chúa mà cô Lạc U chính là công chúa chính tông nhất.

.

Sắc mặt của cô giáo từ tùy ý đến kinh ngạc rồi đến xấu hổ, về sau trong tiết học cũng không kêu Lạc U lên trả lời vấn đề.

Sau khi Lạc U ngồi xuống liền bắt đầu tiếp tục suy nghĩ, làm cái gì mới tốt đâu?

Mà khí chất loại thần nhiên ưu nhã tùy ý ung dung hình này của cô, lập tức được các bạn học khác nhìn ở trong mắt kính nể ở trong lòng, sau khi tan lớp không lâu, một màn nho nhỏ phát sinh trong lớp này liền được truyền đi khắp toàn trường, làm cho trong thành tích huy hoàng của Lạc U lại có thêm một khoản nho nhỏ.

Mà Lạc U suy nghĩ cả tiết học đột nhiên lại nghĩ tới một vấn đề, cuối tháng chín năm nay, cũng chính là thời gian chưa tới một tháng nữa, ở trong nước có một khu vực xảy ra động đất cấp tám, số lượng người tử vong lên tới bảy vạn người, số người bị thương càng nhiều hơn lên tới hơn mười vạn người, tạo thành rất nhiều tổn thất nhưng lại không thể nào đoán trước được.

Có thể nói là toàn quốc đều đau buồn, thậm chí kiếp trước Lạc U còn dùng sáu quyền sở tài khoản chứa tiền tiêu vặt của mình đi làm tiền ủng hộ trợ cấp, hiện tại kiếp này sống lại, đối mặt với vấn đề nghiêm trọng như vậy, Lạc U nghĩ, bản thân có phải là nên làm một chút gì đó?

Hiệu ứng bướm bướm rất là đáng sợ, Lạc U chỉ muốn thay đổi vận mệnh của mình cùng với người nhà, nhưng cũng không có nghĩ tới sẽ can thiệp vào việc lớn của quốc tế.

Chỉ là chuyện liên quan tới tính mạng con người này, Lạc U có lãnh tính lãnh tình như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng không qua được những thứ đã khắc sâu trong lòng kia, coi như không nghĩ tới, nhưng bây giờ nghĩ tới, cô lại không thể mặc kệ không xen vào.

Hơn nữa gần đến thời điểm kia, một tháng di chuyển và phòng bị, cô cũng chỉ có thể mong muốn mọi chuyện sẽ không giống gay go như kiếp trước.

Học xong buổi học đầu tiên, Lạc U liền rời khỏi trường học, một lần nữa cố gắng học cũng không có ý nghĩa, chỉ làm lãng phí thời gian, những cái nên học hay không nên học cô đã sớm đều học xong, từ nay về sau, phỏng chừng một năm rưỡi nữa cũng sẽ không sử dụng đến.

Lạc U nghĩ đến chuyện động đất, nói thẳng là ý định nhưng không thể thực hiện được, cô cũng không phải là những chuyên gia của mấy cục địa chấn kia.

Nhiều nhất cũng chỉ là gọi điện thoại hoặc là viết phong thư báo tin cho các cơ quan bộ môn, nhưng lại sợ bị người cho rằng là bệnh tâm thần hoặc là tổ chức nguy hiểm bị chính phủ bắt lại, hoặc có lẽ đối phương căn bản không rảnh để ý, trực tiếp đem ý tốt của mình quăng đi, điều này tất nhiên là Lạc U không thể chấp nhận.

Như vậy nên làm cái gì bây giờ?

Lạc U rất nghiêm túc suy nghĩ lại, cuối cùng có chút cảm giác thúc thủ vô sách(*), không khỏi cảm khái một câu, đầu năm nay muốn làm người tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng a, cô cũng không thể nói cô là linh hồn sống lại trở về a, nói không chừng đến lúc đó người ta thật sự đem cô vứt vào bệnh

viện tâm thần đi.

(*) Thúc thủ vô sách: bó tay

Cuối cùng Lạc U quyết định ra hai con đường, con đường thứ nhất là con đường ngắn nhất, quan huyện không bằng hiện quân(*), nơi nào có vấn đề thì tự mình báo cáo lên trên đầu.

(*) Quan huyện không bằng hiện quân: Ý nói là dù có báo đến chính quyền cấp cao thì cũng không nhanh bằng báo trực tiếp đến cơ quan quản lý tại địa phương.

Mà con đường thứ hai còn lại là con đường phi thường rộng lớn, có câu nói thà rằng tin người này còn hơn không tin họ, việc cô cần phải làm là để cho một người biết tin tức này, về phần kết quả làm sao, cũng chỉ có thể làm hết sức mình.

.

Lạc U để cho Tiểu Tiêu lấy một cái thẻ điện thoại chưa đăng ký tên, lại từ trong tin tức internet của Cổ Sát lấy ra số điện thoại riêng của mấy người, hơn nữa còn sử dụng máy thay đổi giọng nói, điện thoại liền một cuộc lại tiếp tục một cuộc gọi đi, thời gian cấp bách, cô cũng không muốn lãng phí thời gian.

Số điện thoại của lãnh đạo đây tuyệt đối là số mà người bình thường không biết, lãnh đạo chức quyền càng cao càng là như vậy, cho nên khi một vị thủ trưởng nhận được một cuộc điện thoại lạ, biểu tình bình thường bất động như núi trời nên có chút ngưng trọng.

"Cô là ai?"

"Thủ trưởng, ông tin tưởng tiên đoán sao? Thật ra ông tin hay không tin đều không quan trọng, quan trọng là ... Tôi là một nhà tiên tri, ông có thể gọi là linh hồn, cũng có thể đem tôi xem như là một luồng u hồn, cuối tháng chín, có một trận động đất, nếu như có thể, để số lượng người tử vong ít đi, sau đó biết đâu chúng ta còn có thể liên lạc tiếp, tại đây tôi cũng không muốn nói nhiều, tiền điện thoại không còn nhiều, tạm biệt."

Một vị lãnh đạo ngơ ngác nhìn điện thoại, phản ứng đầu tiên chính là đây là điện thoại của một tổ chức khủng bố, tiếp theo cảm giác chắc là bệnh nhân tâm thần của viện bệnh tâm thần nào đó quên uống thuốc đi.

Nhưng rất nhanh liền rơi vào trong trầm tư, bởi vì bất luận là nguyên nhân gì, chỉ cần là người có thể biết đến số điện thoại này, về điểm này, cũng đủ khiến cho ông coi trọng, trên dưới toàn quốc, các nơi thế giới, người biết số điện thoại này cùng ông có liên lạc, không đến mười người, mà mười người này mỗi một người đều là một nhân vật hết sức quan trọng.

Nhưng bây giờ cuộc điện thoại này lại bị một người xa lạ hoặc có thể nói là một người thần bí biết, thậm chí còn thông báo một chuyện quý dị như thế, không phải do ông không thận trọng.

Lạc U cúp điện thoại liền lấy ra thẻ điện thoại, bẻ gãy ném vào thùng rác, lúc này mới để cho xe khởi động, rời khỏi cái nơi xa lạ này.

Cô đã làm hết sức mình giờ thì nghe theo ý trời đi, cúp điện thoại Lạc U liền đi đến trụ sở huấn luyện của Cổ Sát, một bên huấn luyện một bên tục tục suy nghĩ, cô rút cuộc nên làm cái gì để kiếm tiền đầu.

Huấn luyện đến trưa, thành viên đội hộ vệ của Lạc U đều tụ tập tại căn tin trong căn cứ cùng nhau ăn cơm.

Các loại bộ phận thiết bị trong căn cứ đều rất hoàn thiện, phòng ăn sắp xếp cũng rất tốt, trung tâm trên màn ảnh lớn đang phát các loại tin tức tình hình quốc tế, tuy rằng đều là các tin tức không liên quan đến thông tin cơ mật, nhưng mà vẫn là còn có chút nội dung.

Lúc đầu Lạc U cũng không có bao nhiêu hứng thú, nhưng khi cô nghe được một cái tin tức, lại nhìn không được trước mắt sáng ngời, đột nhiên có một ý tưởng hay.

Tin tức đang thông báo tình huống của cuộc thi đấu bóng rổ QBA, dự tuyển thi đấu đã bắt đầu, đây là cuộc thi đấu bóng rổ mang tính chất quốc tế, cũng là trọng tâm chú ý của người mê bóng rổ ở các quốc gia trên toàn thế giới.

Nhất là hội tụ cá cược rầm rộ cược mấy vạn triệu cho các đội bóng, càng làm cho cuộc tranh tài này tăng thêm một khoản nồng nhiệt, không thể nói là không điên cuồng.

Cá cược bóng rổ! Rốt cuộc Lạc U cũng nghĩ tới phương thức kiếm tiền nhanh nhất! Cô chưa xem qua một trận đấu bóng rổ nào, nhưng không thể bỏ qua rất nhiều người thích xem bóng rổ ở xung quanh.

Kiếp trước cô không phải là phần tử thích trốn học, chỉ là ngồi ở trong phòng học nghe bọn con trai kia thảo luận vấn đề trận đấu kích thích như thế nào, như vậy cũng đủ để Lạc U nhớ kỹ đội bóng nào thắng lợi cuối cùng hàng năm.

.

Lạc U lại một lần nữa biết ơn trí nhớ hết sức ưu tú của bản thân, rốt cục để cho cô nghĩ được một phương thức kiếm tiền tốt như vậy, chỉ là lại có một vấn đề nữa, cá cược bóng rổ cần tiền vốn a, tiền vốn ban đầu nên chuẩn bị như thế nào đâu?

Lạc U suy nghĩ một đường, thẳng đến lúc về tới nhà, mới cầm điện thoại lên, gọi cho bà ngoại.

"Bà ngoại, chúng ta nói một chút chuyện làm ăn đi."

Cùng người trong nhà nói chuyện làm ăn nên trực tiếp một chút vẫn tốt hơn, vốn không muốn dựa vào người nhà làm việc gì, dù sao kiếp trước cô vẫn luôn mang theo hào quang Lạc gia tiểu thư, cuối cùng lại có kết quả như vậy, trong lòng có chút không phục.

Nhưng bây giờ nghiêm túc nghĩ lại, có tài nguyên mà không cần mới chính là đồ ngốc, hướng chỉ là loại chuyện trăm phần trăm kiếm được tiền này, chính là việc cùng có lợi thì nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cần gì phải đi tính toán việc nhỏ này đâu.

Nghĩ tới đây, Lạc U không khỏi nghĩ đến kiếp trước bản thân trong lúc say rượu có chút phách lối nói một câu: Chị hoàn toàn xứng đáng danh hiệu đệ nhất công chúa, muốn thân phận bồi cánh có thân phận bồi cánh, muốn tiền có tiền, muốn mạo có mạo, muốn chỉ số thông minh có chỉ số thông minh, muốn học vị có học vị, muốn danh tiếng có danh tiếng, các người muốn kêu gào gì đâu!

Bây giờ nghĩ lại, Lạc U không khỏi muốn cười, luôn bị người ta đánh là kiêu ngạo ương ngạnh chính mình dường như thật đúng là như vậy a.

Nhưng mà cô cũng không nhận ra đây là khuyết điểm, cô có tiền vốn để phách lối, người bên ngoài chửi bới đó chính là ngưỡng mộ đồ kị hận.

"Nói chuyện làm ăn? Cháu muốn nói chuyện làm ăn gì, tiểu U a, cháu cái vật nhỏ này lại đang làm cái gì đây?"

Bà ngoại Cổ có chút ngạc nhiên cười hỏi, giọng nói có chút từ ái.

"Bà ngoại, cho cháu mượn chút tiền đi, ba tháng sau cháu trả bà tiền vốn với lãi suất 20% so với bên ngoài, như thế nào?"

Lạc U nói rất là tự tin, hơn nữa cũng rất hào sảng, phải biết rằng phương thức mượn tiền như vậy chính là so với cho vay nặng lãi còn đen hơn a.

"Vay tiền? Xứ nha đầu, cháu cần tiền cứ việc nói thẳng, còn mượn tiền gì a, bà ngoại nếu như muốn lãi suất của cháu, vậy không phải bị nước miếng người bên ngoài nhấn chìm sao, vật nhỏ, rốt cuộc là có chuyện gì, thành thật khai ra."

Bà ngoại Cổ có chút tức giận lên giọng, ngoại tôn nữ nhà mình hướng mình vay tiền còn muốn mang lãi suất, nói ra không phải để cho người chê cười người làm làm bà này ngoại đi bạc đãi vẫn bởi sao!

"Bà ngoại, bà đừng nóng giận a, nếu bà không chấp nhận điều kiện như vậy cháu tìm người khác vay tiền đi, tiền vốn con số cũng không nhỏ, cháu cũng không phải đùa giỡn với bà, nếu bà không đồng ý thì coi như cháu chưa nói gì a."

Lạc U ở đầu dây bên này điện thoại lộ ra một nụ cười giảo hoạt như tiểu hồ ly, lấy lui làm tiền, cô cũng không tin bà ngoại không mắc câu.

"Vật nhỏ đừng tìm bà ngoại này của cháu đùa giỡn như vậy, cháu cứ nói đi, cháu muốn bao nhiêu tiền."

Bà ngoại Cổ đây chính là nhân vật già đời, làm sao lại không rõ ý tứ của Lạc U đâu.

"Ha ha, tiền tất nhiên là càng nhiều càng tốt, nếu như bà ngoại dư dật, có thể cho cháu mượn ba mươi lăm triệu đô-la, như vậy là tốt nhất."

Lạc U đối với tình huống nội bộ của Cổ Sát cũng hết sức rõ ràng, đến cùng có thể lấy ra bao nhiêu tiền cũng không biết, nghiêm túc suy nghĩ một chút mới nói ra một con số như vậy, theo cô tính toán cũng không nhiều lắm, đương nhiên cũng không ít a.

Nhưng chỉ Lạc U nghĩ không nhiều lắm, bà ngoại Cổ lại càng hoảng sợ, không nói là ba mươi lăm triệu đô-la, hay ba mươi lăm triệu nhân dân tệ tuyệt đối đều không phải là một con số nhỏ a, nha đầu kia rốt cuộc muốn làm cái gì đâu, vừa lên tiếng là mượn nhiều tiền như vậy!

"Ba mươi lăm triệu đô-la? Cháu muốn làm gì?"

Giọng của bà ngoại Cổ cũng có chút thay đổi, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, thật ra hiện tại bà lại mong muốn Lạc U là đang nói đùa.

Nhưng nghe giọng nói kia của đối phương rõ ràng không phải là đùa, điều này làm cho bà có chút rối rắm.

Lạc U coi như là ưu tú, bà cũng rất thích Lạc U, ở trong lòng bà Lạc U cũng chỉ là đứa nhỏ mới lớn, có lẽ là trưởng thành sớm một chút, hay là thông minh một chút, nhưng thế nào cũng sẽ không dính dáng đến ba mươi lăm triệu đô-la a.

.

"Ai, bà ngoại, thật ra cháu dùng tới làm cái gì, chỉ cần bà muốn biết thì nhất định có thể tra được, nhưng cháu thật sự là không muốn nói, hơn nữa coi như là cháu nói ra, đoán chắc bà cũng cho rằng không đáng tin cậy, như vậy đi, cháu gần đây muốn quay một bộ phim, cháu đầu tư vào đấy hai chục triệu, cháu đoán là thu nhập phòng bán vé của bộ phim này có thể vượt qua hơn hai chục triệu, cháu mượn thu nhập của bộ phim này làm tiền đặt cọc, bà cho cháu mượn mười triệu, ba tháng sau cháu sẽ đưa cho bà hai chục triệu, bà thấy như thế nào?"

Từ ba mươi lăm triệu đô-la hạ thấp xuống một triệu nhân dân tệ (shizuka: cái này nguyên văn của tác giả đấy a), trong bụng Lạc U cũng rất bất đắc dĩ, tục ngữ thường nói dựa vào người không bằng dựa vào mình, thật ra những lời này nói rất đúng.

Giống như là trưởng bối trong nhà là bà ngoại Cổ, rõ ràng trong lòng là bảo vệ cho cô, cũng là rất ủng hộ chuyện cô muốn làm, thế nhưng đồng thời

nhưng cũng muốn hạn chế khảo sát cô, dùng ánh mắt của và kinh nghiệm của bọn họ để đánh giá chuyện cô muốn làm

Tuy rằng xuất phát từ lòng tốt, nhưng phương thức như vậy không phải cũng là một loại thủ đoạn khổng chế, không để cho cô có thể tùy tâm sở dục(*) đi làm những chuyện mà mình muốn làm sao.

(*) Tùy tâm sở dục: Tùy theo ý mình.

Tiền vật này, chỉ có bản thân tự kiếm được mới có thể thoải mái sử dụng, dùng tùy ý, coi như là cầm đi đốt lửa, cũng không cần để ý tới ánh mắt người bên ngoài.

Mà một đứa bé, muốn chân chính độc lập, có quyền lợi tự chủ lựa chọn, như vậy cũng chỉ có độc lập về mặt kinh tế, mới có thể có tư cách và sức mạnh.

Mà thật ra một trong những nguyên nhân mà Lạc U không muốn dựa vào người nhà, cô chỉ có thể có thể lực của mình, mới có thể hoàn toàn tự ý lựa chọn người mà cô muốn sống cùng cả đời.

Kiếp trước cô chính là không có nghĩ tới đạo lý như vậy, mới có thể ở trong hôn nhân đại sự lựa chọn thỏa hiệp, tạo thành đau xót không cách nào có thể bù đắp, kiếp này sống lại, sai lầm như vậy cô tuyệt đối không muốn tái phạm!

Ở một đầu khác điện thoại, bà ngoại Cổ rơi vào trầm mặc trong chốc lát, bà cũng có thể từ trong giọng nói của Lạc U cảm giác được một chút bất đắc dĩ cùng thỏa hiệp, nhưng cái này cũng không có thể để cho bà yên tâm, trái lại càng thêm nghi hoặc.

Ba mươi lăm triệu đô-la, rốt cuộc Lạc U muốn làm cái gì a? Bà ngoại Cổ rất muốn hỏi, nhưng cũng có thể từ trong câu nói của Lạc U mà hiểu được, chuyện này đoán chắc là hồi không ra được gì, mà điều này cũng làm cho bà có chút bận tâm.

Nhưng bà lại bỏ quên một chút bất đắc dĩ trong giọng nói của Lạc U, ở trong suy nghĩ của bà, trẻ con đi đến đời tiền, cũng không có cho nhiều như vậy, thì cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì a, dù sao trẻ con còn nhỏ như vậy, lại có thể có chuyện quan trọng gì đâu.

Đúng vậy, qua năm nay Lạc U cũng chỉ có mười sáu tuổi, quả nhiên vẫn chỉ là một đứa bé, ở trong mắt trường bối, làm sao đem Lạc U đặt ở mức độ bình đẳng để đối đãi đâu.

"Nói cái gì đặt cọc hay không đặt cọc, nếu là cháu thật sự có việc gấp dùng đến tiền, bà ngoại làm sao sẽ không giúp một tay, chỉ là cháu mở miệng là ba mươi lăm triệu đô-la, hiện tại lại là một triệu nhân dân tệ, hơn nữa cháu lại không muốn nói cháu là muốn làm gì, bà ngoại làm sao yên tâm cho cháu đi làm, còn có nha đầu, cháu nói hai chục triệu tiền đầu tư là có chuyện gì xảy ra, cháu từ nơi này lấy được hai chục triệu, ngay cả thù lao đóng phim của cháu cũng không có khả năng có nhiều như vậy đi, rốt cuộc là cháu muốn làm cái gì a, cháu đều nhanh đem bà ngoại làm cho hồ đồ."

Bà ngoại Cổ là thật không rõ, một hồi thờ hồi một đồng vấn đề lớn.

Lạc U ở đầu dây bên này quả nhiên là bất đắc dĩ thờ dài, cô phát hiện mình còn đánh giá cao thái độ của người nhà đối với mình, có lẽ nên nói, cô còn là đánh giá cao chính mình, coi thường sự thực.

"Bà ngoại, ha ha, bà đừng có gấp, cháu đây là đang nói nói giỡn với bà a, thật ra cũng chính là nghĩ xem có thể hay không đầu tư mấy bộ phim, nếu là bà không yên tâm, cháu sẽ không làm cái này, được rồi, cháu còn phải cảm ơn bà giới thiệu cho cháu hai người kia đâu, quả nhiên là không sai a, cảm ơn bà, làm cho bà lo lắng rồi, chờ qua một thời gian ngắn cháu có một quãng thời gian không thể đi xem bà a, người đại diện của cháu đến tìm cháu có việc, cháu không nói nữa, bà cũng sớm nghỉ ngơi một chút, không nên quá lo lắng a, bà ngoại, tạm biệt a."

Lạc U nói xong liền cắt đứt điện thoại, có chút không lễ phép, nhưng trong lòng lại là có chút bức bối, vốn còn muốn nước phù sa không chảy ruộng ngoài, ở nhà tính toán chút tiền, cho nhiều lãi suất một chút.

Hiện tại xem ra cái này cũng chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của bản thân, nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, bản thân cũng có chút nóng nảy, dù sao khoản tiền lớn không cố định như vậy như thế nào lại không thận trọng đâu.

Nhưng cô lại không thể nói là lấy ra để cá cược bóng rổ, nếu quả thật nói như vậy, nhất định sẽ bị lão nhân gia mắng cho một trận thật tốt, dù sao loại chuyện này ở trong mắt lão nhân gia chính là chơi bời lêu lổng, ham mê đánh bạc không tốt cho cô a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Tôi Che Chở Cho Chú

Editor: shizuka nguyên

Lạc U thờ dài buồng điện thoại xuống, hiện tại cô có rất nhiều phương pháp có thể kiếm được tiền, nhưng chính là không có tiền đầu tư, quả thật là có

chút bực bội, tiền vật này có một vài thời điểm thật đúng là không phải là một món đồ này nọ!

Mà ở đầu dây bên kia vừa bị cắt đứt điện thoại sắc mặt của bà ngoại Cổ cũng không thể nào tốt đẹp, bà ngược lại không nghĩ là Lạc U không có lễ phép, mà là lo lắng Lạc U quá mức xúc động.

Nhưng thật ra bà tin lý do Lạc U muốn đầu tư vào điện ảnh, tất cả cũng không phải là nghi ngờ như Lạc U nghĩ.

Cũng không có gọi điện lại cho Lạc U, chẳng qua là cảm thấy nên để cho bản thân Lạc U tĩnh táo suy nghĩ lại cho thật kỹ mới đúng, loại chuyện đầu tư này cũng không thể nóng đầu lên liền đầu tư.

Theo bà, Lạc U hiện tại cứ như vậy, vừa mới gia nhập vào giới giải trí muốn làm cái gì đó một phen, cái này vốn là chuyện tốt, nhưng quá mức xúc động cũng không tốt.

Ý tưởng của bà ngoại Cổ tất nhiên là có ý tốt, nhưng cũng chính bởi vì phần ý tốt này, cũng làm cho Lạc U hoàn toàn chắt chiu ý tưởng vay tiền của các vị thân nhân trường bối trong nhà, hoặc là sau đó chờ Lạc U lớn lên sẽ cùng người trong nhà hợp tác, nhưng lại không còn có đề cập qua các loại chuyện vay tiền này.

Mà đến tận thời điểm đế quốc kinh tế của Lạc U trải dài khắp nơi trên toàn thế giới, rất nhiều trường bối của Lạc U cũng không khỏi vì thế mà cảm khái.

Bữa sáng đi qua, Lạc U đang suy nghĩ ngày hôm nay nên đi làm cái gì, Thiên kim hắc đạo còn chưa bắt đầu khởi quay, cô có thời gian rảnh vài ngày.

Đi trụ sở huấn luyện rèn luyện cho thật tốt, hoặc là ra ngoài shopping tìm một vài phương pháp kiếm tiền, nói chung đã không có dự định đến trường học đi học, bây giờ Lạc U cảm thấy, việc bị chán ghét nhất chính là đến trường.

Mà Lạc U còn không có nghĩ ra cái gì thật tốt, liền nghe thấy tiếng chuông cửa, một lúc sau thím Ngọc cầm một bọc nhỏ đi tới, có chút vui vẻ nói:

"Diệp thiếu gia gửi một kiện hàng qua bưu điện về đây, là lễ vật để đưa cho tiểu thư đâu."

Lạc U có chút nhỏ nhen ngoài ý muốn, nhưng cô không cảm thấy Diệp Văn Thần là người hiểu được lãng mạn như thế.

Tuy rằng có gửi về đây một phong thư, nhưng nghĩ tới biểu hiện và dáng vẻ ngờ ngác trong thư của Diệp Văn Thần, làm cho Lạc U không nhìn được muốn cười.

Người đàn ông này ở trước mặt cô luôn luôn ngốc nghếch lại đáng yêu, cũng không biết lần này gửi vật gì về đây.

Lạc U có chút ngạc nhiên mở hộp ra, thấy đồ vật bên trong, ngẩn người, lại ngẩn người, cuối cùng vẫn nhìn không được mắng nhỏ một câu:

"Nói anh ngốc thật đúng là ngốc, vậy mà lại gửi về đây một khối đá vỡ."

Diệp Văn Thần bởi vì bị đưa vào trại huấn luyện của bộ đội đặc chủng, không có chuyện gì đặc biệt thì căn bản không thể tùy ý ra ngoài, thậm chí ngay cả các loại chuyện như gọi điện thoại thư từ qua lại cũng đều có hạn chế.

Cũng may thân phận của Diệp Văn Thần tương đối đặc biệt, lại là người Lạc gia nhân đưa vào, cho nên mới có khả năng gửi thư cùng với gửi một chút đồ vật này nọ, mà lần này lại gửi một khối đá, Lạc U thì thầm hai câu, thấy bên cạnh khối đá còn có một tờ giấy nhỏ, trên thư có một hàng chữ nhỏ: Kỷ niệm tông quân, đưa cho người yêu đầu nhất.

Lạc U liếc mắt, thế nào mà cô có loại cảm giác như trở lại những năm 80 lạc hậu của thế kỷ trước a, nhưng mà lại nghĩ Diệp Văn Thần có chút đầu gỗ, trong lòng lại có một chút ngọt ngào, tình cảm đối với người đàn ông này lại nồng đậm thêm một chút.

Ngày 5 tháng 9, là ngày mà đoàn làm phim của Thiên kim hắc đạo bắt đầu nghi thức khởi quay ở Bắc Kinh, toàn bộ các nhân vật chủ yếu của đoàn làm phim đều có mặt, Lạc U là nữ nhân vật chính, càng trở thành đối tượng mà mọi nhân sĩ giới truyền thông chú ý tới, chụp ảnh, phỏng vấn, khí chất thần nhiên ưu nhã của Lạc U, lại một lần nữa thuyết phục được mọi người.

Sau có rất nhiều truyền thông không hẹn mà cùng dùng tiêu đề tương tự đem Lạc U một lần nữa khen ngợi thật tốt, như là khí chất công chúa, thần bí ưu nhã, quý tộc, thiên kim nhà giàu, Lạc U mười sáu tuổi nghiễm nhiên trở thành con cưng trong truyền thông, hơn nữa dưới sự thôi thúc của truyền thông, lại một lần nữa chứng thật ba chữ U công chúa này.

Nghi thức khởi quay này đơn giản lại long trọng, màn chụp ảnh đầu tiên tất nhiên cần nữ nhân vật chính Lạc U lên sân khấu, về phần vai nam chính trong kịch bản là nam thần tượng tương trẻ tuổi Cổ Cách, ngược lại hơi lộ ra thái độ nhàn nhã ở một bên xem cuộc vui.

Vai diễn của hắn ở trong kịch bản là một cảnh sát nằm vùng trong xã hội đen nằm vùng, vì một cuộc hành động tiêu diệt bang phái hắc đạo của Lạc U, lại không ngờ bởi vì liên quan với Lạc U còn chân chính là người trong cuộc, không chỉ rõ ràng thân phận nằm vùng của hắn, còn lợi dụng thân phận cảnh sát cùng Lạc U liên thủ, đem đối thủ của Lạc U ở trong kịch bản một lưới bắt hết.

Chỉ là cuối cùng lại cũng không khỏi không đối mặt với lựa chọn không chính đáng, chỉ là không đợi hắn đưa ra lựa chọn, Lạc U cũng bởi vì phần từ lọt lưới mà xảy ra ngoài ý muốn, ở đại kết cục cuối cùng lại chết đi, nhưng khi đó Lạc U đang diễn Thiên kim hắc đạo, lại đã trở thành bá chủ hắc đạo một phương.

Vai diễn của Cố Cách mặc dù nói là vai nam chính, nhưng trên thực tế cảnh diễn tình cảm cùng Lạc U cũng không nhiều, cảm động nhất cũng chỉ là một loại tình cảm bồi hồi giữa các chiến hữu ở trong sinh tử, còn có cái loại vừa yêu vừa cung chiều cùng chiếu cố.

Hơn nữa tuổi tác trông kịch bản cũng cách nhau bốn năm tuổi, kịch bản chủ yếu nói đến nội dung đạo lý cũng không phải tình yêu, cho nên hai người ngược lại cũng không cần có cái loại cảm giác mập mờ này.

Màn mở đầu bắt đầu, nói đến chuyện xưa khi cha mẹ Lạc U còn khỏe mạnh, cũng là mở đầu của kịch bản, ở trong kịch Lạc U xuất hiện khi mười tám tuổi, thợ trang điểm cũng làm cho Lạc U ăn mặc thành thực một chút, hơn nữa còn là một thân quần áo da màu đen già già lại thêm chút ngang ngược, một thiên kim hắc đạo vừa khí phách vừa lãnh khốc liền ra lò.

Lạc U đứng ở vị trí chỉ định, một màn này nói đến đoạn cô đi theo bố đàm phán cùng các lão đại của thế lực khác, lúc mới bắt đầu đàm phán còn nói cười yên ổn, nhưng nửa đoạn sau lại đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Trong chớp mắt liền biến thành đao quang kiếm ảnh(*), Lạc U bị mấy người vệ sĩ che chở, không hề động thủ, sắc mặt lạnh lùng, trong đó thậm chí còn mang theo một tia chán ghét.

(*) Đao quang kiếm ảnh: Cảnh tàn sát khốc liệt.

Thời điểm Trần đạo diễn nói đến một màn này cũng đã nói qua cho Lạc U, lúc này Lạc U diễn vai thiên kim hắc đạo trong lòng vô cùng mâu thuẫn, cô hiểu thân phận của bản thân là gì, nhưng đồng thời cũng vô cùng chán ghét thân phận như vậy.

Nội tâm của cô vẫn luôn là sự đấu tranh mâu thuẫn, mà tư tưởng như vậy còn lại là từ khi vừa mới bắt đầu mãi cho đến tận cuối cùng vẫn luôn tồn tại.

Diễn xuất của Lạc U thực sự rất tuyệt, cô giống như là diễn viên lão luyện đã thành danh gần mười năm, mỗi một biểu tình trên mặt đều rất đúng chỗ, ngay cả ánh mắt cũng đều có vẻ có chút mâu thuẫn.

Cái loại chán ghét cùng giãy dụa này, cái loại ảm đạm cùng lạnh lùng này, làm cho mọi người xung quanh nhìn một màn này, cũng không nhận được mà âm thầm tán thưởng.

"OK, cắt!"

Trong giọng nói của Trần Dục mang theo sự hưng phấn rõ ràng, cái này là cảnh quay đầu tiên mà anh rất hài lòng, cái này cũng là một khởi đầu tốt đẹp cho toàn bộ đoàn làm phim, làm cho Trần Dục đối với bộ phim này càng thêm mong đợi.

Cảnh kế tiếp cũng đều có Lạc U xuất hiện, Lạc U hoàn toàn xứng đáng là diễn viên chính của bộ phim này, hầu như chiếm cứ 85% cảnh quay cả bộ phim, phần diễn rất nặng.

Cái vở này liền đến trưa, vội vã ăn vài miếng cơm liền tiếp tục bắt đầu công tác, cũng may cơm là do Tiểu Tiêu tự mình làm tốt mang tới, Lạc U ăn rất là thoải mái, khen ngợi Tiểu Tiêu vài câu, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiêu đỏ ửng cả lên, đáng vẻ rất là khả ái.

Mãi cho đến hơn bốn giờ chiều, Lạc U mới chấm dứt diễn, gỡ hết hóa trang đang muốn về nhà nghỉ ngơi, liền thấy Vân Nham hướng về phía cô đi tới, vẻ mặt đã nói ra suy nghĩ của mình.

Thật ra Lạc U đã sớm chú ý tới Vân Nham, trong mỗi một lần nghỉ ngơi mấy phút, Vân Nham dường như cũng muốn cùng cô nói cái gì đó, nhưng về mặt hơi do dự, mãi cho đến hiện tại mới thật sự đi tới.

"Có việc?"

Giọng nói của Lạc U vẫn lạnh nhạt như vậy, đối với vị anh để có kỹ thuật diễn xuất làm cô tương đối thương thức này, cũng không có biểu hiện ra quá nhiều thân thiện.

Đây cũng không phải là cô có ý biểu hiện lạnh lùng, một là bản tính như vậy, hai cũng là có một câu nói như vậy, quân tử chi giao nhạt như nước, chân chính gặp gỡ được người thích hợp, không cần phải giả tạo hay gì đó.

"Có thể nói chuyện sao?"

Biểu tình của Vân Nham có chút lúng túng, anh cũng không biết bản thân bị làm sao, nhưng đối mặt với thiếu nữ so với chính mình nhỏ nhiều như vậy này, anh chính là cảm thấy có loại cảm giác áp bách không được tự nhiên, giống như mình mới là người mới vừa mới xuất hiện, mà cô gái trước mặt này mới là tiền bối của mình.

"Đương nhiên, cùng nhau uống ly cà phê đi, tôi mệt mỏi."

Quay diễn một ngày đêm, may là thể lực của Lạc U rất tốt, tinh thần cũng có chút mệt mỏi.

"Được."

Địa điểm quay phim là nơi rất nổi tiếng để quay phim ở Bắc Kinh, vùng lân cận có các loại phân phối cũng đều rất đầy đủ.

Lạc U để cho nhóm người Tiểu Tiêu và Lý Ngang Vũ ngồi ở trong xe chờ, liền theo Vân Nham đi tới một quán cà phê lân cận, hai người ngồi xuống, Lạc U gọi một ly cà phê mà mình thích, Vân Nham lại gọi một ly cà phê Lam Sơn.

"Tôi nghĩ tôi hẳn là nên nói với cô một tiếng cảm ơn, tuy rằng không biết vì sao cô đồng ý giúp tôi, nhưng ở trong thời điểm này, cô giúp tôi như vậy, thật ra giống như đã cứu tôi một mạng, nếu có cái gì mà tôi có thể làm, cô có thể nói thẳng."

Vân Nham do dự một chút, cuối cùng vẫn đem ý nghĩ của chính mình nói trắng ra, anh ở trong giới giải trí lẫn lộn đã lâu, trải nghiệm nhiều, có rất nhiều chuyện cũng liền hiểu được.

Anh chưa bao giờ tin tưởng có người vô duyên cớ vô cớ đi giúp ai đó, huống chi còn là một người xa lạ đối với mình mà nói căn bản chưa có gặp gỡ lần nào.

Vân Nham nói những lời này, mặc dù là lời nói mang yếu tố cảm ơn, nhưng càng nhiều hơn còn là mang theo một loại bất đắc dĩ.

Từ nơi thử vai đi ra ngoài, Vân Nham cũng đã làm xong chuẩn bị thất bại, tuy rằng cực kỳ chăm chỉ nghiên cứu kịch bản, chuẩn bị ra một màn diễn xuất như vậy, nhưng trên thực tế anh cũng hiểu, trong giới giải trí cũng không phải diễn xuất của người nào tốt là có thể thuận lợi.

Danh tiếng của anh quá kém, nếu như là có tác phẩm có chút thành tựu làm vốn may ra anh còn có thể mượn nó để có một chút danh tiếng, nhưng loại kịch bản được chế tác tỉ mỉ này, sự tham gia của anh có thể sẽ là một loại vết nhơ, cho nên Vân Nham căn bản cũng không có cái hy vọng gì.

Thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của anh, anh lại bị chọn trúng, lúc đó anh thậm chí nghĩ so với thời điểm chính mình nhận được danh hiệu ảnh đế còn hưng phấn hơn.

Chẳng qua là khi anh vô cùng cảm kích tự mình gọi điện thoại đến cho Trần Dục nói lời cảm ơn thì, đối phương lại nói đó cũng không phải nguyên nhân ở anh(Trần Dục), mà là bởi thiếu nữ mười sáu tuổi trước mặt rằng hết sức xúc tiến, cái này làm cho anh phải thêm thêm một chút tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 61.2

Tại sao cô gái này lại giúp mình? Có mục đích gì? Tuy rằng Vân Nham cảm thấy bản thân không có chỗ nào tốt khiến cho người khác muốn lợi dụng.

Tuy rằng anh đã rời khỏi giới giải trí, nhưng một người mới nổi tiếng như Lạc U lại vẫn biết đến anh, bối cảnh của đối phương rất mạnh, diễn xuất cũng rất tuyệt, điều kiện phần cứng và phần mềm đều rất quan trọng, lại cần đến mình để làm cái gì đâu?

Mang theo một phần nghi vấn như vậy, nên Vân Nham mới ngồi ở chỗ này, nhưng mà anh cũng âm thầm tự nói với mình ở trong lòng, để có thể tiếp tục được sinh tồn, để con mình có thể có cuộc sống của một người bình thường, vì trả hết những nợ nần ép anh tới mức không thờ nổi này, chỉ cần là anh có thể làm, anh đều đồng ý đi làm.

"Chú nghĩ tôi sẽ để cho chú phải làm cái gì?"

Dường như là trong nháy mắt Lạc U liền hiểu ý của đối phương, cô quá thông minh, hơn nữa đối với cách thức trong giới giải trí cũng quá quen thuộc, thậm chí cô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn khi người đàn ông này lại nói như thế.

Đây là một loại hiện thực trong giới giải trí, hoặc là nói cái này cũng là một loại hiện thực trong cuộc sống, có lẽ sẽ có nhân bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng người bị đập trúng cũng không nhất định đã là người may mắn.

Nghe thấy Lạc U hỏi ngược lại, Vân Nham tự giấu cười cười, giọng nói bất đắc dĩ nói:

"Bối cảnh phía sau của cô rất hùng hậu, diễn xuất rất tốt, điều kiện ngoại hình cũng rất tốt, danh tiếng càng ngày càng cao, tôi thực sự không nghĩ ra mình có thể làm cái gì cho cô, hiện tại tôi nghèo túng đến tên ăn mày cũng không bằng, người người đều trốn tránh tôi, một thân nợ nần, nói cho cùng vận khí rất kém, ha ha, cô nói tôi như vậy rốt cuộc có khả năng làm cái gì đây?"

Vân Nham cười, nụ cười kia lại không nói ra được sự chua xót trong lòng, anh là người đã từng bị hiện thực chà đạp, đối với mình thật sự là khuyết thiếu lòng tin.

"Quả thực tôi không cần chú phải làm cái gì."

Lạc U uống một ngụm cà phê, giọng nói rất là tùy ý nói, cô cũng không cảm thấy người đàn ông này nhu nhược, có một vài đả kích liền huy thành cái dạng này.

Phản bội, vào tù, nợ nần, áp lực sinh hoạt, những thứ này đủ để cho người đàn ông kiêu ngạo này đối mặt với hiện thực, từ đám mây rơi xuống, chênh

lệch như vậy cũng đủ để người bình thường không cách nào có thể thừa nhận.

Lạc U điều này có thể hiểu được, chỉ là cô cũng không hy vọng người đàn ông này vẫn tiếp tục như vậy.

Không đợi người đàn ông kia nói cái gì, Lạc U tiếp tục nói:

"Vân Nham, chú là ảnh đế, không nên thẹn với hai chữ này, tôi cho chú cơ hội lần này, chú phải nắm bắt thật tốt, không để cho tôi thất vọng."

Vân Nham ngăn người một lúc mới phản ứng lại được, có chút chua xót hỏi:

"Cô không cần tôi làm cái gì sao?"

Tại sao phải giúp anh? Thời điểm anh đối với người ngoài hoàn toàn đã không có tín nhiệm, ở thời điểm tất cả mọi người lạnh lùng bài xích anh, vì sao lại còn có người đồng ý giúp anh? Vì sao lại làm thế!

Giọng nói của Vân Nham có chút nghẹn ngào, cũng không phải muốn khóc, mà là nghĩ có chút gian nan, trong khoảng thời gian này anh thật sự đã trải qua quá nhiều cự tuyệt cùng hồ hững, hiện tại trong lúc bất chợt cảm nhận được một chút ấm áp như vậy, làm cho anh thật sự là có chút thụ sủng nhược kinh(*).

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

Lạc U nhất thời trầm mặc một lúc mới yếu ớt hỏi:

"Chú còn chưa có ký hợp đồng với công ty nào đi?"

Vân Nham lắc đầu, vẻ mặt có chút tự giễu, anh hiện tại có bộ dáng này đâu còn có công ty nào muốn anh đâu.

"Vậy thì cùng tôi ký đi, ngày mai tôi sẽ mang hợp đồng lại đây, chú nghĩ có thể ký hợp đồng liền ký, cho dù là không thể, tôi cũng không miễn cưỡng."

Sau khi Lạc U lưu lại những lời này liền đi, cà phê đã uống xong, cô cũng nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.

Một mình Vân Nham ngồi lại hồi lâu mới đứng dậy rời đi, trong lòng có chút loạn, hiểu rõ mọi chuyện cũng không có được cái đáp án xác thực gì.

Thái độ của Lạc U rất lạnh nhạt, cũng cho anh một loại cảm giác thần bí khó dò, anh căn bản không cách nào nhìn thấu Lạc U rốt cuộc là có tâm tư gì.

Nhưng mà không biết vì sao, ở trong sự rối rắm lo lắng của mình, Vân Nham lại cảm thấy một loại cảm giác tên là hy vọng cùng chờ mong gì đó, thật giống như có cái gì đó từ dưới đất chui lên, cái loại cảm giác hưng phấn làm cho cả người đều phải thay đổi này, làm cho hơi thở quanh thân của Vân Nham đều có biến hóa khác biệt.

"Ngay cả mình đều cảm giác mình nghèo túng đến tên ăn mày cũng không bằng, cần gì phải suy nghĩ người khác tính kế mình cái gì đâu, mặc dù không biết tại sao cô bé phải giúp mình, nhưng tóm lại là tốt, Lạc U, Lạc U, ha ha, thật đúng là một tiểu nha đầu cùng người khác bất đồng a."

Lúc rời đi Vân Nham tự mình lầm bầm, nói xong nhiều hơn một tia tươi cười, trong nụ cười thiếu đi một phần tự giễu cùng trầm trọng, nhưng lại nhiều hơn một phần sung sướng cùng nhẹ nhõm.

Dường như chính là ở quán cà phê trong buổi hoàng hôn này, cùng một thiếu nữ mười sáu tuổi nói chuyện với nhau một phen, để Vân Nham tháo ra khúc mắc vẫn áp lực ở trong lòng trong khoảng thời gian này.

Nếu chuyện xảy ra trước kia cũng đã không có cách nào thay đổi, vì đứa nhỏ, cũng là vì mình, càng vì một câu "không để cho tôi thất vọng" của cô gái kia.

Vân Nham nghĩ, anh sẽ cố gắng, từ trên đám mây rơi xuống là thất bại thảm hại của anh, nhưng một lần nữa bò lên, cũng là một loại vinh quang càng thêm rực rỡ!

Giờ khắc này, vị ảnh đế yên lặng đã lâu này, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói cũng là một loại trùng sinh!

Lạc U và Vân Nham ký kết hiệp hợp đồng cùng hợp đồng nghệ sĩ của Tâm Tinh là khác biệt, bởi vì phần hiệp ước này là ký cho bản thân Lạc U, giống như Lạc U hơn nửa năm trước ký hợp đồng nghệ sĩ với cô Lạc.

Những nghệ sĩ tuy rằng trên danh nghĩa là thành viên của Tâm Tinh, nhưng trên thực tế cũng là nằm ở trong tay của Lạc U, những thu nhập mà những nghệ sĩ mang đến ngoại trừ một ít bộ phận tiền trả cho công ty giải trí Tâm Tinh, đại bộ phận còn lại là rơi vào trong tay Lạc U, chỉ có còn dư lại 20% mới sẽ trở thành tiền trả thù lao của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Định* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 61.3

Editor: shizuka nguyên

Mà đối với những siêu sao thiên vương tương lai, thù đoạn của Lạc U không thể nói là không đen, thông qua người đại diện là cô Lạc, ít nhất thời gian ký hợp đồng thời gian đều lâu hơn năm năm, thậm chí còn lên đến mười năm hoặc là mười lăm năm.

Hơn nữa ngay cả như vậy, những nghệ sĩ này cũng là lòng dạ đảo vui mừng đồng ý điều kiện như vậy, không phải là những nghệ sĩ này ngu ngốc không biết lập kế hoạch cho tương lai của mình.

Mà là trước lúc Lạc U chưa tìm được bọn họ, đừng nói là siêu sao thiên hoàng tương lai, tối đa cũng chỉ là một tiểu minh tinh mới vừa xuất hiện mà thôi, trong đó đại bộ phận còn làm công việc không có tiếng tăm gì, giống như là Lục Đình vậy.

Đối với những người này mà nói, thứ Lạc U mang đến chính là cơ hội mà bọn họ cả đời cũng khó có thể cầu đến, nơi nào có người có thể thực sự chống cự được loại hấp dẫn này chứ.

Những nghệ sĩ đang trưởng thành này không có, thiên vương tương lai Lục Đình không có, ảnh đế Văn Nham bây giờ cũng không có.

Đối với bọn hắn mà nói, một tờ hợp đồng này tuyệt đối là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, là một tia sáng trong của đời âm u mờ mịt của bọn hắn, là cần phải cảm kích.

"Sáu-hai-hai(*), đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy loại hợp đồng như vậy."

(*) shizuka: mình xin giải thích ở đây một chút, đây là là phân chia trong hợp đồng của U tỷ, U tỷ 6 phần, Văn Nham 2 phần, công ty Tâm Tinh 2 phần.

Ngày thứ hai tại phim trường, Văn Nham có chút kinh ngạc nhìn hợp đồng trước mặt nói.

"Chê ít?"

Lạc U đưa ra phần hợp đồng giống hợp đồng mà cô cùng những người khác ký, sáu phần chính là của cô, còn lại bốn phần là của bản thân nghệ sĩ và của công ty giải trí Tâm Tinh, tuy rằng Văn Nham không phải là người mới, nhưng từ một trình độ nào đó mà nói, anh thậm chí còn không bằng người mới.

Tuy rằng Lạc U bội phục diễn xuất của Văn Nham, đồng ý giúp anh một chút, nhưng nguyên tắc cơ bản vẫn phải có, cô là thương nhân.

"Tôi làm gì có tư cách chê ít, chỉ là không nghĩ tới người cùng tôi ký hợp đồng lại là cô, chỉ là như vậy sẽ không ảnh hưởng quan hệ của cô cùng Tâm Tinh sao? Cô cũng nên biết, một nghệ sĩ có ít giá trị như tôi thì không có tư cách cùng Tâm Tinh ký hợp đồng, cho dù là loại hợp đồng tam phương này."

Giọng nói của Văn Nham có chút tự giễu, không bằng là nói tự mình hiểu lầm, hợp đồng như vậy tuy rằng khác một trời một vực với lúc anh ở thời kỳ đỉnh cao, nhưng mà hiện tại đối anh mà nói, cũng đã cực kỳ khó khăn.

Phải biết rằng phương diện này liên lụy tới không chỉ là vấn đề về tiền, càng nhiều hơn còn là tài nguyên, có Tâm Tinh làm chỗ dựa vững chắc, ít nhất anh còn có thể bước đi tiếp trên con đường diễn xuất này, không đến mức thực sự không còn đường đi.

Truyện chỉ đăng tại diananlequydon.com-editor: shizuka nguyên.

"Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ký hợp đồng này chủ chính là người của tôi, sau đó tôi sẽ che chở cho chú."

Lạc U có thể cảm thấy trong lời nói của Văn Nham đối với mình là thật tâm thật ý quan tâm, giọng nói cũng không khỏi thoải mái hơn, có chút hào sảng đem Văn Nham nhét vào bên dưới cánh chim của mình.

Tâm tình của Văn Nham lúc này rất là phức tạp, cũng không biết là nên khóc hay nên cười, tuy rằng trong lòng có chút lo lắng, nhưng vẫn ký vào hợp đồng, nhìn đáng về tự tin của thiếu nữ trước mặt, làm cho anh cũng không khỏi càng thêm tự tin.

Hơn nữa so với ký hợp đồng cùng công ty giải trí Tâm Tinh, dường như anh càng thích cùng cô gái trước mặt này ký hợp đồng, cái loại cảm giác tràn đầy hy vọng này, thực sự rất tốt đẹp.

Tiếp tục quay phim, mỗi ngày Lục Đình đều sẽ đến rất sớm, bất luận là có cảnh quay của mình hay không cũng nghiêm túc ở một bên học tập.

Mà ở đây, hễ là thời điểm Lạc U xuất hiện, cậu đều hơi cúi đầu, khiêm tốn cùng Lạc U chào hỏi, trong ánh mắt của cậu tràn đầy sự sùng bái cùng tin tưởng, giống như Văn Nham đối với Lạc U cảm kích, Lục Đình cũng là như vậy, nhưng lại càng thêm sự đơn thuần, có thể cùng Lạc U cùng nhau đóng phim, với cậu mà nói cũng đã là một chuyện hưng phấn không gì sánh được.

Đạo diễn Trần Dục đối với bầu không khí rong phim trường rất là hài lòng, đại gia ở chung hòa hợp, đại minh tinh biết được cần phải khiêm tốn đối nhân xử thế, tiểu minh tinh biết được cần phải khiêm tốn khôn khéo cẩn thận.

Tuy rằng nữ nhân vật chính Lạc U này có lạnh lùng một chút, nhưng cũng không phải là tính tình kiêu căng ngạo mạn, mặc dù có cảm giác khoảng cách, lại không dễ cho người khác chán ghét, ngược lại có loại cảm giác không dám đụng chạm xa cách, ưu nhã mà lại tôn quý, nhưng thật ra cũng ít đi không ít phiền phức.

Lý Ngang Vũ làm người đại diện cũng ngày càng đạt tiêu chuẩn, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khôn khéo trong sáng, khắp nơi vì Lạc U mà suy nghĩ, hơn nữa còn có một Tiểu Tiêu cẩn thận tỉ mỉ săn sóc toàn bộ các phương diện giúp đỡ.

Hai người đem Lạc U chăm sóc cẩn thận, cho dù là chuyện đóng phim vất vả như vậy, cũng có thể mập lên hai cân, làm cho mọi người xung quanh không ngừng hâm mộ.

Nhưng mà thỉnh thoảng cũng sẽ có vài câu nói châm chọc nổi lên ở sau lưng nói Lạc U là đại minh tinh đang đùa giỡn, nhưng lại không ai dám thực sự ở trước mặt Lạc U biểu hiện ra tâm tình nào khác.

Bối cảnh thần bí của Lạc U hầu như trở thành bí mật công khai, chỉ cần không phải là kẻ ngu ngốc, còn không dám tìm đến Lạc U gây phiền phức, vết xe đổ thể nhưng vẫn còn tồn tại.

Mà ở lúc quay phim Thiên kim hắc đạo, Lạc U làm người phát ngôn đại diện của MM cũng hoàn thành quay chụp quảng cáo, chính thức tiến vào giai đoạn tuyên truyền.

Lạc U lần thứ hai thay đổi lấy hình tượng thanh xuân xuất hiện ở trước mặt công chúng, trên ti vi, trên internet, trên đường phố, trên các tạp chí đưa tin, hơn nữa quảng cáo phim đề nhất công chúa đang được ưa chuộng, còn có giai đoạn tuyên truyền Thiên kim hắc đạo lúc trước.

Hầu như khắp nơi đều có thể nhìn thấy hình bóng của Lạc U, làm cho Lạc U hầu như trở thành một trong những người có danh tiếng lớn nhất lúc này, tuy rằng cô cũng chỉ là thần tượng mới xuất hiện được nửa năm mà thôi.

Mà lúc bận rộn chuyện trong giới giải trí, Lạc U cũng không có những kế hoạch kiếm tiền nào khác, nhất là công ty trang sức mà cô cùng Tang Dư Ninh hợp tác, thủ tục đều đã làm xong, tên gọi là U Bảo, vốn phải gọi là U Ninh, nhưng Tang Dư Ninh không đồng ý, cuối cùng quyết định gọi là U Bảo, cảm thấy cái tên này vừa có hơi thờ thần bí ưu nhã, lại mang theo mùi vị thanh xuân khả ái, Lạc U không có ý kiến gì, liền quyết định như thế.

Tổng bộ công ty trang sức U Bảo được bố trí trong tổng bộ tập đoàn Thiên Hữu, vừa tiết kiệm tài chính, lại vừa lợi dụng được đầy đủ tài nguyên sẵn có, nhưng lại tránh khỏi Tang Dư Ninh phải khổ cực chạy giữa hai bên, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện(*).

(*) Nhất cử lưỡng tiện: một mũi tên trúng hai đích, ý nói một hành động có thể đồng thời đạt được nhiều mục đích.

Mà mặt tiền cửa hàng của công ty trang sức chọn ở một đoạn đường phồn hoa nhất tại Bắc Kinh, nhưng mà đang trong giai đoạn sửa chữa và trang bị, muốn khai trương còn phải đợi một đoạn thời gian.

Mà Lạc U trong lúc quay phim cũng không có nhàn rỗi, bót thời gian thiết kế nhiều bộ trang sức được thịnh hành trên thế giới, trong đó đại bộ phận cũng đều là những trang sức cô đã từng thiết kế, nhưng mà lại lần nữa thiết kế, là sự tổng hợp lại bởi một vài nhân tố khác, làm cho thiết kế của cô trở nên càng thêm hoàn mỹ.

Truyện chỉ đăng tại diananlequydon.com-editor: shizuka nguyên

Mọi người đều cần phải tiến bộ, cô cũng không muốn một tầng văn hóa đông tây này không được thay đổi, như vậy sẽ làm cô cảm thấy không có ý tứ.

Mà cũng cũng là bởi vì thiết kế tỉ mỉ của cô, làm cho Tang Dư Ninh lại một lần nữa được mở rộng tầm mắt kinh ngạc không thôi, đối với lựa chọn cùng Lạc U hợp tác càng thêm tự tin.

Thời điểm Lạc U quay phim, điện thoại tư nhân đều sẽ giao cho Tiểu Tiêu xử lý, phương diện công việc giải trí thì có Lý Ngang Vũ chịu trách nhiệm, hai người phân công hợp tác phối hợp ăn ý.

Tiểu Tiêu cũng dùng năng lực của mình, lần thứ hai hướng đám người Lý Ngang Vũ chứng minh một việc, đó chính là tuổi tác cho tới bây giờ đều không phải là cực hạn của năng lực.

Mà cũng bởi vậy làm cho Lạc U dù chỉ là một cô gái trẻ, nhận được sự chú ý về các phương diện khác, bởi vì thường qua lại bên người cô.

Hơn nữa chính bản thân cô, đều là những thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, nhưng những thiếu niên này lại có năng lực xuất sắc phi thường, làm cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Đương nhiên loại hiện tượng này cũng chỉ là mới vừa xuất hiện mà thôi, thành viên đội hộ vệ của Lạc U đại bộ phận còn đang trong vòng bảo mật, thỉnh thoảng xuất hiện cũng không khiến cho quá nhiều người quan tâm.

Nhưng mà khi những người này theo Lạc U tung hoành ngang dọc trên thương trường, thời điểm vang danh khắp nơi trên thế giới, mọi người đều bị tuổi tác thật sự của Hoàng Kim đoàn đội này làm cho kinh ngạc.

Trọng tâm câu chuyện kéo có chút xa, cố gắng kéo trở về.

Lạc U vừa mới quay xong một cảnh quay lúc mới nghỉ ngơi, Tiểu Tiêu báo cáo:

"Tang Dư Ninh Tang tiểu thư ba mươi bảy phút trước gọi điện đến đây, muốn tiểu thư có thể gọi điện lại cho cô ấy, chắc là về chuyện triển lãm trang sức quốc tế ba ngày sau tổ chức tại Bắc Kinh."

Lạc U gật đầu, đối với cái triển lãm trang sức này cô cũng đã nghe nói qua, có rất nhiều nhà thiết kế đến từ khắp trên thế giới mang theo tác phẩm của bọn họ tới tham gia, trong đó bao gồm rất nhiều trang sức có giá trị hơn một nghìn vạn, thậm chí còn có một vài trang sức có giá trị vượt qua chín con số, hấp dẫn rất nhiều người hâm mộ mà đến.

Mà lần triển lãm trang sức này áp dụng hình thức tuần hành thế giới, vừa lúc tổ chức ở Bắc Kinh Trung Quốc, Tang Dư Ninh liền mời Lạc U cùng nhau tham gia.

Nếu như điều không phải trang sức thiết kế của Lạc U vẫn còn đang trong quá trình chế tác, có lẽ Lạc U cũng đến tham gia, dù sao đây cũng là phương thức nhanh nhất giúp nhà thiết kế cùng tác phẩm trang sức của bọn họ trở nên nổi tiếng.

Lạc U và Tang Dư Ninh nói chuyện với nhau hai câu, liền quyết định thời gian cùng nhau có mặt, sau đó lại cùng đạo diễn Trần Dục chào hỏi sớm.

Lạc U cảm thấy mình là một diễn viên chuyên nghiệp, mỗi một vai diễn đều là dùng tâm đi diễn, nhưng cô cũng là một thương nhân chuyên nghiệp, thành thạo về sự nghiệp của mình thỉnh cầu người khác, cũng là nên.

Trần Dục không có hỏi nguyên nhân liền trực tiếp đồng ý, thái độ vô cùng tốt làm cho mọi người xung quanh nhìn không ngừng hâm mộ.

Ba ngày sau, Lạc U ăn mặc một thân váy ngắn màu đen viền vàng xuất hiện ở trong hội trường triển lãm trang sức, đi cùng với cô là Tang Dư Ninh thì lại ăn mặc một thân công sở già dặn, hai cô gái tuổi tác đều rất nhỏ, nhưng cách ăn mặc lại sinh ra một chút hơi thở thành thực, hơn nữa dung mạo hơn người cùng với khí chất cực kỳ đặc biệt, vừa mới vào sân liền hấp dẫn không ít người chú ý.

Trong hội trường tụ tập rất nhiều người, hơn nữa còn là người đến từ khắp nơi trên toàn thế giới, Lạc U hiện tại rất nổi tiếng, nhưng danh tiếng vẫn chỉ là ở trong nước mà thôi, tại nơi người ngoại quốc hội tụ này, trái lại thiếu đi một chút nổi tiếng.

Nhưng cũng không có vì vậy mà thiếu sự chú ý, ngược lại rất nhiều người đều thật tò mò thiếu nữ Đông Phương tinh xảo này rốt cuộc là tới đây làm cái gì, tuổi còn quá nhỏ, cũng không thích hợp đến loại triển lãm trang sức này đi, dù sao tới phụ nhân nhân cùng thiên kim của nhân vật nổi tiếng đều là thành phẩm, mà không phải bán thành phẩm. (shizuka: câu này mình không hiểu a, nàng nào hiểu thì cmt cho mình để mình sửa lại nha)

"Tiểu U, tớ cùng cậu(*) xuất hiện chính là không tốt điểm này a, hấp dẫn quá nhiều người chú ý."

(*) shizuka: Chỗ này mình xin giải thích một chút, vì sau này Tang Dư Ninh là bạn tốt của Lạc U, hơn nữa bây giờ hai người cũng đã hợp tác với nhau nên mình đổi xưng hô của hai người thành cậu - tớ nhé.

Tang Dư Ninh cũng rất đẹp, nhưng đứng ở bên cạnh Lạc U, thì chỉ có thể trở thành làm cảnh nền, nhưng mà cô cũng vui vẻ tự tại, đối với loại tình huống này cô thể nhưng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, dù sao người có thể ở Trung Quốc cùng Lạc U quyết tranh hơn thua, thật đúng là không nhiều lắm.

Thân phận bối cảnh, gia thế dung mạo, danh tiếng tài hoa, hơn nữa chỉ có mười sáu tuổi, đủ loại so sánh, vị công chúa điện hạ Lạc U này, có thể nói là hoàn toàn xứng đáng, đương nhiên đây là cùng người cùng thế hệ so sánh.

Ánh mắt Lạc U đảo qua toàn trường, cũng hơi lắc đầu, nhẹ nhàng thì thầm một câu:

"Còn chưa đủ."

Đúng vậy, quả thật là còn chưa đủ, bằng vào dung mạo xuất chúng để hấp dẫn lực chú ý của người khác cô không cần nhất, cũng là khinh thường nhất.

Cô muốn, là bằng vào năng lực của mình, chân chính đứng ở chỗ vạn chúng chú mục(*), là người mà mọi người kính ngưỡng cùng kính trọng, mà không chỉ là ái mộ cùng hiếu kỳ, cô muốn rất nhiều, mà bây giờ tất cả đều còn quá ít quá nhẹ, thật là còn chưa đủ.

(*) Chú mục: Nhìn chăm chú.

"Cậu đây là không biết đủ, hay là quá kiêu ngạo?"

Tang Dư Ninh hơi giương mắt nhìn Lạc U, trong giọng nói có chút trêu chọc, cô tất nhiên là không hiểu trong lòng Lạc U là nghĩ như thế nào, nhưng trong giọng nói lộ ra một chút tự tin, Tang Dư Ninh cũng đã hiểu ba năm phần.

"Đều có đi, xem những tác phẩm này, có lẽ chúng ta cũng có thể tìm được một hai nhà thiết kế thích hợp, tuy rằng công ty của chúng ta còn rất nhỏ, nhưng cũng không có thể chỉ có một mình tớ làm lao động chân tay đi."

Lạc U dòi đi trọng tâm câu chuyện, bắt đầu chăm chú quan sát các loại tác phẩm trang sức trong hội trường, quy định của triển lãm lần này rất cao, đẳng cấp của các loại tác phẩm đều rất tốt, Lạc U cùng Tang Dư Ninh cũng là muốn nhân cơ hội này khai thác một vài người mới, dù sao công ty của bọn họ vừa mới thành lập, còn cần rất nhiều người mới thêm vào.

Đối với sự hợp tác giữa Tang Dư Ninh cùng Lạc U, nhất là loại phương thức vừa bỏ người vừa xuất lực còn muốn bỏ tiền này, ông nội của Tang Dư

Ninh sau khi thận trọng suy tính, mới nặng nề gật đầu đáp ứng.

Sau đó cũng vì hai người hợp tác đưa ra một ít kinh nghiệm rất thích hợp, chỉ là thao tác cụ thể vẫn là cần hai người tự mình đi làm, như là hiện tại chuyện tìm kiếm người mới như vậy, tất nhiên chủ yếu cũng là nhiệm vụ của hai người.

"Chắc chắn, cậu đây quả thực là vừa ăn cướp vừa la làng a, cái cu li kia rõ ràng là tớ có được hay không."

Tang Dư Ninh không phục, cô mới là người cực khổ nhất a.

"Được, cu li là cậu, đội công ty buôn bán được tiền lời, tớ liền mua kẹo cho cậu ăn."

Lạc U cũng không cùng Tang Dư Ninh tranh đoạt danh sách cu li, nhin cười dụ dỗ Tang Dư Ninh.

Tang Dư Ninh trong nháy mắt đen mặt, cô đã không phải là trẻ con rồi có được hay không!

"Tiểu U, tại sao con lại ở chỗ này, đến cùng bằng nhau sao?"

Ngay tại thời điểm Lạc U cùng Tang Dư Ninh nói chuyện trời đất, giọng nói có chút kinh ngạc vang lên, nghe giọng nói quen thuộc, Lạc U không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

"Mẹ, mẹ cũng tới a."

Mọi người nói Bắc Kinh rất lớn, nhưng chỗ lớn như vậy, như thế nào đi tới chỗ nào cũng đều có thể gặp được người quen a, hơn nữa lần này đụng phải còn là mẹ nhà mình.

Tô Âm đi tới sờ sờ đầu con gái nhà mình, ôn nhu dị thường, một đám người cùng theo bà đến cũng đều kinh ngạc nhìn Lạc U.

Lạc U và Tô Âm đứng chung một chỗ, hai khuôn mặt xuất sắc giống nhau đặt chung một chỗ, không giống như là mẹ con, trái lại càng giống như là chị em hơn, mọi người chung quanh nhìn vậy tầm tắc lấy làm kỳ lạ, tán thưởng không ngớt.

"Đúng vậy, mẹ cùng một vài người bạn tới chỗ này chơi, vừa lúc đến xem một chút, đây là bạn của con sao, xin chào, cô là mẹ của Lạc U, hai nha đầu các con ở chỗ này rất được chú ý nga, có muốn đi theo chúng ta hay không?"

Tô Âm nói rất tùy ý, cũng là không muốn để cho Lạc U cùng Tang Dư Ninh cảm thấy có áp lực, dù sao gặp phải trường bối ở trường hợp này cũng không phải một chuyện vui vẻ gì.

Lạc U cười cười lắc đầu từ chối nói:

"Chúng con tùy ý nhìn mà thôi, mẹ không cần quan tâm a."

Từ chối mẹ xong Lạc U lôi kéo Tang Dư Ninh đi, nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong ánh mắt Tô Âm sinh ra một chút tò mò, giống như là đang suy tư, hai cái vật nhỏ này rốt cuộc là ở chỗ này làm cái gì?

"Chắc chắn, tiểu U, mẹ cậu thật sự là quá đẹp, đứng ở bên người bà thật có áp lực a."

Tang Dư Ninh có chút khoa trương thờ dài nói, không hổ là ảnh hậu cấp quốc tế, mỹ lệ kinh người thật đúng là làm cho người ta có áp lực a.

"Thói quen là tốt rồi."

Lạc U cười cười, khí tràng của mẹ nhà mình cũng rất mạnh mẽ a.

"Khả năng này rất khó quen thuộc được, nhưng mà như đã nói qua, chuyện cậu hợp tác với tớ, lẽ nào người trong nhà của cậu cũng không biết?"

Tang Dư Ninh không ngốc, nghe thấy giọng mẹ Lạc hơi kinh ngạc hỏi, liền đoán được vài phần.

"Bọn họ có biết hay không thì có quan hệ gì, hợp tác với cậu chính là tớ, tớ có bối cảnh là Lạc gia, cũng không phải là Lạc gia."

Lạc U biết Tang Dư Ninh sở dĩ đồng ý hợp tác với cô, có 90% trở lên nguyên nhân đều là cùng Lạc gia và Tô gia sau lưng cô có liên quan, nhưng mà cái này cũng không có vấn đề gì, cô cũng chưa từng muốn thoát khỏi loại quan hệ này, ai bảo cô đầu thai thật là tốt đâu, ở kiếp trước cô có nghe qua một câu nói như vậy, đầu thai vào chỗ tốt như vậy cũng là người thông minh.

Nhưng mà ngoại trừ lúc cần thiết, cô sẽ tận lực giảm bớt một ít liên hệ trong đó, cô không ngại người ngoài dùng loại ngôn ngữ nào đánh giá cô, nhưng vẫn là muốn dựa vào sự cố gắng của mình đi làm một vài chuyện, không muốn để cho thành tựu cô tự mình lấy được cùng Lạc gia có quá nhiều dính dáng, cái này cũng là một trong những kiểu ngạo của cô.

"... Ý tứ của cậu tớ hiểu, thật ra đây cũng là một loại cách làm thông minh nhất để cho kẻ khác kính nể, nhưng mà tớ nghĩ chuyện cậu cùng tớ hợp tác người nhà cậu rất nhanh sẽ biết, vòng luẩn quẩn của Bắc Kinh thực sự không lớn."

Trong ánh mắt của Tang Dư Ninh có chút ước ao, người có bối cảnh gia tộc lại có thể tương đối độc lập với bên ngoài, làm chuyện mà mình nghĩ muốn làm, đây tuyệt đối là một chuyện làm kẻ khác muốn hâm mộ.

Giống như là cô vậy, hiện tại là tuyệt đối không cách nào làm được, bởi vì cô có trách nhiệm mà cô phải gánh vác, không cách nào thoát khỏi trách nhiệm.

Tang Dư Ninh không khỏi nghĩ tới cha mẹ chết đi ngoài ý muốn, nghĩ đến ông nội đã lớn tuổi, nghĩ đến mấy nghìn công nhân của tập đoàn Thiên Hữu, Tang Dư Ninh không khỏi cảm thấy nặng nề, cô, sớm đã không phải là thân tự do.

"Tớ là không chủ động nói, nhưng là không muốn gạt, việc kinh doanh của chúng ta bây giờ, ở trong mắt bọn họ, cũng chỉ là trò đùa trẻ con mà thôi, cậu không nên nghiêm túc như vậy, thoát nhìn giống như tớ đang khi dễ cậu."

Tang Dư Ninh là người rất thông minh, nhưng chính là tư duy quá mức sống động, có thể nói là quá mức chu đáo chặt chẽ, suy nghĩ gì cũng đều suy nghĩ nhiều, người sống như vậy, thật sự rất mệt mỏi.

Kỳ thực Lạc U coi như một nửa là người như vậy, lúc không có chuyện gì làm thì luôn suy nghĩ, nhưng chính cô lại không thể nào đồng ý thừa nhận mà thôi, có lẽ nói, kiếp trước Lạc U thật sự là không buồn không lo thiên chân vô tà.

Nhưng kiếp này, mang theo này trí nhớ nặng nề, Lạc U coi như là tiếp tục thuần khiết, cũng đã dính vào một chút mực đen không có cách nào che giấu, không đến mức thống khổ, nhưng tuyệt đối là nặng nề.

Trong thời gian kế tiếp, Lạc U cùng Tang Dư Ninh hai người đi dạo toàn bộ hội trường, cũng nhìn thấy rất nhiều thiết kế trang sức rất có sáng tạo, ít nhất đối với thời điểm này là như vậy, nhưng mà xem ở trong mắt Lạc U, nhưng vẫn là có thật nhiều thiếu sót, dùng ánh mắt phát triển tương lai để nhìn những thiết kế trang sức mới lưu hành này, ắt phải có chút chướng mắt.

"Tiểu U, tớ thực sự là càng ngày càng bội phục cậu, những thiết kế này mặc dù không tệ, nhưng thấy thế nào cũng cảm thấy so với tác phẩm của cậu kém rất nhiều đâu, tớ cũng không có nghe nói cậu học qua thiết kế trang sức a, lẽ nào đây là nói thiên phú thức tính?"

Tang Dư Ninh là thật tình cảm thán, mặc dù tập đoàn Thiên Hữu chưa từng kinh doanh trang sức, nhưng lấy thân phận Tang gia tiểu thư, nơi nào lại chưa quen thuộc với trang sức đâu, thật ra thiên kim tiểu thư như cô quả nhiên là cần học tập rất nhiều kiến thức, mà cái này cũng bảo đảm bọn họ đều có ánh mắt đồng nhất.

Mà lúc này, ánh mắt của Tang Dư Ninh hết sức kinh ngạc tự nói với mình, thiết kế của Lạc U quả nhiên là không sai, thậm chí từ một trình độ nào đó mà nói, là đã vượt lên đứng đầu với lưu hành hiện nay!

Nhận thức như vậy làm cho Tang Dư Ninh càng thêm sùng bái Lạc U, trước đây nghĩ Lạc U cũng chỉ là thiên kim thể gia ngạo khí lăng nhâm(*), nhưng hiện tại xem ra, ánh mắt của mình còn cần phải tiếp tục bồi dưỡng a.

(*) Ngạo khí lăng nhâm: Kiêu ngạo không để người khác xúc phạm.

"Nghĩ tớ thiết kế không sai?"

Lạc U hỏi, mang theo mùi vị tự tin, hơi ngửa đầu.

"Đương nhiên không sai, nếu như thiết kế của cậu mang đến tham gia triển lãm, nhất định là giỏi nhất!"

Tang Dư Ninh gật đầu khẳng định, cô cảm thấy lời này của mình thế nhưng nói không khoa trương chút nào, ai bảo thiết kế của Lạc U phù hợp với tâm ý của mình như vậy đâu.

"Có thể kiếm tiền?"

Giọng nói của Lạc U thay đổi nhẹ nhàng, nhiều hơn một phần sung sướng cùng nhẹ nhàng.

"Đương nhiên, phải kiếm được tiền a!"

Lần này Tang Dư Ninh càng thêm dùng sức gật đầu, thiết kế như vậy không kiếm được tiền, thì cái dạng gì mới có thể kiếm được tiền đâu!

"Vậy cậu hãy cố gắng lên."

Lạc U vỗ vỗ vai Tang Dư Ninh, rất là hào phóng nói.

Tang Dư Ninh sửng sốt, gương mặt đau khổ, nói tới nói lui, cái người làm cu li kia còn không phải là cô a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: 62.1: Chiếu Cổ Cho Giác Ngủ Yên Ôn

Editor: shizuka nguyên

Tuần cuối tháng chín, hai chuyện gần đây Lạc U quan tâm nhất đều có kết quả, chuyện đầu tiên chính là về chuyện động đất, mặc dù không có tin tức cụ thể, nhưng trung ương lại âm thầm làm rất nhiều động tác và bố trí, Lạc U cũng thông qua con đường tin tức của Cổ Sát mà biết được rất nhiều tin tức.

Đồng thời ở trong phạm vi chức quyền của mình, cũng làm một vài công việc, đem người của Cổ Sát điều đi khắp nơi, hơn nữa từ trên thị trường chứng khoán điều động tất cả tài chính của mình, mua một số lượng lớn thiết bị cứu hộ và sản phẩm y dược.

Tuy rằng cô vẫn luôn cảm thấy mình không phải là loại người đặc biệt tốt bụng này, thế nhưng thâm trạng trong trí nhớ này, đã làm cho Lạc U động lòng trắc ẩn, muốn dùng hết năng lực của mình đi làm cái gì đó.

Mà chuyện thứ hai này cũng chính là vấn đề tiền bạc Lạc U vẫn lo lắng, tìm không được nơi khởi nguồn của tài chính, thì không có cách nào làm bước đầu tư tiếp theo, đây cũng là trong hơn nửa tháng, là chuyện làm cho Lạc U phiền não nhất, lại có tiến triển rất lớn.

Thời điểm đầu năm, Lạc U thông qua công ty giải trí Tâm Tĩnh ký được mười mấy nghệ sĩ, mà những nghệ sĩ trải qua một đoạn thời kỳ huấn luyện hoặc dài hoặc ngắn, đã có một bộ phận lớn người chính thức xuất hiện, hơn nữa những người mới xuất hiện này cũng đều có dáng điệu càng ngày càng thuận lợi.

Mà thông qua những người này Lạc U cũng thu được không ít tiền bạc, cộng lại có hơn bảy tám triệu, đối với Lạc U hiện tại đang rất là thiếu tiền mà nói, coi như là một khoản tiền bạc không nhỏ, ít nhất dùng để cả cuộc đấu bóng mà nói, trở mình một vài lần vẫn có thể.

Mà ngoại trừ thu nhập mà những nghệ sĩ này mang đến, cuối cùng thành viên đội hộ vệ của Lạc U cũng bắt đầu chính thức tồn tại, đầu tiên là Vương Luân nhỏ tuổi nhất trong đội hộ vệ, tiểu tử có kỹ xảo ăn trộm phi phạm này, làm cho Lạc U trong lúc tiền bạc eo hẹp, đem sự chú ý rơi vào trên người của cậu.

Kỹ xảo ăn trộm của Vương Luân rất mạnh mẽ, hơn nữa dễ phối hợp với hành động của cậu, Lạc U còn để cho Tiểu Tiêu phối hợp với cậu, thu thập một số lượng lớn tin tức vì Vương Luân phục vụ, còn có đám người Triệu Kiệt và Tôn Vũ phối hợp ở bên ngoài, một đoàn đội ăn trộm cứ như vậy tạo thành.

Lạc U cũng không phải cái loại người không phóng khoáng, tất nhiên sẽ không đi trộm của người thường, mà là đem tầm mắt định ở trên nơi có một chút tiền bạc "Thu được một cách phi pháp".

Ví dụ như tiền tham ô, lại ví dụ như tiền bất chính mà phần tử hắc đạo kiếm được, mà cũng bởi vậy, ngân ngân trong vòng nửa tháng, ở Bắc Kinh rất nhiều chỗ giấu tiền đều bị cướp sạch không còn một mống, mà những người bị cướp sạch mất hết của cải, lại chỉ có thể như người cảm điếc ăn hoàng liên, có khổ không thể nói.

Hành động khổ cực của đám người Vương Luân trong nửa tháng thu được kết quả tương đối khá, thậm chí so với tích lũy nửa năm của mấy nghệ sĩ kia còn nhiều hơn rất nhiều.

Tiền mặt tám chữ số hơn nữa còn có các loại vật phẩm quý giá, làm cho Lạc U nhìn hưng phấn không thôi, rất là hào phóng lần nữa dùng hai chục triệu mua một số lượng lớn phương tiện thực phẩm, đồng thời đã thông qua con đường chuyên đưa đến nơi phụ cận, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng cho cứu viện!

Lạc U biết mình làm như vậy là cực kỳ dễ khiến cho người ngoài hoài nghi, cho nên thời điểm mua những vật liệu này đều vô cùng cẩn thận, dùng tên tất nhiên không phải là của mình, nhưng mà nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cô là chuẩn bị đem nhóm vật tư này quyên vào quỹ dự trữ mà mẹ cô phụ trách, chỉ là bây giờ thời cơ còn chưa tới, Lạc U còn đang chờ đợi.

Mà ngoại trừ thông qua tiền bạc đi giúp nạn thiên tai, Lạc U cũng đem số tiền còn thừa lại toàn bộ đều bỏ vào sòng bạc Ma Cao, trận đồ cầu này sẽ có kết quả vào cuối tháng mười, tới lúc đó, chỉ cần kết quả trong trí nhớ xuất hiện, cô sẽ không bao giờ phải buồn phiền về vấn đề tiền bạc nữa.

Bước đầu giải quyết xong hai vấn đề phức tạp này của cô, Lạc U toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào trong việc quay phim, cô trùng sinh, thế giới này cùng thế giới cô từng sống rất giống nhau, nhưng cô cũng không khẳng định được.

Chuyện kiếp trước từng xảy ra, thì kiếp này nhất định sẽ xảy ra, trận động đất cực kỳ bi thảm kia rốt cuộc có thể đến hay không, cũng sẽ không nằm trong sự khống chế của Lạc U, cho nên lúc này cô, cũng chỉ có thể đợi.

Về phần của kế hoạch đồ cầu của cô có thể phát triển như trong trí nhớ của cô hay không, cô có thể làm, thật ra cũng chỉ có chờ đợi.

Quay phim rất thuận lợi, kịch bản tốt hơn nữa thực lực diễn xuất của diễn viên cũng tốt, có đạo diễn Trần Dục chỉ đạo, có nữ nhân vật chính Lạc U bối cảnh thần bí thần thủ, quan hệ trong đoàn làm phim đều hết sức không tệ.

Hơn nữa bởi vì liên quan tới Lạc U, hai người Lục Đình và Vân Nham cũng được đối xử rất tốt, theo dự đoán mới có thể làm cho những tình huống không nên xảy ra cũng không có xuất hiện, ít nhất biểu hiện bên ngoài là như vậy.

Năng lực diễn xuất của Lục Đình cũng càng ngày càng thuần thực, Trần đạo diễn và Vân Nham đều sẽ bớt chút thời gian chỉ điểm cho cậu, mà cái này tất nhiên cũng đều là xem ở mặt mũi của Lạc U.

Đối với quan hệ của Lục Đình và Vân Nham cùng với Lạc U, toàn bộ đoàn làm phim đều biết đến, chủ yếu là bản thân Lạc U không có cố kỵ ở phương diện này, mà hai người này đối với Lạc U có chút thái độ kính trọng, mọi người tất nhiên cũng đều nhìn ở trong mắt, hơn nữa thỉnh thoảng truyền ra một ít tin đồn, mọi người tất nhiên sẽ biết.

Lạc Học Tâm vị nữ vương trong giới giải trí này cũng đã từng tới tham vài lần, trọng điểm tất nhiên đặt ở trên người của Lạc U, hai người đối với thân phận bối cảnh của Lạc U có công khai tin tức hay không cũng thảo luận qua một lần, mà thái độ của Lạc U lại là không công khai cũng không bảo mật, thuận theo dĩ nhiên là tốt, Lạc Học Tâm cũng đã đồng ý rồi, dù sao bất luận là công khai hay không công khai, Lạc U là người bà che chở, chắc chắn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn lao gì.

Cảnh quay ngày hôm nay của Lạc U là ngoại cảnh, quay đúng là cảnh một màn của Vân Nham lúc thử vai kia, Lạc U mất đi cha mẹ, càng đau buồn càng thêm bình tĩnh, liều mạng học tập các loại kiến thức bảo vệ tính mạng.

Diễn xuất tình cảm phức tạp, có bi thương, có ngoan cường bất khuất, thậm chí còn mang theo một tia thấy chết không sờn, thiên kim hắc đạo cuối cùng cũng bước vào trong hắc đạo, vì báo thù, vì sinh tồn, giãy giụa, nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 62.2

Editor: shizuka nguyên

Mà Vân Nham đóng vai huấn luyện viên mang theo hơi thở vô lại cùng tang thương, tại thời điểm huấn luyện Lạc U, lại áp dụng một loại thái độ vô cùng nghiêm khắc.

Kỹ thuật diễn của hai người, cũng có thể đánh giá như của ảnh đế cùng ảnh hậu, Vân Nham nội liễm cường thế diễn xuất tự nhiên, Lạc U lắng đọng lại khí phách hoàn toàn tự nhiên.

Hai người là đang đóng phim, cũng là ở đối kháng cùng va chạm, mỗi một cái ánh mắt, mỗi một cái động tác, không khí giữa hai người, cũng làm cho thành viên đoàn làm phim ở đây tán thưởng không ngớt.

"Diễn xuất của Vân Nham quả nhiên không hổ là ảnh đế a, mà thời điểm Lạc U cùng với Vân Nham diễn cảnh đối thủ, khí thế còn có thể không thua nửa phần, kỹ thuật diễn xuất cũng ngang tài ngang sức, thực sự là hậu sinh khả úy(*) a, tôi dám cam đoan, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lạc U nhất định có thể trong vòng năm năm được vinh danh là ảnh hậu."

(*) Hậu sinh khả úy: Người đi sau tài giỏi hơn người đi trước.

Biên kịch Chu Ung vô cùng cảm khái nói, đồng thời cũng nói ra tiếng lòng của rất nhiều người ở đây.

Ảnh hậu tương lai, Lạc U tự tin mười phần chắc chắn bản thân sẽ có được danh hiệu này, mọi người ở đây kinh diễm nhìn diễn xuất của Lạc U, làm sao đều không phải như vậy đâu, chính cái gọi là người thường xem náo nhiệt, đối với người trong nghề xem mà nói, lăn lộn trong giới giải trí đã lâu, ánh mắt như vậy vẫn là phải có.

"Ảnh hậu là tất nhiên, nhưng mà tôi càng chờ mong danh hiệu người mới xuất sắc nhất năm nay a, phim đệ nhất công chúa của tiểu U cũng không tệ, bộ Thiên kim hắc đạo này của chúng ta lại càng không kém, vật trong lòng bàn tay a vật trong lòng bàn tay."

Về phần rốt cuộc nói cái gì là vật trong lòng bàn tay, tất nhiên là không cần nói cũng biết, đối với ánh mắt của mình Trần Dục tương đối có lòng tin.

Mấy người vây quanh ở bên cạnh Trần Dục cũng không hèn mà cùng gật đầu, không phải là bọn họ chém gió thổi phồng, mà là diễn xuất của Lạc U, thật sự là quá mức kinh diễm, đã bao nhiêu năm, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy diễn viên có thiên phú như vậy.

Mới mười sáu tuổi cũng đã có thể cùng với diễn viên cấp bậc ảnh đế đối diễn mà không yếu nửa phần, thậm chí càng nổi bật hơn, diễn viên này còn có bối cảnh thâm hậu như vậy, hai cái hỗ trợ lẫn nhau, phải nói là được ông trời ưu đãi a.

Cảnh huấn luyện viên huấn luyện này kết thúc, Lạc U ăn mặc một thân đồ rằn ri đi tới, Tiểu Tiêu đưa qua một chén nước ấm, Lý Ngang Vũ lại có chút hưng phấn đem lời nói của Trần Dục và Chu Ung lặp lại một lần, cuối cùng còn hỏi:

"Tiểu U, cô đối với mình có tự tin không? Dù sao tôi cũng rất là có lòng tin a."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy, danh hiệu người mới xuất sắc nhất, trừ cô ra không còn có thể là ai khác."

Vân Nham đứng ở cách đó không xa nghe thấy, cũng vô cùng đồng ý nói.

"Đúng, chị tiểu U là giỏi nhất."

Lục Đình cũng ở một bên dùng sức gật đầu đáp.

Lạc U nhìn một vòng những người đứng xung quanh mình, có chút buồn cười, danh hiệu người mới xuất sắc nhất sao? Cũng không biết cô nhận được danh hiệu người mới xuất sắc nhất này, sẽ có cái dạng cảm giác gì đâu.

Cuối tháng chín, đối với Lạc U mà nói đây là một cái đêm không ngủ, cô đứng ở phía trước cửa sổ phòng ngủ của mình, yên lặng nhìn phương xa, ánh mắt có chút bay xa, có chút hư ảo, mang theo một chút lo lắng khó có thể che giấu, cũng có một chút mê man.

Giờ khắc này, Lạc U thật là có chút hoài nghi, thời điểm chuyện có thể biết trước kia đã xảy ra, rốt cuộc là may mắn hay không phải là may mắn, có lẽ là may mắn nhiều hơn một chút đi.

Nhưng rủi ro vẫn là có, giống như cô giờ này khắc này như vậy, theo thời điểm trong trí nhớ từng chút từng chút đến gần, lòng của Lạc U lại càng ngày càng trầm trọng, mất đi sinh mạng vĩnh viễn đều là một chuyện nặng nề nhất, mà biết trước sinh mệnh bị mất đi, cho dù là có liên quan hay không, cô cũng không cách nào có thể thờ ơ.

Thời gian dần dần trôi qua, hơi thở quanh thân Lạc U cũng trở nên trầm trọng, chẳng biết đã qua bao lâu, tiếng chuông thanh thúy đột nhiên vang lên, trong nháy mắt Lạc U liền nhận điện thoại.

"Thiếu chủ, động đất, cấp tám!"

"... Tất cả dựa theo kế hoạch hành động."

Quả nhiên, mọi chuyện xảy ra hoàn toàn dựa theo quỹ tích của lịch sử, vô cùng tiếc nuối, Lạc U cũng chỉ có thể yên lặng cầu khẩn, hy vọng có thể tận lực giảm bớt thương vong, hy vọng chuyện mình làm, có thể đưa đến dù cho chỉ có một chút tác dụng cũng tốt.

"Vâng!"

Mấy ngày kế tiếp, Lạc U vẫn đều chú ý tới tin tức của trận động đất, mà một loạt bản tin, cũng làm cho Lạc U thoáng yên tâm, không biết có phải là liên quan đến cuộc điện thoại kia của mình hay không, lúc này số lượng thương vong trong báo cáo rõ ràng giảm bớt rất nhiều.

Trong các loại tin tức cũng có đưa tin, nói là trung ương đã sớm chuẩn bị xong lực lượng phòng bị, bộ đội giải nguy cứu tế cũng xuất động cực nhanh, tuy rằng tai họa này so với dự liệu nghiêm trọng hơn rất nhiều, cũng có rất nhiều người không thể hoặc nên nói là căn bản không kịp rút lui, nhưng tổng thể mà nói, Lạc U vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Mà dưới sự điều khiển của Lạc U, Lạc U sớm mang lượng lớn vật tư thông qua hội quỹ Lạc gia toàn bộ đưa đến trong tay những người đang cần dùng đến, làm cho nạn dân sau trận động đất nhận được một chút an ủi cùng hy vọng.

Toàn quốc khiếp sợ, đều bị đau buồn, người trong giới giải trí bất luận là xuất phát từ mục đích gì, tại thời điểm này cũng trở thành một nhóm người có chút sôi nổi, các loại quyền tiền, các loại biểu diễn để lấy tiền cứu tế, các loại hô hào.

Mà công ty giải trí Tâm Tinh làm lão đại nghề giải trí trong nước, tất nhiên là muốn xông lên phía trước đầu tiên, chỉ cần chỉ là phương diện quyền tiền, công ty giải trí Tâm Tinh liền đạt tới chín con số, hơn nữa hầu như tất cả nghệ sĩ đều đồng thời hướng tới dân chúng hô hào, mong muốn đều có thể vì khu vực chịu thiên tai dâng lên một phần lực lượng.

Lạc U lấy danh nghĩa cá nhân quyền tiền năm trăm vạn, không nhiều lắm, nhưng lấy thân phận của cô mà nói, cũng tuyệt đối không ít, Lạc U cũng không muốn vào thời điểm này làm ra cái danh tiếng gì, ngược lại lựa chọn một số tiền tầm trung.

Nhưng mà cô Lạc thật ra cũng cùng Lạc U nói qua về chuyện này, nghệ sĩ là nhân vật công chúng, cũng là nhân vật cần có ánh sáng vây quanh, đối với trận quốc nạn này, cô Lạc hy vọng Lạc U đứng ra đại diện ngôi sao mới.

Thật ra Lạc U cũng không bài xích loại chuyện tình như thế này, hoạt động mang tính công ích, có thể ra chút sức lực, cô rất là nguyện ý, thế nhưng lần lựa chọn này Lạc U cự tuyệt, tâm tình của cô thật sự có chút trầm trọng.

Rõ ràng biết trước tai nạn này sẽ phát sinh, nhưng chỉ có thể làm một số việc nhỏ còn lại là mặc cho số phận, gọi điện thoại, đưa chút vật phẩm an ủi, cho dù là cố gắng, nhưng lại vẫn cảm thấy còn ít.

Lạc U đã từng nghĩ tới những chuyện này, tai nạn phát sinh ở khắp nơi trên toàn thế giới, mười năm, quá nhiều ký ức, động đất, ôn dịch, sóng thần, chiến tranh,...

Lạc U từng cho rằng, việc này chỉ cần không xảy ra ở trên người bạn tốt của cô, cô có thể lãnh tâm lãnh tính không đi lưu ý, thế nhưng, khi động đất lần này thực sự xảy ra, Lạc U lại cảm thấy trầm trọng không gì sánh được, nhiều sinh mệnh ở trước mắt của cô mất đi như vậy, làm sao có thể không trầm trọng!

Ai, xem ra chính mình thật ra thì vẫn là một người có lòng đi! Trong lòng Lạc U than nhẹ, luôn cảm thấy mình dường như lại trưởng thành thêm một chút.

Thiên kim hắc đạo tiếp tục quay phim, Lạc U mang theo tâm tình nặng nề tiếp tục quay phim, cũng may tâm tình của cô lúc này cùng nội dung kể tiếp cần quay có chút tương tự, ngược lại có vẻ càng thêm thú vị.

Quay phim rất thuận lợi, vốn Lạc U nên có tâm tình sung sướng, nhưng trên thực tế cũng như vậy, mấy người nói nhiều trong phòng quay phim kia, làm cho cô cảm thấy vừa bị đè nén vừa chán ghét.

"Tiểu U, cực khổ rồi, uống ly trà sữa đi."

Lạc U mới vừa kết thúc một cảnh quay, Hàn Nhạc Dương liền đưa về mặt tươi cười như ánh mặt trời tiến lên đón, đây đã là ngày thứ ba Hàn Nhạc Dương tới nơi này.

Thời điểm ngày đầu tiên Lạc U nhìn thấy Hàn Nhạc Dương còn có thể chào hỏi, thỉnh thoảng nói qua hai câu, dù sao cũng từng hợp tác qua.

Nhưng khi ý đồ theo đuổi cô của Hàn Nhạc Dương càng ngày càng rõ ràng, sờ tác sờ vi càng ngày càng làm cho cô chán ghét, Lạc U liền trực tiếp lựa chọn thái độ coi nhẹ, giống như là lúc này, Lạc U trực tiếp lướt qua Hàn Nhạc Dương, từ trong tay Tiểu Tiêu nhận lấy một chén nước canh do Tiểu Tiêu tự mình làm ra, vừa có dinh dưỡng vừa mỹ vị.

Khuôn mặt tươi cười của Hàn Nhạc Dương có chút không kiên trì được, thử hỏi ai bị lạnh nhạt ba ngày cũng rất khó lại lộ ra được dáng vẻ tươi cười, nhưng sắc mặt của Hàn Nhạc Dương thay đổi cực nhanh, dáng vẻ tươi cười hoàn mỹ cũng chỉ là biến mất trong nháy mắt, nhanh đến mức làm cho người ta căn bản không có nhận thấy được.

Hàn Nhạc Dương lớn hơn Lạc U bốn năm tuổi, theo lý mà nói Lạc U mười sáu tuổi, cũng không thích hợp để Hàn Nhạc Dương theo đuổi, nhưng bản thân Lạc U luôn mang theo khí chất ưu nhã bẩm sinh, có vẻ có chút thành thực và nội liêm, ngược lại làm cho người ta bỏ quên tuổi cô còn nhỏ.

Hơn nữa quan trọng hơn là, bây giờ Lạc U rất nổi tiếng rất ưu tú, khuôn mặt rất đẹp khí chất rất đặc biệt, hơn nữa hiện tại trong giới giải trí đều đang đồn tin tức Lạc U cùng Lạc gia có liên quan, tất cả cái này cộng lại, thì Hàn Nhạc Dương có quyết định theo đuổi Lạc U, rất có tính hiệu quả và lợi ích, nhưng cũng chính bởi vì vậy, mới làm cho Hàn Nhạc Dương thu liễm tính tình, cho dù bị lạnh nhạt như vậy, cũng không có buông tha.

Trong lúc nghỉ ngơi, Lạc U một mực xem kịch bản, Hàn Nhạc Dương nói hai câu không thấy Lạc U có phản ứng, liền lúi cái ghế ngồi ở một bên, thể hiện ra dáng vẻ rất có kiên nhẫn, hẳn đây là đi con đường si tình, nghĩ các tiểu cô nương thích nhất loại này, liệt nữ sợ quẩn lang, hẳn cũng không tin không đã động được Lạc U.

Về phần Lạc U, chỉ cần Hàn Nhạc Dương không nói lời nào cô hoàn toàn có thể cho rằng hẳn không tồn tại, nhưng thật ra còn có một số người lúc nào cũng liên tiếp nhìn về phía bên này, mà mấy ngày nay toàn bộ đoàn làm phim cũng đều đồn đại chuyện Hàn Nhạc Dương đang theo đuổi Lạc U, hơn nữa trái ngược với sự khiêm tốn về tình cảm giống các nghệ sĩ khác, Hàn Nhạc Dương dường như một điểm cố kỵ cũng không có, rất nhiều người thậm chí đã bắt đầu suy đoán, về tin tức của Hàn Nhạc Dương cùng Lạc U rốt cuộc đến lúc nào thì đăng lên báo, phải biết rằng, trong giới giải trí không có gì là bí mật.

Trong giới giải trí là không có gì bí mật, cho nên khi Lạc U nhận được điện thoại của cô Lạc, một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Tiểu U a, Hàn Nhạc Dương là chuyện gì xảy ra?"

Cô Lạc hỏi hết sức thẳng thắn, trong giọng nói có có mùi vị trêu chọc, không có chút nghiêm túc nào.

"Không có việc gì."

Lạc U trả lời cũng vô cùng thẳng thắn, theo cô, Hàn Nhạc Dương chính là điển hình của không có việc gì làm, nếu như không phải là mình còn có một chút kiên nhẫn như vậy, đã sớm đem Hàn Nhạc Dương đánh ra ngoài, muốn mượn danh tiếng của mình sao, cũng không biết hẳn có làm thật tốt chuẩn bị trả giá thật lớn hay không.

Trong ánh mắt Lạc U hiện lên một cái ánh sáng lạnh, cô ghét nhất bị coi như viên đá để kê chân.

"Nga? Cần cô giúp con giải quyết sao?"

Cô Lạc chính là một người vô cùng thông minh, vừa nghe Lạc U nói liền nhiều ít hiểu ý tứ của Lạc U, dù sao ở trong giới giải trí, loại chuyện này cũng không ít thấy, chỉ là không nghĩ tới Hàn Nhạc Dương này vậy mà không có việc gì muốn chết, đánh chủ ý lên Lạc U, cái này có thể làm cho bà có chút mất hứng đầu.

Giống như Lạc U, trong mắt Lạc Học Tâm cũng nhiều thêm một tia lạnh lùng, người của Lạc gia, cho tới bây giờ đều không phải là nhân vật sẽ dễ người khác khi dễ.

"Không cần, chuyện của con, con sẽ tự mình xử lý, cô yên tâm"

Một Hàn Nhạc Dương nho nhỏ mà thôi, nếu như ngay cả loại chuyện này đều không giải quyết được, cô cũng sẽ không lẫn lộn ở trong giới giải trí.

"Ha ha, tất nhiên cô biết tiểu U lợi hại, nhưng đây không phải là sợ con sẽ cảm thấy phiền phức sao, đã như vậy, cô cũng sẽ không nhiều chuyện, quay

phim khổ cực, tiểu U phải chú ý nghỉ ngơi."

Cô Lạc cười cười, một lời liền bỏ qua chuyện này.

"Cô cũng vậy."

Lạc U cúp điện thoại, ánh mắt đảo qua, vừa lúc nhìn về phía Hàn Nhạc Dương, mà thời điểm Hàn Nhạc Dương khi nhìn đến ánh mắt Lạc U quét tới, trong nháy mắt liền lộ ra một nụ cười sáng lạn, chỉ là đáng vẻ tươi cười được đông đảo fan hâm mộ gọi là nụ cười vạn người mê, xem ở trong mắt Lạc U, lại chỉ cảm thấy giả tạo.

Vẫn là đáng vẻ tươi cười xấu hổ của tảng đá nhà mình làm cho cô cảm thấy thoải mái a! Trong lòng Lạc U khẽ cảm thán, sau đó không khỏi nghĩ đến thiếu niên còn đang cố gắng trong quân đội kia.

Chẳng biết tại sao, cô dường như có chút nhớ nhung anh đâu, mà loại tư vị tưởng niệm này, đối với Lạc U mà nói, lại là tuyệt đối khó được, ít nhất trong trí nhớ của cô, thì hầu như chưa từng có cảm giác như vậy.

"Tiểu U có phiền toái gì sao? Nếu như có thì nói cho anh biết, chuyện trong giới giải trí, anh nhiều ít còn có thể nói một chút."

Hàn Nhạc Dương tất nhiên nghe thấy lời nói của Lạc U với người trong điện thoại, nhưng mà cũng may hắn không có nghe được nội dung cô Lạc nói, nếu không phải phỏng chừng hiện tại sẽ không phải là loại sắc mặt này.

Lạc U cảm thấy có chút buồn cười, sắc mặt trở nên có chút quái dị, phiền phức? Cô thật ra là có, nhưng mà không phải là bởi người khác, mà chính là cái người ở trước mặt này, cũng không biết hắn sẽ xử lý bản thân như thế nào đâu?

"Nếu có bất luận cái truyền thông nào đưa ra loại tin tức liên quan đến chuyện xấu giữa tôi và anh, tôi sẽ mở cuộc họp chiều dài ký giả, nói tôi rất chán ghét anh, sự xuất hiện của anh sẽ ảnh hưởng đến tôi, anh theo đuổi tôi làm tôi thấy rất phiền phức, lúc tôi cự tuyệt anh đây đưa càng làm cho anh chán ghét, anh nghĩ tôi làm như vậy được không?"

Trong tính cách Lạc U, có một loại là thẳng thắn lý trí, giống như là hiện tại, lời nói của cô cũng không phải là cảnh cáo, mà là đang trần thuật một sự thật nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 62.3

Đương nhiên, lời này nghe vào trong tai người ở một bên, mười phần chính là cảnh cáo cùng uy hiếp.

Khuôn mặt tươi cười mà Hàn Nhạc Dương vẫn cố gắng duy trì cũng không cách nào kiên trì được nữa, sắc mặt khó coi đối mặt với Lạc U, tận lực để giọng nói của mình thật ôn hòa nói:

"Tiểu U không nên nói đùa như vậy, ha ha, em không thích anh tới quấy rầy em, anh không thường xuyên đến là được."

Hàn Nhạc Dương thề từ nhỏ đến lớn hắn vẫn là lần đầu tiên bị cự tuyệt ác như vậy, thậm chí cũng là lần đầu tiên, có người cảm uy hiếp hắn như vậy!

Ánh mắt xanh đen rõ ràng của Lạc U thẳng tắp nhìn chăm chăm Hàn Nhạc Dương, ánh mắt kia, mang theo sự lạnh lùng thần nhiên, mang theo cao ngạo khinh miệt, mang theo một loại thái độ xa cách cao cao tại thượng, không chút nào che giấu sự châm chọc nhìn Hàn Nhạc Dương, giống như nhìn một con kiến nhỏ bé hèn mọn.

Sắc mặt của Hàn Nhạc Dương triệt để thay đổi thành màu xanh, vốn vẫn là tuổi trẻ khí thịnh cũng có chút không nhịn được, thẹn quá thành giận nói:

"Lạc U, cô dựa vào cái gì nhìn tôi như vậy, chúng ta chẳng qua cũng là một loại người mà thôi, cô không muốn gặp tôi, tôi liền đi!"

Một màn Hàn Nhạc Dương nén giận bỏ đi rất nhiều người đều thấy được, mọi người anh nhìn tôi một chút, tôi nhìn anh một chút, cuối cùng nhìn nhìn lại coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, tiếp tục xem kịch bản, toàn bộ người trong đoàn làm phim đều yên lặng, ai cũng không muốn làm ra một chút âm thanh không cần thiết gì ở phía sau.

"Tiểu thư, tôi có cần phải làm cái gì không?"

Tiểu Tiêu một mực ở một bên nhìn, trên khuôn mặt khả ái đã nhuộm lên đáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, lời nói ra khỏi miệng càng nổi bật thêm một tia sát khí, khi cậu nghĩ đến, người đàn ông này thể nhưng lại đe dọa thiếu chủ của mình, nhất định là phải dạy dỗ cho thật tốt.

Nghe Tiểu Tiêu nói xong, Lạc U buồn cười hỏi ngược lại:

"Cậu muốn làm cái gì?"

Tiểu Tiêu hơi cúi cái đầu nhỏ nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới nghi ngờ nói:

"Đánh hấn một trận?"

"Ha ha, đùa nhỏ ngốc."

Lạc U nhẹ nhàng nở nụ cười, cúi đầu nhìn kịch bản của mình, một tên hề già dối mà thôi, cô còn không có tâm tư gì để đi so đo.

Đầu tháng mười là quốc khánh, nhưng rõ ràng có thể thấy cái ngày quốc khánh này trôi qua cũng không vui vẻ gì, quốc nạn ập xuống, cả nước đau buồn, cái này truyền thừa từ lâu của dân tộc xưa.

Mặc dù có quá nhiều chuyện phải trái đúng sai, nhưng vào thời điểm này, lại nghĩa vô phần cố(*) biểu hiện ra một mặt đoàn kết, khắp nơi các nơi, từ trên xuống dưới, đều đang cố gắng.

(*) Nghĩa vô phần cố: Làm việc nghĩa không được chùn bước.

Lạc U đồng ý với công ty sẽ biểu diễn để lấy tiền cứu tế, mà nếu đã đồng ý rồi, cô sẽ hết sức đi chuẩn bị ứng phó, mà sau khi tự hỏi một phen, Lạc U chuẩn bị một ca khúc, giọng hát của cô rất hay, nhưng cũng rất ít hát.

Kiếp trước bởi vì không thích, kiếp này lại là không có cơ hội gì, mà cô chuẩn bị bài hát này, là bài hát kiếp trước cô đã từng hát qua, hiện tại làm một chút cải biên, nhưng thật ra lại có chút phù hợp với hoạt động biểu diễn để lấy tiền cứu tế như vậy.

Ca khúc tên là "Tặng bạn một giấc ngủ yên", là một ca khúc mang theo bi thương rồi lại mang theo sự khích lệ không gì sánh được, bởi vì là bài hát mới, Lạc U còn nhờ mấy lão sư nổi danh nhất trong công ty giúp đỡ sửa chữa nhạc đệm.

Mấy vị lão sư lúc mới bắt đầu còn là ô mê tâm tình không thể không tới, ai bảo đây là phía trên phân phó đâu, bất luận bọn họ có thực lực hơn nữa, có danh tiếng hơn nữa, cũng không bằng một câu của bà chủ nhà mình a.

Nhưng mà khi bọn họ thấy ca khúc mà Lạc U lấy ra, hơn nữa sau khi nghe Lạc U thanh xướng một lần, thì ba vị lão sư vô cùng có danh tiếng trong giới âm nhạc, ánh mắt đều sáng.

"Tiểu U, có hứng thú đổi nghề làm ca sĩ không? Hiện tại đều có thể cùng làm diễn viên và ca sĩ, chủ đảm cam đoan, chỉ cần cháu đồng ý, nhất định có thể nổi danh trong giới âm nhạc."

Kim bài chế tác Âu Phi có loại cảm giác thấy cái mình thích là thêm, âm thanh của Lạc U trong trẻo linh hoạt kỳ ảo, chọt xông vào trong lòng của ông, người như vậy mà không làm ca sĩ, thật sự là lãng phí a.

"Tướng mạo tốt, diễn xuất tốt, giọng hát cũng tốt, người như vậy không nổi danh cũng rất khó."

Mạnh La là nhạc sĩ vô cùng có danh tiếng, tuổi đã hơn năm mươi lại vẫn giữ được phong thái như trước, hoàn toàn xứng đáng là nhân vật cấp đại tỷ khác trong giới âm nhạc, hơn nữa người này còn đang đảm nhiệm cấp đại sư âm nhạc, cũng là một giáo sư hết sức ưu tú, rất nhiều ca sĩ giới âm nhạc cũng đã từng là học sinh của bà.

"Thế nào, nghe xong đánh giá của hai vị lão sư, có ý kiến gì không?" Người nói chuyện cuối cùng là thiên vương hiện tại của giới âm nhạc Khúc Diệc, một ca sĩ có hình tượng cùng thực lực tồn tại như là một bạch mã hoàng tử, cũng hoàn toàn xứng đáng là ca sĩ cấp cao nhất trong giới âm nhạc Trung Quốc hiện nay.

Ba người sáu con mắt nhìn mình, Lạc U cảm thấy rất thú vị, một tay chống cằm, nháy mắt, suy nghĩ một chút mới nói thật:

"Có lẽ là nên mở màn biểu diễn cảm thụ một chút, nếu có phiền phức đến ba vị lão sư, xin không cần cự tuyệt nga."

Trí tuệ thông dong, thần nhiên ưu nhã, tự tin ngạo nghễ, nhưng cũng không mất bướng bỉnh cùng khả ái, trong lúc nhất thời làm cho ba người ở đây có chút kinh ngạc, phản ứng cũng có chút trì hoãn.

"Biểu diễn? Lúc nào bắt đầu? Chủ nhất định đi cổ vũ, cũng không biết khách quý trong buổi biểu diễn của tiểu U có thể mời chú hay không a."

Khúc Diệc sau khi kinh ngạc nhất thời, liền ôn nhu nở nụ cười, mang theo vài phần chân thành nói.

"Đương nhiên, chỉ cần chú đồng ý đến, cháu tất nhiên là hoan nghênh."

Giọng hát và phẩm chất của Khúc Diệc đều là điều Lạc U thích, kiếp trước cô cùng người kia mặc dù không phải quen thân, nhưng cũng coi như là thường thức.

Khúc Diệc cười cười, xem như là đồng ý rồi, anh đối với cô bé này thế nhưng thật là tò mò, khí chất như vậy, thiên phú như vậy, anh cũng thật lâu không có gặp được một người mới có năng lực như thế ở trong giới giải trí.

"Tiểu U là nói nghiêm túc? Công ty có dự định về phương diện này?"

Ấu Phi có chút không quá chắc chắn hỏi, nghệ sĩ của công ty công khai biểu diễn cũng coi như là một sự kiện, kim bài chế tác như ông không lý nào lại không biết a.

"Cháu vừa quyết định, công ty sẽ ủng hộ."

Lạc U tùy ý nói, dường như quyết định của chính mình cũng đã đại biểu ý tứ của công ty, tuyệt không cảm thấy lời nói của mình sẽ ở trong lòng người khác sinh loại ảnh hưởng nào.

Không phải nói cô có bối cảnh có chỗ dựa có người che chở sao? Cô liền chứng thực suy đoán như vậy là được rồi, dù sao cô vẫn có đầy đủ kiêu ngạo, cũng không thêm đề ý những suy đoán so với sự thật không sai biệt lắm.

"Như vậy nếu như tiểu U có cần cái gì, nhất định không nên khách khí."

Thời gian biểu diễn để lấy tiền cứu tế đã định vào trung tuần tháng mười, địa điểm là ngay tại sân vận động Bắc Kinh, những nghệ sĩ đến tham dự đều là không bắt buộc phải biểu diễn, mà gom góp tài chính của mình, cũng đem toàn bộ quyền cho nơi xảy ra động đất.

Mà cùng lúc đó, khắp nơi trên toàn quốc cũng cử hành nhiều loại hoạt động như thế này, vậy cũng là sự đóng góp của toàn thể giới giải trí.

Lạc U là thần tượng đang rất thành công, nhưng cũng thành công nhất, cũng không phải nổi danh nhất, theo lý mà nói phần mở đầu và phần kết thúc của buổi biểu diễn như vậy, cũng là không tới phiên của cô, nhưng dưới sự điều khiển của Lạc Học Tâm, buổi biểu diễn này để lấy tiền cứu tế này, quả nhiên là do Lạc U hoàn thành.

Tiết mục từ bắt đầu đến lúc kết thúc, dùng trọn hơn hai giờ, Lạc U lên sân khấu cuối cùng, áp lực không thể nói là không lớn, nếu như là người mới giống nhau, thật sự rất khó đảm đương được trọng trách như vậy.

Đối với an bài như thế, lúc ban đầu Lạc Học Tâm cũng là có chút bận tâm, nhưng sau khi Lạc U nghiêm túc tự hỏi xong, liền đồng ý, cũng đối với biểu diễn của mình, làm một ít cải biến thích hợp.

Lạc U vốn chỉ là dự định hát một bài hát, không có tính toán dùng bạn nhảy, nhưng biết mình phải hát cuối cùng, liền tự mình đi đến học viện khuyết tật tìm hơn mười học viên, sau đó tự mình dạy dỗ, đem thủ ngữ của bài hát này cải biến thành hình thức vũ đạo, làm phần biểu diễn của mình tăng thêm màu sắc tinh thuần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 62.4

Tiết mục của người cuối cùng bắt đầu, Lạc U mang theo hơn mười người mặc quần áo trắng nhẹ nhàng đi lên sân khấu, ngay lập tức toàn bộ mọi người trong hội trường đều trở nên an tĩnh.

Lạc U đứng ở trên sân khấu, một thân váy dài màu trắng, tóc dài màu đen, thanh thuần động lòng người, khí chất phiêu nhiên, dường như chỉ cần một người như vậy đã làm nổi bật nên buổi biểu diễn, khiến cho mọi người có loại cảm giác nín thở để chờ đợi.

Bắt đầu biểu diễn, giọng hát của Lạc U linh hoạt kỳ ảo vang vọng toàn trường, trong nháy mắt dường như đã đem mọi người bước vào đến rồi một loại cảnh tượng mộng ảo.

Trống vắng, nặng nề, bi thương, mở đầu của ca khúc liền làm cho mọi người có loại cảm giác muốn bật khóc.

Trận thiên tai kia giống như lại một lần nữa hiện ra ở trước mắt mọi người, khiến cho mọi người không tự chủ được mà rơi lệ, tiết tấu của ca khúc lại đột nhiên thay đổi.

Mạnh mẽ, hăng hái tiến về phía trước, người còn sống cần phải kiên cường, rất nhiều người từ trong giọng hát nghe thấy sự hy vọng.

Sau đó, ở đoạn cuối của bài hát này, khúc nhạc lại thay đổi, tặng bạn một giấc ngủ yên, người còn sống cần phải cố gắng, người đã mất cần được yên giấc, âm nhạc trở nên an bình, thanh nhiên, trấn an lòng người, làm cho người đã mất cũng mang theo dáng vẻ tươi cười.

Thần khúc(*) chưa được mọi thứ, lúc ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" được lưu hành, được mọi người công nhận đây là một phong trào, tại nơi sân khấu của trung tâm động đất, nhiều nước mắt như vậy, nhiều tiếng khóc như vậy, dường như cũng dần dần dừng lại, đau xót vĩnh viễn không thể xóa

nhà, nhưng lại có thể dần dần vui đi.

(*) Thần khúc: ca khúc thần thánh. (shizuka: ở đây mình để lại nguyên cụm từ này vì như vậy nó sẽ hay hơn)

Tiếng vỗ tay mang theo nước mắt là khẳng định tốt nhất về bài hát này của Lạc U, hơn mười diễn viên múa khuyết tật cũng là cảnh nền tốt nhất, lần hoạt động biểu diễn này tất cả diễn viên cũng không có người hơn hai mươi tuổi, Lạc U mười sáu tuổi trở thành diễn viên xuất sắc nhất của buổi biểu diễn để lấy tiền cứu tế này, không có người khác.

Lạc U, mười sáu tuổi, với thân phận là một diễn viên thành công, hát một ca khúc khiến người khác không khỏi rơi lệ, lại một lần nữa trở thành một dấu ấn không thể nào phai mờ trong lòng của mọi người.

"Tiểu U, không hổ là con gái của Lạc gia chúng ta, không hề cho cô thất vọng."

Lạc Học Tâm có chút kích động, bà đã từng chứng kiến qua quá nhiều chuyện trong giới giải trí, gặp qua quá nhiều diễn viên cùng ca sĩ muôn hình muôn vẻ, nhưng cho dù là như vậy, Lạc U cũng là một người có thiên phú nhất trong số đó, thậm chí có thể nói là một người kinh tài tuyệt đỉnh(*), bà cái người làm cô này, làm sao có thể không cảm thấy tự hào! tại

(*) Kinh tài tuyệt đỉnh: Tài năng tuyệt vời khiến cho người ta phải kinh diễm khiếp sợ.

"Cô, cháu dự định tổ chức một buổi hoạt động công diễn, cô cảm thấy thế nào?"

Lạc U có chút ưỡ ỏi, nhưng tinh thần cũng không sai, cả người mặc trắng váy trắng như cũ, giống như là hoa sen trắng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

"Hoạt động công diễn? Lúc nào, đây chính là chuyện quan trọng, cần phải chuẩn bị cho tốt mới được."

Lạc Học Tâm kinh ngạc, làm một buổi công diễn không phải việc khó, nhưng đối với Lạc U mà nói lại không đơn giản, tuy rằng giọng ca của Lạc U rất tuyệt, nhưng phương diện tuyên ca sĩ chính là vấn đề, còn có phương diện kinh nghiệm trên sân khấu cùng người nghe, trong chốc lát Lạc Học Tâm nghĩ đến rất nhiều vấn đề.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên.

"Quay xong phim Thiên kim hắc đạo liền bắt đầu chuẩn bị đi, cụ thể tự cháu sẽ chuẩn bị, thời điểm cháu cần cô, cháu sẽ nói với cô."

Trùng sinh lại một kiếp, ngoại trừ báo thù cùng bảo vệ người nên bảo vệ, cô muốn làm nhất không có chuyện gì khác ngoài thử nghiệm một số chuyện trước đây chưa bao giờ thử qua, ít nhất xứng đáng đối với công việc lúc này.

Về mặt của cô Lạc có chút ngưng trọng, dò xét liếc mắt nhìn Lạc U, muốn nói gì, nhưng cuối cùng lời nói ra khỏi miệng lại là:

"Được rồi, bất luận tiểu U muốn làm cái gì cô đều sẽ ủng hộ cháu."

Nếu là Lạc U muốn làm, như vậy bà cái người làm cô này, còn muốn nói gì nữa đâu, tiểu U ưu tú như vậy, bà nên làm, chỉ có cố gắng ủng hộ mà thôi! Hơn nữa ở trong lòng của cô Lạc, ngoại trừ một chút ngưng trọng, càng nhiều hơn vẫn là chờ mong.

Từ khi bắt đầu bị kỹ thuật diễn trong đệ nhất công chúa của tiểu U làm cho kinh diễm, tiểu U cũng đã để cho cái người làm cô như bà phải kiêu ngạo, hơn nữa loại biểu diễn rung động lòng người ngày hôm nay này, cô Lạc nghĩ, bà nên làm nhất, thực sự chỉ có hết sức ủng hộ.

"Cảm ơn cô."

Màn biểu diễn để lấy tiền cứu tế của Lạc U xuất hiện ở trên các tạp chí lớn cùng internet, nhận được rất nhiều sự đánh giá ừn ừn kéo tới.

Đệ nhất công chúa biểu diễn áp trực để lấy tiền cứu tế, giọng ca linh hoạt kỳ ảo làm chấn động toàn trường!

Giới âm nhạc lại xuất hiện một giọng ca hoàn mỹ, giọng ca của U công chúa tinh thuần có thể tinh lọc tâm linh(*)!

(*) Tinh lọc tâm linh: Làm sạch tâm hồn. (shizuka: Ở đây mình để nguyên cả câu này vì thấy nó hay hơn ^^)

Một khúc yên giấc, thiên sứ ban tặng, thần khúc chữa lành mọi vết thương "Tặng bạn một giấc ngủ yên" vang lên khắp mọi nơi!

Tiêu đề đăng này họ cũng có, lần thứ hai Lạc U trở thành người được yêu thích của các tạp chí lớn, giọng ca thiên sứ, thần khúc yên giấc, đủ các thể loại, trong thời kỳ đầy nặng nề này, giống như là nắng ấm, mang đến cho mọi người một chút ấm áp cùng hy vọng.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên

Biểu diễn để lấy tiền cứu tế vừa kết thúc, người đại diện Lý Ngang Vũ liền nhận được lời mời đến từ khắp nơi, tiếng chuông điện thoại di động vang lên không ngừng, hai cái điện thoại di động thay phiên dùng cũng không đủ, làm cho Lý Ngang Vũ không biết là nên khóc hay nên cười.

Một khúc thành thần, có thể là nói tình huống của Lạc U lúc này, cô hát không phải bài hát, mà là tiếng lòng, có lẽ giọng ca của cô chưa chắc là ưu tú

nhất, nhưng lại gây chú ý nhất, hơn nữa biểu diễn hoàn mỹ, giọng ca linh hoạt kỳ ảo, đây hết thảy như vậy là đủ rồi.

"Tiểu U, nói đi, cô thích tham gia tiết mục gì, hãy chọn đi a."

Lúc Lý Ngang Vũ không biết cắt đứt cuộc điện thoại thứ mấy, thở mạnh quay sang Lạc U nói.

"Tạm thời đều đẩy xuống đi, lời vừa rồi anh cũng nghe được, tôi dự định chuyên tâm chuẩn bị chuyện hoạt động công diễn, còn lại sau này hãy nói."

Lạc U không muốn tương thời gian của mình đặt ở trên các loại tuyên truyền, cho nên cũng không có tâm tư đặt trên các tiết mục thông cáo gì.

Cô mong muốn danh tiếng của mình không phải là nhờ tuyên truyền mà được, mà là dùng thực lực làm được, cho nên việc hiện tại cô cần làm nhất, chỉ là nỗ lực đi làm việc chính, quay phim, hoặc là hát, ít nhất ở trong giới giải trí nên là như vậy.

"Như vậy được không?"

Về mặt của Lý Ngang Vũ có chút bất đắc dĩ, các nghệ sĩ khác cầu cũng không nhất định có thể cầu được cơ hội như vậy, vì sao nghệ sĩ nhà mình lại coi nhẹ nó như vậy đâu, đây cũng là chuyện làm cho anh có chút đau đầu a.

"Không có gì không tốt, anh hẳn phải hiểu rõ, tôi muốn là cái gì, không cần là cái gì, chuyện lãng phí thời gian, về sau cũng không cần làm."

Kỳ thực đối với Lạc U mà nói, tác dụng của người đại diện của cô hoàn thật là có chút khác biệt, người đại diện của người khác là nhận nhiệm vụ, mà của cô cũng là cự tuyệt nhiệm vụ, có Lý Ngang Vũ, cô tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên

"Ai, được rồi, tuy rằng chúng ta đối với định nghĩa của cái từ lãng phí này có sự khác biệt rất lớn, nhưng tôi nghĩ là tôi hiểu ý tứ của cô."

Lý Ngang Vũ thở dài, chuyện lãng phí thời gian? Lý Ngang Vũ đối với lời nói như vậy thật sự là có chút không biết nói gì.

Lạc U cười cười, cô bây giờ đối với Lý Ngang Vũ cảm thấy càng ngày càng hài lòng, dùng cũng càng ngày càng hài lòng.

Giữa tuần cuối tháng mười, Lạc U ra cửa không thể không vô trang đầy đủ, bởi vì bất luận cô đi nơi nào, đều có một đồng lớn ký giả chen chúc tới, fan điện ảnh cùng fan âm nhạc càng có thể thấy được khắp nơi, tự xưng là fan của U càng đạt tới hơn một nghìn vạn, trở thành một trong các nghệ sĩ được hoan nghênh nhất.

Lạc U cự tuyệt lời mời tham gia tiết mục giải trí, thời điểm tin tức này truyền ra làm cho rất nhiều truyền thông đều rất bất mãn, nhưng dưới sự ủng hộ của Lạc Học Tâm, các truyền thông cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Nhưng mà Lạc Học Tâm dưới sự đồng ý của Lạc U, để lộ ra tin tức Lạc U sẽ tổ chức hoạt động công diễn, tin tức này ngược lại thỏa mãn như cầu của đại đa số truyền thông, trở thành một trong các đề tài được mọi người nhiệt tình bàn luận.

Lạc U thành công, như vậy tất cả tin tức của cô đều sẽ có giá trị, "một khúc thành thần" bốn chữ cũng cùng tên của Lạc U thường thường có liên hệ với nhau, cho nên đối với chuyện Lạc U sắp sửa tổ chức buổi công diễn, phản ứng của mọi người, đa số cũng là vô cùng mong đợi.

Mà cũng chính là trong lúc này, về các loại tin tức biểu diễn để lấy tiền cứu tế giúp nạn thiên tai và quyên tiền các loại các cũng công bố ở trước mặt công chúng.

Lạc U cũng được nhiều mặt quan tâm, số tiền năm trăm vạn quyên góp của cô, cùng với đồng đảo ngôi sao trong giới giải trí so sánh, coi như là đứng vào hàng những nhân vật phía trên, nhất là cùng với thân phận là ngôi sao vừa mới xuất hiện, hơn nữa chỉ có mười sáu tuổi, tuy rằng không phải nhiều nhất, nhưng tình hình trở thành nhân vật trọng tâm trong câu chuyện.

Mười sáu tuổi quyên tiền năm trăm vạn, thiên sứ yên giấc giống như nhân gian ôn nhu, giọng ca người đẹp cùng tâm hồn đẹp lại càng đẹp hơn, dường như cũng trong lúc đó, hình tượng thiên sứ của Lạc U liền thâm nhập vào trong tim của mỗi người.

Truyền thông cần tiêu điểm, quốc nạn cần tấm gương, Lạc U là muốn khiêm tốn, nhưng lại trở thành một ngôi sao tối cao, thậm chí ngay cả một vài ngành quốc gia đều tìm tới cô, mời cô đảm nhiệm đại sứ từ thiện ngành tương quan của quốc gia, đi ra nước ngoài, mang theo cô giúp quần chúng gặp tai họa có thể xoa dịu bớt nỗi đau xót mất đi người thân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: 63: Tôi Liền Diệt Anh!

Editor: shizuka nguyên

Lạc U cuối cùng vẫn đồng ý yêu cầu làm đại sứ từ thiện, thậm chí bởi vì vậy tính cường chế rời khỏi đoàn làm phim Thiên kim hắc đạo, cũng may đoàn làm phim còn có một số cảnh diễn của diễn viên khác, tạm thời không có vấn đề gì quá lớn.

Hơn nữa coi như là có chuyện, Lạc U cũng không thêm để ý, mỗi lần thấy tin tức liên quan đến động đất, cô lại cảm thấy không thoải mái, luôn cảm thấy mình làm còn chưa đủ tốt, hiện tại có một cơ hội đi tới đó như vậy, Lạc U thực sự không có cách nào từ chối.

Hơn nữa chuyện này cũng không chỉ là quyết định của một mình Lạc U, các trường bồi Lạc gia cũng thông qua phương thức mỗi người liên lạc với Lạc U, hy vọng Lạc U không nên cự tuyệt cơ hội này, về công về tư, đây đều là một yêu cầu không cách nào từ chối, Lạc gia là gia tộc quân-chính (quân sự + chính trị), cũng là gia tộc vô cùng coi trọng sự vinh dự.

Bất luận tương lai Lạc U có làm cái gì, chuyện lúc này đều sẽ trở thành một điều vô cùng tốt đẹp trong cuộc đời của cô, nhất là mẹ Lạc, một người vô cùng nhiệt tình với các loại công ích này, càng vô cùng hưng phấn ủng hộ Lạc U đồng ý chuyện này.

Bản thân Lạc U cũng không muốn từ chối, cho nên, ngày thứ hai sau khi nhận được lời mời chính thức, Lạc U liền chuẩn bị lên đường.

Không có sân khấu hoa lệ, không có váy dài xinh đẹp tuyệt trần, thậm chí ngay cả một điểm dừng chân bằng phẳng cũng không có!

Lạc U đồng ý yêu cầu làm đại sứ từ thiện rồi, thế nhưng, cô cũng đưa ra điều kiện của mình, trừ khi cần phải hoạt động, nếu không cô sẽ dựa theo an bài của mình mà thực hiện, cho nên, Lạc U không chỉ không có trở thành một nhân vật công chúng xuất hiện ở trước màn ảnh, ngược lại chỉ là mang theo Tiểu Tiêu, và nhóm vật tư cứu viện lớn, xuất hiện ở tiền tuyến cứu viện.

Người không có chân chính trải qua loại tai nạn này, vĩnh viễn sẽ không biết sự kinh khủng của nó, Lạc U cảm thấy mình coi như là hai kiếp cộng lại, cũng không có chấn động như một màn trước mặt này.

Khắp nơi bị san bằng ở trước mắt, khắp nơi bị đổ nát, Lạc U yên lặng tiếp nhận cái thực tế khó khăn này, hít một hơi thật sâu, liền toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần vào trong việc cứu tế.

Thật ra cô cũng không có làm cái gì, chỉ là giúp đỡ nhân viên y tế làm một chút chuyện mình có thể làm, cô một câu cũng không có nhiều lời, chính là yên lặng làm, từ sáng sớm đến tối, từ buổi tối rồi đến sáng sớm, tóc rối loạn liền thuận tay gạt qua một chút, quần áo dơ bẩn cũng không thêm để ý, mấy ngày trôi qua, cả người đều gầy nhất vòng lớn.

Hiện trường là có phóng viên, hơn nữa họ vẫn luôn ở lại nơi này quay lại cận cảnh hiện trường, đem các loại tin tức nơi này phát ngay đến khắp nơi trên toàn thế giới.

Lạc U làm đại sứ từ thiện xuất hiện ở nơi này, tuy rằng công việc rất bề bộn, nhưng cũng đưa tới sự chú ý của không ít người, phóng viên cũng cố gắng muốn phỏng vấn cô một lần, lại bị cô yên lặng từ chối, vào lúc này, cô cảm thấy không có gì quý hơn sinh mệnh.

Nhưng mà Lạc U cũng không có quên trách nhiệm đi an ủi của mình, mỗi khoảng thời gian đêm khuya vắng người, Lạc U đều sẽ dùng giọng hát nhẹ nhàng thoải mái của cô an ủi những người đang đau buồn.

Bài hát Tặng bạn một giấc ngủ yên được hát rất nhiều lần, cho đến khi mọi người, bất luận là người đi cứu người hay là người được cứu, đều học xong bài hát này, thậm chí ở rất nhiều thời điểm sẽ hát bài này, nước mắt mang theo sự tươi cười, trong đau buồn mang theo hy vọng.

Mà một màn như vậy cũng thông qua truyền thông được phát đến toàn quốc thậm chí còn nhiều nơi trên thế giới, rất nhiều người ngoại quốc cũng cũng bắt đầu khen ngợi thiên sứ bình yên Lạc U.

Số lượng fan hâm mộ của Lạc U càng tăng trưởng với con số kinh người, thậm chí có rất nhiều fan ngoại quốc, bọn họ đều tự xưng là cánh của thiên sứ, mà bài hát Tặng bạn một giấc ngủ yên của Lạc U, cũng phá tan giới hạn Trung Quốc, trở thành một trong những ca khúc được quốc tế được hoan nghênh nhất.

Xuất hiện không được một năm, lại khiến cho toàn thế giới chú ý, Lạc U không bao giờ nghĩ tới chính là mụm trận tai nạn này nổi danh, nhưng mọi chuyện chính là trùng hợp như thế, đây cũng là cơ sở của danh hiệu quốc tế tương lai của Lạc U.

Mà ở bên trong khu cứu viện động đất, rất nhiều dân chạy nạn rất nhiều nhân viên cứu viện, cũng sẽ càng gia khắc sâu nhớ kỹ hình dáng của Lạc U, cô gái xinh đẹp kia dùng tiếng hát của cô mang đến hy vọng cho mọi người, an ủi những đau xót trầm trọng này.

Mà bản thân Lạc U, ngoại trừ tự bản thân đi chăm sóc người bị thương, vẫn còn nghiêm túc suy nghĩ những chuyện tương lai, nhận nuôi mười bảy cô nhi vì trận động đất này mà mất đi gia đình.

Đương nhiên tuổi của cô còn quá nhỏ, không có cách nào nhận nuôi được, nhưng cung cấp việc sinh hoạt và học tập của những đứa nhỏ này, cũng là đủ rồi, mà hành động này của cô, cũng lôi kéo rất nhiều người làm như vậy, lần thứ hai nhận được rất nhiều ca ngợi.

Sau đó, thời điểm phóng viên cuối cùng cũng có cơ hội phỏng vấn được Lạc U, liền hỏi:

"Cô có thể nói một chút cảm nhận lớn nhất của cô đối với lần động đất này là cái gì không?"

"Người đã mất thì nên bỏ qua, người sống thì phải sống tiếp, sống thì có hy vọng."

Giọng nói của Lạc U nặng nề, nhưng trên mặt lại mang theo một nụ cười kiên định, chỉ cần còn sống thì có hy vọng, giống như cô cái người đã từng chết đi một lần.

"Tiểu U, tất cả mọi người gọi cô là thiên sứ bình yên, ca khúc Tặng bạn một giấc ngủ yên của cô cũng làm cho rất nhiều người cảm động rơi lệ, có người nói bài hát này chính là ca khúc do cô sáng tác, có thể nói một chút linh cảm sáng tác của cô một chút không?"

Phóng viên hỏi tiếp.

"Nếu như có thể, tôi thực sự không hy vọng có cái linh cảm sáng tác này, bởi vì đau xót, mới có thể muốn đi an ủi những đau xót này, bởi vì không cách nào yên giấc, mới có ca khúc yên giấc, tôi chỉ hy vọng, người sống có thể học được quý trọng những thứ đang có."

Cho dù là đối mặt với phỏng vấn, Lạc U vẫn còn có chút chật vật, trên quần áo của cô thượng thậm chí còn mang theo một vài vết máu, sợi tóc cũng có chút mất trật tự.

Ý định ban đầu của cô cũng là không muốn tiếp nhận cuộc phỏng vấn này, lại là bởi vì ý tứ của trung ương mà phải ứng phó.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên

Mà bây giờ, au khi trả lời xong những lời này, Lạc U đúng lúc thấy một người bị thương muốn đứng dậy, liền cũng không đoái hoài tới người phóng viên kia, tiếp tục bận rộn đi.

Phóng viên không có nhắc lại vấn đề gì nữa, mà ra hiệu nhiếp ảnh đem camera yên lặng quay Lạc U đang bận rộn, chỉ thị của trung ương, cần thực tế, còn có sự rung động cùng cảm động trong lòng mình, bất luận là xuất phát từ nguyên nhân nào, lúc này người phóng viên này cần làm cũng chỉ có một chuyện, đó chính là đem hành động cùng lời nói của Lạc U phát ra để cho nhiều người biết hơn.

Lạc U thực sự nổi danh, từ một ngôi sao mới nổi tiếng liền bước vào giai đoạn vô cùng nổi danh, toàn quốc trên dưới có 95% người trở lên đều biết sự tồn tại của cô, điện thoại gọi tới cho Lý Hoành Vũ cũng suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, làm cho Lý Hoành Vũ hận không thể có nhiều hơn hai cái điện thoại đến dùng.

Mà cũng ngay khi hoạt động cứu viện tiến vào thời điểm kết thúc, Lạc U lại giống như là lúc tới, lặng yên không một tiếng động biến mất ở khu động đất, trở lại Bắc Kinh tiếp tục quay Thiên kim hắc đạo.

Trước khi Lạc U đi tới đoàn phim, còn bớt chút thời gian về nhà một chuyến, nhà lúc này tất nhiên là trở lại nhà lớn Lạc gia.

Mà lần này Lạc U trở về, liền được cả nhà trên dưới tất cả mọi người nhiệt liệt hoan nghênh, ông nội Lạc tự mình nghênh tiếp, vừa nhìn thấy Lạc U xuất hiện, liền cười cười híp mắt, liên tục khen Lạc U tốt

Hơn nữa ngoại trừ người của Lạc gia, người của Tô gia cũng tới rất nhiều, đại gia tụ chung một chỗ hòa hòa mỹ mỹ ăn một bữa gia yến, đứa nhỏ Lạc U này không hổ là nhân vật chính, được tất cả mọi người khen ngợi.

Thật ra đối với hai gia tộc lớn Lạc gia cùng Tô gia mà nói, là có chút khinh thường diễn viên, ngôi sao dù có danh tiếng hơn nữa cũng chỉ là một ngôi sao, nhưng biểu hiện của Lạc U lại làm cho trường bối hai nhà một lần nữa có nhận thức mới, cho nên bọn họ khen Lạc U, tất nhiên không phải là bởi vì hiện tại Lạc U có danh tiếng cỡ nào, mà là bởi vì Lạc U lúc này đây làm thực sự tốt, cô từ trên tinh thần mang theo sự cổ vũ cùng ủng hộ đến cho mọi người, là việc mà người bình thường căn bản không cách nào làm được.

Truyện chỉ được đăng tại diendanlequydon.com-editor: shizuka nguyên

Sau bữa cơm, Lạc ba ba gọi Lạc U vào thư phòng tư trò chuyện, thật ra cha con hai người nói chuyện như vậy rất là ít, Lạc ba ba cũng rất ít khi cùng con gái nhà mình trao đổi.

Hơn nữa Lạc ba ba vẫn luôn nghĩ con gái nhà mình còn nhỏ, cũng không cần phải nghĩ quá xa, nhưng lúc này đây lực ảnh hưởng của Lạc U đã trở nên to lớn như thế, làm cho người Lạc gia cũng không khỏi không thận trọng một chút.

"Tiểu U, con thực sự muốn tương lai trở thành minh tinh sao?"

Lạc ba ba rất là thận trọng hỏi, ông vẫn luôn biết con gái nhà mình rất thông minh, nhưng không có nghĩ đến sẽ ưu tú đến trình độ như vậy.

Vốn có cho rằng Lạc U chẳng qua là đi vào giới giải trí vui đùa một chút mà thôi, lại thật không ngờ sẽ có lực ảnh hưởng lớn như vậy, làm cho nhân dân cả nước đều biết đến sự tồn tại của Lạc U, ông cái người làm cha này, thật đúng là có chút kiêu ngạo cùng tự hào.

"Ngôi sao là muốn làm, nhưng cũng chỉ coi là ngôi sao."

Đối với tương lai của mình Lạc U đã chuẩn bị xong, cô trùng sinh sống lại một lần nữa không thể có một tương lai không có lý tưởng như vậy.

"Nga? Vậy con còn muốn làm cái gì?"

Lạc ba ba thoáng cái liền hiểu ý tứ của Lạc U, vô cùng cảm thấy hứng thú hỏi, ông thật ra cũng không biết con gái bảo bối nhà mình còn có cái ước mơ gì.

"Kinh doanh a, kiếm nhiều tiền một chút nuôi gia đình."

Lạc U có chút khô khan nói.

Lạc ba ba nhìn không được xoa xoa đầu Lạc U, mang theo nụ cười nói:

"Chỉ một đứa nhỏ như con mà cũng muốn kiếm tiền nuôi gia đình, cho con nuôi gia đình thì đàn ông còn làm cái gì, nhưng mà như đã nói qua, con cùng đứa nhỏ Văn Thần kia là định xuống rồi? Tuy rằng quan hệ trong nhà của Văn Thần có chút phức tạp, nhưng đứa nhỏ này là rất tốt, coi như là tiểu U thật tình mất."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 63.1

Editor: shizuka nguyên

Lời này Lạc ba ba nói vô cùng cảm khái, Lạc U cùng Diệp Văn Thần ở trong mắt của ông và của các trường bối, đã là một đôi tình nhân nhỏ.

Mà đối với đại gia tộc bọn họ như thế mà nói, thật ra nói phong kiến là có chút phong kiến, coi trọng môn đăng hộ đối cũng rất bình thường.

Nhưng trên thực tế ở các phương diện khác nhưng lại là rất tiến bộ, giống như là quan hệ của Lạc U cùng Diệp Văn Thần vậy, hai đứa nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, bọn họ nhưng thật ra nhạc kiến kỳ thành(*), nhưng mà ít nhiều trong lòng Lạc ba ba vẫn là có chút không bỏ được.

(*) shizuka: chỗ này mình không hiểu nghĩa lắm, nếu nâng nào biết thì cmt cho mình để mình sửa lại nhé ^^

"Ba ba, cái gì mà định xuống hay không định xuống a, con mới mười sáu tuổi, hiện tại không cần phải bàn luận về vấn đề này đi."

Lạc U nhìn không được liếc mắt một cái, cái gì mà định xuống a, giống như là hiện tại cô liền phải lập gia đình vậy.

"Ai nói không cần phải, Văn Thần hiện tại có thể coi là một nửa người Lạc gia, hơn nữa biểu hiện của tiểu tử này ở trong quân đội biểu quả nhiên là không sai, mấy người lãnh đạo của quân đội đều chú ý tới nó, nếu như con thật sự thích, ba ba tất nhiên là sẽ không phản đối, ba ba chính là coi nó như con rể mà bồi dưỡng a."

Lạc ba ba nói chính là sự thật, cũng là điều ở trong lòng của ông, nếu như không phải là xem trên quan hệ của Diệp Văn Thần cùng Lạc U, Lạc gia nơi nào lại làm ra chuyện như vậy, cho dù Diệp Văn Thần có ưu tú hơn nữa, nếu không có quan hệ với Lạc U, thì đó cũng không phải là đứa nhỏ của Lạc gia bọn họ a.

"Khụ, ba ba, rốt cuộc là ba muốn nói cái gì a? Chuyện tương lai ai có thể nói chính xác được, nếu Văn Thần ưu tú như vậy, mọi người liền để lại bồi dưỡng đi, con tin tưởng anh ấy."

Trái ngược với loại vấn đề có thích hay không này, Lạc U vẫn cảm thấy tin tưởng quan trọng hơn, cô tin tưởng Diệp Văn Thần, như vậy đủ rồi.

"Ai, Văn Thần là một đứa trẻ tốt, chuyện của các con, tính toán một chút, cái này trước không nói, nói một chút suy nghĩ của con, muốn kinh doanh là chuyện tốt, nhưng bây giờ danh tiếng của con càng lúc càng lớn, hành động bên ngoài là phải chú ý nhiều, nếu như không phải bà ngoại con giao cho con mấy người vệ sĩ, ba ba liền dự định để cho bác cả của con cho con mấy người cảnh vệ bảo vệ, sau này bất luận con làm cái gì cũng đều phải cẩn thận."

Hiện tại Lạc U có được thành tựu, làm cho Lạc ba ba vô cùng kiêu ngạo, cũng là vô cùng lo lắng, danh tiếng càng lớn, chuyện phải đối mặt sẽ càng nhiều, hiện tại ở trên thế giới này, cũng không phải là thái bình như vậy a.

"Cái này con biết, ba không cần phải lo lắng, nhưng trái lại ba công việc khổ cực, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi."

Lạc U nhìn ba mình vẫn còn rất trẻ tuổi ở trước mặt, trong lòng không khỏi nghĩ đến kiếp trước ba cô bởi vì Lạc gia mà rơi vào trong khổ cảnh, đáng về già yếu tang thương, trong lúc nhất thời có chút rung động, giọng nói cũng có chút khàn khàn.

"Ba ba biết..."

Trong lúc đó tình cảm của hai bố con cô trở nên ngày càng ấm áp lên, khi mẹ Lạc đi vào vừa lúc nhìn thấy một màn như vậy, nhìn không được nở nụ cười từ ái, có chồng có con gái như vậy, bà cảm thật vô cùng thỏa mãn.

Hơn nữa trái ngược với ba Lạc mà nói, mẹ Lạc đối với Lạc U hiện tại ở trong giới giải trí phát triển lại càng thêm quan tâm cùng hiểu, đối với thiên phú cùng tiềm lực của Lạc U, là kinh ngạc hơn nữa lại tràn đầy mừng rỡ, hơn nữa lần này Lạc U cũng vì từ thiện ra một phần lực lớn như vậy, trong lòng càng cực kỳ kiêu ngạo.

Trong lúc nhất thời một nhà ba người đều bởi vì như vậy mà cảm động, đạo làm người là nhà cùng vạn sự hưng, những lời này đúng là tương đối có đạo lý.

Tiếp tục quay phim Thiên kim hắc đạo, thời điểm Lạc U trở về đoàn phim, cũng được hoan nghênh nhiệt liệt hơn, bao gồm cả Trần Dục ở bên trong, hầu như tất cả mọi người đều vỗ tay vì Lạc U, thậm chí dưới sự hướng dẫn của Trần Dục, đoàn phim còn vì Lạc U làm một buổi ăn mừng riêng.

Hơn nữa trải qua mọi chuyện trong khoảng thời gian này, Lạc U có thể vô cùng nhạy cảm mà cảm nhận được, hầu như ánh mắt của mọi người nhìn cô đều khác biệt, một tia khinh thường trước đây thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được cũng đều không thấy, thái độ mỗi người đối xử với cô cũng đều trở nên vô cùng cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 63.2

Lạc U hiểu được loại biến hóa này là bởi vì cái gì, giới giải trí luôn luôn là như vậy, thân phận của cô bây giờ không còn là cái người mới xuất hiện kia nữa, mà là theo danh tiếng triệt để trở thành sự tồn tại cao cấp nhất, bước vào con đường diễn viên nổi tiếng trong nước.

Đầu tháng mười một, U Bảo tiến vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, Lạc U cùng Tang Dư Ninh cùng chung quyết định, đem U Bảo trở thành sự tồn tại nhỏ mà hoàn mỹ, trang sức bày biện bán ra không cần quá nhiều, nhưng tuyệt đối là tinh phẩm trong tinh phẩm, đối tượng nhóm khách hàng càng là thiếu số trong thiếu số, làm ảnh hưởng mở rộng thu hút làm ăn, Lạc U càng tự mình giám sát chế tác trang sức, đem thiết kế mà bản thân cảm thấy hoàn mỹ nhất bày biện ra.

Đêm trước khi U Bảo được khai trương, Lạc U cùng Tang Dư Ninh chia ra đều tự lấy danh nghĩa của bản thân đưa ra mấy trăm tờ thiệp mời, đây cũng là quảng cáo đầu tiên của U Bảo, toàn bộ người được mời tới đều là những người có thể đặt trên mặt bàn ở Bắc Kinh(*), mà một nhóm người này cũng được coi thành nhóm khách hàng chủ yếu nhất của U Bảo.

(*) shizuka: Ở đây ý nói những người này đều là những người có mặt mũi lớn và có rất nhiều danh tiếng ở Bắc Kinh.

Để mở rộng lực ảnh hưởng của U Bảo, Lạc U mời lão mẹ nhà mình tới tham dự, đồng thời quyết định đem tiền thu được từ buổi lễ khai trương U Bảo toàn bộ quyên góp vào hội từ thiện, buổi lễ khai trương cũng là ngày bán ra trang sức của cửa hàng, một phần ba số tiền của kỳ bán ra đều sẽ quyên góp cho quỹ hội Lạc Dư, duy trì thường xuyên các loại hoạt động cứu trợ.

Nghi thức khai trương U Bảo được tổ chức rất thành công, Lạc gia cùng Tô gia đều có người tham dự, thậm chí lão gia tử Tang gia còn tự mình trình diện, còn có rất nhiều bạn bè trong thương giới và giới giải trí cũng đến, trường hợp không thể nói là không long trọng.

Hơn nữa một khúc thanh xướng(*) của Lạc U, càng làm cho mọi người ở chỗ này cảm thấy kinh diễm không gì sánh được, mà cửa hàng trang sức này của Lạc U, cũng trở thành đối tượng được fan hâm mộ của Lạc U chú ý.

(*) Một khúc thanh xướng: Hát biểu diễn một khúc nhạc mà không cần hóa trang.

Ở nơi thời đại thần tượng năng lượng vô hạn này, Lạc U rất thích hợp trở thành ngôi sao được chú ý, lực ảnh hưởng tuyệt đối là mạnh mẽ, ngay cả ngày khai trương cũng chưa tới, cửa hàng nho nhỏ này thậm chí đã xuất hiện trên truyền thông ở nước ngoài, mặc dù đơn giản chỉ là vài câu nói, nhưng cũng đủ để chứng minh lực ảnh hưởng của Lạc U.

Mà mọi chuyện hỗ trợ lẫn nhau, ở thời điểm này, cửa hàng trang sức cũng nhờ vào danh tiếng của Lạc U càng thêm nổi tiếng, Lạc U cũng bởi vì lần truyền thông giới thiệu này, ở trong những ngôi sao thần tượng, dựa trên thân phận đại sứ từ thiện, lại tăng lên một danh hiệu nhà thiết kế thiên tài!

Truyền thông đưa tin tức cần điểm sáng, mà bọn họ cũng biết cách khai thác điểm sáng, cho nên thời điểm bọn họ biết các trang sức lộng lẫy trong cửa hàng trang sức này đều là do Lạc U tự mình thiết kế, không chút do dự liền dùng rất nhiều lời văn để diễn tả điểm sáng này, cũng làm cho nhân vật Lạc U này trở nên càng thêm nổi tiếng, nhất là các fan hâm mộ của Lạc U, biểu hiện cũng đều càng thêm nồng nhiệt.

Rất nhiều fan hâm mộ đều sẽ có một loại chờ mong đối với thần tượng của mình như vậy, chờ mong thần tượng của mình càng thêm hoàn mỹ, càng thêm xuất sắc, chờ mong người mình yêu thích là giỏi nhất tốt đẹp nhất.

Mà Lạc U lúc này, giống như là một bảo tàng, làm cho những fan hâm mộ của cô, giống như là tìm kiếm bảo vật, tìm từng điểm từng điểm vô cùng ngạc nhiên từ trên người của cô, khai thác ra càng ngày càng nhiều bảo tàng hơn.

"Tiểu U, giới thiệu cho cậu vài người bạn, người này chính là Triệu Duyệt, là bạn tốt nhất của mình, là chị em từ nhỏ cùng nhau lớn lên mà, bố của cô ấy là

Triệu phó bộ trưởng bộ tư pháp, người này chính là Lưu Phàm, ông nội của anh ấy là Tư lệnh quân khu C thị, còn có người này chính là Diệp Thiên Phong, bố của anh ấy là Phó bộ trưởng Bộ tài chính Diệp Chính Thanh..."

Tang Dư Ninh mang theo ba người bạn của mình giới thiệu cho Lạc U, sau đó thay đổi đề tài, lại giới thiệu Lạc U với mọi người:

"Người này là thiên kim Lạc gia Lạc U Lạc đại tiểu thư, mọi người coi như là người trong một vòng tròn, không biết có biết hay không, ha ha, ở nơi này, tôi liền nhiều lời giới thiệu lại một lần."

Ánh mắt Lạc U đảo qua ba người ở đây, cô gái tên là Triệu Duyệt kia rất đẹp, tuổi tác không sai biệt lắm lớn hơn cô, lộ ra một loại khí chất giỏi giang, mỗi một cái giờ tay nhắc chân cũng có phong thái đại gia khuê tú, ngược lại làm cho trước mắt Lạc U sáng ngời, nghĩ cũng không sai.

Về phần còn dư lại hai người đàn ông, một người tao nhã đẹp trai như ánh mặt trời, thoát nhìn liền làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thoải mái, một người lại lộ ra một loại khí chất vô lại hoa hoa công tử, làm cho Lạc U cảm thấy rất phản cảm, nhất là lúc nghe thấy bố của hắn là Diệp Chính Thanh, sắc mặt Lạc U lại càng lạnh hơn.

Chính cái gọi là bạn bè của kẻ thù chính là kẻ thù, cô không nghĩ tới chính mình thế nhưng lại ở chỗ này gặp phải anh trai cùng cha khác mẹ của Diệp Văn Thần, trên cái thế giới này trùng hợp thật đúng là nhiều a.

Thật ra đối với ba người được Tang Dư Ninh giới thiệu này, Lạc U đều đã nghe nói qua, đúng như Tang Dư Ninh nói vậy, bọn họ coi như là người trong một vòng tròn, đều là ba đại nhân vật hiện đang nắm quyền, coi như là chưa từng thấy qua, nhưng là tên của đối phương đều là biết đến, nhất là Lạc U, người có trí nhớ kiếp trước của mình, đối với ba người này liền càng hiểu hơn.

Một là đại pháp quan tương lai, vì danh chờ lệnh (*), được xưng là người phụ nữ xinh đẹp nhất của giới tư pháp.

Một là nhân vật của một thế hệ trẻ tuổi lĩnh quân trong quân đội, ở trong quân đội lẫn lộn phong sinh thủy khởi, nghiễm nhiên được chọn trở thành người nối nghiệp của đời kế tiếp.

Mà người cuối cùng liền tương đối thú vị, là hoa hoa thị trường vô cùng có danh tiếng ở chính giới, tuổi còn trẻ liền bò đến vị trí thị trường, nhưng bản tính phong lưu lại nửa điểm cũng không có thu liễm, có người nói phụ nữ của hắn nhiều đến mức có thể tạo thành một hậu cung.

Đương nhiên, như đã nói ở trên những thứ này đều là chuyện xảy ra ở tương lai, hiện tại đứng ở trước mặt Lạc U, chẳng qua là ba thanh thiếu niên thiếu nữ cùng Lạc U không xê xích bao nhiêu.

"Chào mọi người, tôi là Lạc U, rất hân hạnh được biết mọi người."

Lạc U rất thương thức Triệu Duyệt cùng Lưu Phàm, nhưng đối với Diệp Thiên Phong, lại có vẻ lạnh nhạt rất nhiều, người đàn ông này bất luận là gia thế hay là bản thân, đều là đối tượng làm Lạc U chán ghét.

Nhưng mà hiển nhiên bản thân Diệp Thiên Phong lại không có loại cảm giác này, trái lại biểu hiện đối với Lạc U vô cùng có hứng thú, vẻ mặt nụ cười sáng lạn không chút nào keo kiệt hướng về Lạc U nở rộ, nhìn Lạc U có chút quáng mắt.

"Tiểu U, anh cũng có thể gọi em như vậy sao, anh là Diệp Thiên Phong, rất hân hạnh được biết em."

Diệp Thiên Phong là người lớn tuổi nhất trong năm người, đã hai mươi tuổi, làm việc cùng lời nói cũng có vẻ thành thực rất nhiều, giống như là hiện tại, hắn vươn tay liền muốn cùng Lạc U nắm tay.

Lạc U không có bất kỳ động tác đáp lại nào, ánh mắt lạnh như băng nhìn Diệp Thiên Phong, nhìn thẳng đến lúc sắc mặt hắn khó coi, vô cùng không được tự nhiên thu hồi tay của mình, có chút lúng túng nói:

"Tiểu U thật đúng là lạnh lùng giống như lời đồn vậy a, ha ha."

"Diệp Văn Thần là người tôi che chở, nếu như anh còn dám khi dễ anh ấy, tôi liền diệt anh!"

Cùng lúc Diệp Thiên Phong lúng túng cười, Lạc U cũng đã mở miệng giọng nói lạnh như băng, cô là một người không thích che giấu bản thân lại vô cùng bao che khuyết điểm.

Diệp Văn Thần ở Diệp gia bị đối xử như thế nào, cô hết sức rõ ràng, đối với Diệp Thiên Phong cái tên đại nam hài này, cô nửa điểm hảo cảm cũng không có, đối với cái người đã từng khi dễ Diệp Văn Thần một đoạn thời gian rất dài này, nếu như không phải là còn có một chút lý trí, hiện tại cô đã nghĩ tặng cho hắn mấy đá.

Lạc U nói làm cho bầu không khí của năm người lúc đó xuất hiện trầm mặc ngán ngùi, nhất là Diệp Thiên Phong, sắc mặt của hắn trở nên càng thêm khó coi, từ nhỏ đến lớn người có thể đối với hắn nói chuyện như vậy Lạc U còn là người thứ nhất, nhưng bắt đấm dĩ với thân phận của Lạc U đặt ở nơi nào, hắn cho dù có tâm phần nộ, căn bản cũng không có chỗ phát tiết.

"Tiểu U nói giỡn, anh nơi nào sẽ khi dễ cậu ấy đâu, anh là anh trai của cậu ấy, chiều cổ cậu ấy còn không kịp đây."

Tuy rằng rất tức giận, nhưng Diệp Thiên Phong dù sao cũng là đứa nhỏ lớn lên trong đại gia tộc, loại thời điểm này nên hay không nên, hắn vẫn là biết, cho nên không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng cười.

Nhưng hiển nhiên Lạc U căn bản cũng không có ý tứ để cho hắn tốt như thế, như cũ vô cùng lạnh lùng nói:

"Anh ấy không cần anh chiếu cố, anh chỉ cần cách anh ấy xa một chút thì tốt rồi, hơn nữa ở đây cũng không chào đón anh, mời đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: 64: Hát Cho Anh Nghe.

Diệp Thiên Phong xám xịt rồi đi, hắn vốn là không muốn đi, nếu như ở loại thời điểm này cứ như vậy rồi đi, như vậy nếu bị truyền đi, mặt mũi lớn nhỏ Diệp gia của hắn cũng sẽ không muốn dùng.

Thế nhưng khi Lạc U không chút khách khí muốn gọi bảo vệ lại đây đưa hắn ra ngoài, Diệp Thiên Phong là không thể không rời đi, tuy rằng muốn lưu lại vài câu xã giao, nhưng nghĩ đến thân phận của Lạc U, nên cái gì cũng không dám nói, xám xịt rồi đi.

Sau khi Diệp Thiên Phong rời khỏi, sắc mặt của Lạc U liền trở nên dịu đi rất nhiều, bắt đầu cùng Triệu Duyệt và Lưu Phàm trò chuyện, tính cách của hai người kia đều rất thẳng thắn, chỉ trò chuyện vài câu, để cho Lạc U rất có hảo cảm, mà Lạc U tuy rằng không nói nhiều lắm, nhưng ứng đối thích hợp, làm cho người cảm thấy rất chân thành, hơn nữa phong thái của bản thân làm cho người ta không thể sao lãng được, cũng làm cho hai người Triệu Duyệt cùng Lưu Phàm rất có hảo cảm, hơn nữa trong đó vừa có Tang Dư Ninh bồi trơn, quan hệ của bốn người rất nhanh liền trở nên thân thiện, thậm chí tại thời điểm tách ra, còn hẹn sẵn muốn cùng nhau tụ họp, hiển nhiên đều có ý tứ muốn gặp gỡ, mà cái này cũng là cơ sở để tương lai bọn họ tương lai phát triển xa hơn.

Sau khi buổi lễ khai trương kết thúc, Lạc U liền giao mọi việc cho chủ cửa hàng lo liệu, đem chuyện của công ty trang sức toàn quyền giao cho Tang Dư Ninh phụ trách, mà mình cũng lần nữa tập trung tinh thần vào quay phim Thiên kim hắc đạo trong đoàn làm phim.

Việc quay phim Thiên kim hắc đạo đã hoàn thành được một nửa, dự tính sẽ ở tuần cuối giữa tháng mười hai sẽ kết thúc toàn bộ việc quay phim, Lạc U lần nữa tiến vào trong việc khăn trương quay phim, trạng thái tốt đẹp, tâm tình nặng nề cũng biến thành dễ dàng rất nhiều.

Cảnh quay ngày hôm nay của Lạc U chính là cảnh của một cuộc chạy trốn ở bên ngoài, toàn bộ đoàn làm phim đều chuyển đến một mảnh trong rừng núi.

Chương 64.1

Sau khi Lạc U hóa trang thật tốt xong liền xuất hiện ở trước mặt mọi người với dáng vẻ vô cùng chặt chẽ, nhưng mà cho dù trang phục nhếch nhác, trên mặt còn có tro bụi màu đen, nhưng cả người khí chất ưu nhã cũng không giảm nửa phần, mỗi cái giờ tay nhấc chân xóa không được sự thông dong càng làm cho người ta phải cảm thán.

Nhưng mà trong nháy mắt khi Trần Dục hô bắt đầu, khí chất cả người Lạc U liền hoàn toàn thay đổi, cả người trong nháy mắt trở nên sắc bén, tuy rằng sắc mặt còn mang theo một chút kinh hoảng, nhưng lại càng nhiều hơn là sự tàn nhẫn quyết tâm quả cảm kiên nghị.

Đây chính là cá tính của Phụng Ninh trong Thiên kim hắc đạo, một người con gái bướng bỉnh, mạnh mẽ lại kiên cường, một thiên kim hắc đạo bị cuộc sống bất buộc không thể không để cho mình phải trở nên lãnh khốc.

Lạc U lại một lần nữa rất hoàn mỹ diễn suất một màn này, mỗi một một biểu cảm đặc biệt đều vô cùng hoàn mỹ làm cho Trần Dục tán thưởng không thôi.

Diễn viên như vậy thực sự rất xuất sắc, tuyệt đối không kém bất luận một nhân vật ảnh đế và ảnh hậu thành danh đã lâu nào, bộ phim này có thể mời được Lạc U tới làm nữ nhân vật chính, tuyệt đối là quyết đúng đắn nhất mà lại vinh hạnh nhất.

"Tiểu U, cảnh quay kế tiếp là diễn cháu từ nơi này rơi xuống phía dưới, tuy rằng bị trọng thương, nhưng là thành công tránh khỏi đuổi giết, độ dốc của sườn núi khá là thoải, nhưng cũng có tính nguy hiểm nhất định, cháu xác định không cần diễn viên đóng thế sao?"

Trần Dục có chút lo lắng hỏi, thật ra làm như một đạo diễn mà nói, anh thật sự không thể nào thích có diễn viên đóng thế đến diễn thay, nhưng an toàn của diễn viên cũng được đặt ở vị đầu tiên, nhất là tiểu diễn viên Lạc U này, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, anh thật sự không kham nổi trách nhiệm a.

"Không cần, bắt đầu đi."

Lạc U khoát tay đứng ngay ngắn vị trí của mình, động tác như vậy đối với cô mà nói căn bản không phải vấn đề gì, cô ở Cổ Sát huấn luyện cũng không phải là luyện không, hơn nữa kiếp trước có một chút trụ cột, tuyệt đối không có vấn đề.

Bắt đầu quay phim, động tác của Lạc U được gọi là vô cùng dứt khoát, một chút do dự cũng không có liền trực tiếp từ trên sườn núi ngã xuống, sau đó một đường lăn lộn đến địa điểm đã được chỉ định, trên cả người tất cả đều là lá cây khô, mọi người nhìn mà trong lòng run sợ.

"OK, tiểu U, thế nào?"

Trần Dục là người đầu tiên chạy tới, Lý Hoành Vũ cùng Tiểu Tiêu đã sớm chờ ở một bên, trước tiên đều đến gần tới kiểm tra tình huống.

Thời điểm Lạc U nghe Trần Dục hô qua, cũng đã xoay người đứng lên, động tác dứt khoát, làm cho rất nhiều người nhìn không được vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bọn họ rất cuộc phát hiện ưu thế của Lạc U, tiểu nha đầu này rõ ràng cho thấy đã được luyện qua a.

Trần Dục cũng nhìn ra một ít manh mối, cuối cùng cũng yên tâm.

"Vâng, cảnh quay này đã qua đi?"

Lạc U không thêm đề ý gạt đầu, loại chuyện này đối với cô mà nói thật không tính là gì.

"Đương nhiên là qua, diễn suất của cháu so với diễn viên đóng thế còn tốt hơn, cháu nghỉ ngơi trước đi, chú quay cảnh kế tiếp."

Trần Dục tán thưởng Lạc U một câu, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cho cảnh quay kế tiếp, cảnh kế tiếp cũng là ở trong khu rừng cây này, Lục Đình diễn vai thuộc hạ cũng bởi vì bị tách ra khỏi Lạc U mà một thân một mình ở trong rừng rậm chạy thoát thân, nhưng mà kết quả lại thê thảm hơn so với Lạc U, không có tránh được sự truy nã mà bị bắt trở lại.

Năng lực học tập của Lục Đình rất mạnh, hơn nữa lại rất khắc khổ, cũng không có bởi vì mọi người khen ngợi cậu mà trở nên kiêu ngạo, ngược lại vẫn thận trọng cố gắng làm việc của bản thân như trước, cố hết sức để cho mình thể hiện tốt.

Diễn suất của Lục Đình cũng ngày càng thuần thực hơn, tuy rằng có chỗ còn thiếu sót, nhưng miễn cưỡng vẫn là có thể làm cho vị đạo diễn Trần Dục hay xoi mói này hài lòng.

Mà hôm nay quay một cảnh này, Lục Đình là phải ăn chút khổ sở, ở trong rừng rậm chạy trốn, thỉnh thoảng còn phải té ngã leo cây, ngược lại Lạc Đình có chút chật vật, trong đó cũng có mấy lần, Trần Dục cũng không có khách khí trực tiếp hô to chỗ này không được, Lục Đình khiêm tốn học tập lập tức sửa lại, quay vài lần cũng đã được qua.

Mà cảnh quay cuối cùng là Lục Đình từ trên cây ngã xuống ở trong rừng rậm, Trần Dục cũng hỏi thăm qua có cần diễn viên đóng thế hay không, nhưng bị Lục Đình từ chối.

Có lẽ cậu còn chưa đủ xuất sắc chưa đủ tốt, có lẽ cậu căn bản cũng không thể so sánh được với cô, nhưng mà cậu cũng nghĩ phải cố gắng muốn liều mạng đuổi theo, không hẳn nhất định phải đi đến đứng ngang bằng với cô, nhưng dù cho chỉ là cách cô gần một chút cũng tốt.

Trong lòng Lục Đình có một bí mật không muốn để cho người khác biết, bí mật này chỉ có một mình cậu biết, một bí mật xa hoa không thiết thực lại làm cho người ta rung động lại có chút đau lòng, cậu thích một cô gái, một cô gái như ánh sáng chói mắt, một cô gái làm cho cậu nghĩ cả đời mình đều không thể theo đuổi được!

Diễn suất của Lục Đình rất tốt, về mặt khi từ trên cây rơi xuống đều rất hoàn mỹ, trong kinh hoàng mang theo sự kiên định, mọi người xem đều cảm thấy không sai, mà trong nháy mắt khi mà mọi người không có chú ý tới đó, thời điểm Lục Đình từ dưới đất bò dậy, trong mắt Lục Đình lại chỉ có một bóng hình, mà khi đó cậu chờ mong, cũng chỉ là về mặt khẳng định của người kia.

Lạc U đối với diễn suất của Lục Đình xem như là hài lòng, dù sao Lục Đình vẫn chỉ là một cậu bé, cho nên thời điểm cô nhìn thấy Lục Đình thành công diễn được một cảnh kia, liền không nhìn được gạt đầu, cuối cùng thừa nhận biểu hiện của Lục Đình.

Mà thời điểm Lục Đình nhìn Lạc U, đúng lúc thấy được là một màn này, xong trong nháy mắt Lục Đình liền lộ ra một nụ cười sung sướng.

Có thể được người trong lòng của mình thừa nhận, loại cảm giác này thực sự rất tốt.

Cuối tuần tháng mười một, trước sinh nhật của Lạc U một ngày, ba Lạc và mẹ Lạc cùng các trưởng bối của Lạc gia và Tô gia đều gọi điện thoại đến cho Lạc U, hỏi xem có muốn tổ chức một buổi tiệc sinh nhật hay không, dù sao Lạc U cũng đã mười sáu tuổi.

Nhưng bị Lạc U lấy lý do công việc bận rộn mà cự tuyệt, cô bây giờ thật sự không có tâm tư đâu mà nghĩ tới sinh nhật, cũng không phải là đứa nhỏ, bận rộn đến mức không có thời gian mà nghỉ ngơi, còn nghĩ cái gì mà sinh nhật a.

Bởi vì đoàn làm phim vẫn luôn muốn đuổi kịp tiến độ, mấy ngày nay Lạc U thật sự bẽ bộn nhiều việc, thật ra các trưởng bối của Lạc U cũng biết điều này, lúc bị Lạc U từ chối liền cũng không có cưỡng cầu nữa, chỉ là bảo Lạc U phải chăm sóc thật tốt cho chính mình, không nên quá cực khổ.

Cùng ngày Lạc U sinh nhật, từ thời điểm rất sớm Tào Viêm Hi cùng Tiểu Tiêu liền đưa Lạc U đến phim trường, sinh nhật của Lạc U không có công khai, tất nhiên sẽ không có người nào biết, vẫn quay phim đến trưa, cũng không có xảy ra tình huống khác biệt gì, nhưng mà sau khi ăn xong cơm trưa, thời điểm Lạc U sắp phải tiếp tục quay phim, Tiểu Tiêu lại đưa điện thoại qua.

"Tiểu thư, Diệp thiếu gia Diệp Văn Thần gọi điện tới, cô có muốn nhận không?"

Trong ánh mắt của Tiểu Tiêu mang theo lau một chút hiếu kỳ, thiếu niên này là Lạc U tự mình thông báo muốn đưa vào danh sách trực tiếp thông truyền điện thoại, tuy rằng còn chưa từng thấy qua, nhưng cũng đã làm cho những thân vệ theo bên người Lạc U bọn họ rất là tò mò, rốt cuộc là dạng con trai

gì đã bắt tâm hồn thiếu nữ của tiểu thư nhà mình thành tù binh đâu?

Giống như suy nghĩ của các trường bồi Lạc gia cùng Tô gia, thành viên đội thân vệ cũng đem Diệp Văn Thần trở thành bạn trai của Lạc U, dù sao quan hệ của hai người thật sự là có chút đặc biệt, bọn họ mặc dù không có gặp qua, nhưng là đã nghe nói qua.

"Nhận."

Lạc U vừa nói xong cũng đã trực tiếp cầm lấy điện thoại, giọng nói mang theo nụ cười mở miệng:

"Đầu gối, rốt cục nhớ tới gọi điện thoại cho em?"

Một phong thư, một tảng đá, người đàn ông này đi hơn ba tháng, còn thật sự không có gọi điện thoại tới cho cô đâu.

"... Sinh nhật vui vẻ."

Diệp Văn Thần dường như ngây lăng sững sốt một chút mới phản ứng được, đầu gối trong miệng tiểu U hình như là đang gọi mình đi, anh thật sự giống như là đầu gối sao?

"Cảm ơn."

Lạc U cũng không nghĩ là đầu gối này còn nhớ sinh nhật của mình, trình độ coi trọng của người đàn ông này đối với mình, cô đã sớm lĩnh giáo qua rồi.

"Anh không trở về được, thật xin lỗi."

Giọng nói của Diệp Văn Thần có chút kiềm chế, dường như có vẻ rất khó chịu, mà anh thật sự cũng có chút khổ sở, sinh nhật của tiểu U mỗi năm chỉ có một lần anh lại không thể trở lại, thực sự cảm thấy thật không tốt, anh hy vọng có thể nhìn thấy tiểu U.

"Đưa ngọc."

Lạc U bắt đầu dĩ liếc mắt, người đàn ông này cho dù là đối với cái gì cũng đều nghiêm túc như vậy, bộ đội đặc chủng đầu nói là ra liền ra được, cô nơi nào sẽ bởi vì loại chuyện này mà trách anh đâu.

Một đầu khác của điện thoại Diệp Văn Thần trầm mặc, có chút rầu rĩ nắm chặt điện thoại, không phải là không muốn mở miệng, mà là không biết nên nói cái gì.

Lạc U cảm thấy được đối phương trầm mặc, có chút nghi ngờ hỏi:

"Tại sao không nói chuyện?"

"Không biết nói cái gì."

Diệp Văn Thần ăn ngay nói thật, đối với nghi vấn của Lạc U, cho tới bây giờ anh đều là như vậy.

"Không nói, em cúp máy đây."

Lạc U muốn thở dài, người đàn ông này ở trong quân đội lăn lộn hơn ba tháng, thế nào lại cảm thấy còn ngọc hơn đâu.

"Có thể không cúp máy sao? Anh muốn nghe giọng nói của em một chút."

Giọng nói của Diệp Văn Thần trở nên có chút khẩn thiết, rất rõ ràng có ý giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 64.2

Editor: shizuka nguyên

"Anh muốn nghe em nói cái gì?"

Nghe thấy Diệp Văn Thần nói như vậy, ngược lại Lạc U không vội mà cúp điện thoại, trái lại thần thái buông lỏng bắt đầu cùng Diệp Văn Thần trò

chuyện, tuy rằng cô luôn cảm thấy mình cùng Diệp Văn Thần không có nói đến cái đề tài câu chuyện chung gì, thậm chí là đề tài câu chuyện đều rất ít.

Nhưng thật sự cùng Diệp Văn Thần ở chung một chỗ, cũng một chuyện để cho cô thấy vô cùng thoải mái, tấm lòng của người đàn ông này đối với cô, làm cho cô có thể rất dễ dàng không có nửa điểm áp lực ở chung cùng với anh.

Nhất là lúc nghĩ đến phần cảm động khi mà người đàn ông này thể sống chết tương tùy(*), làm cho cô cảm thấy ấm áp, cô cảm thấy việc nặng kiếp này, không chỉ là cơ hội báo thù, còn là một phần cảm tình làm cho cô cần phải quý trọng.

(*) Sống chết tương tùy: Cùng sống cùng chết

Người đàn ông này giống như là mặt trời mùa đông, ấm áp nhưng cũng không nóng bỏng chiếu xạ ở trong sinh mệnh có chút lạnh mạc của cô, làm cho cô dù có băng lãnh hơn, cũng có thể cảm nhận được một phần thoải mái ấm áp.

Lạc U nghĩ tới cảm giác của chính mình, nhưng cô không biết mình ở trong lòng của Diệp Văn Thần cũng mang lại cảm giác như vậy, cô cũng là ánh sáng mặt trời ở trong sinh mệnh âm u của Diệp Văn Thần, nhưng mà không phải là nắng ấm mùa đông, mà là mặt trời mùa hè tỏa sáng rực rỡ, rực rỡ mạnh mẽ nhất.

"Không biết, cái gì cũng được."

Diệp Văn Thần ở đầu điện thoại bên này có chút vụng về suy nghĩ một chút, cũng không nghĩ ra được cái gì.

"... Vậy em hát cho anh nghe đi, được không?"

Lạc U suy nghĩ một chút, cũng không biết nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt sáng lên, nghĩ, nếu không liền hát một bài hát đi.

"Được!"

Diệp Văn Thần cười vui vẻ, ngũ quan thâm thúy như điêu khắc dường như trong nháy mắt liền sáng lên, cả người đều lộ ra một loại hương vị hưng phấn!

Tiểu U muốn hát cho anh nghe, anh làm sao có thể nói không được, đây là chuyện anh cầu cũng không được a!

Lạc U nhẹ giọng bắt đầu hát, hát cũng không phải là ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" mà mọi người đều biết, mà là một ca khúc khác là "Vương miện" từ khúc, ca khúc này là bài hát mà gần đây Lạc U đang sáng tác cùng sửa chữa.

Cô còn không có quên chuyện bản thân chuẩn bị tổ chức chương trình ca nhạc, thỉnh thoảng có thời gian rảnh rồi cô cũng sẽ sáng tác một vài ca khúc, mà bài hát "Vương miện" này là một trong số tác phẩm gần như hoàn thành, hiện tại cho dù là thanh xướng(*), cũng đã rất có hương vị.

(*) Thanh xướng: Biểu diễn, ca hát mà không cần hóa trang, nhạc đệm.

"Vương miện" rất khác so với "Tặng bạn một giấc ngủ yên", "Tặng bạn một giấc ngủ yên" linh hoạt kỳ ảo cùng thanh u, còn "Vương miện" là một ca khúc có loại khí phách cùng cường thế, cho dù là thanh xướng, cũng làm cho người khác có loại cảm giác bị áp chế ngừng thở.

Chỗ Lạc U ngồi lúc này cũng không phải là nơi nghỉ ngơi, mà là một góc sáng sủa ở phòng quay phim, xung quanh cũng tụ tập một vài người, vốn là bởi vì liên quan tới Lạc U mà có vẻ rất là an tĩnh, hiện tại Lạc U vừa cất tiếng hát, càng hấp dẫn lực chú ý của mọi người xung quanh, ngay cả âm thanh hô hấp cũng đều thay đổi nhẹ hơn.

Ngắn ngủn trong vòng một phút, càng ngày càng có nhiều người tụ tập lại ở trong cái góc nhỏ này, có lẽ kiếp trước Lạc U chỉ có thể nói là một người thất bại, dù sao trước những sự phản bội như vậy, tử vong như vậy, quả thật là làm cho cô cảm thấy mình có chút hữu nhân vô châu(*) cùng chỉ số thông minh thấp.

(*) Hữu nhân vô châu: Có mắt không trông (shizuka: Bởi vì chỗ này mình thấy để lại câu này hay hơn nên chỉ giải thích nghĩa ở bên dưới còn ở trên câu văn thì mình giữ nguyên nha ^^).

Thế nhưng, là một nghệ sĩ trong giới giải trí, Lạc U quả thật lại là một diễn viên vô cùng xuất sắc, có thiên phú lại chăm chỉ nỗ lực, danh hiệu ảnh hậu của cô là hoàn toàn xứng đáng, mà kiếp này, Lạc U càng đem thiên phú của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, không bao giờ sẽ cố ý đi giấu giếm nữa, hoặc là không thèm để ý đi lãng phí tài hoa của mình!

Hát, dùng âm thanh tự nhiên của cô chinh phục toàn bộ thế giới, kiếp trước Lạc U bởi vì không thích mà buông tha, kiếp này Lạc U lại nghĩ dừng cảm đi thử nghiệm con đường khác biệt này một chút, khiêu chiến chính mình, vượt qua mình, chỉ có như vậy, của cô trùng sinh lại mới có thể có ý nghĩa.

"Vương miện" tuyệt đối là một ca khúc có thể làm chấn động lòng người, ca khúc trào dâng mạnh mẽ làm cho trái tim của tất cả mọi người đều có loại cảm giác đập rộn lên hồi nhip.

Hát xong một khúc, Lạc U cũng cảm thấy được mọi người xung quanh nhìn chăm chú, nhẹ nhàng cười cười, cũng không có để ý tới nhiều hơn, mà là quay sang điện thoại mang theo một chút ôn nhu khó có được nói:

"Êm tai sao?"

Ôn nhu như nước, là ai, có thể có được một vẻ ôn nhu này? Giờ khắc này, trong lòng của rất nhiều người không hện mà cùng nghĩ, hâm mộ.

"Êm tai."

Diệp Vãn Thần nghĩ, đây là âm thanh dễ nghe nhất trên thế giới a, làm sao sẽ nghe không hay.

"Vậy sau này lại hát cho anh nghe, em phải quay phim, cúp máy đây."

Tuy rằng cảm thấy cho dù mình có hát bất kỳ cái gì, Diệp Vãn Thần đều sẽ cảm thấy hay, nhưng thật sự khi nghe thấy Diệp Vãn Thần nói xong, Lạc U vẫn cảm thấy rất hài lòng.

Lạc U ra hiệu Trần Dục có thể tiếp tục quay phim, nhưng Trần Dục lại do dự nói:

"Tiểu U a, cháu hát bài hát này thật không sai, ca khúc cuối phim Lục Đình hát, nếu không ca khúc mở đầu bộ phim này cháu tới hát được không?"

Thật sự ca khúc đầu phim đã có dự tính từ trước, nhưng sau khi Trần Dục nghe được Lạc U hát bài hát này, bỗng nhiên lại giật mình tỉnh giấc, trong đoàn phim của anh có thể chọn được một người thích hợp như thế, đầu còn cần đi tìm sự trợ giúp từ bên ngoài làm gì a, đây không phải là bỏ qua đưa hầu để lượm hạt vùng hay sao.

"Chú đây là dự định tận dụng tất cả của cải của cháu?"

Lạc U vừa nhìn Trần Dục một cái, liền hiểu rõ tâm tư của anh.

"Ha ha, tiểu U cũng là càng ngày càng hài hước, chú đây không phải là vì tiết kiệm tài chính cho đoàn phim sao, cháu là người đầu tư, tiết kiệm một chút tiền chẳng lẽ không tốt?"

Trần Dục càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng này của mình không sai.

"Tiết kiệm tài chính? chú đây là ngay cả tiền lương cũng không dự định thanh toán?"

Lạc U nhướn mày, Trần Dục này không chỉ là dự định tận dụng hết tất cả của cải của cô, hơn nữa còn là dùng trắng trợn a.

"Ai nha, tiền lương cái gì mà tiền lương, nói nhiều về tiền sẽ thương cảm tình, tiểu U, cháu là nữ nhân vật chính, không thể keo kiệt như vậy."

Trần Dục coi như là cùng Lạc U đần độn, nói cũng tùy ý sinh ra, dù thế nào anh cũng hạ quyết tâm để cho Lạc U đến hát bài hát này.

Lạc U suy nghĩ một chút, có tiền lương hay không thật ra cô cũng không thêm để ý, dù sao cũng là bộ phim mà chính cô đầu tư, nơi nào sẽ thật sự tính toán như thế, chỉ là ca khúc đầu phim này nói có muốn hát hay không đâu?

"Hát cũng có thể, nhưng mà bài hát cháu muốn tự mình làm."

Lạc U cảm thấy nếu mình cũng lựa chọn con đường ca sĩ này, như vậy thì mình phải cần cố gắng để làm ra bài hát hay nhất, dựa theo ý tưởng của cô, phát triển con đường âm nhạc của cô, không phải sẽ không có ý nghĩa.

Ánh mắt của Trần Dục sáng lên, anh đối với đề nghị này của Lạc U rất cảm thấy hứng thú:

"Nghe nói ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" là do chính cháu sáng tác, bài hát lúc này cũng vậy sao? Nếu như cháu đồng ý vì bộ phim này của chúng ta tự mình sáng tác một ca khúc, như vậy tất nhiên là hay nhất."

Truyện chỉ được đăng tạThần thoại truyện kỳ diễn viên mới, Lạc U chính là đại biểu của diễn viên mới thần thoại kia, Trần Dục tất nhiên nghe qua ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" làm cho Lạc U một khúc thành danh, đối với ca khúc mà Lạc U tự mình sáng tác ngược lại tràn đầy chờ mong.

Chuyện về ca khúc đầu phim cứ như vậy quyết định xuống, mà ở trong trụ sở huấn luyện của một quân khu nào đó ở Thượng Kinh, Diệp Vãn Thần một thân mặc đồ rằn ri, cũng là lần thứ hai tham gia vào trong huấn luyện như ở trong địa ngục.

Lạc gia là một gia tộc kiên định chăm chỉ, cũng là một gia tộc vô cùng coi trọng thực lực chân chính của người phụ nữ nhà mình, Diệp Vãn Thần hiện tại coi như là một nửa người Lạc gia.

Hơn nữa lại là thông qua quan hệ của Lạc gia để tiến vào tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng này, cho nên sự huấn luyện của anh, chỉ gian nan cùng áp lực lớn hơn so với người bình thường, tuyệt đối sẽ không có nửa phần ý tứ làm việc chung vì việc riêng.

Mà bản thân của Diệp Vãn Thần, cũng tuyệt đối có thể gọi là một người liều mạng nhất, liều mạng huấn luyện, liều mạng nỗ lực, mỗi một lần huấn luyện dường như cũng là một loại cố gắng đột phá chính mình của anh, vô số mồ hôi vậy lên trên giáo trường, tuy rằng chỉ có thời gian ngắn ngủi hơn ba tháng, nhưng sự biến hóa của Diệp Vãn Thần, tuyệt đối là long trời lở đất!

Kiên nghị quả cảm, anh dũng kiên cường, trong khí tức lãnh khốc khí tức sinh ra hương vị thiết huyết(*), so sánh với sát thần lãnh huyết chỉ nở rộ trong đêm đen lãnh huyết, bây giờ Diệp Vãn Thần càng giống như là một vị tướng quân thiết huyết giờ roi phóng ngựa thế như chẻ tre dưới ánh mặt trời (**), thay đổi không thể nói là không lớn.

(*) Thiết huyết: Ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh (shizuka: vì chỗ đấy mình thấy giữ nguyên là thiết huyết thì hay hơn nên mình để từ đó lại ^^).

(**) shizuka: Ý của câu này là Thần ca giống như một vị tướng có thể mạnh như vũ bão áp đảo quân phương^^.

"Tiểu đội trưởng, nghe nói hôm nay anh gọi điện thoại cho bạn gái a, hắc hắc, cảm giác làm sao, có phải là đặc biệt nhớ đúng hay không a?"

Lúc nghỉ ngơi, Diệp Văn Thần còn đang trở về chỗ bài hát mà Lạc U hát, đồng đội bên người liền cười hi hi xôn xao.

Ở trong thi đấu cá nhân Diệp Văn Thần nhiều lần nhận được thành tích số một tại đại đội đặc chủng này, một tháng trước đã được đề bạt trở thành một tiểu đội trưởng, thành viên trong đội có được mười đội viên.

Mà ở trong quân đội này, thông tin tuyệt đối là muốn bảo mật, căn bản không cho phép sử dụng điện thoại di động cùng các phương thức truyền tin khác, buổi trưa Diệp Văn Thần gọi điện thoại cho Lạc U, tất nhiên là phải đi qua chuyển giao cho quân đội lĩnh truyền tin, thảo nào điều này cũng làm cho người khác biết.

Diệp Văn Thần vẫn luôn là một người ít nói, nhưng trên thực tế cũng không tính là quá khó khăn khi tiếp xúc, nhất là những người đàn ông cùng nhau phấn đấu trong quân đội.

Tiếp xúc qua lại lâu cũng quen thuộc, thành viên trong cái tiểu đội của Diệp Văn Thần này, đại bộ phận đều vô cùng kính nể Diệp Văn Thần, đối với tính ít nói của anh căn bản cũng không để ý chút nào.

"Ừ."

Giọng nói của Diệp Văn Thần có chút buồn bực, anh thật sự là rất nhớ Lạc U, hôm nay nghe được giọng nói của cô, thì càng thêm nhớ.

"Ai nha, chúng ta làm lính liền có điểm không tốt ấy, không có tự do gì, nhớ bạn gái cũng không thấy được, tiểu đội trưởng, bạn gái của anh có xinh đẹp hay không a, có ảnh chụp gì hay không, mang ra cho các anh em mở mang tầm mắt."

Trong tiểu đội Diệp Văn Thần phụ trách này, hầu như tất cả thành viên đều là mười bảy mười tám tuổi, Diệp Văn Thần năm nay mười tám tuổi, cùng tất cả mọi người không sai biệt lắm, chung đụng một thời gian tất nhiên sẽ có vẻ tùy ý rất nhiều.

Mà ở trong quân doanh, phụ nữ coi như là một trong những đề tài chung của cộng đồng, ai bảo ở đây thiếu hụt nhất chính là phụ nữ đâu.

Thấy Diệp Văn Thần ở đây nói chuyện phiếm, vài người khác trong tiểu đội cũng đều bu lại, cùng nhau ồn ào.

Diệp Văn Thần có chút không được tự nhiên, lạnh lùng liếc mắt trừng người hỏi kia một cái, mới mở miệng nói:

"Không phải là bạn gái, không được nói lung tung, không được lấy cô ấy ra để đùa giỡn, nếu không tôi đánh cậu."

Diệp Văn Thần nói xong giờ giờ quả đấm, anh không thể nào thích người khác dùng cái loại giọng điệu có chút đùa giỡn này khi nhắc tới Lạc U, tuy rằng biết rõ đối phương không có ác ý, nhưng anh chính là không thích.

"Đừng đánh đừng đánh, anh em tôi đây không phải là quan tâm anh sao, nhưng mà lão đại anh làm sao còn yêu đơn phương như vậy a, anh phải cố gắng a, ngộ nhờ trong thời gian tới chị dâu bị người khác cướp mất, anh khóc cũng khóc không được a."

Tiểu tử một bên né tránh một bên không sợ chết nói, đáng về lão đại nhà mình biến sắc mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng tiểu Tử chính là nhìn không được treu ghẹo vài câu, ai bảo đáng về của lão đại nhà mình luôn luôn lạnh lùng, biến sắc mặt chung quy so với mặt tê liệt vẫn mạnh hơn a.

Nhưng mà, hơn nữa phản ứng này của Diệp Văn Thần cùng với lời nói coi đối phương như bảo bối, ngược lại làm cho thành viên trong tiểu đội ở đây đều đối với sự tồn tại của Lạc U càng thêm tò mò, rốt cuộc là người con gái như thế nào, mới có thể làm cho lão đại nhà mình để ý như thế đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thật Sự Còn Chưa Đủ.

Đầu tháng mười hai, Lạc U quay phim Thiên kim hắc đạo đã tiến vào giai đoạn kết thúc, theo như thời gian trong đợt tuyên truyền bộ phim này ở giai đoạn trước là vô cùng đúng lúc.

Mà trong đó bởi vì nguyên nhân là có trận động đất, vốn là nên phải yên tĩnh một chút, nhưng bắt buộc dĩ liên quan tới Lạc U làm quảng cáo, làm cho toàn bộ đoàn làm phim đều nhận được nhiều sự quan tâm hơn, tất nhiên cũng đối với bộ phim Thiên kim hắc đạo này sinh ra càng nhiều mong đợi hơn.

Trên các diễn đàn có rất nhiều âm thanh thảo luận, nhưng mà nóng nhất lại là về vấn đề hình tượng của Lạc U, Lạc U mới chỉ tham gia đóng phim trong duy nhất một bộ phim điện ảnh cổ trang, trong phim Lạc U đóng vai công chúa, ưu nhã cao quý chính là hình tượng coi như là đã đi sâu vào lòng người.

Sau đó lại bởi vì tặng cho mọi người một giấc ngủ yên mà được dán lên cái nhãn thiên sứ từ thiện, những thứ này đều là hình tượng chính diện, đều là cái loại hình tượng tinh thuần lương thiện này, như vậy có rất nhiều người muốn hỏi, Lạc U có thể diễn tốt hình tượng lạnh lùng lãnh khốc của thiên kim hắc đạo này sao?

Đối với lần này Lạc U biết, lại là không có gì để trả lời cả, mà toàn bộ đoàn làm phim đều được Trần Dục nắm trong lòng bàn tay, cũng phong tỏa rất nhiều tin tức, loại bảo mật này cũng là vì làm cho Lạc U có thể hấp dẫn càng nhiều sự quan tâm cùng hiếu kỳ hơn, bỗng nhiên nổi tiếng mới là hiệu quả mà Trần Dục muốn đạt được.

Mà cũng chính là trong đầu tháng mười hai, Lạc U vì Thiên kim hắc đạo đặc biệt sáng tác một ca khúc đầu phim cũng đã chính thức hoàn tất việc thu âm, tên được đặt là "Vương miện đen", là ca khúc mà cô đem ca khúc "Vương miện" tiếp tục sửa chữa mà soạn ra.

Mang theo khí tức hắc ám thiết huyết sát phạt, có ý chí bất khuất cứng cỏi, lại để cho tâm tình của người nghe dâng trào kích động không dứt, lại để cho người ta cảm thấy có chút áp lực cùng bi thương không có cách nào khống chế.

Đối với ca khúc mở đầu này, nhóm người Trần Dục hết sức hài lòng, ánh mắt của những người còn lại nhìn Lạc U cũng càng ngày càng trở nên nồng nhiệt, bọn họ giống như đang chứng kiến quá trình trưởng thành của một nhân vật truyện kỳ.

Mà cùng lúc đó, Lạc U cũng giúp đỡ Lục Đình sửa chữa tạo ra ca khúc cuối phim, Lục Đình hát mấy lần mọi người nghe cũng đều cảm thấy rất tốt, điều này cũng làm cho Trần Dục càng hài lòng hơn, luôn cảm thấy Lạc U là phúc tinh của cả đoàn phim, có Lạc U liền cái gì cũng đều có.

Mà nói đến đây, chỉ có một số nhân vật có chút mâu thuẫn trong đoàn làm phim thì không cần không đề cập nữa, bởi vì tỷ suất thu hút người xem của đoàn làm phim cực cao.

Sự tồn tại của Vân Nham cũng đã đưa tới không ít đề tài câu chuyện, nhưng mà đều nằm ở trong tay Lạc Học Tâm, mà rất nhiều thế lực trực tiếp đưa tin xuống, ngược lại không có quá nhiều ảnh hưởng tiêu cực.

Nhưng lại nhằm vào các loại xếp hạng vinh dự mà Vân Nham đã từng đạt được phát tin một phen, dùng các loại câu văn từ ngữ trần thuật lại tình cảnh có chút thâm trầm của Vân Nham, trái lại lấy được không ít sự đồng tình.

Cũng làm cho thái độ của quần chúng đối với Vân Nham trở nên càng thêm bao dung hơn một chút, để cho Vân Nham thở dài một hơi ở trong lòng, anh thật sự còn có chút lo lắng bởi vì mình mà ảnh hưởng đến thành tựu của toàn đoàn làm phim.

Qua chuyện này mà Vân Nham một lần nữa chứng kiến năng lực của nữ vương giới giải trí Lạc Học Tâm, cái gọi là vụ tai tiếng scandal, cái gọi là tin tức truyền thông, vậy còn là muốn xem chỉ dẫn của chuyên gia, mà một câu nói của Lạc Học Tâm, đó là rất nhiều tình thế sẽ xảy ra với truyền thông, trừ phi những truyền thông này cũng không muốn tồn tại nữa.

Trong tuổi cuối của tháng mười hai, hai ngày trước Lễ Giáng Sinh, Thiên kim hắc đạo chính thức kết thúc quay phim, thời điểm quay xong một cảnh cuối cùng, toàn bộ đoàn làm phim đều vui mừng hoan hô, bộ phim hắc đạo duy nhất lấy một cô gái vị thành niên làm trọng tâm câu chuyện ở trong nước, rốt cục cũng đã quay xong.

Tổng cộng ba tháng rưỡi, tổng vốn đầu tư sắp lên tới năm nghìn vạn, hơn phân nửa nhân vật trong phim đều là do minh tinh điện ảnh đảm nhận, số ít còn lại là người mới vô cùng có tiềm lực đảm nhận, cá biệt còn có một người đã từng là ảnh đế, hơn nữa còn thêm đạo diễn và biên kịch có tiềm chất vô cùng tốt, quả thật là làm cho mọi người chờ mong không ngớt.

Mà trong sự chờ mong của quần chúng này, nhận được nhiều sự chờ mong nhất tất nhiên là vị nữ nhân vật chính Lạc U, hầu như tất cả truyền thông và các trang web lớn đều nói một chút về tin tức của Lạc U.

Mà trong chuyện này tin tức nóng hổi nhất đó là Lạc U vì Thiên kim hắc đạo biên soạn nhạc phim, hiện tại Lạc U đã được biết đến là một người mới có tiềm chất nhất trong giới âm nhạc, hơn nữa còn là người mới được công nhận là người toàn năng.

Bên ngoài rất náo nhiệt, nhưng trái ngược với sự náo nhiệt kia, vừa kết thúc quay phim Thiên kim hắc đạo Lạc U lại tiến vào trạng thái biệt lập, cả người đều đầu nhập vào trong trạng thái sáng tác ca khúc mới.

Cô chính là đang vì buổi biểu diễn của mình làm các công tác chuẩn bị, hơn nữa cũng đã nhanh chóng có kế hoạch bắt đầu buổi biểu diễn, bởi vì cô muốn tổ chức một buổi biểu diễn công ích, đem tất cả số tiền nhận được của buổi biểu diễn đều quyên góp cho nơi bị xảy ra động đất.

Thật ra Lạc U cũng biết, nơi gặp tai họa vấn đề cần phải giải quyết cũng không phải vấn đề tiền bạc, tiền thì quốc gia cũng có thể chu cấp, bọn họ cần chỉ là một mái ấm áp gia đình, còn có người nhà làm cho bọn họ cảm thấy ấm áp, nhưng đối với chuyện này Lạc U chỉ có thể nói là hữu tâm vô lực(*).

(*) Hữu tâm vô lực: Có lòng mà không có sức. Ý nói Lạc U không thể làm cho những người gặp nạn kia có một gia đình trọn vẹn như bao gia đình bình thường khác.

Nhưng mà cô để cho Cổ Sát nhận nuôi một vài cô nhi, mặc dù nói Cổ Sát là một tổ chức ngầm có độ nguy hiểm cao, nhưng trên thực tế đãi ngộ cũng rất tốt, đây đối với những cô nhi mà nói, chưa hẳn đã không phải là một chuyện tốt.

Lạc U trầm xuống tâm đến sáng tác là an tĩnh (shizuka: câu này mình hiểu nhưng không cách nào có thể biểu đạt ra một cách hoàn mỹ, cho nên nàng nào nghĩ ra câu nào hay hơn câu này lại còn khóp nghĩa thì cmt cho mình nha, mình sẽ sửa lại^^), cô lựa chọn một vài ca khúc vô cùng kinh điển cùng yêu thích trong trí nhớ, dựa theo sở thích của mình làm một vài cải biến, sau đó liền thử viết vài ca khúc mới.

Tuy rằng không thể nói là đạt được đến mức vô cùng hoàn hảo, nhưng mỗi một ca khúc cũng đều là cô phí hết tâm tư sáng tác ra được, hơn nửa tháng, Lạc U tổng cộng làm ra mười hai bài hát, hơn nữa còn có hai ca khúc là "Tặng bạn một giấc ngủ yên" và "Vương miện đen", tổng cộng là mười bốn ca khúc.

Đề ứng phó với buổi biểu diễn tất nhiên là có chút không đủ, nhưng mà Lạc U cũng đã nghĩ xong, bản thân sẽ hát mười bốn ca khúc này, còn lại đều mời những ca sĩ khác đến trợ trận, dù sao loại lễ biểu diễn công ích này, có cô Lạc hỗ trợ, chắc chắn là sẽ không thiếu ca sĩ.

Mà trong khoảng thời gian Lạc U sáng tác ca khúc này, tin tức Lạc U sắp tổ chức buổi biểu diễn âm nhạc cũng thông qua các phương tiện truyền thông, các tạp chí lớn tuyên truyền ra ngoài.

Hơn nữa cô Lạc cũng hao phí rất nhiều tâm tư, tự mình làm công tác chuẩn bị cho buổi biểu diễn của Lạc U, ngay cả người đại diện Lý Hoành Vũ này, cũng chỉ là đi theo làm trợ thủ, một lần nữa làm cho mọi người đều nhận thức được tầm quan trọng của Lạc U.

Người nổi tiếng, người đi đào bới tin tức tất nhiên cũng nhiều hơn, gia thế bối cảnh của Lạc U vẫn thuộc loại trạng thái nửa bảo mật, cho nên cũng có rất nhiều truyền thông từ đủ loại con đường muốn đào móc ra tin tức, nhưng mà tin tức có thể đào móc ra lại chưa hẳn có can đảm công bố ra ngoài, cho nên người tìm tới chỗ Lạc Học Tâm liên càng ngày càng nhiều.

Nhà giàu có thiên kim dần thân vào trong giới giải trí, vừa mới xuất hiện liền trào dâng cuộn cuộn lòng người, một thần khúc an giấc càng được giới âm nhạc phong vương, thành tích đáng kể ngang ngửa như vậy, điểm sáng của đề tài câu chuyện như vậy, như thế nào lại không làm cho các tạp chí lớn xua như xua vịt.

Đối với lần này, Lạc Học Tâm cũng là có chút mâu thuẫn, Lạc gia bọn họ cũng không phải để ý việc Lạc U biểu lộ thân phận, mình tinh giới giải trí mặc dù đối với Lạc gia mà nói cũng không phải là công việc vinh quang gì, nhưng cũng không bài xích, không phải cũng có con cháu như mẹ Lạc sao.

Hơn nữa hiện tại Lạc U coi như là có chút thành tựu, người Lạc gia lại càng sẽ không bài xích, về phần vấn đề bởi vì Lạc U mà mới có thể được cao giọng nhắc tới, Lạc gia cũng không sợ, bây giờ Lạc gia có thể nói là nắm giữ quyền lực như mặt trời ban trưa, tuy rằng ngày thường người Lạc gia coi như khiêm tốn, nhưng cũng không sợ phách lối!

Cho nên mấu chốt của vấn đề còn đang ở bên phía Lạc U, nó rốt cuộc là tính thế nào đâu?

Thật ra Lạc U nghĩ rất đơn giản, lúc mới bắt đầu chính là không muốn để cho mình bởi vì gia thế mà nổi danh, mà bây giờ cô coi như là đã nổi tiếng, cũng sẽ không quá để ý những thứ này.

Hơn nữa Lạc U nghĩ hiện tại coi như là một thời cơ tốt nhất để công bố thân phận, cô có thể khiến cho khắp nơi quan tâm càng ngày càng nhiều, người tìm cô cũng càng ngày càng nhiều, điều này cũng có nghĩa là phiền phức càng ngày càng nhiều, mà nếu như bây giờ công bố gia thế của cô, như vậy rất nhiều phiền phức liền cũng không dám tìm tới nữa.

Sau đó vài ngày, dưới sự cho phép của Lạc U, dưới sự thao túng của cô Lạc, gia thế của Lạc U có thể lựa chọn công bố một chút, chẳng qua với thân phận cụ thể là người Lạc gia cũng không có nhiều lời.

Đây cũng là vì để tránh cho những phiền toái không cần thiết, nhưng ba thân phận lớn của Lạc U cũng là ngời thật, nhất là quan hệ của cô cùng Lạc Học Tâm, lại càng truyền rộng để cho mọi người biết, được coi là đối tượng trọng điểm tuyên truyền.

Truyền thông làm như vậy tất nhiên là gợi ý của Lạc Học Tâm, dù sao Lạc gia là một gia tộc khổng lồ lại phức tạp, quân chính thương đều có liên quan, cũng không tiện công khai quá mức, chỉ lộ ra một góc bằng sơn cũng đủ làm cho người bình thường kinh ngạc.

Mà quan hệ của bà cùng Lạc U có thể công khai như thế, lại là vì lo lắng cho Lạc U, hai người đều là người trong giới giải trí, công khai thân phận lúc này đối với Lạc U tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại, sau đó Lạc Học Tâm coi như là công khai bảo vệ Lạc U, cũng không có ai dám nói cái gì nữa.

Lạc U trải qua nửa tháng biệt lập, cuối cùng cũng ra ngoài, mà sau khi cô ra ngoài chuyện đầu tiên làm đó là đi công ty giải trí Tâm Tinh, buổi biểu diễn âm nhạc chuẩn bị hai tháng sau tổ chức ở tòa thể(*) Thượng Kinh, cũng chính là mừng mười tháng giêng, hiện tại tuy rằng còn hơn một tháng, nhưng có rất nhiều thứ cần chuẩn bị, Lạc U cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

(*) Tòa thể: Mình không biết nó có nghĩa là gì nên giữ nguyên (hoặc có thể giống như Nhà Hát Lớn ở nước mình ý^^), nàng nào biết nghĩa thuần việt của nó thì cmt lại cho mình để mình sử nhé...

Thời điểm Lạc U đi vào Tâm Tinh, lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Lạc U xuất hiện lần nữa, có thể nói là toàn bộ đều khác biệt, cũng không chỉ là một nghệ sĩ vừa mới vào nghề nữa, mà là một nghệ sĩ có bối cảnh phi phàm, thiên phú âm nhạc vô cùng tốt rất thích hợp làm một thần tượng nổi tiếng.

Thậm chí đã có rất nhiều tiền bối trong giới giải trí tiên đoán, chỉ cần Lạc U không rời khỏi giới giải trí, như vậy nhất định sẽ trở thành trụ cột vững vàng của giới giải trí trong tương lai.

Một đường đi tới, bất luận là không biết Lạc U, hễ là nhận thức Lạc U, hầu như đều cùng Lạc U chủ động chào hỏi, nhiệt tình một chút sẽ nói hai câu tán

thường, rụt rè một chút liền gật đầu ra hiệu, coi như là có nhìn thấy cũng sẽ xa xa bỏ đi, dù sao xã hội này coi như là vô cùng hài hòa, cũng không có thể đảm bảo mọi người tương thân tương ái, không phải sao.

Lạc U đối với những người này cũng biểu hiện rất có lễ, chỉ ít mỗi một người cùng cô chào hỏi, cô đều gật đầu làm đáp lại.

Lý Hoành Vũ sáng sớm đã chờ ở tại công ty, vừa nhìn thấy Lạc U xuất hiện liền tiến lên đón.

"Tiểu U, cuối cùng đã nhìn thấy em, hơn nửa tháng em lại gầy như thế này."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 65.1

"Bình thường, đỡ phải giảm cân."

Lạc U không quá để ý nói, vóc người của cô vẫn hơi gầy, lần bận rộn hơn nửa tháng này, nếu như không phải còn có thím Ngọc chăm sóc, đoán chừng ngay cả cơm cũng phải quên ăn.

"Ha ha, nghệ sĩ đều thích gầy, nhưng cũng phải để ý thân thể của mình, Lạc tổng đang ở trong phòng làm việc chờ chúng ta, chúng ta hiện tại liền đi qua đó?"

Lý Hoành Vũ cũng có chút bận tâm, hơn nửa tháng không gặp, bao giờ cũng có chút không yên lòng.

"Ừ."

Lạc U cùng Lạc Học Tâm ở trong phòng làm việc nói chuyện hơn một giờ mới ra ngoài, các loại vấn đề về buổi biểu diễn đều được nói ra, Lạc U cũng nói ra rất nhiều kế hoạch cùng ý tưởng của chính mình, nhất là về phương diện mời ca sĩ, càng vô cùng thận trọng, cô cũng không muốn để cho những người loạn thất bát tao kia đến, đây chính là bận diễn đầu tiên của cô trong hai kiếp cộng lại, tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ một vấn đề gì.

Lạc Học Tâm đối với các loại quyết định của Lạc U hầu như đều ôm thái độ trăm phần trăm ủng hộ, cái này không chỉ riêng là bởi vì Lạc U cùng bà có quan hệ cô cháu, càng nhiều hơn còn là ý kiến mà Lạc U đề xuất ra, cũng làm cho Lạc Học Tâm có loại cảm giác kinh diễm, giới giải trí là rất cần có tính chất đồng tiền đi trước, buổi biểu diễn càng là nơi lưu hành các loại sáng tạo mới, phương pháp của Lạc U một cái so với một cái càng tốt hơn, làm cho Lạc Học Tâm cũng không nhịn được mà hưng phấn.

Giữa tháng một, đêm trước tết âm lịch, công chiếu bộ phim Thiên kim hắc đạo, chỉ là bài hát 'Vương miện đen' ở đầu phim này liền bắt chặt được tâm tư của mọi người, nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay, hơn nửa diễn viên trong phim có lực kêu gọi lớn, chỉ là ngày đầu tiên, phòng bán vé liền bán ra năm trăm nghìn tiền vé!

Năm trăm nghìn tiền vé là không thể đủ để so sánh cùng với loại phim một ngày đêm liền bán ra hơn một triệu tiền vé, nhưng phải biết rằng số tiền đầu tư vào bộ phim Thiên kim hắc đạo này dù sao cũng chỉ là năm trăm nghìn, liền từ điểm này mà nói, cũng đủ để chứng minh lực thu hút của Thiên kim hắc đạo.

Hơn nửa những chuyện phát triển cũng không chỉ là dừng lại ở đây, hai ngày sau phòng bán vé của Thiên kim hắc đạo không những không giảm ngược lại còn tăng lên, mỗi ngày đều cao hơn năm trăm nghìn, sau đó mãi cho đến cuối tháng thời điểm đến lễ mừng năm mới, phòng bán vé của Thiên kim hắc đạo đã bán ra hơn bốn triệu, có thể nói là thu hoạch lớn.

Phòng bán vé của Thiên kim hắc đạo bán vé ra không phải là cao nhất trong lịch sử, tổ chức thành viên cũng chưa chắc là xuất sắc nhất, nhưng có thể nhận được thành tích như vậy, Lạc U thân là nữ nhân vật chính có thể nói là không thể không có công, mà mượn lần này, Lạc U có thể nói là bước vào con đường hàng ngũ minh tinh điện ảnh trong nước.

Một bộ phim 'Đệ nhất công chúa', một bộ phim 'Thiên kim hắc đạo', hơn nữa lại thêm một ca khúc 'Tặng bạn một giấc ngủ yên', đây là thành tích trong vòng một năm mà Lạc U đạt được, không nhiều lắm, nhưng lại đủ cao, cũng đủ để có thể đem Lạc U nâng đến một vị trí mới, bất luận là từ diễn viên, hay là ca sĩ, đều như vậy là đủ rồi, hơn nữa đây là Lạc U nhận được bằng thực lực của chính mình.

Lạc U xuất hiện một năm, nhận được thành tích như vậy, đó là tuyệt đối là đáng giá để kiêu ngạo, nhưng mà Lạc U đối với lần này biểu hiện này rất bình thản, kiếp trước cô từng đạt được rất nhiều vinh dự hơn bây giờ, hiện tại làm lại một lần nữa, nếu như ngay cả những cái này cũng không làm được, cô thật sự cũng không cần lấn lộn tiếp.

Hơn nữa Lạc U còn ở trong lòng âm thầm tự nói với mình, tất cả những cái này cũng chỉ là mới vừa bắt đầu mà thôi, còn chưa đủ, thực sự còn chưa đủ.

Mà cùng với thành tích mà Lạc U đạt được ở trong giới giải trí, đế quốc thương nghiệp của cô cũng mới gặp được một vài đầu mối mở ra, một hồi hào phóng đồ cầu nhận được thu nhập cao đến hơn mười con số, Lạc U không bao giờ phải vì vốn đầu tư mà buồn rầu như ban đầu nữa.

Mà công ty trang sức U Bảo do cô đầu tư, cũng đã có chút lợi nhuận, hơn nữa còn nhận được rất nhiều sự khen ngợi, có thể đoán được tương lai nhất định phát triển sẽ không kém.

Trước tết âm lịch ba ngày, Lạc U về tới nhà lớn Lạc gia, mỗi một năm mấy ngày này đều là ngày người Lạc gia tụ họp, chi thứ trực hệ có rất nhiều thành viên cũng sẽ đến chúc tết, Lạc U được coi là nhân vật trong một năm này trở nên nổi bật nhất của Lạc gia, nhất là ở trong các tiểu bối đồng lứa (shizuka: cùng tuổi, mình đề nguyên câu này vì mình thấy nó hay hơn^^), có thể nói là danh tiếng có một không hai, đi tới chỗ nào cũng đều có thể nghe thấy một đồng lớn sự tán dương.

Giống như là hiện tại, Lạc U vừa muốn đi trở về phòng, lại đụng phải Lạc Linh vừa lúc đi xuống, cái người đề cho cô chán ghét tồn tại ở Lạc gia, thời gian gần hơn một năm không gặp, Lạc U vốn cũng không quá quan tâm nhớ kỹ người này rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy, cái loại cảm giác chán ghét này cũng lại không có nhạt đi một chút nào.

"Tiểu U, nghe nói em đã trở về chị liền lập tức chạy đến, em đóng trong Thiên kim hắc đạo thật sự là quá xinh đẹp, xem đến chị cũng đều khóc, các bạn của chị cũng đều cực kỳ thích, em ký tên cho mấy người bạn chị được không, mọi người đều là fan của em nga."

Lạc Linh cười duyên lấy lòng nói, tuy rằng trên danh nghĩa Lạc Linh cũng là Lạc gia tiểu công chúa, hơn nữa còn là nhất trực hệ lớn tuổi nhất, nhưng trên thực tế lại cũng chỉ là một chi thứ của Lạc gia được nhận nuôi, ở trước mặt Lạc U - công chúa chân chính của Lạc gia, giọng nói luôn luôn là lấy lòng chiếm đa số.

Lạc U nhìn chằm chằm xem Lạc Linh, nhìn đến mức làm cho vẻ mặt của Lạc Linh trở nên không được tự nhiên, nghĩ chính mình đây rốt cuộc là chỗ nào đã đắc tội Lạc gia tiểu công chúa này, làm sao nhìn ánh mắt của cô ấy kinh khủng như vậy, giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống vậy a!

Ngay tại thời điểm Lạc Linh có chút không kiên trì nổi muốn nói cái gì đó, Lạc U đã lạnh lùng đã mở miệng nói:

"Lạc Linh, tôi không phải một người tốt, có một số việc cho dù chị còn chưa từng làm, nhưng đã làm cũng chính là đã làm, tôi nhất định sẽ không quên."

Sau khi Lạc U nói câu có ý tứ vô cùng mâu thuẫn xong, liền bước qua Lạc Linh trở về phòng, Trịnh Kiến Phong bị cô đút độc (shizuka: Cái này thì ở mấy chương đầu có nhắc đến đây, là Thần ca sai thuộc hạ của anh cho TKP hút heroin, nhưng mình chả biết nên thay cái câu "đút độc" bằng câu nào @@), Hứa Quỳnh bị cô châm chọc trước mặt mọi người nên bị xa lánh, hiện tại cũng đến phiên Lạc Linh, cô nên dùng phương thức gì đến nghiêm phạt cô ta thì tốt đâu?

Lạc U vừa đi một bên vừa suy tính, về mặt thâm trầm, hơi thở lạnh lùng, cô chưa bao giờ là một người nhân từ dễ dàng nương tay, không giết những người đó cũng chỉ là vì muốn đem những người này dẫn dắt hại hơn.

Nhất là Trịnh Kiến Phong cùng Hứa Quỳnh, đó là muốn lưu đến chín năm sau cũng để cho bọn họ nếm thử tư vị bị rơi xuống trên không trung, bây giờ mới không có giết chết, mà cái người Lạc Linh này, rõ ràng không đủ để cho Lạc U có phần kiên trì này.

Mà bị Lạc Linh bị khí tức lạnh như băng của Lạc U dọa sợ không nhẹ, cũng có chút ngốc trẻ, cô căn bản cũng không hiểu rốt cuộc Lạc U là có ý gì, nhưng cũng không dám đuổi theo hỏi, chỉ có thể mang theo bất mãn cùng phần nộ xa xa tránh khỏi Lạc U, cũng không dám tiến lên tự tìm phiền toái nữa.

Lạc U trở lại phòng ngủ, hoàn cảnh quen thuộc làm cho cô cảm thấy rất ấm áp, nhưng vài giây sau lại cảm thấy có chút trống rỗng, mùa xuân năm nay dường như thiếu mất một người đâu.

Diệp Văn Thần còn đang ở trong quân đội, cho dù là lễ mừng năm mới cũng không thể trở về, ngược lại thật ra là có thể xin nghỉ, liên quan đến Lạc gia liên ngay cả một chút chuyện nhỏ này đều làm được mới bất bình thường.

Nhưng Diệp Văn Thần cũng đã từ chối, mà là giống như người bình thường, ở lại trong quân đội tiếp tục huấn luyện, muốn làm ra thành tích thì phải biết kiên trì có thể chịu khổ, anh không muốn để cho người của Lạc gia cho là anh không làm được, càng thêm không muốn làm cho Lạc U thất vọng.

Mà thật ra Lạc U có phần cũng là hiểu được loại tâm tư này của Diệp Văn Thần, liền cũng không có tiếp tục cưỡng cầu, thế nhưng vừa nghĩ tới lúc này năm ngoái, Diệp Văn Thần trước mặt cùng phía sau ở bên người của cô, bất luận là cô làm cái gì, đều có người giúp đỡ làm, so sánh cùng với khi đó, hiện tại thế nào lại cảm thấy có chút cô đơn.

Thời điểm nghĩ tới chỗ này, Lạc U lắc đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười, cô đây là đang cười chính mình vậy mà cũng có thời điểm có loại cảm giác này, cô đơn? Thật đúng là cảm nhận kỳ quái a.

Trước tết âm lịch một ngày, những người hàng năm nên đến chúc tết đều đã tới, người Lạc gia nên trở về đến chúc tết cũng đều đến rồi, ông cô Lạc năm nay cũng đến chín mươi bảy tuổi rồi, ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, dáng người lại vẫn thẳng tắp như cũ, nửa điểm khí thế cũng không có yếu đi, chỉ là nụ cười trên mặt lại càng ngày càng rõ ràng, nhất là thời điểm khi nhìn đến con cháu đông đảo xung quanh, thì lại càng xán lạn hơn.

Mà cũng là vào thời điểm này, cha của Diệp Văn Thần mang theo con lớn nhất là Diệp Thiên Phong cũng tới chúc tết.

Lạc gia và Diệp gia là thế giao, nhưng trên thực tế những năm gần đây biến hóa của hai nhà lại có chút lớn, Lạc gia là phát triển không ngừng, Diệp gia cũng đã bắt đầu xuống dốc, dù sao các thế hệ trước của Lạc gia đều ở đây, hơn nữa các thế hệ sau cũng đều tương đối không chịu thua kém, Lạc gia cũng liền trở nên ngày càng cường thế.

Mà Diệp gia lại vừa lúc tương phản, thế hệ trước lần lượt qua đời, bọn hậu bối mặc dù không tệ, lại ít đi một chút quyền phát biểu, dần dần so với Lạc gia cũng liền thấy rõ sự chênh lệch.

Khi còn bé Lạc U cùng Diệp Văn Thần có quan hệ không tệ, hai nhà gặp gỡ cũng coi như là bình thường, nhưng mà hai năm trước quan hệ của Lạc U cùng Diệp Văn Thần bị rạn nứt, hơn nữa Diệp gia vốn là rất ít coi trọng Diệp Văn Thần, quan hệ của hai nhà cũng xa lánh thêm một chút.

Ít nhất thời điểm Diệp gia đến chúc tết, là ở năm sau, hơn nữa bình thường cũng chỉ có một người là Diệp Chính Thanh, nhưng năm nay lại có chút khác biệt, không chỉ có lựa chọn ở tại thời điểm nào đến, hơn nữa còn dẫn theo con lớn nhất đến, cái này cũng có chút thâm ý.

Đối với Lạc gia cùng Diệp gia những đại gia tộc này mà nói, có thể đến chúc tết, lúc nào đến chúc tết, bao nhiêu người đến chúc tết, thật ra cũng đều không có nói rõ cái gì.

Nhưng ít nhất xem ở trong mắt người ngoài, đó tuyệt đối là có ý nghĩa không giống nhau, mà năm nay Diệp Chính Thanh mang theo Diệp Thiên Phong lựa chọn ở tại loại thời điểm này đến, để cho người ngoài biết tin liền có một loại ý tứ là hai nhà Lạc Diệp có chút thân cận.

Phụ trách tiếp đãi Diệp Chính Thanh là cha của Lạc U, Lạc Học Bân, cái này cũng là quy củ của đại gia tộc, cho dù người tới là có dạng thân phận gì, liền do người có cùng loại thân phận địa vị với người đó tới tiếp đãi, mà cấp bậc của Lạc Học Bân so với Diệp Chính Thanh lớn hơn nửa cấp, vừa lúc có thể phụ trách tiếp đãi.

"Lạc thư ký, khuyên từ ở quân đội, làm phiền các vị chiếu cố, tôi đây là một người làm cha, thật là có chút xấu hổ a."

Diệp Chính Thanh cười rất từ ái, nhưng trong đó rốt cuộc là đối với Diệp Văn Thần có bao nhiêu phần tình cảm, cũng rất khó nói, dù sao nếu như hẳn thật sự quan tâm Diệp Văn Thần, cũng sẽ không để cho Diệp Văn Thần ở Diệp gia bị khi dễ hơn mười năm.

Mà đối với điểm này, người trong toàn bộ Lạc gia đều biết được, cho nên nhìn cái bộ dáng này của Diệp Chính Thanh hiện, trong lòng của Lạc ba ba nhiều ít là có chút không thích, ông chính là đem Diệp Văn Thần coi là con rể để bồi dưỡng, làm sao để cho người khác khi dễ đứa nhỏ nhà mình đâu, tuy rằng cái người khác này là cha ruột của Diệp Văn Thần, nhưng khi dễ chính là khi dễ.

Bệnh chung của người Lạc gia chính là đều rất bao che khuyết điểm, Lạc ba ba tất nhiên cũng là như vậy, hơn nữa làm cho Lạc ba ba càng thêm ảo não là, cái người Diệp Chính Thanh này đến thì đến đi, bọn họ cũng không tiện đuổi ra ngoài, dù sao cũng là thông gia tương lai, nhưng vì sao còn mang theo một đứa con lớn nhất đến a, đây không phải là không có việc gì đi gây sự, làm cho ông nhìn cảm thấy không thoải mái!

Lạc ba ba ở trong lòng lăm lăm, trên mặt biểu tình cũng chưa từng thay đổi, vẫn như cũ là một bộ văn đạm phong khinh(*) đáng vẻ mỉm cười, rất là khách khí nói:

"Đây là phải, phó bộ trưởng Diệp không cần khách khí."

(*) Văn đạm phong khinh: Nhẹ nhàng, đạm mạc như gió.

Người cái người làm cha này không biết bồi dưỡng con cho thật tốt, ông cái người làm cha vợ tương lai này tất nhiên không thể không lưu ý, thời điểm vốn đang bận tâm con gái nhà mình tương lai phải gả một tuýp đàn ông như thế nào mới tốt, hiện tại có Diệp Văn Thần có thể bồi dưỡng từ nhỏ, toàn bộ trên dưới Lạc gia, thật ra đều là tương đối hài lòng, cái này không phải là nuôi con rể từ bé điển hình sao.

Cũng may Diệp ba ba cũng không biết tâm tư của Lạc ba ba, nếu như mà biết, đoán chừng muốn cười cũng không cười được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Cha Con Diệp Gia Tới Chơi.

"Ai, cũng là một người làm cha như tôi đây sợ ý, cho tới bây giờ cũng không nghĩ qua đứa nhỏ Tiểu Thần này vẫn còn có suy nghĩ đi làm lính, cũng may Lạc bí thư có lòng, làm cho một người làm cha như tôi đây có chút then thùng a, tôi nghe nói đứa nhỏ Tiểu U này cũng giúp Tiểu Thần không ít việc, lần này không phải liền muốn mượn cơ hội này đến cảm ơn mọi người, Tiểu U đâu? Con bé có ở nhà không? Một năm này con bé đúng là quá cực khổ, trong lễ mừng năm mới cần phải nghỉ ngơi thật tốt a."

Diệp Chính Thanh hơi cúi thấp đầu, làm ra dáng vẻ có chút xấu hổ, nhưng trên thực tế lời nói ra ngoài lại quá mức lưu loát, giống như là đang diễn thuyết những lời nói đã được chuẩn bị xong từ sớm trong bản thảo, tình cảm thật lòng cũng không biết bị ném tới nơi nào, thấy thế nào cũng giống như là đang diễn trò.

Lạc U ngồi trên ghế mây ở lầu hai xem một màn này, Lạc gia rất lớn, chỗ nào thích hợp để nghe lén Lạc U rõ ràng nhất, từ thời điểm khi Diệp Chính Thanh tới, Lạc U liền nhận được thông báo, bây giờ thấy dáng vẻ này của Diệp Chính Thanh, càng thêm kiên định với quyết định để cho Diệp Văn Thần rời khỏi Diệp gia.

Lạc U cũng không phải là loại người có tấm lòng tốt đi khuyên bảo người khác cái gì, câu nói máu mủ tình thâm này tuy nói không sai, nhưng cái chung không có khả năng bác bỏ cái riêng, không phải tất cả quan hệ cha con đều đáng giá để chờ mong.

Lạc U cũng không muốn làm cái người hoà giải gì, cô chỉ hy vọng người mà mình để ý, có thể trải qua cuộc sống vui vẻ một chút, mà không phải là bị ánh mắt cùng sự đánh giá của thế tục cưỡng ép, hơn nữa còn có thể vì vậy mà phải chịu thống khổ, như vậy tuyệt đối đó không phải là việc cô sẽ làm.

"Tiểu U ở nhà nghỉ ngơi, một năm này con bé cũng rất là cực khổ, ông muốn gặp con bé sao? Để tôi cho người đi gọi con bé đây?"

Lời này Lạc ba ba nói rất là uyển chuyển, ý kia chính là đứa nhỏ đang ngủ đâu, cực khổ một năm, có thể không quấy rầy thì đừng nên quấy rầy, đã không có chuyện gì quan trọng thì có thể đừng đi gọi a.

Diệp Chính Thanh cũng là trường hợp người ở trên cao lâu năm, làm sao có thể không hiểu ý tứ này, nhưng mà hôm nay hán tới nơi này còn có nhiệm vụ khác, phải gọi a.

"Tôi cũng không muốn quấy rầy cháu gái nghỉ ngơi, nhưng mà hôm nay tôi cố ý mang theo Tiểu Phong đến, cũng là muốn giới thiệu cho mấy đứa nhỏ nhận thức, Tiểu Phong lớn tuổi hơn Tiểu U một chút, nhưng làm việc cũng không có thành thực giống như Tiểu U, tôi đây là muốn cho mọi người thân cận một chút, sau này còn gặp gỡ nhiều a."

Diệp Chính Thanh nói có phần khô sấp, thật ra thì lý do này của hán vẫn là có chút gượng ép, nhưng bắt đắc dĩ vợ mình có chút ý kiến, bắt hán phải mang theo con lớn nhất đi tới nơi này, nếu không liền một mình liên tục âm ỉ, làm cho hán rất là đau đầu, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mang theo con trai tới đây.

Nhưng mà trong lòng của Diệp Chính Thanh trong cũng là có lòng riêng, hán cũng là muốn mượn cơ hội này cùng Lạc gia qua lại một chút, hiện tại Diệp gia đang đứng ở giai đoạn bấp bênh vô cùng không ổn định, tiến thêm một bước liền trời quang mây tạnh, lui một bước thì Diệp gia sẽ hoàn toàn suy bại tới mức trở thành nhị lưu gia tộc, cho nên hiện tại Diệp gia mỗi một bước đi cũng phải đặc biệt cẩn thận, nếu không liền có thể đi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục(*).

(*) Vạn kiếp bất phục: Muốn đòi muôn kiếp không trở lại như cũ được.

Mà bây giờ Lạc gia lại hoàn toàn trái ngược so với Diệp gia, Lạc gia bốn đời đều cùng một đường, quân chính công thương đều có liên quan, hơn nữa mỗi một một giai đoạn mỗi một một lĩnh vực đều có từng người phụ trách cùng người nối nghiệp, gia tộc chi phồn lá tốt(*) như vậy thì sẽ có tương lai vô hạn, so với Diệp gia đó chính là hai cực vô cùng trái ngược, làm sao có thể làm cho Diệp gia không coi trọng đâu.

(*) Chi phồn lá tốt: Cảnh lá xum xuê, tươi tốt, sinh trưởng phát triển tốt. Ý nói Lạc gia có nhiều con cháu tài giỏi, tương lai sẽ ngày càng phát triển.

Diệp Chính Thanh nghĩ cũng là tình huống bây giờ, nhưng trên thực tế Lạc gia cũng không suông sẻ giống như trong suy nghĩ của Diệp gia, có lẽ nói chính là bởi vì Lạc gia thoát nhìn có thể suông sẻ như thế, mới dẫn đến tình huống một vài thế lực xa lánh Lạc gia cảm thù Lạc gia xuất hiện, sau đó mới có một hồi kiếp nạn chín năm sau của Lạc gia, cái này cũng có thể nói là phúc họa tương y(*).

(*) Phúc họa tương y: Phúc họa tương phùng. Ý nói phúc họa luôn song hành với nhau trong phúc có họa, mà trong họa có phúc, chính vì vậy Lạc gia càng mạnh bao nhiêu thì các gia tộc khác sẽ càng muốn liên thủ với nhau lật đổ Lạc gia bấy nhiêu, nên mới có một màn kiếp trước của Lạc U.

Mà nghe thấy Diệp Chính Thanh nói, Lạc ba ba cùng Lạc U gần như đồng thời nhủ mày, lộ ra vẻ mặt có chút không vui, rất là ghét bỏ nhìn Diệp Chính Thanh, nghĩ người này thế nào lại không biết tiến lùi như thế đâu, vậy mà lại có thể nói ra lời nói như vậy.

Lạc ba ba có chút do dự, ông đang suy nghĩ có muốn tìm Lạc U qua đây hay không, tuy rằng ông có rất nhiều biện pháp có thể không cần đi tìm Lạc U, nhưng ông cũng vì lo lắng người này rất có thể là bỏ chồng tương lai của Lạc U, làm quá mức dương như cũng không quá thích hợp.

Mà cùng lúc Lạc ba ba đang suy tính, Lạc U lại có hành động, cũng không tiếp tục che giấu nữa, trực tiếp đi ra.

"Bác trai Diệp, thời gian lâu rồi không gặp, phong thái của ngài vẫn như trước a."

Giọng nói có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc U vang lên, mang theo một loại mùi vị đặc biệt, thật giống như cao cao tại thượng làm cho người ta chiêm ngưỡng, cũng giống như đậm đặc xa cách làm cho người khác không thể đến gần.

Diệp Chính Thanh vốn là đang ngồi, nhưng cũng không biết vì sao, thấy bóng dáng Lạc U đi tới, còn có giọng nói kia, không tự chủ được liền đứng lên, có chút không được tự nhiên đáp lại nói:

"Tiểu U thật sự là càng ngày càng đẹp, đã lâu bác không gặp, cũng mau không nhận ra đâu."

"Điều này nói rõ tác phong người của cháu còn chưa đủ, tất nhiên không thể để cho bác trai gặp được là bình thường, thật đúng là lỗi của cháu."

Lạc U nói khách khí, nhưng trên thực tế ý tứ kia liền không khách khí một chút nào, hơn nữa cô cũng không có quan tâm đến Diệp Chính Thanh, vừa nói chuyện đồng thời liền ngồi thẳng người, làm cho Diệp Chính Thanh đang đứng càng lộ vẻ xấu hổ, nhưng mà cũng may phản ứng của Diệp Chính Thanh cũng rất nhanh, rất bình tĩnh liền ngồi xuống.

"Tiểu U nói đùa, cha anh cũng không phải là có ý tứ này, danh tiếng của em bây giờ chính là người bình thường không thể so sánh bằng, anh chính là mỗi

ngày đều có thể ở các địa phương khác nhau nghe thấy tên của em."

Nói chen vào chính là Diệp Thiên Phong vẫn luôn bảo trì trầm mặc, tại thời điểm Lạc U xuất hiện, ánh mắt hắn liền sáng lên, tư thế ngồi cũng đều trở nên nghiêm chỉnh rất nhiều.

Lạc U nhìn về phía Diệp Thiên Phong, vẻ mặt có chút đậm đặc trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng, hơn nữa cái loại biến hóa này còn không che giấu chút nào, làm cho mấy người ở đây ngay cả không muốn chú ý tới cũng đều khó khăn!

Trong lòng của Diệp Chính Thanh cùng Lạc ba ba đều run mạnh lên một cái, không hẹn mà cùng có một loại dự cảm xấu.

Lạc U lạnh lùng đã mở miệng nói:

"Diệp Thiên Phong, da mặt của anh dường như có chút dày đầu, cũng dám vào nhà của tôi, anh cũng không cảm thấy không có xấu hổ sao?"

Lạc U nói làm cho sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều thay đổi, ngay cả Lạc ba ba cũng có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thiên Phong, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt vô cùng khó coi nói:

"Tiểu tử Diệp gia, không biết cậu làm cái việc gì không nên đi, chọc đến con gái của nhà chúng tôi, liền có trách cái người làm cha như tôi không nề tình."

Cái gì là vấn đề ý lớn hiệp nhỏ ở trong lòng Lạc ba ba căn bản cũng không đáng để quan tâm, xem sắc mặt này của Lạc U, Lạc ba ba trực tiếp bỏ não một phen, đã có chút không chờ đợi được muốn ra mặt vì con gái nhà mình.

Cha con Diệp gia đều rất xấu hổ, nhất là Diệp Thiên Phong, hắn cũng thật không ngờ Lạc U can rở ở trước mặt trưởng bối như vậy, cũng không để lại cho hắn một chút cấp mặt mũi.

Hắn nghĩ, đại gia tộc giống như là gia tộc của bọn hắn như thế, vẫn bối ở trước mặt trưởng bối, như vậy cũng là vô cùng nhu thuận hiểu lễ, cho dù ở bên ngoài vừa suông sã cũng lễu lỉnh, cũng sẽ không như thế nề tình như thế, nhưng lại thật không ngờ, Lạc U hết lần này tới lần khác lại là một ngoại tộc.

"Tiểu U, cháu đừng nóng giận, tiểu tử thái này nếu như đã làm chuyện gì chọc cho cháu tức giận, trở về nhất định bác sẽ giáo huấn nó thật tốt."

Diệp Chính Thanh hiện tại cũng rất là tức giận, vừa tức Lạc U chẳng nề tình như thế, ngay trước mặt một trưởng bối giống như hắn đây chằm chọc Diệp Thiên Phong, vừa tức con trai nhà mình cũng không chịu thua kém, vậy mà lại chọc tiểu công chúa của Lạc gia, nhưng lại không có nói trước cho hắn biết, biến thành cục diện hiện tại như thế này, tất cả mọi người không tốt quá.

"Vậy là tốt rồi giáo huấn một chút cũng tốt đi, nếu không, đi ra bên ngoài cũng là làm mất mặt của bác trai ngài, dù sao hắn cũng là con của bác."

Lạc U một chút do dự cũng không có liền đáp lại câu nói của Diệp Chính Thanh, sau đó liền ở đây đem hai cha con nhà này làm tức chết đi được!

Có người sẽ nói như vậy sao? Có ai không? !

Lần này ngay cả Lạc ba ba cũng có chút ngượng ngùng, vốn còn muốn vì nha đầu nhà mình làm cho hả giận, nhưng nghe thấy lời này của nha đầu nhà mình, rõ ràng chính là tức chết người không đền mạng a, cho nên Lạc ba ba liền tạm thời vui vẻ ở một bên xem náo nhiệt, cái gì cũng không nói.

"Ha ha, Tiểu U a, bác sẽ dạy dỗ thật tốt, ha ha, cái kia, khụ khụ, nghe nói cháu cùng bạn bè chung vốn mở một cửa hàng trang sức, thật sự là niên thiếu hữu vi(*) a, lần này bác tới cũng là muốn thương lượng với cháu chuyện này, Tiểu Phong nhà bác đây cũng cảm thấy có hứng thú trong phương diện buôn bán, nghĩ muốn làm ăn một chút, trước đây nó có chỗ nào không đúng cháu cũng chỉ để ý, nó làm việc chỉ là có chút lỗ năng, cái này không phải suy nghĩ nhiều cùng cháu học tập trao đổi một chút sao, sau này nhất định bác sẽ làm cho nó nghe lời cháu nói."

(*) Niên thiếu hữu vi: Tuổi trẻ tài cao (shizuka: Tại vì mình thấy để lại câu kia nghe hay hơn nên giữ nguyên nhé ^^).

Diệp Chính Thanh cười cười mang theo một chút xấu hổ a, nhưng hắn có thể không cười sao, rõ ràng là không thể a, liền một bên vừa cười một bên vừa ho khan, cố nén xấu hổ đem ý tứ khi tới nơi này nói ra.

Mượn hơi Lạc gia sẽ bắt đầu từ Lạc U ở đây, làm cho con lớn nhất của nhà mình kéo gần quan hệ của nó cùng Lạc U chính là ý tưởng chủ yếu nhất khi hắn tới nơi này.

Mặc dù quan hệ của con trai út cùng Lạc U dường như có chút mờ ám, nhưng trên thực tế ngoại trừ người của Lạc gia ở ngoài ra, người khác đều nghĩ Diệp Văn Thân giống như người hầu của Lạc U, dù sao rất nhiều năm trước đều là hình thức như vậy, cũng có rất nhiều người tận mắt thấy hình thức hai người ở chung với nhau.

Cho nên bao gồm cả Diệp Chính Thanh ở bên trong, cũng đều rất hoài nghi quan hệ giữa hai người cuối cùng là đáng tin cậy hay không đáng tin cậy, cho nên Diệp Chính Thanh mới nghĩ tới, làm cho con lớn nhất kéo gần quan hệ cùng Lạc U.

"Khụ, Tiểu U, trước đây anh có làm cái chỗ gì không đúng, em đừng nóng giận, anh sẽ chú ý, lần này anh cùng cha anh đến cũng là muốn cùng em nói chuyện, anh biết em cùng Tiểu Ninh cùng nhau làm kinh doanh, không biết có đồng ý mang theo anh một phần hay không, anh chính là cảm thấy rất có hứng thú đối với thiết kế của em đâu."

Không hổ là con cháu Diệp gia, sắc mặt của Diệp Thiên Phong thay đổi cũng rất nhanh, một vài phút trước còn mang vẻ mặt xanh xám, giờ khắc này liền về mặt xán lạn như ban đầu, làm cho Lạc U có loại cảm giác được xem trò vui.

"Tôi không muốn."

Lạc U lại một lần nữa không hề nghĩ ngợi liền từ chối nói, loại chuyện này căn bản cũng không cần lo lắng, hể là người của Diệp gia liền không có thứ gì tốt, đương nhiên ngoại trừ Diệp Văn Thần ở bên ngoài.

Bất luận là trong trí nhớ của kiếp trước, hay là trong những thông tin của kiếp này, Diệp gia cũng là vô cùng không cần Diệp Văn Thần, kỳ thật Diệp gia là một gia tộc có chút bảo thủ mà lại còn cứng nhắc, thân phận mẹ đẻ của Diệp Văn Thần chính là miễn cưỡng mới tính là thương nhân không hề có địa vị.

Mà điều này cũng có ý nghĩa, bất luận Diệp Văn Thần có xuất sắc ra sao, cũng sẽ không đạt được Diệp gia chân chính nhận thức, cái loại từ trong khung liền mang theo bài xích cùng chán ghét này, là nỗi đau cả đời của Diệp Văn Thần!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 66.1

Editor: shizuka nguyên

Tuy Lạc U chưa từng lĩnh hội qua việc này, nhưng nhiều ít có thể cảm nhận được, nguyện vọng cùng ý tưởng của Diệp Văn Thần là nhanh chóng thoát khỏi gia tộc này (Diệp gia), cho nên tất nhiên là Lạc U cũng sẽ không có khả năng lại để cho mình cùng Diệp gia có chút liên quan nào!

Diệp Văn Thần là người mà cô nhận định cùng che chở, cô liền tuyệt đối sẽ không cùng kẻ thù của anh có bất cứ một chút quan hệ nào, tuy rằng quan hệ giữa Diệp gia cùng Diệp Văn Thần có lẽ không đến mức trở thành thù địch, nhưng Lạc U lại tuyệt đối sẽ không làm như vậy, đây là một trong những nguyên tắc của cô.

Nói cô là người bao che khuyết điểm cũng tốt, nói cô là người cố chấp cũng được, dù sao cô cũng làm người như vậy, ai muốn nói thì người đó cứ việc nói đi, cô chính là không đồng ý, ai tới nói cũng đều không thể làm cô thay đổi!

Rõ ràng có rất nhiều thời điểm thẳng thắn trực tiếp từ chối cũng có thể làm cho người khác khó chịu, bởi vì quá mức trực tiếp, ngay cả một chút lý do uyển chuyển cũng không có, cục diện này đối với người tham chánh(*) mà nói thật ra cũng là rất khó gặp được, nhưng giờ này khắc này, Lạc U chính là thẳng thắn từ chối như vậy.

Diệp Chính Thanh vẫn mạnh mẽ chống đỡ khuôn mặt tươi cười cũng thay đổi, có chút nghiêm túc nhìn Lạc U, hiện tại hẳn cũng cảm thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, ban đầu còn tưởng rằng là cô gái nhỏ vui đùa, hoặc là nhất thời mâu thuẫn, nhưng rõ ràng cũng không phải như vậy.

Mà trong lòng Lạc ba ba đang xem trò vui cũng có chút ngưng trọng, thái độ của Lạc U rất rõ ràng, cái người làm cha như ông cũng không khỏi trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Trong phòng tiếp khách nhỏ rơi vào một hồi trầm mặc ngắn ngủi, cuối cùng vẫn là Diệp Chính Thanh hắng giọng, có chút đè nén nói:

"Đây cũng là do Tiểu Phong nhà bác đường đột, nga, được rồi, cũng không biết Tiểu Thần ở nơi đó trải qua như thế nào, thời kì huấn luyện có chút khó đi, đến lỗi năm mới cũng không có cách nào có thể trở về."

Đề tài của Diệp Chính Thanh nói rất là cứng nhắc, nhưng nói như thế nào cũng vẫn là vòng vo quay trở lại vấn đề ban đầu, Lạc U cũng không có ý tứ tiếp tục làm khó dễ, nhìn thấy sự lúng túng cùng trầm mặc kia mới coi như bỏ qua.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com - editor: shizuka nguyên.

Sau khi cha con Diệp gia vội vã rời đi, Lạc ba ba liền không nhịn được quan tâm hỏi:

"Tiểu U, cái tên tiểu tử Diệp Thiên Phong kia làm thế nào mà chọc tới con, nếu như là thật chọc cho con tức giận, ba ba giúp con dạy dỗ hắn."

Bất luận là Lạc U ưu tú cỡ nào, bất luận Lạc U có tiếng tăm bao nhiêu, ở trong mắt của Lạc ba ba, Lạc U vẫn mãi là tiểu công chúa Lạc gia cần ông toàn tâm toàn ý đi chăm sóc đi bảo vệ, làm sao có thể chấp nhận việc Lạc U bị người bên ngoài khi dễ, về phần có phải Lạc U khi dễ người bên ngoài hay không, căn bản là không nằm trong phạm vi lo lắng của ông.

Cuối cùng Lạc U nở một nụ cười, đi tới bên người ba ngồi xuống, khẽ nghiêng đầu một chút, đem đầu đặt ở trên bả vai rộng lớn của ba, cảm giác ấm áp nhất thời làm cho Lạc U thở dài một hơi, cảm giác có người nhà để dựa vào thật tốt.

Mà Lạc ba ba cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Lạc U, trên mặt đều là biểu tình từ ái, giọng nói ôn nhu nói:

"Tiểu U đây là đang làm nũng với ba ba sao, ha ha, con đứa nhỏ này càng lớn tâm tư cũng lại càng nặng, có cái gì cũng không nói với ba ba, làm cho ba ba cũng cảm thấy thương tâm."

Lời này của Lạc ba ba cuối cùng cũng là nói ra lời nói trong lòng, tuy rằng không đến mức độ thương tâm, nhưng ít nhiều vẫn là có chút mất mát, dù sao cái người làm cha như ông này, dường như thật sự là có chút không hiểu rõ con gái nhà mình.

Tuy rằng gia phong(*) của Lạc gia luôn luôn tiến bộ, nhưng những chuyện mà con gái làm trong một năm này, thật sự là làm cho mọi người của Lạc gia có chút kinh ngạc, nhất là cái người làm cha như ông này, luôn cảm thấy con gái thay đổi quá lớn, có chút cảm giác không quá yên tâm.

(*) Gia phong: Nếp nhà.

"Mới không phải đâu, là công việc của ba ba càng ngày càng bận rộn, cũng không có thời gian quan tâm con, thương tâm phải là con mới đúng."

Người ta nói cha và con gái kiếp trước chính là tình nhân, Lạc U thật sự rất hưởng thụ trước loại cảm giác được sủng ái này, đó là một loại bao dung cùng cung chiều không hối hận lại không cần hồi báo(*), là sự tồn tại làm cho Lạc U có cảm giác an toàn nhất.

(*) Hồi báo: Đền đáp.

Lạc U cũng không nhớ rõ bản thân đã bao lâu rồi không có cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của ba ba, cô còn nhớ thời điểm khi bản thân có ý thức cho là mình đã lớn lên, liền rất tự nhiên thoát khỏi một vòng tay rộng lớn như vậy, thậm chí dường như là không lưu luyến chút nào cũng không hề do dự liền có ý thức độc lập, nhưng bây giờ một lần nữa cảm nhận được âm áp như vậy, cũng chỉ có chính cô mới hiểu được, đây cuối cùng là một loại cảm nhận như thế nào.

Lòng có lưu luyến, người liền không muốn rời đi, đây là một loại cảm nhận chân thật nhất đến từ sâu trong linh hồn của bản thân - tình thương của cha!

"Được được được, là ba ba sai, ba ba bận quá mới sao hằng bảo bối, vậy con ngược lại nói một chút, con cùng tiểu tử Diệp gia kia rốt cuộc là có vấn đề gì, con vất bỏ mặt mũi ba ba cùng anh trai của Tiểu Thần như vậy, bên phía Tiểu Thần có thể là có chút không tốt a."

Lạc ba ba vẫn còn nghĩ tương đối sâu xa, Lạc gia nếu quả thật cùng Diệp gia có mâu thuẫn gì, trong đó người gặp phải khó khăn nhất chính là Diệp Văn Thần.

"Chính là bởi vì anh ấy con mới làm như thế, Diệp Văn Thần ở Diệp gia bị ức hiếp như vậy, có người cha cùng anh em như vậy, không có cùng được."

Lạc U cũng không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, cô cũng không thể cùng Diệp gia có mối quan hệ tốt nào, hơn nữa cô nghĩ Diệp Văn Thần cũng cảm thấy như vậy!

Không thể không nói, lúc này Lạc U là có chút tiểu kiều ngạo, nhưng ai kêu Diệp Văn Thần ở trước mặt cô căn bản chính là một người không có ý kiến khác như vậy đâu.

"Con a, còn là quá trẻ con, chuyện của đại gia tộc này đâu thể nói đơn giản như vậy, đứa nhỏ Tiểu Thần này đã phải chịu rất nhiều ủy khuất, nhưng cũng không thể cứ như vậy rời khỏi Diệp gia đi, sau này con muốn thật sự gả cho Tiểu Thần, như vậy cũng là con dâu của Diệp gia, cùng Diệp gia có quan hệ không tốt..."

Lạc ba ba ngữ trọng tâm trường(*) nói, ông đây cũng là vì lo lắng cho tương lai sau này của con gái nhà mình, dù sao trong đại gia tộc có những việc tối tăm trong đại gia tộc, đâu có thể nói dễ dàng như vậy, chỉ là lời nói của ông còn chưa nói hết, đã bị Lạc U cắt đứt.

(*) Ngữ trọng tâm trường: Lời nói thâm thía. (shizuka: Vì mình thấy đề câu này hay hơn nên giữ nguyên nha^^)

"Trước không nói con có thể cùng Diệp Văn Thần kết hôn hay không..."

Thời điểm Lạc U thuyết nói câu này nhin không được ở trong lòng liếc mắt một cái, cô thật hoài nghi mình lúc nào nói qua muốn cùng Diệp Văn Thần kết hôn, như thế nào mà hiện tại tất cả mọi người nhà đều cho là như vậy, thật là làm cho người ta phiền não, nhưng mà đây không phải là chủ yếu, Lạc U không đợi Lạc ba ba phản bác lại nói tiếp:

"Liền nói nếu bọn con thật sự kết hôn rồi, người nào quy định cần phải là con gả vào Diệp gia, đến lúc đó để Diệp Văn Thần ở rể trong Lạc gia chúng ta, cùng Diệp gia hoàn toàn cắt bỏ quan hệ, chẳng bao lâu sau cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy nữa, ba nói Diệp gia là đại gia tộc, như vậy Lạc gia chúng ta thì không phải như vậy sao, đối với nhà chúng ta nơi nào có nhiều con đường nghèo khổ như vậy, xem làm cho người ta ghê tởm."

Lạc U ở trước mặt của ba ba nhà mình nói đây chính là vô cùng thẳng thắn, mặc dù nói ngày thường bởi vì liên quan đến việc cha mẹ đều quá mức bận rộn, thời gian Lạc U cùng ba mẹ ở chung với nhau rất ít, thời điểm chung đụng dường như cũng không có thân mật như vậy.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com - editor: shizuka nguyên.

Nhưng quan hệ giữa mọi người trong Lạc gia lại là một loại cảm giác không cần chú trọng ngôn ngữ, người một nhà không cần nói hai loại lời nói (shizuka: Ý là không cần phải lá mặt lá trái, nói lời giả tạo), ở dưới gia phong hết sức tự do của Lạc gia, người của Lạc gia trải qua đều rất tiêu sái tự tại.

Mà cũng bởi vậy người của Lạc gia lại càng quý trọng phần tình cảm không dễ dàng có được này, giống như là Lạc ba ba vừa nói, không phải là đại gia tộc nào cũng đều tương thân tương ái giống như là Lạc gia.

Mà lời nói này của Lạc U còn lại làm cho Lạc ba ba trợn mắt há hốc mồm, không đợi ông phản ứng lại, chợt nghe đến một tiếng vỗ tay, kèm thêm còn có tiếng lão thái gia tán thưởng nói:

"Nha đầu tốt, không hổ là người Lạc gia ta, có cá tính, có quyết đoán, ông cố nội ủng hộ con, chúng ta cứ làm như vậy!"

Lạc ba ba cứng ngắc quay đầu lại, vừa vặn thấy ông nội nhà mình chống quai trượng(*) đi tới, gương mặt tươi cười, hiển nhiên là cực kỳ vui vẻ.

(*) Quai trượng: Gậy, cây gậy mà người già hay dùng để chống đỡ thân thể.

Lạc ba ba bất đắc dĩ, đây đều là na và na (*) a, lão gia tử thế nào cũng theo thêm phần đầu, người của Diệp gia cũng là muốn ở rể là ở rể tốt như vậy sao, người ta có đồng ý hay không cũng không biết đâu, đương nhiên lời này Lạc ba ba cũng chỉ cảm thán ở trong lòng suy nghĩ một chút, ở ngay trước mặt ông nội nhà mình đó là tuyệt đối không thể nói.

(*) shizuka:chỗ này mình không hiểu lắm, nếu nàng nào hiểu thì cmt bên dưới để mình sửa lại nha @_@

"Vẫn là ông cố nội tốt, ông cố nội ngài ngồi a, con châm trà cho ngài."

Lạc ba ba bị bài xích ở bên ngoài lại cười càng vui vẻ hơn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, ông thật ra cũng hiểu được con gái nhà mình nói không sai, Diệp gia thì như thế nào, tiểu tử Diệp gia có thể ở rể bên trong Lạc gia bọn họ đó cũng là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước, nếu thật để cho con gái của ông đem gả đến Diệp gia, ông thật ra là có chút luyến tiếc đâu.

Vào lúc đêm trừ tịch, Lạc U nhận được điện thoại của Diệp Văn Thần, đem chuyện cha con Diệp gia đến để làm khách cũng đơn giản nói một lần, ở đầu điện thoại bên kia về mặt của Diệp Văn Thần cũng không được tốt, giọng nói cũng biến thành có chút cứng rắn nói:

"Anh không thích bọn họ."

Ở trước mặt Lạc U, Diệp Văn Thần chính là một đứa nhỏ đơn thuần không muốn che giấu tâm tư của mình.

"Em biết, cho nên, em đã nghĩ ra một quyết định rất tốt cho anh."

Nghe thấy lời nói của Diệp Văn Thần, Lạc U nhẹ nhàng nở nụ cười, dùng giọng nói có chút quái dị nói.

"Cảm ơn."

Diệp Văn Thần rất là nghiêm túc nói cảm ơn, tuy rằng anh còn không biết Lạc U vì anh làm ra cái quyết định gì.

"Ha ha a, anh cũng không biết là quyết định gì liền nói cảm ơn, ngộ nhờ em bán đứng anh thì làm sao bây giờ?"

Lần này Lạc U thật sự là cười ra tiếng, cô cũng không biết cái người đàn ông chất phác đến mức nói năng có chút vụng về này, thế nào lại luôn có thể chọc cho cô bật cười đầu.

"... Anh không đáng giá tiền."

Diệp Văn Thần cũng không ngốc, ngược lại anh là một người vô cùng thông minh, trong lúc huấn luyện, huấn luyện viên giảng dạy các loại tri thức, chỉ cần giảng qua một lần, anh liền có thể nhớ kỹ hoàn toàn, huấn luyện viên giảng dạy các loại động tác, anh cũng chỉ cần nhìn một lần là có thể học được, ở bên trong trong đội ngũ, cũng không có người nào thông minh hơn so với Diệp Văn Thần.

Chỉ là, ở trước mặt Lạc U, Diệp Văn Thần thật giống như luôn luôn thiếu một cái dây thần kinh, bất luận Lạc U nói cái gì, anh đều cư xử nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn, thậm chí có thời điểm biết rất rõ đây chỉ là Lạc U đang nói giỡn, lại vẫn sẽ ngây ngốc chăm chú đáp trả như cũ.

Giống như là hiện tại như vậy, biết rất rõ là Lạc U đang đùa giỡn mình, nhưng Diệp Văn Thần vẫn còn có chút ngờ ngác tùy ý Lạc U đùa giỡn, thậm chí trong lòng còn có thể có một tia nho nhỏ bất an như vậy, sợ Lạc U thật sự có thể sẽ đem mình bán mất!

Biết rõ là nói giỡn, lại vẫn sẽ bất an cùng lo lắng như cũ, Diệp Văn Thần như vậy thật sự không phải là ngốc, anh chẳng qua cũng là bởi vì quá mức quan tâm mà thôi.

"Nếu như anh đáng giá tiền, em là có thể đem anh đi bán?"

Lạc U cảm thấy thú vị tiếp tục trêu đùa, người bên ngoài khi dễ Diệp Văn Thần, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng mình thỉnh thoảng khi dễ một chút, chính là lạc thú, ai bảo Diệp Văn Thần chính là đùa vui như vậy đâu, làm cho cô liên nghiệm cảm giác vui đùa này, luôn luôn lo lắng liền mong đợi, chờ mong cái người ngây ngốc này rốt cuộc còn có dạng trả lời gì đây, có phải vẫn sẽ đáng yêu như cũ hay không, làm cho lòng người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Giải Thưởng Tốt Nhất

Editor: crazy_crazy

Beta: shizuka nguyên

Đầu điện thoại bên kia, Diệp Văn Thần trầm mặc hai giây mới úy khua miệng hỏi:

“Không bán có được không?”

“Ha ha ha.....” Lúc này đây, Lạc U nhin không được cười vang lên, thật là đáng yêu.

Bị cười, Diệp Văn Thần hơi đỏ mặt, lúc này anh mới phát hiện câu nói của mình rất ngốc, nhưng thực ra đây cũng chính là lời nói xuất phát từ trong lòng của anh, không muốn bị bán đi, chỉ muốn ở lại bên cạnh Lạc U, mỗi giây rời xa Lạc U đều nhớ, nếu không phải vì nghĩ muốn càng ngày càng phải mạnh lên để bảo vệ cô, có lẽ anh căn bản sẽ không có đủ kiên trì cùng nghị lực!

Diệp Văn Thần cảm thấy, mình chưa bao giờ là một người kiên cường, chỉ là một đứa trẻ yếu đuối bị bắt nạt ở nơi âm u kia, vì có sự tồn tại Lạc U, mới có đủ dũng khí bước ra khỏi nơi tối tăm ấy, anh có dũng khí, có kiên trì, đều đến từ Lạc U, cô như ánh mặt trời chiếu rọi cuộc đời tăm tối của anh!

“Em sẽ không bán anh chứ?”

Cảm giác được Lạc U đã cười đủ, giọng từ từ yếu đi, Diệp Văn Thần mới không quá dễ chịu mở miệng hỏi.

“Ai nói sẽ không, em mới quyết định, sau này đem anh bán cho Lạc gia, còn về phần tiền bán mình trước hết em giúp anh giữ, anh nói được không?”

Tuy rằng chưa có ý định sau này sẽ cùng Diệp Văn Thần kết hôn rồi sống bên nhau cả đời, dù sao bây giờ tuổi của hai người bọn họ còn quá nhỏ, căn bản không thích hợp bàn luận vấn đề này, nhưng trên thực tế, trong tương lai chuyện này không thể tránh khỏi xảy ra, ít nhất các trưởng bối của Lạc gia đều nghĩ vậy, hơn nữa đối với thái độ của Diệp Văn Thần, cũng có thể cho là như thế, cho nên, những lời nói kia của Lạc U ở trong phòng khách, cũng không phải nói lung tung.

Nếu tương lai hai người thực sự ở bên nhau, như thế thì để cho Diệp Văn Thần trở thành người của Lạc gia, còn Diệp gia kia đối xử với anh không tốt, không cần cũng không sao.

Lạc U cũng biết là mình rất ích kỷ, lại quá lạnh lùng, nhưng cô cảm thấy, Diệp gia cứ tồn tại như vậy, cho dù có quan hệ huyết thống, thậm chí có chút quan hệ nuôi dưỡng, nhưng như cũ vẫn không thể xem những người này là người nhà, người xa lạ còn tốt hơn họ nhiều, ít nhất không làm cho người ta cảm thấy thống khổ, mà Lạc U thật sự không muốn Diệp Văn Thần cảm thấy thống khổ.

Đầu bên này điện thoại, mặt Diệp Văn Thần bị nắng phơi thành chocolate, trên trán hiện tên tia đỏ ửng, bán cho Lạc gia? Lời này sao lại làm người ta nghe có chút ngượng ngùng?

Ý của Lạc U đó sao? Phải không? Chắc là không phải? Trong lúc nhất thời, Diệp Văn Thần có chút rối rắm, anh hiểu rõ tâm ý của mình, nhưng không biết trong lòng Lạc U rốt cuộc có ý tứ gì, đây là ý tưởng của anh đó, chắc chỉ là một câu nói đùa? Hoặc là, có lẽ đưa anh đến Lạc gia làm vài việc vặt, nhưng trên thực tế vẫn là một người hầu?

Diệp Văn Thần nghĩ không ra, càng rối rắm, nhưng cho dù thế nào, anh vẫn sẽ đồng ý, chỉ cần có thể ở cạnh Lạc U, cho dù phải là người người hầu anh cũng cam chịu!

Thật ra cũng không thể trách Diệp Văn Thần không có chí khí, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mình là người hầu của Lạc U, thật sự trước kia khi Diệp Văn Thần ở chung một chỗ với Lạc U, khí chất của cô quá mức cường đại, ngay cả mắt cũng đều rất ít khi nhìn anh, hơn nữa mỗi khi ở trước mặt Lạc U, Diệp Văn Thần luôn tự ti cùng bất an, loại sự việc này có vẻ không được bình thường lắm nhưng đã xuất hiện.

Cho nên, Diệp Văn Thần hồi phục lại chỉ nói một chữ - Được!

Lúc Lạc U ngắt điện thoại trên môi vẫn còn mang theo nụ cười, đến lúc ngủ, nụ cười này vẫn không hề biến mất, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng ngơ ngác của ai kia, Lạc U liền cảm thấy rất vui vẻ, cả năm đều vui vẻ.

Năm sau, Lạc U đang khẩn trương chuẩn bị, còn 5 ngày nữa là đến ngày bắt đầu, cô nhận được thư mời từ điện ảnh Kim Tinh, mà lúc đó, Lạc U cũng được cô Lạc tự mình thông báo, ở điện ảnh Kim Tinh Lạc U được đề xuất nhận giải thưởng ở hai hạng mục, ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ và ‘diễn viên chính xuất sắc nhất’, một người cùng được đề xuất hai hạng mục này là rất hiếm, hơn nữa còn mới chỉ là một người mới, người mới bình thường giỏi nhất cũng chỉ có thể nhận được giải ‘diễn viên phụ xuất sắc nhất’, bây giờ Lạc U lại được đề danh là ‘diễn viên chính xuất sắc nhất’, ngay cả chính bản thân cô cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Buổi lễ của điện ảnh Kim Tinh có thể coi là buổi lễ trao giải rất có ảnh hưởng ở trong nước, hàng năm đầu năm công ty đều tổ chức, lúc Lạc U nhận

được thư mời thì chỉ còn ba ngày nữa, hơn nữa còn chuyện hội biểu diễn, Lạc U cảm giác chân không chạm đất, buổi sáng là tập luyện chuẩn bị cho hội biểu diễn, buổi chiều chọn lễ phục để tham gia lễ trao giải, người đại diện là Lý Hoành Vũ cũng bị xoay quanh như chong chóng, cũng may còn có đám người Tiểu Tiêu hỗ trợ, bằng không thật sự là không đủ dùng.

Trước lễ trao giải hai giờ, Lạc U mới đến hội trường, hóa trang và thay quần áo đều giải quyết trên xe, lúc tới hội trường mới đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, cô quên mang theo bạn nam đến, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

“Tiểu U, ngại thật, vội vàng quá nên quên hẹn trước, nếu không em xem ai thích hợp, bây giờ anh giúp em tìm.”

Lý Hoành Vũ về mặt áy náy, anh làm người đại diện tuy rằng càng làm càng đủ tư cách, nhưng dù sao vẫn còn có rất nhiều việc chưa từng trải qua, như buổi lễ trao giải hôm nay vậy, tuy rằng có rất nhiều việc, nhưng lại quên chuyện này, trong lòng rất áy náy cùng tự trách.

Lạc U cũng hơi bất đắc dĩ, thật ra đến lễ trao giải như vậy không có quy định phải đem theo bạn trai gì, nhưng đi một mình luôn có vẻ hơi cô đơn, Lạc U vốn tính đi tìm một người, nhưng vì vội vàng nên quên mất.

Ngay lúc Lạc U đang lo lắng không tìm được người đi cùng, đột nhiên thấy một bóng dáng rất quen thuộc, mắt cô sáng lên, lập tức xuống xe, chạy về hướng bóng người đang từ từ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Giải Thưởng Xuất Sắc Nhất (2)

Vân Nham vừa mới xuống xe, chưa kịp đi vài bước, đã bị một đán phóng viên xông tới, ‘Thiên kim hắc đạo’ vừa mới khởi chiếu không lâu, phòng bán vé và danh tiếng đều vô cùng tốt, sau một khoảng thời gian yên ắng, bị scandal quần quanh, nhưng đã phục hồi được khó khăn, anh dựa vào ‘Thiên kim hắc đạo’ để trở lại làng giải trí.

Mà lần này Vân Nham cũng được mời mà đến, nhận được đề danh giải nam phụ xuất sắc nhất, tuy nói đối với danh dự của một nghệ nhân việc này chẳng mấy vinh quang, nhưng Vân Nham lại khác, lúc nhận được tin tức này, anh vừa khóc vừa cười một lúc lâu, đối với anh mà nói, không khác gì một loại nhận định, mở ra cho anh nhiều hi vọng mới, đúng lúc này Lạc U từ phía sau đi đến chỗ anh.

Vân Nham cũng không ngoài ý muốn nhìn thấy Lạc U, anh biết Lạc U được đề cử giải thưởng ‘nữ diễn viên chính xuất sắc nhất’ và ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’, nhưng Lạc U lại bỗng nhiên ôm lấy cánh tay anh, cơ thể Vân Nham có chút cứng ngắc.

Vân Nham năm nay 36 tuổi, có hương vị của đàn ông ba, bốn mươi tuổi, nhưng so sánh với cô gái 17, 18 tuổi như Lạc U, cũng đã già lắm rồi, hai người đứng chung một chỗ, Vân Nham tuy cũng có tòa ra phong độ và khí chất, nhưng vẫn có cảm giác với phụ nữ, Vân Nham rất ghét cảm giác này, nhưng thực sự anh không thể coi Lạc U là con gái mình được, bởi vì trong lòng Vân Nham, Lạc U chính là ân nhân, toàn thân cô tảo ra hơi thở tao nhã, đậm mực, làm cho cô trở nên cao cao tại thượng, luôn có một loại xa cách, khiến Vân Nham càng thêm kính sợ.

Trừ khi quay phim, đây là lần đầu tiên Vân Nham tiếp xúc thân mật như vậy với Lạc U, nhưng lại ở một nơi như vậy, nhưng cũng may Lạc U vừa giải thích kịp lúc, vì không có bạn đi cùng nên mới tìm đến anh, Vân Nham thở dài nhẹ nhõm, phối hợp hết mực, che chở Lạc U khỏi đám phóng viên rồi đi vào hội trường, nhưng người anh vẫn hơi run rẩy, rất căng thẳng.

:Không cần khẩn trương, anh còn sợ tôi đứng không?” Lạc U rất nấn nham, phát giác ra cảm xúc Vân Nham buộc chặt, hơi buồn cười trêu chọc.

“Tôi rất sợ cô, làm bạn trai của cô áp lực rất lớn, thân phận này thực sự rất không thích hợp với tôi.” Sắc mặt Vân Nham phát khổ, anh thậm chí còn cảm nhận được rất nhiều tầm mắt nhìn chằm chằm vào họ, nhất là dừng trên người anh, làm cho anh rất không thoải mái.

Từ lúc Lạc U xuất hiện, bất luận là phóng viên hay nhân viên tham dự buổi lễ, không người nào có thể bỏ qua sự tồn tại của cô, cơ hồ mọi sự chú ý đều đặt trên người cô, mà cô lại cố tình đứng cạnh Vân Nham, áp lực như vậy làm Vân Nham rất khó chịu, không phải vì anh không đủ cường hãn để áp chế áp lực, thực sự ánh mắt của quần chúng rất sắc bén, đứng ở bên công chúa không phải vương tử mà là một kẻ thư sinh nghèo túng nhiều tuổi, nhìn thế nào cũng thấy không thích hợp.

Vân Nham ở trong lòng trêu chọc chính mình, người chủ trì cũng đã bắt đầu giới thiệu Lạc U cùng Vân Nham, hai người thân mật đi trên thảm đỏ, người chủ trì ban đầu cũng bị người, phản ứng lại, giới thiệu Vân Nham qua loa, lấy Lạc U làm trọng điểm, giới thiệu một phen thật hoành tráng, hai bộ phim điện ảnh cùng hai ca khúc nhạc phim nổi tiếng, lí lịch sơ lược của Lạc U rất đơn giản, nhưng sức lại vô cùng nặng, dù xưng là diễn viên may mắn nhất, không khoa trương chút nào.

Ngoại hình, bối cảnh, khả năng, còn có thiên phú không gì sánh kịp, cơ hồ Lạc U có đủ mọi điều kiện mà người diễn viên tha thiết, cô như vậy không nổi tiếng mới là chuyện lạ.

Ánh đèn máy ảnh không ngừng lóe, người chủ trì vẫn ca ngợi Lạc U không ngừng, xung quanh toàn tiếng hoan hô, không ít ánh mắt ghen tị chiếu đến, Lạc U tuy thẳng lưng đi về phía trước, nhưng đồng thời cũng cảm thụ được hết thảy, đây là thành tựu và vinh quang mà cô dành cả một năm để cố gắng.

Mà vừa cảm thụ, Lạc U cũng vừa nhỏ giọng trò chuyện với Vân Nham: “Anh thật nhất gan, thật là hơi hối hận vì đi cùng anh, Vân ảnh đế à, tôi chọn anh làm nhân vật trong phim của tôi không biết có đúng đắn không.”

Lạc U lựa chọn Vân Nham đảm nhiệm nhân vật huấn luyện viên trong phim ‘Thiên kim hắc đạo’, Vân Nham cũng nhờ đây mà được đề danh giải thưởng ‘nam phụ xuất sắc nhất’, trong làng giải trí đây cũng không phải là bí mật gì lớn, hay nói, trong làng giải trí không có gì là bí mật cả, nên Lạc U mang vấn đề này ra nói, chính là kích tướng Vân Nham, cô cũng không hy vọng nhìn thấy một Vân Nham khúm núm, làm cho cô rất thất vọng.

Vân Nham sau khi nghe được ý trong lời của Lạc U, bước chân tạm dừng, rồi sau đó rất nhanh liền có thay đổi, cả người càng thêm chói mắt, nhãn mày, nở nụ cười cũng bùng bùng khí thế, như vừa nháy mắt, đã đứng trên đỉnh núi cao, quát tháo giới giải trí Vân ảnh đế sẽ tái xuất giang hồ.

Cảm nhận được Vân Nham thay đổi, Lạc U lộ nụ cười lạnh lùng trong trẻo, phảng phất khắp không gian, bỗng nhiên chợt nghe tiếng hô, là vì Vân Nham, là vì Lạc U, hai người mặc dù chênh lệch về tuổi tác rất lớn, nhưng bỗng nhiên biến đổi, khiến cho người ta cảm thấy rất hài hòa.

Một khắp người khí thế trầm ổn, một bông hoa thơm tao nhã, trân quý, hai người đi cùng một chỗ, cảm thấy như quốc vương mang theo công chúa đi qua.

Ký tên xong, hai người đều tự ngồi xuống vị trí của mình, Lạc U từng diễn hai bộ phim điện ảnh, giải ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ nhờ bộ [Đại công chúa], còn giải ‘nữ diễn viên chính xuất sắc nhất’ là bộ [Thiên kim hắc đạo].

Bất quá dựa theo dự tính của Lạc U, giải thưởng ‘diễn viên mới xuất sắc nhất’ đạt được là chuyện thường, còn giải ‘diễn viên chính xuất sắc nhất’ còn có chút khó khăn, theo lý mà nói việc đề danh không có khả năng là cô, nhưng chắc là do danh tiếng của cô dạo này rất vang dội, diễn xuất cũng khá, hơn nữa booth phim cũng rất nổi, mới được đề danh, bằng không ‘nhân vật chính xuất sắc nhất’ cũng sẽ không rơi xuống một người mới như cô, nên Lạc U đối với việc đoạt giải hoàn toàn không ôm hy vọng quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Giải Thưởng Xuất Sắc Nhất (3)

Editor: shizuka nguyên

Đồng Nhiễm lại là nghệ sĩ ký hợp đồng vào năm trước, ở trong trí nhớ của Lạc U, Đồng Nhiễm là một diễn viên vô cùng có thiên phú, cũng là nhân vật cấp ảnh hậu tương lai, kiếp trước quan hệ của hai người thậm chí có thể tính chỉ là đối thủ, Lạc U đường đường là nữ vương cao ngạo cường thế, mà Đồng Nhiễm lại đi con đường thân dân, bị bầu thành người phụ nữ muốn kết hôn về nhà nhất, có thể cảm nhận được sự dịu dàng hiền thực, mà bản thân Đồng Nhiễm cũng là một người như vậy, cho nên hai người tuy rằng chỉ tính là đối thủ, nhưng con đường biểu diễn lại khác nhau, fan hâm mộ khác nhau, cũng không có nhiều lần được xuất hiện cùng nhau, cho nên Lạc U mới có thể đem Đồng Nhiễm cũng xếp vào bên trong phần danh sách kia, để cho Đồng Nhiễm trở thành nghệ sĩ dưới danh nghĩa của mình.

Mà qua trong một năm này, Đồng Nhiễm quay một bộ phim truyền hình điện ảnh, tuy rằng cũng chỉ có thân phận là diễn viên phụ, nhưng bằng vào hình tượng thanh thuần khả nhân này, diễn xuất thật sự không tệ, còn có công ty giải trí Tâm Tinh dốc sức hỗ trợ, có thể đạt được đề cử này, coi như là một chuyện rất bình thường, nếu không phải Lạc U cường thế xuất hiện, đoán chừng giải thưởng người mới xuất sắc nhất này cũng sẽ là của Đồng Nhiễm.

Mà còn lại hai người nhưng thật ra Lạc U cũng không có ấn tượng gì, trong trí nhớ mơ hồ tuy rằng cũng có một vài bóng dáng như vậy, nhưng thật sự là không thể nào rõ ràng, trí nhớ của Lạc U tuy rằng vô cùng tốt, nhưng sự đào thải trong giới giải trí thật sự quá nhanh, người đến người đi cũng quá nhiều, Lạc U đều muốn nhớ kỹ thật sự rất khó.

Năm người có đều tác phẩm riêng, mà buổi lễ cũng sẽ lấy mẫu một vài đoạn ngắn trong đó phát ra, về phía Lạc U là một đoạn là tình cảnh lúc cô ở trên chiến trường, Lạc U với tư thế oai hùng hiên ngang, Lạc U thiết huyết dung cảm, Lạc U tuyệt thế mà đi, trong thời gian không đến một phút đồng hồ, Lạc U lại dùng diễn xuất của cô khắc nên một cái hình tượng vô cùng sinh động lại làm cho người ta không thể nào quên được!

“..... Hiện tại tôi tuyên bố người đạt được giải thưởng người mới xuất sắc nhất, là diễn viên đóng vai U công chúa trong “Đệ nhất công chúa” - Lạc U!”

“Hoan nghênh U công chúa Lạc U của chúng ta lên sân khấu nhận thưởng!”

Thời điểm Lạc U nghe thấy tên của mình trên mặt không có nửa điểm biến hóa, thật ra cô cũng muốn biểu đạt cảm nhận vui sướng của mình một chút, nhưng khi đoạt được giải như trong dự liệu thì thật sự lại không làm cho cô kích động được, cho nên chính là thần nhiên cười cười, ưu nhã đứng dậy, hướng về trên sân khấu đi đến, mà động tác này của cô cũng được nhiếp ảnh gia ghi lại, làm cho rất nhiều người lại cảm thán một chút Lạc U trầm ổn không quan tâm hơn thua, nhất là rất nhiều tiền bối trong giới giải trí, lại ở trong lòng thầm mừng Lạc U thiết nhiều câu như yêu nghiệt vân vân... thử hỏi một cô gái mười bảy tuổi lại có tính cách trầm ổn như vậy, không phải là yêu nghiệt vậy thì còn có thể là cái gì!

Lạc U trước khi tới cũng không có chuẩn bị cảm nghĩ khi nhận được giải gì, nhưng mà giờ này khắc này đứng ở chỗ này, cô cũng thật sự có vài lời muốn nói.

“Giải thưởng người mới xuất sắc nhất, đầu tiên tôi muốn cảm ơn là bản thân tôi, không có bản thân cố gắng, vốn không có thành tựu hiện tại, tôi đây không phải là kiêu ngạo, mà là khẳng định mình. Tiếp theo liền muốn cảm ơn một người làm cho tôi một lần nữa lựa chọn đi vào giới giải trí, anh ấy cũng là người mà tôi tin tưởng nhất. Tiếp theo, tôi muốn cảm ơn là người nhà của tôi, không có sự ủng hộ của mọi người, con cũng sẽ không bước đi trên con đường này một cách nhẹ nhàng như vậy. Cuối cùng, tôi còn muốn cảm ơn các fan hâm mộ đã luôn ủng hộ cùng yêu quý tôi, sự ủng hộ của mọi người vĩnh viễn đều là động lực giúp tôi cố gắng hơn, tôi sẽ cố gắng đem càng nhiều tác phẩm hay đến với mọi người, hy vọng mọi người mỗi một ngày đều có một tâm trạng thật tốt.”

Người nên cảm ơn thì phải cảm ơn, không nên quá khiêm tốn, nhưng là miễn cưỡng không tính là kiêu ngạo, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô, cách nói năng ưu nhã, trong lúc đứng ở trước sự chú ý của vạn chúng, vẫn là một bộ dáng vẻ văn đạm phong khinh như cũ, Lạc U như vậy làm cho người ta không thể không chú ý, bất luận là ở trước rất nhiều nghệ sĩ trong giới giải trí, hay là trước người xem bình thường máy truyền hình, giờ khắc này, trong mắt của bọn họ đều chỉ tồn tại một mình Lạc U, một cô gái trong trẻo nhưng lạnh lùng xinh đẹp ưu nhã không gì sánh kịp.

Thời điểm Lạc U trở lại chỗ ngồi nhận được rất nhiều tràng vỗ tay nhiệt liệt, rất nhiều người đều cảm thấy được chính mình dường như đang chứng giám một thế hệ ngôi sao mới nổi lên, cũng có một vài người bắt đầu nhớ lại dáng vẻ Lạc U mười năm sau ở trong giới giải trí hô phong hoán vũ, tuyệt đối là một sự tồn tại không kém gì Lạc Học Tâm, thậm chí là chỉ có hơn chứ không có kém, dù sao thời điểm Lạc Học Tâm vừa mới bắt đầu trà trộn vào trong giới giải trí, cũng không có yêu nghiệt giống như Lạc U vậy.

Lễ trao giải được tiếp tục, kế tiếp giải thưởng người mới xuất sắc nhất tốt, lại một lần nữa xuất hiện một cái giải thưởng cùng Lạc U có liên quan, thì ra là chuyển sang điện ảnh âm nhạc, Lạc U vì “Thiên kim hắc đạo sang tác “Vương miện đen” hoàn toàn xứng đáng vì “Thiên kim hắc đạo” nhận được cái quang vinh này, thời điểm đạo diễn Trần Dục lên đài nhận thưởng, vô cùng thận trọng nhắc tới tên của Lạc U, hơn nữa không chút nào keo kiệt lời nói đem Lạc U khen một phen, khen Lạc U ngồi ở dưới đài đều có chút dờ khóc dờ cười.

Theo sau lại lục tục công bố một loạt giải thưởng, trong đó giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất Lăng Cẩm cùng Trần Dục đồng thời được đề cử, dù sao hai người này đều là đạo diễn vô cùng nổi tiếng trong nước, nhưng cuối cùng người nhận được giải thưởng cũng là Trần Dục, Trần Dục quay phim Thiên kim hắc đạo tuy rằng không có khí thế như “Đệ nhất công chúa”, nhưng hắc đạo đô thị là đề tài mới, nói về câu chuyện của một cô gái hắc đạo cố gắng phấn đấu, mặc dù có chút máu tanh, nhưng cũng có một mặt chăm chỉ, hơn nữa dựa vào danh tiếng cùng lượng fan hâm mộ khổng lồ của Lạc U, có danh tiếng lại có thể lực cùng tập hợp, phòng bán vé bán được với số lượng cực lớn, vị đạo diễn mới Trần Dục này việc đáng làm thì phải làm liền nhận lấy một cái giải thưởng này, vì trong kiếp sống đạo diễn của anh thêm một một bút.

Bản thân Trần Dục thật ra đối với việc mình có thể lấy được giải thưởng là cực kỳ ngoài ý muốn, mà phần kinh hi ngoài ý muốn này gần như có thể nói là hoàn toàn đến từ chính Lạc U, nếu không có Lạc U đầu tư, không có fan hâm mộ của Lạc U ủng hộ, bộ Thiên kim hắc đạo này tuyệt đối không có khả năng đạt tới độ cao như, cho nên tại thời điểm Trần Dục đạt được giải thưởng này, lại một lần nữa đem Lạc U đặc biệt khen ngợi một phen, giọng điệu chân thành kia làm cho rất nhiều người cũng không thể không cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Buổi Biểu Diễn Đầu Tiên

Editor: shizuka nguyên

Tiếp tục buổi lễ trao giải, thời điểm công bố đến nam phụ xuất sắc nhất, lần nữa xuất hiện tên của hai người mà Lạc U hết sức quen thuộc.

Tên của Vân Nham cùng Diệp Văn Thần lần lượt xuất hiện, Lạc U thế mới biết thì ra Diệp Văn Thần cũng được đề cử, trong lòng có chút oán giận cô nhà mình không nói truyện này trước với mình một tiếng, tuy rằng Diệp Văn Thần không thể tới, nhưng tốt xấu cũng phải gọi điện thoại thông báo một tiếng a, đây chính là lần đầu tiên Diệp Văn Thần tham gia buổi lễ trao giải đâu, tuy rằng đây cũng có thể là một lần cuối cùng.

Mà cuối cùng đối với thời điểm đoạt được giải thưởng nam phụ xuất sắc nhất này, Lạc U nghĩ cái này căn bản là một chuyện không cần phải suy nghĩ, đã từng là ảnh đế nếu như ngay cả giải thưởng như vậy cũng không đoạt được, cũng sẽ không trở lại lần lộn (shizuka: nghĩa là nếu mà ngay cả giải thưởng này mà Vân Nham cũng không làm được thì cũng không cần phải quay lại giới giải trí lần lộn).

Quả nhiên, thời điểm đọc đến tên người đoạt được giải thưởng nam phụ có xuất sắc nhất, tên của Vân Nham liền xuất hiện ở bên tai mọi người, trong chốc lát bên trong sân khấu cũng yên tĩnh lại, sau đó mới là tiếng vỗ tay nhiệt liệt, người lần lộn trong giới ai cũng đều biết chuyện của Vân Nham, lúc này đây Vân Nham có thể đứng lên, ngoài dự liệu của rất nhiều người, mặc dù trong lòng của một vài người có chút khinh thường, nhưng ở ngoài mặt, lại vẫn tương đối nể tình, ai bảo mọi người đều biết Vân Nham là do Lạc U che chở đâu.

Nói một người mới che chở cho một người đã từng là ảnh đế, đó là một chuyện có chút hoang đường(*), nhưng việc này lại là sự thật, nếu như không phải là có thêm Lạc U giúp đỡ, như vậy thì coi như Vân Nham có diễn xuất nghịch thiên, đoán chừng cũng chỉ có thể dần dần bị mai một, đây là chuyện thực trong giới giải trí.

(*) Hoang đường: Vô lý

Cho nên Vân Nham đối với Lạc U cảm kích cũng là không thể nghi ngờ, mà thời điểm khi anh đứng lên trên đài nhận giải thưởng, cũng dùng những lời nói chân thật nhất của anh bày tỏ lòng cảm kích của anh đối với Lạc U.

Buổi lễ trao giải tiến vào giai đoạn của phần sau, cũng là giai đoạn làm cho người mong đợi chính là lễ trao giải cho nam chính cùng nữ chính xuất sắc nhất, sắc mặt của Lạc U vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng cũng nhiều thêm một chút chờ mong.

Diễn viên được đề cử cho giải thưởng nam chính xuất sắc nhất làm cho Lạc U xem có chút chán nản, có lẽ là nữ chính trong Đệ nhất công chúa cùng Thiên kim hắc đạo quá xuất sắc, ngược lại làm cho nam chính trong phim đều trở thành làm nền, cho nên ngay cả một đề cử cho giải thưởng nam chính xuất sắc nhất cũng đều không có được, nhưng mà điều này tất nhiên không ở trong phạm vi mà Lạc U quan tâm.

"Tiếp theo tôi muốn tuyên bố là những diễn viên được đề cử cho giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất, những diễn viên(*) ấy theo thứ tự là nữ nhân vật chính của Thiên kim hắc đạo Lạc U..."

(*) shizuka: Thật ra chỗ này trong nguyên tác là "các nàng" nếu dịch về thuần việt sẽ là "các cô ấy", nhưng vì mình thấy chỗ này không hay nên mới để thành "các diễn viên".

Lần nữa Lạc U nghe thấy người chủ trì(shizuka: chính là MC đấy ^^) đọc đến tên của mình, sắc mặt có chút hoảng hốt, giống như trở lại chín năm sau ở trong trí nhớ, khi đó mình cũng ngồi ở dưới đài, vô cùng mong đợi cùng hy vọng.

Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon.com - editor: shizuka nguyên.

Nữ chính xuất sắc nhất, ảnh hậu, khi đó, hết thảy vẫn đều có vẻ là tốt đẹp, không có lụn bại, không có âm mưu, không có suy bại.

Năm đoạn phim ngắn lần lượt xuất hiện ở trên màn ảnh lớn, một đoạn tình tiết Lạc U lần trốn ở trong rừng rậm trong Thiên kim hắc đạo cũng được đưa ra, trong ấn tượng mang theo vẻ mặt khủng hoảng rất thích đáng, thờ dòn đập càng làm cho người khác có loại cảm giác áp bách, giống như bản thân lâm vào hoàn cảnh kỳ lạ này, bị truy đuổi chính là mình giống nhau, đè nén đến mức khiến cho người ta ngay cả hô hấp cũng không dám dùng quá sức.

Lạc U cũng đang xem, xem bản thân mình còn mang nét trẻ con trong màn ảnh, trong thoáng chốc, cô sống lại cũng được hơn một năm, thời gian trôi qua thật mau a.

"... Chúc mừng Lạc U, chúng ta hãy vỗ tay để hoan nghênh nữ chính xuất sắc nhất, năm nay mới mười bảy tuổi, cô ấy nhất định sẽ trở thành một đời thần thoại ảnh hậu mới!"

Giọng nói của người chủ trì đồng đặc vang lên, lúc này Lạc U mới giật mình tỉnh giấc, chậm rãi đứng dậy, ở trong rất nhiều ánh mắt hâm mộ, một lần nữa đứng ở trên sân khấu nhận thưởng.

"Cảm ơn thì đã sớm nói qua, giờ này khắc này tôi chỉ có thể nói, bất luận tương lai có làm sao, tôi cũng sẽ kiên trì, quyết không buông tha!"

Giọng nói của Lạc U trong trẻo nhưng lạnh lùng lại kiên định vang vọng trong toàn trường, đây là lời thề của cô, nếu đã lựa chọn con đường này, cô sẽ thật cố gắng, đi thẳng đến đỉnh vinh quang, trở thành một tâm điểm được toàn thế giới chú ý nhất!

Lạc U là người thắng lớn nhất trong buổi lễ trao giải này, giải thưởng người mới xuất sắc nhất cùng nữ chính xuất sắc nhất làm cho Lạc U với thân phận là một người mới chỉ xuất hiện được một năm, không hề có một chút chương ngại nào một đường đi lên trở thành nữ minh tinh nổi tiếng trong nước, hơn nữa còn là phái thực lực cùng diễn viên thần tượng loại hình thiên tài.

Đồng thời cùng với đó, Lạc U còn có một thân phận khác là ca sĩ, được công nhận là người mới có tiềm lực nhất trong giới âm nhạc, đủ các loại thân phận cùng góp chung vào một chỗ, Lạc U cũng có thể nói là một trong những nhân vật truyền kỳ lớn nhất trong vòng một năm qua.

Mùng mười tháng giêng, Lạc U ở kinh thể quán(*) tổ chức một buổi lễ biểu diễn đầu tiên trong đời của cô, mặc dù là biểu diễn mang tính chất công ích, nhưng vé vào cửa cũng tuyệt đối không thấp, hơn nữa còn là chỉ có hơn chứ không kém.

(*) shizuka: Như mình đã nói ở một vài chương trước thì mình không rõ 'kinh thể quán' là gì @_@ nhưng mọi người có thể hiểu nó như Nhà Hát Lớn ở Việt Nam mình...

Lạc U cũng không sợ không ai tới nghe, bởi vì ca sĩ biểu diễn trong buổi biểu diễn này cũng không chỉ có một mình cô, dưới sự thúc đẩy của cô Lạc, hầu như 80% ca sĩ đầu bài của công ty giải trí Tâm Tinh đều tham dự vào trong buổi biểu diễn này, nhiều đại bài như vậy, Lạc U căn bản cũng sẽ không lo lắng không thu hút được khán giả.

Mà đối với những thiên vương thiên hậu của giới âm nhạc này mà nói, bọn họ cũng biết rõ mình đây là đang vì Lạc U làm dáng, nhưng căn bản lại không có tư cách để cự tuyệt.

Nhưng mà cũng may đây chỉ là một buổi biểu diễn, tất cả thu nhập của buổi diễn cũng sẽ quyên góp cho khu vực bị thiên tai, ngược lại còn có thể giúp cho bọn họ nhận được nhiều danh tiếng tốt, hơn nữa một vài ca sĩ có danh tiếng nhỏ một chút, cũng coi là một cơ hội được lộ mặt, trái lại vẫn tương đối đồng ý đến.

Hậu trường của buổi biểu diễn, Lạc U đã trang điểm xong, một thân váy dài màu trắng có viền vàng bên ngoài, trong thuần khiết mang theo xa hoa, đối

với thân phận ca sĩ, Lạc U vẫn còn có chút xa lạ, tuy rằng rất tin bài hát của mình không có vấn đề, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có chút khẩn trương, nhất là ở cô ở phía sau đài nghe được fan hâm mộ phía trước la lên tên của cô, tâm tình của cô lại càng gia phức tạp.

Một vài nhóm ca sĩ nhận được yêu cầu mà đến cũng đều lần lượt chuẩn bị hoàn tất, phần lớn ánh mắt cũng đều rơi vào trên người của Lạc U, hơn nữa không hẹn mà cùng đều là cái loại ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị, rất nhiều người trong số họ đều là tiền bối lẫn lộn rất nhiều năm trong giới âm nhạc, nhưng bây giờ so với người khác thậm chí còn không sánh bằng Lạc U - một người chưa tính là ca sĩ, làm sao có thể không hâm mộ đồ kị đầu.

Trong sự hò hét của mọi người, Lạc U từ trên trời giáng xuống, ánh đèn của toàn trường đều tập trung vào trên người của Lạc U, chiếu rọi cô giống như là một thiên sứ từ trên trời giáng xuống, mà cùng lúc đó, Lạc U cũng chậm rãi bắt đầu hát ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên", vì mọi người đã tới nơi này, mang đến một buổi thịnh yến nghe nhìn.

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com - editor: shizuka nguyên.

Không có nhiều động tác cùng vũ đạo(*), cũng không có từ ngữ quá mức hoa lệ để trau chuốt, Lạc U chẳng qua chỉ dùng giọng ca linh động kỳ ảo của cô nghiêm túc hát, nhưng chỉ đơn giản như vậy, cũng đủ làm cho tất cả mọi người dừng lại tất cả mọi động tác đứng im tại chỗ, ngừng thở chăm chú nghe.

(*) Vũ đạo: Điệu múa.

Lạc U dựa vào một thần khúc "Tặng bạn một giấc ngủ ngon", đây tuyệt đối không phải là thói phồng khi không có căn cứ ra bên ngoài, chỉ cần một màn trước mắt này, có thể biết sự thần kỳ của ca khúc này, rất nhiều người cảm thấy cũng không phải chỉ là đang nghe hát, ngược lại càng giống như là một loại lễ rửa tội của tâm hồn, cái loại cảm giác giấu điểm đau thương cùng bị thống ở trong lòng này, giống như cũng dần dần được bài hát này an ủi.

Thật ra Lạc U cũng cảm thấy kỳ lạ, bài hát này là do cô tỉ mỉ làm ra, nhưng chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ tạo ra tiếng vang lớn như vậy, giọng hát của cô tuy rằng rất tốt, trong biểu diễn cũng mang theo tình cảm rất nghiêm túc, nhưng hiệu quả không ngờ lại quá mức ngoài dự đoán của cô, dường như trong lúc hồ đồ có một loại năng lực khác, thông qua tiếng hát của cô nhấn nhá đến mọi người cảm nhận được mọi thứ, vô cùng thần kỳ.

Hát xong một khúc, tiếng vỗ tay nhiệt liệt được Lạc U đáp lại bằng một nụ cười nhẹ nhàng, cô chỉ là hơi gật đầu, liền bước xuống khỏi sân khấu, không tiếng động thông báo bài hát kế tiếp được bắt đầu.

Tới nơi này xem buổi biểu diễn phần lớn đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, hơn nữa trong đó phần lớn đều là fan hâm mộ của Lạc U, đây cũng là số người mà Lạc U tích góp từng tí một trong một năm qua.

Mà thanh thiếu niên ở tuổi tác này, trên thực tế cũng có thể là sự tồn tại của cái ảm ỉ nhất, hơn nữa bọn họ cũng vô cùng kén chọn, nhưng giờ này khắc này, lại không ai không chọn Lạc U, cá tính trong trẻo nhưng lạnh lùng đậm đặc của Lạc U, đối với các fan hâm mộ mà nói cũng không phải là bí mật gì, nói cách khác, Lạc U như vậy mới là Lạc U mà bọn họ yêu nhất a.

Bài hát thứ hai vẫn là Lạc U đơn ca như cũ, so sánh với hình ảnh trước đó, lúc này Lạc U đã khoác thêm một cái áo choàng màu trắng, khi trời tháng hai thật sự là có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ có vấy dài màu trắng thật sự là không chịu nổi a.

Bài hát thứ hai của Lạc U tên là "Lần nữa bắt đầu lại", tên của ca khúc vừa được đọc ra, liền khiến cho mọi người có rất nhiều người ngoài dự đoán cùng nghi hoặc, dù sao tên bài hát như vậy thật sự là quá mức kỳ lạ, rất nhiều người đều rất tò mò, bài hát này rốt cuộc là có dạng ý nghĩa gì.

Lần nữa bắt đầu lại, tạo ra lực lượng, lực lượng để đứng lên, đây là một bài hát cùng "Tặng bạn một giấc ngủ yên" là ca khúc nguyên bộ, lại có tên là "Tặng cho bạn lực lượng cho bạn", so với "Tặng bạn một giấc ngủ yên" mềm nhẹ thư giãn, bài hát này lại càng thêm dùng sức trầm trọng, làm cho mọi người có loại cả giác phấn khởi sục sôi, có thể đây là ý nghĩa của cái gọi là "Tặng cho bạn lực lượng".

Kế tiếp, Lạc U liên tục hát ba bài hát, nguyên gốc của mỗi một ca khúc đều là do Lạc U tự mình sáng tác soạn từ, cũng đều là lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt công chúng, mà mỗi một ca khúc đều có một ý nghĩa khác nhau, nhưng cũng êm tai giống nhau.

Lạc U xuống khỏi sân khấu để thay quần áo, những ca sĩ khác nhận được sự khen ngợi, Thiên vương giới âm nhạc Khúc Diệc đã từng giúp đỡ cho Lạc U soạn nhạc nhận được nhóm fan hâm mộ lớn, hơn nữa cũng là lão ca (shizuka: là ông anh già đó^^) vì buổi biểu diễn này mà tỉ mỉ chuẩn bị một bài hát vô cùng kinh điển, làm cho Lạc U cảm nhận được một chút sức quyến rũ của thiên vương giới âm nhạc này.

Buổi biểu diễn hơn hai giờ, ca sĩ lên sân khấu biểu diễn ca sĩ có hơn mười sáu người, bao gồm người già cùng người trẻ, mỗi một ca khúc đều dùng hết tâm lực (shizuka: tâm tư cùng lao lực) vào đây, ca sĩ có thể được Lạc U cùng Lạc Học Tâm đồng ý mời tới, tuyệt đối là ca sĩ có thực lực cùng phẩm chất đều vô cùng tốt, Lạc U cùng cô Lạc đều mất rất nhiều sức lực cho buổi biểu diễn này, tất nhiên cũng không muốn vì người khác may vấy cưới(*), hơn nữa cũng sẽ không mời ca sĩ không thích hợp đến biểu diễn.

(*) Vì người khác may vấy cưới: Ý nói sẽ không công làm cho người khác được lợi, và Lạc U tổ chức buổi biểu diễn này là vì cô chứ cũng không phải là để mang lại danh tiếng cho người khác.

Một hồi biểu diễn xuống dưới, Lạc U biểu diễn đủ mười bốn bài hát, mà đây cũng là toàn bộ các ca khúc mà hiện tại cô sáng tác được, ca khúc "Vương miện đen" này nhận được rất nhiều lời khen càng được coi là bài hát áp lực(*), khí thế vương giả dồi dào, cũng vì bức tranh của buổi biểu diễn tạo nên một nét hoàn mỹ, làm cho tâm tình của tất cả mọi người đều đạt tới cao điểm.

Lạc U rời khỏi sân khấu hồi lâu, vẫn có thể nghe được tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kéo dài không thôi, chứng minh buổi biểu diễn này đã thành công.

"Thiếu chủ(*), uống nước." Lúc Lạc U xuống khỏi sân khấu Tiểu Tiêu đưa lên một chén nước ấm, trong đôi mắt thật to có một tia thần sắc đau lòng, bây giờ cậu mới biết thì ra làm nghệ sĩ cũng là một chuyện vất vả như vậy, nhìn thiếu chủ nhà mình sắc mặt có chút tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiêu đều nhú lại.

(*) shizuka: Tại chỗ này Lạc U là người thừa kế của Cổ Sát nên Tiểu Tiêu mới gọi Lạc U là thiếu chủ.

Thiếu chủ rõ ràng là không cần phải làm điều này, nhưng vẫn là tần tần khổ khổ làm, làm cho cậu nhìn rất là đau lòng.

"Đưa ngọc, khuôn mặt đều nhú lại giống như cái bánh bao."

Đem sắc mặt của Tiểu Tiêu nhìn vào trong mắt, Lạc U cũng cảm thấy rất thú vị, rõ ràng Tiểu Tiêu làm việc rất có khả năng cũng rất xuất sắc, nhưng tính cách lại như là một đứa trẻ, suy nghĩ cái gì cũng đều biểu lộ ở trên mặt.

"Tôi mới không ngọc."

Thiếu chủ mới là ngọc nhất, rõ ràng không cần phải vất vả như vậy, vẫn còn muốn làm việc này, cũng không biết là để cái gì, nhưng mà thiếu chủ hát rất tuyệt là được.

Thời điểm Lạc U rời khỏi kinh thể quán dẫn tới một đồng lớn tiếng hoan hô của fan hâm mộ, nếu như không phải đội hộ vệ đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đoán chừng muốn rời đi nơi này cũng rất khó khăn, Lạc U lúc này cũng là lần đầu tiên tiếp xúc được nhiều fan hâm mộ với khoảng cách gần như vậy.

Sự nhiệt tình của fan hâm mộ thật đúng là làm cho Lạc U dù trong trời nhưng lạnh lùng cũng có chút bất đắc dĩ, đối mặt với những fan hâm mộ của mình, mặt lạnh của cô cũng có chút không thể kiên trì nổi, không thể làm gì khác hơn là cười nhạt đáp lại.

Thời điểm ngày thứ hai, hầu như tất cả đầu đề của giới truyền thông cũng đều nói về chuyện buổi biểu diễn này, rất nhiều nghệ sĩ tham gia biểu diễn, các loại giọng ca của những bài hát khuynh tình tuyệt vời, phản ánh của khán giả vô cùng tốt, rất nhiều người đều chờ mong Lạc U sẽ phát hành đĩa nhạc mới, từ mọi phương diện mà nói buổi biểu diễn này cũng không thể nghi ngờ là rất thành công, mà Lạc U cũng dựa vào buổi biểu diễn này, chân chính ở đứng vững gót chân trong giới âm nhạc.

Mà Lạc U cũng đem thu nhập của đồng đảo ca sĩ trong buổi biểu diễn này, toàn bộ quyên góp tặng cho nơi xảy ra động đất, vì sự nghiệp từ thiện lại làm một phần nỗ lực.

Cùng năm vào cuối tháng ba, Lạc U nhận được lời mời đến buổi lễ trao giải của Kim Ca, dựa vào một khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" nhận được ba giải thưởng lớn, theo thứ tự là giải thưởng 'Nữ ca sĩ xuất sắc nhất', giải thưởng 'Nghệ sĩ có lực ảnh hưởng lớn nhất năm', giải thưởng 'Nghệ sĩ có cống hiến xuất sắc nhất', ba giải thưởng lớn đều vinh quang thuộc về một người, điều này cũng làm cho Lạc U chân chính bước lên hàng ngũ ca sĩ lớn trong nước, một lần nữa giá trị con người tăng lên gấp bội.

Mà thời gian tại một đoạn này, Lạc U tạm dừng hoạt động trong giới giải trí, chuyên tâm tiếp nhận các loại huấn luyện do Cổ Sát an bài, thẳng đến thời điểm tháng tư, lần nữa Lạc U mới bị cô Lạc gọi ra, để diễn một bộ phim truyền hình dài tập thể loại xuyên không cung đình hình cổ trang có năm mươi sáu tập - "Bồ phu được phu".

Lạc U vốn có kế hoạch là muốn nghỉ ngơi nửa năm, diễn hai bộ phim, vừa mở một buổi biểu diễn, làm cho Lạc U nhiều ít có chút uể oải, hơn nữa bà ngoại bên kia vẫn luôn thúc giục cô không thể quên chuyện của Cổ Sát, Lạc U thật sự muốn tạm thời không để ý tới chuyện trong giới giải trí, thế nhưng khi cô Lạc mang đến kịch bản của bộ "Bồ phu được phu" này, tâm trạng của Lạc U cũng khẽ động, có hứng thú rất lớn.

"Bồ phu được phu" là do một bộ tiểu thuyết xuyên không đang được lưu hành nhiều nhất hiện nay cải biên mà thành, nói về chuyện một cô gái xuyên qua sống lại ở thời kỳ cổ đại, phát hiện mình vậy mà lại trở thành công chúa trong lãnh cung, sau đó xảy ra một loạt chuyện vô cùng thú vị, sau đó là chuyện xưa tìm được tình yêu thật sự.

Nữ chính trong kịch bản là một cô gái lạc quan rộng rãi thông tuệ giáo hoạt, có chút tham tài, có chút tham ăn, nhưng đặc biệt thiện lương, luôn sẽ làm ra một vài chuyện sử cường phù nhược(*), nhưng đồng thời cũng lại có một mặt lạnh lùng, nhất là thời điểm đối mặt với một vài địch nhân, dùng trí tuệ đánh bại tất cả đối thủ, thậm chí còn giúp đỡ nam chính trong phim giúp đỡ quốc gia thu nạp hoàng quyền, trở thành một đời hoàng hậu tài giỏi nhất trong lịch sử.

(*) Sử cường phù nhược: Giết gian trừ bạo giúp đỡ kẻ yếu.

Lạc U rất thích nhân vật này, chỉ là nhìn giới thiệu vắn tắt cũng đã quyết định muốn diễn bộ này, phim xuyên không cung đình, cái này là thể loại vẫn còn rất ít ở trong nước, rất nhiều đạo diễn đều muốn thử nghiệm đi quay, nhưng vẫn đang tìm cơ hội, nhưng Lạc U lại biết, cái đề tài này nhất định sẽ là đề tài rất hot, thậm chí là sẽ trở thành một đề tài rất hot trong nhiều năm, phim truyền hình điện ảnh tương lai cũng đều có các lại huyền huyền nhỏ nhoi khác, Lạc U thật sự không ngại mình là người đầu tiên ăn con cua(*) này, hưởng chỉ cái nhân vật nữ chính này còn là loại hình cô thích.

(*) shizuka: Thứ cho tại hạ tài mọn không hiểu được ý nghĩa của câu này.

Lạc U quyết định, sẽ bắt đầu xác định những người khác trong đoàn làm phim, nhất là chọn đạo diễn, là việc quan trọng nhất, Lạc U cùng cô Lạc nói đến trưa cuối cùng cũng chưa có chọn được người nào, bởi vì ý kiến của hai người rất khó thống nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Buổi Biểu Diễn Đầu Tiên (2)

Editor: shizuka nguyên

Cô Lạc lại tương đối nghiêng về phía một đạo diễn trong nước là Tôn Triệu Tường. Tôn Triệu Tường có thể nói là đạo diễn nổi tiếng trong quay phim truyền hình, đã từng quay rất nhiều bộ phim truyền hình luôn được yêu thích, nhất là phim truyền hình cổ trang, thu hoạch được nhiều loại giải thưởng lớn, có thể nói là quay một bộ thì sẽ nổi tiếng một bộ, làm cho vô số ngôi sao nổi tiếng.

Rất nhiều người mới đầu vì một vai diễn của hắn mà tranh nhau sút đầu mẻ trán, nhưng có người nói hắn chọn người vô cùng nghiêm khắc, người bình thường thì tuyệt đối không có cơ hội được vào đoàn phim của hắn, hơn nữa tính cách của Tôn Triệu Tường có chút thanh cao (trong sạch thanh cao), rất khó dùng ngoại lực để cưỡng ép hắn, là một vị đạo diễn khó mời nhất.

Mà Lạc U lại nghiêng về phía một vị đạo diễn tên là Mã An, nếu như nói đạo diễn Tôn Triệu Tường là nhân tài kiệt xuất(*) trong quay phim truyền hình, như vậy cái người tên Mã An này chính là một đạo diễn nhỏ đến mức làm cho cô Lạc ngay cả tên cũng không có nghe nói qua, thậm chí còn có thể là một trợ lý đạo diễn vô cùng mới.

(*) Nhân tài kiệt xuất: Người có tài năng xuất chúng hoặc có thể nói là người có tài năng xuất sắc.

Nếu như không phải là Lạc U nói ra muốn lựa chọn một người như vậy, cô Lạc căn bản cũng không biết đến sự tồn tại của hắn, mà đây cũng là nguyên nhân khiến cho cô Lạc hết sức phản đối, dùng một đạo diễn không có danh tiếng như vậy đến để chỉ đạo quay phim, như vậy đây đơn giản chính là một cục đánh cược vô cùng mạo hiểm, bà làm sao có thể sẽ đồng ý đâu!

Phim truyền hình dài năm mươi sáu tập, đây tuyệt đối là một sự tồn tại không thể coi thường, chỉ cần có thể quay tốt, bà hoàn toàn có thể làm cho Lạc U ngồi vào vị trí đứng đầu trong giới giải trí, tuổi còn nhỏ sợ cái gì, chỉ cần có thực lực, bà Lạc Học Tâm liền có thể nâng một diễn viên lên làm ảnh hậu!

Thế nhưng nếu như quay thất bại, con đường ảnh hậu của Lạc U ít nhất sẽ trở nên hơn hai năm nữa, cái này đối với sự nghiệp diễn xuất của Lạc U mà nói có lẽ không phải có vấn đề gì nhiều, nhưng tuyệt đối cũng không phải là kết quả mà cô Lạc muốn nhìn thấy.

Hơn nữa bộ phim này là cô Lạc chủ động tìm đến cho Lạc U, tất nhiên không thể để cho Lạc U có cái ý nghĩ mạo hiểm gì, càng không cần phải nói là dùng một người mới đến làm đạo diễn, ngay cả việc dùng một người mới đến làm diễn viên phụ, thì cô Lạc cũng là rất khó đồng ý!

Tại thời điểm Lạc U đồng ý diễn bộ phim truyền hình này, cô Lạc cũng đã quyết định, thành viên sắp xếp từ trên xuống dưới của đoàn làm phim nhất định đều phải là người trong nước, đạo diễn tốt nhất, diễn viên giỏi nhất, ánh sáng để quay phim tốt nhất, thậm chí cô Lạc vẫn còn đang suy nghĩ, phải tìm nhiều thêm vài ảnh đế ảnh hậu đến làm khách mời hữu nghị, ngay cả diễn viên phụ cũng nhất định phải có đẳng cấp, tuyệt đối không thể miễn cưỡng!

Cho nên tạm thời hai người có các lý do cùng sự kiên trì cũng có chút rầu rĩ, ai cũng không thuyết phục được người kia, cô Lạc không đồng ý yêu cầu mạo hiểm là tốt nhất, Lạc U lại biết năng lực của Mã An nên lớn mật muốn dùng người này.

Mặc dù bây giờ Mã An này không có chút danh tiếng nào, nhưng sau này danh tiếng tuyệt đối cũng sẽ vượt lên trên Tôn Triệu Tường, lại còn là người mở đường cho việc quay phim truyền hình kỳ huyền trong nước, làm sao Lạc U có thể buông tha cho một người như vậy, chỉ là bất đắc dĩ không tìm được lý do hợp lý để thuyết phục cô út nhà mình, cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là đều lùi lại một bước, lập kế hoạch để cho hai người này (shizuka: Là Tôn Triệu Tường PK Mã An nha mọi người, đừng làm tưởng thành U tỷ PK với cô Lạc a ~ ~) cạnh tranh công bằng.

Nhưng mà như đã nói qua, cũng chính là Lạc Học Tâm mới có thể kiên quyết như vậy, dám nói để cho một đạo diễn hạng nhất như Tôn Triệu Tường cạnh tranh cùng với một đạo diễn không có thứ hạng nào, người giống như Tôn Triệu Tường này, đây chính là người mà người bình thường có mời cũng không thể mời được.

"Phương thức cạnh tranh thế nào, con nói đi?"

Cô Lạc có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Quay màn diễn, thành quả của người nào tốt thì dùng người ấy."

Lạc U cũng không vòng vèo, nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình, thời điểm này Mã An không có danh tiếng gì, thậm chí chỉ từng quay một bộ phim thần tượng, nhưng nhân tài lúc nào cũng cần được tạo cho cơ hội mới có thể toát ra ánh sáng của về mình.

Mà đây cũng là ý tưởng của Lạc U, cho dù Mã An còn có rất nhiều chỗ không bằng được Tôn Triệu Tường, nhưng Lạc U vẫn cảm thấy Mã An mới là người lựa chọn thích hợp nhất.

Vài ngày sau, cũng là ở trong phòng làm việc của Lạc Học Tâm, Lạc U gặp được vị đạo diễn hạng nhất Tôn Triệu Tường trong truyền thuyết, là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi nhìn qua hết sức thẳng thắn, hắn đang cùng Lạc Học Tâm trò chuyện với nhau, thấy Lạc U đi vào, ánh mắt của hai người cũng đồng thời rơi vào trên người của Lạc U, một là từ ái, một lại mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Mọi người đều biết Lạc U là cháu gái của Lạc Học Tâm, nhưng khoác vào tầng áo khoác ngày, người khác cũng vẫn muốn xem đến đồ vật bên trong như cũ, nhất là một người xoi mói giống như Tôn Triệu Tường, thời điểm khi hắn biết mình có thể cùng Lạc U hợp tác, cũng đã bắt đầu tìm hiểu các loại tin tức của Lạc U.

Tin tức của Lạc U cũng không nhiều, nhưng mỗi một cái lại đều rất có trọng lượng, khách quan mà nói, Tôn Triệu Tường tạm thời vẫn còn giữ nguyên ý kiến, hắn là một người chỉ biết tôn trọng sự thật, sẽ chỉ tin tưởng những chuyện mà mình tận mắt nhìn thấy.

"Tôn đạo diễn, tiểu U tới rồi, có lẽ hai người nên trao đổi một chút."

Cô Lạc bây giờ vẫn còn là dự định để cho Lạc U tiếp nhận Tôn Triệu Tường, bà thật sự có chút không hiểu nổi tại sao Lạc U lại cảm thấy có hứng thú đối với cái người tên Mã An kia như vậy, nghe tên của người kia một chút, Mã An, trời ạ, ai đặt cho cái tên như vậy a.

"Trường Giang sóng sau đê sóng trước, người mới dẫn đầu trong giới giải trí, quả nhiên là khác biệt a."

Tuy rằng Tôn Triệu Tường còn có rất nhiều chỗ xác định được, nhưng một thân khí Lạc U lại vẫn rất hấp dẫn hắn, hơn nữa lúc nhìn đến bản thân, Tôn Triệu Tường cũng công nhận đại bộ phận tin đồn khi nghe về Lạc U là đúng, lúc này mới tán thưởng một câu.

"Quá khen, Tôn đạo diễn không cần khách khí như vậy."

Lạc U ngồi xuống, khẽ nở một nụ cười, đối với cái người Tôn Triệu Tường này, Lạc U không có thành kiến gì, tuy rằng chưa từng có cái cơ hội hợp tác nào, nhưng vẫn rất khâm định năng lực của người này, chỉ là lúc này đây, cô muốn dựa theo ý nghĩ của bản thân mình đi làm, mới không có dự định dùng người này mà thôi.

Ánh mắt của Tôn Triệu Tường lóe lóe, đối với thái độ lạnh nhạt của Lạc U lúc này rõ ràng là có một chút ý kiến, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Ở trong giới giải trí, Tôn Triệu Tường là tiền bối cũng là một nhân vật lớn, một đàn anh trong giới đạo diễn, là người rất có thân phận, người người nhìn thấy hắn đều rất cung kính, cho nên thái độ như vậy của Lạc U tất nhiên là làm cho hắn có chút không thoải mái, chỉ là bối cảnh của Lạc U rất lớn, cho dù hắn có không thoải mái đi chăng nữa cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Mà điều này cũng không có thể nói Tôn Triệu Tường là không tốt, người thân ở địa vị cao càng lâu, cũng rất dễ dàng cho rằng mình là một đại nhân vật, đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đoàn Làm Phim Của bố Phu Được Phu

Editor: shizuka nguyên

Lạc U cũng không có cảm nhận được sự biến hóa trong lòng Tôn Triệu Tường, nhưng có thể cảm nhận được đến một chút thái độ chính thức của Tôn Triệu Tường, không nói nhiều lắm không có nhiều ngôn ngữ cũng không tỏ rõ thái độ, đối với chuyện kịch bản vốn cũng không nói nhiều, một bộ có đáng về không có quyết định sẽ lựa chọn.

Trong lòng Lạc U biết rõ, ngược lại thái độ tốt hơn nhiều, trong ánh mắt nhìn cô Lạc của cô đều mang theo ý cười thâm ý như có như không.

Mà tâm tình của cô Lạc vốn đang tốt, ngược lại dần dần lắng xuống tới, trước khi Lạc U tới, bà cùng Tôn Triệu Tường đã có một chút thời gian để nói chuyện với nhau.

Đối với bộ phim truyền hình này cũng nói một chút, trái lại cũng chưa có xác định nhất định phải chọn Tôn Triệu Tường, nhưng rõ ràng là đã biểu đạt ra ý tứ như vậy, mà trong đó cũng đề cập tới việc để Lạc U làm diễn viên chính, bà vốn có cho rằng hai người nói chuyện thật tốt, Lạc U sẽ thay đổi quyết định, nhưng xem ra hiện tại, dường như con bé chuẩn bị đem mọi chuyện phá bỏ đầu.

Ba người ở đây có tâm tư khác nhau, nội dung nói chuyện liền trở nên có chút trống rỗng, tán dương nhau vài câu, Tôn Triệu Tường liền tạm biệt rồi đi.

Cô Lạc cũng không có giữ lại, đáy mắt có chút sắc lạnh, rất rõ ràng thái độ của Tôn Triệu Tường cũng làm cho bà có chút bất mãn.

"Cô, tìm Mã An đến nói chuyện đi."

Tiền bước người ngoài đi, giọng nói của Lạc U khi nói chuyện cũng trở nên dễ chịu hơn, cô cũng không tin cô nhà mình không hiểu ý của mình.

"Tôn Triệu Tường này cũng là có chút không thức thời, nhưng mà kỹ thuật quay phim của hắn cũng khá nổi trội, có chút kiêu ngạo cũng là khó tránh khỏi, nếu như Tiểu U thật sự không thích hắn, cô sẽ tìm những đạo diễn nổi tiếng khác, về phần cái người Mã An kia, cô thật sự rất nghi ngờ tại sao lại được con coi trọng đâu?"

Cô Lạc thật sự rất nghi hoặc, cái người tên Mã An kia rốt cuộc có chỗ nào đáng giá để Tiểu U chú ý đâu.

"Ha ha, cô cần làm gì chứ, cô cứ như vậy đã không định gặp Mã An a, gặp hắn một chút đi, nhất định cô sẽ hài lòng."

Ấn tượng của Lạc U đối với Mã An rất là tốt, hơn nữa bản thân Mã An cũng thật sự là rất tốt, thành tựu tương lai lại càng vượt qua Tôn Triệu Tường, trở thành một trong những đạo diễn nổi tiếng nhất trên thế giới, người như vậy cho dù bây giờ còn chưa có được xuất hiện, nhưng những ngày bị vùi cũng sẽ không còn bao nhiêu lâu nữa, chính cái gọi là vàng thì nhất định sẽ có ngày phát ra ánh sáng, hiện tại do cô đảm đương việc phát hiện người vàng này, cái này chẳng phải là rất tốt sao.

"Được rồi, đến buổi chiều cô để cho người khác gọi hắn đến."

Cô Lạc nói rất tùy ý, cũng không phải là bà không đem Mã An nhìn vào trong mắt, mà là đối với một đạo diễn không có một chút danh tiếng nào như thế này, thật sự là không có gì chỗ nào tốt để chú ý.

Lúc xế chiều, cùng một địa phương giống nhau, vị trí của Tôn Triệu Tường lại đổi thành Mã An, Mã An hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt có chút anh tuấn, tuy rằng trong vẻ mặt còn mang theo một chút bất an cùng nghi hoặc, nhưng cũng coi như là bình tĩnh, sau khi chào hỏi liền là một bộ dáng ngồi chờ câu hỏi, Mã An cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức nghĩ mình được gọi tới nơi này chỉ là để uống trà.

"Mã đạo diễn, lần này gọi anh qua đây, chủ yếu là muốn nghe một chút ý kiến của anh, đây là kịch bản của một bộ phim truyền hình, anh nghiên cứu một chút đi!"

Cô Lạc cũng không nói lời vô ích, trực tiếp liền đem kịch bản ném tới, kịch bản này là bà trực tiếp mua lại từ tác giả trong tay, sau đó lại nhờ người khác đổi thành kịch bản, bà cũng không sợ Mã An xem.

Ban đầu kế hoạch của cô Lạc cùng Lạc U là để cho Tôn Triệu Tường cùng Mã An so đấu một chút, nhưng thái độ của Tôn Triệu Tường làm cho bà rất thất vọng, trực tiếp liền bị bà loại bỏ, nhưng mà hiện tại liền để cho Mã An trực tiếp xem kịch bản, bà cũng không có bất kỳ hy vọng sẽ nhận được câu trả lời gì.

Mã An thật bất ngờ, có lẽ chuẩn xác mà nói, hắn là tương đối ngoài ý muốn, loại trình tự này hắn chưa có trải qua bao giờ, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không rõ đây là có ý gì a, đây là người ta có kịch bản đang cần tìm một đạo diễn, mà hắn không biết là bởi vì cái gì lại đang nằm trong phạm vi suy xét, hiện tại rõ ràng chính là một giai đoạn khảo sát trước.

Tâm tình của Mã An có chút thấp thỏm, nhưng mà khi hắn nhìn thấy kịch bản liền bắt đầu chuyển tâm nhìn vào bên trong.

Lạc U cùng Lạc Học Tâm cũng không nói gì, đối với trạng thái vô cùng tập trung tinh thần của Mã An như vậy rất là hài lòng, nhất là cô Lạc, nhũ mảy, một bộ dáng muốn xoi mói nhưng cũng lại giống như không xoi mói được gì, Lạc U nhìn cũng cảm thấy rất là thú vị.

Khoảng chừng hơn mười phút sau, Mã An mới ngẩng đầu lên, có chút không quá chắc chắn nói:

"Kịch bản rất mới lạ, rất có lực hấp dẫn, tuy rằng còn có rất nhiều chỗ còn chưa hoàn thành, nhưng chỉ cần đem một vài tình tiết điều chỉnh tốt, tỷ số nhận được nhất định sẽ không kém"

Mã An xem qua kịch bản đầu tiên cảm thấy chính là rất nghi hoặc, cấu tạo của kịch bản cần sức lực rất lớn, xây dựng hơn năm mươi tập tuyệt đối là chế tác lớn, hơn nữa còn là kịch bản mà Lạc Học Tâm lấy ra nữa, tất nhiên sẽ không kém, chỉ là kịch bản như vậy sao có thể đến phiên hắn làm đạo diễn?

Càng sâu hơn, Mã An cảm thấy cũng không phải là vấn đề có thể được làm đạo diễn hay không, cái này giống như chỉ đơn giản là một cơ hội phỏng vấn cần đưa ra một vài ý kiến vậy, cũng không phải là hắn có thể có được a, thậm chí, tiến thêm một bước nói ra, hay ngồi ở chỗ này, hắn cũng là không có tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 83: Chương 69.2

Editor: shizuka nguyên

Mã An là một người biết mình hiện tại đang ở vị trí nào, hắn nghĩ như vậy tuyệt đối cũng không phải là một loại ý nghĩ tự ti, ngược lại hắn là một người rất tự tin vào năng lực của mình, nhưng lại bất đắc dĩ với hiện thực chính là hiện thực, bây giờ danh tiếng của hắn liền căn bản là không có danh tiếng, mà danh tiếng của Lạc Học Tâm cùng Lạc U cũng là cái loại vô cùng bùng nổ này, chênh lệch giữa hai bên này thật sự là có chút lớn a.

"Nói năng quang minh chính đại như thế cũng không có ý tứ gì a, nói điếm có ích đi."

Giọng nói của cô Lạc rất sắc bén.

Ngón tay Mã An gõ một cái lên chân của mình, ánh mắt có chút cổ quái nhìn về phía Lạc Học Tâm, thế nào mà hần lại có cảm giác vị nữ vương giới giải trí này có địch ý đối với mình đâu, là ảo giác, hay là hần có chỗ nào làm không tốt? Mã An rõ ràng, nếu như Lạc Học Tâm thực sự có chỗ nào bất mãn đối với mình, vậy còn tới tìm mình làm cái gì a?

Mã An có chút nghi hoặc lại có chút ủy khuất, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là nói vài ý kiến có độ sâu, chọn một vài vấn đề phương diện chi tiết nói ra ý nghĩ của chính mình, tuy rằng Mã An không biết vì sao Lạc Học Tâm lại tìm mình tới, nhưng rất đúng lúc chính là, gần đây Mã An cũng đang cảm thấy rất có hứng thú với đề tài như thế này, cũng đang trong quá trình cố gắng nghiên cứu, đồng thời cũng sưu tầm rất nhiều tài liệu có liên quan, một vài ý kiến nói ra lúc này, đều rất đúng trọng tâm.

Lúc mới bắt đầu Lạc Học Tâm còn không để ý chút nào, nhưng càng nghe mắt lại càng sáng, kịch bản này bà cũng đã nghiên cứu qua, tất nhiên hiểu rõ một vài vấn đề còn tồn tại trong đó, Mã An nói, có rất nhiều cái bà cũng đã nghĩ đến, nhưng cũng có một vài chỗ bà còn sót.

Mà từ đầu đến cuối, Lạc U vẫn một mực ngồi yên lặng ở một bên, không nói gì, cũng không có bày tỏ ý kiến của mình, cô chỉ là nhìn Mã An làm sao có thể dùng năng lực của mình đi thuyết phục người cô xoi mói này của cô, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười.

Sau đó mọi chuyện phát triển rất thuận lợi, lúc Lạc Học Tâm nói với Mã An trở về chờ tin tức sau ba ngày, Mã An liền nhận được bản hợp đồng đến từ công ty giải trí Tâm Tinh, chính thức mời hần làm đạo diễn của bộ phim "Bồ phụ được phu".

Tất nhiên điều kiện tiên quyết là phải ký hợp chính thức cùng Tâm Tinh, trở thành đạo diễn chuyên trách của Tâm Tinh, nhưng mà sau cái này cũng không phải là do cô Lạc ký, mà là Lạc U yêu cầu, một đạo diễn có thể phát triển trở thành kim bài như vậy, Lạc U làm sao có thể bỏ qua đâu.

Lạc U thậm chí còn từng nghĩ qua, sau này liền chế tạo ra một đội ngũ kim bài, từ đạo diễn đến diễn viên chính, rồi đến biên tập quay phim chụp ảnh cắt nối chế tác hậu kỳ vân vân, đều là những tồn tại xuất sắc chuyên nghiệp nhất trong giới, mà tất cả mọi người trong đội ngũ này đều sẽ là do một tay cô bồi dưỡng lên, rất có cảm giác thành tựu a.

Ký hợp đồng hay là chưa ký hợp đồng, người trước đều tương đương với bán mình cho Tâm Tinh, người sau thì tương đương với bỏ qua một lần cơ hội vô cùng quan trọng, hơn nữa còn là một cơ hội mà cầu cũng không cầu được, trong chốc lát, Mã An có chút rối rắm, hần ngược lại cũng không phải là rối rắm chuyện lựa chọn gì, mà là có chút rối rắm, hần như thế nào bỗng nhiên liền gặp phải nguy cơ bán mình đâu, hơn nữa còn là cái loại tình cảnh nhất định phải bán này, kỳ quái a kỳ quái.

Cho nên sau khi rối rắm nho nhỏ này Mã An qua đi, liền không có một chút do dự nào ký xuống hợp đồng, công ty giải trí Tâm Tinh là đầu rỗng của giới giải trí trong nước quốc, có thể ký hợp đồng với Tâm Tinh, cái này đối với hần hiện tại mà nói tuyệt đối là một cơ hội không thể bỏ qua, còn cần do dự chỗ nào đâu.

Quyết định chọn vị đạo diễn Mã An này, chính là vấn đề chọn người đầu tư tài chính cùng diễn viên, về tài chính, Lạc U không chút do dự lựa chọn chính là đầu tư, hơn nữa còn là toàn bộ số vốn riêng của cô, dù sao hiện tại cô có tiền cũng không thiếu tiền, hơn nữa cũng rất tin bộ phim truyền hình này sẽ không lỗ vốn, như vậy còn có cái gì có thể do dự đâu.

Về phần vấn đề diễn viên, Lạc U cũng không khách khí, chính cái gọi là tiến cử người có tài không nhường người khác, hưởng chi là chỗ mà cái loại dựa vào quan hệ để phát triển như trong giới giải trí loại này, Lạc U đem nghệ sĩ dưới danh nghĩa của chính mình hầu như đều xem xét qua một lần, hể là có thể ở trong kịch bản tìm được một vai diễn thích hợp liền cho vào đoàn phim.

Hơn nữa coi như là không có vai diễn thích hợp, Lạc U cũng sẽ chuẩn bị một vai thích hợp để cho nghệ sĩ dưới danh nghĩa của cô đến xuất hiện trước công chúng, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhất là một bộ phim truyền hình trăm phần trăm có thể bùng cháy, không nâng đỡ người một nhà thì còn nâng đỡ ai!

Mà có sự "giúp đỡ to lớn" của Lạc U, trong nháy mắt phần lớn các vấn đề trong đoàn làm phim liền đều được giải quyết, những người mà Lạc U đưa ra cũng không phải chỉ đơn giản là diễn viên, mà còn có một vài nhân viên hậu cần, cộng lại cũng nhanh có thể quay thành một bộ phim điện ảnh nhỏ, làm cho người ngồi ở vị trí đạo diễn như Mã An đây cũng phải cảm thán, vị tiểu thư Lạc gia này thật sự là không đơn giản a.

Ở dưới danh nghĩa của Lạc U có gần tới hai mươi nghệ sĩ, trong đó có rất nhiều nhân vật cấp thiên vương thiên hậu ảnh đế ảnh hậu tương lai, nhất là trong đó có mấy người xuất sắc nhất, còn có thể có tiềm lực vươn ra khỏi bên ngoài Châu Á hướng ra thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 69.3

Editor: shizuka nguyên

Mà trong đó có một nam nghệ sĩ tên là Tề Từ Huy lại là một người được Lạc U xem trọng nhất, mặc dù mới khoảng hai mươi tuổi, nhưng đã có gần mười năm tuổi nghề, là một ngôi sao nhỏ tuổi có chút danh tiếng, chỉ là cho dù như vậy, sau khi lớn lên lại không được ai biết đến mấy, thỉnh thoảng chỉ có thể đảm nhiệm một số vai phụ không quá quan trọng ở trong một bộ phim nhựa.

Nhưng mà Lạc U lại biết, người này thiếu chỉ là một cơ hội, cơ hội có thể Nhất Phi Trùng Thiên(*), mà Lạc U chính là người đồng ý cho hắn như vậy.

(*) Nhất phi trùng thiên: Một phát liền bay lên cao.

Lúc Lạc U thâm tư lục lự(*), liền quyết định Tề Từ Huy đảm đương vai nam chính của bộ phim mới này, mà chủ yếu nam phụ nữ phụ cũng đều là người mà Lạc U chọn lựa ra.

(*) Thâm tư lục lự: Suy nghĩ sâu xa. (shizuka: Ở chỗ này vì mình thấy nếu cho câu suy nghĩ sâu xa vào sẽ không hợp nên mình vẫn giữ nguyên lại câu ban đầu nhé ^^)

Mã An vẫn bận rộn đi theo bên người Lạc U, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa ra một vài ý kiến thích hợp, nhưng mà đối với những người được Lạc U lựa chọn ra, vẫn không có ý kiến phản đối gì, trái lại dùng một loại ánh mắt kinh ngạc nhìn Lạc U.

"Lạc tiểu thư, có một vấn đề có lẽ rất là mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn hỏi một câu, cô có cổ phần trong Tâm Tinh?"

Sau khi Mã An đi theo bên người Lạc U bận rộn bốn năm ngày, rốt cục nhìn không được liền dùng một loại giọng điệu như vậy đi hỏi.

"Tạm thời không có."

Lạc U một bên nghiêng cứu kịch bản một bên trả lời, giọng nói rất là tùy ý, nhìn cũng không có nhìn Mã An một cái.

"Không có? Làm sao có thể? Cô ký hợp đồng với nhiều người như vậy, nếu không phải cổ đông, chẳng phải là ở đoạt mối làm ăn của Tâm Tinh sao? Lạc tổng đối với cô thật đúng là tốt."

Trong giọng nói của Mã An mang theo một loại hâm mộ vô cùng rõ ràng, hắn là một cô nhi, từ nhỏ cũng không biết cảm giác được người thân che chở là cảm giác gì, cho tới bây giờ lớn như vậy, cũng chưa từng được ai bảo vệ như vậy, thấy cô Lạc đối với Lạc U tốt như vậy, liền không khỏi hâm mộ.

Lạc U cười cười không có trả lời, cô út đối với cô dung túng cùng cưng chiều cô cũng biết, nhưng mà cô cũng không có cố ý đi chiếm tiện nghi của cô út, những người cùng cô ký hợp đồng này đều là người mới hoặc là người không nổi danh.

Nếu như không phải là được cô xuất hiện khai thác, cũng không biết lúc nào mới có cơ hội nổi tiếng, hơn nữa cũng đều đặt trên danh nghĩa của Tâm Tinh, sau này cho dù không thể vì Tâm Tinh kiếm được nhiều tiền, nhưng cũng có thể ở trên mặt danh tiếng làm cho Tâm Tinh tăng thêm một phần hào quang.

"Mã đạo diễn, anh rất bất quá! (shizuka: Chính là hóng hớt đó các nàng ^^) nga, đổi nghề làm ký giả?"

Lý Hoành Vũ làm người đại diện của Lạc U tất nhiên cũng vẫn luôn theo bên người, lúc này vừa lúc nhô ra trên ghẹo nói, trải qua mấy ngày ở chung, Lý Hoành Vũ cùng Mã An phá lệ đến nói chuyện phiếm, quan hệ đã trở nên rất tốt.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lạc U lựa chọn Mã An, bản thân Lạc U chính là một người có dục vọng nắm giữ rất mạnh, hơn nữa rất có ý tưởng, cho nên vấn đề chính là đoàn đội phối hợp với nhau, cô có thể quyết định đạo diễn, cũng có thể đề ép tính tình của mình làm người đứng xem, nhưng không có khả năng thực sự trở thành một người bị chỉ huy.

Cùng so đo với với một người như Tôn Triệu Tường, không bằng lựa chọn một đạo diễn vừa thích hợp mình cũng vừa có tiềm lực(*) hơn, một đoàn làm phim hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của mình, mới là mong muốn của Lạc U.

(*) Tiềm lực: Khả năng tiềm tàng

Mà biểu hiện của Mã An, hiển nhiên là rất hợp ý Lạc U, có năng lực có tiềm lực, hơn nữa còn có sự nhẫn nại, thời điểm nên cao giọng thì cao giọng, thời điểm nên khiêm tốn thì khiêm tốn, tay không quá dài, miệng cũng sẽ không quá nhiều, hoàn toàn đem Lạc U đặt ở vị trí chủ đạo trong cái đoàn làm phim này, hơn nữa không có nửa câu oán hận, thậm chí là hoàn toàn phối hợp, điều này làm cho Lạc U thực sự rất hài lòng.

Lại liên tục bận rộn chừng mấy ngày, phần lớn người được chọn vào đoàn làm phim đều nhận được tin tức, nhưng có cá biệt mấy người còn đang trong vòng thảo luận.

"Vai tướng quân là tương đối quan trọng, chỗ này của tôi ngược lại có một người là lựa chọn rất tốt, cũng không biết có thích hợp hay không"

Thanh âm của Mã An khi lời này rõ ràng là có chút mùi vị thử dò xét, hình như người được chọn này có chút vấn đề, một bên vừa nói còn một bên vừa nhìn sắc mặt của Lạc U.

"Anh là đạo diễn, nếu như anh cảm thấy hợp, thì có thể nói ra."

Lạc U không thèm để ý nói.

"Vân Nham thì sao? Tuổi tác cùng diễn xuất đều rất tốt, cũng không biết có thời gian hay không."

Sau một câu này hiển nhiên là Mã An để lại cho Lạc U khoảng không gian, giới giải trí chính là một nơi tràn đầy các loại bát quái(*), về quan hệ giữa Lạc U và Vân Nham cũng đang âm thầm truyền ra rất nhiều, Mã An cũng có nghe nói, nhưng cụ thể cũng không biết rốt cuộc là quan hệ như thế nào, không thể làm gì khác hơn là thử thăm dò nói.

(*) Bát quái: Tức là nhiều chuyện đầy a =))).

"Nha, đúng vậy, thế nào lại đem Vân Nham quên mất, là chú ấy đi."

Lạc U lộ ra một thần sắc bưng bình đại ngộ(*), cô đây cũng là vì bận rộn mà có chút quên mất, vậy mà lại không nghĩ tới còn có một Vân Nham tồn tại.

(*) Bưng bình đại ngộ: Bỗng nhiên tỉnh ngộ

Lý Hoành Vũ cũng vỗ đầu mình một cái, ngay lập tức liền gọi điện thoại cho Vân Nham, sau khi Mã An giật mình liền thở dài một hơi, cũng không nhận được lắm bầm trong lòng, tin vật này quả nhiên là không thể tin a, xem thái độ này của Lạc U, rõ ràng giữa hai người là không có vấn đề gì a.

Sau khi quyết định chọn Vân Nham, mọi người lại tiếp tục thảo luận những vấn đề về những vai phụ khác, mà đang trong thời gian thảo luận, điện thoại của Mã An lại đột nhiên vang lên, Mã An gạt đầu báo cho mọi người biết một chút, liền đi tới một bên nhận điện thoại.

Lúc mới bắt đầu Lạc U còn không có để ý lắm, nhưng nhìn đến sắc mặt của Mã An càng ngày càng khó coi, thì cũng có chút nghi ngờ.

"Cái này, xin lỗi, rất xin lỗi, tôi đây không thể làm chủ, về vấn đề đầu tư đoàn làm phim có thể sẽ không chấp nhận, nếu như ngài thật sự có dự tính, cũng xin cho tôi một chút thời gian để tôi cùng nhà đầu tư bàn bạc một chút."

Sau khi Lạc U nghe được những lời này của Mã An liền hiểu đại khái nội dung của cuộc điện thoại này, tuy rằng "Bỏ phu được phu" còn không có để lộ bất cứ một tin tức gì ra bên ngoài, nhưng trong giới giải trí cũng không có cái bí mật gì, mặc đến mặc đi lập tức mọi người đều biết, có người muốn đi vào trong đoàn làm phim, muốn đầu tư, muốn chuẩn bị một vài chuyện khác, phương diện này Lạc U cũng nhận được rất nhiều, nhưng mà đại đa số cũng đều bị Lạc Học Tâm cũng Lý Hoành Vũ cản lại.

Mã An lại nói một hồi lâu mới cúp điện thoại, sau khi ngồi xuống liền có chút ủy khuất nhìn về phía Lạc U.

Lạc U nhún mày, trêu đùa nói:

"Thế nào, tôi lại làm cái chuyện gì có lỗi với anh?"

Mã An này thoát nhìn thành thực ổn trọng, nhưng trên thực tế lại còn có một chút tính cách như trẻ con, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, luôn luôn thích giả bộ non nớt điềm đạm đáng yêu, nhìn đến mức làm cho Lạc U nổi da gà đầy người.

"Khụ khụ, tiểu U, đừng làm tôi sợ, lời này nếu như truyền ra ngoài, tôi cũng không cần ra cửa nữa, nhưng mà như đã nói qua, gần nhất thật sự tôi có chút phiền não a, trước đây muốn tìm nhà đầu tư cùng diễn viên để quay phim lại tìm không được, hiện tại cũng đều tranh nhau tới tìm tôi, tặc tặc, chênh lệch cũng thật là lớn a."

Lời này của Mã An lại mang theo một chút mùi vị châm chọc, cái này cũng không thể trách hắn, lúc hắn tiến vào giới đạo diễn này, có thể nói là bị bỏ quên, coi như trong tay có kịch bản tốt, cũng không tìm được người đồng ý đầu tư, càng không cần phải nói đến chuyện diễn viên đưa tới cửa gì.

Nhưng từ lúc hắn ký hợp đồng với Tâm Tinh, mọi người đều biết hắn nhận được một bộ kịch bản rất có tiềm lực, những người trước đây vẫn đối xử với hắn có chút lãnh mặc cũng đều vội vã bắt đầu tìm tới, tạo quan hệ lại tạo quan hệ, đưa tới cửa lại đưa tới cửa, có một vài nữ minh tinh còn nửa đêm gọi điện thoại tới mời, làm cho hắn cũng có chút không biết nên nói cái gì cho phải.

Chênh lệch quá lớn, tuy rằng biết rõ đây chính là xã hội hiện thực, nhưng vẫn còn có chút không thích ứng được a.

"Sau này chênh lệch sẽ càng lớn hơn nữa, thời điểm nên từ chối liền từ chối, bây giờ anh không phải chỉ là một người."

Rõ ràng Lạc U rất hiểu vấn đề mà Mã An gặp phải, liền nói một câu nói bao hàm thâm ý như vậy.

Mã An sùng sốt một chút liền phản ứng lại, sang sảng nở nụ cười, giọng nói mang theo tự tin nói:

"Có những lời này của cô tôi cũng an tâm, không phải làm việc thật là có thấp thỏm, bây giờ tìm tôi cũng đều là những người mà trước đây tôi không đặc biệt nể, nếu không thật là làm người nhưc đầu a."

"Nếu như anh từ chối không được, có thể trực tiếp để cho bọn họ liên hệ với tôi, trong cái đoàn làm phim này tôi sẽ không cho phép bất luận cái tồn tại không thích hợp nào, các anh chỉ cần để ý chuyên tâm quay phim là tốt rồi."

Lời nói lúc này của Lạc U rất là có mùi vị lãnh đạo, nhưng mà người ở chỗ này nghe được cũng không có một ai cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì từ lúc bắt đầu tồn tại đoàn làm phim ở nơi này, Lạc U liền đảm nhiệm một vai như vậy.

Trải qua một năm phát triển, Lạc U khiêm tốn cũng chỉ có thể nói là tương đối khiêm tốn, cá tính cường thế của cô, năng lực cường hãn, liền bộc lộ từng chút từng chút một ra ngoài, ở hơn nửa trong vòng giải trí danh khí và địa vị, lạc u hiện tại coi như là khí phách lộ ra ngoài, bất luận là trên mặt thân phận, hay là trên mặt khí thế, cũng đều có một tia uy áp của cấp trên, làm cho người ta có loại cảm giác tâm duyệt thành phục(*).

(*) Tâm duyệt thành phục: Hoàn toàn bái phục.

"Cảm ơn, tôi hiểu ý tứ của cô, bộ phim này, tuyệt đối sẽ không để cho cô thất vọng."

Liền giống như Vân Nham cảm kích đối với Lạc U, Mã An đối với Lạc U làm sao lại không có loại cảm giác này đâu, khi hắn nhiều lần bị cự, thời điểm thiếu hụt cơ hội cùng lòng tin nhất, Lạc U xuất hiện, không biết bởi vì nguyên nhân gì, lại kiên trì để cho hắn trở thành đạo diễn của bộ phim truyền hình này.

Ân ngộ(*) như vậy, giống như thiên lý mã gặp được Bá Nhạc(**), làm cho Mã An cho dù là vào hiệp ước bán mình như vậy, lại vẫn mang theo lòng cảm kích không cách nào có thể diệt đi như cũ, hơn nữa chính là loại hiệp ước mà người bình thường có cầu cũng cầu không được.

(*) Ân ngộ: Gặp gỡ được đặc ân.

(**) Đây là một câu chuyện mà Sở Vương bảo Bá Nhạc đi tìm một con thiên lý mã có thể đi đến nghìn dặm, Bá Nhạc đã đi tìm thiên lý mã khắp nơi, cho đến một hôm ông từ nước Tề trở về thì gặp được một con ngựa đang kéo xe muối, con ngựa một ngọc đến mức thờ phỉ phò, Bá Nhạc liền đến gần, con ngựa thấy Bá Nhạc đến gần liền hí vang như đang kể cái gì đó và ông biết đây là con tuấn mã mà ông đang tìm, sau đó ông mang ngựa về rồi chăm sóc cẩn thận, cuối cùng con ngựa này đã cùng Sở Vương rong ruổi sa trường đánh thắng nhiều trận chiến.

Qua đó cho thấy Mã An gặp được Lạc U giống như con tuấn mã kia gặp được Bá Nhạc người đã phát hiện được tài năng của nó và cho nó cơ hội thể hiện tài năng thực sự của mình. (shizuka: Cái này là mình tóm tắt, nếu ai muốn biết chi tiết có thể lên tra google nha^^)

Thời điểm Mã An chính thức trở thành đạo diễn của bộ phim này, liền từ chỗ thư ký của Lạc Học Tâm nghe được một vài tin đồn, một trong số đó là tin tức Lạc tổng chọn Tôn Triệu Tường làm đạo diễn của bộ phim này.

Hắn tự hỏi về mặt danh tiếng của mình căn bản là không thể nào có thể so sánh cùng với Tôn Triệu Tường, nhưng cuối cùng bộ phim này lại giao cho hắn, kinh ngạc không chỉ là bản thân hắn, liền cả giới đạo diễn thậm chí là giới giải trí cũng đều kinh ngạc với chuyện này.

Mã An lại vì tin tức như vậy mà được lên trang nhất của rất nhiều bài báo, nói hắn là một lần hành động liền thành danh cũng không quá đáng, nếu không cũng sẽ không có nhiều cuộc điện thoại gọi đến như vậy, tuy rằng có rất nhiều thứ trong đây cũng đều là đánh giá tiêu cực, nhưng trong giới giải trí sợ là không thể không có tin tức tiêu cực như vậy, Mã An có thể nổi tiếng, cũng đã là một dấu hiệu báo trước cực tốt, mà bây giờ chỉ cần hắn có thể đem bộ phim này quay thật tốt, như vậy giới đạo diễn trong nước nhất cũng sẽ có một vị trí của hắn!

Trải qua mấy ngày nay, Mã An cũng nghĩ qua rất nhiều chuyện, mà càng nghĩ càng rõ ràng, lòng cảm kích đối với Lạc U lại càng nhiều hơn, cũng âm thầm thề ở trong lòng, nhất định phải quay thật tốt bộ phim truyền hình này, là vì Lạc U, cũng là vì chính bản thân mình!

"Như vậy cũng tốt, tiếp tục thảo luận vấn đề phân vai đi, còn dư lại hơn mười vai đâu, mọi người có chọn được người nào thích hợp hay không, có liền báo cáo lên để cho mọi người cùng tham khảo một chút, nếu như không có liền đưa vào trong phạm vi đến thử vai, phát tin tức ra ngoài, không lo sẽ không có ai đến."

Lạc U đem trọng tâm câu chuyện kéo trở về, một bộ phim truyền hình hơn năm mươi tập, thật sự là cần hơi nhiều nhân vật, hơn nữa nội dung của bộ phim này cũng rất phức tạp, có bao nhiêu vai quan trọng cũng không có định ra hết, bất luận là như thế nào cũng đều cần phải thử vai.

"Được, chuyện thử vai tôi sẽ sắp xếp thật tốt, trong công ty cũng đưa đến rất nhiều người để chọn, thời gian thử vai cũng có thể ưu tiên để suy nghĩ, người Lạc tổng đưa tới, nhất định sẽ không kém, nếu như không phải là Lạc tổng kiên trì muốn cho nhóm người này thử vai, có lẽ ngay cả thử vai cũng không cần."

Mã An nói xong lấy ra một phần danh sách, đều là người mà Lạc Học Tâm chọn ra đưa tới để thử vai, bên trên có tên của mấy người làm cho hắn nhìn thấy mà thèm, nếu như không phải là Lạc Học Tâm kiên trì muốn cho những người này tham dự thử vai, Mã An thật đúng là muốn lập tức định ra đến, phải biết rằng những người này chỉ dựa vào danh tiếng thôi cũng đủ kéo tới một nhóm lớn người xem.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Thử Vai Của bỏ Phu Được Phu.

Editor: shizuka nguyên

Quyết định thời gian thử vai, hội nghị liền tạm thời làm giai đoạn thông báo cho một vài người, gần đây Lạc U ngoại trừ bận rộn chuyện của đoàn làm

phim mới, còn lại chính là chuyện sản xuất đĩa nhạc, buổi biểu diễn của cô mặc dù không có kiếm được tiền, nhưng nhân khí lại trở nên bùng nổ, được đánh giá vô cùng tốt, miệng truyền miệng, cộng thêm các loại tuyên truyền trên truyền thông và trên internet, có rất nhiều người đều đang mong đợi Lạc U có thể cho ra đĩa nhạc, cô Lạc cũng đã nói qua chuyện này với Lạc U, cuối cùng hai người đều quyết định cho ra đĩa nhạc, đem toàn bộ các ca khúc trong giai đoạn hiện tại của Lạc U đều thu vào trong đó.

Thời điểm Lạc U tiến vào phòng thu âm, những người khác đều đã chuẩn bị xong, Lạc U chỉ đơn giản là chuẩn bị một chút liên bắt đầu thu âm, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô tiến vào phòng thu âm, đĩa nhạc mới cũng đã thu âm được một nửa, hiện tại đã bắt đầu cùng lúc chuẩn bị thu MV.

Lúc hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, Lạc U mới vừa đi ra khỏi phòng thu âm liền có người đi tới trước.

"Chị Tiểu U, có thể nói chuyện một chút không?"

Một chàng trai hơn hai mươi tuổi, tóc màu vàng kim, vừa ngại ngùng vừa nở nụ cười sáng lạn, Lạc U nhìn có chút lạ mắt, nhưng mà nghe thấy có người gọi mình, liền có thể xác định được thân phận của đối phương, ở trong công ty, người có tuổi tác lớn hơn cô mà lại gọi cô là chị Tiểu U, đa số đều là người mới.

"Có việc sao?"

Thái độ của Lạc U khá là ôn hoà, cũng không có tò mò nhiều, từ trong ánh mắt của người này cô đã hiểu ý đồ đến đây của đối phương.

Chàng trai chần chừ một chút, hình như có chút xấu hổ, nhưng lại giống như quyết tâm đặt ra một quyết định nào đó, giống như đang dò xét nói:

"Em nghe nói MV của chị đang tìm người, em muốn thử xem."

Quả nhiên, kết quả cũng không khác mấy so với trong dự đoán của cô, trong ánh mắt Lạc U nhìn chàng trai kia nhiều hơn một chút mùi vị xem xét kỹ lưỡng:

"Cậu cảm thấy mình thích hợp? hoặc là nói, cậu cảm thấy mình ưu tú đến mức có thể vượt qua những người khác?"

Nghĩ đến trong MV của cô có quá nhiều người đuổi theo xin vào, gần như là chỉ cần một câu nói của cô, liền không có người không muốn tới, nhưng người con trai không biết tên này cô ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua, anh ta tìm đến mình là ôm dạng gì tâm tính đâu?

Vu Kiệt bị hỏi có chút không nói gì, nói là mình thích hợp? Có thì có một chút, nhưng người nào dám cam đoan là mình thích hợp nhất, nhưng mà anh biết bây giờ MV của Lạc U là có bao nhiêu nhân tuyển, có bao nhiêu tiền bồi hay hậu bồi đều muốn chen vào.

"Ngay cả một chút tự tin cũng không có, cậu tìm đến tôi, cảm thấy có ích không?"

Lạc U rất nhanh liền có thể cảm giác được tâm tư của đối phương, nói xong những lời này liền rời đi, thậm chí cô cũng không biết cái người ngăn cô lại này tên gọi là gì.

"Tiểu U, người kia là Vu Kiệt, mới gia nhập vào công ty chưa tới nửa năm, đã từng diễn một số vai phụ không quan trọng ở trong hai bộ phim, tương mạo không sai, có chút tiềm lực, nhưng mà người như vậy ở trong giới giải trí có rất nhiều, cho nên cuối cùng như thế nào, rất khó nói."

Lý Hoành Vũ đã càng ngày càng có dáng điệu của người đại diện kim bài, mọi chuyện trên dưới trong công ty đều biết, một bộ dáng vẻ rõ như lòng bàn tay, rất có kiểu cách.

"Chọn người trong MV đã quyết định được chưa?"

Nội dung biểu đạt bên trong MV của Lạc U đều là khác biệt, như vậy cũng có nghĩa là cần những diễn viên và cảnh quay khác nhau, Lạc U đã quyết định được mấy người, nhưng còn có một phần chưa có xác định được.

"Sau khi tôi và Lạc tổng thương lượng xong, đều muốn nữ nhân vật chính do chính cô đảm nhiệm, thế nào, MV của chính mình, liền ra một chút lực đi, làm một diễn viên mà nói, thật ra thì cô vẫn là quá rảnh rồi."

Lý Hoành Vũ làm người đại diện của Lạc U, cũng người là liên tiếp chứng kiến Lạc U thành công, nhưng mà cũng không khỏi nói ra lời nói trong lòng, Lạc U thành công thật sự là có chút quá mức buông lỏng, không lên thông báo, không tham gia hoạt động, tiệc rượu cũng không thấy bóng dáng, quảng cáo cũng chỉ nhận một hai cái, mặc dù hàng ngày cũng rất bận bịu, nhưng so với những ngôi sao bình thường, vậy căn bản cũng không gọi là bận rộn.

"Tôi rảnh rồi sao? Anh ghen tỵ à?"

Lạc U quét mắt liếc Lý Hoành Vũ, người này lúc nào cũng muốn an bài công việc cho cô, thỉnh thoảng còn nói ra một vài câu kích thích cô, không thể thực hiện được a.

"Tôi nào dám, ha ha, đi nhanh đi, đưa cô về nhà nghỉ ngơi."

"Không cần, có Tiểu Tiêu đưa tôi về là đủ rồi, anh cũng trở về đi."

Sau khi Lạc U rời đi, Lý Hoành Vũ liền trở về nhà, sau đó liền nhìn thấy dưới lầu nhà mình có bóng dáng của một người chút quen thuộc làm thế nào

cũng không muốn nhớ lại.

Công ty giải trí Tâm Tĩnh là đầu rỗng trong giới giải trí, mà ngoài công ty giải trí Tâm Tĩnh ra, thì còn công ty giải trí Hâm Ngu và công ty giải trí Hoa Mỹ cũng đều là các công ty giải trí rất nổi tiếng, anh đã từng có một người bạn gái, bọn họ là bạn học thời đại học, nhưng mà về sau bạn gái lại tiến vào giới giải trí, hai người càng đi càng xa.

Cuối cùng cũng chỉ có thể đi tới con đường chia tay, về phần nguyên nhân, cũng rất đơn giản, con đường ngôi sao của bạn gái có chút thông suốt quá mức, sau khi ký hợp đồng với Hâm Ngu thì lại càng liên tiếp gặp may, mà anh đối với bạn gái mà nói cũng là một chướng ngại vật, hơn nữa khi đó anh không nhìn thấy tiền đồ của mình, không có tương lai, ngay cả ranh giới của giới giải trí cũng không chạm được, hai người xa nhau cũng là không thể tránh khỏi.

Anh chưa từng có chút oán hận nào với người phụ nữ kia, cho dù người phụ nữ kia rời khỏi anh ở tại thời điểm anh nghèo túng cần sự ủng hộ nhất, cho dù người phụ nữ kia đi không chút lưu tình, cho dù người phụ nữ kia làm cho anh đối với tình yêu đối với tình người đều rất thất vọng, nhưng mà anh không oán, cũng không hận, cùng với đó cũng là không muốn gặp lại người này.

"Đã lâu không gặp, Hoành Vũ."

Chỉ là giờ này khắc này, người anh không muốn gặp lại kia lại xuất hiện ở trước mặt của anh, cười xán lạn, làm cho anh cảm thấy có chút chói mắt.

Người phụ nữ này kể từ lúc chia tay với anh, không lâu sau liền gả cho một công tử nhà giàu, bây giờ xuất hiện ở trước mặt anh như vậy, lại là vì cái gì? Lý Hoành Vũ có chút nghi hoặc, nhưng thái độ vẫn rất là tốt, lễ độ nói:

"Đúng là rất lâu không gặp, Luru tiểu thư."

Luru Vũ Nghi, bạn gái trước của Lý Hoành Vũ, sau khi nghe Lý Hoành Vũ khách khí lễ độ đáp lại, sắc mặt khẽ thay đổi, nhưng rất nhanh thì liền cười càng thêm xán lạn:

"Hoành Vũ, anh khách khí quá, dù sao chúng ta cũng là bạn bè đi, gọi tên của em là được rồi."

"Cái này không quá thích hợp đi, Luru tiểu thư, nga, cũng không đúng, tôi nên phải gọi cô là phu nhân, thật không xấu hổ à, tôi cũng không biết tên của chồng cô, đã trẻ thế này, cô nên về nhà sớm đi, tôi còn có việc, liền cáo từ trước."

Lý Hoành Vũ nói xong liền lui về phía sau hai bước, định đi vòng qua Luru Vũ Nghi trực tiếp về nhà, anh cũng không muốn ở đây lãng phí thời gian với một người phụ nữ mà mình không muốn nhìn thấy nhất này.

Đã từng là tình cảm chân thành lại vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ mình, lịch sử đen tối như vậy anh cũng không muốn xem nữa, cho dù trong lòng không oán, nhưng anh cũng không có rộng lượng đến mức còn có thể trở thành bạn bè với người phụ nữ như vậy.

"Hoành Vũ, em muốn nói chuyện với anh, nên em có thể lên nhà anh uống ly cà phê được không?"

Luru Vũ Nghi có chút vội vàng, cũng không quan tâm gì tới nói lời xã giao hơn nữa.

"Cái này cũng không thích hợp đi, cô có chuyện gì thì có thể nói ngay ở chỗ này, tuy rằng tôi cũng không cảm thấy chúng ta còn có cái gì để nói."

Tính nhẫn nại của Lý Hoành Vũ đã mất hết, cũng quan tâm tới cái gì là phong độ đâu, bây giờ anh thấy người phụ nữ này đã cảm thấy chán ghét, hơn nữa cũng không phải là bởi vì chuyện cũ, mà là bởi vì dưới đáy mắt của người phụ nữ này thoáng qua một tia nịnh nọt và lợi ích!

Một nữ minh tinh đã rời ngành giải trí đã lâu và gả cho một công tử nhà giàu, nửa đêm lại xuất hiện ở trước mặt của anh, rốt cuộc sẽ là vì cái gì? Lý Hoành Vũ không cần hỏi, cũng biết tuyệt đối không phải là nguyên nhân đơn giản, nhưng bất luận là vì cái gì, thì Lý Hoành Vũ cũng không muốn biết.

"Hoành Vũ, anh sẽ không vô tình như thế đi, chúng ta cùng một chỗ lâu như vậy, bây giờ em chỉ là muốn nói chuyện với anh mà thôi, anh cứ từ chối em như thế, thật sự làm cho em cảm thấy rất khó chịu."

Luru Vũ Nghi hơi cúi đầu, một bộ dáng vẻ nhu nhược rất là thương tâm khổ sở, bốn chữ diễm đam đáng yêu này cũng được phát huy rất chuẩn xác.

Nhưng mà dù có chuẩn xác hơn nữa thì cũng đều là diễn kịch mà thôi, ít nhất xem ở trong mắt của Lý Hoành Vũ chính là như vậy, người lẫn lộn trong giới giải trí, nếu như ngay cả một chút nhân lực như thế mà cũng không có, anh cũng sẽ khỏi cần phải tiếp tục lẫn lộn trong đó.

Lý Hoành Vũ không có trả lời lại ngay lập tức, mà là dùng một loại ánh mắt thâm trầm nhìn người phụ nữ trước mặt, chẳng lẽ? Vì sao một chút anh cũng đều không cảm thấy sự khổ sở của cô ta!

"Vì sao lại nhìn em như vậy? Hoành Vũ, giúp em một chút đi, em ly hôn rồi, đoạn hôn nhân này căn bản cũng không phải là do em mong muốn, lúc ở cùng với anh ta, em mới biết được là em yêu anh dường nào, hiện tại em ly hôn, em cũng không hy vọng xa vời là anh vẫn còn thích em, nhưng mà cho em một cơ hội được trở lại bên cạnh anh có được không?"

Luru Vũ Nghi nói xong nước mắt cũng rơi xuống, hình như thân thể còn có chút run rẩy, đi hai bước về phía Lý Hoành Vũ, mắt thấy sẽ ngã vào trong ngực của Lý Hoành Vũ.

Chỉ là động tác của Lý Hoàn Vũ nhanh hơn so với Lưu Vũ Nghi, anh không chút do dự liền lui về phía sau vài bước, lại một lần nữa kéo ra khoảng cách với Lưu Vũ Nghi, cũng không phải anh lãnh huyết vô tình không có phong độ, mà là lúc trải qua quá nhiều dối trá, anh đã biết được cách cất dấu tốt sự thiện lương và mềm yếu của mình, biết được lúc nào nên lui về phía sau, lúc nào nên đi về phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Chương 70.2

Chẳng qua động tác của Lý Ngang Vũ so với Lưu Vũ Nghi còn nhanh hơn, hắn cũng không do dự liền lui ra phía sau vài bước, một lần nữa cùng Lưu Vũ Nghi kéo dài khoảng cách. Không phải hắn lãnh huyết vô tình, không có phong độ mà là đã trải qua nhiều rồi, hắn cũng đã hiểu nên cất chứa lòng từ thiện cùng yếu đuối, hắn hiểu được khi nào nên lui về phía sau, khi nào nên tiến về phía trước.

Lưu Vũ Nghi khó hiểu đứng lại, ánh mắt ai oán nhìn về phía Lý Ngang Vũ: “Ngươi thật sự vô tình như vậy? Giúp ta một lần không thể sao?”

Kỳ thật Lưu Vũ Nghi cũng là cùng đường, nàng cùng chồng trước ly hôn tuy rằng chiếm được nhất bút phụng dưỡng phí xa xỉ, nhưng miệng ăn núi lở tóm lại không có biện pháp, mà nàng cũng không có năng lực gì khác, đầu tư vài lần đều thất bại không thể không suy nghĩ đến vấn đề quay lại vòng giải trí, chính là nàng đã gả cho người danh tiếng cũng không lớn, còn có những ngôi sao mới, trong lúc nhất thời đúng là không có biện pháp, mà cũng là sau đó nàng nghe bằng hữu nói về tin tức Lý Vũ Ngang, lúc này mới da mặt dày tìm đến đây. Chính là không ngờ nam nhân này quả nhiên trở mặt vô tình, thế nhưng dùng thái độ lạnh lùng đối với nàng, tròn nàng như tròn ruồi bọ vậy.

“Giúp ngươi một lần? Ngươi muốn ta giúp ngươi cái gì đây?” Lý Vũ Ngang nhíu mày, hắn chỉ biết nữ nhân này tuyệt đối sẽ kkkhoang vô duyên vô cớ đến tìm hắn nghĩ đến đây, Lý Vũ Ngang bất chợt nhớ đến gần đây có rất nhiều cuộc điện thoại đến, không là thông qua hắn muốn đến đoàn làm phim thì là muốn qua hắn nhận thức Lạc U, dù sao cái đi cũng không phải chuyện tốt, nữ nhân này nàng nói vừa ly hôn sẽ không phải là muốn quay lại hỗn trong làng giải trí đi?

Nháy mắt, Lý Ngang Vũ như là cẩn thận suy nghĩ cái gì đó, thần sắc cảnh giác rõ ràng, hắn không phải là không giúp được nữ nhân này, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào lợi dụng mình xúc phạm tới lợi ích Lạc U, cho dù một chút đều không được.

“Ngươi hiện tại là người đại diện của Lạc U, nghe nói các ngươi đang chuẩn bị cho một bộ phim truyền hình, không biết có hay không nhân vật thích hợp với ta không?” Lưu Vũ Phi mở miệng muốn nhờ, trong ánh mắt đều mang theo mong chờ.

Lý Ngang Vũ cười lạnh một tiếng, thật sau liếc mắt nhìn Lưu Vũ Phi một cái, mới nói: “Hơn hai ngày nữa có buổi thử vai, các nhân vật chưa có diễn viên đều có thể chọn đến tham dự, nếu ngươi có hứng thú cũng có thể đến, về phần cái khác, thật có lỗi, ta không thể giúp.”

Lý Ngang Vũ nói xong cũng không dừng lại ở chỗ này nữa, vài bước liền biến mất trong tầm mắt Lưu Vũ Nghi.

Buổi thử vai hôm đó phi thường náo nhiệt, trong trong ngoài ngoài đều là nhân vật đến thử vai, danh nghệ thành công thì mang theo người đại diện cùng trợ lý, cũng có nghệ nhân mới vào nghề đến xem vận may, còn có không biết đến bao nhiêu là người, cả một snhr đều là người với người. Lạc U đã tới chậm tương đối vào phòng phỏng vấn, nhưng là tìm không được đất đặt chân

Lạc U đi vào không được, nhưng rất nhiều người lại nhìn thấy Lạc U, trong lúc nhất thời các nơi đều vang lên tiếng hoan hô.

“Là Lạc U, mau tới nhìn, là Lạc U đến đây!”

“Lạc U ta yêu ngươi!”

“Lạc U, đối với chuyện tình thử vai lần này ngươi có ý kiến gì không? Nghe nói ngươi nhận bộ phim truyền hình “bỏ phu được phu” này, chúng ta đều thật bất ngờ, có thể nói nguyên nhân sao?”

Có khi là fan lớn tiếng hoan hô, có khi là tiếng nghệ nhân kinh ngạc, cuối cùng là các phóng viên tụ tập xung quanh, mọi người thấy Lạc U đến, trong nháy mắt liền vây quanh.

Lạc U có chút đau đầu, phát phát tay, nháy mắt những người khác theo bên cạnh đem nàng vây bịt, một đường hộ tống nàng vào đại sảnh, về phần những người theo phía sau nàng, nàng ngay cả liếc mắt cũng lười xem.

Trong vòng giải trí kỳ thật cũng đều là ở nơi âm thanh, đừng nhìn Lạc U tuổi còn nhỏ, nhưng rất cao ngạo, vô luận là truyền thông hay là người nào khác, không nên cho mặt mũi liền không cho, muốn đi từ chỗ nàng, chính là gặp trở ngại đụng vào đường chết cũng chưa chắc có kết quả gì.

“Tiểu U, ngươi hiện tại nhân duyên đúng là không ai có thể so sánh cùng a.” Mã An ngồi ở bên trong vừa nghe bên ngoài hô biết là Lạc U đến đây, quả nhiên đi ra một quãng liền thấy Lạc U tiến vào, nhìn không được trêu ghẹo nói.

“Hâm mộ, thì ngươi cũng làm diễn viên a cũng nổi lên trên ghẹo Mã An, hai người hiện tại là cả hai cùng tốt nhưng lại đặc biệt hợp ý cái loại này.

“Thiết , chăm chọc ta đã nghiên sao, không nói không nói nữa, tiểu U , mau tới đây ngồi , thử vai lập tức bắt đầu, nhất định phải hảo hảo chọn nha, có rất nhiều người đến a.”

Kể tiếp ba bốn giờ , một cái lại một cái diễn viên vào thử vai, Lạc U làm người quyết định danh sách cuối cùng vẫn im lặng ở một bên nhìn, ai có tiềm lực thì ghi nhớ , không có tiềm lực bài trừ, trong đó còn có thể nhìn thấy vài người diễn viên ngày sau rất phát triển , bị Lạc U điểm chú ý một chút, tính sau đó tìm những người này nói chuyện, xem có thể hay không quy về dưới danh nghĩa của nàng.

Tuy rằng ngôi sao nổi danh đều phải dựa vào chống lưng đằng sau, nhưng bản thân cũng phải có tiềm lực tương đương, không có nhìn thấy không phải là chưa tính đến, hiện tại gấp, vậy không thể buông tha, lại nói Lạc U quả nhiên càng ngày càng có tư chất gian thương.

Lý Vũ Ngang làm người đại diện của Lạc U cũng luôn ngồi tại hậu trường, bất quá ngẫu nhiên lại không nhìn được nhũ mào, ánh mắt có chút trầm trọng nhìn xung quanh, tuy rằng chuyện tình Lưu Vũ Nghi hẳn không để ở trong lòng, nhưng hôm nay cũng là cơ hội cuối thử vai, cũng không biết cái nữ nhân kia có tới hay không. Hy vọng không cần nháo ra cái phiền toái gì mới tốt.

Buổi sáng thử vai chấm dứt, mọi người đơn giản ăn qua chút cơm trưa liền tiếp tục bắt đầu thử vai, buổi chiều hai bên trái phải , lúc mọi người bắt đầu phỏng vấn tuyển các phi tần thiếu hụt trong hậu cung, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào , không lâu sau có người chạy tới , hướng Lý Vũ Ngang nói : “Lý ca , bên ngoài có vị tiểu thư nói là bạn gái của người, hy vọng người có thể đi nhìn xem, nàng tựa hồ là người đến thử vai .”

Bởi vì nguyên nhân quá nhiều nhân số , quản lý phim trường cũng thả lỏng rất nhiều , vào đây tân phận gì gì cũng có tuy rằng không sao cũng chỉ tiến vào nhưng đã xảy ra sự tình cũng cần đi quản, mà nười cùng nàng có kiên quan tự nhiên là người đi giải quyết vấn đề.

Lý Vũ Ngang vừa nghe liền biết đối phương là nói đến Lưu Vũ Nghi , nghĩ đi nghĩ lại không thể không đi, Lý Vũ Ngang liền nhận mệnh đi qua.

Lạc U có chút tò mò nghĩ nghĩ , không có nghe nói qua Lý Vũ Ngang còn có bạn gái a , từ nơi nào mọc lên vậy?

Lý Vũ Ngang đi rồi cũng chỉ trái phải một khoảng thời gian liền chạy trở về, sắc mặt không được tốt lắm ngồi ở một bên, Lạc U nhìn hẳn một cái cũng không hỏi cái gì.

Ước chừng nửa giờ sau, thử vai tiếp tục Lưu Vũ Nghi đi tới vị trí chỉ định, chờ đợi bắt đầu.

Lưu Vũ Nghi cũng có chút tự sắc , tuy rằng đã có chút tuổi, nhưng còn chưa thật sự đi qua, nữ nhân mười phần thành thực, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng mang theo sức quyến rũ thành thực, đến thử vai phụ , tuy rằng không tính cái gì vĩ đại, nhưng tuyệt đối là không phải kém cỏi nhất.

Mã An cùng Lạc U thời điểm bắt đầu cũng không có đặc biệt để ý , dù sao người đến nhiều lắm , chính là trong phòng Lý Vũ Ngang sắc mặt khó coi thêm vài phần mà thôi.

“Người đến thử vai nhân vật hiền phi hậu cung, liền diễn đoạn sau cùng hoàng đế đến ngự hoa viên ngắm hoa đi.” Mã An chọ cảnh này khó khăn không lớn, cũng chủ yếu chỉ vài cái biểu tình cùng động tác phối hợp, hẳn chủ yếu cũng là không coi trọng Lưu Vũ Nghi, dù sao người đến nhiều lắm , người tốt hơn thật sự nhiều lắm.

Hiện tại trong vòng giải trí đều tập trung vào vấn đề lựa chọn diễn viên cho kịch bản “bỏ phu được phu”, tuy rằng đạo diễn không phải là người có tiếng tăm thực lực ,nhưng đầu tư thật lớn , bối cảnh cường đại, Lạc U đảm nhiệm vai nữ diễn viên chính, rất nhiều thiên vương đều là có ý gia nhập liền mình, cho nên tự nhiên có rất nhiều người đều là mong ước đến đoàn làm phim này, trong đó lại càng nhiều diễn viên ngôi sao có nhan sắc , này làm cho Mã An có canngf nhiều lựa chọn , tự nhiên là chuộng nhất Lưu Vũ Nghi không có danh tiếng , hơn nữa ngoại hình cũng không đẹp.

Lưu Vũ Nghi bắt đầu thử vai , hành động cũng là bình thường chính là cũng không có một chút biểu diễn gì đặc sắc, vừa thấy vốn là không có lực hấp dẫn, Mã An cùng Lạc U cơ hồ là đồng thời đem Lưu Vũ Nghi nhập vào hàng ngũ không hợp cách.

Chính là Lưu Vũ Nghi thử vai xong cũng không có đi ra ngoài, ngược lại đi tới bên cạnh Lý Vũ Ngang có ý dương cao âm thanh làm ra vẻ thân mật nói : “Ngang Vũ , ta biểu hiện thế nào , có chỗ nào không thích hợp, người nói cùng ta a.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Bạn Tốt Đông Phương Du

Sau khi kết thúc buổi casting, đoàn làm phim đã lựa chọn được 95% danh sách các diễn viên sẽ chính thức tham gia vào bộ phim lần này, còn về phần diễn viên phụ bây giờ vẫn còn đang tuyển, hơn nữa bên phía Lạc Học Tâm cũng mời được rất nhiều diễn viên khách mời có tên tuổi, trên căn bản vấn đề nhân vật trong phim đã giải quyết xong, còn những chuyện còn lại Lạc U đều giao cho Mã An và Lý Hoành Vũ giải quyết, mặc dù Lý Hoành Vũ là người đại diện của cô, nhưng bây giờ rất ra dáng trợ lý, chuyện gì anh ta cũng có thể làm.

Trước khi bộ phim này được chính thức khai mạc, Lạc U đã phát hành ca khúc mới nhất của cô. Cô cũng không chú trọng quá nhiều về phần quảng bá,

cũng không mời gọi mọi người nghe nhạc gì, mà chỉ âm thầm phát hành, sau đó không thêm đề ý tới nữa.

Mới một ngày đã được hơn một trăm vạn, ngày hôm sau gấp bội, ngày thứ ba thêm gấp bội nữa..... Không có bất kỳ hình thức quảng cáo nào, chỉ trong vòng một tuần lễ, ca khúc《 Ban tặng 》 của Lạc U đã cán mốc hơn 800 vạn lượt xem, hơn nữa con số vẫn còn từ từ tăng lên, khiến người khác không khỏi giật mình.

Mà cũng chính là vào lúc này, bác cả của Lạc U là Lạc Học Tông, chuẩn bị tròn năm mươi tuổi, đã lâu rồi nhà họ Lạc không có tổ chức tiệc rượu, sau khi mọi người đều nhất trí đồng ý, cuối cùng cũng quyết định tổ chức một bữa tiệc thọ yến ở biệt thự nhà họ Lạc. Nhà họ Lạc là gia đình gồm bốn thế hệ sống cùng với nhau. Lạc Học Tông là thế hệ thứ ba, vốn là không có ý định chuẩn bị tiệc thọ yến, nhưng ông cụ nhà họ Lạc đã ra lệnh, buộc phải làm theo.

Thật ra nhà họ Lạc là một gia tộc khá khiêm tốn, mấy loại tiệc mừng như vậy rất ít khi làm phô trương. Tổ chức thọ yến là một dịp vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm, lần này ăn mừng thọ yến năm mươi tuổi của Lạc Học Tông, mặc dù sẽ không mời quá nhiều người, nhưng chỉ cần được mời, người đó tuyệt đối là người rất quan trọng, hơn nữa phải rất thân thiết.

Lạc U về nhà trước một ngày, trong nhà cũng không cần cô hỗ trợ cái gì, chỉ cần lo cho mình là được rồi. Có điều khoảng nửa năm nay tên tuổi của cô bắt đầu nổi tiếng, người nhà vừa thấy cô đã hết lời ca ngợi, đồng thời cũng nói mấy câu về vấn đề học tập, bây giờ Lạc U cũng sắp trở thành học sinh thất học rồi, một năm đi học một ngày quả nhiên là không ai bằng.

"Chuyện học tập mọi người cứ yên tâm, nửa năm còn lại con sẽ trở lại trường học." Đối với vấn đề đi học, Lạc U đã sớm tính toán xong, dù sao cô cũng phải học xong đại học, không phải là yêu thích học tập gì, chỉ là không muốn để cho cuộc sống của mình thay đổi quá lớn, hơn nữa cô muốn học đại học là vì tương lai sự nghiệp của cô.

"Vậy thì tốt, Tiểu U luôn luôn thông minh, chỉ cần chịu học nhất định không có vấn đề." Bà cụ Lạc cười dịu dàng, người lớn trong nhà rất hài lòng về Lạc U, vốn cho rằng con đường nghệ sĩ không thiết thực, chỉ nghĩ cô làm vì thích thôi, không ngờ Lạc U lại làm ra được thành tích như vậy, một ca khúc có thể khích lệ nhiều người, khiến bọn họ nghe xong, cũng không khỏi cảm động.

Hôm tổ chức thọ yến, Lạc U cùng bốn thế hệ nhà họ Lạc đều sum họp về đây, Lạc Tử Hách là cháu lớn nhất, phụ trách chiêu đãi mọi người, Lạc U an tĩnh ngồi bên cạnh Lạc Tử Hách, nghe thấy giọng nói làm nũng đặc trưng của Lạc Linh với Lạc Tử Hách, Lạc U thật buồn nôn.

Bây giờ Lạc U rất muốn vo tròn Lạc Linh lại thành một cục sau đó ném vào trong thùng rác, chứ không muốn nhìn thấy gương mặt khiến cô cảm thấy vô cùng chán ghét này nữa.

Lạc U nghĩ như vậy, đầu óc nhanh chóng chuyển động, cô đã nhớ ra, năm nay cô thật sự là quá bận rộn, vội đến nỗi quên xử lý nữ cô gái rồi, bây giờ gặp lại, nhất định không thể bỏ qua.

"Có một người bạn tới, anh đi kêu cậu ấy đến đây." Cũng không biết có phải Lạc Tử Hách cũng chán ghét giọng nói nũng nịu của Lạc Linh hay không, anh ta vừa nói xong thì đi ra cửa.

Lạc U nhìn theo bóng dáng anh ta, sau đó ngoài ý muốn nhưng cũng không tính là bất ngờ, gặp được một người, một người trước kia rất là quen thuộc, nhưng kiếp này vẫn là lần đầu tiên gặp mặt.

Một lát sau, Lạc Tử Hách dẫn người đó tới bàn chỗ Lạc U và bọn họ ngồi, sau đó giới thiệu với mọi người: "Người này là bạn tốt nhất của tôi Đông Phương Du, Đông Phương, những người này đều là em gái em trai của tôi, ha ha, cậu cứ ngồi chung bàn với bọn tôi ở đây đi, lâu rồi không gặp, bữa nay chúng ta hàn huyên cho đã."

"Chào mọi người, tôi là Đông Phương Du, quấy rầy rồi." Đông Phương Du vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa, trông rất lịch sự hòa đồng, lúc chào hỏi mọi người, ánh mắt đảo qua nhìn mỗi một người, khiến mọi người đều cảm giác được coi trọng.

Người nhà họ Lạc rối rít chào hỏi cùng Đông Phương Du, chỉ có mình Lạc U an tĩnh ngồi yên, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông này.

Đông Phương Du, một người đàn ông tuyệt đối ưu tú, nhưng số phận được an bài bởi sáu chữ —— trời cao đồ kỵ anh tài!

Lạc U nhớ đến cái chết của Đông Phương Du năm ấy, năm đó anh ta vừa tròn ba mươi tuổi, cũng chính là tám năm sau, sau khi anh ta chết một năm sau thì nhà họ Lạc làm ăn thất bại bị sụp đổ, nên đã bỏ lỡ sự kiện này, nếu mọi chuyện không xảy ra như vậy, có lẽ anh ta cũng sẽ dốc sức giúp đỡ gia đình cô.

Đông Phương Du là bạn tốt của Lạc Tử Hách, đồng thời cũng là bạn của Lạc U, thậm chí chỉ thiếu chút nữa thôi là trở thành vị hôn phu của Lạc U rồi, hoặc là nói, nếu như không phải anh ta qua đời, có lẽ anh ta sẽ trở thành chồng của Lạc U, mặc dù giữa bọn họ vẫn chưa từng có tình yêu.

Thật ra Lạc U vẫn chưa biết tình yêu cảm giác gì, hôn nhân đối với cô mà nói chỉ là lựa chọn một người đàn ông thích hợp làm chồng mình, vốn là cô còn cảm thấy Đông Phương Du thích hợp, lại không ngờ Đông Phương Du lại qua đời ngoài ý muốn.

Nguyên nhân cái chết của Đông Phương Du là do biến cố ngoài ý muốn trong một lần làm nhiệm vụ, có thể nói là anh ta đã anh dũng hi sinh vì nhiệm vụ, sau khi chết được an táng ở nghĩa trang liệt sĩ, nhưng người đã chết, làm vậy cũng có ích lợi gì đâu, nhà họ Đông Phương năm đời nay chỉ toàn là con một, Đông Phương Du chết trực tiếp khiến nhà họ Đông Phương suy sụp.

"Tiểu U? Tôi có thể gọi cô như vậy không, cô công chúa nhà họ Lạc?" Đông Phương Du ngồi xuống liền chủ động chào hỏi cùng Lạc U, vẫn giữ nụ cười nhu hòa trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Bạn Tốt Đông Phương Du 2

"Đương nhiên." Lạc U rất nể mặt, cô rất có hảo cảm với Đông Phương Du, dĩ nhiên chỉ là ở mức bạn bè....

Vị trí của Lạc Tử Hách vốn là ngồi ở giữa hai người, anh ta kêu Lạc Linh nhường chỗ cho Đông Phương Du, nhưng còn chưa kịp ngồi xuống, đã nhìn thấy hai người với nhau, anh ta chớp chớp mắt, dường như nảy ra một ý tưởng, liền đổi vị trí với Đông Phương Du, kêu Đông Phương Du ngồi giữa mình và Lạc U, cũng chính là bên cạnh Lạc U.

Lạc U nhủ mày không nói gì, kiếp trước người anh này của cô cũng có ý định tác hợp cho Đông Phương Du cùng cô thành một đôi, bây giờ nhìn lại, điểm này vẫn không có thay đổi.

Đông Phương Du là một người rất hiền hoà nhưng cũng không nói nhiều, mà Lạc U lại càng ít nói lạnh lùng, hai người ngồi chung với nhau, ngược lại lại có nhiều đề tài để nói chuyện, một người kiến thức phong phú, một người biết nhìn xa trông rộng, quan điểm có rất nhiều điểm tương tự, độ tuổi chênh lệch không có mang đến cho hai người bất kỳ trở ngại nào, những người xung quanh thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

"Tôi có xem qua phim của cô Tiểu U đóng rồi, kỹ thuật diễn xuất thật sự rất tuyệt, mẹ tôi xem xong cũng khóc luôn." Chủ đề giữa Đông Phương Du và Lạc U bắt đầu có chút thân thiết.

"Anh có khóc không?" Lạc U lấy làm lạ hỏi anh ta, thần thái rất hòa đồng.

Đông Phương Du cười cười lắc đầu, "Tôi rất muốn khóc, nhưng mà khăn giấy ở nhà không đủ dùng, suy nghĩ một hồi nên quyết định không khóc."

"Ha ha, xem ra tôi diễn còn chưa đủ tốt đâu, còn có thể để cho anh nghĩ đến vấn đề khăn giấy." Lạc U cười, bạn của cô vốn là không nhiều, đối với người bạn đã từng mất đi này, cô có chút quý trọng.

Mất mà có lại, đoán chừng chính là tâm tình lúc này của Lạc U.

Bữa tiệc bắt đầu trong tiếng cười êm ái của hai người, sau khi cuộc trò chuyện giữa hai người kết thúc, lúc trước khi đi, Đông Phương Du trao đổi phương thức liên lạc với Lạc U, Lạc Tử Hách tiễn anh ta về, sắc mặt có chút kỳ lạ đi tìm Lạc U.

"Tiểu U, chúng ta nói chuyện một chút đi?" Lạc Tử Hách hình như có chút không vui, anh ta không nghĩ hành động nhất thời của mình lại khiến mọi chuyện xảy ra đến mức này, thật ra anh ta để cho Đông Phương Du ngồi cạnh Lạc U, cũng không có nghĩ gì nhiều, chỉ là muốn bạn tốt với em gái mình tiếp xúc gần gũi một chút, cũng có thể gắn kết hơn mối quan hệ lẫn nhau, thế nhưng hai người này trong khi bình thường đều là những người không thân thiện chút nào, lúc đi chung lại thân thiện một cách kỳ lạ, Lạc Tử Hách cảm thấy thật kỳ lạ.

Đối với sự tồn tại của Diệp Văn Thần, cả nhà họ Lạc đều biết, Lạc Tử Hách cũng tương đối có cảm tình với vị em rể tương lai này, nhưng bây giờ Đông Phương Du xuất hiện, chuyện này khiến Lạc Tử Hách vừa do dự vừa mâu thuẫn, cho nên muốn hỏi thăm ý muốn của Lạc U xem sao.

"Anh muốn nói chuyện gì?" Lạc U có chút khó hiểu, người anh này của cô không phải là người không có việc gì sẽ tới tìm cô nói chuyện riêng, chuyện gì đã xảy ra? Lạc U đảo mắt, hình như thông suốt cái gì, buồn cười nhìn anh mình, hỏi tiếp: "Không phải là anh muốn nghiêm túc nói chuyện của em và Đông Phương Du chứ?"

Lạc U cũng không hy vọng kiếp này anh ta lại tác hợp cho cô và Đông Phương Du, hai người họ chỉ là bạn bè thôi, căn bản không thích hợp làm người yêu, theo ý cô, người đàn ông như Đông Phương Du chỉ thích hợp khoe ở trước mặt mọi người, trở thành người của công chúng, chứ không thích hợp bị một người phụ nữ cất giấu, vậy thì thật là đáng tiếc, nhưng quan trọng nhất vẫn là cô không có ý định cất giấu anh ta.

"Chuyện này, đúng vậy đó, Tiểu U, em có cảm tình gì với Đông Phương Du? Tiểu Thần vẫn còn ở trong quân đội, có một số việc em không nên làm quá phận, mặc dù Đông Phương Du cũng là một người đàn ông tốt, lại là anh em tốt của anh, nhưng anh cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa em và Tiểu Thần, chẳng qua nếu như em thật sự thích Đông Phương Du, anh cũng sẽ ủng hộ, dù sao em và Tiểu Thần cũng đều còn nhỏ, chỉ cần sắp xếp tốt là được, nhưng cũng không thể bắt cả hai tay, nhà họ Lạc chúng ta không cho phép chuyện như vậy xảy ra....." Lạc Tử Hách nói chuyện có chút tránh né, dè dặt nhìn Lạc U, cúi đầu nói tất cả suy nghĩ trong lòng của mình ra ngoài, còn chưa kịp nói xong, đã bị tiếng cười của Lạc U cắt ngang.

"Ha ha ha, anh à, anh nói gởn cái gì vậy, đó giờ em còn không biết anh là người hài hước như vậy." Lạc U trêu ghẹo, ánh mắt chứa đầy vui vẻ, khiến Lạc Tử Hách hơi đỏ mặt, bị em gái cười, Lạc Tử Hách thật lòng có chút ngượng ngùng.

"Vậy, anh hiểu lầm rồi sao?" Lạc Tử Hách có chút xấu hổ hỏi cô.

"Dĩ nhiên, chứ anh nghĩ sao?"

"Vậy thì tốt, anh cũng yên tâm."

Lạc U tiễn anh ta đi, liền nhận được điện thoại của bác cả nhà họ Lạc gọi tới, cô chỉnh trang lại một chút rồi đi đến phòng sách của bác cả, bác cả và ba Lạc đang ở trong phòng sách, không biết hai người đang nói cái gì, thấy Lạc U đi vào, lập tức mời Lạc U đi qua ngồi xuống.

"Tiểu U, gần đây cháu càng ngày càng bận rộn, phải chú ý đến sức khỏe của mình một chút." Bác cả nhà họ Lạc trù mền quan tâm Lạc U, người nhà họ Lạc mặc dù ít liên lạc với nhau, nhưng quan hệ cũng rất thân mật, anh em trong nhà đều coi các cháu như con ruột của mình.

"Cháu biết rồi, bác cả cũng vậy, đừng làm việc quá nhiều." Lạc U cười cười, cô cảm thấy bình thường cô cũng khá quan tâm đến bản thân mình, hơn nữa bên cạnh cũng có mấy người chăm sóc cho cô, thật sự không có vấn đề gì.

"Ha ha, bác biết rồi, đừng rồi, lần này tìm cháu chủ yếu là muốn nói với cháu chuyện của Tiểu Thần, bây giờ cậu ấy đã bắt đầu làm nhiệm vụ rồi, hơn nữa mấy nhiệm vụ cũng hoàn thành tương đối tốt, không hổ là người được Tiểu U của chúng ta xem trọng, rất là ưu tú." Lúc bác cả nhà họ Lạc nói đến Diệp Văn Thần, thần sắc trên mặt vô cùng hài lòng, cuối cùng còn không nhịn được mà trêu chọc Lạc U một câu, muốn nhìn xem dáng vẻ cháu gái mình xấu hổ như thế nào, nhưng phản ứng của Lạc U khiến ông ta có chút thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bạn Tốt Đông Phương Du 3

Lạc U chỉ nhú mày, bộ dạng lạnh nhạt, giọng nói cũng rất bình thản: "Phải vậy mới được."

Diệp Văn Thần ưu tú cô rất công nhận, ngoại trừ lúc trước mặt cô biểu hiện của anh có chút ngu si vụng về, nhưng trên thực tế Diệp Văn Thần có thể nói là một người kiệt xuất, hơn nữa còn vô cùng thông minh quyết đoán, chỉ cần chuyện gì anh muốn làm thì nhất định có thể hoàn thành.

Hai vị trưởng bối nhà họ Lạc nhìn nhau cười, có chút bất đắc dĩ với sự lạnh nhạt của Lạc U, rõ ràng là một đứa bé chưa tới mười tám tuổi, làm sao lại có thể bình tĩnh như vậy, khiến bọn họ cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Con bé ngốc, cháu nên tích cực chút mới đúng, không phải người làm việc ở làng giải trí đều rất hướng ngoại sao, sao cháu càng ở đó lâu càng bảo thủ vậy?" Bác cả Lạc nhạo báng Lạc U, chẳng qua trong lòng ông ta cũng thật là có ý nghĩ như vậy, lúc Lạc U nói muốn vào Làng Giải Trí, bọn họ còn lo lắng Lạc U sẽ học phải cái xấu, nhưng là bây giờ nghĩ lại, chẳng những không có học cái xấu, mà còn hoàn toàn đi ngược lại với suy nghĩ của bọn họ nữa.

"Bác cả, bác đừng cười nhạo cháu, có thời gian thì quan tâm tới anh cả một chút, anh ấy mới nghe cháu nói mấy câu cũng đỏ mặt, sau này làm sao mà cưới vợ được." Lạc U còn lâu mới để ý tới lời nhạo báng của bác cả, trực tiếp chuyển đề tài, hơn nữa, kiếp trước không được nhìn thấy anh cả mình cưới vợ sinh con, kiếp này thế nào cũng phải nhìn tận mắt mới được.

"A, cái này, ha ha ha, thằng nhóc đó hết thuốc chữa rồi, bác đã sớm mặc kệ nó, ngày nào cũng bày ra bộ mặt không muốn nói chuyện, không đáng yêu một chút nào." Bác cả Lạc cười ha ha, vừa cười vừa oán giận đứa con nhà mình không đáng yêu, ai kêu Lạc Tử Hách từ nhỏ đã trưởng thành sớm giống như tên đầu gối, chưa bao giờ biết làm nũng cái gì, trước kia cảm thấy rất nghe lời, nhưng bây giờ cảm thấy không đáng yêu chút nào.

Lạc U cười trộm, ai kêu tính tình anh cả nhà cô cứ như vậy làm gì, chỉ có điều nói đến vấn đề tình cảm, Lạc U không thể tránh khỏi nghĩ tới người phụ nữ Lạc Linh khiến cô chán ghét kia, ánh mắt cô hơi lóe lên sự lạnh lẽo, cô đã có quyết định.

Lạc U lại cùng bác cả và ba cô hàn huyên mấy câu rồi rời khỏi phòng sách, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi một cái tin nhắn đi, nội dung là cái gì, đương nhiên là không ai biết, nhưng tới lúc trời tối, có chuyện xảy ra khiến trên dưới biệt thự nhà họ Lạc tất cả mọi người đều biết. Chuyện là Lạc Linh ngủ lại biệt thự nhà họ Lạc, nửa đêm giống như nhìn thấy ma, ở trong phòng ngủ của mình hét ầm lên, sau đó cứ mặc đồ ngủ mà vọt ra khỏi phòng, tri hô to có ma khiến tất cả mọi người trong nhà họ Lạc đều thức dậy.

Đương nhiên là Lạc U cũng có nghe thấy, nhưng cô không có hành động gì cả, chỉ nờ nụ cười gần rồi ngủ tiếp, bây giờ chỉ là mới bắt đầu mà thôi, cô đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn cho Lạc Linh, vẫn còn tiếp tục mang thức ăn lên để chiêu đãi, hy vọng cô ta kiên trì lâu một chút.

Biệt thự nhà họ Lạc là nhà chính, các thành viên trong nhà họ Lạc đều có phòng riêng ở đây, nhưng hầu hết bọn họ có nhà riêng ở ngoài, chỉ khi có dịp lễ tết hay muốn về biệt thự ở thì mới về đây thôi, Lạc U lười về nhà nên quyết định ngày hôm sau bữa tiệc thọ yến mới quay về nhà trọ của mình. Còn Lạc Linh vốn là định ở lại biệt thự nhà họ Lạc chơi mấy ngày, lại vội vã rời đi, cũng không có gì quan trọng, bởi vì cô ta cứ liên tục bị giật mình dậy trong lúc đang ngủ, sau đó lại giống như nhìn thấy ma rồi hét ầm lên, nhưng trên thực tế, mọi người tìm kiếm mấy lần cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Lạc Linh ở cùng nhà với bác cả nhà họ Lạc, bình thường bác cả Lạc cùng Lạc Tử Hách đều ở trong bộ đội, trong nhà ngoài người giúp việc chỉ có mình bác gái cả ở nhà, bác gái là một người phụ nữ vô cùng lý trí, thấy tình huống của Lạc Linh như vậy, phản ứng đầu tiên là dẫn Lạc Linh đi gặp bác sĩ, mặc dù Lạc Linh không muốn, nhưng sau hơn nửa tháng làm âm ỉ, Lạc Linh vẫn phải đi theo bác gái Lạc đến bệnh viện, trước hết là khám ở khoa tâm thần,

sau đó lại đến khoa tâm lý, cuối cùng liên tục uống thuốc hơn nửa năm, nhưng tình trạng không có một chút chuyển biến tốt, ngược lại hiện tượng mất ngủ cùng cảm xúc lo âu càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, cả người gầy đi mấy ký, vừa nhìn đã biết người bệnh.

Chỉ là những chuyện này tạm thời không nằm trong phạm vi quan tâm của Lạc U, cô giao chuyện của Lạc Linh cho mấy cấp dưới xử lý, còn cô quay lại đoàn làm phim, bắt đầu quay bộ ‘Bỏ phu được phu’!

Mã An ở đoàn làm phim biểu hiện rất chuyên nghiệp, trong trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, cơ hồ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ chỉ cần là chuyện ông ta có khả năng, ông ta đều không bỏ qua. Mã An là đạo diễn có kinh nghiệm, nhưng bộ phim truyền hình ‘Bỏ phu được phu’ lần này lại vượt qua phạm vi kinh nghiệm của ông ta, điều này dù sao cũng khiến Mã An có chút khẩn trương, nhất là bộ phim được Lạc U coi trọng, cộng thêm có rất nhiều người đón chờ, áp lực từ bên ngoài khá lớn, Mã An cảm mình có hơi hộp cũng bình thường thôi.

Lạc U là nữ chính bộ phim này, vai nam chính là diễn viên Tề Tử Huy đã vào nghề được gần mười năm, một người bây giờ có thể nói là nghệ sĩ mới nổi đình đám, còn một người thì danh tiếng sự nghiệp đang lên đỉnh điểm, hơn nữa đội hình diễn viên phụ cũng rất hoành tráng, ông vua màn ảnh Vân Nham, diễn viên nhỏ mới nổi Lạc Đình, ngọc nữ thanh thuần thể hệ mới Đồng Nhiễm, ngoài ra, còn đội hình diễn viên khách mời vô cùng cao cấp, hầu như đều là nhân vật có tiếng tăm trong làng giải trí, ví dụ như ca sĩ đang lên Khúc Diệc, kể từ sau lần anh ta biểu diễn cùng Lạc U thì bắt đầu hợp tác với cô, còn có ngôi sao điện ảnh và phim truyền hình Trịnh Đồng, đã từng nhận giải nam phụ tốt nhất, Sở Phi Phi đến từ công ty Tâm Tinh, vân vân và vân vân.

Trong số đó có người vì nể mặt Lạc U nên tới, cũng có người do Lạc Học Tâm sắp xếp, nhưng trên thực tế bản thân bộ phim truyền hình này cũng rất có sức hút, một khi lên sóng cũng có thể nâng tầm tên tuổi của bọn họ.

Cảnh quay đầu tiên là của nam nữ chính, sau khi Lạc U sống lại thì phát hiện tất cả mọi thứ đều thay đổi, xung quanh trở về lúc cô trốn ra khỏi hoàng cung thì gặp được nam chính, lúc hai người gặp nhau vô cùng nhếch nhác, hơn nữa cực kỳ cảnh giác xung quanh, có đầy người mai phục trong rừng rậm, hai người buộc phải hợp sức tiêu diệt bọn họ, bản lĩnh của nữ chính không tệ, mà bản lĩnh của nam chính cũng không kém, xử lý xong mấy người đuổi theo, bọn họ cùng nhau chạy vào sâu trong rừng.

Cảnh quay này là ngoại cảnh, Mã An đã sớm xác định địa điểm quay, lúc Lạc U tới tất cả mọi người đã bắt đầu hóa trang, Lạc U cũng không làm chậm trễ thời gian, vừa thay quần áo vừa trang điểm, rất nhanh đã hoàn thành.

Trước khi bắt đầu diễn, tạo hình của các diễn viên đều đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần thay đồ nên rất nhanh, Lạc U đã thay bộ đồ hiện đại của mình thành quần áo cổ đại, bắt đầu cuộc hành trình về cổ đại của cô, sau khi Lạc U đứng ở vị trí, khí chất liền hoàn toàn thay đổi.

Có chút dè dặt lo sợ, có chút nặng nề không biết phải làm sao, lại còn mang theo sự quyến rũ không thể chối từ, chỉ mới trong nháy mắt mà Lạc U đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật.

Mã An đặc biệt hài lòng với biểu hiện của Lạc U, bất luận xem qua bao nhiêu lần, Lạc U cũng không cần tốn nhiều sức lực đã có thể hạ gục ông ta, khiến ông ta không khỏi cảm thán, Lạc U được sinh ra là để làm diễn viên.

Chỉ là sự hài lòng của Mã An rất nhanh chóng đã biến thành đau đầu, kỹ thuật diễn của Lạc U không có bất cứ vấn đề gì, nhưng bạn diễn của cô thì không như vậy.

"Tề Tử Huy! Hai người mới vừa gặp nhau thôi, hơn nữa cậu còn bị đuổi giết, ánh mắt nhìn cô ấy phải tràn đầy cảnh giác, cậu nhìn lại xem bây giờ cậu đang nhìn cô ấy bằng ánh mắt gì!" Liên tục quay ba lần, Mã An không nhìn được mà phàn nàn.

Tề Tử Huy có chút xấu hổ, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi đạo diễn Mã, tôi sẽ chú ý."

Diện mạo của Tề Tử Huy có vẻ buồn buồn, giữa hai lông mày còn hơi nhíu lại giống như rất ưu tư, giống như bây giờ anh ta đang lo lắng nói xin lỗi thì càng khiến người nhìn có cảm giác đáng thương cho anh ta, bộ dạng hoảng hốt u buồn cực kỳ điển hình, cũng vô cùng thích hợp hình tượng vai nam chính của bộ phim này, chỉ có điều, mặc dù kỹ thuật diễn của anh ta rất tốt, nhưng khi diễn cùng Lạc U lại có chút thua kém, ánh mắt nên hoảng sợ thì lại không giống đang sợ lắm, lại có chút ngưỡng mộ cùng khâm phục hết sức rõ ràng, khiến Mã An nhìn mà thấy nhức đầu, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tề Tử Huy có thể có cơ hội như bây giờ, hoàn toàn là nhờ sự trợ giúp của Lạc U, cũng giống như các diễn viên khác được vào đoàn làm phim này nhờ Lạc U, bọn họ cực kỳ kính nể và hâm mộ Lạc U, nhất là lúc đối mặt với cô, loại cảm giác tôn sùng từ tận đáy lòng, thật sự rất ảnh hưởng đến sự phát huy kỹ thuật diễn của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Hội Chiêu Đãi Ký Giả 1

Editor: shizuka nguyên

Tiếp tục quay chụp, Lạc U đi vào trong rừng, sau khi Mã An hô bắt đầu, cô mới cẩn thận mang theo vẻ mặt cảnh giác đi ra từ phía sau cây, đến khi cảm

giác được tiếng bước chân thì nhanh chóng tránh về phía sau thân cây, mà lúc này Tề Tử Huy trong vai hoàng tử bị đuổi giết lại bỏ chạy đến đây, đứng lúc ngã nhào xuống cái cây che ở phía trước Lạc U.

Lạc U cảm giác được tiếng bước chân cách đó không xa, lúc nhìn thấy một người đàn ông toàn thân đầy máu vô cùng nhếch nhác trước mặt, thì do dự một chút nhưng vẫn đưa tay ra trợ giúp, mà cũng chính vào lúc này, Tề Tử Huy trong vai nam chính đứng dậy, đúng lúc đối mặt với ánh mắt của Lạc U!

Ánh mắt của Tề Tử Huy cần phải hoang mang và cảnh giác, cậu cũng cố gắng hết sức diễn đạt loại ánh mắt này ra, chỉ là khi cậu nhìn về phía Lạc U, vẫn không thể tránh khỏi việc rũ ánh mắt xuống, có loại cảm giác không dám nhìn thẳng vào Lạc U.

"Cát! Tề Tử Huy, cậu phải nhìn Lạc U, một người xa lạ xuất hiện ở trước mặt cậu, chẳng lẽ cậu lại còn sợ không dám nhìn thẳng à? Vai diễn của cậu là hoàng tử, cho dù có là hoàng tử bị đuổi giết thì vẫn phải có khí phách!" Mã An rất không hài lòng, giọng nói lại dương cao thêm mấy độ.

Tề Tử Huy bị nói đến mức tắt tiếng, cậu biết là mình làm không tốt, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện người đối diện với cậu là Lạc U, thì tim cậu lại đập rộn lên, không thể như bình thường được.

Nhưng đúng vào lúc này, Lạc U bị NG đến bốn lần với Tề Tử Huy lại mở miệng nói chuyện, "Cậu sợ tôi à?"

Ánh mắt Tề Tử Huy nhìn cô quá mức né tránh, ngay lần đầu tiên đối diện cô đã phát hiện ra rồi, nhưng nghĩ sau khi quen rồi thì sẽ sửa được, nhưng đã NG đến lần thứ bốn rồi, mà chàng thanh niên này vẫn chưa dám đối mặt với mình, điều này làm cho Lạc U cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

"Xin lỗi, chị Tiểu U, em, em..." Tề Tử Huy vô cùng sốt ruột muốn giải thích một chút gì đó, nhưng nói đến cuối cùng, lại vẫn không có cách nào giải thích được, cậu cũng muốn diễn tốt, lại càng không muốn Lạc U bị mình liên lụy, nhưng lúc nào cũng diễn một cách mất tự nhiên, làm cậu hận không thể tát cho mình hai cái, rõ ràng là muốn làm tốt nhất, rõ ràng là muốn làm cho người này thừa nhận mình, nhưng bây giờ cậu lại phá vỡ hết, thật là vô dụng.

"Đừng căng thẳng quá, cũng không cần giải thích, tôi cũng không ăn thịt người, nghỉ ngơi một lúc đi, chút nữa sẽ tiếp tục." Sau khi Lạc U nói một câu này xong rồi quay về phía Mã An nói gì đó, nói xong thì lập tức đi sang một bên nghỉ ngơi, mặc dù ở phim trường đều do đạo diễn chỉ đạo, nhưng ở đây rõ ràng là do Lạc U chỉ đạo.

Mã An bất đắc dĩ đành phải vẫy tay một cái, quay cảnh đầu tiên này lại khó khăn nhất như vậy, anh ta thật sự có chút lo lắng, nếu như sau này cứ tiếp tục phát triển như thế... Gương mặt Mã An khóc lóc thảm thiết, như thể đã dự đoán được khó khăn sau này.

Lúc Lạc U nghỉ ngơi nhưng vẫn suy nghĩ về vấn đề của Tề Tử Huy, sắc mặt của Tề Tử Huy không đẹp chút nào, cố gắng nghiên cứu kịch bản nhưng lại không có tác dụng gì cả, thỉnh thoảng nhìn lên Lạc U một cái rồi lại dời đi rất nhanh, dáng vẻ kia cực kỳ giống một con thỏ nhỏ nhất gan nhưng lại không nhận được lòng hiếu kỳ rất nặng của mình.

Lạc U có chút bất đắc dĩ một lần nữa đứng lên rồi đi tới bên người Tề Tử Huy, nhưng không nói gì cả, mà trực tiếp vươn hai tay ra nâng đầu Tề Tử Huy lên, rồi trực tiếp nhìn chằm chằm Tề Tử Huy.

Tề Tử Huy bị dọa sợ, cả người đều không có phản ứng nhìn Lạc U, khoảng cách gần như thế, như vậy trắng ra đường nhìn, Tề Tử Huy có loại yếu vụng roi cảm giác.

"Tiểu, Tiểu U, U, chị..." Tề Tử Huy lắp ba lắp bắp mãi một cái xung hô đến một lúc sau mới nói xong.

"Tôi có mấy con mắt hả?" Lạc U hỏi, vấn đề có chút kỳ lạ.

"Hai." Tề Tử Huy ngơ ngác đáp, đáp xong vẫn không phản ứng lại được là vì sao Lạc U lại hỏi vấn đề này.

"Mấy cái mũi?" Lạc U tiếp tục hỏi.

Lúc này cuối cùng Tề Tử Huy cũng phản ứng lại được một chút, có chút lúng túng muốn tránh né tầm mắt của cô, tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, quả thật đã làm cho cậu ngại cả người.

Nhưng rõ ràng Lạc U không có ý định bỏ qua cho Tề Tử Huy dễ dàng như vậy, hai tay vẫn vô cùng cố chấp và cường thế cố định ở trên đầu Tề Tử Huy, làm cậu phải nhìn thẳng vào mình.

"Trả lời vấn đề của tôi đi." Lạc U vô cùng kiên trì nói lại một lần nữa.

"Một, một, chị Tiểu U, xin lỗi, em, em sẽ cố gắng." Đối mặt với sự kiên trì của Lạc U, Tề Tử Huy chỉ có thể lựa chọn trả lời vấn đề một cách đáng hoàng.

Truyện chỉ được đăng tại -editor: shizuka nguyên

"Mấy cái miệng?" Lạc U vẫn không có ý dừng lại, tiếp tục hỏi.

"Một cái." Giọng nói Tề Tử Huy giảm xuống thấp hơn, không thể cúi thấp đầu được, nhưng ánh mắt vẫn có thể dời đi, Tề Tử Huy ngoại trừ lúng túng ra thì chỉ còn dư lại cũng chỉ có áy náy, tất nhiên cậu sợ Lạc U tức giận rồi.

"Hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng, người bình thường có cái dạng gì, thì tôi có cái dạng đó, cậu cần gì phải sợ tôi chứ?" Rốt cục Lạc U cũng

buông lỏng tay ra, Tề Tử Huy không nhận được lui về sau hai bước, sau khi nghe thấy lời nói của Lạc U, lại đột nhiên cảm thấy có chút tủi thân.

Đúng, cô có hai con mắt một cái mũi một cái miệng như người bình thường, nhưng lại có cảm giác không giống người bình thường đó nha! Tề Tử Huy tủi thân nghĩ, nhưng không dám nói ra, chỉ là trải qua một chuyện như thế, nên sự kính nể của Tề Tử Huy đối với Lạc U đã giảm xuống mấy phần, cảm giác giữa hai người cũng hài hòa hơn một chút.

"Không cần sợ tôi đâu, nên diễn thế nào thì cứ diễn như thế ấy đi, cậu là do tôi đề cử, cậu đừng nên diễn không tốt làm mất mặt mũi của tôi đó." Trên thực tế Lạc U khá là có lòng tin đối với Tề Tử Huy, cho dù bây giờ Tề Tử Huy vẫn còn có chút trúc trắc, nhưng lại có tiềm lực vô hạn, không lâu sau trong tương lai, tất nhiên sẽ trở thành người được chọn làm ảnh đế, cô không tin ảnh đế tương lai sẽ thua ở chỗ này.

"Chị đây là đang cho em áp lực đó, em vốn đã rất căng thẳng rồi mà." Tề Tử Huy cười khổ một cái, cậu cũng không muốn làm không tốt rồi làm mất mặt mũi của Lạc U.

Lạc U lại không thêm đề ý, cô vỗ vai Tề Tử Huy như một vị tiên bối, đang quay về phía vãn bối nói: "Làm cho tốt nha, có áp lực mới có động lực, tôi vẫn chờ cậu cầm một giải ảnh đế về cho tôi đó, đừng để cho tôi thất vọng nha."

Nơi mà Lạc U và Tề Tử Huy nói chuyện là ở vị trí chính giữa chỗ quay phim, hầu như tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chú về chỗ này, nên cuộc nói chuyện giữa hai người lập tức bị mọi người nhìn ở trong mắt, ngay lập tức trên mặt của mọi người lại đều tăng thêm một chút vẻ mặt kỳ lạ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ là vì có sự cổ vũ của Lạc U, hoặc cũng là vì bị Lạc U tạo áp lực, hoặc là vì lần tiếp xúc ngắn ngủi này đã làm hai người có thêm một chút ấn ý, sau khi nghỉ ngơi thì tiếp tục quay phim, trạng thái của Tề Tử Huy rõ ràng đã khá hơn nhiều, chỉ cần quay hai lần, thì lập tức qua cảnh một, làm mọi người không nhận được thờ phào nhẹ nhõm, quay một cảnh bị NG hơn mười lần cũng là chuyện bình thường, biểu hiện của Tề Tử Huy bây giờ, có thể nói đã là không tệ lắm rồi.

Tiếp đó đoàn phim đều quay các tình tiết ở trong rừng, quay cả một ngày Lạc U cũng mệt mỏi không chịu được, về đến nhà tắm một cái thì lập tức ngủ luôn.

Ngày thứ hai Lạc U bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cầm điện thoại di động lên nhìn xuống biểu thị ở trên màn hình, là điện thoại của Lý Hoành Vũ, lại nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến năm giờ, Lạc U nhận điện thoại nói câu đầu tiên là: "Nói đi, có chuyện gì à."

"Có scandal của em và Tề Tử Huy bị đăng lên báo, ảnh chụp rất tồi, bài báo là của một tòa soạn nhỏ, ý của anh là lập tức phong tỏa mấy tin tức này, nên muốn hỏi ý kiến của em một chút xem sao?" Bình thường nếu nghệ sĩ có scandal như vậy thì đều do người đại diện xử lý, nhưng mà tình huống ở chỗ Lạc U lại hết sức đặc thù, đây là lần đầu tiên có scandal như vậy bị đăng lên báo, Lý Hoành Vũ cũng không xác định được Lạc U có ý gì, cho nên mới gọi điện thoại đến trước để hỏi ý kiến một chút.

Lạc U trầm mặc ba giây đồng hồ suy tư vấn đề, ngay lúc Lý Hoành Vũ cho rằng cô sẽ đồng ý cách nói của mình, thì lại nghe thấy Lạc U nói: "Không cần phong tỏa tin tức, để cho bọn họ truyền đi đi."

"Hả? Không cần phong tỏa à? Mặc dù lấy danh tiếng của em bây giờ không sợ scandal như vậy xuất hiện, nhưng đó không phải là sự thật, còn chưa phải muốn gặp báo thật là tốt, dù sao nhiều ít vẫn sẽ có một ít ảnh hưởng." Rõ ràng Lý Hoành Vũ không quá tán thành quyết định của Lạc U, mặc dù scandal cũng là một loại phương thức làm bóng tên tuổi, nhưng rõ ràng Lạc U căn bản không cần dùng phương thức này để làm mình hot, cho nên scandal như vậy không có ích gì với Lạc U cả, nếu như vậy, vì sao không phong tỏa chứ? Chẳng lẽ muốn mượn cơ hội này nâng Tề Tử Huy à?

Nghĩ tới đây, về mặt Lý Hoành Vũ không khỏi trở nên lạnh lẽo, nếu như nói loại scandal này không có lợi gì cho Lạc U, như vậy lại có ích rất nhiều đối với Tề Tử Huy, anh vẫn luôn nghĩ ngờ rất cuộc là ai phải làm như vậy, dù sao ở hiện trường không có ký giả, như vậy người đưa tin rõ ràng là chụp ở trong đoàn phim rồi truyền đi, nhưng bây giờ lại không khỏi có chút nghi ngờ Tề Tử Huy.

"Buổi chiều anh mở một buổi chiều đài ký giả ở Tâm Tinh, đến lúc đó tôi sẽ đích thân giải quyết." Về mặt Lạc U cũng rất lạnh lẽo, đúng là cô quyết định không phong tỏa tin tức này, nhưng đây không có nghĩa là cô sẽ không truy cứu, cô đã xuất đạo được một năm rưỡi, hầu như không có truyền thông công khai đưa tin về tin tức tiêu cực của cô, hoặc là thỉnh thoảng có một hai người như vậy nhưng rất nhanh đã bị phong sát, nhất là sau khi cô nổi tiếng, đây vẫn là lần đầu tiên có tòa soạn báo dám bóp méo sự thật như thế, chỉ dựa vào một bức ảnh, mà đã dám viết loạn cả lên, nếu như cô không mượn cơ hội này giết gà dọa khỉ một chút, thì chẳng phải đã lãng phí cơ hội có người tự đưa tới cửa một cách vô ích hay sao!

Sau khi cúp điện thoại, Lạc U rất nhanh đã liên lạc với cô út Lạc, sau khi nói mấy câu thông báo thì lại liên lạc cho thành viên đội thân vệ của cô, sau đó tất cả mọi người lập tức bắt đầu hành động.

Cùng ngày, rất nhiều người quan tâm đến báo chí giải trí đều nhìn thấy tin tức đầu tiên như vậy: U công chúa nắm tay tiểu thị tươi mới nổi, nam nữ chính tái hiện tình cảm lưu luyến ở trường quay!

Sau đó báo chí khó bán của tòa soạn báo này, trong nháy mắt đã trở thành bài báo bán chạy nhất trong ngày hôm đó, không có chuyện một trong gì cả! Có người nói lượng tiêu thụ trong ngày hôm đó đã vượt trên tổng lượng tiêu thụ trong một tuần lễ bình thường, không thể nói là không thần kỳ được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Định* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hội Chiêu Đãi Ký Giả 2

Editor: shizuka nguyên

Ngay tại lúc càng ngày có càng nhiều người biết tin tức này, đồng thời bị truyền càng ngày càng khoa trương, thì chuyện Lạc U mời ký giả dự buổi họp báo cũng được truyền ra ngoài, rất nhiều truyền thông đang chờ Lạc U đáp lại lập tức chen chúc đùn tới, gấp rút chờ đợi câu trả lời của Lạc U.

Nhưng mà ở trong này vẫn có một hiện tượng rất là kỳ lạ, theo lý mà nói nếu như tin tức của một tờ báo đủ đặc biệt và đủ oanh động, vậy thì các nhà truyền thông giải trí khác cũng sẽ đưa tin theo ở ngay trong ngày hôm đó, nhưng trên thực tế, mặc dù càng ngày có càng nhiều người biết tin tức này của Lạc U, được truyền bá rất nhiều trên internet, nhưng truyền thông và các trang web lớn trong nước, trên phía chính phủ lại hầu như không có bất kỳ tin tức tiêu cực nào, hoàn toàn giữ vững một loại trạng thái bình tĩnh kỳ lạ, mà đây cũng thuộc về công lao của cô út Lạc.

Buổi chiều là buổi chiêu đãi ký giả, buổi sáng Lạc U vẫn đang quay phim ở đoàn làm phim, bầu không khí trong đoàn làm phim có chút kỳ lạ, Tề Từ Huy lại luôn mang một bộ muốn nói lại thôi, Lạc U có chút không nhìn được nữa, chủ động đến tìm Tề Từ Huy nói: "Muốn nói cái gì thì nói ra đi."

"Xin lỗi chị Tiểu U, tôi không biết sẽ xảy ra loại chuyện như thế này, tôi có thể tham dự buổi chiêu đãi ký giả vào buổi chiều được không, tôi có thể làm sáng tỏ chuyện này ở trước mặt tất cả mọi người, chị chỉ đang giúp tôi mà thôi, đều là vấn đề của tôi, hại chị bị làm phiền." Rõ ràng về mặt tuổi tác Tề Từ Huy lớn hơn Lạc U mấy tuổi, nhưng lúc này lại đang tủi thân nhận sai như một đứa bé, hôm qua cậu vẫn còn đang mừng rỡ khi được Lạc U đến gần và cô vũ, nhưng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, làm cậu cực kỳ áy náy.

"Đây không phải là lỗi của cậu, chăm chú quay phim đi, tôi sẽ xử lý." Tiểu Tiêu đã truyền đến kết quả do thành viên đội thân vệ điều tra, chứng thực nơi phát ra tấm hình này là của một trợ lý nhỏ ở trong trường quay, chụp trộm rồi đi bán cho tòa soạn báo kia, không có chút quan hệ nào với Tề Từ Huy cả, Lạc U là một người rất lý trí, tất nhiên sẽ không đi làm mấy chuyện ghen chó đánh mèo kia, huống chi chuyện này cũng không đáng kể chút nào.

Mặc dù Tề Từ Huy được an ủi, nhưng vẫn cảm thấy rất áy náy, nhưng mà cậu chỉ là một người thấp cổ bé họng nên dù có muốn làm cái gì thì cũng đều lực bất tòng tâm, sáng nay nếu như không phải có người của đoàn làm phim bảo vệ, thì cậu thiếu chút nữa đã bị ký giả ăn sống nuốt tươi luôn rồi, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm cậu xuất đạo, gặp phải ký giả điên cuồng như vậy, chỉ là loại truy đuổi và chú ý như vậy, cậu thà không muốn còn hơn.

Tề Từ Huy là một người rất có tiềm lực, nhưng cá tính lại rất không thích hợp phát triển ở trong giới giải trí, nếu không thì đã không lẫn lộn mười năm mà vẫn không có bao nhiêu danh tiếng, lại còn chỉ có thể diễn một vài vai không tính là vai phụ nữa chứ, nhưng ngay cả như vậy, Tề Từ Huy cũng không có ý định thay đổi nguyên tắc của mình, cậu lại càng chưa từng nghĩ tới chuyện dùng quy tắc ngầm để trèo lên trên, nếu như không phải gặp được Lạc U, thì rất có thể cậu sẽ cứ yên lặng như vậy, một mực lẫn lộn ở tầng thấp nhất trong giới giải trí.

Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

Cho nên về công về tư, Tề Từ Huy đều rất biết ơn Lạc U, bây giờ gặp phải chuyện như vậy, làm cậu vẫn luôn cảm thấy đây là do lỗi của mình.

"Thật xin lỗi, lại mang phiền toái đến cho chị rồi." Tề Từ Huy ủ rũ cúi đầu.

Lạc U có chút buồn cười lắc đầu, nhớ lại kiếp trước lúc Tề Từ Huy được chọn làm ảnh đế, cái loại khí thế đường hoàng, tự tin của người ở bên trên này, mỗi một động tác gợn tay nhắc chân đều toát ra lực hấp dẫn, không một cái nào không biểu hiện ra sự kiêu ngạo và thành công người của đàn ông này, nhưng thật không ngờ, sống lại kiếp này, lại có thể nhìn thấy một mặt yếu ớt như vậy của người đàn ông này, quả thật là có chút thú vị nha.

Lạc U phát hiện hình như mình đã tìm được một trò chơi mới rồi, đó chính là đào móc một mặt ngây ngô, ngây ngô, ấu trĩ, nghèo túng, hoặc là dễ thương ở hiện tại của những người sẽ thành công trong tương lai kia, tóm lại là rất thú vị, Lạc U quyết định phải bảo tồn những hình ảnh quý giá này cho thật tốt, đợi đến lúc sau khi những người này thành công thì sẽ lấy ra làm tiền lãi cho bọn họ, nhất định có thể bán được một giá tốt, cái này đều là lịch sử đen vỏ cùng thê thâm đậm máu đỏ nha.

Lạc U cúi đầu nghĩ một chút thì lập tức cảm thấy vui sướng trong lòng, về phần suy nghĩ phức tạp của Tề Từ Huy, xấu hổ, cái này không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Buổi chiều tại phòng họp của công ty giải trí Tâm Tinh, các ký giả truyền thông lớn tề tụ ở đó, trái một vị miệng lưỡi nổi tiếng, phải một vị ký giả nổi danh, tụ chung một chỗ thì đúng là nói không hết chuyện, trao đổi tin tức chỉ là thứ hai thôi, đa số là đang thảo luận về đề tài có liên quan đến Lạc U, nhất là về sự kiện scandal lúc này, tất cả mọi người đều đang suy đoán thái độ của Lạc U, theo lý mà nói một cái scandal như vậy cũng không đến mức mở một buổi họp báo chiêu đãi ký giả long trọng thế này nha, cho nên rất nhiều người đều đang suy đoán, đây có phải là màn mở đầu của việc công khai thừa nhận hay không.

Nhưng mà đa số ký giả vẫn đang duy trì một loại thái độ hoài nghi, dù sao mọi người đều đi một chuyến này rồi, nên rất rõ ràng từng con đường cong queo trong chuyến đi này, mặc dù bức ảnh bị đưa ra ngoài ánh sáng kia rất dụ người suy nghĩ sâu xa, nhưng trên thực tế chỉ cần có chút ánh mắt là có thể phát hiện đây chỉ là tác dụng của việc mượn góc chụp, về phần rốt cuộc quan hệ của hai người là như thế nào, có quan hệ thật sự gì hay không, hay là cố ý làm cái gì đó, thì quả thật phải xem thái độ của người trong cuộc.

Lúc Lạc U có mặt thì đã muộn một chút thời gian, tất cả mọi người không thể ngồi yên chờ nổi, vừa nhìn thấy Lạc U một cái thì hai mắt sáng lên bắt đầu đến hỏi.

"Lạc tiểu thư, cô mở cuộc họp báo chiêu đãi ký giả là muốn làm sáng tỏ quan hệ của cô và Tề tiên sinh đúng không? Bên ngoài đều đang truyền tin hai người là người yêu, cái này là thật sao?"

"Lạc tiểu thư, đối với lời đồn cô đang nói chuyện yêu đương với Tề Tử Huy Tề tiên sinh ở bên ngoài, cô có cảm nghĩ gì đối với cái này không?"

Các ký giả không ngừng đưa ra các câu hỏi, Lạc U cũng không để ý, mãi cho đến khi ngồi ổn ở vị trí của mình, mới khẽ nâng mắt lên, rồi đảo qua từng người ở đây, mà cũng không biết vì nguyên nhân gì, hễ là người bị ánh mắt sâu thẳm của cô nhìn qua, thì sẽ lập tức yên tĩnh lại, như là đột nhiên bị cố định lại vậy đó, đúng là vô cùng kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hội Chiêu Đãi Ký Giả 3

Editor: shizuka nguyên

Đợi đến lúc hiện trường hoàn toàn an tĩnh lại, thì Lạc U mới lạnh lùng mở miệng nói: "Lần này tôi mở cuộc họp báo chiêu đãi ký giả vì muốn công bố ba chuyện, chuyện thứ nhất, tôi và Tề Tử Huy không phải là quan hệ người yêu, chúng tôi là bạn bè, cũng là đối tượng hợp tác, tôi hy vọng sau này các vị không nên tiếp tục quan tâm một cách thái quá đến chuyện này nữa; chuyện thứ hai, đối với tòa soạn báo đã đưa tin đồn không thật về tôi và Tề Tử Huy lần này, tôi sẽ thực hành kế hoạch thu mua, trong vòng một tháng, các vị sẽ không bao giờ nghe thấy tên của tòa soạn này nữa, nếu bọn họ dám truyền bá tin tức không thật với công chúng, như vậy thì phải gánh chịu hậu quả của việc đã làm sai; một chuyện cuối cùng, tôi muốn nói cho các vị chính là, tôi là một nghệ sĩ, nhưng tôi cũng có ** và điểm mấu chốt của tôi, tôi không thích scandal, không thích tất cả những suy đoán không phù hợp với sự thật, lại càng không thích có một vài truyền thông quan tâm tôi một cách quá phận, nếu như sau này còn tiếp tục xuất hiện những tin tức gì đó mà tôi không thích, như vậy thì xin các vị cứ làm tốt công tác chuẩn bị hậu quả bị tôi truy cứu đi."

"Buổi họp báo đến đây kết thúc, mời các vị quay về đi." Lạc U đứng lên, từ đầu đến cuối toàn là một mình cô nói, sau đó không thèm nhìn mọi người ở đây bị cô chấn đến mức lạng ngắt như tờ, dưới sự hộ tống của Lý Hoành Vũ, mang theo một thân khí lạnh rời đi.

Sau khi Lạc U rời đi tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều trở nên sôi trào, trên mặt của mỗi một ký giả truyền thông đều mang một loại vẻ mặt không thể tin được, trong miệng của rất nhiều người ở đây đều đang lẩm bầm rôt cuộc đây là chuyện gì vậy hả, cái cô Lạc U này đúng là kiêu ngạo quá đi mất, này này kia kia... Dù các loại ngôn ngữ.

Không phải là năng lực chịu đựng của các bạn ký giả quá thấp, mà thật sự là cách làm của Lạc U đã vượt qua năng lực tiếp nhận của người bình thường rồi đó, không phải là bọn họ chưa từng gặp được minh tinh kiêu ngạo như vậy, cấp bậc ảnh đế ảnh hậu cũng rất bình thường, cho dù có là minh tinh cấp bậc quốc tế thì thỉnh thoảng cũng sẽ liên lạc một chút, nhưng mà, có ai từng thấy dạng nào như Lạc U thế này chưa?

Kiêu ngạo, cuồng vọng, cường thế, bá đạo, lập tức các loại lời bình tương tự đều rơi vào trên người của Lạc U, nhưng không có một nhà truyền thông nào dám đưa tin tất cả mọi chuyện ở đây ra, lại càng không có người nào dám công khai nói xấu Lạc U, đối với loại cách làm công khai uy hiếp truyền thông này của Lạc U, mặc dù các nhà truyền thông rất buồn bực, nhưng vẫn không khỏi không ghen lại được, Lạc Học Tâm và Lạc U song kiếm hợp bích, cho dù không có thế lực khác ủng hộ ở phía sau, nhưng cũng đủ cho các nhà truyền thông sợ hãi, ít nhất không có một nhà truyền thông nào dám nhảy ra nói mấy câu tự tìm đường chết vào thời điểm này.

Ngay tại lúc Lạc U tiến hành họp báo chiêu đãi ký giả, thì thành viên đội thân vệ của Lạc U cũng đã bắt đầu động tác, không tốn sức chút nào thu mua tòa soạn báo kia, dưới sự điều khiển của thiên tài kinh tế Nguyên Tư, chỉ trong mấy ngày mà tòa soạn báo kia đã lập tức biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, trở thành đối tượng không may để Lạc U giết gà dọa khỉ.

Mà một chiêu giết gà dọa khỉ này của Lạc U khá là hữu hiệu, ít nhất rất nhiều năm trong tương lai, những tin tức liên quan tới Lạc U hầu như sẽ không có bất kỳ tin tức tiêu cực nào, lại càng không cần phải nói đến các scandal nào cả, đó căn bản là không thể có.

Nhưng những lời nói của Lạc U trên buổi họp báo, mặc dù các nhà truyền thông đã châm chước bỏ qua và không trực tiếp đưa tin ra ngoài, nhưng lại không biết bị ai truyền lên trên internet, ngay lập tức các loại lời đồn và đánh giá về Lạc U đã chiếm cứ vị trí trang đầu của các trang web lớn, gần như là còn được người ta quan tâm hơn so với scandal của Lạc U và Tề Tử Huy.

Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

Các fan hâm mộ của Lạc U đối với biểu hiện của Lạc U hầu như đều dùng kinh diễm để hình dung, nói là U công chúa nên khí phách như thế, khí phách quá mê người, không nhận được thét chói tai về phía máy tính ở trong nhà, bày tỏ lại càng yêu U công chúa hơn nữa.

Về phần nhóm antifan của Lạc U, lại nói Lạc U kiêu ngạo tự mãn, nói Lạc U quá mức phách lối, nói Lạc U căn bản không xứng làm thiên sứ an giấc, quả thật chính là một ác ma thiết huyết, dù sao các loại cổ tình đánh giá thấp này, Lạc U cũng không để ở trong lòng, mà ngược lại còn bị hơn một nghìn vạn fan hâm mộ của Lạc U cho ăn pháo nổ, nổ đến mức thương tích đầy mình không dám ra ngoài gặp người nữa.

Mà nhóm công chúng bình thường lại là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí(*), không có nhiều đề tài liên quan đến Lạc U cho lắm, nhưng vẫn luôn tồn tại

các cuộc thảo luận về đề tài tính cách của Lạc U, Lạc U cũng chưa từng che giấu việc cô có một chút bản tính cường thế lạnh lùng như vậy, khán giả hoặc nhiều hoặc ít cũng biết được một chút, mà bây giờ nhìn thấy đáng về Lạc U công khai cảnh cáo các nhà truyền, thì vẫn có chút năng lực chịu đựng.

(*) Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí: Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí – tức là cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận và đánh giá khác nhau.

Mà ở trong đủ loại đám người, phải nói mâu thuẫn nhất chính là người cùng ngành trong giới giải trí, làm một minh tinh, đó là vừa sợ ký giả lại vừa cần ký giả, minh tinh và ký giả được coi như là loại tồn tại hỗ trợ lẫn nhau, rất nhiều ký giả được xưng là ông vua không ngại, một cây bút một bãi báo của bọn họ thậm chí có thể quyết định việc sống còn của một minh tinh, cho dù có là minh tinh đại bài thì cũng không muốn đắc tội với một ký giả, lại càng không cần phải nói là đắc tội với một nhà truyền thông, thậm chí là đắc tội với toàn bộ truyền thông!

Rất nhiều minh tinh có đủ loại hăm dọa kị hận đối với cách làm như thế của Lạc U, không những Lạc U làm như vậy, mà sau khi làm xong lại còn không xảy ra chút chuyện nào cả, đây mới là chỗ làm cho bọn họ vừa bội phục lại vừa ghen tỵ đó.

Về phần Lạc U, lúc này cô đã về đến studio, như thể chuyện ở bên ngoài không có chút quan hệ gì với cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Kết Giao Bạn Bè

Editor: shizuka nguyên

Lạc U trở lại đoàn làm phim tiếp tục quay phim, nhưng mà bây giờ trong đoàn làm phim đã ít đi một nhân viên trợ lý, hơn nữa từ nay về sau người này sẽ không còn được xuất hiện có ở trong giới showbiz nữa, đám bán ảnh chụp của Lạc U ảnh cho tòa soạn báo, chỉ bị đánh mất một phần công tác thật ra đã là xử phạt rất nhẹ rồi đó.

Đầu tháng sáu thủ đô đã rất là nóng, nhiệt độ không khí trong trường quay cũng có chút cao, nhưng biểu hiện của các diễn viên đều rất tốt, tiến độ rất nhanh, quay phim rất thuận lợi, cho nên tâm tình của mọi người đều rất tốt.

Lạc U vừa mới quay xong một cảnh đi ra nghỉ ngơi, Tiểu Tiêu lập tức báo cáo chuyện Tang Dư Ninh gọi điện đến, suy nghĩ một chút thấy đã lâu rồi mình không liên lạc với Tang Dư Ninh, nên Lạc U lập tức gọi lại.

"Tiểu U, nếu như mình không liên lạc với cậu, thì có phải cậu sẽ quên mình luôn không hả?" Giọng nói của Tang Dư Ninh rất khó chịu, cô chưa từng thấy đối tác nào chả có tí trách nhiệm gì như Lạc U cả, chuyện gì cũng giao cho cô đi làm, ngay cả hỏi cũng không thèm hỏi một câu, chỉ chờ lấy tiền, thật sự là quá bất nạt người khác rồi đó!

"Sao có thể chứ, mình vẫn chờ cậu kiếm tiền cho mình mà." Lạc U là một đứa bé rất thành thật, cho nên cô lựa chọn ăn ngay nói thật, sợ dĩ vãng tới Tang Dư Ninh và liên hệ hợp tác với Tang Dư Ninh, không phải vì muốn cô ấy kiếm tiền cho mình sao, làm sao có thể quên được chứ.

"Cậu đây là roi tiền vào trong mắt à, chỉ biết kiếm tiền, tối hôm nay có thời gian không, đi ra ngoài tụ họp một chút đi, buông lỏng một chút với mấy người bạn." Tang Dư Ninh cười mắng một câu, nói ra mục đích mình tìm Lạc U.

"Buông lỏng một chút à? Làm cái gì?" Lạc U lập lại hai chữ thả lỏng này, lại thấy có chút thú vị, gần đây cô vẫn luôn bận rộn công tác, đúng thật là không có hoạt động giải trí gì cả, thỉnh thoảng có vài người bạn tìm đến, cô cũng không có tâm tình gì, những người bạn ăn chơi trước kia, trải qua một chút khảo nghiệm ở kiếp trước, cô đã sớm không muốn gặp lại nữa rồi.

"Đi ăn, nếu không thì cậu muốn làm gì?" Câu hỏi phía sau của Tang Dư Ninh rất có thâm ý, Lạc U rất nổi tiếng ở trong giới thượng lưu của thủ đô, cái gì có thể chơi thì đều dám chơi, nhưng mà từ sau khi Lạc U bước vào giới showbiz, thì rất ít truyền ra tin tức như thế, hình như Lạc U cũng không tham gia vào các loại tụ họp trong giới thượng lưu ở thủ đô nữa, cho nên bây giờ Tang Dư Ninh hỏi như vậy, cũng là muốn khơi dậy mấy cái lời đồn từ rất lâu trước đây.

Về phần Lạc U đã từng chơi những gì, vậy thì có chút phức tạp, Lạc U không thích rượu thuốc lá, nhưng rất thích một vài thứ gì đó kích thích, ví dụ như đua xe, lại ví dụ như đánh bạc, thỉnh thoảng còn có thể xem một vài loại biểu diễn gì gì đó, hứng thú có chút rộng rãi.

Nhưng đó chỉ là Lạc U của trước kia, Lạc U bây giờ đã không còn là đứa bé chỉ thích hưởng thụ các loại kích thích kia nữa, linh hồn của cô đã sớm trở nên rất trưởng thành, ít nhất đã rất lâu không còn muốn làm mấy cái hoạt động kích thích này nữa rồi.

Tang Dư Ninh nghĩ đến Lạc U trước kia, bản thân Lạc U làm sao không phải như thế chứ, một cảnh tượng có chút xa lạ hiện lên trong đầu, ngược lại làm cho Lạc U có một loại cảm giác mình đã già rồi.

"Đã đặt xong chỗ nào chưa?"

"Nhà hàng riêng của Bách gia, cậu có biết không?" Một trong những nhà hàng riêng nổi tiếng nhất thủ đô, người bình thường thì ngay cả cửa còn không thể nào vào được, nhưng người như Lạc U lại không thể không biết.

"Đương nhiên." Lạc U còn nhớ mình thích ăn nhất là món Bách Phụng Triều Hoàng kia, mặc dù giá cả có đắt một chút, nhưng mùi vị lại vẫn rất tốt.

Buổi tối hôm đó, lúc Lạc U đi đến căn phòng đã được đặt trước, thì bên trong đã có ba người ngồi đó, Tang Dư Ninh, Lưu Phàm và Triệu Duyệt, đều là những người mà Lạc U đã gặp, lên tiếng chào lẫn nhau, mặc dù đã không gặp nhau một đoạn thời gian, nhưng cảm giác vẫn còn rất tốt.

Cảm giác của Lạc U đối với Lưu Phàm và Triệu Duyệt đều tốt, cũng nhận định hai người này là người đáng để kết giao ở trong lòng, nhưng mà cảm giác bây giờ khi nhìn thấy hai người, hình như lại có chút không giống lần trước.

Nói như thế nào đây, cô chỉ cảm thấy xung quanh hai người này có rất nhiều bong bóng màu hồng bao vây nha!

"Hai cậu đang yêu nhau hả?" Lạc U hỏi không chút khách khí, nói trúng hồng tâm.

Lưu Phàm và Triệu Duyệt cùng ngăn người ra, sau đó một người thì nở nụ cười hài lòng, còn một người thì nở nụ cười ngượng ngùng, không nói gì, nhưng lại dùng nụ cười để trả lời.

"Các cậu thế này là yêu sớm đó." Lạc U trêu chọc nói, nhưng trong lòng lại nghĩ, đáng về hai người này ở chung với nhau, lại rất xứng đôi nha.

"Ai nói, mới không có đâu đó, bọn mình chỉ là bạn bè bình thường thôi, Tiểu U đừng nên nói lung tung nha." Triệu Duyệt có chút xấu hổ giải thích, nhưng về mặt lại biểu đạt ý tứ hoàn toàn tương phản, vui vẻ nhìn Lạc U. Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

Tang Dư Ninh ở một bên cũng không nhịn được trêu ghẹo nói: "Ồi, nói vậy hay không nói vậy thì trong lòng một vài người đều biết nha, có đôi có cặp như vậy, để cho những kẻ độc thân như bọn mình biết sống thế nào đây hả."

"Độc thân á? Nghe nói người theo đuổi của cậu đã vượt hơn ba con số rồi đó, có phải bị mờ mắt rồi không hả?" Triệu Duyệt cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, trực tiếp chặn Tang Dư Ninh lại.

"Ồi, những cái này sao có thể so với nhà cậu được, không giống nhau nha." Tang Dư Ninh cũng không quan tâm, ngược lại còn lắc đầu giả bộ cảm khái nói, một bộ tiểu đại nhân, chọc mọi người nở nụ cười.

Bốn thanh niên chừng hai mươi tuổi nhạo báng lẫn nhau, mặc dù đề tài nói chuyện có chút vượt mức quy định, nhưng trên thực tế đa phần lại là cười đùa ầm ĩ với nhau, Lạc U cùng với bọn họ, cảm thấy hình như tâm lý tuổi tác của mình cũng trẻ ra vài tuổi, khoe miệng vẫn luôn mang theo một nụ cười vui vẻ, thỉnh thoảng nói ra hai câu trêu chọc ai đó, thỉnh thoảng còn có chút hài hước nho nhỏ, cho đến khi ăn xong bữa cơm này, quan hệ giữa bốn người đã trở nên hoà hợp hơn.

Sau khi ăn xong thì lại thay đổi mặt trận khác, bốn người không phải là người ham chơi, cũng không đi đến mấy chỗ lộn xộn gì đó, mà trực tiếp đi đến vườn hoa phía sau nhà hàng riêng của Bách gia, sau khi gọi một bình trà, thì lập tức bắt đầu nói chuyện đến một vài thứ hữu dụng.

"Tiểu U, thu nhập bình quân tháng này của công ty trang sức đã vượt hơn bảy con số, hợp tác với mình, không làm cậu thất vọng chứ." Tang Dư Ninh nhàn nhạt phẩm một ngụm trà, bắt đầu nói vào vấn đề chính của hôm nay.

Động tác của Lạc U cũng vô cùng ưu nhã phẩm một ngụm, rồi mới sâu kín hỏi: "Cậu muốn nói cái gì?"

"Ha ha, mình không quẹo cua nữa, Triệu Duyệt là bạn tốt nhất của mình, cô ấy cũng muốn làm ăn với chúng ta, bây giờ mở chi nhánh của U Bảo cũng không sai, cậu cảm thấy thế nào?" Tang Dư Ninh hỏi trắng ra, hợp tác với Lạc U rất thuận lợi, mặc dù Lạc U làm một bà chủ không có trách nhiệm, nhưng chỉ cần có thể kiếm tiền thì đó là đồng bọn hợp tác tốt nhất, mà chỉ cần có thể kiếm nhiều tiền hơn, để bạn tốt của mình tham dự vào, cũng là một chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Lời nói của Tang Dư Ninh làm Lạc U có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nhìn về phía Triệu Duyệt đang cười nhạt ở một bên, có chút không quá chắc chắn hỏi: "Cậu cảm thấy có hứng thú đối với thương nghiệp á?" Rõ ràng kiếp trước không phải như thế mà, cô không hy vọng vì mình xuất hiện, lại làm mất một nhân tài tinh anh giới tư pháp nha, phải biết rằng thành tựu tương lai của Triệu Duyệt ở trong giới tư pháp, đó là chuyện tuyệt đối không thể thay thế đó.

"Không thể nói là cảm thấy hứng thú, chỉ là không muốn quá mức dựa dẫm vào người nhà, đây có thể coi như là một loại thử nghiệm đi, mình không hiểu nhiều lắm, chủ yếu là muốn cảm nhận một chút." Triệu Duyệt nói thật, đám trẻ bọn họ như vậy, ngoại trừ việc muốn tự lực cánh sinh ra, còn lại thì quả thật không để bụng đến mấy việc kiếm tiền này cho lắm, chỉ vì cô thấy bạn tốt của mình kinh doanh, nên mới đột nhiên muốn thử một chút xem sao.

"Cũng tốt, vậy sau này chúng ta sẽ là đồng bạn hợp tác, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ, lấy trà thay rượu nhé." Lạc U nói xong thì lập tức nâng chén trà lên, uống một ngụm, vô cùng hào phóng.

Ba người còn lại cũng cười cùng uống một ngụm trà trong chén, đến tận lúc này, công ty trang sức U Bảo lại có thêm một vị đồng bạn hợp tác, mà cũng chính vì có Triệu Duyệt tham gia vào, nên sau này bất luận là chỗ của Lạc U, hay là chuyện có liên quan đến Tang Dư Ninh, chỉ cần là dính đến một chút tư pháp, thì đều có cố vấn chuyên môn, hơn nữa một đoàn thể nhỏ lấy Lạc U đứng đầu cũng vì vậy bắt đầu được thành lập, các loại nhân vật cao tầng tham gia vào, lại càng thành cơ sở vững chắc làm đế quốc của Lạc U trở nên bền chắc không thể phá được.

Mấy người vẫn luôn nói chuyện đến khuya mới lần lượt rời đi, Lạc U tự mình lái xe đi ra ngoài, lúc vừa muốn lên xe, thì có một chiếc xe dừng lại ở chỗ

cách cô không xa, sau đó một nam một nữ lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Người nam cô biết, là Trịnh Nghị Phong đã trở thành một tên phé nhân gầy gò, còn người phụ nữ kia cô cũng biết, là ca sĩ Triệu Gia Di đang hot hiện nay đã từng hợp tác với cô, Triệu Gia Di từng đảm nhận vai nữ phụ ở trong *Đệ Nhất Công Chúa*, không có nhiều cảnh quay cho lắm, nhưng tóm lại là có chút tiếp xúc.

Lạc U không nghĩ tới sẽ ở đụng phải hai người ở loại địa phương này, cảm nghĩ đầu tiên đó là, lại có một đóa hoa tươi cắm lên trên bãi phân trâu nữa rồi.

Lạc U còn chưa lên xe, mặc dù sắc trời đã có chút tối, nhưng đèn ở bãi đỗ xe rất tốt, nên kết quả là hai người gần như lập tức phát hiện ra sự tồn tại của Lạc U, sau đó sắc mặt của hai người đều trở nên có chút lúng túng.

"Tiểu U, trùng hợp như vậy, lại gặp được em ở đây, em cũng tới đây ăn cơm sao?" Lúc Trịnh Nghị Phong nói chuyện đồng thời còn lạng lẽ dờn cánh tay đặt ở trên lưng Triệu Gia Di đi sang chỗ khác.

Theo lý mà nói, Triệu Gia Di lớn hơn Trịnh Nghị Phong mấy tuổi, nên khi hai người đứng chung một chỗ hẳn là phải có sự chênh lệch rất lớn, nhưng trên thực tế, Trịnh Nghị Phong lại không có một điểm đáng về nào của một cậu bé mười bảy mười tám tuổi nên có, già nua tiều tụy vành mắt xanh đen vô cùng dày, da vàng như nền, về mặt chán nản, đứng chung một chỗ với Triệu Gia Di, đúng thật là không nhìn ra già ta là một người trẻ tuổi.

Lạc U không nói gì, Triệu Gia Di cũng có chút lúng túng mở miệng: "Tiểu U, đã lâu không gặp, em càng ngày càng đẹp nha."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Kết Giao Bạn Bè 2

Lúc Triệu Gia Di nói chuyện đồng thời còn quay sang nở nụ cười với Lạc U, mặc dù nụ cười có chút miễn cưỡng, nhưng lại không kéo ra khoảng cách giữa hai người như Trịnh Nghị Phong, ngược lại còn khẽ dịch chuyển về phía Trịnh Nghị thêm một chút.

Mờ ám giữa hai người Trịnh Nghị Phong và Triệu Gia Di cũng không tránh được ánh mắt của Lạc U, tâm tư của hai người cũng rất dễ nhìn ra một cách rõ ràng, một người là nữ minh tinh bị công tử nhà giàu chơi đùa, một người là công tử nhà giàu bị nữ minh tinh dán lên, một người là cái loại không muốn chịu trách nhiệm, còn một người là cái loại muốn liều chết quán lên không muốn buông tay, rất tục nhưng cũng rất thú vị.

"Chúc hai người có bữa tối ngon miệng." Thấy dáng vẻ của Trịnh Nghị Phong càng ngày càng tiều tụy, tâm tình của Lạc U lại càng trở nên tốt hơn, vậy tay không thèm để ý đến phản ứng của hai người, trực tiếp lên xe rồi đi, để lại hai người có chút không giải thích được.

Mà ở trên xe, Lạc U nhìn thoáng qua người đàn ông đang từ từ đi về phía tử vong kia lần cuối, trong lòng chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất: Hy vọng người đàn ông này còn có thể sống đến chín năm sau, cô còn muốn tự tay đẩy già ta từ cao ốc Kinh Hoa xuống nữa kia!

Vài ngày sau, lúc Lạc U đang quay phim, dư quang đảo qua lại nhìn thấy được một bóng người không nên xuất hiện ở nơi này, mà hình như người nọ cũng đã nhận ra ánh mắt của Lạc U, lại còn vẫy tay ra hiệu sự tồn tại của mình, Lạc U cố nén tâm tình kinh ngạc để hoàn thành cảnh quay này, sau đó mới ra hiệu với Mã An muốn nghỉ ngơi một lúc rồi đi tới trước mặt người đàn ông đó.

"Tại sao anh lại ở chỗ này?" Lạc U không ngờ lại gặp được người đàn ông này ở chỗ trường quay như thế này.

"Đương nhiên là tới thăm em rồi." Đông Phương Du vẫn cười vô cùng ôn nhu, vừa nói vừa lấy ra một cái khăn giấy, lau mấy giọt mồ hôi trên trán cho Lạc U.

Những người quen biết với Đông Phương Du đều thấy Đông Phương Du là một người rất dịu dàng hiền hoà, anh luôn mang theo nụ cười ấm áp, làm cho người ta có loại cảm xúc như gió mùa xuân, nhưng người nào mà hiểu rõ Đông Phương Du, thì biết người đàn ông nhìn như rất dịu dàng này cũng không dễ đến gần như vậy, nụ cười của anh như đang mang một tầng màu sắc tự vệ rất dày, nếu như không nhìn thấy được nụ cười chân thật, thì căn bản không có cách nào đi vào thế giới của anh.

Bản thân Đông Phương Du cũng rất hiểu mình, duyên với người khác vô cùng tốt, bạn bè trong giới rất rộng, nhưng trên thực tế người có thể thật sự gọi là bạn tốt thì lại rất ít, mà người có thể làm cho anh cảm thấy hứng thú muốn chủ động đi đến kết bạn thì lại càng thưa thớt hơn nữa, có lẽ nói một cách chuẩn xác hơn, hình như từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào như thế xuất hiện, ngoại trừ cô gái trước mắt này.

Đông Phương Du cảm thấy rất hứng thú với Lạc U, loại hứng thú này đã xuất hiện từ lúc còn chưa nhìn thấy Lạc U, ban đầu anh nghe nói đến cô thông qua lời nói trong miệng của Lạc Tử Hách anh trai Lạc U, Lạc gia có một công chúa nhỏ cực kỳ kỳ lạ và thông tuệ, chỉ là tính tình có chút kiêu ngạo, có chút cường thế, bá đạo lại có chút cổ chấp, làm cái người làm anh trai như Lạc Tử Hách rất không có cảm giác thành tựu, bởi vì không có gì có thể chăm sóc được em gái cả.

Sau đó không biết bắt đầu từ lúc nào, trong miệng của một vài người bên người Đông Phương Du cũng từ từ bắt đầu xuất hiện cái tên Lạc U này, lúc Lạc Tử Hách nói đến Lạc U thì lại càng lộ ra dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, mà từ ngữ hình dung cũng đổi thành một đồng loại càng làm cho người ta kinh

ngạc hơn nữa, như là công chúa ưu nhã, phong thái không có gì sánh kịp, nhân khí không ai bằng.

Đông Phương Du không phải là một người nhẹ dạ cả tin, lại càng không phải là một người dễ tin tưởng lời đồn của truyền thông, thế nhưng sau khi anh nghe được ca khúc "Tặng bạn một giấc ngủ yên" của Lạc U, thì lại không thể kiềm chế được mà hăm sâu vào trong tiếng ca của Lạc U, rồi cũng tin luôn các loại lời đồn về Lạc U.

Sau đó Đông Phương Du lại như một fan hâm mộ nhỏ bắt đầu sưu tập các loại tin tức về Lạc U, các bộ phim Lạc U từng diễn anh cũng đã từng xem qua, quảng cáo mà Lạc U từng quay anh cũng không bỏ qua, lúc Lạc U có buổi biểu diễn lại còn tự mình đi đến cổ vũ, bây giờ trong phòng ngủ của anh vẫn còn đang cất giấu hai cái album của Lạc U và đủ loại đồ vật có liên quan đến Lạc U.

Cho nên, hôm đó khi anh nhìn thấy Lạc U ở trong bữa tiệc sinh nhật của bác Lạc, thì tâm tình của anh thật sự cực kỳ kích động, chỉ là anh vẫn luôn không am hiểu việc biểu đạt tâm tình của mình, năng lực tự kiềm chế cũng vô cùng ưu tú, nên mới có thể giống một người xa lạ, tự giới thiệu mình với Lạc U, sau đó nói chuyện với Lạc U.

Nói chuyện với nhau càng nhiều, hiểu biết của Đông Phương Du đối với Lạc U lại càng nhiều, sau đó anh cũng càng kinh ngạc hơn, khi đó anh đã nghĩ, thì ra mấy bài báo tuyên truyền của truyền thông vẫn khá là đơn giản, các loại ưu điểm của Lạc U đâu phải là truyền thông là có thể hiểu hết được.

Thông minh, ưu tú, ánh mắt rất đặc biệt, học thức phong phú, rất có tu dưỡng, đánh giá của Đông Phương Du đối với Lạc U là cực cao, có lẽ vẫn không thể nói đây là mến mộ, nhưng đây tuyệt đối là kính phục, đáng về này của Lạc U lần đầu tiên làm anh có ý muốn chủ động đi gặp gỡ.

"Tôi rất vinh hạnh." Mặc dù có chút kinh ngạc khi thấy Đông Phương Du lại đến tham ban cô, nhưng Lạc U vẫn cảm thấy rất là vui vẻ.

"Em trả lời như vậy, anh cũng rất vinh hạnh, anh và bạn bè gặp mặt ở gần đây, nghe nói em đang quay phim ở gần chỗ này, nên tới xem một chút, quản lý của em rất nghiêm nha, anh phải đi cửa sau mới vào được đó." Đông Phương Du giải thích qua loa một chút, chủ yếu là anh không muốn làm cho Lạc U thấy anh quá mức đường đột, không chào hỏi trước mà đã đến nhìn bạn bè, đôi khi là kính hi, nhưng đôi khi lại là quấy rối, Đông Phương Du là một người rất hiểu lễ nghĩa, vì vậy đây là lần đầu tiên mạo muội tới chơi như vậy đây.

"Đi cửa sau à? Đông Phương cũng quen biết người ở trong giới showbiz sao?" Lạc U gọi Đông Phương Du là Đông Phương, tên của hai người bọn họ đồng âm nhưng không giống chữ, vậy nên cứ gọi là Đông Phương tiện hơn một chút. "Không gọi là anh Đông Phương được sao? Anh lớn hơn Tiểu U đó nha, anh làm gì có bạn nào trong giới showbiz chứ, chỉ là tìm cô út Lạc giúp anh vào thôi mà." Đông Phương Du có chút bất mãn với cách xưng hô của Lạc U với mình, anh rất muốn có một em gái đó, nhất là một em gái nhỏ thông minh xinh đẹp như Lạc U, rất dễ thương nha.

"Tâm lý tuổi tác của tôi cũng lớn hơn anh nha, anh có phải nên gọi tôi một tiếng chị Tiểu U không hử?" Lạc U mới không cần gọi Đông Phương Du là anh trai đâu đó, tâm lý tuổi tác của cô đã là người hơn hai mươi tuổi, gọi một người nhỏ hơn mình là anh trai, thì thật sự rất có áp lực đó.

"Em đây có phải là đang chơi xấu không đó, không muốn gọi anh là anh như vậy à? Nhưng nếu gọi tên cũng tốt, chúng ta kết giao bạn bè cũng rất tốt." Mặc dù có chút tiếc nuối nhỏ nhỏ, nhưng Đông Phương Du vẫn còn rất vui vẻ với thái độ không bài xích của Lạc U, theo anh biết, Lạc U cũng không phải là một người có thể dễ dàng ở chung như vậy đâu đó, chỉ là điểm này, hai người bọn họ lại vô cùng giống nhau.

Hai người đứng ở trong trường quay trò chuyện với nhau, nên hầu như tất cả mọi người xung quanh đều đang lén lút nhìn bọn họ, tất nhiên bọn họ cũng nhận thấy được, nhưng chả có ai thèm để ý, cho dù là Lạc U hay là Đông Phương Du, bọn họ đều đã quen với tầm mắt của người bên ngoài rồi, người khác muốn nhìn thì cứ nhìn đi, dù sao cũng không thể thu lệ phí được nhỉ.

Mã An cũng không ngừng nhìn lén, nhưng mà suy nghĩ của anh ta rõ ràng không giống như người bình thường, thừa dịp lúc hai người trò chuyện rất ăn ý, thì Mã An cũng xông tới vô tình hay cố ý hỏi một câu: "Tiểu U, đây là bạn của em à? Chưa từng thấy ở trong giới giải trí, không biết có hứng thú diễn một vai ở trong phim hay không, ngoại hình rất được đó nha."

Mã An đây là thấy cái mình thích là thêm, ngoại hình của Đông Phương Du có loại hơi thờ cổ điển, rất phù hợp với hình tượng của một vài nhân vật trong bộ phim này, nếu như đồng ý đến diễn một vai khách mời, thì đó là chuyện rất là tốt nha, trong bộ phim truyền hình này có rất nhiều vai, còn có một vài vai không quá quan trọng vẫn chưa xác định được kia kia.

Lạc U không có ý kiến, nhưng cô lại thấy Đông Phương Du rõ ràng sẽ không đồng ý, Đông Phương Du là một người rất khiêm tốn, nhìn như ôn hòa, nhưng lại không thích cùng người khác qua lại cho lắm, chứ đừng nói chỉ là diễn trò cho mọi người xem.

Quả nhiên Lạc U còn chưa mở miệng, thì Đông Phương Du đã nở nụ cười từ chối, "Cảm ơn đạo diễn, tôi không quá thích hợp để diễn xuất lắm đâu, thời gian cũng rất bận rộn, nên sẽ không có thời gian để diễn, làm phiền anh rồi."

Thái độ của Đông Phương Du rất thành khẩn, nhưng rõ ràng lời nói đều là mớ hỗn độn, Mã An cũng hiểu rất rõ, cho nên cũng không nhiều lời nữa, nở nụ cười tạm biệt.

Lạc U và Đông Phương Du lại nói chuyện qua loa với nhau vài câu, thì Đông Phương Du lập tức nói tạm biệt, anh biết Lạc U bề bộn nhiều việc, đến gặp rồi bắt chuyện với nhau thậm chí còn xác nhận quan hệ bạn bè, cái này như vậy cũng đã đủ rồi, Lạc U cũng không giữ lại, nở nụ cười nói tạm biệt lại với Đông Phương Du, rồi lại vui đầu vào việc quay phim thêm lần nữa.

Chuyện Đông Phương Du thăm ban không có đăng báo, nhưng có rất nhiều người trong đoàn làm phim thấy một màn như vậy, nên truyền đến truyền đi không được mấy ngày, chuyện bên người Lạc U có một người bạn nam giới vô cùng nho nhã đã bị truyền ra làm cho mọi người đều biết, sau đó lại dần lên trên người Lạc U, ngay sau Lạc U và Diệp Văn Thần, Lạc U và Hàn Nhạc Dương, Lạc U và Tề Tử Huy, thì lại thêm một đề tài của Lạc U với một bạn nam giới thần bí, nên lập tức có người bắt quai đặc biệt tính toán một chút cho Lạc U, thì phát hiện, giới ạ, thì ra bên người U công chúa của chúng ta

đã có không ít hộ hoa sứ giả, nhưng không biết người nào mới là chân mệnh thiên tử của U công chúa đây nha?

Sau khi Lạc U nhìn qua các comment trên bài viết thì bày tỏ rất là xoắn xýt, không biết tại sao trẻ con bây giờ lại thích mấy loại bát quái này chứ, cái gì mà hộ hoa sứ giả, cái gì mà chân mệnh thiên tử, bản thân cô cũng không nghĩ tới đó có được không hả.

Thời gian quay phim càng ngày càng gấp rút, thời tiết cũng càng ngày càng nóng, đoàn làm phim bỏ phu được phu đoàn được quan tâm cũng càng ngày càng nhiều, rất nhiều ký giả đào lỗ từ sáng sớm đến tối ở bên ngoài đoàn làm phim, mà đoàn làm phim cũng không làm cho những ký giả này thất vọng, ngoại trừ chờ một phiếu của diễn viên chính Lạc U ra, thỉnh thoảng còn gặp được một vài diễn viên có danh tiếng cực lớn đến làm khách mời hữu nghị, hết vị thiên vương này, lại đến vị ảnh hậu kia, làm cho các phóng viên nhìn hoa cả mắt, liên tục không nhìn được mà thét chói tai một lần.

Tin tức mỗi ngày của đoàn làm phim bỏ phu được phu hầu như đều không có cùng nội dung được coi thành đầu đề rồi đăng ở trên các nhà truyền thông khác nhau, thành viên của đoàn làm phim cũng sẽ thường xuyên nhận được phỏng vấn của các ký giả, mặc dù Mã An không có quay được quá nhiều bộ phim, nhưng là một đạo diễn rất có năng lực, cùng lúc quay phim ở đoàn làm phim, thì đã thông qua các loại thủ đoạn bắt đầu hoạt động tuyên truyền bộ phim này rồi, thành viên của đoàn làm phim bắt đầu chia nhau thông báo lên trên rất nhiều tiết mục, gia tăng tỷ số làm đoàn làm phim đưa ra ánh sáng nhiều hơn.

Lạc U đối với chuyện này bày tỏ rất là hài lòng, nhưng mà bản thân cô cũng không có suy nghĩ đến phương diện này, cho nên cô vẫn duy trì cái loại này khiêm tốn đường hoàng này của mình, cho dù được nhân dân cả nước chú ý, thì cô cũng không đăng một thông báo nào lên cả, không tiếp nhận yêu cầu phỏng vấn của ký giả, vẫn quay phim theo ý mình, không để ý đến áp lực của các phương diện truyền thông chút nào.

Đối với chuyện này, rất nhiều người cảm thấy cực kỳ tiếc nuối, fan của Lạc U lại càng gọi tên Lạc U mỗi ngày, cực kỳ hy vọng thỉnh thoảng Lạc U sẽ tiếp nhận một hai bài phỏng vấn, để mọi người có thể tháo ra được nỗi khổ tương tư này, mặc dù tỷ số hấp thụ ánh sáng của thần tượng nhà mình cực cao, cái tên lại còn thường xuyên xuất hiện ở trên các bài báo truyền thông, nhưng lại không có tự thân đi tương tác, làm cho những fan hâm mộ đều cảm thấy không đủ mùi vị đó nha.

Đám người cô út Lạc và Lý Hoành Vũ cũng đều nhằm vào tình huống như vậy để nói chuyện với Lạc U, sau đó Lạc U cũng nghiêm túc tự hỏi mình, mặc dù vẫn không có dự định chấp nhận phỏng vấn, nhưng lại mở một tài khoản weibo ở trên trang web lớn nhất trong nước, hơn nữa còn chuyển lời đến các nhà truyền thông, để cho bọn họ tuyên truyền cho fan hâm mộ của mình biết, nếu sau này muốn biết động thái mới nhất của cô, thì cứ vào ngày weibo mà xem.

Các fan hâm mộ của Lạc U đối với chuyện này quả thật là mừng rỡ như điên, chưa đến một ngày, số lượng fan trên weibo của Lạc U đã đột phá hơn nghìn vạn, vô cùng kỳ diệu.

Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Ngoại Cảnh Ở Nông Thôn (1)

"A, mau nhìn xem, nữ thần vừa đăng một tấm hình mới, trời ạ, lại còn là ảnh của bộ phim mới nữa, đáng vẽ nữ thần cầm roi thật là bá đạo, quá vô địch, cô ấy chính là nữ vương độc nhất vô nhị trong lòng tôi đó."

"Cái gì, hình cầm roi, mau cho tôi xem với."

"Tôi cũng muốn xem, cho tôi xem cho tôi xem."

Trên chiếc xe quân dụng chạy đến Vân Nam, một đám lính mặc đồ rằn ri, vừa hưng phấn kêu, vừa tranh đoạt cái laptop duy nhất trên xe, bọn họ đang trên đường đi báo cáo, không có đang thi hành nhiệm vụ, kỷ luật cũng nói lỏng hơn nhiều, lãnh đạo cho bọn họ được giải trí một chút, để bọn họ có thể nghỉ ngơi, mà lúc này, phần lớn người trên xe dường như đều đang chú ý tới cùng một chuyện.

Sắc mặt Diệp Văn Thân khó coi, không phải anh tức giận, cũng không phải hối hận, chỉ là trong lúc bất chợt anh cảm thấy hình như mình có chút ngu ngốc, rõ ràng là nữ vương của một mình anh, vậy mà anh lại để nữ vương của mình tiến vào Làng Giải Trí, bây giờ thấy những người người hâm mộ chen lấn tôn thờ Lạc U, Diệp Văn Thân tức giận lúc đầu mình thật rất ngu ngốc.

Diệp Văn Thân có chút không thoải mái, hình ảnh nữ vương Lạc U cầm roi, tại sao anh không phải là người đầu tiên được nhìn thấy? Nếu như anh vẫn luôn ở cạnh Lạc U, có phải cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này hay không? Anh thật sự rất nhớ rất nhớ Lạc U, nhưng bây giờ anh không thể trở về bên cạnh cô, anh còn có rất nhiều chuyện phải làm, chỉ có cố gắng khiến bản thân mình trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ nữ vương bệ hạ độc nhất vô nhị trong lòng anh.

Bên trong xe mọi người vẫn đang cãi và lẫn nhau chỉ vì Lạc U, thậm chí còn bởi vì laptop quá nhỏ, có vài người không thấy được mà đánh nhau, thành viên bộ đội đặc chủng ai cũng đều lợi hại như nhau, mà bọn họ đánh nhau cũng chỉ vì được nhìn hình Lạc U lâu hơn một chút.

Bây giờ Lạc U cũng được coi như thần tượng quốc dân rồi, mặc dù fan của cô phần lớn là nhỏ tuổi hơn, nhưng nhìn chung tuổi của cô cũng không lớn hơn bọn họ quá nhiều, hơn nữa Lạc U cũng có người hâm mộ ở độ tuổi trung niên, giọng hát của Lạc U so với kỹ thuật diễn của cô còn lợi hại hơn.

Mà giữa nhóm người đang cãi vã, Diệp Văn Thần có vẻ hết sức trầm mặc, anh chỉ yên lặng ngồi cạnh cửa sổ suy nghĩ chuyện của mình, nghĩ tới khoảng cách xa xôi giữa mình với cô gái nhỏ, nghĩ tới cử chỉ nhũn nhũn hay nụ cười của cô, nghĩ tới từng câu từng chữ cô nói, nghĩ đến sau này sẽ có một ngày anh quay về bên cạnh cô, lần lượt đuổi tất cả những người muốn đến gần cô đi.

Giữa tháng bảy, Lạc U vừa vội vàng quay bộ phim Được Phu Bỏ Phu, vừa vội vàng cùng Tang Dư Ninh và Triệu Duyệt mở chi nhánh mới của U Bảo, thành phố Bắc Kinh rất lớn, chi nhánh U Bảo cách cửa hàng mẹ khoảng hai giờ lái xe, nằm bên trong một trung tâm mua sắm, đây cũng là nội dung trong kế hoạch phát triển U Bảo của Tang Dư Ninh, dưới sự đồng ý của Lạc U, bước kế tiếp của công ty trang sức U Bảo chính là đi vào các trung tâm mua sắm lớn, vẫn là nhãn hàng cao cấp, cửa hàng có thể không lớn lắm, nhưng cực kỳ sang trọng và tinh tế.

Mặc dù Lạc U chỉ cần bỏ tiền đầu tư, nhưng vẫn xuất hiện ở buổi lễ khai trương, hơn nữa không một chút keo kiệt biến mình thành nhân viên tuyên truyền, cô đăng ảnh chụp chi nhánh U Bảo lên mạng, hơn nữa cũng không ngại công khai mình cô đồng kiêm nhà thiết kế, vẫn là câu nói kia, Lạc U là một thương nhân, đôi khi, Lạc U cũng không ngại thương nghiệp hóa bản thân mình, đây cũng là một cách để biểu hiện giá trị của cô.

Cũng vì vậy, Tang Dư Ninh cùng Triệu Duyệt trực tiếp quyết định để Lạc U đảm nhiệm vai trò làm đại sứ thương hiệu cho trang sức U Bảo, hơn nữa còn dự định quay quảng cáo và thực hiện chiến lược marketing, đây cũng là chỗ sơ sót của bọn họ, lúc đầu cho rằng hàng cao cấp không cần quảng cáo quá mức rộng rãi, nhưng nghĩ lại, khách hàng mua không nổi là chuyện của họ, có mua hay không cũng không sao, nhưng phải biết đến.

Đối với chuyện này Lạc U biểu hiện rất rộng rãi, không có nề hà làm đại sứ thương hiệu U Bảo, mình quảng bá cho sản phẩm của mình, cái này gọi là nước phũ sa không để chảy ruộng ngoài.

Lạc U chia sẻ một vài thiết kế trang sức của mình lên mạng, những người hâm mộ đều khen ngợi thiết kế của cô rất đẹp và sang trọng, nhưng đồng thời cũng bày tỏ cảm xúc rất bất đắc dĩ và tức giận, thiết kế của Lạc U ít nhất cũng có giá sáu con số, khiến bọn họ chỉ có thể nhìn chứ không mua nổi, thật sự khiến bọn họ rất đau lòng.

Lạc U nhìn bọn họ bình luận cảm thấy rất thú vị, nhất là có mấy bình luận rất hài hước, lúc nào cũng kèm theo cái mặt cười đang chảy nước miếng, giống như nhìn thiết kế của cô mà thèm thường chảy nước miếng, vừa ngây ngô vừa đáng yêu.

Tấm ảnh được lan truyền mấy ngày sau, trên thị trường lặng lẽ bắt đầu xuất hiện các loại hàng nhái, lúc đầu Lạc U còn chưa biết, đến một buổi tối cô đăng nhập Microblogging, liền phát hiện rất nhiều độc giả gửi tin nhắn cùng ảnh chụp màn hình, sản phẩm trên ảnh cùng với thiết kế của cô giống nhau đến 90%, Lạc tức giận đăng trạng thái.

(Tôi không thể nào ngăn cản mọi người mua hàng nhái, nhưng tôi thật sự không thích nhìn thấy mấy mẫu hàng nhái này xuất hiện, tôi sẽ cố gắng thiết kế những sản phẩm thích hợp để mọi người đều mua, nếu mọi người yêu thích, có thể mua ở trang web chính thức của U Bảo, cho nên xin đừng dùng mấy thứ hàng nhái này làm ảnh hưởng tâm tình của tôi.)

Lạc U đăng xong dòng trạng thái này lên thì thoát ra, sau đó liền gọi điện thoại cho Tang Dư Ninh, đơn giản nói mấy câu, xác định thời gian ngày mai gặp rồi cúp máy.

Ngày hôm sau, Lạc U tự mình đến trụ sở U Bảo, Tang Dư Ninh, Triệu Duyệt cùng với mấy nhà thiết kế cũng đã đến đông đủ.

"Dự định của tôi là thiết kế một số sản phẩm làm bằng bạc rồi bán trên Internet, đây là bản vẽ, Dư Ninh, cô và Triệu Duyệt làm đi, thành lập một trang web bán hàng trên mạng, sau này cũng có thể áp dụng cho những sản phẩm khác, bây giờ Internet càng ngày càng phát đạt, mua hàng qua mạng cũng sẽ trở thành thói quen, chúng ta phải cập nhật cho kịp xu thế." Tầm nhìn của Lạc U đương nhiên là vượt qua bối cảnh hiện tại, mặc dù bây giờ mua hàng qua mạng vẫn còn ở giai đoạn mới phát triển, nhưng mười năm sau mua hàng qua mạng vô cùng phổ biến, hành động lần này của Lạc U, cũng coi như là đi trước thời đại, lợi dụng trí nhớ của mình vì mình tương lai mà mở ra một cánh cửa mới.

"Trang web bán hàng? Mặc dù không phải chuyện gì phức tạp, nhưng cô xác định là sẽ có khách hàng sao?" Triệu Duyệt còn chưa rõ lắm về chuyện thiết kế của Lạc U bị sập chếp, hỏi ra vấn đề trong lòng mình, thời điểm này mua hàng qua mạng vẫn còn có chút mới mẻ.

"Có khách hàng hay không cũng không cần phải lo, người hâm mộ của Tiểu U hơn ngàn vạn, chỉ cần Tiểu U đồng ý quảng bá, thì tuyệt đối không có vấn đề gì." Tang Dư Ninh đã biết kế hoạch của Lạc U, đối với sức hút của Lạc U, cô ấy vô cùng yên tâm.

"Đương nhiên là do tôi làm người phát ngôn rồi, sản phẩm của chúng ta hàng đẹp giá thấp, hơn nữa còn là do tôi tự mình thiết kế, cho dù bán cho ai cũng đều là sản phẩm đáng mua, cho nên tôi làm như vậy, một phần nguyên nhân chính là muốn bày tỏ lòng biết ơn đối với người hâm mộ, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không bán thiết kế của mình với giá rẻ đâu." Lạc U thực sự nói thật, không phải cô kiêu ngạo, mà là cô vẫn luôn rất coi trọng thiết kế của mình, từng mẫu thiết kế đều là tâm huyết của cô, bán đại trà không phải là mục tiêu mà cô hướng đến, chẳng qua nếu có thể dựa vào đó để hồi đáp người hâm mộ, Lạc U cũng nguyện ý.

Lạc U không thường xuyên tiếp xúc gần gũi với người khác, kiếp trước thành danh cũng không có giao lưu nhiều với người hâm mộ, nhiều lắm cũng chỉ là ký vài chữ ký, nhưng kiếp này, đương nhiên là Lạc U đã thay đổi, thông qua Microblogging cùng Post Bar, Lạc U cảm thấy những người hâm mộ của mình hình như cũng dễ thương hơn, có vài fan cuồng bình luận khiến cô không tự chủ mà bật cười, vừa có thể giảm áp lực, lại khiến tâm tình cô rất thoải mái.

"Tiểu U, cô càng ngày càng nổi tiếng rồi, với lại công ty tôi cũng có mấy sản phẩm cần người phát ngôn, hay là nhờ cô có được không?" Tang Dư Ninh xúc động nói, cảm giác Lạc U cho cô ấy vẫn luôn rất cao ngạo, bây giờ thấy Lạc U càng lúc càng rộng rãi, trong lòng có chút cảm khái.

"Nể tình chúng ta là bạn bè, phí quảng cáo có thể giảm cho cô 20%, cô có đồng ý thuê tôi không?" Bấy giờ giá đề mời Lạc U làm người phát ngôn đã lên đến con số nghìn vạn, hơn nữa cô còn thuộc vào nhóm có tiền cũng không mời được..., kể từ khi Lạc U nổi tiếng đến bây giờ, trừ sản phẩm của mình ra, cô cũng chỉ là người phát ngôn cho một nhãn hàng thời trang nữ thôi, những công ty khác muốn mời Lạc U làm đại sứ thương hiệu đều bị Lạc U từ chối, mà giá trị của Lạc U cũng càng ngày càng cao, thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với một số diễn viên nổi tiếng.

"E hèm, hay là thôi đi, công ty nhà tôi cấp bậc quá thấp, thuê mấy diễn viên mới nổi là được rồi, hình tượng của cô chủ Lạc vẫn là nên để cho công ty lớn dùng đi, chứ chúng tôi thật sự kham không nổi." Tang Dư Ninh bày tỏ vẻ mặt kham không nổi, giá trị của Lạc U quá cao, sản phẩm của công ty bọn họ cũng không thích hợp với đại sứ thương hiệu quá nổi tiếng như vậy.

"Tiểu Ninh, lỡ ông nội Tang mà nghe cô nói như vậy, ông ấy sẽ rất mất hứng, công ty nhà cô mà nhỏ, vậy mấy công ty nhỏ của người ta chắc thành hàng quán lẻ đường hết mất." Triệu Duyệt luôn rất thích đả kích Tang Dư Ninh, hai người đi chung với nhau có cảm giác rất ăn ý.

Lạc U cùng các cô cười đùa mấy câu rồi rời đi, cả đoàn làm phim còn đang chờ cô vào làm việc nữa.

Cuối tháng bảy, sản phẩm làm bằng bạc do Lạc U thiết kế được đưa ra thị trường, bao gồm bảy kiểu dáng, hơn một triệu sản phẩm, trong vòng ba ngày toàn bộ đều bị bán sạch.

Tang Dư Ninh ngay cả thời gian kinh ngạc cũng không có, bận rộn đốc thúc xưởng gia công tăng ca làm việc ban đêm, hi vọng thời gian gián đoạn sản phẩm không kéo dài quá lâu.

Mà cùng lúc đó, Lạc U cũng nhờ ba cô giúp một tay, lợi dụng hệ thống công an điều tra những nơi sản xuất và người đứng đằng sau các sản phẩm hàng nhái, sau một loạt đả kích, các loại hàng nhái trên thị trường cũng dần dần biến mất, hơn nữa mấy xưởng làm giả cũng đều bị nhận cảnh cáo, bất kỳ sản phẩm nào bắt chước mẫu mã của công ty U Bảo, đều sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, cho nên những công ty dám bắt chước thiết kế của U Bảo đều biến mất.

Những người hâm mộ phản ứng cực kỳ nhiệt liệt với chuyện này, sản phẩm làm bằng bạc giá tiền khá rẻ, giá khoảng ba con số mặc dù vẫn có chút hơi cao đối với học sinh, nhưng cũng là trong phạm vi có thể mua được, hơn nữa sản phẩm làm bằng bạc cũng rất có giá trị, người lớn cũng nguyện ý mua cho con mình, huống chi người hâm mộ của Lạc U cũng có phần lớn là phụ nữ thích làm đẹp, sức mua cực kỳ khả quan.

Hơn nữa thiết kế của Lạc U thật sự rất tuyệt, phù hợp với nhiều lứa tuổi khác nhau, trừ fan của Lạc U ra, coi như không phải fan, cũng có rất nhiều người lên mạng mua sản phẩm do Lạc U thiết kế, hơn nữa cũng vì vậy mà trở thành fan mới của Lạc U, ai bảo Lạc U vừa đa tài đa nghệ lại vừa xinh đẹp chứ, thần tượng nghệ sĩ hoàn mỹ như vậy, được mọi người yêu thích là đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Ngoại Cảnh Ở Nông Thôn (2)

Nhưng mà nói là hoàn mỹ cũng không đúng lắm, khuyết điểm của Lạc U thật ra lại rất rõ ràng, dường như tất cả mọi người đều biết Lạc U tương đối kiêu ngạo, cường thế và lại khí phách, có chút lạnh nhạt, không thích nói nhiều, yêu cầu rất cao, bình thường lúc quay phim rất nghiêm túc, nhưng trên thực tế, những khuyết điểm này của Lạc U cũng là điểm mà fan của cô thích nhất, nhất là đáng về khí phách của Lạc U, càng thêm khiến vô số người hâm mộ thết chói tai.

Như chuyện Lạc U đăng tấm hình cầm roi da lên mạng, chỉ là ý nghĩ nông nổi nhất thời mà thôi, nhưng lượng xem lại vượt qua 50 triệu, lại còn không ngừng tăng lên, các bình luận phía dưới càng thêm đặc sắc, cũng có thể thấy được sức cuốn hút phi thường của Lạc U.

Theo như fan của Lạc U, khí phách của Lạc U chính là cái bọn họ thích nhất, Lạc U chính là nữ vương hoàn mỹ nhất trong lòng bọn họ!

"Tiểu U, tổng giám đốc Lạc kêu anh đưa em cái kịch bản này, em xem thử xem thế nào, được thì nhận đi, rất thú vị đó." Lý Hoành Vũ cầm kịch bản xuất hiện tại phòng chụp ảnh, vẻ mặt hưng phấn, khiến Lạc U cũng có chút hiếu kỳ với bộ kịch bản này.

Lạc U nhìn sơ qua, nhều mày nhìn về phía Lý Hoành Vũ, Lý Hoành Vũ cười nói: "Chính là loại nét mặt này, rất có phong thái nữ vương, bộ phim này em mà không tham gia là tiếc lắm đấy, kịch bản này vô cùng có triển vọng."

"« Một Đời Nữ Hoàng »? Đóng vai Võ Tắc Thiên hay sao?" Lạc U hỏi, cô mới chỉ nhìn cái tựa, liền hiểu ra tại sao Lý Hoành Vũ lại có biểu tình như vậy, gần đây tất cả mọi người đều nói rằng cô có phong thái nữ vương, bây giờ cho cô diễn vai nữ hoàng, giống như là hùa theo xu hướng, thật quá không nghiêm túc.

"Không phải không phải, là thể loại thay đổi lịch sử, nữ hoàng thống trị thiên hạ ấy, đây là kịch bản từ Internet, em xem thử đi, khá thích hợp với em đó." Lúc Lạc Học Tâm giao bộ kịch bản này cho anh ta, anh ta mới chỉ nhìn đoạn giới thiệu văn tắt đã hưng phấn muốn chết rồi, cảm thấy đây quả thực là được sáng tác dành riêng cho Lạc U nhà anh ta, cả làng giải trí không có một người nào thích hợp với hình tượng nữ vương và công chúa như Lạc U đâu.

Lạc U nghe giải thích thì tiếp tục xem, cô cũng không thích đóng phim cổ trang, nhất là vì đây là thể loại đã được quá nhiều người diễn..., cũng không phải cô không có dũng khí vượt qua bọn họ, mà chỉ đơn giản là không thích lại tạo nên một nhân vật lịch sử khác, cô cảm thấy mỗi người đều là độc nhất vô nhị, nếu nhân vật lịch sử thật sự tồn tại, vậy họ cũng có những nét rất riêng biệt, nhưng lên phim lại luôn bị chỉnh sửa lộn xộn lung tung, như vậy rất không tôn trọng nguyên tác.

Lạc U nhìn một hồi lâu rồi mới đề kịch bản xuống, đây là một bộ kịch bản vừa có thể quay phim điện ảnh, vừa có thể chuyển thể thành phim truyền hình, bối cảnh cổ trang cung đình, thay đổi lịch sử, hình tượng nữ hoàng rất thú vị, vừa có một mặt là người thống trị uy nghiêm cường thế, lại vừa có một mặt dịu dàng tình tứ của phụ nữ, không những làm thay đổi quy tắc giới tính, mà còn thay đổi nhận thức của rất nhiều người, đây là một lần thử thách, cho dù cô diễn thành công đến cỡ nào, cũng sẽ bị người khác chê bai và phê phán.

Hoặc là, cô diễn thành công ngoài mong đợi, tạo nên hình tượng nữ hoàng càng hoàn mỹ hơn, khi đó những lời phê phán và chê bai có thể càng nhiều hơn nữa.

"Tiểu U, em đang lo lắng chuyện không may sao?" Lý Hoành Vũ cảm nhận được Lạc U do dự, tâm tình hưng phấn cũng hơi lắng đọng, anh ta cũng là người lặn lội trong làng giải trí, có vài chuyện hiểu rất rõ, chỉ là hiển nhiên anh ta vẫn đứng ở lập trường ủng hộ cô.

"Không phải lo lắng, chỉ là đang suy nghĩ mà thôi, nếu quyết định nhận vai, cần phải suy nghĩ kỹ càng các vấn đề có thể xảy ra, không đánh khi không nắm chắc trận chiến, hiểu chưa?" Lạc U cười nhạt lắc đầu một cái, suy tính một chuyện không có nghĩa là lo lắng hay sợ hãi chuyện đó, dư luận cũng không phải nguyên nhân khiến cô lui bước.

Hai mắt Lý Hoành Vũ sáng lên, "Vậy em đồng ý sao?"

Lạc U gật đầu một cái, đáp ứng nhận vai diễn này.

Bộ Được phu bỏ phu phần lớn đều là cảnh quay ngoại cảnh, không ở cung đình thì ở vườn cây, Mã An cùng đoàn người của Lý Hoành Vũ tìm rất lâu mới chọn được một rừng cây có phong cảnh tươi đẹp để quay phim, đầu tháng tám, cả đoàn làm phim đều đi, Lạc U cũng mang theo Tiêu Tiêu lên xe, đi tới một khu du lịch phong cách nông thôn ở ngoại ô thành phố Bắc Kinh.

Nhân viên đoàn làm phim đi theo rất nhiều, cả khu du lịch cũng trở nên đông đúc, mà khu du lịch này cũng không lớn, cũng không có công trình kiến trúc gì lớn, chỉ là xây nhiều căn nhà nhỏ, để khách du lịch tới đây được hưởng thụ phong cảnh nông thôn đơn thuần.

Cả đoàn làm phim muốn hơn hai mươi căn nhà mới ở đủ, Lạc U cùng đoàn người Lý Hoành Vũ tiến vào một căn Tứ Hợp Viện trông vô cùng gọn gàng sạch sẽ, có Mã An ở đây, còn có Tiêu Tiêu cùng vệ sĩ Hàn Du, rất có cảm giác gia đình.

Đoàn làm phim đến nơi thì được Mã An cho nghỉ nửa ngày, để mọi người nghỉ ngơi một chút, cho quen thuộc hoàn cảnh.

Lạc U cảm thấy không khí nơi này rất tuyệt, chậm rãi đi quan sát xung quanh, đồng ruộng rộng lớn bạt ngàn trông vô cùng thích mắt, rất nhiều nông dân đang ở ngoài đồng gặt hái, Lạc U không hiểu lắm về những thứ này, tối đa cũng chỉ là biết đó là thực vật mà thôi.

Hôm nay Lạc U mặc một cái quần jean khoảng bảy phân, cùng chiếc áo màu đen tay lửng, trông rất đơn giản, nhưng cho người ta cảm giác thanh xuân trẻ trung rất có tinh thần, cô đi một mình trên đường mòn giữa đồng ruộng, không cố tình làm ra vẻ gì, nhưng vẫn hấp dẫn được lực chú ý của nhiều người.

"Nhìn xem, đây là con gái nhà ai, sao nhìn giống như người mẫu trên ti vi vậy, thật xinh đẹp." Giọng nói cực lớn của một bà di nói với người bên cạnh.

"Ôi chào, sao tôi thấy quen mắt quá vậy chứ, hình như gặp ở đâu rồi, vợ à, bà nhìn xem, có phải từng gặp rồi hay không, sao tôi lại nhớ không ra nhỉ?" Người đàn ông gõ cái đầu hút thuốc với vẻ mặt nghi hoặc, chỉ thiếu chút nữa là gõ cái đầu hút thuốc lên đầu mình rồi.

"Gặp qua? Có đến đây chơi sao? Không thể nào, nếu như cô gái xinh đẹp như vậy có đến đây, tôi nhất định phải nhớ chứ, nhưng mà kỳ lạ, cô gái này thật đúng là nhìn quen mắt, giống như là cái gì, cái gì, à! Có phải là thiên sứ nhỏ đó hay không?" Người phụ nữ cũng nghi ngờ, cố gắng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc mới nhớ ra.

Người phụ nữ hét lên, tất cả mọi người ngoài đồng đều nghe được, đang xì xào bàn tán chột bưng tình hình ra mọi chuyện.

"Đúng vậy đúng vậy, mau nhìn kia, chính là thiên sứ nhỏ, ngôi sao lớn Lạc U, không ngờ cô ấy đến đây du lịch, chụp chung một tấm hình có được không nhỉ?" Một bác gái khác vừa gào thét vừa lau tay, vẻ mặt hưng phấn định xông tới chỗ Lạc U.

"Đúng vậy rồi, thì ra là vậy, tôi nghe nói có một đoàn làm phim muốn tới đây quay phim, bao cả cái thôn này luôn rồi, thì ra là cô ấy, thật sự là quá tốt, tôi xem cô ấy diễn công chúa U mấy lần rồi, lần này phải đi xin chữ ký mới được!"

Ai nói bác nông dân không phải fan cuồng, người ta cũng có xem ti vi xem quảng cáo xem phim đó chứ.

Cứ như vậy, một đồn mười, mười đồn một trăm, còn chưa đầy một ngày, cả cái thôn này đều biết Lạc U tới đây quay phim, Lạc U còn chưa đi được hết nửa con đường, đã bị các ông chú bà di bao vây, xin chữ ký, xin chụp hình chung, nhưng do mọi người không có chuẩn bị trước, cô chỉ có thể ký tên vào mấy cuốn sổ tính tiền.

Buổi tối hôm đó, Lạc U thật vất vả mới thoát khỏi đám quần chúng bao vây, đến khi trở lại tứ hợp viện, cô lại thấy các ông chú bà di cùng với mấy cô gái nhỏ hấp tấp chạy tới, người này bung một món ăn, người kia ôm một con gà, cậu bé này cầm một cuốn sổ, cô bé kia cầm một cái máy chụp hình.

Lạc U vừa nhìn thấy bọn họ, hai mắt cũng rụt lại, cô biết mình rất nổi tiếng, nhưng ở nơi nông thôn xa xôi này mà vẫn nổi tiếng như vậy, khiến cô cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Lạc U có chút bất đắc dĩ với những fan cuồng này của mình, nhìn từng gương mặt nở nụ cười chất phác thật thà, Lạc U không thể nào từ chối được, cô không thể làm gì khác hơn là đón nhận từng người, bên này thì ký tên, bên kia thì chụp tấm hình, mặc dù đây là nông thôn, nhưng thật ra bây giờ nông thôn cũng đã hiện đại rồi, máy ảnh kỹ thuật số điện thoại di động cái gì cũng có, nhất là mấy cô gái được nghỉ hè nên về nhà chơi, ai cũng vô cùng hưng phấn, vây quanh Lạc U nói liên miên đủ thứ, rồi ra rồi rít.

Lạc U ký tên nhưng không chịu nhận quà, nhưng mọi người lại giống như không nghe cô nói, qua ký tên xong đều để lại đồ mình mang theo, sau đó bỏ đi thật nhanh, mặc dù có mấy cô bé cậu bé ở lại muốn giúp đỡ cô nấu cơm dọn dẹp nhà, nhưng bọn họ nói mấy thứ đó không phải do bọn họ mang tới, nên không ai chịu lấy đi, Lạc U cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là kêu Tiêu Tiêu thu dọn, bắt đầu nấu cơm.

Tay nghề của Tiêu Tiêu hoàn hảo hết chỗ chê, nấu một nồi cơm lớn không làm khó được Tiêu Tiêu, cộng thêm mấy người bạn nhỏ giúp một tay, thức ăn thơm phức rất nhanh được ra lò, vốn là mấy cô bé cậu bé muốn đi, bọn họ nghĩ ở lại sẽ rất xấu hổ, nhưng Lạc U biểu hiện rất thân thiết, giữ mấy cô bé cậu bé đó ở lại, cộng thêm mấy nhân viên đoàn làm phim tới tham gia náo nhiệt, mọi người vui vẻ ăn bữa tối.

Lạc U không nói nhiều, nhưng khi có người nói chuyện với cô, cô đều sẽ trả lời lại bọn họ, khéo miệng vẫn luôn nở nụ cười nhàn nhạt, mặc dù có chút cảm giác xa cách, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, mấy cô bé cậu bé cứ len lén nhìn Lạc U, Lạc U cũng không tức giận, chỉ cười với bọn họ, có một cậu bé đánh bạo hỏi, có thể đăng ảnh chụp chung của bọn họ lên mạng hay không, bọn họ đều có tài khoản Microblogging, Lạc U cũng không từ chối, đầu tiên là đăng vài tấm hình lên trang cá nhân của mình, khiến mấy cô bé cậu bé hưng phấn muốn chết, nghĩ đến khi đi học hay đi ra ngoài, nhất định sẽ được người khác vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Quay Cảnh Trông Ruộng (1)

Ngày hôm sau Lạc U bừng tỉnh vì tiếng gà gáy, đây là tiếng chuông báo thức của tự nhiên, Lạc U tràn đầy sức sống, sau khi rời giường thì ra sân tập thể dục, dạo này ngày nào cô cũng bốt một chút thời gian để rèn luyện, mặc dù không đạt tới trình độ chơi thể thao chuyên nghiệp, nhưng cũng tốt cho sức khỏe.

Mã An cũng là người có thói quen dậy sớm, là một đạo diễn, thói quen như vậy rất khó có được, ông ta vừa đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy Lạc U đang tập thể dục, cảm thấy vừa lạ kinh ngạc vừa lạ lẫm, nhưng không nói gì, mãi đến khi Lạc U tập thể dục xong mới vỗ tay khen ngợi: "Bên ngoài đông rùng công chúa U rất đa tài đa nghệ, không ngờ còn có nghiên cứu về đánh võ, thật là khiến tôi càng ngày càng kinh ngạc."

Càng ngày càng kinh ngạc này có ý nghĩa rất sâu xa, bày tỏ đã kinh ngạc qua rất nhiều lần, kể từ khi Mã An bắt đầu làm việc chung với Lạc U, đã bị năng lực làm việc không cùng tần suất của Lạc U thuyết phục, theo lời Mã An mà nói, Lạc U chính là một cô gái sáng lập kỳ tích.

"Tập thể dục mà thôi, không có nghiên cứu chuyên sâu gì." Học nhiều mới biết mình không hiểu nhiều hơn, Lạc U cũng chỉ là kẻ tay ngang thôi, tập mấy thể võ này là để tăng cường sức khỏe, nếu mà muốn dùng để đối phó người khác, vẫn là dùng súng lục thì tốt hơn.

"Học nhiều hay học ít tôi không biết, chỉ là như vậy rất có phong thái cao thủ, hay là tôi thêm vô kịch bản một số chi tiết mới, quay cảnh cô đang tập võ, rất xuất sắc." Có sẵn tài nguyên thì không nên lãng phí, Mã An hận không thể phô bày tất cả những tài năng của Lạc U ra, Lạc U thật là một người toàn năng, nếu không một cô bé còn chưa đầy mười tám tuổi, làm sao lại biết nhiều thứ như vậy, nào là sáng tác, thiết kế châu báu, trên lĩnh vực kinh tế rất có thiên phú, quản lý cũng không kém chút nào, bây giờ còn đánh võ, bao nhiêu ghê gớm chứ.

"Chú cứ sắp xếp đi, nếu thích hợp thì cháu sẵn lòng."

Đoàn làm phim dựng bối cảnh trên một con đường nhỏ trong thôn, xung quanh có rất nhiều người dân vây lấy, ai cũng nhiệt tình mà không cần tiền công, đưa đồ ăn đưa thức uống khiến mọi người đều cảm thấy ngượng ngùng.

Lúc quay phim, Lạc U mặc y phục cổ trang giống như tiên nữ hạ phàm, quần chúng đứng xung quanh xem náo nhiệt cũng đều không nhìn được mà chụp vài tấm hình, Mã An cũng thêm đề ý, cho dù mấy tấm hình này có bị truyền ra ngoài, cũng có thể quảng cáo cho bộ phim, chuyện giữ bí mật cần bán không cần thiết.

Bộ phim truyền hình này tên là *Bồ Phu Được Phu*, nội dung là về nhân vật nam chính sau khi bị thương thì được nữ chính cứu, sau đó cùng nhau ẩn nấp ở nơi rừng núi đồng ruộng, nữ chính muốn có cơm no áo ấm cho hai người, liền bắt đầu làm ruộng, lúc đầu nam chính không biết làm gì cả, biểu hiện hết sức vụng về, nhưng vẫn đi theo nữ chính cùng nhau làm việc, trong quá trình sống chung, tình cảm của hai người từ từ tăng nhiệt độ, cuộc sống ở chung cũng càng ngày càng hòa hợp.

Trong đó có tình tiết là lúc nữ chính đang làm ruộng đột nhiên phát hiện một cái hố nhỏ, nữ chính có chút tinh quái liền kéo lấy nam chính nhét vào trong hầm, sau đó lấp đất lại, bảo là muốn gieo nam chính xuống, để xem sang năm sẽ mọc ra cái gì, mà ở đoạn gần cuối bộ phim, hai người quay trở lại chỗ

này một lần nữa, nghĩ đến những chuyện đã từng xảy ra, nam chính vô cùng cảm động nói, cô đã từng gieo anh xuống dưới, bây giờ mọc ra một vị hôn phu tốt, cũng coi là Bồ Phu Được Phu rồi.

Mà cảnh quay hôm nay chính là cảnh này, Lạc U cùng Tề Từ Huy xem ra vẫn tương đối xứng đôi, chỉ là mặc dù Tề Từ Huy đã rất cố gắng, khí thế vẫn kém hơn Lạc U một chút, chỉ có điều theo như kịch bản thì nữ chính mạnh mẽ hơn, cho nên vừa vặn rất phù hợp với vai diễn.

Mã An quay cảnh này lại hai lần, Tề Từ Huy là một diễn viên rất có tiềm năng, phối hợp cùng Lạc U nhiều lần cũng trở nên ăn ý, mặc dù còn có chút thua kém, nhưng không làm trở ngại việc phát huy kỹ thuật diễn của anh ta, lần này Mã An rất hài lòng, Tề Từ Huy cũng rất vui vẻ.

Quay phim từ sáng tới tối, cả tổ kịch sẽ dừng chân ở đây khoảng nửa tháng trời, quay tất cả cảnh quay ở nông thôn xong xuôi, Lạc U cũng coi như được hưởng thụ cuộc sống ở nông thôn yên bình, lúc rảnh rỗi còn học bác nông dân hái trái cây, như vậy khiến cô cảm thấy rất hứng thú, thông qua sự giới thiệu của người trong thôn, cô mướn một mảnh đất nhỏ ở gần đó, tạo nên một nông trại vui vẻ nho nhỏ cho mình, Lý Hoành Vũ cùng Tiêu Tiêu cũng giúp đỡ cô gieo rất nhiều cây, còn cố ý dặn dò Tiêu Tiêu về sau có thành quả rồi nhất định phải nấu cho cô ăn, khiến Tiêu Tiêu có chút dờ khóc dờ cười.

Lý Hoành Vũ đăng mấy tấm ảnh Lạc U đang làm ruộng lên mạng, trên Microblogging của Lạc U chủ yếu là đăng hình về cuộc sống và công việc của Lạc U, như vậy cũng khá thỏa mãn yêu cầu của các fan, ảnh Lạc U làm ruộng vừa xuất hiện, lập tức được chia sẻ hơn vạn lần, trong lúc nhất thời tạo thành trào lưu làm ruộng, rất nhiều bạn trẻ trong thành phố cũng đi đến nông thôn làm ruộng trải nghiệm cuộc sống, nhất là nơi Lạc U dùng để đóng phim, có nhiều người còn đích thân tới nơi này, cũng mướn một khu đất nhỏ ở gần khu đất của Lạc U, dùng một loại phương thức khác làm hàng xóm cùng cô.

Liên tiếp mấy ngày quay cảnh ở đồng ruộng, phần lớn mọi người trong tổ kịch đều bị nắng ăn đen rất nhiều, Lạc U cũng không ngoại lệ, chỉ là Lạc U vốn có làn da trắng nõn, bây giờ nắng ăn đen một chút xíu lại càng lộ vẻ khỏe mạnh mượt mà, ngược lại càng thêm có sức sống.

Lạc U cũng không thêm quan tâm đến mấy chuyện khác, vẫn luôn vui vẻ bận rộn đóng phim và làm ruộng, cơ hội như vậy đối với Lạc U mà nói cũng là rất khó có được, bây giờ cô được sống bình dị, hiếm có cơ hội như vậy để cô chơi vui vẻ, có lúc cô cười như đứa bé, Lý Hoành Vũ chụp cho cô rất nhiều hình, Lạc U cũng chọn mấy tấm mình hài lòng mà giữ lại.

Hôm nay, Lạc U vừa mới ăn xong bữa tối tinh khiết thiên nhiên không ô nhiễm vô cùng phong phú, sau đó định ra ngoài tản bộ sẵn tiện ghé qua xem cây trồng của mình, liền nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ, nhìn qua chỗ phát ra âm thanh, thì thấy ở đầu thôn có thêm mấy chiếc xe, hơn mười người đàn ông và phụ nữ trung niên đứng bên cạnh xe, đang cùng thôn trưởng tranh luận cái gì, đến gần một chút, cô mới phát hiện chuyện này lại có liên quan đến đoàn làm phim.

"Tại sao bọn họ quay phim lại đặt bao hết, một đám con hát mà thôi, chúng tôi cũng không đuổi bọn họ đi, chỉ kêu bọn họ nhường lại mấy căn phòng trống cho chúng tôi ở, đừng nói nhảm nhiều như vậy, ông không làm được vậy chúng tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với người phụ trách của bọn họ." Người đứng trước mặt thôn trưởng chính là một người đàn ông trung niên, ông ta mặc một bộ tây trang đắt tiền, giọng nói nhìn như rất có đạo lý, nhưng trên thực tế cũng biểu lộ ra sự khinh thường cùng thái độ cao ngạo của ông ta.

Thôn trưởng là một người đàn ông rất thật thà, rất quan tâm đến đám người Lạc U, thậm chí còn tặng một con gà đất cho Lạc U làm cơm tối, ông ấy là người có chức quyền lớn nhất trong thôn, nhưng lại không được xem là người phụ trách của làng du lịch, thôn này vốn là thuộc loại hình du lịch home stay, mấy căn nhà cho mướn là của riêng các hộ dân, bây giờ tất cả những căn còn trống đều cho đoàn làm phim thuê hết rồi, bây giờ mấy người này muốn thuê ba căn nhà có năm gian phòng, thật đúng là làm khó thôn trưởng, huống chi trước lúc đoàn làm phim đến đây cũng đã dặn dò từ trước, trả giá gấp đôi để cho bọn họ không tiếp đãi những du khách khác, thôn trưởng là một người đàng hoàng, dĩ nhiên là nói lời phải giữ lời.

"Thật xin lỗi mọi người, hay là mọi người đến thôn bên cạnh đi, thôn lân cận cảnh sắc cũng rất đẹp, còn có một cái ao nhỏ nuôi ba ba, câu mấy con ba ba lên hầm cách thủy, không hề thua kém thôn chúng tôi đâu, thôn chúng tôi bây giờ không còn chỗ nữa." Thôn trưởng nói như vậy rất có thành ý, hơn nữa cũng sự thật, cảnh sắc những thôn ở đây đều không tệ, hơn nữa cũng đều mở cửa đón nhận du khách, bên này không có chỗ, đương nhiên sẽ giới thiệu cho thôn bên cạnh.

Nhưng lời nói này lọt vào tai đám người kia thì không phải như vậy, nhất là mấy người đàn ông trong đó, bọn họ rõ ràng là tới đây du lịch dụ dỗ mấy người phụ nữ, sao lại phải hầm cách thủy con ba ba chứ, bộ ai cũng có thể hầm cách thủy con ba ba sao, đây không phải là đang mắng người à?

Sắc mặt mấy người đàn ông đều rất không tốt, người dẫn đầu càng tệ hơn, giọng nói cũng không thêm để ý hình tượng nữa, trực tiếp uy hiếp: "Đừng nói nhảm, chúng tôi muốn mướn mấy căn nhà để ở, ông mà nói nhảm nữa, tôi trực tiếp đầu tư vào chỗ này, sau đó đuổi tất cả các người ra ngoài."

Lạc U nghe đến đó đã hiểu mấu chốt, cái thế giới này vĩnh viễn sẽ không thiếu người có tiền, lại càng không thiếu người không có nhiều tiền lại thích làm ra vẻ có rất nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chú Khỉ Kim Tê Đáng Yêu (1)

Tuần cuối tháng tám, đoàn làm phim đã quay xong các cảnh quay ở nông thôn, toàn bộ nhân viên của đoàn làm phim cầm một đồng chiến lợi phẩm lớn trở về thành phố, rau dưa tươi mới không bị ô nhiễm, vịt ngan ngỗng được chăn nuôi ở trong nhà, hoa quả thiên nhiên tươi mát ngọt lành, ngay cả Lạc U

cũng cảm rất nhiều về nhà, còn cố ý đưa một ít về nhà lớn Lạc gia, để các trưởng bối đều được ném thử.

Thật ra rau rura thịt cá của Lạc gia cũng đều là đồ đặc biệt được chuyển đến, nhưng đây là tâm ý của Lạc U nên vẫn làm cho các trưởng bối cảm thấy vui vẻ, đến lúc dùng cơm đều ăn thêm nửa bát cơm nữa, nói thầm Lạc U càng ngày càng hiểu chuyện, chỉ là bận rộn quá, thời gian nhìn thấy bóng người càng ngày càng ít, sau này phải bảo cô nếu có thời gian thì nên thường xuyên về nhà.

Lạc U bày tỏ mình sẽ thường xuyên về nhà thăm mọi người, mọi người của Lạc gia, đều người đặt cô ở trên đầu quả tim mà để ý, làm sao có thể không quan tâm được chứ.

Sau khi Lạc U rời khỏi Lạc gia thì lại đi đến Tô gia, thăm ông ngoại và bà ngoại, hai ông bà cũng rất vui vẻ khi Lạc U đến giống thế, trong lúc nói chuyện với nhau, bà ngoại còn đề cập đến chuyện Lạc U muốn vay tiền đầu tư.

"Tiểu U, con có còn muốn đi đầu tư vào điện ảnh nữa không? Trước đây thấy con còn nhỏ sợ con kích động, nhưng bây giờ xem ra, chỉ cần là phim mà con đóng, thì có muốn lỗ vốn cũng khó." Những lời này của bà ngoại xem như là đang cảm khái, bây giờ danh tiếng của Lạc U chính là thứ đảm bảo cho phòng bán vé, rất nhiều người muốn đi đầu tư vào phim mà Lạc U đóng, chỉ là phim mà Lạc U muốn đóng, chỗ nào còn cần người ngoài đến đầu tư chứ.

Mà trong lời này của bà ngoại cũng đồng thời để lộ ra một tầng ý tứ khác, nếu như lúc này Lạc U còn muốn đầu tư vào điện ảnh, thì bà ngoại sẽ cực kỳ ủng hộ.

Cổ Sát là một tổ chức cực kỳ cổ xưa, mà tổ chức cổ xưa như vậy cũng là tổ chức tuân thủ quy củ nhất, trong đó có một quy củ đó là về đối tượng mà thành viên đội thân vệ thuần phục, bọn họ lệ thuộc vào người nào thì sẽ thuần phục người đó, cho dù là người phụ trách của Cổ Sát cũng không thể can thiệp vào, cho nên thành viên đội thân vệ của Lạc U làm những chuyện kia, bà ngoại cũng không biết, mà bà cũng không nghĩ tới, Lạc U lại thông suốt từng phương thức đề vơ vét của cái như vậy.

Lạc U bây giờ, thứ không thiếu nhất chính là tiền, nhưng mà rõ ràng Lạc U không có ý tứ muốn nói loại chuyện này cho ông bà ngoại nhà mình.

"Bà ngoại yên tâm, con sẽ cẩn thận đầu tư, nhưng mà gần đây con cũng không có kế hoạch đầu tư vào điện ảnh, với cả bộ phim truyền hình con đang quay hiện tại cũng có chút bận nữa mà." Cẩn thận đầu tư không có nghĩa là không đầu tư, không có kế hoạch đầu tư vào điện ảnh, cũng không có nghĩa là không có kế hoạch đầu tư vào cái khác, Lạc U nói những lời này rất có thâm ý, vừa không có nói dối, lại vừa trả lời bà ngoại câu hỏi.

Hình như bà ngoại có chút thất vọng, nhưng ngẫm lại cũng không có cái gì, thật ra trước đây không lâu bà vẫn luôn bàn bạc với ông ngoại của Lạc U, có phải mình cũng nên đầu tư vào một bộ phim để Lạc U đóng hay không, cái này ngược lại không phải là vì kiếm tiền, mà chỉ là muốn ủng hộ sự nghiệp của cháu gái ngoại nhà mình thôi, nhưng mà tạm thời lại không có cơ hội, chỉ có thể chờ sau này suy nghĩ thêm.

"Như vậy là tốt rồi, nếu như sau này có chuyện gì cần thì cứ đến tìm bà ngoại, chuyện lần trước bà ngoại không đồng ý với con, làm ông ngoại con nhắc đến mấy ngày, bà ngoại còn chờ con tiếp tục gọi điện thoại đến, nhưng con lại không tìm bà ngoại nữa." Bà ngoại rất thích Lạc U, nếu không cũng sẽ không nghĩ bồi dưỡng một cô gái như Lạc U thành người nối nghiệp Cổ Sát, nhưng càng thích bao nhiêu hy vọng càng cao bao nhiêu, thì quản lý và huấn luyện cũng sẽ càng nghiêm khắc bấy nhiêu.

"Dạ, con sẽ." Trong lòng Lạc U cũng có chút cảm khái, lúc cô cần tiền nhất đi tìm bà ngoại, nhưng rõ ràng bà ngoại cho là mình đang chơi đùa ầm ĩ nên không đồng ý, thật ra khi đó Lạc U cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, hành động việc làm của mình không có cách nào giải thích được cho người nhà biết, dù không được ủng hộ thì cô cũng không trách ai cả, chỉ là tâm trạng có chút thất vọng khổ sở mà thôi.

Mà bây giờ, Lạc U đã có vốn liếng nhất định, không nhiều lắm, nhưng đã đạt đến mười con số, ít nhất nếu không có gì ngoài ý muốn, thì Lạc U đã không cần tài chính trong nhà ủng hộ, nhưng khi đối mặt với sự quan tâm và bảo vệ của các trưởng bối, thứ Lạc U có thể nghĩ đến cũng chỉ có một điều, sau này hãy để cô đền báo vệ những người cô yêu, cô sẽ cố gắng.

Lạc U đi thăm người thân một ngày, lúc trở lại nhà trọ đã hơn tám giờ tối rồi, thím Ngọc mở cửa cho Lạc U, sau đó dùng ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn Lạc U.

"Làm sao vậy sao, thím Ngọc?" Sau khi Lạc U khỏe lại, trong nhà trọ chỉ để lại một mình thím Ngọc chăm sóc, hai người chung sống lâu như vậy, cô rất hiểu thím Ngọc, biểu cảm như vậy rõ ràng là có lời muốn nói.

"Thiếu gia Văn Thần để cho người ta mang một phần lễ vật tới, cô đến xem đi." Thím Ngọc dẫn Lạc U đi lên sân thượng, sân thượng của nhà trọ được bố trí rất có sức sống, trồng rất nhiều hoa cỏ, thậm chí còn có mấy khu trồng các loại cây cảnh, nhìn qua như một vườn hoa nhỏ, mà lúc này trên một thân cây ở trong hoa viên, lại có thêm một con động vật nhỏ nhìn qua vô cùng tinh xảo.

"Đây là khi sùng vật à?" Ánh mắt đầu tiên của Lạc U nhìn thấy ngay con động vật nhỏ có màu vàng kim kia, mặc dù con động vật nhỏ kia nhỏ nhắn xinh xắn chỉ lớn hơn bàn tay một chút, nhưng dáng vẻ linh hoạt tràn trề sức sống kia lại cực kỳ hấp dẫn người khác, tròn mắt nhỏ lớn chòm hạt đậu lại chuyển từng vòng một, như là đang nghĩ đến mưu ma chước quỷ gì đó, cực kỳ dễ thương.

Chỉ nhìn thoáng qua, Lạc U đã thích ngay phần lễ vật này, chỉ là con khi nhỏ này là cái giống gì vậy, chắc là khi bỏ túi Macaque, màu vàng kim nho nhỏ, đây được coi là động vật cần được bảo vệ đó nha.

"Chắc thế ạ, thiếu gia Văn Thần để cho người ta trực tiếp đưa tới, dặn dò một vài việc phải chú ý, cảm thấy nuôi trên này rất tốt, hơn nữa nhìn qua nó rất ngoan, để ở chỗ này cũng không di chuyển gì cả, nhưng mà để phòng vạn nhất nên đã cài một cái dây xích, tiểu thư, cô có nuôi nó không ạ?" Câu hỏi sau cùng kia của thím Ngọc còn có chút chờ mong, mặc dù tuổi tác của thím Ngọc khá cao, nhưng phụ nữ luôn thích những thứ dễ thương, cái này

không liên quan gì đến tuổi tác cả.

"Nó có tên không?" Hỏi vấn đề như vậy đã cho thấy Lạc U rõ ràng đã đồng ý để con vật nhỏ bé dễ thương này lại, mặc dù tính cách Lạc U có chút lạnh lùng, nhưng đối với vật nhỏ dễ thương như vậy, thì vẫn không lực miễn dịch.

Lạc U vừa nói vừa từ từ di chuyển đến gần vật nhỏ, vật nhỏ không ngừng nhìn chăm chăm Lạc U, trong ánh mắt hình như còn mang theo một chút tò mò, cảm thấy rất nhân tính hóa, hình như cũng không sợ Lạc U.

"Thiếu gia Văn Thần nói là để cô đặt cho nó một cái tên." Thím Ngọc cười rất vui vẻ, rõ ràng rất là hoan nghênh thành viên mới này.

Lạc U suy nghĩ một chút, nhìn một thân lông tơ màu vàng của vật nhỏ, rất là xấu xa nghĩ tới một cái tên.

"Gọi nó là Kim Tê đi, kim quang long lánh rất là chuẩn xác." Cùng lúc khi Lạc U nói chuyện thì cô đã đứng ở trước mắt vật nhỏ, vật nhỏ hơi nghiêng đầu một chút, như thể là đang quan sát Lạc U.

Lạc U vươn tay nhẹ nhàng sờ đầu vật nhỏ, thân thể vật nhỏ nhẹ nhàng run lên một cái, nhưng lại không né tránh, mà còn có chút hưởng thụ cọ cọ ở trong lòng bàn tay Lạc U, một bộ cực kỳ được hời.

"Vật nhỏ, sau này em gọi là Kim Tê, thích tên này không? Nếu không thích thì phải nói ra nha." Giọng nói Lạc U mang theo ý cười bắt nạt một con khi nhò không biết nói chuyện, con khi nhò ngốc nghếch cũng không giận, ngược lại còn thân mật với Lạc U, hình như là rất thích cảm giác quanh thân Lạc U.

"Thím Ngọc, vật nhỏ đã ăn tối chưa? Bình thường nó ăn cái gì?" Lạc U vừa trêu chọc chú khi nhò vừa nói, còn nghĩ có nên cõng cái xích này ra hay không, vật nhỏ này nhìn qua vô cùng linh xảo(*), không nên quá chạy loạn mới đúng.

(*) Linh xảo: Linh hoạt + tinh xảo.

"Tôi đã cho nó ăn một chút nước quả và bánh kem, thiếu gia Văn Thần nói nó rất thích ăn bánh mì và hoa quả rau rura, nhưng tôi thấy vật nhỏ còn nhỏ, nên đã cho nó ăn chút bánh kem, nó đều đã uống cạn hết, có vẻ như nó rất thích mấy thứ đó." Thím Ngọc nhìn bé khi nhò này thì cảm thấy như mình đang nhìn một đứa bé vậy, vừa thông minh vừa đáng yêu.

"Muốn tắm không? Đã tắm phòng chưa? Chắc nó là động vật quốc gia bảo vệ nhỉ? Vật nhỏ, nuôi em còn có rất nhiều chuyện phiền toái đó nha." Lạc U dùng đầu ngón tay đặt ở trên đầu chú khi nhò, đè lên làm chú khi nhò không ngóc đầu lên được, đáng vẻ dễ thương chọc cho Lạc U bật cười.

Chú khi nhò bày tỏ, thực sự rất bắt nạt khi đó ok!

"Đã tắm phòng rồi ạ, lúc thiếu gia Văn Thần để cho người ta đưa tới đã nói, nếu như cô thích giữ nó lại thì cứ việc giữ, sẽ không có phiền toái gì cả đâu." Thím Ngọc tin, cho dù thiếu gia Văn Thần không chuẩn bị ổn thỏa việc này, thì đối với tiểu thư mà nói đây không phải là chuyện gì cả, nhưng mà thông qua cái này xem ra thiếu gia Văn Thần vẫn còn rất là tri kỷ, vừa tặng quà, vừa xử lý phiền toái nhỏ, không phụ lòng tiểu thư đối xử tốt với cậu ấy như vậy.

Lạc U cũng cảm thấy Diệp Văn Thần tri kỷ, không khỏi lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, "Tháo cái xích này ra đi, vật nhỏ rất có linh tính, sẽ không bỏ chạy mất đâu, có đúng không hả, vật nhỏ?"

Câu nói sau của Lạc U rõ ràng là nói với chú khi nhò, cũng không biết chú khi nhò thật sự có thể nghe hiểu tiếng người, hay chỉ là đúng lúc mà thôi, thế mà lại giật cái móng khi nhò bé, như là đang vỗ tay vậy đó.

Thím Ngọc cũng không thích khóa chú khi nhò lại, rất nhanh đã tháo cái xích ra, chú khi nhò giật cái chân nhỏ một cái, có vẻ rất vui vẻ, nhưng lại không có chạy đi, mà lại còn nhảy múa một cách sinh động hơn, vòng tới vòng lui ở bên tay của Lạc U.

Khi là loại động vật sống theo bầy, thật ra cũng không thích hợp làm sủng vật, nhưng Diệp Văn Thần đưa con này đến đã được nuôi trong nhà, anh thuận lợi lấy được nó từ trong tay của trùm buôn thuốc phiện ở trong nhiệm vụ mà anh đảm nhiệm, hơn nữa còn là vật nhỏ vừa sinh ra không lâu, khi nhìn thấy con khi thì thứ đầu tiên nghĩ đến chính là Lạc U có thể sẽ thích, cho nên đã nghìn dặm xa xôi thông qua các loại quan hệ để cho người ta đưa tới, anh đã đặt rất nhiều tâm tư ở trong đó.

Buổi tối lần đầu tiên Lạc U tắm rửa cho chú khi nhò, chú khi nhò rất ngoan, nhưng hình như có chút sợ nước, Lạc U rất nhanh đã tắm xong, ôm chú khi nhò sạch sẽ vào phòng ngủ, cái tính yêu sạch sẽ nho nhỏ của Lạc U khi đối mặt với loại động vật moe như chú khi nhò này hình như đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Ngày thứ hai lúc Lạc U đi đến phim trường quay phim còn trực tiếp mang theo chú khi nhò đi cùng, khi vốn không phải là sủng vật nuôi trong nhà, cô không hy vọng nhốt khi ở nhà, làm một chủ nhân ưu tú, Lạc U quyết định phải dẫn chú khi nhò đi trải nghiệm cuộc sống, hơn nữa tiếp xúc với càng nhiều đồ vật, thì chú khi nhò sẽ học được càng nhiều, lấy tiềm lực của chú khi nhò, nhất định sẽ trở nên càng thông minh hơn.

Chú khi nhò thực sự rất bé, nằm ở trên vai Lạc U như là một vật trang sức vậy đó, lúc đầu cũng không làm cho người bên ngoài chú ý, dù sao lúc mọi người thấy Lạc U thì cũng chỉ có thể thấy một mình Lạc U, nhưng theo một tiếng hô kinh ngạc vang lên, toàn bộ đoàn làm phim lập tức biết đến sự tồn tại của chú khi nhò, trong nháy mắt chỉ cần là phụ nữ thì sẽ không nhịn được lại gần nhìn rồi trực tiếp kêu moe chết đi được, còn dư lại một nửa kia là đàn ông, cũng đều tò mò đánh giá chú khi nhò, bị đáng vẻ được hời của chú khi nhò làm cho vô cùng si mê.

Chú khi nhỏ không biết nói, nhưng lại rất biết bán manh, dáng vẻ đôi mắt nhỏ xoay chuyển nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút rất là dễ thương, nếu như vai Lạc U có động tác gì, chú khi nhỏ không đứng vững thì sẽ vịn vào quần áo của Lạc U, dáng vẻ nhỏ bé già bộ đáng thương càng làm cho mọi người có chút yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chú Khi Kim Tệ Đáng Yêu (2)

Editor: shizuka nguyên

"Tiểu U, lấy được bảo bối này ở chỗ nào vậy, mang ra ngoài sẽ không có vấn đề gì đấy chứ?" Mã An cũng từng trải qua một vài cảnh đời, loại khi nhỏ này cũng đã từng nhìn thấy, chỉ là không có mấy người công khai mang ra để biểu diễn mà thôi.

"Không sao đâu, đã làm xong hết thủ tục rồi." Lạc U xách vật nhỏ từ trên vai xuống, bỏ vào trên tay của Tiểu Tiêu đang đứng ở một bên, rồi đi vào phòng hóa trang.

Không có Lạc U trấn áp, những người khác trong đoàn làm phim đều đến vây quanh, Tiểu Tiêu cố gắng che chở cho chú khi nhỏ không bị cướp đi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhú lại, dáng vẻ này ngược lại có năm phần giống với chú khi nhỏ, giống như là anh không ra anh, em không ra em, làm mọi người thấy thế thì đều không nhịn được cười ha ha.

Một ngày này, bầu không khí trong trường quay vẫn luôn vô cùng thoải mái, chú khi nhỏ rất là ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Tiểu Tiêu, thỉnh thoảng Tiểu Tiêu còn có thể rút cho chú khi nhỏ một ít bánh kem và hoa quả, chú khi nhỏ cũng không kén chọn nghiêm túc ăn, dáng vẻ dễ thương kia làm cho người của cả đoàn làm phim đều không nhịn được nhìn nó, có rất nhiều người xin Lạc U đồng ý để cho bọn họ được chụp chung với vật nhỏ, Lạc U cũng không từ chối.

Mà ngày hôm đó weibo của Lạc U cũng đổi mới, đăng lên ảnh Lạc U chụp chung với vật nhỏ, bên trên bức ảnh còn để lại một đoạn văn.

(Sủng vật mới của tôi, tên là Kim Tệ, rất thích ăn các loại hoa quả nha, lại còn rất thông minh nữa, tôi đang suy tính để nó nhận một vai ở trong phim mới của tôi, nói không chừng đến lúc đó còn có nhiều fan hơn tôi ấy chứ.)

Cá tính Lạc U có chút lạnh lùng, nhưng trên thực tế cũng có lúc bán manh, nói một cái ở trên weibo làm cho vô số fan hô to thật là đáng yêu, đương nhiên đáng yêu nhất chính là chú khi nhỏ Kim Tệ, còn chưa lộ mặt ở trên phim truyền hình, mà đã có rất nhiều người bày tỏ đã là fan của Tiểu Kim Tệ.

Hơn nửa tháng kế tiếp, cứ vài ngày lại có hình chụp của Lạc U và Tiểu Kim Tệ được truyền trên weibo, có đôi khi là ảnh chụp chung của một người một khi, có đôi khi là ảnh của một mình Lạc U, có đôi khi lại là bức ảnh dễ thương của một mình Tiểu Kim Tệ.

Tiểu Kim Tệ trong mỗi bức ảnh đều không giống nhau, Lạc U như là đang mua quần áo cho đứa con của mình vậy á, hôm nay mặc cho chú khi nhỏ một bộ âu phục nhỏ màu xanh da trời, hôm sau lại mặc cho chú khi nhỏ một bộ quần áo tiểu Đường màu đỏ, hôm khác lại đổi thành áo sơ vin bên trong quần yếm, những bộ quần áo này đôi lúc là do Lạc U tự mình đi đến shop chuyên kinh doanh quần áo sủng vật mua về, có bộ là do lúc thám Ngọc rảnh rỗi tự tay may ra, Lạc U cũng rất thích mặc quần áo cho chú khi nhỏ, thậm chí còn tự mình vẽ rất nhiều bản thiết kế, để cho người ta cảm đi chế tác rất nhiều quần áo riêng cho chú khi nhỏ.

Trang phục của chú khi nhỏ càng ngày càng moe, các loại ảnh chụp càng ngày càng nhiều, biểu thị cho fan của chú khi nhỏ cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí bản thân Lạc U cũng vì có sự tồn tại của chú khi nhỏ mà lại có thêm một nhóm fan moe.

Lý Hoàn Vũ làm người đại diện cũng vì chú khi nhỏ xuất hiện mà có thêm một phần công tác, tin tức truyền thông vẫn luôn nhanh chóng nhất, rất nhiều truyền thông trước kia vẫn luôn mời Lạc U tham gia chương trình, thì bây giờ lại mời Lạc U mang chú khi nhỏ cùng tham gia chương trình, thậm chí còn có một chương trình thể giới động vật mời Lạc U, làm Lý Hoàn Vũ vừa khổ não vừa bất đắc dĩ.

Nhưng mà không phải là không có những ảnh hưởng tiêu cực liên quan đến chú khi nhỏ, nghe nói có một hiệp hội bảo vệ động vật đã từng cực kỳ nghiêm túc tìm tới Lạc U, nhưng mà cũng may Lạc U đã làm các loại thủ tục cho chú khi nhỏ, như là các loại chứng minh nhận nuôi, hoàn toàn là làm chú khi nhỏ trở thành sở hữu tư nhân, hơn nữa Lạc U cũng không giấu diếm lai lịch của chú khi nhỏ, trực tiếp công bố cho quần chúng là chú khi nhỏ được cứu ra từ trong tay của một trùm buôn thuốc phiện, lúc này mới làm cho người của hiệp hội bảo vệ các loại động vật không đến làm phiền nữa. Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

Gần đây Mã An cũng rất bận rộn, anh ta bận bàn bạc với biên kịch xem làm sao để có thể cho Tiểu Kim Tệ vào trong phim truyền hình, loại động vật dễ thương như Tiểu Kim Tệ này quả thật chính là một vũ khí bí mật, không sử dụng thì mới là một loại lãng phí, Mã An cảm thấy mình không chỉ không thể lãng phí, mà còn phải tận dụng hết khả năng có thể lợi dụng loại tài nguyên này, liên tiếp bạc bạc hai ngày với biên kịch, cứ thế bỏ thêm cho Tiểu Kim Tệ hơn hai mươi cảnh quay, thời gian các cảnh quay cộng lại cũng sắp hơn cả thời gian của một vai phụ nhỏ.

"Mã đạo diễn, anh để Tiểu Kim Tệ đi diễn, có phải nên cho tiền công hay không hả." Lạc U làm chủ nhân của Tiểu Kim Tệ, tất nhiên là nên tranh thủ lợi ích hợp lý cho sủng vật nhà mình rồi, kiên quyết không thể để sủng vật nhà mình làm không công, nếu không sẽ có lỗi với cái tên Kim Tệ này.

"Bà chủ à, cô mới là bà chủ đây, cô nói cho bao nhiêu tiền, thì tôi sẽ cho bấy nhiêu tiền, một phân tiền của Tiểu Kim Tệ cũng sẽ không thiếu." Mã An đã học được thông minh, muốn tiền công cũng có thể nha, dù sao đều là tiền của người trong nhà cho người trong nhà thôi, cái người làm đạo diễn như anh đây thật sự không có ý kiến cả.

Lạc U nhìn dáng vẻ có chút vô lại này của Mã An, bản thân cũng không nhịn cười được, Tiểu Kim Tệ được Lạc U ôm vào trong ngực, hình như cũng cảm thấy chủ nhân hài lòng, hưng phấn vỗ bàn tay nhỏ bé, dáng vẻ vô cùng thông minh.

Tiểu Kim Tệ thật sự rất thông minh, thậm chí còn thông minh hơn trẻ con nhân loại vài phần, một vài động tác đơn giản chỉ cần xem một lần là có thể học được, phức tạp hơn một chút thì nhìn hai ba lần là sẽ không có vấn đề gì, thậm chí nó còn có thể nghe hiểu được tiếng người, có thể hoàn thành rất tốt phần lớn các mệnh lệnh của Lạc U, vỗ tay, nhún nhảy, nhắc tay, khom lưng, lộn nhào, trong thời gian mấy ngày, Tiểu Kim Tệ đã học xong một đồng đồ vật lớn, nó thậm chí còn có thể dựa theo phân phó của Lạc U đi lấy đồ vật đến cho Lạc U, cực kỳ thông minh. Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

"Cái đó, Tiểu Kim Tệ à, không biết bà chủ của chúng ta sẽ cho nhóc bao nhiêu tiền lương, đây là chú cho nhóc nhé, cầm đi mua hoa quả ăn đi." Lạc U không đáp lại Mã An, Mã An ngược lại còn chơi rất là vui vẻ, nói xong rút một tờ tiền màu đỏ từ trong ví ra, lách lư qua lại ở trước mặt Tiểu Kim Tệ.

Lạc U cũng cảm thấy thú vị chờ phản ứng của Tiểu Kim Tệ, cô chưa dạy Tiểu Kim Tệ dùng tiền, nhưng Tiểu Kim Tệ đã từng thấy cô dùng tiền mua đồ, không biết Tiểu Kim Tệ có hiểu cái này hay không.

Hình như lúc đầu Tiểu Kim Tệ còn có chút nghi hoặc, đôi mắt xoay tròn, nhìn Mã An một chút, sau đó lại như đang hỏi nhìn về phía Lạc U.

Lạc U nở nụ cười, Tiểu Kim Tệ thật sự rất ngoan, hơn nữa còn có một thói quen vô cùng tốt, cho dù có ai cho nó món đồ gì đó, nếu như không trải qua sự cho phép của Lạc U, thì nó sẽ không lấy, thói quen như vậy rõ ràng làm cho Lạc U rất thoải mái.

Lạc U gật đầu ý bảo Tiểu Kim Tệ có thể nhận lấy, Tiểu Kim Tệ làm một tư thế cảm ơn, sau đó không đợi Mã An phản ứng, vèo một cái rút tiền từ trong tay Mã An ra.

Mã An sững sờ một chút mới phản ứng được, giả bộ đáng thương hét lên: "Trài ạ, nhóc đây là cướp tiền mà, nhóc lấy tiền làm cái gì, chú chỉ chọc nhóc chơi thôi, nhóc nhanh trả tiền lại cho chú đi mà."

Hình ảnh Mã An một ông chú trung niên đoạt tiền với một chú khỉ nhỏ đã bị rất nhiều người nhanh tay chụp xuống, Mã An bày tỏ ai dám truyền chuyện này đi, thì anh ta sẽ để cho người đó tăng ca mỗi ngày.

Sau khi Tiểu Kim Tệ cướp được tiền thì vẫy tay rồi đưa tiền tới trước mặt Lạc U, gật gù như thể là đang đòi phần thưởng, Lạc U buồn cười nói: "Đây là tiền, có thể mua đồ, sau này em muốn uống sữa thì tự mình đi mua, cái này có thể mua rất nhiều sữa."

Lạc U cũng không quan tâm chú khỉ nhỏ nghe có hiểu hay không, dạy rất là nghiêm túc, bây giờ cô rất có cảm giác thành tựu, như là đang dạy một đứa trẻ vậy đó.

Dáng vẻ Lạc U dạy khi tiêu tiền cũng rất moe, nhiếp ảnh gia chuyên môn ghi hình cũng đã quay lại một màn này, đây cũng là phân phó của Mã An, chờ đến lúc phim truyền hình làm tuyên truyền, cái này hoàn toàn có thể xem như là tài liệu quảng cáo, U công chúa và mệnh vật Tiểu Kim Tệ hoạt động với nhau, cái này đã trở thành video hot nhất của các trang web lớn, tỷ suất click chuột ít nhất đã vượt lên trên trăm vạn, hơn nữa mỗi ngày đều có đôi mới, cũng sắp được quay thành một bộ phim luôn rồi. Truyện chỉ đăng tại -editor: shizuka nguyên

Lạc U càng ngày càng thích chú khỉ nhỏ, mà mỗi lần nhìn thấy chú khỉ nhỏ thì sẽ không khỏi nghĩ đến anh chàng đang ở phương xa kia, không biết anh đảm nhận nhiệm vụ như thế nào rồi, nghe nói rất là nguy hiểm, chỉ là chân ướt chân ráo ra trận, Lạc U cảm thấy mặc dù mình có chút bận tâm, nhưng nhiều hơn vẫn là một loại chờ mong, đang chờ mong lại một lần nữa nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Văn Thần, anh chàng lãnh ngạo kia có phải sẽ thật sự lột xác thành một người đàn ông thành thực kiên cường cương nghị hay không.

Mà Lạc U sở dĩ truyền bá video mình và Tiểu Kim Tệ hoạt động với nhau lên online, làm cho càng ngày càng có nhiều người biết đến, tuyên truyền là một mục đích trong đó, để cho Diệp Văn Thần có thể nhìn thấy, cũng là mục đích của Lạc U, cô cũng hy vọng dùng một loại phương thức như vậy, có thể làm cho Diệp Văn Thần cảm thấy, cô cũng không cách anh quá xa.

Người đàn ông kia sẽ nhớ mình đấy nhỉ, lúc Lạc U nghĩ như vậy, chỉ dùng một loại giọng điệu cảm thán, mà không phải là giọng điệu nghi ngờ, bởi vì cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, thì tình cảm của người đàn ông kia đối với mình đều là một loại tồn tại không cần nghi ngờ, sự tin tưởng giữa bọn họ là dùng tính mạng đến để tế lễ, không cần hoài nghi.

Mà Diệp Văn Thần lúc này, cũng đúng như suy nghĩ của Lạc U, mặc dù đang thi hành nhiệm vụ có độ nguy hiểm cao, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh tính mạng, nhưng người đàn ông này lại càng ngày càng thành thực, kiên nghị, quả cảm, tinh phong huyết vũ giành được uy danh thiết huyết, càng ngày càng giống một người đàn ông chân chính.

Mà thời kỳ gần đây yêu thích lớn nhất của Diệp Văn Thần đó là lợi dụng tất cả tài nguyên đi sưu tập những tư liệu có liên quan đến Lạc U, nhất là những video của Lạc U và Tiểu Kim Tệ được truyền bá trên internet, xem Lạc U chơi vui vẻ với chú khỉ nhỏ mà mình đưa cho cô, Diệp Văn Thần không khỏi lộ ra một nụ cười sáng lạn, mà đó cũng là lúc duy nhất anh cười, bởi vì nụ cười của anh chỉ nở rộ vì người mà mình để ý nhất.

Nếu như có thể, anh thật sự muốn trở lại bên cạnh cô; nếu như có thể, anh thật sự rất muốn nói một câu: Anh nhớ em!

Tách ra trong thời gian hơn một năm, hai người đều đang tại lúc này nhớ đến nhau, đều đang cố gắng trưởng thành, lột xác, đang chờ mong một ngày nào đó hai người được gặp nhau lần nữa, khi đó, cô sẽ trở thành bầu trời của anh, mà anh sẽ trở thành người bảo vệ của cô, đến chết không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Warner Music Stars (1)

Lúc Lạc U nhận được thiệp mời của Warner Music Stars thì cô đang quay các tập nửa phần sau của bộ phim "Bồ phu được phu".

Warner Music Stars(*) là một trong những giải thưởng có lực ảnh hưởng lớn nhất trong nước, tổ chức một lần vào sáu tháng cuối năm hàng năm, đến nay đã có hơn hai mươi năm lịch sử, cũng là một tổ chức bình chọn khen thưởng quyền uy nhất trong nước, mà lần này Lạc U đã nhận được sáu hạng đề cử Warner Music Stars!

(*) Warner Music Stars: Giải thưởng ngôi sao âm nhạc.

Giải thưởng ca khúc hay nhất năm, giải thưởng nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, giải thưởng đóng góp đặc biệt, giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất, giải thưởng album bán chạy nhất, giải thưởng sáng tác xuất sắc nhất, lấy thân phận một người mới của giới âm nhạc mà có thể nhận được sáu hạng đề cử có trọng lượng như vậy, Lạc U không thể nói là sau này có ai có thể như thế này không, nhưng tuyệt đối là trước đây chưa từng có ai như vậy.

Lần này Lạc U vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, mặc dù cô xuất đạo ở trong giới âm nhạc chưa tới một năm, nhưng trên thực tế địa vị của cô trong giới âm nhạc tuyệt đối là cấp bậc nhất tỷ, các hạng đề cử của Warner Music Stars đều nằm trong dự đoán của cô, cũng không có gì trái ngược ngoài dự đoán cả.

Tiểu Tiêu đã chuẩn bị xong lễ phục để Lạc U tham dự buổi lễ trao giải, bộ váy này do Tiểu Tiêu tự mình thiết kế, cậu đã sớm học tập một khóa thiết kế thời trang và phối hợp hình tượng, bây giờ coi như là lấy những kiến thức đã học ra dùng.

Lý Hoành Vũ cũng đã chuẩn bị một bạn nam cho Lạc U, tất nhiên đây là dưới sự đồng ý của Lạc U mới chuẩn bị, thiên vương giới âm nhạc Khúc Diệc sẽ làm khách quý trao giải đến tham dự với buổi lễ Warner Music Stars với Lạc U, hai người xem như khá là quen thuộc, lần này Lạc U bày tỏ rất là hài lòng.

Lễ trao giải được cử hành ở thủ đô, Lạc U rời khỏi trường quay từ sớm, mang theo lời chúc mừng của một đám người, dưới sự đưa đón của Khúc Diệc, đi tới buổi lễ trao giải.

Khúc Diệc đã lẫn lộn rất lâu ở trong giới âm nhạc, rõ ràng là khách quen của Warner Music Stars, vừa mới lộ diện một cái đã dẫn tới sự truy đuổi của một đám ký giả, bình thường Khúc Diệc vô cùng khiêm tốn, tác phong cũng rất đứng đắn, gần như chưa từng xuất hiện tin tức rêu rĩa gì, hơn nữa bình thường đều một mình đi tới tham gia buổi lễ trao giải, nhưng lần này rõ ràng Khúc Diệc không phải như thế.

Sau khi Khúc Diệc xuống xe thì lập tức quay sang một bên khác mở cửa xe cho Lạc U, mà động tác của anh lại một lần nữa dẫn tới nhóm fan cách đó không xa hét chói tai, còn có động tác hưng phấn nắm thật chặt camera chờ chụp được bạn gái của Khúc Diệc xuống xe của các ký giả, tất cả mọi người rất tò mò, ở trong giới âm nhạc này còn có ai có thể được Khúc Diệc chọn làm bạn gái.

Rất nhiều người đều đang suy đoán, chẳng lẽ là mấy nhân vật cấp thiên hậu à?

Hôm nay Lạc U mặc một bộ váy ngắn màu hồng nhạt, toàn thân lộ ra vẻ đẹp ngọt ngào ngây thơ, khoác tay Khúc Diệc xuống xe, giống hệt như một công chúa nhỏ ưu nhã.

Lạc U đối với lối ăn mặc hôm nay bày tỏ rất vô lực, mặc dù cô chưa được mười tám tuổi, nhưng vẫn cảm thấy lối ăn mặc hôm nay nghi là có chút giả bộ trẻ con, nhưng vì không để cho Tiểu Tiêu chịu quá nhiều đã kích, nên cô vẫn mặc bộ này tới đây, coi như là làm một cấp trên cần phải hi sinh để cổ vũ công nhân của mình đi.

"Công chúa của anh, hôm nay em thật sự rất đẹp." Khúc Diệc vẫn luôn treo nụ cười ôn nhu ở trên mặt, ở trước mặt của mọi người kéo tay Lạc U khoác lên trên cánh tay của mình, một bộ vô cùng thân ái.

Lạc U cười cười, ở trong rất nhiều tiếng tách tách của camera đi vào hội trường với Khúc Diệc.

Buổi lễ trao giải Warner Music Stars rất là long trọng, tuyệt đối không kém giải Kim Tinh chút nào, bây giờ nghệ sĩ đều phát triển trên nhiều phương diện như điện ảnh và truyền hình âm nhạc, lúc Lạc U bước vào cũng đã gặp được rất nhiều nhân vật lớn trong phương diện điện ảnh và truyền hình.

Nhưng ngay cả như vậy, Lạc U vẫn là một người đẹp nhất, cho dù có một vài ngôi sao ca nhạc minh tinh điện ảnh đang ngồi ở đây đã đặc biệt phát triển theo hướng quốc tế hóa, nhưng lực ảnh hưởng trong giới showbiz trong nước lại không bằng Lạc U lúc này.

Buổi lễ trao giải bắt đầu, trong lòng Lạc U cũng mang theo một loại chờ mong nhân nhậ, rốt cuộc trong sáu cái đề cử giải thưởng lớn sẽ có bao nhiêu cái

có thể thật sự trở thành của cô đây, Lạc U không xác định được, cũng không biết kết quả, chắc là cô út đã biết rồi nhỉ, nếu như cô út Lạc không biết tin tức như thế thì sẽ không cần lẫn lộn ở trong giới showbiz này nữa, chỉ là cô không hỏi, cô út Lạc cũng sẽ không nói, chỉ nói kết quả của tất cả quá trình và phiếu bầu đều là công bằng, mặc dù đây là một loại công bằng do con người tạo nên. Công bằng do con người tạo nên là có ý gì ấy à? Đó chính là không có bất kỳ kẻ nào có thể âm thầm thao tác trong bóng tối, kết quả này hoàn toàn dựa vào sự thật khách quan để xác định ra, mà người đảm bảo điểm này chính là cô Lạc Học Tâm của Lạc U.

Còn nhớ một lần lúc cô út Lạc và Lạc U nói chuyện đã nói tới vấn đề về đề cử các loại giải thưởng, đã từng hỏi thái độ của Lạc U, Lạc U lại không chút do dự nói cho cô rằng, có thể được đề cử, có thể đoạt giải, cái này tất nhiên là chuyện vui vẻ, nhưng nếu như có được loại giải thưởng này một cách không chân thật, như vậy thì không cần thiết nữa, hơn nữa như vậy còn là một loại vũ nhục đối với thực lực của cô, nhưng mà Lạc U sẽ không ngại thò cho là mình không âm thầm thao tác trong bóng tối thì sẽ không có người khác làm như vậy, cho nên cô chỉ yêu cầu ở trong phạm vi năng lực của cô út, đảm bảo tất cả giải thưởng có thể liên quan đến cô, phải được làm một cách công khai công chính là tốt rồi, về phần kết quả ra sao, thì phải xem thực lực của bản thân đi.

Đây là tự tin và kiêu ngạo thuộc về Lạc U, cũng là chỗ làm cho cô út Lạc càng hài lòng với Lạc U hơn, đối với yêu cầu như vậy của Lạc U, cô út Lạc không chút do dự đồng ý, mà cũng vì nguyên nhân này, nên bầu không khí trong giới showbiz về các loại đề cử giải thưởng cũng nhận được điều chỉnh rất lớn, càng sâu chính là khoảng thời gian này được người trong giới cho là một đoạn thời gian có tính chân thật lớn nhất, phàm là có thể đoạt được các giải thưởng lớn trong khoảng thời gian này, thì đều được công nhận là minh tinh nghệ sĩ có tài năng nhất có thực lực nhất.

Sáu hạng đề cử, giải thưởng ca khúc hay nhất năm, giải thưởng nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, giải thưởng đóng góp đặc biệt, giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất, giải thưởng album bán chạy nhất, giải thưởng sáng tác xuất sắc nhất, một mình Lạc U nhận hết tất cả, phàm là giải thưởng cô được đề cử, kết quả cuối cùng đều không ngoại lệ lựa chọn cô!

Giải thưởng ca khúc hay nhất năm là ca khúc xuất đạo ‘Tặng bạn một giấc ngủ yên’ của Lạc U, giải thưởng nghệ sĩ mới xuất sắc nhất tất nhiên là vì thân phận ca sĩ xuất đạo chưa tới một năm của Lạc U, giải thưởng đóng góp đặc biệt không hề nghi ngờ đến từ giọng hát động viên tâm linh nhân loại của bản thân cô, nhất là tại lúc làm người ta cảm thấy vô cùng đau khổ, cái này chính là thị thời thế tạo anh hùng đó, mặc dù Lạc U cũng không hy vọng như vậy.

Mà giải thưởng nữ ca sĩ xuất sắc nhất chắc là một giải thưởng không có tính xác định nhất trong đó, nữ ca sĩ đồng thời được đề cử với Lạc U đều là các nhân vật cấp thiên hậu trong giới âm nhạc, nhưng Lạc U vẫn lấy thân phận một người mới quang vinh lấy được vòng nguyệt quế, ngoại trừ sự từng trải ra, thì Lạc U có đủ tất cả điều kiện mà nữ ca sĩ xuất sắc nhất nên có, giọng hát rung động lòng người, ca khúc truyền bá cả nước, thành tích kiêu ngạo không thể nghi ngờ.

Mà giải thưởng album bán chạy nhất chính là dùng sự thật để nói, số lượng album mà Lạc U bán được không nghi ngờ chút nào đã giúp Lạc U hái được cái giải thưởng này.

Cuối cùng nhạc sĩ xuất sắc nhất lại càng là một loại khẳng định khác của Lạc U, người toàn năng âm nhạc, Lạc U đã trở thành nhân vật mới dẫn đầu, thậm chí đã vượt qua rất xa rất nhiều tiền bối trong giới âm nhạc, một lần trở thành sự tồn tại nhận được sự chú ý nhiều nhất của giới âm nhạc.

Trên đài lĩnh giải, Lạc U tỏ ra rất khiêm tốn, cô không nói gì nhiều, nhưng lại hào phóng tặng cho tất cả những người ở đây và khán giả đang ngồi trước TV rất nhiều nụ cười vui vẻ, Lạc U tự nói với mình, cô đây tuyệt đối không phải đang bán manh, coi như là đang phối hợp với bộ váy này tặng cho những người bạn đam mê âm nhạc một món quà là được rồi, mặc dù cô cũng có chút ngượng ngùng nhìn lại nụ cười của mình.

Lúc Khúc Diệc tự mình trao giải nữ ca sĩ xuất sắc nhất cho Lạc U, còn ở ngay trước mặt nhân dân cả nước cho Lạc U một cái ôm, chẳng qua đây chỉ là ở trong phạm vi lễ nghi mà thôi, Lạc U cũng không để bụng, nhưng không biết ở trước mặt cái TV, sắc mặt của người đàn ông nào đó lại không dễ nhìn gì cả, trừng mắt nhìn Khúc Diệc ở trong TV, mặt đen sấp biến thành bao công luôn rồi.

Ngày thứ hai sau khi lễ trao giải lễ kết thúc, lúc Lạc U nghỉ ngơi thì nhận được điện thoại của mẹ nhà mình.

"Tiểu U, tối mai con có rảnh không, đi đến một bữa tiệc từ thiện với mẹ nha." Giọng nói của mẹ Lạc vẫn luôn ôn nhu như vậy, thậm chí Lạc U có thể tưởng tượng được dáng vẻ mẹ nhà mình nở nụ cười ôn nhu ở đầu dây bên kia.

Khác với Lạc U có danh tiếng không người nào có thể so sánh ở trong nước, mẹ Lạc có thể nói là chỉ có hơn chứ không có kém, bởi vì danh tiếng của mẹ Lạc không chỉ ở trong nước, mà còn có chút danh tiếng ở trong rất nhiều quốc gia trên toàn thế giới.

Làm một thiên hậu cấp quốc tế sau khi tránh bóng một lòng dốc sức làm từ thiện, trình độ bận rộn của mẹ Lạc tuyệt đối cao hơn Lạc U rất nhiều, hơn nữa bây giờ Lạc U chỉ giới hạn ở trong nước, còn mẹ Lạc thì phải chạy khắp nơi trên toàn thế giới, hôm nay vẫn còn đang cứu trợ nạn dân ở bờ biển phía nam Thái Bình Dương, có lẽ ngày mai sẽ đến một bộ lạc ở châu Phi tuyên truyền kiến thức khoa học văn hóa, nội dung công tác có tính chất rất rộng rãi, Lạc U bây giờ lại càng không có cách nào so sánh được.

"Được ạ, mẫu thân đại nhân đã hẹn, tiểu nhân nào dám cự tuyệt chứ ạ." Lạc U nở nụ cười đồng ý lời mời của mẹ nhà mình, tiếc nuôi kiếp trước làm Lạc U kiếp này thay đổi rất nhiều, nhất là đối với ba mẹ và người thân của mình, nếu như nói trước đây Lạc U đối với trường bối là hiểu thuận, vậy thì bây giờ lại thêm một loại cung chiều, giống như ba mẹ và các trường bối kiếp trước hay là kiếp này cung chiều mình vậy đó, chỉ cần là ở trong phạm vi năng lực của cô, thì chắc chắn cô sẽ không cự tuyệt.

Dạ tiệc từ thiện mà mẹ Lạc mời Lạc U tham gia là lấy danh nghĩa Lạc Dư quỹ để tổ chức, địa điểm tổ chức ở trong một khách sạn của người tàn tật vô cùng có danh tiếng tại thủ đô, khách sạn này từ lúc khai trương đến nay mới chỉ có tám năm, nhưng mục đích chính chính là chuyên môn cung cấp các loại phục vụ tiện lợi cho người tàn tật, cho dù là hoàn cảnh âm thực hay là hoàn cảnh dùng chân, đều có những chỗ thiết kế riêng cho đủ loại người tàn tật khác nhau, mà khách sạn này, quỹ Lạc Dư cũng nắm giữ 30% cổ phần công ty.

Mặc dù thế giới này có rất nhiều người đều đang tuyên truyền người người bình đẳng, yêu cầu không kỳ thị người tàn tật, đối xử ngang hàng với người tàn tật, nhưng mà người tàn tật chính là người tàn tật, bọn họ có rất nhiều chỗ bất tiện, mà khách sạn người tàn tật này chính là nhằm vào những người tàn tật yếu ớt dễ thiết kế, mỗi một loại tàn tật thì sẽ có phục vụ cho loại tàn tật đó, nên đã làm cho người tàn tật tới nơi này nghỉ ngơi dùng cơm đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Qũy Lạc Dư làm một trong các cổ đông, hàng năm sẽ lấy lợi nhuận tài chính từ nơi này đầu tư vào đủ loại từ thiện cho những người tàn tật khác, tăng cường sự yêu thích và chăm sóc của xã hội đối với người tàn tật, để cho yêu thương những người tàn tật không còn chỉ là một cái khẩu hiệu trống không, mà là thật sự đang thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Warner Music Stars (2)

Mà buổi tiệc từ thiện lần này chính là buổi tiệc kêu gọi người của mọi tầng lớp quyên tiền ủng hộ cho người tàn tật, nhất là những người tàn tật từ trong các loại tai nạn để lại, Lạc U có thể được mời đến đây, không chỉ là vì có liên quan đến mẹ Lạc, mà hơn tất cả là vì thân phận đại sứ từ thiện của cô.

Lạc U là nhân vật công chúng, cũng là một thế hệ có danh tiếng không kém trong giới từ thiện, hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh biếc, phía dưới là một cái quần màu đen, so với bộ váy công chúa ở buổi lễ trao giải, hôm nay Lạc U lại càng thời thượng và giới giang hồ, từ trên mặt của cô đã không tìm được một chút cảm giác trẻ con nào nữa, cả người đều có một loại sức sống làm cho người ta không thể không chú ý.

Lạc U không đi theo bên người mẹ Lạc, mà chỉ mang Tiểu Tiêu tìm một chỗ khá hẻo lánh để ngồi xuống, nhưng cho dù là như vậy, trên đường cô đi tới đây cũng đã hấp dẫn sự chú ý của một nửa số người trong hội trường này rồi.

Có rất nhiều người tham gia buổi tiệc từ thiện này, cũng có rất nhiều người không biết quan hệ của Lạc U và người đứng ra tổ chức bữa tiệc là mẹ Lạc đây, nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ biết Lạc U, có một vài tân khách trẻ tuổi tới tham gia buổi tiệc, còn định đi tìm Lạc U để xin chụp ảnh chung và xin chữ ký.

Buổi tiệc từ thiện là một loại hình thức quyên tiền, mà người có thể quyên tiền tất nhiên cũng phải cần có cơ sở kinh tế nhất định, những tân khách mà lần này mẹ Lạc mời tới đều có địa vị xã hội nhất định, mà trong những người như vậy thỉnh thoảng lại có mấy người mắc phải một loại bệnh chung không thể chấp nhận được, đó chính là cực kỳ khinh thường một vài người khác.

Minh tinh thần tượng nhìn qua là một loại nghề nghiệp vô cùng nở rộ, hơn nữa còn là nghề nghiệp được rất nhiều fan theo đuổi, rất nhiều người thậm chí còn được thần hóa lên, nhưng trên thực tế, ở trong mắt người có quyền thế có địa vị chân chính, thì những minh tinh thần tượng như vậy lại thật sự chưa tính là cái gì.

Lạc U được truyền ra là thiên kim nhà giàu công chúa hào môn, nhưng trên thực tế lại không thật sự đưa Lạc gia ra ngoài ánh sáng, nhiều nhất chỉ là liên quan đến Lạc Học Tâm, nhưng thân phận của Lạc Học Tâm cũng chỉ là nửa công khai mà thôi, chỉ có người đạt tới loại độ cao này mới biết được Lạc Học Tâm là con gái Lạc gia, nếu như cấp độ không đủ, thì không thể biết rõ được rốt cuộc Lạc Học Tâm và Lạc U có những loại thân phận nào.

Mặc dù cái này tránh được rất nhiều phiền phức, nhưng đồng thời cũng có một vài phiền phức không thể tránh khỏi tìm tới cửa, như là hiện tại, cho dù Lạc U tránh ở trong góc phòng, nhưng vẫn bị cái người không rõ nào đó đến quấy rầy.

"Lạc tiểu thư, uống với tôi một ly rượu được không." Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi nâng hai ly rượu đi tới trước mặt Lạc U, sau đó trực tiếp giơ một ly trong đó đến trước mặt Lạc U, một bộ không cho cự tuyệt.

Bộ âu phục thủ công được cắt tinh xảo, giá cả không thấp hơn sáu con số, đồng hồ đeo tay nổi tiếng thế giới nào đó, giá cả đoán chừng cũng trong vòng sáu con số, đôi giày trên chân thì Lạc U không nhớ là nhãn hiệu gì, nhưng nhìn qua rất sáng bóng, trang phục toàn thân của người đàn ông này cũng đủ cho một gia đình bình thường tiêu phí cả đời, hơn nữa tướng mạo và vóc người khá tốt, miễn cưỡng coi như là trên mức tiêu chuẩn con rùa vàng trong mắt người bình thường, tất nhiên điều kiện tiên quyết là phải loại bỏ cái tính có chút khó chịu của người đàn ông này đi.

"Tôi không uống rượu." Muốn để Lạc U uống rượu thật sự rất khó, cô có tính kiết phích(*) nho nhỏ, thật sự không thích rượu và thuốc lá, trừ phi là lúc chơi đến high, nếu không cô sẽ không uống rượu, hơn nữa từ sau lần tai nạn xe cộ kia, Lạc U đã không bao giờ muốn đụng vào rượu nữa, cô không muốn mình lại xảy ra một chút ngoài ý muốn nào nữa.

(*) Kiết phích: Thích sạch sẽ.

Người đàn ông bị từ chối hình như cũng không bất ngờ, không những không thu tay lại, ngược lại còn như có thâm ý nói: "Đàn ông thường thích phụ nữ có tính kiêu chiến, phụ nữ càng cự tuyệt, thì đàn ông càng có sức chiến đấu, Lạc tiểu thư, cô cảm thấy những lời này có đạo lý không?"

Người đàn ông nói ra lời này vô cùng thuận miệng, rõ ràng không phải lần đầu tiên nói, vì vậy có thể thấy được, người đàn ông này không phải là một tên hoa hoa công tử thì chính là một tay lão luyện tình trường.

"Nhưng mà phụ nữ lại rất ghét người đàn ông tự cho mình là đúng, nhất là người đàn ông có mắt như mù hoa ngôn xảo ngữ, không chỉ chán ghét, mà còn làm cho người ta buồn ối." Trong giọng nói lạnh lùng của Lạc U tràn đầy chán ghét, trong ánh mắt sâu thẳm cũng không che giấu sự khinh thường đối với người đàn ông trước mặt chút nào.

Rốt cục sắc mặt của người đàn ông kia đã có chút biến hóa, nhưng đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, hình như định lực của người đàn ông này cũng không tệ lắm, cho dù bị Lạc U kích thích như vậy, mà ngoài mặt vẫn có thể duy trì được phong độ ban đầu, chỉ là lời gã nói ra lại có chút không phong độ, "Dục cự còn nghênh(*)" đúng là một loại tình thú khác, nhưng nếu như không biết phân biệt tốt xấu thì có thể sẽ không làm cho người khác vui vẻ được đâu, Lạc tiểu thư, làm mình tỉnh chắc vất vả lắm nhì, gần đây tôi muốn đầu tư cho một bộ phim, không biết cô có hứng thú, cho tôi một chút kiến nghị hay không?"

(*) Dục cự còn nghênh: Muốn cự tuyệt mà vẫn còn hoan nghênh, làm bộ làm tịch.

Cường bức lợi dụng rõ ràng là trò sở trường của người đàn ông này, Lạc U từ chối lại càng làm cho người đàn ông này lộ ra sự dơ bẩn đối trá bên dưới bộ mặt kia nhanh hơn, nếu phụ nữ nhanh chóng đồng ý với yêu cầu của một người đàn ông, thì rõ ràng sẽ không có kiên nhẫn với người phụ nữ đó như vậy nữa.

Ánh mắt Lạc U lại càng lạnh hơn một chút, không nghĩ tới đến giờ phút này rồi mà vẫn còn có người muốn dùng quy tắc ngầm với cô, người đàn ông này không có mắt để đọc báo à, hay là không có tai để nghe tin tức hả, thế mà vẫn cho cô là cái loại mình tinh nhỏ không có bối cảnh nên phải dựa vào quy tắc ngầm để leo lên phía trên kia sao?

Huống chi cho dù là mình tinh nhỏ cũng chưa chắc đã thích bị dùng quy tắc ngầm, người đàn ông này lấy tự tin từ đâu ra vậy chứ, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy có chút buồn cười.

"Tiểu Tiêu, ném hán ta ra ngoài đi." Lạc U chả có chút tâm tư nào để nói chuyện với người đàn ông này, nói chuyện với loại người như vậy, đúng là lãng phí nước bọt mà.

"Vâng, tiểu thư!" Trong nháy mắt Tiểu Tiêu đã đứng ở trước mặt người đàn ông kia, thân hình hai người xấp xỉ nhau, nhưng Tiểu Tiêu chỉ cần dùng một tay đã có thể tóm người đàn ông đó đi, người đàn ông kia muốn phản kháng, nhưng căn bản không có tác dụng gì, tay của Tiểu Tiêu như cái kìm sắt tóm lấy cổ áo của gã, cho dù gã không để ý tới hình tượng mà kêu la cứu mạng, thì vẫn không có ai đi lên giúp gã một tay.

Mọi người không phải là không muốn giúp đỡ, mà quả thật là vẫn chưa phản ứng kịp, động tác của Tiểu Tiêu quá mức đột ngột, hơn nữa một cậu bé mười ** (1) tuổi tóm lấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cảnh này kỳ dị đến mức không nói nên lời, vì vậy mọi người tạm thời quên mất đi lên khuyên can một chút.

(1) shizuka: Cái (**) này nguyên văn là của tác giả nha mọi người.

Bảo vệ của bữa tiệc muốn hành động, nhưng bị mẹ Lạc ngăn lại, con gái nhà mình thanh lý rác rưởi cho bữa tiệc, cái người làm mẹ như bà chỉ có thể ủng hộ hơn thôi, làm sao có thể can thiệp vào chứ, về phần số tiền mà người đàn ông kia nên quyên góp vào tối nay, mẹ Lạc bày tỏ bà sẽ không quên, tuyệt đối sẽ làm cho người đàn ông này phải quyên ra gấp đôi, nếu không thì thật có lỗi với đồng bào đồng bào tàn tật rồi đó.

Mẹ Lạc thậm chí còn có chút sung sướng nghĩ, cho chú mày có mắt như mù đùa bỡn con gái bà này, cho chú mày không biết tốt xấu tự tìm phiền toái này, bị người ta lôi ra ném đi như rác rưởi, đáng đời!

Sau khi người đàn ông rác rưởi nào đó bị ném ra ngoài, bữa tiệc tất nhiên là vẫn sẽ tiếp tục mà không bị trở ngại chút nào, nhưng mà không có mấy người dám tới gần Lạc U nữa, những fan hâm mộ muốn đi lên chụp ảnh chung và xin chữ ký, cũng chỉ dám lén lút nhìn Lạc U, không dám tiến lên.

Một số fan bày tỏ, U công chúa quả nhiên là U công chúa nha, tính tình cũng không tốt như trong truyền thuyết, trái lại còn có phần lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi, nhưng mà, U công chúa như vậy cũng rất mọt nha, rất có khí chất đó có được không hả.

Trong ngày hôm đó Lạc U đăng lên trên tường của mình mấy bức ảnh chụp Lạc U ở bữa tiệc từ thiện, nhất là bức ảnh người đàn ông kia bị Tiểu Tiêu tóm đi, bên dưới còn phối hợp với mấy đoạn lời thoại diễn giải, điều này làm cho fan của Lạc U đều rối rít bày tỏ, rốt cuộc ông chú trung niên kia là cái thá gì chứ, vậy mà dám ngấp nghé U công chúa điện hạ xinh đẹp của bọn họ, thật sự là tội không thể tha, bày tỏ nhất định phải tìm thịt người một chút, sau khi tìm được thì phải cắt thành tám khối rồi nặn thành cái bánh bao ném cho chó ăn!

"Tiểu U, con làm cho bầu không khí bữa tiệc của mẹ trở nên kỳ lạ như thế, con phải chịu trách nhiệm đó nha." Mặc dù mẹ Lạc đã đến tuổi trung niên nhưng rõ ràng vẫn còn tiềm chất bán manh, sau khi người đàn ông kia bị ném ra không lâu, thì lập tức nở nụ cười đi tới.

Lạc U buồn cười nhìn mẹ nhà mình, giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ nói: "Muốn con làm cái gì thì mẹ cứ việc nói thẳng đi, cho dù không chi tiền công cho con thì con cũng sẽ đồng ý."

"Trong mắt con chỉ có tiền thôi à, lại còn muốn đòi tiền công của mẹ nữa chứ, mẹ nghe bà ngoại con nói con muốn đầu tư vào phim, vẫn chưa đủ tiền à?" Mặc dù mẹ Lạc bề bộn nhiều việc, nhưng rõ ràng vẫn cực kỳ quan tâm Lạc U, cũng biết được rất nhiều chuyện Lạc U mà làm, bây giờ gặp được con gái, thứ nghĩ tới đầu tiên tất nhiên là việc này.

"Có ai ngại nhiều tiền đâu ạ, nhưng mà cho dù có thiếu tiền hơn nữa thì cũng không thể kiếm tiền của mẹ được, nói đi, mẹ muốn con làm gì đây ạ." Lạc U nghiêng mặt từ chối việc mẹ Lạc vô cùng có thể sẽ trợ giúp mình về mặt tài chính, nếu như mẹ Lạc nói ra loại chuyện này, thì rõ ràng đang có dự định giúp cô, bà chỉ có một đứa con gái như thế này thôi, tốn một chút tiền như vậy thì tính là cái gì chứ, huống chi đây là đầu tư chứ không phải là phung phí, nhưng mà rõ ràng Lạc U không có ý định như vậy, bây giờ cô thật sự không thiếu tiền.

"Nói mấy lời này với mẹ làm gì, nếu như con thật sự thiếu tiền thì cứ tìm mẹ, mặc dù mẹ không có tiền như bà ngoại con, nhưng mà vẫn đủ để nuôi bảo bồi công chúa của chúng ta nha." Mẹ Lạc dịu dàng sờ đầu Lạc U, con gái đã trưởng thành rồi, hình như đã không cần đến sự trợ giúp của bà nữa, hai mẹ con bà chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, chỉ mong con gái không quá ghét bỏ bà là được.

"Con biết, vẫn là mẹ tốt nhất, mẹ, mẹ nói đi, mẹ muốn con làm gì ạ, đừng cười như vậy nữa, mẹ xem ông chú sắc lang kia sắp chảy nước miếng ra rồi kìa." Lạc U nói lời này cũng không phải là đang khoa trương, mẹ Lạc cười quá mức dịu dàng, làm đám đàn ông xung quanh nhìn thấy thế thì đều có chút dờ ra, Lạc U nhìn ở trong mắt, không khỏi cảm thán một câu, không hổ là mẹ cô nha, còn yêu nghiệt hơn cả cô nữa.

Cũng may mẹ Lạc không biết suy nghĩ của Lạc U, nếu không nhất định sẽ phải nói chuyện thật tốt với Lạc U, cái này của bà gọi là thành thực quyền rũ phong hoa tuyệt đại, làm sao lại là yêu nghiệt được chứ!

"Đáng ghét, lại dám trêu mẹ con, nên đánh nha, mẹ đây không phải là nghĩ nếu con đã tới rồi, thì hát cho mọi người nghe, mẹ vẫn chưa được nghe con hát trực tiếp đâu đó, lúc con mở buổi biểu diễn ca nhạc cũng không biết mời mẹ đến xem, mẹ thật sự là rất đau lòng đấy nhé." Đáng về mẹ Lạc ai oán cũng rất mê người, nhưng Lạc U bày tỏ đây tuyệt đối không nằm trong phạm vi thương thức của cô.

Lạc U thật sự rất muốn nói một câu: Mẹ à, mẹ đừng bán manh nữa được không ạ, con gái của mẹ đã lớn như vậy rồi đây này!

Nhưng mà Lạc U cũng có chút nghi ngờ, thử hỏi ba cô ôn nhu nho nhã phong độ nhẹ nhàng hoàn toàn xứng đáng là một quân tử, mà tính cách của mẹ cô thì dịu dàng như nước thình thoảng còn có thể làm nũng bán manh, nhưng tại sao bản thân cô lại có một bộ lạnh như băng như thế này cơ chứ?

Tại sao lại như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là đột biến gen à?

Xin lỗi cả nhà nhiều nha, chả là tuần này mình phải ôn thi đề thi cuối kỳ nốt mấy môn học trong hè nên post bài chậm trễ, mong mọi người hiểu cho. Và chúc cả nhà có một giấc mơ đẹp nha^^

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Thật Sự Rất Nổi Tiếng

Lạc U mới vừa lên sân khấu, cả phòng tiệc liền vang lên tiếng vỗ tay rầm rập, người dẫn chương trình nở nụ cười đón chào Lạc U rồi đơn giản giới thiệu một chút về những thành tựu mà Lạc U đã đạt được, nhất là chuyện đảm nhiệm vai trò đại sứ từ thiện, trong bữa tiệc từ thiện này, càng thêm được đề ý.

Thật ra thì có vài nghệ sĩ nổi tiếng tới tham dự bữa tiệc, dù sao ở thời đại này những người nổi tiếng cũng rất nhiệt tình làm từ thiện, vừa có thể nâng cao hình tượng của mình, lại có thể làm được việc tốt, hơn nữa cũng nhờ vậy, bọn họ đương nhiên trở thành nhà hoạt động từ thiện, giống mấy sự kiện như bây giờ, bọn họ sẽ lên hát không nhận cát xê, chỉ quyên góp một khoản nhỏ thôi, nhưng lại chiếm được một trang thật bắt mắt trên báo.

Chỉ có điều Lạc U đương nhiên là không giống với bọn họ, cho dù cô có muốn khiêm tốn, cũng hoàn toàn không khiêm tốn được... Haiz, ai bảo bây giờ cô nổi tiếng quá kia chứ.

Lạc U bắt đầu hát, thậm chí không cần nhạc đệm, chỉ dùng giọng hát trong trẻo của cô cất tiếng hát khiến mọi người kinh diễm.

Giọng hát của Lạc U quả thật rất hay rất huyền ảo, hầu hết những người đã nghe Lạc U hát đều có cảm giác giống nhau, cảm thấy như tâm hồn mình được thanh lọc, lúc Lạc U cất giọng hát, thời gian như dừng lại, trái tim họ như được bay lên, cả người cũng trở nên nhẹ nhõm.

Bữa tiệc từ thiện này chủ yếu là để quyên góp tiền, số tiền tổng kết được vô cùng lớn, ngày hôm sau dường như tất cả trang đầu của mấy tờ báo lớn nhỏ đều liên quan đến bữa tiệc từ thiện này, từ báo tài chính, báo giải trí đến tin tức xã hội.

Đầu tháng chín, Lạc U vào lớp mười hai, người đã trốn học hai năm như cô cuối cùng cũng bắt đầu suy tính đến chuyện đi học, nhưng bộ phim《Được phu bỏ phu》còn phải tiếp tục quay thêm một thời gian nữa, hơn nữa quay phim xong còn phải làm quảng cáo, mặc dù muốn đi học nhưng cô vẫn khá bận rộn.

Đối với chuyện thi đại học, mặc dù Lạc U không để tâm lắm, nhưng trên thực tế vẫn còn có chút coi trọng, cô cũng không hy vọng mình ngay cả thi đại học cũng không đậu, mặc dù có thể đi cửa sau, nhưng cô không muốn bị mất mặt đâu, nhưng bây giờ nếu cô phải trở về trường chuyên tâm học hành, cô cũng có chút không muốn.

Cuối cùng Lạc U nghĩ, hay là nên mời gia sư về nhà đi, thật ra thì cô đã học lại lớp 11 thêm một lần nữa, hơn nữa trí nhớ của cô khá tốt, mặc dù có vài chỗ còn mơ hồ, nhưng đoán chừng chỉ cần ôn tập lại một lần nữa là đủ rồi.

Cuối tháng chín, bộ phim《Được phu bỏ phu》căn bản đã quay xong, lịch làm việc của Lạc U cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi, sau đó cô tìm gia sư đến nhà dạy kèm, sáng nào Lạc U cũng dành ra hai giờ để học tập.

Bộ phim Được phu bỏ phu tiến vào giai đoạn tuyên truyền quan trọng nhất, Lạc Học Tâm đã cùng Đài Truyền Hình thành phố Bắc Kinh ký hợp đồng xong, giờ chỉ còn chờ đến khi bộ phim được phát sóng. Mã An là người phụ trách chủ yếu cho bộ phim truyền hình này, mặc dù trong quá trình thực hiện đã gặp phải rất nhiều vấn đề, nhưng ông ta đã giải quyết mọi chuyện ổn thỏa, hơn nữa nhờ có Lạc U đào tạo, đương nhiên là Mã An càng ngày càng tiến bộ, càng ngày càng có phong cách đạo diễn quốc tế, dù sao rất nhiều diễn viên của lĩnh vực phim điện ảnh và phim truyền hình đều xuất hiện trong bộ phim này, mà đạo diễn có thể hợp tác với những người đó, số lượng cũng không nhiều.

Trong lúc Lạc U dành thời gian cho việc học, những nhân viên khác của đoàn làm phim bắt đầu thực hiện chiến lược quảng bá cho bộ phim, hôm nay thì tiết mục giải trí ở tỉnh này, ngày mai thì tiết mục thăm hỏi ở tỉnh kia, hôm nay là mấy vai phụ cùng nhau xuất hiện, ngày mai sẽ là diễn viên khách mời tới ủng hộ đoàn làm phim, tóm lại, ngoài Lạc U ra, tất cả những người khác của đoàn làm phim đều không được rảnh rỗi, ngay cả mấy diễn viên khách mời chỉ đóng một hai tập đầu cũng phải bận rộn.

Chưa tới mấy ngày sau, hầu như tất cả các khán giả yêu thích xem phim truyền hình trong nước đều biết đến bộ phim Được phu bỏ phu sắp được phát sóng, hơn nữa còn chiếu trên kênh CCTV, điều này khiến rất nhiều khán giả yêu thích phim truyền hình vô cùng kinh ngạc, mọi người nghị luận âm ỉ khi thấy phim cổ trang được chiếu trên kênh CCTV, chuyện này càng khiến bộ Được phu bỏ phu được nhiều người biết đến.

Thỉnh thoảng Lạc U ở nhà xem ti vi thì sẽ thấy đoàn làm phim của mình thực hiện các loại hoạt động tuyên truyền, lần này Lạc U rất hài lòng, chỉ có điều, những người hâm mộ của Lạc U lại bày tỏ thất vọng.

Microblogging của Lạc U cơ hồ bị sự thất vọng của các fan hủy hoại rồi, đông đảo các fan nhao nhao bình luận, sao công chúa U không thích lên tiết mục giải trí, với lại nếu cô không thích tiết mục giải trí hip-hop, cũng có thể chọn những loại khác, sao lại không làm, bọn họ bày tỏ vô cùng đau lòng và khổ sở, mãnh liệt yêu cầu Lạc U xuất hiện trên mấy chương trình gameshow nhiều một chút, để bọn họ được nhìn công chúa U nhiều hơn.

Các fan của Lạc U hô hào càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí còn khiến mấy phóng viên chú ý rồi đưa lên báo, hơn nữa trên internet còn xuất hiện rất nhiều video kêu gọi của fan, đều mong đợi Lạc U có thể lộ diện, dĩ nhiên tốt nhất vẫn là Lạc U cùng mang theo Tiểu Kim Tiền xuất hiện, phải biết bây giờ các fan của Tiểu Kim Tiền đã lên đến năm sáu con số rồi.

Lạc U rất bất đắc dĩ, cô không có hứng thú lên ti vi quá nhiều, cô cảm thấy không có ý nghĩa gì, bây giờ cô đã không phải là loại diễn viên hy vọng được lên tivi để tăng thêm sự nổi tiếng, nhưng vì sự nóng lòng chờ đợi của các fan, Lạc U nghĩ lại cũng cảm thấy không quá bài xích.

Lạc U kêu Lý Hoành Vũ lấy thư mời tham dự gameshow tới, mặc dù Lạc U vẫn chưa từng tham gia tiết mục nào, từ khi ra mắt đến bây giờ cũng chỉ mới xuất hiện trên gameshow có một lần, nhưng Lạc U vẫn luôn nhận được rất nhiều thư mời, hơn nữa rất nhiều chương trình cũng công khai bày tỏ, bọn họ lúc nào cũng hoan nghênh Lạc U tới tham dự, mà còn có thể sắp xếp thời gian cho phù hợp với Lạc U, có thể thấy đông đảo các chương trình gameshow vô cùng coi trọng Lạc U.

"Tiểu U, thật ra em cũng không cần thiết tham gia làm gì, đây đều là thư mời gần đây, nhưng anh dám cam đoan, chỉ cần một câu nói của em, bất kỳ chương trình gì em cũng có thể tham gia, thời gian cũng tùy em quyết định luôn." Lý Hoành Vũ đề xuống một đồng lớn thư mời, tự tin nói.

Có lúc Lý Hoành Vũ cảm thấy vai trò làm người đại diện của mình rất thất bại, người đại diện nhà người ta đều phải đầu đầu tranh thủ công việc cho nghệ sĩ nhà mình, vậy mà anh ta phải từ chối công việc cho nghệ sĩ nhà mình, mỗi lần muốn lấy cớ còn phải suy nghĩ xem cái cớ nào đã dùng rồi, quả thật là khiến anh ta có chút khó xử, phải biết từ chối người khác không phải dễ dàng gì, một ngày nói xin lỗi người ta ba bốn mươi lần, Lý Hoành Vũ cũng rất áp lực.

"Bất kỳ tiết mục nào sao? Bản tin tài chính cũng được à?" Lạc U trêu ghẹo Lý Hoành Vũ, trong nước có nhiều chương trình như vậy, cô cũng không nghĩ là tiết mục nào mình cũng có thể tham gia được.

"Cái này em khoan hãy nói, thật sự là có bản tin tài chính mời em, hy vọng lấy thân phận nhà thiết kế trang sức của em làm một bản tin phỏng vấn, như thế nào, em có hứng thú thì anh sắp xếp cho em." Nghe Lạc U nói vậy, Lý Hoành Vũ cười, lúc anh ta nhận được cuộc điện thoại đó còn ngỡ người một hỏi, thậm chí nghĩ, thì ra mình không chỉ là người đại diện của ngôi sao làng giải trí, mà còn kiêm chức người đại diện của nhà thiết kế trang sức nữa.

"Nông nghiệp thì sao? Em cũng có chút hứng thú với trồng trọt." Lạc U trêu ghẹo Lý Hoành Vũ, không ngờ bản tin tài chính tìm tới mình, mặc dù làm thiết kế là có dụng ý khác, với lại lúc bắt đầu làm cô có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn cho cô có chút cảm giác thành tựu, phát triển trên nhiều lĩnh vực mới có thể bộc lộ được hết khả năng của mình.

"Ha ha ha, nhóc U, em biết gì không, bản tin nông nghiệp《 Nhà nông ba ngày vui vẻ 》cũng đang mời em, nhớ lúc đang quay cảnh ở nông thôn của bộ Được phu bỏ phu, em có đăng mấy tấm hình làm ruộng lên mạng đó, ngày hôm sau anh liền nhận được thư mời, biết em sẽ không đi nên anh đã trực tiếp từ chối, nếu bây giờ em muốn đi, anh sẽ lập tức liên lạc cho em." Lý Hoành Vũ cười vô cùng vui vẻ, có thể thấy đáng về thua thiệt của Lạc U rất là hiếm đó.

Lạc U kinh ngạc, nhất là khi thấy Lý Hoành Vũ cười vui vẻ, không nhìn được mà nhúm mày, nói: "Em cảm thấy bản tin thời sự khá tốt, hay là anh đi hỏi thăm tổ tiết mục bên bản tin thời sự đi, để nhân dân cả nước đều được nhìn thấy em."

Lần này đến lượt Lý Hoành Vũ ngây ngốc, chỉ là rất nhanh sắc mặt Lý Hoành Vũ đã tươi cười trở lại, trêu ghẹo nói: "Bản tin thời sự thì có gì khó chứ, Tiểu U muốn được đưa tin cũng dễ thôi, theo anh được biết Tiểu U đã được lên ti vi rất nhiều rồi, thế nào, Tiểu U muốn làm một bản tin dài 30 phút luôn sao?"

Mấy hoạt động của Lạc U thật sự có sức ảnh hưởng rất lớn, ví dụ như làm từ thiện cùng với đi thăm hỏi các gia đình nghèo, còn tổ chức đêm ca nhạc từ thiện, trước đây không lâu là quyền tiền cho bữa tiệc từ thiện, mấy hoạt động xã hội như vậy đều là tin tức quan trọng, mà Lạc U lại là đối tượng chủ yếu được nói tới, trước giờ chuyện được đưa tin tức đối với Lạc U mà nói thật đúng là không phải chuyện lạ, dù sao chuyện lên CCTV của cô cũng là bình

thường.

Lạc U liếc mắt, chợt cảm thấy thì ra là được người khác hoan nghênh như vậy cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nghĩ một hồi, Lạc U liền nghĩ đến một lĩnh vực không thể nào có người muốn mời cô đến.

"Tiết mục xem mắt có mời em không? Anh thấy em có cần suy tính một chút không?" Lạc U chỉ đơn giản muốn đả kích Lý Hoành Vũ nên mới nói như vậy, chỉ là sau khi nói xong thấy sắc mặt vừa hưng phấn vừa kỳ lạ của Lý Hoành Vũ, liền có cảm giác không tốt lắm.

"Không thể nào?" Lạc U nhìn không được hỏi lại một câu.

Lý Hoành Vũ cười vô cùng sáng chói, vừa gật đầu vừa nói: "« Duyên, tuyệt không thể tả » là tiết mục xem mắt có ti lệ người xem cao nhất trên cả nước, tháng năm năm nay bọn họ đã gọi điện thoại cho anh, người chủ trì, người mai mối, giám khảo, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần em đồng ý xuất hiện, tiền cát xê bày con số."

Bà ngoại nó, lần này Lạc U thật sự có chút bội phục danh tiếng của mình rồi, chỉ là cô còn bội phục dũng khí của nhà sản xuất tiết mục này hơn, đây là cái gì chứ, râu ông này cắm cằm bà nó vậy mà cũng muốn mời cô, coi cô là vạn năng sao.

Lạc U không nói gì, Lý Hoành Vũ cười bổ sung: "Bản tin tài chính, bản tin nông nghiệp, các loại tin thời sự, tiết mục xem mắt, trừ những thứ này ra, còn có bản tin phỏng vấn đời sống xã hội, hy vọng có thể tìm hiểu thêm về vai trò làm đại sứ từ thiện của em, chương trình kiến thức y học đã từng bày tỏ hoan nghênh em tham gia, bởi vì lúc em về vùng sâu vùng xa đã từng làm công việc hộ lý, cuộc thi tìm kiếm tài năng cũng mời em với tư cách là học sinh, hơn nữa không chỉ vậy, còn có các loại chương trình nấu ăn ca hát khiêu vũ mời em làm khách mời, Tiểu U, vẫn là câu nói kia, chỉ cần em muốn, các loại tiết mục trong nước tùy em lựa chọn, cho dù tiết mục đó không hề có một chút liên quan tới em cũng được, bởi vì nếu bọn họ muốn cho em tham gia vào, chắc chắn sẽ tìm được chỗ cho em xuất hiện, Tiểu U, bây giờ em thật sự rất là nổi tiếng đó."

Lý Hoành Vũ nói hết sức nghiêm túc, lời nói vô cùng ngưỡng mộ cô, từ rất lâu anh ta đã từng nghĩ muốn trở thành một người đại diện ưu tú, đưa tên tuổi của cô ra khắp thế giới, mặc dù bây giờ Lạc U chỉ mới nổi tiếng ở trong nước thôi, nhưng chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi đã có thể đạt được thành tích ưu tú như vậy, việc hướng ra thế giới, nổi tiếng khắp toàn cầu, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tiểu Tiêu cùng thím Ngọc từ nãy giờ ở bên cạnh nghe hai người đối thoại, càng nghe càng cười tươi, cảm thấy hai người trêu chọc lẫn nhau như vậy khá thú vị.

Để tiện chăm sóc với lại đi theo Lạc U, bọn Tiểu Tiêu cũng mướn ba căn nhà trọ ở gần nhà của Lạc U, Lý Hoành Vũ làm người đại diện, Lạc U cho anh ta tiền lương và tiền thưởng không tệ, gần đây đang suy tính mua một căn nhà riêng ở gần khu Lạc U sống, chỗ ở hiện tại của anh ta có chút không tiện lắm, cách chỗ Lạc U khá xa, hơn nữa gần đây người phụ nữ kia thỉnh thoảng lại xuất hiện ở khu vực xung quanh nhà anh ta, khiến anh ta thật muốn gọi cảnh sát đến bắt người cho rồi.

Lý Hoành Vũ nghĩ đến người phụ nữ phiền toái đó liền không nhìn được mà nhú mày, trước kia anh ta cũng cảm thấy mình là một người rất phúc hậu, nhưng mà bây giờ lại không thể không cảm thán, tình cảm của con người thật không phải là chuyện dễ nói, trước kia yêu người phụ nữ đó muốn chết, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy cô ta là cảm thấy phiền, mặc dù đây là do người phụ nữ kia thay đổi, nhưng sao anh ta lại không có thay đổi vậy chứ.

"Được rồi, tôi chịu phục rồi, là tại tôi quá nổi tiếng, đừng giằng co nữa, vậy thì cứ liên lạc với CCTV đi, anh cứ hẹn một ngày, vậy đi cho gọn." Lạc U quyết định không tiếp tục bàn luận về chương trình xem mắt với Lý Hoành Vũ nữa, bây giờ mấy chương trình truyền hình đều chọn những người có tiếng tăm, nên cô cũng phải nghiêm chỉnh mà chấp nhận một sự thật là mình rất nổi tiếng.

Thật ra thì mặc dù tính tình Lạc U lạnh nhạt, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc xốc nổi, giống như bây giờ, mặc dù chọn chương trình xem mắt, nhưng vẫn băn khoăn, nếu như cô đi tham gia gameshow tuyển chọn người yêu, không biết lại tạo thành làn sóng dư luận gì đây? Người không bình thường hay lựa chọn những con đường không ai đi, phải làm cái gì người khác không nghĩ đến mới là đặc biệt, mặc dù cô cũng không có gì mong đợi với loại đặc biệt này, nhưng cô có linh cảm chuyện này sẽ rất thú vị.

"Được, anh sẽ thu xếp." Lý Hoành Vũ hớn hơ, nói dứt lời liền bắt đầu mở danh bạ lên, trực tiếp gọi cho tổng đạo diễn của chương trình « Người nổi tiếng xem mắt », sau đó chỉ nói vài câu đã sắp xếp xong chuyện này, đôi phương bày tỏ, ngày mai Lạc U đến ghi hình cũng không có vấn đề, khi nào có thời gian thì cứ đến, muốn khi nào phát sóng cũng được, bên họ hoàn toàn làm theo chỉ thị của Lạc U, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Cúp điện thoại, Lý Hoành Vũ thật ngưỡng mộ danh hiệu người đại diện của mình, ngay cả vị đạo diễn nổi tiếng trong nước như vậy mà còn có thái độ hết sức tôn trọng với anh ta, khiến anh ta cảm thấy vô cùng có thành tựu.

Lý Hoành Vũ chợt nghĩ đến một chuyện, hưng phấn nói: "Tiểu U, cả ba lĩnh vực phim ảnh kinh doanh ca hát trong nước em đều rất có danh tiếng, mới có hai năm mà đã trở thành thần tượng nổi danh đầy tài năng, em có ý định phát triển tên tuổi của mình ra nước ngoài hay không? Trước đây không lâu tổng giám đốc Lạc đã bàn luận về vấn đề này với anh, hình như có mấy bộ phim điện ảnh quốc tế đang cần tuyển diễn viên, em có hứng thú không?"

"Tổng giám đốc Lạc bàn bạc với anh sao? Hẳn là anh rất thường xuyên tiếp xúc với cô tôi, tôi với cô tôi còn chưa bàn bạc qua chuyện này, vậy mà hai người đã bàn với nhau rồi sao?" Lạc U hỏi rất tùy ý, nhưng thật ra cô thật sự cho là như vậy, Lý Hoành Vũ thường xuyên nói những câu tương tự, giống như là anh ta và tổng giám đốc Lạc rất hay trò chuyện với nhau, lúc đầu Lạc U không cảm thấy gì, nhưng nhiều lần cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lý Hoành Vũ ngắt người, sắc mặt lúng túng một lát, nhưng ngay sau đó liền phủ nhận: "Tiểu U nói gì vậy, không phải là em quá bận rộn ư, hơn nữa cũng không quá quan tâm chuyện ở làng giải trí, cho nên anh với tổng giám đốc Lạc mới thỉnh thoảng bàn bạc một chút chuyện, chủ yếu cũng là vì tương lai

phát triển của em, tuyệt đối không phải là giấu giếm em cái gì, em đừng hiểu lầm "

"Tôi không có hiểu lầm, chỉ là cảm thấy hai người bàn bạc rất có ích, sau này có cơ hội nên nói chuyện nhiều hơn, tôi rất ủng hộ." Lạc U chớp mắt, nói chuyện khá nghiêm túc, một chút ý đùa giỡn cũng không có.

Lý Hoành Vũ nhìn Lạc U, anh ta thật sự rất muốn hỏi một câu, đây là thái độ ủng hộ của em sao? Sao anh ta vẫn cứ cảm thấy là lạ !

Lạc U nhìn về mặt Lý Hoành Vũ có chút rối rắm, trong lòng âm thầm bật cười, mặc dù Lý Hoành Vũ giải thích rất hợp lý, nhưng Lạc U có thể cảm thấy trong đó có chút kỳ lạ, ánh mắt Lý Hoành Vũ nhìn cô cũng hình như có chút tránh né, điều này khiến Lạc U hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không có truy cứu, bí mật phải thăm dò từ từ mới thú vị, nếu quả thật là như cô nghĩ, cô cũng không ngại cô út của mình có một người theo đuổi.

Kiếp trước cô út vẫn luôn độc thân, có lẽ làm việc ở ngành giải trí khá lộn xộn, đã gặp quá nhiều đủ loại đàn ông khác nhau, cũng đã từng thấy qua nhiều chuyện tình, cho nên không tìm được một người yêu, vẫn luôn sống độc thân, mặc dù bên cạnh có vô số người theo đuổi, nhưng vẫn cô đơn, bây giờ Lạc U nghĩ lại, không khỏi có chút đau lòng cho cô út của mình.

Lạc U là phụ nữ thời đại mới, cũng không cảm thấy người phụ nữ bắt buộc phải kết hôn sinh con có một gia đình, kiếp trước cô đã lấy hôn nhân thành giao dịch, thậm chí là công việc, bởi vì không quan tâm cho nên mới tự cho là đúng, nhưng thật ra nếu có một người mình yêu, có thể có một gia đình ấm áp, một người làm bạn, đương nhiên sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa, Lạc U cũng thật lòng hy vọng cô út có thể tìm được hạnh phúc thuộc về cô.

Mà Lý Hoành Vũ, Lạc U có thể nói là đã gặp người đàn ông này hai kiếp rồi, kiếp trước Lý Hoành Vũ khôn khéo cường thế quả quyết nhưng cũng khéo đưa đẩy, không hổ danh là người đại diện có tiếng tăm, giúp đỡ rất nhiều người nổi tiếng trở thành siêu sao, hơn nữa làm người cũng rất có nghĩa khí, luôn giúp đỡ có mỗi khi khó khăn, vậy mà cuối cùng lại có kết cục khổ sở như Lạc U.

Kiếp này, hai người càng ăn ý với nhau hơn, có lẽ là do anh ta được Lạc U nâng đỡ từ sớm, không có trải qua quá nhiều cực khổ, Lý Hoành Vũ càng bộc lộ tài năng, nụ cười trên mặt sáng rỡ, mặc dù còn có chút khuyết điểm, nhưng đã bắt lộ ra phong thái người đại diện, qua một thời gian nữa, chẳng những đạt được những thành tựu của kiếp trước một cách dễ dàng, mà còn là hơn như vậy.

Nếu như Lý Hoành Vũ thật sự có thể đã động mình cô út tâm, Lạc U là một trăm tán thành, cường thế bá đạo Làng Giải Trí nữ vương hợp với dịu dàng tính bao dung cực mạnh kim bài người đại diện, cũng coi là một thật tốt tổ hợp.

"Tiểu U, em...em đừng hiểu lầm, thật, anh thật sự không có gì ý gì khác." Lý Hoành Vũ nghe thấy lời nói có thâm ý của Lạc U thì trở nên có chút luống cuống, nỗ lực muốn giải thích, nhưng càng giải thích lại càng như che giấu, ánh mắt chột dạ kia đã nói lên sự thật, khiến Lạc U buồn cười.

Thím Ngọc bên cạnh hình như cũng nghe hiểu lời của hai người, cười xen vào nói: "Tiểu Lý à, cô ba nhà chúng tôi cũng không phải người dễ theo đuổi đâu, ngay cả dũng khí thừa nhận mà cậu cũng không có, vậy coi như không có hy vọng gì rồi."

Gừng càng già càng cay, người sống nửa đời, mắt nhìn người chắc chắn sẽ rất chính xác, thím Ngọc làm việc ở nhà họ Lạc đã hai mươi mấy năm, từ trên xuống dưới nhà họ Lạc bà ấy hiểu rất rõ, lời nói này của bà ấy thật ra rất đúng, chỉ là như vậy hơi quá mức trực tiếp, khiến Lý Hoành Vũ đỏ mặt.

"Thím Ngọc, thím nói gì vậy, cái gì mà có dũng khí không có dũng khí, tôi làm gì có ý đó, thím không nên nói lung tung, tôi và tổng giám đốc Lạc chỉ là nói chuyện công việc thôi, tuyệt đối không có tâm tư khác." Lý Hoành Vũ đỏ mặt giải thích, nhưng cũng không mấy thuyết phục, ít nhất là ở đây không có ai tin lời anh ta.

"Không có thì thôi, nói với tôi làm cái gì, tôi đi nấu cơm cho mọi người, mọi người bàn chuyện công việc tiếp đi." Thím Ngọc cười đứng lên, đi một nửa lại đột nhiên dừng lại, tùy ý nói một câu: "Đúng rồi, cô ba nhà tôi thích hoa hồng màu lam, khi nào cậu bàn công việc mà có thời gian thì đừng quên tặng cô ấy."

Được rồi, bàn công việc còn tặng hoa, thím Ngọc chọc ghẹo Lý Hoành Vũ, sắc mặt khiến Lý Hoành Vũ càng đỏ hơn.

"Tiểu U, em đi theo thím Ngọc học xấu, hay là thím Ngọc đi theo em học xấu vậy?" Lý Hoành Vũ bắt đắc dĩ hỏi, đây là báo ứng do anh ta mới vừa trêu Lạc U đây sao, đúng là sông có khúc người có lúc, còn chưa qua 30 phút, vậy mà báo ứng đã tới rồi.

"Học cái xấu sao? Mọi người đều đang quan tâm anh thôi, cô út nhà tôi thật sự rất thích hoa hồng màu lam." Lạc U chớp mắt cười nhạt, tâm tình hiển nhiên rất là tốt, khiến người khác có cảm giác càng thêm dịu dàng đáng yêu.

"Em có thể chứng minh, cô chủ và thím Ngọc đều đang quan tâm anh, nếu như anh cảm thấy không phải, vậy là nhất định là cảm nhận của anh có vấn đề rồi, tự cảm nhận lại đi." Tiêu Tiêu giơ tay nhỏ, dáng vẻ hết sức nghiêm túc khiến Lạc U càng cười tươi hơn.

Lý Hoành Vũ tối sầm mặt mũi, lấy một địch ba thật quá thua thiệt, lần sau nhất định phải sửa lại phương thức tác chiến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Thật Sự Rất Nổi Tiếng (2)

Lạc U liếc mắt, chợt cảm thấy thì ra là được người khác hoan nghênh như vậy cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nghĩ một hồi, Lạc U liền nghĩ đến một lĩnh vực không thể nào có người muốn mời cô đến.

"Tiết mục xem mắt có mời em không? Anh thấy em có cần suy tính một chút không?" Lạc U chỉ đơn giản muốn đá kích Lý Hoành Vũ nên mới nói như vậy, chỉ là sau khi nói xong thấy sắc mặt vừa hưng phấn vừa kỳ lạ của Lý Hoành Vũ, liền có cảm giác không tốt lắm.

"Không thể nào?" Lạc U nhìn không được hỏi lại một câu.

Lý Hoành Vũ cười vô cùng sáng chói, vừa gật đầu vừa nói: "« Duyên, tuyệt không thể tả » là tiết mục xem mắt có tỉ lệ người xem cao nhất trên cả nước, tháng năm năm nay bọn họ đã gọi điện thoại cho anh, người chủ trì, người mai mối, giám khảo, em muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần em đồng ý xuất hiện, tiền cát xê bày con số."

Bà ngoại nó, lần này Lạc U thật sự có chút bội phục danh tiếng của mình rồi, chỉ là cô còn bội phục dũng khí của nhà sản xuất tiết mục này hơn, đây là cái gì chứ, râu ông này cắm cằm bà nó vậy mà cũng muốn mời cô, coi cô là vạn năng sao.

Lạc U không nói gì, Lý Hoành Vũ cười bổ sung: "Bản tin tài chính, bản tin nông nghiệp, các loại tin thời sự, tiết mục xem mắt, trừ những thứ này ra, còn có bản tin phỏng vấn đời sống xã hội, hy vọng có thể tìm hiểu thêm về vai trò làm đại sứ từ thiện của em, chương trình kiến thức y học đã từng bày tỏ hoan nghênh em tham gia, bởi vì lúc em về vùng sâu vùng xa đã từng làm công việc hộ lý, cuộc thi tìm kiếm tài năng cũng mời em với tư cách là học sinh, hơn nữa không chỉ vậy, còn có các loại chương trình nấu ăn ca hát khiêu vũ mời em làm khách mời, Tiểu U, vẫn là câu nói kia, chỉ cần em muốn, các loại tiết mục trong nước tùy em lựa chọn, cho dù tiết mục đó không hề có một chút liên quan tới em cũng được, bởi vì nếu bọn họ muốn cho em tham gia vào, chắc chắn sẽ tìm được chỗ cho em xuất hiện, Tiểu U, bây giờ em thật sự rất là nổi tiếng đó."

Lý Hoành Vũ nói hết sức nghiêm túc, lời nói vô cùng ngưỡng mộ cô, từ rất lâu anh ta đã từng nghĩ muốn trở thành một người đại diện ưu tú, đưa tên tuổi của cô ra khắp thế giới, mặc dù bây giờ Lạc U chỉ mới nổi tiếng ở trong nước thôi, nhưng chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi đã có thể đạt được thành tích ưu tú như vậy, việc hướng ra thế giới, nổi tiếng khắp toàn cầu, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Tiểu Tiêu cùng thím Ngọc từ nãy giờ ở bên cạnh nghe hai người đối thoại, càng nghe càng cười tươi, cảm thấy hai người trêu chọc lẫn nhau như vậy khá thú vị.

Để tiện chăm sóc với lại đi theo Lạc U, bọn Tiểu Tiêu cũng mượn ba căn nhà trọ ở gần nhà của Lạc U, Lý Hoành Vũ làm người đại diện, Lạc U cho anh ta tiền lương và tiền thưởng không tệ, gần đây đang suy tính mua một căn nhà riêng ở gần khu Lạc U sống, chỗ ở hiện tại của anh ta có chút không tiện lắm, cách chỗ Lạc U khá xa, hơn nữa gần đây người phụ nữ kia thỉnh thoảng lại xuất hiện ở khu vực xung quanh nhà anh ta, khiến anh ta thật muốn gọi cảnh sát đến bắt người cho rồi.

Lý Hoành Vũ nghĩ đến người phụ nữ phiền toái đó liền không nhìn được mà nhú mày, trước kia anh ta cũng cảm thấy mình là một người rất phúc hậu, nhưng mà bây giờ lại không thể không cảm thán, tình cảm của con người thật không phải là chuyện dễ nói, trước kia yêu người phụ nữ đó muốn chết, nhưng bây giờ vừa nhìn thấy cô ta là cảm thấy phiền, mặc dù đây là do người phụ nữ kia thay đổi, nhưng sao anh ta lại không có thay đổi vậy chứ.

"Được rồi, tôi chịu phục rồi, là tại tôi quá nổi tiếng, đừng giằng co nữa, vậy thì cứ liên lạc với CCTV đi, anh cứ hẹn một ngày, vậy đi cho gọn." Lạc U quyết định không tiếp tục bàn luận về chương trình xem mắt với Lý Hoành Vũ nữa, bây giờ mấy chương trình truyền hình đều chọn những người có tiếng tăm, nên cô cũng phải nghiêm chỉnh mà chấp nhận một sự thật là mình rất nổi tiếng.

Thật ra thì mặc dù tính tình Lạc U lạnh nhạt, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc xốc nổi, giống như bây giờ, mặc dù chọn chương trình xem mắt, nhưng vẫn bản khoán, nếu như cô đi tham gia gameshow tuyển chọn người yêu, không biết lại tạo thành làn sóng dư luận gì đây? Người không bình thường hay lựa chọn những con đường không ai đi, phải làm cái gì người khác không nghĩ đến mới là đặc biệt, mặc dù cô cũng không có gì mong đợi với loại đặc biệt này, nhưng cô có linh cảm chuyện này sẽ rất thú vị.

"Được, anh sẽ thu xếp." Lý Hoành Vũ hớn hở, nói dứt lời liền bắt đầu mở danh bạ lên, trực tiếp gọi cho tổng đạo diễn của chương trình « Người nổi tiếng xem mắt », sau đó chỉ nói vài câu đã sắp xếp xong chuyện này, đôi phương bày tỏ, ngày mai Lạc U đến ghi hình cũng không có vấn đề, khi nào có thời gian thì cứ đến, muốn khi nào phát sóng cũng được, bên họ hoàn toàn làm theo chỉ thị của Lạc U, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Cúp điện thoại, Lý Hoành Vũ thật ngưỡng mộ danh hiệu người đại diện của mình, ngay cả vị đạo diễn nổi tiếng trong nước như vậy mà còn có thái độ hết sức tôn trọng với anh ta, khiến anh ta cảm thấy vô cùng có thành tựu.

Lý Hoành Vũ chợt nghĩ đến một chuyện, hưng phấn nói: "Tiểu U, cả ba lĩnh vực phim ảnh kinh doanh ca hát trong nước em đều rất có danh tiếng, mới có hai năm mà đã trở thành thần tượng nổi danh đầy tài năng, em có ý định phát triển tên tuổi của mình ra nước ngoài hay không? Trước đây không lâu tổng giám đốc Lạc đã bàn luận về vấn đề này với anh, hình như có mấy bộ phim điện ảnh quốc tế đang cần tuyển diễn viên, em có hứng thú không?"

"Tổng giám đốc Lạc bàn bạc với anh sao? Hẳn là anh rất thường xuyên tiếp xúc với cô thôi, tôi với cô tôi còn chưa bàn bạc qua chuyện này, vậy mà hai người đã bàn với nhau rồi sao?" Lạc U hỏi rất tùy ý, nhưng thật ra cô thật sự cho là như vậy, Lý Hoành Vũ thường xuyên nói những câu tương tự, giống như là anh ta và tổng giám đốc Lạc rất hay trò chuyện với nhau, lúc đầu Lạc U không cảm thấy gì, nhưng nhiều lần cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lý Hoành Vũ ngăn người, sắc mặt lúng túng một lát, nhưng ngay sau đó liền phủ nhận: "Tiểu U nói gì vậy, không phải là em quá bận rộn ư, hơn nữa cũng không quá quan tâm chuyện ở làng giải trí, cho nên anh với tổng giám đốc Lạc mới thỉnh thoảng bàn bạc một chút chuyện, chủ yếu cũng là vì tương lai phát triển của em, tuyệt đối không phải là giấu giếm em cái gì, em đừng hiểu lầm."

"Tôi không có hiểu lầm, chỉ là cảm thấy hai người bàn bạc rất có ích, sau này có cơ hội nên nói chuyện nhiều hơn, tôi rất ủng hộ." Lạc U chớp mắt, nói chuyện khá nghiêm túc, một chút ý đùa giỡn cũng không có.

Lý Hoành Vũ nhìn Lạc U, anh ta thật sự rất muốn hỏi một câu, đây là thái độ ủng hộ của em sao? Sao anh ta vẫn cứ cảm thấy là lạ !

Lạc U nhìn về mặt Lý Hoành Vũ có chút rối rắm, trong lòng âm thầm bật cười, mặc dù Lý Hoành Vũ giải thích rất hợp lý, nhưng Lạc U có thể cảm thấy trong đó có chút kỳ lạ, ánh mắt Lý Hoành Vũ nhìn cô cũng hình như có chút tránh né, điều này khiến Lạc U hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không có truy cứu, bí mật phải thăm dò từ từ mới thú vị, nếu quả thật là như cô nghĩ, cô cũng không ngại cô út của mình có một người theo đuổi.

Kiếp trước cô út vẫn luôn độc thân, có lẽ làm việc ở ngành giải trí khá lộn xộn, đã gặp quá nhiều đủ loại đàn ông khác nhau, cũng đã từng thấy qua nhiều chuyện tình, cho nên không tìm được một người yêu, vẫn luôn sống độc thân, mặc dù bên cạnh có vô số người theo đuổi, nhưng vẫn cô đơn, bây giờ Lạc U nghĩ lại, không khỏi có chút đau lòng cho cô út của mình.

Lạc U là phụ nữ thời đại mới, cũng không cảm thấy người phụ nữ bắt buộc phải kết hôn sinh con có một gia đình, kiếp trước cô đã lấy hôn nhân thành giao dịch, thậm chí là công việc, bởi vì không quan tâm cho nên mới tự cho là đúng, nhưng thật ra nếu có một người mình yêu, có thể có một gia đình ấm áp, một người làm bạn, đương nhiên sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa, Lạc U cũng thật lòng hy vọng cô út có thể tìm được hạnh phúc thuộc về cô.

Mà Lý Hoành Vũ, Lạc U có thể nói là đã gặp người đàn ông này hai kiếp rồi, kiếp trước Lý Hoành Vũ khôn khéo cường thế quả quyết nhưng cũng khéo đưa đẩy, không hổ danh là người đại diện có tiếng tăm, giúp đỡ rất nhiều người nổi tiếng trở thành siêu sao, hơn nữa làm người cũng rất có nghĩa khí, luôn giúp đỡ cô mỗi khi khó khăn, vậy mà cuối cùng lại có kết cục khổ sở như Lạc U.

Kiếp này, hai người càng ăn ý với nhau hơn, có lẽ là do anh ta được Lạc U nâng đỡ từ sớm, không có trải qua quá nhiều cực khổ, Lý Hoành Vũ càng bộc lộ tài năng, nụ cười trên mặt sáng rỡ, mặc dù còn có chút khuyết điểm, nhưng đã bắt lộ ra phong thái người đại diện, qua một thời gian nữa, chẳng những đạt được những thành tựu của kiếp trước một cách dễ dàng, mà còn là hơn như vậy.

Nếu như Lý Hoành Vũ thật sự có thể đã động mình cô út tâm, Lạc U là một trăm tán thành, cường thế bá đạo Làng Giải Trí nữ vương hợp với dịu dàng tính bao dung cực mạnh kim bài người đại diện, cũng coi là một thật tốt tổ hợp.

"Tiểu U, em...em đừng hiểu lầm, thật, anh thật sự không có gì gì khác." Lý Hoành Vũ nghe thấy lời nói có thâm ý của Lạc U thì trở nên có chút luống cuống, nỗ lực muốn giải thích, nhưng càng giải thích lại càng như che giấu, ánh mắt chột dạ kia đã nói lên sự thật, khiến Lạc U buồn cười.

Thím Ngọc bên cạnh hình như cũng nghe hiểu lời của hai người, cười xen vào nói: "Tiểu Lý à, cô ba nhà chúng tôi cũng không phải người dễ theo đuổi đâu, ngay cả dũng khí thừa nhận mà cậu cũng không có, vậy coi như không có hy vọng gì rồi."

Gừng càng già càng cay, người sống nửa đời, mắt nhìn người chắc chắn sẽ rất chính xác, thím Ngọc làm việc ở nhà họ Lạc đã hai mươi mấy năm, từ trên xuống dưới nhà họ Lạc bà ấy hiểu rất rõ, lời nói này của bà ấy thật ra rất đúng, chỉ là như vậy hơi quá mức trực tiếp, khiến Lý Hoành Vũ đỏ mặt.

"Thím Ngọc, thím nói gì vậy, cái gì mà có dũng khí không có dũng khí, tôi làm gì có ý đó, thím không nên nói lung tung, tôi và tổng giám đốc Lạc chỉ là nói chuyện công việc thôi, tuyệt đối không có tâm tư khác." Lý Hoành Vũ đỏ mặt giải thích, nhưng cũng không mấy thuyết phục, ít nhất là ở đây không có ai tin lời anh ta.

"Không có thì thôi, nói với tôi làm cái gì, tôi đi nấu cơm cho mọi người, mọi người bàn chuyện công việc tiếp đi." Thím Ngọc cười đứng lên, đi một nửa lại đột nhiên dừng lại, tùy ý nói một câu: "Đúng rồi, cô ba nhà tôi thích hoa hồng màu lam, khi nào cậu bàn công việc mà có thời gian thì đừng quên tặng cô ấy."

Được rồi, bàn công việc còn tặng hoa, thím Ngọc chọc ghẹo Lý Hoành Vũ, sắc mặt khiến Lý Hoành Vũ càng đỏ hơn.

"Tiểu U, em đi theo thím Ngọc học xấu, hay là thím Ngọc đi theo em học xấu vậy?" Lý Hoành Vũ bắt đầu dĩ hời, đây là báo ứng do anh ta mới vừa trêu Lạc U đây sao, đúng là sông có khúc người có lúc, còn chưa qua 30 phút, vậy mà báo ứng đã tới rồi.

"Học cái xấu sao? Mọi người đều đang quan tâm anh thôi, cô út nhà tôi thật sự rất thích hoa hồng màu lam." Lạc U chớp mắt cười nhạt, tâm tình hiển nhiên rất là tốt, khiến người khác có cảm giác càng thêm dịu dàng đáng yêu.

"Em có thể chứng minh, cô chủ và thím Ngọc đều đang quan tâm anh, nếu như anh cảm thấy không phải, vậy là nhất định là cảm nhận của anh có vấn đề rồi, tự cảm nhận lại đi." Tiêu Tiêu giơ tay nhỏ, dáng vẻ hết sức nghiêm túc khiến Lạc U càng cười tươi hơn.

Lý Hoành Vũ tối sầm mặt mũi, lấy một địch ba thật quá thua thiệt, lần sau nhất định phải sửa lại phương thức tác chiến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 79

Chương 79: Tiểu U làm đầu

Cuối cùng Lạc U quyết định không phát triển tên tuổi của mình ra quốc, không phải cô không muốn, mà là thời cơ không đúng, còn chưa đầy một năm nữa, cô đã phải thi tốt nghiệp trung học phổ thông, trong khoảng thời gian này cô muốn chuyên tâm học tập, hơn nữa ngoài học tập ra, cô còn phải lập kế hoạch buôn bán, phát triển về phương diện kinh doanh hơn nữa.

Lạc U nhớ ở thành phố Bắc Kinh có rất nhiều mảnh đất được đầu giá, địa ốc Cao Phong Kỳ đã rao bán, cô đã quyết định phải thừa cơ hội này kiếm một khoản lớn trong lĩnh vực bất động sản.

Lý Hoành Vũ có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu suy nghĩ của Lạc U, tuy thất vọng, nhưng chờ mong nhiều hơn, phải để cho Lạc U không gian để vui chơi, từ từ lớn lên Lạc U còn sẽ khiến mọi người bất ngờ.

Chương trình « Người nổi tiếng xem mắt » không có truyền hình trực tiếp, Lạc U đã có ý muốn tham gia, tổ tiết mục đã chờ mong ngày này lâu lắm rồi, có trời mới biết liệu Lạc U có đồng ý hay không, cho nên thời gian ghi hình liền được sắp xếp vào ngày hôm sau.

Lý Hoành Vũ tự mình đưa đón cô, có điều không phải anh ta lái xe, trên đường đi Lạc U cầm một quyển sách ngữ văn đọc, mấy hôm nay cô làm bài tập, hiệu quả so với tưởng tượng tốt hơn rất nhiều, có nhiều bài chỉ cần xem một lần là nhớ ngay, dự tính mất khoảng một năm để ôn tập, bây giờ cảm thấy chỉ nửa năm là đủ nhiều rồi.

Hơn nữa Lạc U tương đối hài lòng với cô gia sư này, cô không có mời giảng viên cao cấp gì, mà là tìm một sinh viên năm nhất có thành tích học tập tốt của quỹ từ thiện Lạc Dư, hơn nữa Lạc U còn chủ động phối hợp theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi của sinh viên đó, ổn định thời gian học thêm vào buổi tối cùng ban ngày cuối tuần, chứ nếu ngày nào cũng học ban ngày, rất không thích hợp cho sinh viên.

Lạc U rất hào phóng, cô trả tiền lương cho vị gia sư này bằng gấp năm lần sinh hoạt phí trong một tháng của cô ấy, khiến cô ấy càng thêm tận tình truyền đạt kiến thức cho Lạc U.

Giống như bây giờ, trong tập của Lạc U ghi chép rất nhiều kiến thức quan trọng cần phải nhớ, Lạc U nhìn vào cảm thấy rất quen thuộc, nhớ tới kiếp trước mình đã từng ghi chép những thứ giống như vậy, bây giờ học lại lần nữa, có nhiều chỗ đã thay đổi, nhưng phần lớn vẫn y như cũ.

Lúc tới đài truyền hình, một nhóm người đã sớm chờ sẵn, từ mấy vị trưởng đài của đài truyền hình, đến người dẫn chương trình và nhân viên hậu cần, cùng nhau chờ Lạc U đến, trường hợp trang trọng như vậy khiến rất nhiều người qua đường ghé mắt nhìn, nhất là mấy nghệ sĩ khác tới ghi hình, đều suy đoán không biết nhân vật lớn nào sắp tới, mà lại xuất động đội ngũ hùng hậu như vậy.

Lúc Lạc U nhìn thấy những người này cũng rất kinh ngạc, cô nghi ngờ không biết mấy người này làm vậy là có liên quan tới cô hay không, cho dù cô có nổi tiếng đến mức nào đi nữa, cũng không cần thiết để trường đài tự mình tiếp đón chứ.

Chỉ là suy nghĩ một chút, Lạc U liền cũng hiểu, trường đài đài truyền hình này cũng không phải là nhân vật đơn giản, ít nhất là có quen biết với cô út Lạc, mà cô út Lạc cũng khá có tiếng tăm, cô là người thân của Lạc Học Tâm, bọn họ làm vậy cũng không có vẻ kỳ lạ.

Đài Truyền Hình biểu hiện hết sức nhiệt tình, trong lúc nói chuyện cũng nhắc đến cô út Lạc, giống như muốn tạo mối quan hệ với Lạc U.

"Cô Lạc, cô có thể tới chỗ này của chúng tôi để ghi hình, trường đài như tôi cũng vinh hạnh lắm chứ, về sau nhất định phải thường xuyên đến làm khách nha, ha ha ha, tiết mục bên đài chúng tôi, cô cứ tùy tiện tham gia, coi như ở nhà mình đi, đừng khách khí." Trường đài cười giống như ông Phật Di Lạc, cái bụng bự tròn vo so với tám tháng còn lớn hơn.

Cho dù là người của đài truyền hình hay người của Lạc U mang tới, nghe ông ta nói như vậy, đều kích động tròn mắt, đây là những lời nên nói của giám đốc đài truyền hình ư, coi như ở nhà mình sao? Sao ông không nói với người khác giống như vậy?

Đối với nụ cười xu nịnh của trường đài, toàn thể nhân viên Đài Truyền Hình quyết định không nhìn, mặc dù có rất nhiều người muốn chụp hình lại để dành, nhưng làm chuyện mạo hiểm có nguy cơ thất nghiệp cao như vậy, bọn họ không dám.

Dưới sự hộ tống của một đồng người, Lạc U vào phòng hóa trang, những chỗ cô đi ngang qua, cơ hồ hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người, rất nhiều nghệ sĩ đến ghi hình tiết mục nhìn thấy Lạc U, trong mắt đầy ngưỡng mộ cùng ghen tỵ.

Anh Từ bây giờ là thợ trang điểm riêng của Lạc U, mặc dù cũng nhận trang điểm cho một số nghệ sĩ khác cùng hóa trang cho nhân vật chính trong đoàn làm phim, nhưng chuyện gì cũng do Lạc U quyết định, chỉ cần Lạc U cần, hễ kêu là tới.

Tiết mục xem mắt bắt đầu, trường đài cũng vào cùng, ngồi một bên trên khán đài, cười híp mắt nhìn chằm chằm Lạc U, nhìn Lạc U thật rất muốn hỏi một câu, thân là một giám đốc, chẳng lẽ ông không có công việc phải làm sao?

Lạc U thầm nói trong lòng, về bề ngoài vẫn luôn trấn định, người dẫn chương trình tiết mục này là Lộ Gia, Lộ Gia là nữ MC dẫn chương trình có nhiều kinh nghiệm, vô cùng ưu tú, cũng coi như là nhân vật đàn chị của CCTV, phải rất có bản lĩnh mới được làm người dẫn chương trình cho tiết mục xem mắt có tỷ suất người xem khá cao này, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của trường đài, Lộ Gia vẫn có chút không được tự nhiên, chỉ là cũng may cô ấy đã quen với đám đông, biểu hiện cũng không tệ lắm.

"Hôm nay khách mời của chúng ta chắc hẳn không cần ta giới thiệu, tất cả các vị đều là biết, đó chính là Thiên vương công chúa U vô cùng nổi tiếng hiện nay, Lạc U, hoan nghênh chào đón công chúa U cùng các bạn xem đài của chúng ta ngày hôm nay." Giọng nói ngọt ngào của Lộ Gia vang lên, tên tuổi câu Lạc U đủ để nổ tung sự nhiệt tình của các khán giả, đừng nói đến khán giả ở trường quay, ngay cả rất nhiều người đang ngồi xem tivi, cũng đều không tự chủ được mà vỗ tay.

Lạc U nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ nói một câu xin chào mọi người rồi không nói gì nữa, người dẫn chương trình bắt đầu dĩ tiếp lời, giới thiệu sơ lược những thành tựu Lạc U đã đạt được trong hai năm nay, đặc biệt nhấn mạnh các loại giải thưởng Lạc U đã nhận được, khiến mọi người đều phải trầm trồ khen ngợi.

Biểu hiện của Lạc U từ đầu đến cuối không kiêu ngạo không nóng nảy, trầm ổn vừa phải, rất có phong cách quý phái, cô rất kiệm lời, chỉ nói những nội dung đơn giản, khiến người dẫn chương trình cảm thấy rất bất đắc dĩ, người dẫn chương trình bày tỏ, cô ấy rất được người hâm mộ hoan nghênh, nhưng bây giờ bọn họ không muốn nghe người dẫn chương trình nói nhiều, đây là tiết mục xem mắt, nếu như chỉ toàn là cô ấy nói..., khán giả sẽ không được vui.

Lộ Gia dùng hết các loại phương thức muốn dụ dỗ Lạc U nói nhiều một chút, cũng có thể có một ít yêu sách, nhưng Lạc U lại lờ đi ý nhiều, chỉ nói vài chữ là đẩy vấn đề qua cho cô ấy, khiến cô ấy thật lòng rất vô lực.

"Cô Lạc, tiết mục xem mắt rất nhàm chán, hỏi tới hỏi lui chỉ có mấy vấn đề, chúng ta đã nói tới cuộc sống thường ngày cùng công việc của cô, như vậy bây giờ đã đến lúc nói đến đời sống tình cảm của cô rồi phải không, mặc dù mọi người cũng biết cô còn chưa tròn mười tám tuổi, nhưng bây giờ trẻ vị thành niên cũng trưởng thành sớm lắm, cô đã có thích bạn nam nào chưa, mọi người rất quan tâm đó nha." Lộ Gia cố gắng khiến giọng nói của mình nghe có vẻ nhẹ nhàng một chút, giống như là đang nói chuyện phiếm thôi, mặc dù cô ấy cũng rất tò mò đáp án của vấn đề này, nhưng trên thực tế cô ấy hỏi như vậy cũng chỉ là làm theo lệ, chưa bao giờ nghĩ sẽ nhận được câu trả lời, một nghệ sĩ ưu tú giữ gìn chuyện riêng tư của mình rất kín đáo, Lạc U cũng xuất đạo hai năm rồi, Lộ Gia nghĩ, Lạc U nhất định có phương pháp để trả lời những vấn đề như vậy.

Lạc U trầm mặc mấy giây, nhưng mấy giây ngắn ngủi này đối với rất nhiều người mà nói lại hết sức là dài, nói lâu như một thế kỷ hình như có chút khoa trương, nhưng thật ra những người đang xem chương trình, đều có một loại cảm giác hết sức lo lắng, ngừng thở, nhìn chằm chằm canh chừng Lạc U, không nghĩ gì cả, chỉ chờ câu trả lời của cô.

Lạc U đang suy tư, hơn nữa còn rất nghiêm túc suy tư vấn đề này, lúc tới đây, Lý Hoàn Vũ chỉ thông báo thời gian địa điểm với cô, con về phản trả lời, không có ai nói cho Lạc U nên nói như thế nào, bởi vì tất cả mọi người đều tin tưởng cô có thể xử lý tốt những vấn đề này.

Mà Lạc U cũng không phải là không có cân nhắc qua vấn đề như vậy, cô không cần suy nghĩ là có thể tìm ra mấy chục loại phương thức trả lời, nhưng hình như loại vấn đề này còn quá sớm, cô căn bản không có cân nhắc qua, cô rất bận, căn bản không có thời gian suy tính, hoặc là tạm thời còn chưa xuất hiện người khiến cho cô động lòng, đợi đợi đợi đợi, ứng phó vấn đề như vậy, đối với Lạc U mà nói, thật sự là quá mức dễ dàng.

Chỉ là, khi Lạc U muốn trả lời như vậy, trong lòng lại có một chút do dự, hình bóng của một người đàn ông chợt xuất hiện trong đầu cô, ngăn cản câu trả lời của cô, cô thích anh sao? Giờ khắc này, Lạc U tự hỏi mình như thế, chỉ là vẫn không tìm được đáp án, cô có thể xác định một chút, đó chính là cô tin tưởng anh, hơn nữa đang mong đợi anh trở về.

Lạc U bởi vì Diệp Văn Thần mà do dự, nhưng do dự cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, dưới sự mong đợi của mọi người, Lạc U mở miệng: "Tôi không muốn bàn luận về vấn đề tình cảm sớm, tôi vẫn còn là một học sinh, thời điểm này sẽ dùng việc học làm chủ, tôi chỉ có thể nói, tôi vẫn đang chờ đợi người kia xuất hiện bên cạnh tôi, khi đó, nếu như tôi đã xác nhận là tôi yêu, tôi sẽ nói cho mọi người."

Giọng nói lạnh lạnh thật giống như không có tình cảm, nhưng cũng ẩn chứa tình cảm phong phú, Lạc U giờ khắc này, giọng nói mềm mại, khí chất cao nhã, ánh mắt dường như có chút bay xa, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì, có phải thật là đang mong đợi người đó xuất hiện hay không.

Lộ Gia hết sức kinh ngạc với thái độ thản nhiên của Lạc U, nhưng phản ứng rất nhanh liền nở nụ cười nói: "Vậy thì tôi sẽ chúc phúc Tiểu U trong tương lai không lâu có thể tìm được chân mệnh thiên tử thuộc về mình, cũng không biết là người đàn ông may mắn nào có thể có được sự ưu ái của công chúa U, các bạn khán giả xem đài, không biết các bạn có hứng thú với tiêu chuẩn kén chồng của công chúa điện hạ của chúng ta hay không?"

Đề tài này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú, mặc dù tuổi Lạc U có chút nhỏ, nhưng tình yêu là đề tài tám chuyện muôn thuở của các nghệ sĩ, hôm nay mà không nói ở đây, thật sự là có chút lãng phí tài nguyên rồi, Lộ Gia làm người dẫn chương trình đã lâu, rất có kinh nghiệm dẫn dắt các loại đề tài vừa phải có chừng mực, không chỉ không khiến khán giả ghét, mà còn bảo vệ nghệ sĩ.

"Vấn đề này tạm thời tôi chưa nghĩ đến, chẳng qua tôi nghĩ trong tình yêu, trung thành là hết sức quan trọng." Đã từng bị phản bội qua, mới biết sức nặng chân chính của hai chữ trung thành, câu nói này không đơn giản, đó là cảm nhận vô cùng chân thật của một người đã từng chết đi sống lại.

"Đúng vậy, trung thành rất quan trọng, yêu người mình yêu hết lòng mới là người đàn ông tốt, dĩ nhiên phụ nữ cũng phải như vậy, tôi mong trong tương lai công chúa U của chúng ta nhất định sẽ trở thành một người vợ tốt, người đàn ông có thể lấy được công chúa U cũng nhất định sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới. . . ."

Trên tivi, chương trình « Người nổi tiếng xem mắt » không có phát sóng trực tiếp, thế nhưng khi Diệp Văn Thần thấy cảnh này, trái tim vẫn không nhịn được mà run lên, đó là một loại cảm giác nói không nên lời, khẩn trương, mong đợi, ái mộ, quyến luyến, nhớ nhung, sốt ruột, tất cả đều chỉ được diễn đạt bằng một câu, nếu như có thể, anh thật sự rất muốn lập tức trở về bên cạnh cô.

Mỗi một lời nói của Lạc U, Diệp Văn Thần đều ghi tạc trong lòng, nhất là câu trả lời của Lạc U về phương diện tình yêu, anh hiểu rất rõ Lạc U, đây tuyệt đối là suy nghĩ trong nội tâm của Lạc U, chứ không phải là câu trả lời qua loa, chuyện anh phải làm bây giờ, là cố gắng nỗ lực làm tốt mọi chuyện, trở lại bên cạnh cô, sau đó nỗ lực, để cho cô thừa nhận sự tồn tại của mình, để cho cô có thể chính miệng đồng ý, cho anh trở thành người đàn ông hạnh phúc

nhất trên thế giới kia!

Diệp Văn Thần đếm từng ngày trôi qua, sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, anh sẽ có một quãng thời gian nghỉ phép, khi đó anh có thể về nhà thăm nữ vương bộ hạ đã khiến anh nhớ nhung thật lâu, anh rất muốn quý gối bên chân cô, nhẹ nhàng khẽ hôn mũi chân cô, để cô có thể tha thiết cảm nhận được, tình cảm đến chết cũng không thay đổi của anh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau đó không lâu, bộ phim 《 Bô phu được phu 》 trở nên vô cùng nổi tiếng, từ bà thím người già, đến thành phần tri thức trẻ tuổi, hoặc là các thanh thiếu niên còn đi học, kể cả trẻ em bảy tám tuổi, cơ hồ đều hướng tới bộ 《 Bô phu được phu 》.

Mấy bà bác thì nói, khung cảnh Điền Viên quá đẹp, quay ở đâu mà cảnh vật đẹp hết sức tương tượng, người đã như bọn họ chỉ muốn sống nhàn nhã ở nông thôn, ăn rau dưa tự trồng tốt cho sức khỏe, nhưng mà con cái không cho, bắt bọn họ phải ở thành phố, không khí không sạch, nước ô nhiễm, đi cầu thang lại phiền toái, thức ăn vừa bẩn vừa đắt, thật lòng hâm mộ cuộc sống của đôi vợ chồng trong phim.

Thành phần tri thức trẻ tuổi thích phong cách hiện đại thì nói, bộ phim này rất thời thượng, mặc dù bộ Bô phu được phu lấy bối cảnh cung đình, nhưng trang phục của diễn viên rất hợp thời, phụ nữ mặc váy lụa thướt tha, đàn ông ăn mặc gọn gàng phong độ, cách phối hợp các loại trang sức cũng tạo điểm nhấn đặc biệt, khiến mọi người không ngừng hâm mộ, hơn nữa quan trọng nhất chính là tình yêu của hai người thật ấm áp, hai người ở triều đình thì hợp sức chống lại tất cả địch nhân, ở Điền Viên thì cùng nhau cố gắng làm ruộng trồng trọt, khi hành tẩu giang hồ luôn ở bên nhau, không có phản bội, không có nghi ngờ, không xa không rời, có thể nói là hoàn mỹ, thật khiến mọi người hâm mộ không thôi.

Về phần các nam sinh nữ sinh còn đi học, bọn họ bàn luận còn xôn xao hơn, bọn họ mơ ước, nếu như mình có thể xuyên thời gian về đến thời cổ đại thì thật là tốt biết bao, bọn họ cũng sẽ học theo nữ chính đi trồng ruộng, chỉ là nghỉ lại, bọn họ quyết định sẽ không làm ruộng, mà mở khách sạn hay cái gì đi, không phải ở thời cổ đại rất phổ biến sao, không cần phải cực khổ làm ruộng mà vẫn sống được.

Mấy bạn nhỏ bình luận càng thêm thú vị, có hai bạn nhỏ nói như thế này.

"Tiểu Minh, hôm nay cậu có xem Bô phu được phu chưa?" Cô bé có đôi mắt to tròn nghiêm túc hỏi.

"Coi rồi." Bé trai đáp lời, gương mặt cậu bé rất là đẹp trai, nhưng nhìn vào có vẻ hơi uất ức.

"Đúng rồi, cậu thật biết điều, rất nghe lời, về sau phải tiếp tục như vậy, nếu không tớ sẽ không cho cậu ăn kẹo." Cô bé mắt to vỗ vỗ lên tóc cậu bé, sau đó bỏ đi, mục tiêu của cô bé là trở thành công chúa U, bây giờ đang rất nỗ lực bồi dưỡng phong cách công chúa cho mình.

Thêm ví dụ nữa, là ở một vườn trẻ, lần này có nhiều bạn nhỏ cùng nhau thảo luận hơn.

"Bây giờ bắt đầu buổi họp, tất cả mọi người đừng nói nữa, từng người lên tiếng, tiểu Lệ trước." Bạn nhỏ dẫn chương trình chỉ mới năm tuổi rưỡi, lúc nói chuyện còn rất nhiều chữ phát âm sai, nhưng không biết cô bé lấy đâu ra bộ dạng nghiêm túc này, trông vô cùng đáng yêu.

"Ngày hôm qua tớ xem bộ Bô phu được phu xong có hỏi mẹ, Bô phu được phu rốt cuộc là ý gì, mẹ nói, chính là gieo người chồng xuống rồi sẽ mọc lên một cái cây có người chồng khác, tớ cảm thấy như vậy rất tốt, tớ cũng sẽ trồng cho mẹ một cây."

". Vậy mẹ cậu cho cậu trồng sao?" Người dẫn chương trình có chút ngây ngốc, nhưng vẫn rất nghiêm túc hỏi, đồng thời cũng tự hỏi, về nhà mình có thể nhờ mẹ trồng cho mình một cây hay không?

"Không có, mẹ nói bây giờ khoa học kỹ thuật vẫn chưa làm được, lại nói, khoa học kỹ thuật là cái gì chứ?" Tiểu Lệ nghi ngờ, người xưa còn có thể trồng được, sao người hiện đại lại không thể trồng, chẳng lẽ khoa học kỹ thuật hồi xưa còn lợi hại hơn so với bây giờ sao?

Người dẫn chương trình rất thất vọng, thì ra là không thể trồng, thôi để cho bạn nhỏ kế tiếp nói đi.

"Tiểu Bàn, cậu thì sao? Ngày hôm qua cậu xem Bô phu được phu xong thì có cảm giác gì?"

Tiểu Bàn rất béo, tròn phúng phính giống như quả bóng nhỏ, bị gọi tên còn có chút ngây ngô, nước miếng chảy một nửa vội vàng xoa xoa.

"Tớ cũng đã hỏi mẹ Bô phu được phu là có ý gì, mẹ nói trồng cái gì là được cái đó, tớ chỉ muốn kêu mẹ lấy gà nướng gieo xuống, sau này có thể ăn gà nướng thỏa thích mỗi ngày rồi." Tiểu Bàn bày tỏ, vợ hay chồng gì cũng không thể ăn được, quá không thú vị, phải trồng cái gì có giá trị chứ.

"Ha ha ha, nhóc mập cậu quá ngu ngốc, trồng gà nướng nhất định không được đâu...." Một bé trai có vẻ thông minh lanh lợi cười lên, lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả các bạn.

"Tại sao không được chứ...?" Tiểu Bàn đáng thương hỏi, mẹ cũng nói không được, nhưng không có nói cho cậu biết là vì sao, như vậy rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Mọi người nhìn cậu bé, cùng nhau chớp chớp mắt khó hiểu, ai cũng đang tự hỏi vì sao.

"Bởi vì gà nướng đã chết, gieo xuống cũng không sống nổi, nếu là tớ à, tớ sẽ trồng vàng, bây giờ vàng đáng tiền, một khối vàng có thể mua rất nhiều thứ."

"." Bạn nhỏ à, chẳng lẽ vàng là sống sao?

"Vàng ăn không ngon cũng khó nhìn, muốn trồng thì trồng một Tiểu Kim Tiền, chú khi nhỏ đó thật là đáng yêu, tớ cũng muốn có một con làm thú cưng

lắm đó." Người bạn nhỏ bày tỏ, Tiểu Kim Tiền rất được mọi người yêu thích.

"Tớ...tớ muốn trồng Tiểu U, Tiểu U thật là xinh đẹp, tương lai sẽ làm vợ của tớ." Người bạn nhỏ muốn cưới vợ bày tỏ, đã trồng thì phải trồng thứ có giá trị nhất, trồng chú rể thì không được, nhưng trồng cô dâu hẳn là có thể chứ?

Đề tài bàn tán của mọi người đều xoay quanh bộ Bỏ phu được phu, không chỉ những khán giả của bộ phim, mà kể cả mọi tầng lớp trong làng giải trí, cũng đều rối rít công nhận bộ phim truyền hình này có ý nghĩa lịch sử, đạt được thành công tuyệt đối không phải là tình cờ.

Lạc U càng ngày càng nổi tiếng, khắp trong nước, từ điện ảnh, phim truyền hình, ca hát, tác phẩm của Lạc U không nhiều lắm, nhưng đều trở thành tác phẩm tiêu biểu, từ số người hâm mộ khiếm tốn ban đầu bây giờ đã sớm vượt qua hàng trăm triệu, có thể nói, cả nước, bây giờ không tìm ra một nghệ sĩ nào nổi tiếng hơn Lạc U nữa rồi.

Mà cũng chính là ở thời điểm này, Lạc U đón sinh nhật mười bảy tuổi của cô, ba Lạc cùng mẹ Lạc rối rít gọi điện thoại yêu cầu Lạc U về nhà ăn sinh nhật, mặc dù không có tổ chức tiệc linh đình, nhưng bữa cơm trong gia đình là không thể thiếu.

Lạc U khi về, thấy một nửa thành viên trong gia đình đều không có ở đây, người của nhà họ Lạc thật sự là quá bận rộn, mỗi người đều có sự nghiệp, có chuyện riêng phải làm, người thân chưa chắc lúc nào cũng ở chung một chỗ, phải có người ở gần, người ở xa.

Lạc U rất thích nếp sống tự do tự chủ của nhà họ Lạc, cũng rất kiêu ngạo cùng tự hào vì mình có một gia đình như vậy.

Buổi tối, cả gia đình sum họp, thật vui vẻ cùng nhau dùng bữa tối, ở trên bàn cơm, mọi người không khỏi khen ngợi Lạc U thật nhiều lần, ông cụ sắp qua một trăm tuổi, cũng cười ha ha bày tỏ bộ phim Bỏ phu được phu rất thu hút, khiến ông cũng đã trở thành người hâm mộ già của Lạc U, bảo Lạc U khi nào có thời gian thì ký tên cho ông, khiến Lạc U đỏ mặt.

Mọi người vui vẻ cười đùa dùng bữa tối xong, Lạc U trở về phòng mình nghỉ ngơi, mặc dù rất lâu chưa có về nhà, nhưng phòng của cô vẫn thường xuyên có người tới dọn dẹp, giống như cô vẫn chưa từng rời đi.

Nằm ở trên giường, Lạc U nghĩ tới sáng nay, người đàn ông không biết đang thi hành nhiệm vụ gì kia, mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho cô, cũng không biết học được phong cách ở đâu ra, cái gì mà người đầu tiên chúc mừng sinh nhật, đây không phải là quá nhiều giấc ngủ của người khác à.

"Tiểu U, sinh nhật vui vẻ." Âm thanh của anh rất trầm thấp, có chút khàn khàn, nhưng ở trong bóng tối lại có sức hấp dẫn khác thường.

Lúc ấy Lạc U có chút tức giận, nhưng vừa nghe thấy giọng anh lại không trách cứ nổi, cô đối với anh hình như càng ngày càng mềm lòng, thói quen của cô cái gì, thật giống như căn bản không hề tồn tại.

"Bệnh thần kinh." Mặc dù không có ý tức giận, nhưng vẫn là nên dạy dỗ, thói quen này cũng không hay, cô không hy vọng sinh nhật sau này của mình cũng sẽ nhận được mấy cuộc gọi vào giờ này, như vậy cô nhất định sẽ không nhận được mà tắt máy.

"Tiểu U, em tức giận sao?" Giọng nói của anh chợt trở nên lo lắng, thái độ của Lạc U rất dễ ảnh hưởng đến Diệp Văn Thành, cho dù là trước đây, bây giờ, hay là trong tương lai, vẫn luôn là như thế, chưa từng thay đổi, cũng sẽ không thay đổi.

"Không có."

". Tiểu U, anh rất nhớ em, sau khi hoàn thành nhiệm vụ anh sẽ trở về, em chờ anh được không?"

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Chương 80

Chương 80: Thành lập đoàn đội (1)

Editor: shizuka nguyên

Lạc U muốn phát triển ở phương diện bất động sản, tài chính cũng rất sung túc, nhưng lại không có người có thể làm việc cho cô, điều này làm cho cô có chút đau đầu, nếu như có đầy đủ nhân lực, thì cô có thể làm được rất nhiều việc, nhưng nếu như chỉ có một thân một mình, thì cô thật sự không có thời gian và tinh lực để đi ứng đối được, kiếm tiền quả thật không phải là một chuyện dễ dàng gì cả.

Nguyên Tư – một trong những thành viên của đội thân vệ, cùng tuổi với Lạc U, cực kỳ am hiểu các loại tri thức về tài chính, những đứa bé lớn lên từ nhỏ ở trong Cổ Sát, bọn họ không cần đi học mầm non tiểu học trung học đại học giống như những đứa trẻ bình thường khác, những thứ mà bọn họ học tập đều được thông qua kiểm tra từ trong nội bộ của Cổ Sát ra, đó đều là loại kiến thức thích hợp để cho bọn họ học tập nhất, cho nên đừng thấy tuổi bọn

họ không lớn lắm, nhưng trên thực tế mỗi người đã được học tập những thứ mà mình am hiểu nhất hơn mười năm rồi.

Bên người Lạc U đang khuyết thiếu nhân tài, về phương diện kinh tế lại chỉ có Nguyên Tư có thể làm cho Lạc U thoả mãn, mà Cổ Chính Kỳ tinh thông nhiều loại ngôn ngữ là nhân tài mang tính phụ trợ, nên bị Lạc U phân phối đi làm trợ thủ cho Nguyên Tư, sau đó Lạc U lại thông qua mạng lưới tin tức của Tiểu Tiêu, tìm được rất nhiều nhân tài vô cùng có tiềm lực phát triển trên phương diện kinh doanh, nhất là làm bất động sản, trong ký ức kiếp trước của Lạc U vẫn có một chút ấn tượng, hơn nữa mỗi một người có thể được Lạc U nhớ đến, thì đó đều là người vô cùng đặc biệt, nếu không cũng sẽ không được Lạc U đặt vào trong phạm vi mời chào.

Như là một người trong đó là người đàn ông tên Lý Văn Thừa, đây là một đại biểu điển hình của thương nhân thành công, anh ta đã từng là một thành viên của Ủy ban cải cách và phát triển, cho nên hiểu rất rõ các loại chính sách về đất đai, hơn nữa mạng lưới giao thiệp cực kỳ rộng lớn, đứng cảm vút bỏ con đường làm quan rồi đầu nhập vào trong kinh doanh, trải qua nhiều năm cố gắng, cuối cùng trở thành thợ săn bất động sản, tài sản hơn trăm triệu.

Đương nhiên, đó là chuyện của rất nhiều ** năm sau, mà bây giờ mọi thứ của người đàn ông này vẫn đang trong giai đoạn khởi bước, hơn nữa còn bị vây ở trong giai đoạn khởi bước gian nan nhất, không có tài chính không có nhân lực, bốn ba khắp nơi nhưng lại vấp phải trắc trở khắp chốn, người vợ xinh đẹp trong nhà lại không thông cảm với cách làm như thế của anh ta, hình như còn đang âm ỉ đòi ly hôn, dùng sức đầu mề trán từng bước khó khăn để hình dung giai đoạn này của Lý Văn Thừa cũng không khoa trương chút nào, anh ta chính là thí sinh quan trọng nhất mà Lạc U muốn mời chào.

shizuka: Cái phần ** kia là mình giữ nguyên văn của tác giả đấy m.n ợ.

Thứ hai là một nữ sinh viên tên là Phạm Na Na, năm nay vừa vặn là năm thứ tư đại học và đang ở giai đoạn tìm việc làm, cô gái này học chuyên ngành quản trị marketing, được coi như là chuyên ngành đứng đầu, nhưng tìm việc làm cũng là một kỹ thuật sống, cuối cùng Phạm Na Na lại làm marketing bất động sản, trong trí nhớ của Lạc U, năm sáu năm sau Phạm Na Na chính là thời kỳ đỉnh cao của cô ấy, được ví như là đại diện tiêu biểu hạng nhất của marketing trên toàn quốc, hơn nữa còn có danh xưng là cuồng nhân marketing, giá trị bất động sản phụ trách bán ra hàng năm cao hơn trăm triệu, tuyệt đối là nhất tỷ trong ngành marketing, kiếp trước Lạc U cũng vì muốn mua nhà nên từng gặp qua người này một hai lần, ấn tượng đối với cô ấy khá tốt, là kiểu người như một chị gái vừa mỹ lệ vừa khôn khéo lại còn làm cho người ta cảm thấy rất tri kỷ, loại người này chính là điển hình cho người kiếm được tiền của anh nhưng lại có thể làm cho anh nói cảm ơn với cô ấy, nhân tài như vậy mà không mời chào vào, thì quả thật có chút đáng tiếc đó nha.

Mà ngoại trừ hai người ở trên, thì còn có một người cũng là nhân tài mà Lạc U nhất định phải mời chào vào, đó chính là một vị cường nhân trong giới pháp luật, tinh thông nhiều loại pháp luật như luật dân sự luật kinh tế luật hình sự, có một danh hiệu vô cùng cường hãn ở trong giới luật sư, được ví là luật sư trong luật sư, anh ta am hiểu nhất chính là tìm kiếm các loại sơ hở của luật pháp và các sai sót của các luật sư, chỉ là có câu là thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà (*), người nọ hoàn toàn xứng đáng là một nhân tài, nhưng làm người ta thốn thức chính là, bây giờ người này vẫn còn đang ở trong tù.

(*) Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà: Thành nhờ Tiêu Hà, nhưng bại cũng do Tiêu Hà - Tiêu Hà (chữ Hán: 蕭何; ? - 193 TCN) là một Thừa tướng nổi tiếng của nhà Hán, có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng sự nghiệp trong thời kỳ Hán Sở tranh hùng. Công lao của Tiêu Hà cùng với Trương Lương và Hàn Tín khiến người đời xếp ông cùng Trương Lương và Hàn Tín thành bộ 3 giúp nhà Hán, gọi là Hán sơ Tam kiệt (漢初三杰). Hậu thế có câu "Phi Tam kiệt tất vô Hán thất" (nghĩa là không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán) để tỏ rõ tầm quan trọng của bộ 3 này. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà" (成也蕭何，敗也蕭何). - Ý nói trong câu trên là vị luật sư mà Lạc U muốn mời chào thành công cũng vì đã từng ở tù nên vì việc từng ở tù này mới khiến anh ấy trở nên am hiểu luật pháp như vậy.

Cho dù pháp luật có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể nhốt được người không thể nhốt, sở dĩ Diệp Thừa Trạch bị nhốt vào trong tù, là vì đã đắc tội người không nên đắc tội, mà người này lại không phải là người nào khác, đó chính là trưởng tôn của Diệp gia, Diệp Thiên Phong anh trai cùng cha khác mẹ của Diệp Văn Thần, mà có chút buồn cười là, cho dù Diệp Thừa Trạch là thành viên chi thứ của Diệp gia, nhưng vì đắc tội người kia nên Diệp Thừa Trạch bị nhốt vào trong tù, bị kết án bảy năm tù giam, mà bây giờ đã là năm thứ năm.

Kiếp trước lúc Lạc U nhìn thấy người đàn ông này, thì đó cũng là lúc người đàn ông này nghèo túng nhất, khi đó là Diệp Văn Thần giúp người đàn ông này, mang người đàn ông này đến bên người, sau đó Lạc U mới biết đến sự tồn tại của một người đàn ông như vậy, mà khi đó, bởi vì cô khinh thường và chán ghét Diệp Văn Thần, nên cũng trực tiếp chán ghét luôn cái người đàn ông có hơi thở trần đầy âm u này, nhưng không thể phủ nhận là, mấy năm sau đó, Diệp Văn Thần chính là vì có người đàn ông này hỗ trợ, nên về mặt sự nghiệp mới trở nên cao hơn một tầng.

Lý Văn Thừa có nhân mạch có kiến thức có năng lực, Phạm Na Na có khí chất có quyết đoán có mắt nhìn, Diệp Thừa Trạch có thiên phú có học thức có nội hàm, ba người này ai cũng có sở trường riêng, và đây cũng là nhóm đối tượng đầu tiên mà Lạc U mời chào.

Đối với nhân tài, thái độ Lạc U có chút khắt thiết, mặc dù không thể gọi là ba lần đến mời(*), nhưng cũng coi là lễ hiền hạ sĩ(**), ít nhất ba người này, cô đều tự mình đi gặp.

(*) Ba lần đến mời: Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.

(**) Lễ hiền hạ sĩ: Hạ mình cầu hiền - thời phong kiến, chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài.

Người đầu tiên đi tìm là Phạm Na Na, đây cũng là một người dễ công phá nhất trong ba người này, địa điểm hẹn gặp mặt chính là ở trong căn phòng của một quán kem ở ngay cổng trường đại học của Phạm Na Na.

Lạc U đến trước, gọi một ly kem vị cà phê, ăn được hai miếng, thì Phạm Na Na liền đến.

Người Phạm Na Na rất đẹp, thanh xuân dào dạt, khí chất dịu dàng, rất có cảm giác chị gái nhà bên, mà người như vậy cũng rất thích hợp làm marketing, ít nhất có thể làm cho ấn tượng đầu tiên của người khác dành cho cô ấy đã rất là tốt rồi.

Phạm Na Na vừa học xong cái thi lập tức chạy tới, trong cuộc gọi gọi đến nói là có một công ty bất động sản thấy sơ yếu lý lịch đầu ra của mình ở trên internet, muốn thuê mình đảm nhiệm marketing bất động sản, nhưng mà cần phải phỏng vấn đơn giản một chút, Phạm Na Na rất vui vẻ cũng rất cẩn thận, sau khi bàn bạc với nhau thì có ngay buổi hẹn hôm nay ở chỗ này, chỉ là sau khi Phạm Na Na nhìn qua một vòng ở trong quán kem, lại có chút thất vọng vì không tìm được người nào tương tự với người đến phỏng vấn, nghĩ có thể là do mình tới trước, lúc định ngồi xuống chờ một chút, thì lại thấy một cô gái đội nón khề ngắng đầu lên, vẫy vẫy tay về phía mình.

Trong nháy mắt Phạm Na Na có chút không phản ứng kịp, mặc dù cô gái đang ngoắc tay với mình nhìn qua rất là quen mắt, nhưng Phạm Na Na lại vô cùng khẳng định đây không phải là người mà mình đã từng gặp, có lẽ nên nói một cách chính xác hơn là, không phải cô chưa từng nhìn thấy, mà chỉ là chưa từng gặp được ở trong cuộc sống thực tế mà thôi!

"Lạc, Lạc U!" Phạm Na Na cảm thấy giọng nói của mình cũng có chút run rẩy, cô đang nằm mơ đấy à? Phải không phải không phải không? Ai có thể đến nói cho cô biết, đây không phải là cô đang nằm mơ đi!

Lạc U đứng lên, khoe miệng nở một nụ cười nhạt, giọng nói thanh linh trong trẻo nhưng lạnh lùng trở nên đặc biệt.

"Tôi là Lạc U, là người phỏng vấn, nếu không ngại, thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện nhé." Đã có mấy người chú ý tới chỗ này của các cô rồi, lần này cô có công việc trong người, nên không hy vọng sẽ dẫn tới tin tức mang tính chấn động gì cả, dù sao cô quả thật quá hot, cho dù xuất hiện ở chỗ nào, chỉ cần bị phát hiện, thì sẽ dẫn đến náo động không nhỏ.

"Người phỏng vấn á? Em phỏng vấn chị á? Điều này sao có thể?" Phạm Na Na cảm thấy mình đã ngu hết cả người rồi, không phải là bộ phận marketing bất động sản muốn phỏng vấn mình sao, tại sao lại là Lạc U, tại sao có thể là Lạc U chứ!

Phạm Na Na cứ ngó người ra đứng ở nơi đó, trong đầu toàn là dấu chấm hỏi, điển hình cho người may mắn bị nhân bánh từ trên trời rơi xuống đập đến hôn mê.

"Ngồi đi, chúng ta từ từ nói chuyện." Lạc U cười cười, lúc cô từng gặp Phạm Na Na, người phụ nữ này đã trở thành nhân vật cấp nữ vương trong giới marketing rồi, mặc dù có khí chất dịu dàng, nhưng bản chất lại là một nhân vật vô cùng lợi hại, làm sao có thể lộ ra loại dáng vẻ ngớ người ra này chứ, Lạc U nghĩ, cô thật sự nên chụp một màn này lại, lập ra một quyển album ảnh bla bla bla.

Lạc U nghĩ một cái là làm luôn, tiếng tách tách của điện thoại di động vang lên, chụp lại một màn Phạm Na Na đang ngớ người ra, động tác này cô có chút thành thạo, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên làm chuyện này, ai bảo cô vẫn luôn rất thích xem đánh vẻ ngốc nghếch, của những nhân vật vô cùng khôn khéo này chứ.

Phạm Na Na là bị tiếng tách tách này kéo cho tỉnh lại, có chút thấp thỏm cộng thêm hưng phấn ngồi ở đối diện Lạc U, dùng giọng nói mừng rỡ không gì sánh được nói với Lạc U: "Chị, chị là fan của em, phim điện ảnh và phim truyền hình của em chị đều xem hết, album nhạc của em chị cũng có mua, mỗi ngày đều nghe, giọng ca của em thật sự rất tuyệt, mỗi lần chị nghe thì đều muốn khóc, nhưng sau khi khóc xong thì lại cảm thấy toàn thân đều tràn đầy động lực, chị là fan mê ca nhạc đáng tin của em đó, em có thể ký tên cho chị được không?"

Phỏng vấn rất quan trọng, nhưng khi một fan mê ca nhạc như cô nhìn thấy thần tượng của mình, thì chữ ký của thần tượng lại càng quan trọng hơn.

Thật ra Phạm Na Na là một người rất tiết kiệm cũng rất lý trí, từ nhỏ đến lớn hầu như chưa từng theo đuổi ngôi sao nào, lại càng sẽ không lãng phí tiền tài đi mua những sản phẩm giải trí kia, nhưng Lạc U lại là khác biệt, giọng ca của Lạc U lại càng khác biệt, album của Lạc U là đĩa nhạc duy nhất mà Phạm Na Na có, cho dù là lúc cô cảm thấy thương tâm khổ sở, lúc cô cảm thấy mình rất cô độc tịch mịch nhớ nhà, thì Phạm Na Na đều sẽ nghe Lạc U hát, nghe đi nghe lại, mọi stress đều sẽ được phát tiết hết ra ngoài, sau đó sẽ như chuyện mưa của hôm khác, tâm tình của cô sẽ trở nên tốt đẹp thêm lần nữa, tràn đầy ánh sáng mặt trời và lực lượng!

Lạc U bắt đầu dĩ ký tên cho Phạm Na Na, gấp phải fan hâm mộ của mình chính là không tốt như vậy đấy, phải ký tên thì mới có thể an tâm làm việc được, bản thân quá hot cũng là một loại phiền toái đó, Lạc U rất là ngao kiêu nghĩ.

"Công ty bất động sản của tôi vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị thành lập, chị còn hơn nửa năm nữa thì sẽ tốt nghiệp, thực tập của nửa học kỳ cuối cùng có thể làm ở công ty của chúng tôi, tôi rất coi trọng năng lực của chị, không biết ý của chị như thế nào?" Lạc U luôn luôn nói trắng ra mục đích của mình, đầu tiên là giới thiệu một chút về quy mô công ty của mình, đó là vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị thành lập, sau đó lại nói ra mình rất chờ mong, rất hoan nghênh đối phương gia nhập vào, rồi ngồi đợi kết quả lựa chọn của Phạm Na Na.

Phạm Na Na chớp mắt, nếu như không phải thần tượng nhà mình đang nói chuyện với mình như thế này, thì nhất định cô sẽ không đồng ý gia nhập vào công ty như vậy, một công ty bất động sản còn chưa được thành lập!

Cô là sinh viên tài cao của đại học kinh đô, giữ vững thành tích đứng đầu trong cả ba năm đại học, vì vậy có rất nhiều công ty muốn thuê cô vào, nhưng chính vì có nhiều lựa chọn, nên Phạm Na Na mới có thể càng cẩn thận hơn, cho dù là chọn công ty thực tập thì cũng phải chọn tới chọn lui, cô là một người không thích làm chuyện vô dụng, loại chuyện đi ăn mắng khác như vậy trừ phi cần thiết, nếu không thì sẽ không ở trong phạm vi lo lắng của cô, cho nên lý tưởng của cô đó là sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một công ty vô cùng có tiền đồ để phát triển, làm từ tầng thấp nhất làm lên, sau đó từng bước thăng tiến, cuối cùng làm được cái vị trí thích hợp với mình nhất kia!

Phạm Na Na là một cô gái rất tự tin, tự tin vào năng lực của mình, cũng hy vọng dùng năng lực của mình để tạo ra thời đại tốt đẹp thuộc về mình, mà đây đang ở giai đoạn cuối cùng để cô làm ra lựa chọn, Lạc U đến tìm cô, nói cho cô biết có một công ty bất động sản đang trong giai đoạn chuẩn bị thành lập như vậy muốn thuê mình.

Chương 106: Chương 80.2

Phạm Na Na bày tỏ, đòi người quả nhiên là rất kỳ diệu, không ai có thể nói chính xác được sau một khắc thì sẽ xảy ra loại chuyện gì, mọi thứ có thể thay đổi nhanh hơn so với kế hoạch.

"Đương nhiên là chị đồng ý rồi, đây là vinh hạnh của chị!" Mặc dù có rất nhiều tính chất không xác định, mặc dù trong đầu có rất nhiều vấn đề, nhưng Phạm Na Na lại đồng ý không chút do dự!

Giống như câu trả lời của cô vậy, đây là vinh hạnh của cô! Có thể được thần tượng của mình mời chào, Phạm Na Na cảm thấy, nếu như mình có một chút do dự, thì đây chính là sự khinh nhờn đối với thần tượng của mình!

Phạm Na Na từng chờ mong vô số lần, nếu như có thể, nhất định mình muốn đích thân đi gặp Lạc U một lần, cho dù mình chỉ là một trong đông đảo fan hâm mộ, cho dù chỉ có thể nhìn một chút từ xa, nhưng nhất định phải đi gặp một lần như vậy, đó là giấc mộng ở sâu trong đáy lòng mà cô chờ mong đã lâu rồi.

Đối mặt với sự mời chào của Lạc U, cô căn bản không có cách nào từ chối, hơn nữa cô cũng tin rằng, cho dù con đường phía trước có khó khăn bao nhiêu, chỉ cần có Lạc U ở đó, thì nhất định có thể giải quyết, ở trong lòng của cô, có lẽ nên nói là ở trong lòng fan của Lạc U, Lạc U chính là một sự tồn tại sáng tạo kỳ tích, có cô ấy ở đây, tất cả đều trở nên có thể!

Nghĩ như vậy, thậm chí bỗng nhiên Phạm Na Na còn có chút chờ mong, cái công ty vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị thành lập kia rốt cuộc sẽ có loại tương lai như thế nào, có phải sẽ giống như những gì Lạc U nói, sẽ sáng tạo ra một kỳ tích khiến người đời cực kỳ khiếp sợ hay không, mà cô lại vô cùng vinh hạnh được tham dự ở trong đó, trở thành một trong những người sáng tạo ra kỳ tích này!

Phạm Na Na trong giờ phút này, hơi thở quanh thân có chút mất trật tự, ánh mắt cũng biến thành sự sôi ý chí chiến đấu, như là một chiến sĩ gần đi đến chiến trường!

Lạc U thu hết biến hóa của Phạm Na Na nhìn vào trong mắt. Trong lòng cũng trở nên thoải mái hơn, quả nhiên cô không nhìn lầm người, sống lại một đời, cô gái này vẫn có hào quang làm cho người ta không thể bỏ qua.

Tiền ly kem cà phê do Phạm Na Na trả, đây là kết quả do Phạm Na Na mạnh mẽ yêu cầu.

"Chị vẫn chưa kiếm ra tiền, nên không thể mời em ăn bữa tiệc lớn được, nhưng phải để chị mời em ăn một ly kem nha, em cho chị một phần công việc, cũng cho chị một phần hy vọng, nếu một ly kem nhỏ mà em cũng không để cho chị mời khách, thì chị sẽ rất rất thất vọng đó."

Lạc U đồng ý với yêu cầu nhỏ nhỏ này của Phạm Na Na, thậm chí còn chủ động hỏi có muốn chụp ảnh chung hay không, Phạm Na Na mừng rỡ như điên, dùng điện thoại di động của mình chụp mấy tấm ảnh chung của hai người, rồi cẩn thận lưu lại như bảo bối.

Lạc U đã rời đi rất lâu rồi, nhưng Phạm Na Na vẫn chưa tỉnh táo lại từ cảm giác huyền ảo trong giấc mộng kia, nếu như không phải đối diện vẫn còn đặt một ly kem cà phê mới ăn được một nửa, thì Phạm Na Na sẽ cảm thấy là mình đang nằm mơ, vô cùng thân kỳ.

Lạc U về đến nhà, vừa bước vào cửa nhà trọ, thì thấy ngay một thứ màu vàng nhanh chóng chạy tới, đầu tiên là vô cùng thân thiết dán lên giày của Lạc U, sau đó lập tức đi tới một bên cố gắng kéo một chiếc dép đến, rồi lại kéo thêm một chiếc khác, động tác cực kỳ linh hoạt dễ thương, làm Lạc U không nhịn được phải bật cười.

"Tiểu Kim Tệ càng ngày càng ngoan." Lạc U thay dép ôm lấy Tiểu Kim Tệ, vừa khen vừa dùng ngón tay xoa đầu Tiểu Kim Tệ, Tiểu Kim Tệ khẽ hí mắt lại, một bộ vô cùng hưởng thụ, mơ ước chết.

Mấy ngày nay Lạc U không có hoạt động gì, nên Tiểu Kim Tệ vẫn luôn ở nhà, nhìn thím Ngọc bận rộn ngoài nên cũng học được rất nhiều việc nhà, ví dụ như là lấy dép cho chủ, rửa cái chén rồi để vào nước nóng, đưa khăn mặt cầm điều khiển từ xa, chỉ cần là việc nhìn qua mấy lần, thì lập tức có thể học được một cách có hình có dạng, thông minh hơn trẻ con loài người rất nhiều, có thể so với trẻ con năm sáu tuổi.

Lạc U vẫn luôn thích những thứ thông minh nghe lời, Kim Tệ vừa đáng yêu lại vừa thông minh vừa vận đậm trúng điểm mơ của Lạc U, cho nên lại càng yêu thương Kim Tệ nhiều hơn, không ngừng thân mật tắm rửa vuốt lông cho Kim Tệ, làm một ít thức ăn mà Kim Tệ thích cho nó, làm cho chú khỉ nhỏ cũng càng ngày càng thích dính lấy Lạc U, tình cảm của một người một khi cũng ngày càng trở nên vô cùng tốt.

Ngày thứ hai sau khi gặp Phạm Na Na, Lạc U lại thông qua điện thoại liên lạc với Lý Văn Thừa, người đàn ông này nhìn qua có chút tang thương, đây đang ở trong thời kì anh ta nghèo túng nhất, có vẻ cũng có chút chán chường, hai người hẹn gặp mặt ở trong một quán cà phê, Lạc U muốn một ly cà phê latte(*), cô thích cảm giác trơn trượt của latte.

(*) Cà phê latte (tiếng Ý: caffè latte) là kiểu cà phê sữa của Ý, thường được uống trong bữa ăn sáng. Người Ý uống cà phê latte trong một cốc to, có

khi đứng trong bát. Một cốc latte bao gồm 2 phần: espresso (khoảng 50 ml) và sữa bò tươi hâm nóng. Bọt sữa hiếm khi được sử dụng.

"Lạc tiểu thư, nhìn thấy cô quả thật làm tôi rất kinh ngạc, chỉ là tôi lại càng nghi hoặc hơn, rốt cuộc mục đích cô gặp tôi là cái gì vậy?" Trái ngược với Phạm Na Na kích động và hưng phấn khi nhìn thấy thần tượng, Lý Văn Thừa rõ ràng chừng chặc hơn rất nhiều, sau khi trải qua kinh ngạc lúc ban đầu, thì lập tức tiến vào trạng thái đàm phán, anh ta đã không còn là một đứa bé nữa, có một gia đình đang chờ anh ta gánh vác và chịu trách nhiệm, áp lực bên ngoài, cùng với sự không tin tưởng và hoài nghi của vợ, cũng làm cho người đàn ông tuổi gần bốn mươi tuổi này trở nên có chút trầm trọng.

"Tôi nghĩ tôi cũng đã nói qua ở trong điện thoại rồi, tôi muốn xây dựng một công ty bất động sản, hơn nữa đang cần một nhân tài như anh, không biết anh có hứng thú làm việc cho tôi hay không?" Đáng vẻ Lạc U rất bình tĩnh, lộ ra một mùi vị vô cùng tự tin, Lý Văn Thừa nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng trở nên nóng bỏng, chỉ là vẫn còn không ít nghi vấn.

"Không biết tại sao Lạc tiểu thư lại có hứng thú đối với bất động sản vậy, và tại sao lại tìm tới tôi chứ, có thể câu hỏi của tôi có chút mạo muội, nhưng đây là một chuyện rất quan trọng, không phải do tôi không cẩn thận đối đãi, mà là tôi thật sự rất muốn biết những thứ này, hơn nữa cô tính đầu tư bao nhiêu để xây dựng công ty này, và đã có những kế hoạch gì rồi? Mặc dù xây dựng một công ty không phải là chuyện gì khó khăn cho lắm, nhưng nếu muốn kinh doanh phát triển một cách hợp lý đồng thời thu được lợi nhuận, thì không phải là chuyện dễ dàng gì cả."

Không nên trách Lý Văn Thừa đưa ra nhiều vấn đề như vậy, anh ta thật sự là bị đã kích quá nhiều dẫn đến sợ hãi, và cũng bị Lạc U đột nhiên xuất hiện làm cho có chút choáng váng, thật ra trên thực tế anh ta cũng được coi như là fan của Lạc U, xem từ đầu đến cuối bộ phim 'Bỏ phu được phu' đối với anh ta mà nói là chuyện rất không dễ dàng, danh tiếng của cô gái nhỏ này ở trong giới showbiz, làm Lý Văn Thừa vô cùng bội phục, nếu như không phải còn có một chút rụt rè và lý trí ở đây, thì chỉ sợ anh ta đã sớm để Lạc U ký tên cho anh ta rồi.

"Tiền không là vấn đề, tuyệt đối cao hơn dự tính của anh, kế hoạch cũng không phải là vấn đề, bởi vì có rất nhiều kế hoạch cần anh tới làm, đương nhiên dưới điều kiện tiền quyết là anh gia nhập vào đoàn đội của tôi, về phần vì sao tôi lại có hứng thú với bất động sản, thì tôi có hứng thú với cái nghề kiếm ra nhiều tiền như vậy lẽ nào kỳ lạ làm à, mà tôi tìm tới anh, tất nhiên là vì anh đủ năng lực, Lý tiên sinh, mỗi người xây dựng công ty không phải là vì lỗ vốn, tôi đầu tư vào nghề bất động sản này, tuyệt đối không phải là trò đùa."

Không có ai quy định mình tinh thì không thể đầu tư vào bất động sản, theo Lạc U, mặc dù phần lớn thời gian cô đều dùng trong nghề diễn viên, nhưng cô cũng không cho rằng nghề chính của mình chính là làm nghệ sĩ, cô vẫn luôn cảm thấy mình là một thương nhân, chế tạo vương quốc thương nghiệp, mới là chuyện cô cần làm nhất.

Trước đây không lâu Lạc U từng qua tin tức thấy được một vài người làm cho cô vĩnh viễn không bao giờ quên được, những người đã hợp tác với nhau chèn ép Lạc gia, mỗi một người trong bọn họ đều có năng lực không nhỏ, tuy rằng kiếp này có rất nhiều chuyện đã thay đổi, những người này cũng chưa chắc sẽ trở thành kẻ thù, nhưng phương pháp làm việc của Lạc U vẫn luôn là bóp chết tất cả kẻ thù từ trong trứng nước, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cho những người này.

Chế tạo vương quốc thương nghiệp là một nước cờ vô cùng quan trọng, có tư bản hùng hậu giúp đỡ, thì coi như là Lạc gia sẽ có một đường lui quang minh chính đạo, tiếp đó Lạc U cũng sẽ thông qua các loại phương thức để đối phó với những người nằm ở trong đủ vị trí có thể trở thành kẻ thù, không cầu một lưới bắt hết, nhưng cầu mong rằng bọn chúng không có cách nào tụ tập thành một đoàn được nữa, cô sẽ từng bước từng bước xử lý những người từng hãm hại Lạc gia, kiếp trước nợ, thì kiếp này trả, Lạc U tuyệt đối sẽ không nương tay.

Lạc U chưa bao giờ là loại người lấy oán báo oán, cô rất mang thù, cực kỳ mang thù, nợ cô thì phải trả, huống chi là cái loại âm mưu làm hại này chứ, cho dù kiếp này những người kia chưa từng làm gì, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không làm, nhưng Lạc U chính là Lạc U, chuyện đã từng xảy ra trong trí nhớ, Lạc U tuyệt đối sẽ không quên.

"Lạc tiểu thư, có thể nhận được sự khẳng định như vậy của cô là vinh hạnh của tôi, nhưng chuyện này rất quan trọng, hy vọng cô có thể cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ, tôi không thể đưa ra quyết định gì một cách dễ dàng như thế được, có thể cô cũng đã từng nghe nói về một số chuyện của tôi, cho nên việc tôi từ bỏ chuyện làm quan để chuyển qua kinh doanh, cũng vì muốn mình làm ông chủ, chuyện đi làm công cho cô, tôi rất khó lựa chọn." Lý Văn Thừa cũng không che giấu suy nghĩ của mình, tuy rằng bây giờ anh ta đang đứng ở trong một loại thời kỳ vô cùng khó khăn, nhưng anh ta vẫn là một người đàn ông khá có tự tin và độc lập, anh ta vẫn luôn cảm thấy, chỉ cần mình kiên trì, thì ngày nào đó nhất định sẽ có thắng lợi, mà ý tưởng muốn mời chào anh ta của Lạc U, hiển nhiên tạm thời có chút khó đồng ý.

"Ba ngày, đây là điểm mấu chốt của tôi, nếu anh đồng ý thì tôi sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu như anh không đồng ý, thì tôi chỉ có thể nói, lấy tư cách là đối thủ trong tương lai, tôi sẽ không khách khí." Lạc U cũng là một người vô cùng thân thiện, cô nói lời này tuyệt đối không phải là uy hiếp, mà là một loại sự thật không thể tránh khỏi, không thể nghi ngờ chút nào là tương lai người đàn ông này sẽ thành công trong ngành bất động sản này, trong kế hoạch của Lạc U cũng có rất nhiều chuyện liên quan đến bất động sản bao gồm cả con đường mà người đàn ông này đã từng đi, nên cái này không thể tránh khỏi sẽ tạo ra mâu thuẫn giữa hai người, mà Lạc U tuyệt đối không phải là loại người sẽ lựa chọn nhường đường!

Biết là kẻ thù, Lạc U sẽ diệt trừ, kẻ thù khác nhau sẽ dùng cách thức khác nhau, nếu như Lý Văn Thừa thật sự không đồng ý lời mời của cô, như vậy làm một sự tồn tại có thể trở thành kẻ thù trong tương lai, Lý Văn Thừa sẽ không bao giờ có thể có được thành tựu cao như kiếp trước nữa, bởi vì Lạc U sẽ không cho phép.

Lạc U trong giờ khắc này, vô cùng lạnh lùng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chương 81

Chương 81: Anh đã trở về (1)

Editor: shizuka nguyên

Lý Văn Thừa có chút xoắn xuýt, anh ta từng biết rất nhiều người, cường thế, âm ngoan, quả quyết, khiêm tốn cẩn thận, nhưng dường như Lạc U lại không phải người như thế, đây là lần đầu tiên anh ta gặp được người dùng loại giọng điệu thẳng thắn này để mời chào người khác, đây được xem như là đang coi trọng anh ta, hay là một loại uy hiếp để anh ta phải thỏa hiệp đây?

Lý Văn Thừa suy nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ là cả hai loại trên ha.

Sau khi Lý Văn Thừa tiễn Lạc U đi rồi ngồi lại suy nghĩ một lúc mới trở về nhà, trong nhà hoàn toàn trống vắng, từ lúc anh ta từ bỏ làm quan thì trạng thái trong nhà vẫn luôn như thế này, anh ta muốn làm ăn một chút về mảng bất động sản, nhưng lại phát hiện chỉ có người thôi thì vẫn không đủ, thiếu hụt tài chính mới là một loại cản trở vô cùng kiên cố, số tiền có thể vay được thông qua mạng lưới giao thiệp căn bản chỉ như là muối bỏ biển, muốn có được một khoản tài chính lớn, thì điều duy nhất anh ta có thể làm được chính là đi vay nặng lãi, nhưng đó lại là con đường mà anh ta không muốn đi nhất, nếu thành công thì tất nhiên tất cả đều vui, nhưng nếu thất bại thì đó chính là vạn kiếp bất phục(*).

(*) Vạn kiếp bất phục: Muốn đời muôn kiếp không trở lại được như cũ nữa.

Lý Văn Thừa vẫn đang do dự, áp lực khắp nơi, vợ và người thân không thông cảm cho anh ta, còn có sự mờ mịt đối với tương lai, không phải là Lý Văn Thừa chưa từng có ý nghĩ từ bỏ, nhưng vẫn luôn khó khăn kiên trì cho tới bây giờ, sau đó Lạc U xuất hiện.

Thời gian suy nghĩ ba ngày, sau đó sẽ quyết định xem tương lai của mình rốt cuộc sẽ như thế nào, sẽ đi trên một con đường đúng đắn tràn đầy ánh sáng, hay là sẽ lại một lần nữa đối mặt với thất bại, Lý Văn Thừa không có cách nào có thể xác định được, trong lòng lại trở nên rối loạn.

Bỏ tất cả những nhân tố kia qua một bên không nói đến, Lạc U xuất hiện cũng xem như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi(*), anh ta chỉ cần nắm được cơ hội này, thì có thể thoát khỏi loại hoàn cảnh khó khăn hiện nay, mặc dù nó sẽ lệch khỏi tuyến đường mà mình xác định lúc đầu, nhưng con đường ban đầu đó cũng có thể đi thành một con đường chết, cho dù có tiếp tục kiên trì cũng chưa chắc có thể xoay chuyển được gì, mà Lạc U lại xuất hiện đúng vào lúc này, cho dù Lý Văn Thừa có xoắn xuýt hơn nữa, nhưng dường như đã không có lựa chọn nào để từ chối cả.

(*) Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: Có nghĩa là giúp người khác khi người đó gặp phải khó khăn, hoạn nạn.

Suy nghĩ á? Thay vì nói là suy nghĩ, không bằng nói là một loại lễ tế, lễ tế cho dũng khí hiếm khi có được của mình, thỏa hiệp với hiện thực!

Ba ngày sau, Lạc U nhận được điện thoại của Lý Văn Thừa, sau khi Lý Văn Thừa đưa ra lựa chọn thì lập tức trở nên quyết đoán hơn, nói mấy câu thì lập tức bán mình cho Lạc U, nhưng không thể không nói, anh ta cũng đã tìm được cho mình một tương lai khiến cho vô số người phải hâm mộ.

Sau khi Lạc U giải quyết xong Phạm Na Na và Lý Văn Thừa, thì lập tức tìm tới Diệp Thừa Trạch, bên trong một nhà tù âm u của Bắc Kinh, Lạc U mang theo Tiểu Tiêu, chờ Diệp Thừa Trạch xuất hiện.

"Cô là ai?" Giọng nói của Diệp Thừa Trạch khàn đặc, tràn đầy nghi hoặc và cảnh giác, trên mặt mang theo một chút bầm tím và chán chường, cả người dường như không có một chút sức sống nào, đây rõ ràng là một người bị hiện thực gầy vò thành một tên phế nhân.

"Lạc U, Lạc Học Bân là ba tôi." Nói ra gia thế của mình vào lúc này, rõ ràng Lạc U không phải là vì khoe khoang, mà là vì để Diệp Thừa Trạch an tâm.

Mặc dù Diệp Thừa Trạch đang cố gắng che dấu kinh ngạc của mình, nhưng ánh mắt đang lóe sáng kia vẫn cho thấy nội tâm anh ta không được bình tĩnh như vậy, Diệp Thừa Trạch là ai tất nhiên là anh ta biết rõ, chẳng qua là vị Lạc đại tiểu thư này vì cái gì, mà đến đây chứ? Anh ta cũng không nhớ rõ mình có liên hệ gì với Lạc gia.

"Cô có chuyện gì vậy?" Thái độ của Diệp Thừa Trạch trở nên cung kính hơn, nhưng sự nghi hoặc và cẩn thận trong giọng nói vẫn không giảm chút nào.

Lạc U không trả lời Diệp Thừa Trạch ngay, mà dùng ngón tay trêu chọc Tiểu Kim Tê ở trong lòng, đưa Kim Tê đến loại địa phương âm u này, xem như là để Kim Tê cảm nhận một chút bầu không khí khác biệt nơi đây, coi như là đang thử nghiệm cuộc sống.

Động tác của Lạc U rất tùy ý, nhưng cũng chính là loại động tác tùy ý này, lại làm cho Diệp Thừa Trạch có áp lực không nhỏ trong lòng, chỉ trong nháy mắt, cô gái trước mặt đã dần trở nên bí hiểm hơn.

Trong lòng Diệp Thừa Trạch có chút kích động, nhưng địch không động thì ta không động, Diệp Thừa Trạch tự nói với mình cũng phải kiên trì chờ đợi, anh ta sẽ không thừa nhận là bụng dạ của mình lại kém hơn một cô gái nhỏ!

Lạc U khẽ nở nụ cười, ở trong căn phòng tiếp khách có chút âm u này lại trở nên ấm áp hơn, chậm rãi đã mở miệng: "Đến làm việc cho tôi đi, bên cạnh tôi đúng lúc đang thiếu một cô văn pháp luật."

Diệp Thừa Trạch cũng nở nụ cười, nhưng lại là loại nụ cười khàn khàn mang theo sự giễu, "Lạc đại tiểu thư đang đùa gì thế, Lạc gia cần người còn có thể

đến phiên tôi sao, mà tôi ngay cả một phạm nhân như mình cũng không cứu được, nên cô không cần phải nói đùa như vậy đâu."

"Anh nghĩ tôi đến chỗ này để đùa với anh à?" Lạc U nhìn Diệp Thừa Trạch, cho đến khi thấy nụ cười giấu của Diệp Thừa Trạch dần dần biến mất, sau đó lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Tôi cũng không cảm thấy mình có loại vinh hạnh để cô ngàn dặm xa xôi đến nơi này gặp tôi, cho dù những điều cô nói không phải là nói đùa, nhưng đáng về của tôi bây giờ, cô có thấy tôi thích hợp không?" Anh ta là một tên tội phạm, cô vẫn pháp luật á? Đúng là một cái danh hiệu châm chọc biết bao!

Lạc U hơi nhíu mày, trong hơi thở lạnh lùng bỗng nhiên sinh ra một loại khí phách, "Anh đang xem thường tôi đấy à? Ngay cả một người như anh mà tôi cũng không đưa ra được, thì tôi đến nơi này để làm gì chứ!"

Diệp Thừa Trạch chấn động toàn thân, đột nhiên ý thức được một vấn đề mấu chốt, nếu bây giờ Lạc U tìm đến mình, như vậy rất có thể không phải muốn chờ đến lúc mình ra ngoài sau đó mới đến làm việc cho cô, cho nên, ý của Lạc U là...

"Cô có thể đưa tôi ra ngoài sao?" Trong giọng nói của Diệp Thừa Trạch có sự mừng rỡ vô cùng rõ ràng, thử hỏi có người bình thường nào lại thích sống ở trong tù đâu chứ, cái chỗ này đúng là không phải nơi để cho người ta ở lại, nhất là dưới tình huống Diệp Thiên Phong cho người đặc biệt chiếu cố anh ta, hầu như toàn thân cao thấp của anh ta đều không có một chỗ nào hoàn hảo.

Lạc U khẽ cười không nói, tất cả đều đã vô cùng rõ ràng, Diệp Thừa Trạch là một nhân vật vừa chính vừa tà, nếu dùng tốt thì đó sẽ là một thanh kiếm sắc bén, dù dễ dùng dễ chinh chiến sa trường, nhưng nếu dùng không tốt, thì rất có thể sẽ cắt thương chính mình, mặc dù Lạc U rất xem trọng năng lực của Diệp Thừa Trạch, nhưng lại không có nhiều tin nhiệm đối với người này, ít nhất bây giờ là như vậy, nhưng mà loại vật như tin nhiệm này cũng cần phải dùng thời gian đến để tích lũy, cô đồng ý cho anh ta cơ hội một lần.

"Cô cần tôi làm cái gì?" Vẻ mặt của Lạc U làm Diệp Thừa Trạch hiểu được rất nhiều thứ, vấn đề đặt ra lại càng trực tiếp hơn.

"Vấn đề này tôi đã từng trả lời rồi." Lạc U cũng không để ý thái độ vô cùng cẩn thận của người đàn ông này, nếu như một người luật sư mà không có tính cẩn thận, vậy thì cũng không cần phải làm nữa.

Chỉ là kiểu trả lời đơn giản như vậy lại làm cho Diệp Thừa Trạch nhíu mày, có chút không xác định nói: "Nếu như chỉ đơn giản là làm một cố vấn pháp luật, thì tôi nghĩ nhất định sẽ có rất nhiều người thích hợp hơn so với tôi, cô nên biết, nếu thuê tôi, có lẽ sẽ mang đến cho cô rất nhiều phiền toái."

Mặc dù anh ta là người của Diệp gia, nhưng trên thực tế Diệp gia cũng là kẻ thù của anh ta, cái tên Diệp Thiên Phong kia là một kẻ lòng dạ hẹp hòi và cũng vô cùng thâm độc, nhất định sẽ không bỏ qua cho mình!

"Diệp tiên sinh, nếu như có thể, tôi hy vọng anh đừng nên nói lời vô ích nữa, đồng ý hay là không đồng ý, nói thẳng ra đi." Được rồi, tính nhẫn nại của Lạc U tuyên bố đã hết, cô cũng không thích cái chỗ âm u này, còn có Tiêu Kim Tệ cũng không thích, nếu không cũng sẽ không ủ rũ vui ở trong ngục mình như thế.

Trầm mặc ngăn ngui qua đi, Diệp Thừa Trạch không thể không chấp nhận kết quả này, nơi này chính là địa ngục nhân gian, có thể thoát khỏi nơi này, thì anh ta còn phải do dự cái gì chứ, anh ta nên cảm thấy may mắn, khi cô gái trước mặt đã lựa chọn mình.

"Hoan nghênh anh gia nhập đoàn đội của tôi, ba ngày sau, sẽ có người đến mang anh đi."

Đến lúc này, Phạm Na Na, Lý Văn Thừa, Diệp Thừa Trạch ba người đều đồng ý gia nhập vào trong đoàn đội của Lạc U, mà công ty do Lạc U sáng lập, cũng đã có nhóm thành viên nòng cốt đầu tiên của nó.

Công ty bất động sản U Thị, đây là cái tên mà Lạc U đặt cho tập đoàn thương nghiệp của mình, Lạc U lấy ra một trăm triệu làm tiền vốn ban đầu, sau đó lại giao tất cả thủ tục cho thủ hạ tiến hành giải quyết, Nguyên Tư mang theo Cổ Chính Kỳ, còn có ba người Lý Văn Thừa, Phạm Na Na và Diệp Thừa Trạch, năm người tạo thành một đoàn đội nòng cốt, dưới sự chỉ đạo của Lạc U, cùng nhau bận rộn vì đế quốc thương nghiệp của Lạc U.

Đăng ký, mở tài khoản, thực hiện các loại thủ tục, thông báo tuyển dụng, thuê nơi làm việc, lập ra điều lệ của công ty, mấy người bận rộn khắp nơi, Lạc U lại còn điều cả thành viên trong đội thân vệ hiện tại chưa có nhiệm vụ gì đến để hỗ trợ, thậm chí ngay cả Lý Hoành Vũ cũng bị lôi đến làm công, không có bất kỳ lựa chọn nào khác là phải trở thành một thành viên của U Thị.

Trong đó vấn đề liên quan tới giải quyết giấy tờ thủ tục, thì Lạc U còn mượn một ít thế lực của gia tộc, nhưng cũng không có chuyện gì quá mức phiền phức, chỉ là mượn thư ký của ba cô đến dùng mấy ngày, chỉ cần đến soát mặt ở trước các cửa cơ quan chính quyền một chút mà thôi, sau đó không chút trở ngại nhanh một mạch chóng làm xong các loại thủ tục.

Còn về vấn đề thuê nơi làm việc, Lạc U lại tìm đến cậu nhỏ Tô Nhạc, Tô Nhạc làm tổng giám đốc của một tập đoàn khổng lồ, cho nên mạng lưới giao thiệp cực kỳ rộng lớn, chỉ gọi mấy cuộc điện thoại thì đã tìm được cho Lạc U một vài địa phương thích hợp, mà lựa chọn cuối cùng của Lạc U là một tòa nhà nằm ở đường vành đai thứ hai của Bắc Kinh, tổng thể tòa nhà cao đến hai mươi tám tầng lầu, trong đó từ tầng mười lăm đến tầng mười bảy đúng lúc đang cho thuê, Lạc U lập tức thuê đến để làm nơi làm việc của công ty mình, nhưng mà đây cũng chỉ là tạm thời mà thôi, Lạc U còn nghĩ sau này khi quy mô của công ty mở rộng ra, có thêm nhiều nhân viên hơn, thì rõ ràng không gian làm việc trong ba tầng sẽ không đủ dùng, hơn nữa Lạc U cũng thích có chỗ làm của riêng mình hơn, nên tất nhiên sẽ muốn có một tòa nhà riêng hoàn toàn thuộc về mình để làm việc.

Về phần thông báo tuyển dụng nhân viên vẫn đang là một vấn đề phiền toái nhất cũng là mấu chốt nhất trong các loại vấn đề, lần này Lạc U cũng không có quá nhiều ý kiến, mà buông tay để cho đám người Nguyên Tư và Lý Văn Thừa đi làm, Lạc U làm một người lãnh đạo, tuyệt đối không phải là cái loại lãnh đạo tự thân tự lực, nếu là như thế không phải sẽ làm cô mệt chết à.

Cùng lúc với việc công ty bất động sản của Lạc U đang trong giai đoạn chuẩn bị, trong giới showbiz bỗng nhiên tuôn ra hai cái tin tức.

Thứ nhất chính là, tiểu thiên vương Hàn Nhạc Dương đang hot hiện nay đi đến quán bar với bạn, nghi là một cô thiên kim nhà giàu nào đó!

Còn cái thứ hai chính là, ca sĩ Triệu Gia Di đang hot hiện nay hít thuốc phiện bị bỏ rơi, và bị bạn trai đánh đập tàn nhẫn!

Lạc U không đọc báo, nhưng sẽ xem một vài tin tức ở trên internet, hai mục tin tức này gần như là góp vào cùng nhau trở thành tin tức đầu trang của các nhà truyền thông, nhất là mục thứ hai, hoàn cảnh thảm thương mà Triệu Gia Di gặp phải lại càng dẫn tới nhiều mặt dư luận hơn.

Sau khi Lạc U xem qua hai cái tin tức này, mục thứ nhất thì căn bản không để ở trong lòng, nhưng đối với mục tin tức thứ hai liên quan tới Triệu Gia Di, thì cũng chỉ dùng bốn chữ để đánh giá —— tự thực ác quả(*).

(*) Tự thực ác quả: Là gieo nhân nào gặt quảấy.

Cho dù có phải là Triệu Gia Di tự nguyện hít thuốc phiện hay không, nhưng mà một khi đã lẫn lộn ở cùng một chỗ với loại đàn ông như Trịnh Nghị Phong, thì nên đoán trước được sẽ có kết cục như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Anh Đã Trở Về (2)

Lạc U nhìn dáng vẻ gầy gò của Trịnh Nghị Phong trong hình, trên mặt lộ ra một nụ cười lãnh khốc, người đàn ông này đang từng bước đi về phía diệt vong, cô vốn có suy nghĩ những việc mình cần làm chẳng qua chỉ là đợi mà thôi, nhưng bây giờ thấy tin tức như thế bị đưa ra ngoài ánh sáng, thì Lạc U lại có một ý nghĩ khác.

Các ký giả được gọi là ông vua không ngại tất nhiên là có đạo lý riêng của nó, tuyệt đối không được coi thường các loại hiệu quả mà truyền thông có thể đưa tới, nhưng mà truyền thông cũng nắm được một chút nhân thủ trong tay, như là tin tức như bây giờ vậy, báo mặc dù chỉ là báo, nhưng khuôn mặt của Trịnh Nghị Phong lại bị xử lý nên có chút mờ nhạt không rõ, hơn nữa nội dung về Trịnh Nghị Phong ở trong bài báo cũng chỉ có một câu đơn giản, nghi rằng đây là con cháu nhà giàu mà thôi, còn lại lại không đề lộ ra một chút nào, là do những ký giả kia không đào được à? Rõ ràng là không phải, mà là có người đã ép tin tức này xuống!

Mà lúc này điều Lạc U muốn làm, chính là hoàn toàn đưa thân phận của Trịnh Nghị Phong ra ngoài ánh sáng! Kịp trước sở dĩ Trịnh Nghị Phong có thể phản bội cô, nhân tố gia tộc chính là nguyên nhân chủ yếu, Trịnh gia và mấy gia tộc khác muốn chia cắt Lạc gia, lúc này mới có một loạt chuyện sau này, nếu Lạc U muốn trả thù, đánh con chim đầu đàn Trịnh Nghị Phong này cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi, cô muốn để cho toàn bộ gia tộc nhà họ Trịnh đều phải trả giá thật lớn vì những hành vi ngu xuẩn của mình!

Đến ngày thứ hai sau khi tin tức của Trịnh Nghị Phong và Triệu Gia Di bị đưa ra, tất cả trên internet lại một lần nữa bắt đầu điên cuồng truyền ra một bài post, phía trên có đính bức ảnh sắc mặt vàng như nền viền mắt lờm xuống của Trịnh Nghị Phong, mà ở phía dưới hình ảnh, là hơn bảy nghìn chữ giới thiệu đủ loại về Trịnh Nghị Phong và Trịnh gia, nhất là quá trình Trịnh Nghị Phong hít thuốc phiện, lại càng được dùng rất nhiều văn chương để miêu tả trọng điểm.

Lần này Trịnh Nghị Phong cũng nổi giận, lúc đầu tiêu điểm của chuyện này vẫn không ở trên người gã, nhưng lúc này đây hầu như các nhà truyền thông lại đều quay sang đuổi theo gã, Trịnh Nghị Phong bị dọa không dám ra cửa, một mực trốn ở trong nhà lớn của Trịnh gia, mà toàn bộ Trịnh gia cũng vì Trịnh Nghị Phong mà rơi vào bầu không khí nặng nề.

Con em gia tộc hít thuốc phiện, đây đối với đại gia tộc mà nói tuyệt đối là một chuyện không được đưa ra ánh sáng, là vết nhơ của cả gia tộc, hơn nữa nhất là đối với bản thân Trịnh Nghị Phong, đây sẽ càng là một đoạn lịch sử đen tối mà sau này không có cách nào có thể rửa sạch được, có thể ảnh hưởng trực tiếp đến việc phát triển trong tương lai của Trịnh Nghị Phong, muốn nhập ngũ hay là tham gia vào chính trị thì đều có thể xảy ra vấn đề, đối với đại gia tộc như Trịnh gia mà nói, đây quả thật là một sự tồn tại mà không cách nào có thể dễ dàng tha thứ được.

Trịnh Nghị Phong bị mẹ gã nhốt ở trong thư phòng phạt quỳ, một lần quỳ này chính là cả ngày, trong lúc đó đúng lúc dùng vào thời gian lên cơn nghiện cái này đúng là còn khó chịu hơn so với chết, những thứ có thể đập trong cả thư phòng cũng đều bị đập hết, mẹ của Trịnh Nghị Phong muốn đi lên khuyên nhủ, thì lại bị Trịnh Nghị Phong ra sức đẩy về phía góc tường, sau đó phải nhờ vệ sĩ xông vào chế ngự Trịnh Nghị Phong, lúc này mới làm cho Trịnh Nghị Phong không thể tiếp tục phát cuồng được nữa.

Nhưng Trịnh Nghị Phong đang lên cơn nghiện nên cho dù có bị trói lại cũng vẫn không dừng lại được, ban đầu là gào thét, sau đó lại giả vờ đáng thương cầu xin tha thứ, nhưng đến khi phát hiện những thứ này đều không có tác dụng gì cả, người của Trịnh gia quyết tâm không cho gã thuốc phiện, thì gã bắt đầu kêu rên đến khàn cả giọng, mãi cho đến khi giọng nói trở nên yếu ớt, toàn thân suy yếu nằm ở trên giường run rẩy, nhưng ngay cả như vậy, vẫn không có người nào để ý tới gã.

Người của Trịnh gia thậm chí còn bày tỏ rõ ở ngay trước mặt Trịnh Nghị Phong, nếu không cai thuốc, thì sẽ vĩnh viễn ở nhà đừng nghĩ đi ra ngoài, người

làm mất hết mặt mũi của Trịnh gia, không muốn sống tốt thì đừng sống nữa, đây có thể thấy được rõ sự vô tình của Trịnh gia.

Học tập, xử lý công việc, thỉnh thoảng xem bát quái trong giới showbiz, nếu có thời gian rảnh thì mua mấy cái cổ phiếu để giải trí, cuộc sống của Lạc U vừa nhàn nhai lại vừa phong phú, chuyện của Trịnh Nghị Phong làm tâm tình của cô rất tốt, hơn nữa làm cho cô càng vui hơn chính là, bên phía Lạc Linh cũng có thành quả không nhỏ.

Lạc Linh bị đưa đến bệnh viện điều dưỡng của nước M tiến hành trị liệu trên phương diện tinh thần và tâm lý, không biết được ngày về, đi theo chỉ có hai vị hộ sĩ, mà trước khi Lạc Linh bị đưa đi, tinh thần đã có chút hồng mắt, cả đêm đều ngủ không yên, sắc mặt vàng như nên có thể so sánh được với Trịnh Nghị Phong, hai người coi như là cùng rơi vào một kết cục giống nhau, làm Lạc U thờ ơ mạnh ra một hơi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc bộ phim truyền hình Bô phu được phu này không ngừng đón lấy sự nhiệt tình ở trên các đài truyền hình lớn, thì một cái tết âm lịch nữa lại đến rồi, Lạc U trở lại nhà lớn Lạc gia, bây giờ đã không còn thấy bóng dáng của Lạc Linh nữa, làm tâm tình của Lạc U tốt hơn.

Mà vào chính cái hôm trước ngày lễ mừng năm mới một ngày, Lạc U nhận được điện thoại của Diệp Văn Thần.

"Tiểu U, anh đã trở về." Trong điện thoại, giọng nói của Diệp Văn Thần có chút đè nén kích động, như là sự yên lặng trước khi núi lửa bùng phát, loại tâm tình tưởng niệm này thật sự rất nguy hiểm, bất tri bất giác đã trở nên dày đặc, nhất là lúc sắp được gặp lại nhau, sẽ trở nên càng nồng đậm hơn!

"Ở đâu?" Lạc U có chút bất ngờ, nhưng cũng có chút vội vàng mà bản thân cô cũng không nhận thấy được, bác cả thế mà lại không nói Diệp Văn Thần sẽ trở về, cô còn tưởng là phải đợi rất lâu mới có thể được nhìn thấy anh đấy.

Giọng nói trong điện thoại không trả lời, nhưng cửa phòng ngủ của Lạc U lại bị gõ, Lạc U gần như là phản ứng lại ngay trong nháy mắt, nhẹ nhàng nhảy từ trên giường nhảy xuống đất, rồi cực kỳ nhanh chóng mở cửa phòng ra.

Tay của Lạc U vẫn còn ngơ ngác cầm điện thoại, động tác của Diệp Văn Thần cũng giống hệt như cô, hai người một đứng ở trong phòng, một đứng ở ngoài phòng, ánh mắt nhìn nhau, đều tràn đầy nóng bỏng.

"Tiểu U, anh đã trở về." Diệp Văn Thần chậm rãi thu hồi điện thoại, rồi lộ ra một nụ cười có chút xấu hổ, làn da bị phơi nắng thành màu chocolate rất là đẹp, cả người đều trở nên thành thực hơn rất nhiều.

"Chào mừng anh đã trở về." Lúc này Lạc U cũng đã khôi phục lại dáng vẻ thản nhiên trước kia, khẽ cười bày tỏ ý chào đón.

Diệp Văn Thần đi lên phía trước một bước, kéo gần lại khoảng cách vốn đã không xa của hai người, anh thậm chí còn có thể loáng thoáng nhìn thấy được mùi thơm tỏa ra trên người Lạc U, mà điều này cũng làm cho anh có loại cảm giác không có cách nào kiềm chế được, anh, thật sự rất muốn ôm cô một cái!

Muốn, nhưng lại không dám, Diệp Văn Thần dùng hết hơi sức toàn thân để kiềm chế lại loại kích động này của bản thân, chỉ là giọng nói có chút khàn khàn nói: "Anh rất nhớ em, em đã trở nên ngày càng xinh đẹp hơn rồi."

Thật ra người đàn ông Diệp Văn Thần này rất là dễ hiểu, nhất là ở trước mặt của Lạc U, biểu tình trên mặt anh sẽ luôn phản ánh ra ý tưởng chân thật nhất của anh, cái loại cố gắng kiềm chế cảm giác của mình này. Lập tức bị Lạc U nhìn ở trong mắt.

Lạc U cũng đi lên phía trước một bước, làm khoảng cách giữa hai người lập tức trở nên thân mật hơn, sau đó, ngay lúc Diệp Văn Thần có chút dờ dẩn không phản ứng kịp, Lạc U nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Văn Thần, đem cả người mình lao vào trong lòng Diệp Văn Thần.

So với vóc người càng ngày càng cường tráng của Diệp Văn Thần, Lạc U có vẻ tinh tế hơn một chút, cả người dường như đều được bọc lại trong lòng Diệp Văn Thần.

Cảm giác ấm áp làm Lạc U cảm thấy rất thoải mái, mùi thơm đậm nhiên cũng làm cho Diệp Văn Thần đỏ mặt, tay chân luống cuống đứng ở nơi đó, động cũng không dám động chút nào, chỉ sợ không cẩn thận đụng vào chỗ không nên đụng nào đó.

Lạc U cũng không ôm lâu lắm, rất nhanh đã buông Diệp Văn Thần ra, sau đó nhẹ giọng bật cười.

"Anh đúng là một tên ngốc mà." Cho dù đã gần hai năm không gặp, nhưng dáng vẻ ngơ ngác của Diệp Văn Thần vẫn không thay đổi, mới ôm một cái mà thôi, có cần phải phản ứng chậm như vậy không hả, nhìn khuôn mặt đỏ oạch kia xem, tặc tặc, còn dễ xấu hổ hơn cả một cô gái nhỏ đó.

"Anh, anh..." Diệp Văn Thần cũng không biết mình muốn nói cái gì, định giải thích mình không phải là tên ngốc theo phản xạ, nhưng nghĩ tới phản ứng vụng về vừa nãy của mình, đây không phải là tên ngốc thì còn là cái gì chứ, cuối cùng cũng chỉ ngậm ngùi cười một tiếng.

Rõ ràng anh muốn biểu hiện ra một mặt tốt nhất của mình ở trước mặt Lạc U, nhưng vì sao mỗi lần đều là một mặt ngốc nhất cơ chứ, đây là vì sao vậy hả?

Giao thừa, người của Lạc gia vẫn sum họp lại ở trong một căn phòng, Diệp Văn Thần vẫn là chàng trai không ngừng duy trì trầm mặc cao độ, yên tĩnh đi theo bên người Lạc U, tất cả so với hai năm trước dường như cũng chẳng có thay đổi gì quá mức rõ ràng, chỉ là Diệp Văn Thần đã bỏ đi dáng vẻ của một cậu bé dần dần biến thành một chiến sĩ đã trải qua khảo nghiệm máu và lửa, mà Lạc U cũng càng lúc càng phong hoa tuyết nguyệt(*) hơn.

(*) Phong hoa tuyết nguyệt: Vô cùng xinh đẹp, vô cùng tài năng.

Diệp Văn Thần tuân thủ dương cương, Lạc U ôn nhu thanh nhã, dáng vẻ hai người đứng chung một chỗ đúng là tuyệt phối, nhìn ở trong mắt mọi người Lạc gia, đều lộ ra vẻ thoả mãn.

"Tiểu U, chờ đến lúc con tốt nghiệp trung học, thì lập tức xác định hôn sự luôn nhé." Mẹ Lạc đứng là nhìn con rể càng nhìn càng thoả mãn, Diệp Văn Thần lớn hơn Lạc U hai tuổi, tính cách trầm ổn cực kỳ có tiềm lực, hơn nữa bây giờ cũng đã bước vào Lạc gia, xác định hôn sự sớm một chút thì có thể lại càng danh chính ngôn thuận hơn một chút.

Lạc U đang uống trà, nghe được những lời này của mẹ nhà mình, thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, không nhịn được ho nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Mẹ, mẹ đang nói cái gì đó, mẹ nhanh ăn trái cây này đi, ăn nhiều hoa quả sẽ đẹp da đó, chờ đến lúc mẹ và con cùng đi ra ngoài, nhất định người ta sẽ nói hai mẹ con ta giống như là hai chị em vậy đó."

Loại hành vi nói sang chuyện khác này của Lạc U rõ ràng không thông qua trót lọt, ít nhất là mẹ Lạc sẽ không ăn mảy cái này.

"Con nhóc ba hoa, hôn sự của con mẹ không quan tâm thì ai quan tâm hả, huống chi cái này đã được ông cố con tán thành, năm nay con đã mười tám tuổi rồi, nếu không thì chờ đến sinh nhật mười tám tuổi của con, tổ chức đính hôn cùng một thể đi." Mẹ Lạc đã sớm nghĩ xong, đứa bé Diệp Văn Thần này rất chân thật, lại còn rất nghe lời con gái nhà mình, gả cho nó thì cũng không sợ con gái nhà mình chịu thiệt cho nên xác định sớm một chút cũng rất tốt mà, hơn nữa, đính hôn cũng không phải kết hôn, tuổi nhỏ một chút cũng không có vấn đề gì.

Lạc U bày tỏ cô rất có áp lực, cô quả thật chưa từng nghĩ đến mấy chuyện như đính hôn gì gì đó, ít nhất đây không phải là chuyện nằm trong kế hoạch của mấy năm gần đây.

"Mẹ à, con còn nhỏ, chuyện này sau này hãy nói đi, chẳng lẽ mẹ còn lo con không có ai thêm lấy sao." Cô mới mười tám tuổi, thậm chí còn chưa qua sinh nhật mười tám tuổi nữa đó, thật sự không muốn quyết định chuyện này sớm như vậy.

Mọi người xung quanh đều đang nghe hai mẹ con nói chuyện, Diệp Văn Thần lại càng nghiêm túc nghe hơn, chỉ là theo lời hai người nói chuyện với nhau, vẻ mặt mừng rỡ lại biến thành có chút cô đơn, rồi nhìn dáng vẻ đắn đo như vậy của Lạc U, cố nén khó chịu nói: "Mẹ Lạc, nếu Tiểu U không vội thì không cần miễn cưỡng đâu ạ, cô ấy có suy nghĩ của riêng mình, con sẽ chờ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Bữa Tiệc Ba Người (1)

Thái độ của Diệp Văn Thần rất thành khẩn, một bộ hoàn toàn lấy quyết định của Lạc U làm quyết định của mình, nhưng trên thực tế trong lòng anh lại vô cùng bất an!

Anh là có thể chờ, cho dù phải chờ bao lâu cũng có thể chờ, nhưng mà, anh có tư cách để chờ sao?

Mẹ Lạc nói là để anh và Lạc U đính hôn, anh tất nhiên là một trăm một nghìn một vạn cái đồng ý, chỉ là Lạc U lại không muốn, mặc dù lấy lý do là tuổi tác còn nhỏ, nhưng Diệp Văn Thần lại nghĩ nguyên nhân là tại mình, tuy rằng Lạc U cho phép mình đi theo bên người cô, nhưng cô tình cảm đối với anh tuyệt đối cũng không phải là tình yêu, quan hệ giữa hai người lại càng không phải là đang lui tới, điểm này, Diệp Văn Thần hết sức rõ ràng.

Mà cũng chính vì rõ ràng điểm này, nên Diệp Văn Thần luôn cảm thấy khi mình nói ra lời như vậy thì có bao nhiêu hồi hộp, anh không sợ việc phải chờ, nhưng anh thật sự có tư cách để chờ sao? Ở trong lòng Lạc U, có lẽ mình cũng chỉ là một tùy tùng nhỏ biết nghe lời thôi nhĩ.

"Con đưa nhỏ này, nói cái gì mà không miễn cưỡng chứ, lẽ nào con cũng không muốn phải không?" Mẹ Lạc bình thường rất ôn nhu, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc sẽ rất sắc bén, đề tài câu chuyện chuyển một cái, ánh mắt nhìn Diệp Văn Thần ánh mang theo một chút uy áp.

"Con không phải ý đó, mẹ Lạc, ngài đừng có gấp, con..." Diệp Văn Thần vội vàng muốn giải thích, nhưng bị Lạc U cắt đứt.

"Mẹ à, con cháu tự có phúc của con cháu, nên như thế nào thì sẽ như thế đó, mẹ biết rõ Văn Thần không phải ý đó rồi, cần gì phải làm khó anh ấy." Lạc U thật sự có chút không nhìn được mẹ nhà mình bắt bạt người thành thật, Diệp Văn Thần có đồng ý hay không, người đang ngồi ở đây chẳng lẽ còn không thấy rõ hay sao, cô lại không cảm thấy người của Lạc gia sẽ mù lòa đến như vậy đâu.

Haiz, tình cảm của người đàn ông này đối với mình, không nói ra lời được, chỉ cần nhìn cái loại ánh mắt chuyên chú của anh khi rơi vào trên người mình thế này, là có thể cảm giác được tình cảm của anh ấy đối với mình, đâu còn cần phải hoài nghi cơ chứ.

Ánh mắt của mẹ Lạc đảo quanh giữa Lạc U và Diệp Văn Thần, dáng vẻ Diệp Văn Thần có chút xấu hổ, nhưng nhiều hơn vẫn là một loại cố chấp, cố chấp đối với Lạc U, mà dáng vẻ của Lạc U lại khá là thần nhiên, nhưng trong thần nhiên cũng mang theo một cái kiên trì, đây là sự kiên trì đối với quyết định của mình.

Trong mắt của mẹ Lạc hiện lên một loại sắc thái kỳ lạ, vẫn không nói gì, ba Lạc ở một bên lập tức mở miệng: "Em yêu à, các con đều đã trưởng thành, cũng đã có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta không cần phải quản nhiều như vậy, miễn cho còn bị người ta ghét bỏ, em xem con gái của chúng ta một

chút đi, bây giờ đã có thể nói chuyện dễ dàng hơn cho Tiểu Thần rồi đó, em còn lo lắng cái gì chứ."

Lúc ba Lạc nói chuyện đồng thời còn nháy mắt một cái với vợ yêu nhà mình, ánh mắt mẹ Lạc sáng lên, rất là phối hợp nói: "Đúng nha đúng nha, em chỉ nói hai câu cũng không được nữa là, em còn lo lắng cái gì chứ nhì."

Hai vợ chồng kẻ xướng người hoạ làm khuôn mặt Diệp Văn Thần đỏ ửng lên, mà ngay cả Lạc U cũng có chút không được tự nhiên, cô nói giúp Diệp Văn Thần chỗ nào chứ, cô đó là tùy việc mà xét mà!

Một cái tết âm lịch này, bởi vì Diệp Văn Thần trở về, mà trọng tâm câu chuyện của người Lạc gia lại thêm vài thứ liên quan đến tình cảm của các thiếu nữ, tình khiết ới là tình khiết, xấu hổ ới là xấu hổ, làm tim người ta không được mà đập rộn lên.

Buổi tối, Diệp Văn Thần vẫn đi theo sau lưng Lạc U đến bên ngoài phòng ngủ của Lạc U, một bộ có lời gì đó muốn nói, Lạc U tất nhiên là thấy được, nhưng cô lại không hỏi, xem anh có nói hay không.

Lạc U thừa nhận, lúc đối diện với Diệp Văn Thần, thỉnh thoảng cô sẽ luôn toát ra một chút tâm tư muốn trêu chọc anh, mặc dù cục gỗ này rất ngây ngô, nhưng lúc trêu chọc vẫn rất có ý tứ.

Lạc U mở cửa phòng ngủ của mình, đi thêm một bước nữa sau đó đột nhiên xoay người nói: "Sao nào? Còn muốn đi vào với em à?"

Lạc U hỏi lời này rõ ràng là có chút thâm ý, ngữ điệu phía sau kéo rất dài.

Diệp Văn Thần ngẩn ra, có chút không được tự nhiên nhìn Lạc U một cái, do dự một chút nói: "Xin lỗi."

"Vì sao xin lỗi?" Lạc U nhướn mày hỏi, đáng vẻ vô cùng nữ vương, không phải là Lạc U đang đe ép Diệp Văn Thần, mà là lúc đang ở chung với Diệp Văn Thần, bầu không khí giữa hai người cực kỳ tự nhiên liền biến thành loại đáng vẻ này, một như là nữ vương cao cao tại thượng, một như là cô vợ nhỏ biết vâng lời vậy.

"Anh làm em phải khó xử." Bởi vì sự hiện hữu của anh, nên mới có lần nói chuyện hôm nay của mẹ Lạc, là sự hiện hữu của anh làm cho cô cảm thấy phiền toái, anh nên nói xin lỗi.

Cô giúp anh, mang anh thoát khỏi bóng ma của Diệp gia, để cho anh tiến vào Cổ Sát và quân đội để học tập, làm anh trở nên mạnh mẽ lợi hại hơn, cô vì anh làm nhiều như vậy, nhưng anh lại chỉ có thể mang đến phiền phức cho cô, hẳn là nên nói xin lỗi mới đúng.

Lạc U có chút bất đắc dĩ, chuyện này rõ ràng không phải là lỗi của người đàn ông này, nhưng người đàn ông này lại mang một bộ như mình đã làm sai chuyện thế này, làm cho cô càng bất đắc dĩ hơn, lại còn cảm thấy có chút uất ức, người đàn ông này luôn là như vậy, thỉnh thoảng làm một vài chuyện rất là ngốc nghếch, làm cho cô vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm động.

"Kim Tệ, đến đây nào." Lạc U không đáp lời Diệp Văn Thần, cô thấy Diệp Văn Thần căn bản không cần phải nói xin lỗi, vẫy vẫy tay rồi hô về phía Tiểu Kim Tệ đang ở một bên tò mò nhìn hai người.

Tiểu Kim Tệ nghe thấy tiếng Lạc U gọi, thì lập tức tràn đầy sức sống chạy tới, chỉ là chú khi nhỏ này quá nhỏ, đứng trên mặt đất chỉ cao hơn mu bàn chân của Lạc U một chút, muốn Lạc U ôm lại lại không biết nói chuyện, nên chỉ có thể sốt ruột thấp giọng kêu lên, làm bộ đáng thương nhìn Lạc U.

Lạc U cúi người xuống, đưa một ngón tay ra cho Tiểu Kim Tệ, Tiểu Kim Tệ theo ngón tay của Lạc U leo lên cổ tay của cô, rồi dễ dàng được Lạc U mang lên, ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn tay của Lạc U, dễ thương muốn chết luôn.

Diệp Văn Thần thấy chú khi nhỏ này, ánh mắt cũng trở nên sáng ngời, đáng vẻ Lạc U và chú khi nhỏ vô cùng thân thiết thế này rõ ràng là rất thích chú khi nhỏ, điều này làm cho Diệp Văn Thần cảm thấy mình vẫn có chút ánh mắt tặng quà nha.

"Làm sao lại nghĩ ra được việc tặng em một vật nhỏ như vậy thế?" Lạc U vừa trêu chọc chú khi nhỏ vừa tùy ý hỏi, cùng lúc đó cũng đi vào trong phòng ngủ của mình, Diệp Văn Thần do dự một chút, rồi cũng bước vài bước đi theo vào.

"Gặp được, thấy rất dễ thương, nghĩ em sẽ thích, nên anh để người ta đưa đến." Khi đó anh đang làm nhiệm vụ, nằm vùng ở trong nhà của một tên trùm buôn thuốc phiện, lại gặp được chú khi nhỏ vừa mới ra đời này, đáng vẻ linh động rất là dễ thương, làm anh không khỏi nhớ đến Lạc U, rồi lập tức mượn gió bẻ măng mang theo chú khi này thoát khỏi tổ chức của trùm buôn thuốc phiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Bữa Tiệc Ba Người (2)

"Em rất thích, cảm ơn." Chú khi nhỏ rất dễ thương, vừa thông minh lanh lợi lại vừa nhân tính hóa, cô thực sự rất thích, thậm chí còn cảm thấy đây là món quà tốt nhất mà mình từng được tặng, trong hai kiếp cộng lại.

"... Có thể đừng nói cảm ơn với anh được không." Diệp Văn Thần do dự một chút, mới có chút ấp a ấp úng nói.

Cái từ cảm ơn này không thích hợp với quan hệ của bọn họ, không phải cô đã chấp nhận cho anh đi theo bảo vệ hay sao, cô là nữ vương anh, cô không cần nói cảm ơn với anh.

Về mặt vốn có chút nhu hòa của Lạc U vì lời nói có chút ngoài ý muốn này của Diệp Văn Thần, mà trở nên bén nhọn trong nháy mắt, đuôi mày khẽ nhướn lên một cái, ánh mắt nhìn Diệp Văn Thần lập tức trở nên có chút tà khí.

Bề ngoài của người đàn ông trước mặt có thay đổi rất lớn so với hai năm trước, càng ngày càng anh tuấn kiên cường hơn, càng ngày càng đẹp trai nam tính hơn, mà khí thế cũng càng trở nên trầm ổn nội liễm, nhưng thể này lại càng giống một thanh kiếm đã tra vào vỏ, không thấy được sự sắc bén của nó, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra khỏi vỏ!

Chỉ là, ở trước mặt mình, tâm lý của người đàn ông nào đó vẫn không thay đổi chút nào, điều này làm cho Lạc U không khỏi nhớ tới, một màn người đàn ông này quỳ ở trước mặt mình, hôn lên môi của mình, hôn mọn mà thành kính!

"Quý xuống." Giọng nói khàn khàn rồi lại trong trẻo nhưng lạnh lùng phun ra từ trong miệng Lạc U, mang theo sự mỉa mai hoặc không nói nên lời.

Thời gian Diệp Văn Thần kinh ngạc rất ngắn, sau đó lập tức quỳ gối xuống trước mặt của Lạc U, không có chút do dự nào.

Cho dù Diệp Văn Thần quỳ xuống nhưng ngửa đầu lên, chống lại tầm mắt hơi rũ xuống của Lạc U, một người hèn mọn thành kính, một người cao cao tại thượng.

Một lúc sau, Lạc U khom lưng, nhẹ nhàng hôn lên môi Diệp Văn Thần, vừa chạm vào một cái đã lập tức rời đi.

"Anh vẫn là cái dạng này." Lạc U đứng thẳng người lên, nhưng bàn tay lại nhẹ nhàng đặt ở trên đầu Diệp Văn Thần, khẽ khàng vỗ về từng cái một, lời nói như đang thoả mãn, lại như đang cảm khái vậy.

Cho dù Diệp Văn Thần có trở nên mạnh mẽ đến mức nào, thì anh vẫn là người đàn ông đồng ý quỳ ở trước mặt mình, chờ đợi mình bố thí cho anh một phần tình cảm, cái nhận thức này, làm Lạc U không thể không cảm khái.

Diệp Văn Thần lấy hết dũng khí vươn tay nắm lấy tay của Lạc U, giọng nói cũng có chút khàn khàn nói: "Anh như vậy không tốt sao, anh chỉ làm vậy với một mình em mà thôi, ở trước mặt người khác, cho dù anh có chết, thì tuyệt đối cũng sẽ không làm như vậy."

Anh chỉ muốn vứt bỏ tôn nghiêm của mình ở trước mặt người con gái này mà thôi, quá khứ như vậy, hiện tại như vậy, tương lai cũng là như vậy!

"Hãy nhớ những lời anh nói bây giờ, và cũng phải nhớ, anh là của em." Lạc U dứt lời, lần nữa cúi đầu xuống, lần này, triền miên mà khắc sâu hơn.

Mùng ba tháng giêng, Lạc U vừa mới dẫn theo Diệp Văn Thần trở về nhà trọ, thì lập tức nhận được điện thoại gọi đến của Đông Phương Du, hy vọng mượn khoảng thời gian lễ mừng năm mới này để tụ họp, rồi ăn bữa cơm bla bla bla.

Lạc U tất nhiên sẽ không từ chối, nhưng khi nhìn đến người đàn ông vẫn luôn đi theo bên người mình như một con sủng vật cỡ lớn, Lạc U vẫn hỏi một câu: "Tôi có một người bạn, có thể đi cùng không?"

Mặc dù Diệp Văn Thần đã trở về, nhưng không phải là không đi nữa, đây chỉ là kỳ nghỉ ngắn mà thôi, qua ngày mười lăm tháng giêng thì phải lập tức trở về bộ đội, cho nên lúc nào cũng luôn dính lấy mình, Lạc U cũng mặc cho anh dính lấy, cho nên bây giờ Đông Phương Du mời cô đi ăn, Lạc U cũng không nỡ bỏ chú chó lớn này ở nhà.

Lạc U nghĩ, mình cũng xem như là một chủ nhân tốt đấy nhì.

"Một yêu cầu thật bất ngờ, nhưng nếu là do Tiểu U em nói, thì tất nhiên là không có vấn đề gì rồi." Đông Phương Du biểu đạt kinh ngạc của mình rất rõ ràng, bạn của Lạc U, hơn nữa còn là một người bạn có thể dẫn đến tham dự bữa tiệc của mình, sẽ là hạng người gì đây ta?

Cảm giác của Đông Phương Du đối với Lạc U rất đặc biệt, đặc biệt đến mức lớn như vậy rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên có hứng thú như vậy đối với một người nào đó, rất thương thức, rất kinh diễm, lúc nào cũng sẽ thỉnh thoảng nhớ tới một người như vậy, sau đó hiểu ý nó nụ cười, cảm thấy trên thế gian này, mình cũng không cảm thấy cô đơn nữa.

Lạc U là một người trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng cảm giác mà Lạc U mang đến cho anh lại rất ấm áp, có lẽ đây chính là cái gọi là đồng tính thì hút nhau ha, đương nhiên, tính ở đây không phải giới tính, mà tính ở đây là tính cách.

Đông Phương Du nghĩ lung tung một lúc, đối với bữa tiệc vào buổi tối lại càng mong đợi hơn.

"Buổi tối đi đến buổi hẹn với em đi, em sẽ giới thiệu một người bạn cho anh làm quen." Bạn của Lạc U không nhiều lắm, dùng có thể đếm được trên đầu ngón tay để hình dung cũng không khoa trương, cho nên cô cũng muốn, hóa những người bạn của mình thành một vòng tròn, mọi người có thể quen biết hiểu rõ lẫn nhau.

"Được." Bạn á? Giống như Đông Phương Du tò mò bạn của Lạc U sẽ là người như thế nào, Diệp Văn Thần cũng rất tò mò Lạc U sẽ dẫn mình đi gặp dạng bạn bè gì, hai người bọn họ đối với Lạc U mà nói có ý nghĩa giống nhau hay là khác nhau, lúc bọn họ gặp mặt, rốt cuộc sẽ như thế nào đây?

Buổi tối, Diệp Văn Thần đảm nhiệm chức tài xế, đi đến chỗ hẹn với Lạc U.

Yến Hồng Cù, là một nhà hàng hạng nhất mang hơi thở mạnh mẽ rồi lại cổ kính, chuyên nấu nướng có món ngự thiện trong cung đình cổ đại, có người nói tổ tiên của bếp trưởng chính là ngự trù(*) cổ đại, một đời truyền một đời liên tục truyền cho tới bây giờ, nên thức ăn được làm ra vô cùng tinh xảo, rất được đông đảo thực khách hoan nghênh, đương nhiên ở đây cũng không phải là chóc cho người bình thường tiêu phí được.

(*) Ngự trù: Đầu bếp trong cung thời cổ đại.

Lúc hai người đến Lạc U thì Đông Phương Du đã đến trước rồi, ưu nhã ngồi ở chỗ kia thưởng thức một ly trà, rất có khí thế của hoàng tử thời cổ đại.

"Ôn nhuận như ngọc, người như Đông Phương thế này, có thể gọi là quân tử." Lạc U hiếm khi khen ngợi người khác, nên cũng cô cùng bực trực.

"Ưu nhã như thế này, người như Tiểu U, cao quý như công chúa." Đông Phương Du cười đáp lại, tùy ý mà lại thành khản.

Hai người bên nhìn nhau cười, mặc dù đây chỉ là lần thứ ba gặp nhau, cũng đã có sự ăn ý lạ kỳ, hai người như vậy, nếu không làm bạn với nhau mà nói, thật sự có chút đáng tiếc.

"Diệp Văn Thần, Đông Phương Du, nghề nghiệp của hai người giống nhau, hy vọng sau này không nên là đối thủ cạnh tranh với nhau mới tốt." Lạc U giới thiệu đơn giản hai người với nhau, lời nói lại có chút thâm ý.

Cùng là làm lính, hơn nữa đều là loại người cực kỳ ưu tú, mặc dù bây giờ chưa từng cùng nhau xuất hiện, nhưng Lạc U có loại dự cảm, sau này bọn họ nhất định sẽ có lúc phải gặp nhau, nhưng mà là địch hay là bạn sẽ rất khó đoán trước được, cá tính của hai người cá tính đều không phải là loại dễ sống chung với người khác, Lạc U cũng không phải là loại người quá phận lạc quan gì cả, nhưng mà cho dù có là đối thủ cạnh tranh, thì vẫn có thể là bạn bè chiến hữu, đó là điều Lạc U đang mong đợi.

Một người là ngoài mềm trong cứng thông tuệ phong nhã, một người lại lạnh lùng quả cảm chấp nhất cố chấp, hai người mà va chạm với nhau, kỳ thật cũng là một chuyện rất thú vị, ai nói bạn của bạn thì nhất định sẽ là bạn chứ, Lạc U lại không cảm thấy, mọi chuyện sẽ đơn giản như thế.

Nếu như nói Lạc U dẫn Diệp Văn Thần đến làm quen với Đông Phương Du, là hy vọng làm những người bạn của mình kết thành một vòng tròn, chẳng bằng nói cô đang ôm một loại tâm lý xem trò vui đem hai người tụ chung một chỗ, muốn nhìn một chút xem hai loại người đàn ông khác nhau ở chung cùng một chỗ, thì sẽ xảy ra loại chuyện thú vị gì.

Lạc U là một người có tính cách tinh quái, ở trên người nào càng thân với mình, thì sẽ càng thể hiện rõ ràng hơn.

"Xin chào, tôi là Đông Phương Du, nếu không ngại, anh có thể gọi tôi là Đông Phương." Đông Phương Du làm cái người khá là hiền hòa kia, mở miệng chào hỏi trước tiên, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười tươi, như thể cũng không bắt ngờ chuyện Lạc U lại mang một người đàn ông đi đến buổi hẹn cho lắm.

Diệp Văn Thần đã hai mươi tuổi, cũng có thể đảm đương được cái từ người đàn ông này rồi, nhất là hơi thở trầm ổn lãnh khốc xung quanh người anh, quả thật làm cho không người nào có thể liên tưởng anh với cái từ cậu bé này ở cùng một chỗ được.

Lạc U có thể cảm giác được một cách rõ ràng, lúc đối mặt với Đông Phương Du, hơi thở của Diệp Văn Thần hoàn toàn khác biệt, như là đang dùng một tầng sương dày đặc hoàn toàn bao vây mình vào bên trong, làm cho người ngoài không nhìn thấu được một chút sắc mặt nào của mình, lạnh lùng, nội liễm, nhưng cũng lộ ra một tia mang theo mùi vị máu tanh

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thế Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Bữa Tiệc Ba Người (3)

"Xin chào, tôi là Diệp Văn Thần." Diệp Văn Thần trả lời lại càng ngắn gọn hơn, giọng nói cũng có chút lạnh lùng cứng rắn, anh vẫn luôn đứng ở phía sau Lạc U, như thể không muốn lộ ra sự tồn tại của mình, cho dù người đàn ông trước mặt này, làm anh có một loại cảm giác nguy cơ không kém.

Ba người ngồi xuống, Đông Phương Du có vẻ rất tùy ý, Lạc U cũng rất lạnh nhạt, Diệp Văn Thần lại là một bộ hoàn toàn lấy Lạc U làm chủ, ngồi ở bên người Lạc U, từ khăn ăn đến chén đĩa, hoàn toàn phục vụ đến nơi đến chốn, Lạc U ngay cả tay cũng không phải động chút nào.

"Tiểu U, em xác định là em mang bạn tới đây sao, tại sao anh nhìn thế nào cũng giống Sebastian vậy chứ?" Thấy một màn như vậy, Đông Phương Du nhủ nhủ mày, như đang nói đùa nói. (Chú thích: Sebastian là nhân vật được lấy ra từ anime, người bạn có thể hiểu được, đúng không đúng không?)(*)

(*) shizuka: Phần chú thích trên nguyên văn là từ tác giả, không phải là phần giải thích của mình đâu nha, giải thích thêm một chút cho một số bạn không xem anime nhé, Sebastian là một nhân vật trọng bộ anime Hắc quân gia - Kuroshitsuji của tác giả Toboso Yana (Nhật Bản).

"Ha ha, Đông Phương cũng xem anime à, thật ngạc nhiên nha." Quả thật Lạc U có biết Sebastian, bởi vì vị hắc quân gia hoàn mỹ này là thần tượng của cậu nhóc Tiểu Tiêu kia, Tiểu Tiêu lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại người này, hơn nữa còn thề phải trở thành quân gia ưu tú nhất vượt qua cả Sebastian.

"Con người bao giờ cũng phải có chút trẻ con, không biết Văn Thần có xem qua chưa, đây là một bộ phim hoạt hình rất thú vị đó nha." Đông Phương cũng không để ý đến sự lạnh lùng của Diệp Văn Thần cho lắm, thỉnh thoảng còn nói chuyện với anh, tuy rằng hình như lời này nghe thế nào cũng cảm thấy có chút vắn vỏi.

Lạc U biết Sebastian, nhưng Diệp Văn Thần rõ ràng không biết người kia là ai, phim hoạt hình à? Anh chưa từng xem qua thứ này!

"Tiểu U thích, tôi tất nhiên sẽ thích." Đây là câu trả lời của Diệp Văn Thần, bây giờ đúng là anh chưa từng xem thật, nhưng trở về bỏ tức lại không được sao! Được rồi, thật ra Diệp Văn Thần bề ngoài lãnh khốc, trên thực tế cũng là một cậu bé rất ngây thơ đó, chẳng qua là bị người đàn ông cực kỳ có thể là tình địch đã kích, đoán chừng phản ứng bình thường mới là không bình thường đấy nhì.

"Ha ha, như vậy tôi cũng rất tò mò, Tiểu U có thích Sebastian hay không vậy?" Hỏi một câu thâm ý như vậy, không thể trách Đông Phương Du bất quá, mặc dù không kinh ngạc chuyện Lạc U sẽ mang một người đàn ông đến, dù sao ngoại trừ phụ nữ thì cũng chỉ còn lại đàn ông, đây là xác suất 1:1 rồi, Đông Phương Du cũng từng tự hỏi rồi, nhưng mà, bầu không khí giữa hai người rõ ràng có chút kỳ lạ à nha, nói là bạn bè nhưng lại càng thân mật hơn cả bạn bè, nhưng nếu nói là người yêu, thì cảm giác cũng có chút không quá giống, làm cho Đông Phương Du có chút nghi hoặc, nên thử thăm dò một cách bí mật.

Thật ra, không phải là Đông Phương Du không biết đến sự tồn tại của Diệp Văn Thần, cho nên cũng không kinh ngạc khi anh đến đây cho lắm, anh trai Lạc Từ Hách của Lạc U là bạn tốt nhất của anh, nên cũng đã từng đề cập qua một chút về chuyện của Lạc U, Đông Phương Du tất nhiên sẽ ghi nhớ ở trong lòng, chỉ là lúc thấy Diệp Văn Thần, người đàn ông này rõ ràng có chút không giống với miêu tả của Lạc Từ Hách, ít nhất quan hệ giữa hai người, cũng có chút không rõ.

Đối mặt với cái vấn đề khá có thâm ý này, Lạc U cũng không do dự, trực tiếp trả lời: "Một nhân tài có tính tổng hợp, một quân gia toàn năng như vậy, làm sao tôi có thể không thích được chứ."

Vấn đề hàm chứa thâm ý, lại không hẳn phải dùng câu trả lời hàm chứa thâm ý để đáp lại, ý trên mặt chữ không phải ý sao.

"Trả lời như vậy có chút xảo quyết nha, em biết rõ ý của anh không phải là cái này mà." Đông Phương Du vừa nói vừa nhìn Diệp Văn Thần một cái, ý tứ không cần nói cũng biết, điều anh muốn hỏi tất nhiên là rốt cuộc Lạc U có thích người đàn ông này hay không!

"Đúng thì sao mà không đúng thì sao, cái này cũng không ảnh hưởng gì đến quan hệ của tôi và anh." Kiếp trước không có Diệp Văn Thần, người đàn ông này vẫn là bạn của cô, kiếp này có Diệp Văn Thần, bọn họ vẫn sẽ là bạn, điểm này, sẽ không thay đổi.

Lời này của Lạc U, rõ ràng là có thâm ý, thái độ của cô đối với Đông Phương Du như thế, là vì có những kinh nghiệm từ kiếp trước, người đàn ông này là người bạn mà cô công nhận, nhưng Lạc U cũng không rõ vì sao người đàn ông này lại thân mật tùy ý với mình như vậy, giống như người bạn đã ở chung với nhau rất lâu rồi, cho nên, Lạc U cũng sợ Đông Phương Du sẽ có cảm giác gì đó đối với mình ngoài tình bạn, mà bây giờ, Lạc U nói ra lời này, chính là vì ngăn chặn Đông Phương Du sẽ nảy sinh tình cảm khác với cô.

Bọn họ sẽ chỉ là bạn, không liên quan gì với người ngoài, cũng không liên quan tới Diệp Văn Thần, cho dù không có Diệp Văn Thần, Lạc U cũng sẽ không thích Đông Phương Du, người đàn ông như Đông Phương Du làm cho cô thương thức, nhưng sẽ không động tâm.

Chỉ là cô sẽ động tâm với Diệp Văn Thần sao? Vấn đề này hình như đã không có ý nghĩa để suy tính nữa rồi, bởi vì cô đã sớm có cảm nhận như vậy.

Có lẽ vẫn chưa đạt đến cái gọi là yêu, có lẽ cũng chưa khắc cốt铭心 đến mức không phải là anh thì không được, nhưng mà, từ khoảnh khắc cho phép Diệp Văn Thần đến gần mình kia trở đi, cô đối với anh, có lẽ cũng đã động tâm rồi nhì.

Lạc U than nhẹ trong lòng, không nghĩ tới mình lại vào thời điểm này, mới hiểu được tình cảm mà mình đối với Diệp Văn Thần đã khác sâu như vậy.

"Đúng vậy, không hề ảnh hưởng, Tiểu U vẫn luôn thông minh lại vừa xảo quyết như vậy, cái gì cũng biết." Đông Phương Du than nhẹ một tiếng, tâm tư của mình còn chưa có động, dường như đã bị Lạc U xóa bỏ mất rồi, có lẽ cái này cũng chính là chỗ thông minh của Lạc U đấy nhì, ít nhất như vậy sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người bọn họ, nếu chưa từng xảy ra, thì sẽ không có cái gì gọi là kết thúc.

"Chẳng qua là tôi cảm thấy, chúng ta rất thích hợp làm bạn." Lạc U thành thật nói, nếu như không phải coi anh như một người bạn hơn nữa còn muốn kết giao với người bạn này, thì cũng sẽ không có bữa tiệc như vậy, cô không phải là một người con gái sẽ tùy tiện đồng ý lời mời của người khác, Đông Phương Du đối với cô mà nói, tuyệt đối xem như là sự tồn tại đặc biệt.

"Cái này là vinh hạnh của anh, chọn món ăn đi, nếu còn tiếp tục nói nữa, thì chúng ta sẽ ăn bữa ăn khuya mất." Đông Phương Du nở nụ cười, vẫn luôn dịu dàng như vậy, thật chỉ cây dâu và cây du thu chi đông ngung(*), rung động còn chưa nảy sinh mà bị xua mất, nhưng lại thu hoạch được một tình bạn làm người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, đây cũng là một thu hoạch cực kỳ hiếm có, anh nên biết cách quý trọng.

(*) Thất chi cây dâu và cây du thu chi đông ngung: Bị mất ở phương Đông, nhưng nhận được dâu tằm - là một câu thành ngữ của Trung Quốc, nghĩa gốc là bị mất thứ gì đó ở một nơi nào đó, nhưng lại nhận được thứ đó từ một nơi khác, nghĩa bóng là ban đầu thất bại trong khía cạnh này, nhưng cuối cùng lại thành công trong một khía cạnh khác. (Nguồn: Baidu.com)

Quần tử như vậy, ôn nhuận như ngọc, Đông Phương Du như vậy, cũng chính là Đông Phương Du mà Lạc U thương thức nhất.

Lúc Lạc U và Đông Phương Du nói chuyện với nhau, Diệp Văn Thần vẫn yên tĩnh lắng nghe, ban đầu còn có chút không rõ, lại còn đang xoắn xuýt vì cái tên Sebastian kia nữa, nhưng nghe rồi lại nghe cuối cùng cũng nghe ra được một chút gì đó, IQ của anh không thấp EQ cũng không tính là thấp, nên cũng đoán được ba đến năm phần thâm ý trong lời nói của hai người, cái này hình như là một đề tài về tình bạn và tình yêu thì phải.

Diệp Văn Thần nghĩ đến chuyện đã từng xảy ra trong khu rừng nhỏ mà bị Lạc U bài xích lâu như vậy, nên Diệp Văn Thần cũng không dám làm nhiều những chuyện không nên làm, ít nhất về chuyện đã kích tình địch, Diệp Văn Thần vẫn có rất nhiều đắn đo, cho nên dù trong lòng để ý muốn chết, Diệp Văn Thần vẫn mang dáng vẻ kiên trì bất động, sau đó tại lúc nghe thấy hình như Lạc U có ý cự tuyệt, thì trong mắt Diệp Văn Thần mới không nhịn được lộ ra một ý cười thả lỏng.

Lạc U của anh vẫn chưa bị người khác cướp đi, thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Em Chờ Anh Trở Lại (1)

Bữa cơm ba người kết thúc, bầu không khí một nửa vui vẻ một nửa kỳ lạ, Đông Phương Du thanh toán xong thì lập tức rời đi, có vẻ rất thức thời.

Lạc U và Diệp Văn Thần đi đến bãi đỗ xe, lại vô cùng nhạy bén nghe thấy tiếng tách tách, không đợi Lạc U nói gì, Diệp Văn Thần cử động mấy cái đã chụp được tên ký giả đang muốn chạy trốn kia vào trong tay.

"Này, anh, anh muốn làm gì hả, mau thả tôi xuống." Ký giả bị Diệp Văn Thần nhấc lên cao, có chút sợ hãi hét to.

Diệp Văn Thần một tay tóm ký giả, một tay giành lấy cameras, sau đó mới ném tên ký giả kia xuống đất, lãnh khốc nói: "Anh có thể cút rồi đó."

"Anh, anh trả cameras lại cho tôi đi, nếu không, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó." Mặc dù ký giả ngã rất đau, nhưng cameras bị người ta lục soát, nên tất nhiên phải lấy về chứ, người trong nghề với anh ta không phải là chưa từng bị bắt được, nhưng người ta nhiều nhất chỉ bị cắt mất mấy tấm ảnh, chứ làm gì có chuyện ngay cả cameras cũng bị cướp mất chứ, đây quả thực chính là cướp ngày rồi đó.

Diệp Văn Thần không nói chuyện, bàn tay dùng sức, trong nháy mắt cameras biến thành phế phẩm.

"Anh, anh..." Đồng chí ký giả đau lòng đến nói cũng không nói ra được.

"Cút, nếu không cho anh cũng biến hình luôn đấy!" Giọng nói lạnh lẽo của Diệp Văn Thần làm sắc mặt của đồng chí ký giả trở nên trắng bệch, không thèm đoái hoài gì tới cameras nữa, nhấc chân chạy mất.

Lạc U ở một bên nhìn, ánh mắt có chút khác thường, chú chó to xác sau một giây biến thành mảnh thú, chênh lệch lớn như vậy tất nhiên làm cho người ta có chút kinh ngạc.

Ký giả chuồn mất, Diệp Văn Thần cũng đã nhận ra ánh mắt khác thường của Lạc U, về mặt lạnh lùng biến mất trong nháy mắt, có chút mất tự nhiên nhìn Lạc U hỏi: "Tại sao lại nhìn anh như thế, anh xử lý như vậy không thích hợp sao?"

Hành vi chụp ảnh của ký giả theo Diệp Văn Thần chính là một loại xúc phạm đối với Lạc U, cho dù như thế nào, anh tuyệt đối sẽ không cho phép.

Lạc U đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt Diệp Văn Thần, sờ sờ đầu Diệp Văn Thần, nói: "Rất thích hợp, anh làm rất tốt."

Cô đã từng cực kỳ để ý đến chuyện Diệp Văn Thần can thiệp vào cuộc sống của cô, cũng không thích anh biểu lộ sự si mê của anh đối với mình, cảm thấy người đàn ông này cũng chỉ là một người hầu nhỏ mà thôi, dựa vào cái gì mà lại tự tiện can thiệp vào cuộc sống của cô chứ!

Nhưng bây giờ tất cả rõ ràng đã khác rồi, vậy mà cô lại cảm thấy đáng vẻ người đàn ông này bảo vệ mình thật sự rất tuần tú, rất bạo lực rất dễ thương đó được không hả!

Diệp Văn Thần được khen nên rất vui vẻ, khóe miệng khẽ nhếch lên, chưa tính đến ý cười rõ ràng kia, con người lạnh lùng này, trong nháy mắt trở nên ôn nhu.

Mấy ngày kế tiếp, Lạc U và Diệp Văn Thần chỉ làm ỏ ở trong nhà trọ không đi ra ngoài, trong lúc Diệp Văn Thần được nghỉ, không có chuyện gì để làm, nên bắt đầu học nấu ăn.

Chuyện học nấu ăn này không phải do Diệp Văn Thần tâm huyết dâng trào mới học, mà do bị Tiểu Tiêu kích thích, đi theo bên người Lạc U vài ngày, biết hết về mấy người bên cạnh Lạc U, cũng biết về lĩnh vực mà mỗi người bọn họ am hiểu, sau đó chính là chuyện Lạc U khen ngợi Tiểu Tiêu.

Lạc U khen ngợi Tiểu Tiêu, nói Tiểu Tiêu càng ngày càng có dáng vẻ của Sebastian, mà sau lần thứ hai Diệp Văn Thần nghe được cái tên Sebastian này, thì không nói không rằng lập tức lên mạng tra tìm một phen, sau đó rốt cuộc biết được rốt cuộc thân phận của Sebastian là gì.

Đối với lần này, Diệp Văn Thần bày tỏ rất dễ ý, anh sẽ không cướp thân phận quân gia với Tiểu Tiêu, nhưng vấn đề là trong anime người ta cuối cùng lại là quân gia ở cùng một chỗ với chủ nhân đó nha, cái này làm Diệp Văn Thần có chút không thể không để ý được.

Ở trước mặt Lạc U, Diệp Văn Thần là một M(*) chính hiệu, anh đã nhận định Lạc U chính là chủ nhân duy nhất trong đời của anh, nên tất nhiên cũng hy vọng được vĩnh viễn ở cùng với chủ nhân, hơn nữa anh vẫn luôn cố gắng yêu cầu mình, hy vọng ở trước mặt Lạc U, mình chính là người ưu tú nhất.

(*) M trong SM: trong anime và manga: S là viết tắt của Sadist có nghĩa là người bạo dâm hay còn gọi là ác dâm (cuồng ngược). Còn M là viết tắt của từ Masochist là người cuồng dâm, thống dâm (cuồng bị ngược).

Cho nên, vì để cho Lạc U khen mình, Diệp Văn Thần lập tức cắn răng bắt đầu học nấu cơm!

Lạc U đang đọc sách, bỗng nghe thấy phòng bếp truyền đến âm thanh bịch bịch, thỉnh thoảng còn có âm thanh nói chuyện của Diệp Văn Thần và Tiểu Tiêu, Diệp Văn Thần muốn học nấu ăn, để vô sự tự thông thì vẫn còn có chút khó khăn, nên đã mời Tiểu Tiêu làm thầy giáo.

"Nồi bát mười chậu phải chịu tội rồi nhì." Không biết lúc nào, Lạc U đã đứng ở cạnh phòng bếp, buồn cười nhìn Diệp Văn Thần và Tiểu Tiêu.

Diệp Văn Thần một tay cầm một con dao, một tay cầm một cái chậu, không biết là đang làm cái gì, nói chung là có chút kỳ lạ, trên tay và trên người còn dính một vài cọng rau, nhìn qua có chút chật vật, nghe thấy lời của Lạc U, sắc mặt lập tức đỏ lên.

"Ồn ào đến em à, anh sẽ cố gắng làm nhẹ một chút." Diệp Văn Thần cảm thấy xấu hổ vì sự ngốc nghếch của mình, cái này còn khó hơn nhiều mấy thứ huấn luyện gì đó trong quân đội.

"Không sao đâu, anh cứ tùy ý phát huy đi, lỗi tai của em sẽ phối hợp với anh." Lạc U không thèm để ý nói, học tập gì đó cũng chỉ là một loại giải trí mà thôi, bây giờ có chuyện còn thú vị hơn so với học tập, làm sao cô có thể để ý được chứ.

Diệp Văn Thần bày tỏ loại phối hợp này làm cho người ta rất bất đắc dĩ, Lạc U đây là đang nói móc anh đấy à, hay là đang xem chuyện cười của anh đây nhì?

Xét thấy năng lực học tập của Diệp Văn Thần trên phương diện nấu ăn quá thấp, mãi đến lúc Diệp Văn Thần lưu luyến không rời trở về quân đội, anh cũng chưa làm được một bữa cơm cho Lạc U ăn, nhưng Diệp Văn Thần lại cực kỳ nghiêm túc bày tỏ, lần gặp mặt tiếp theo, anh nhất định sẽ có tiến bộ.

Buổi tối trước khi Diệp Văn Thần đi một ngày, anh lại ngăn người một lúc lâu trong phòng Lạc U, Lạc U đã buồn ngủ muốn ngủ lắm rồi, mà không thấy người đàn ông này có ý muốn rời đi, chỉ có chút bất đắc dĩ hỏi: "Anh không buồn ngủ à?"

"Buồn ngủ." Buồn ngủ, nhưng không muốn ngủ, vừa nghĩ tới ngày mai phải đi, lần nữa phải rời khỏi Lạc U, Diệp Văn Thần lại không có chút xíu buồn ngủ nào nữa.

"Vậy sao còn không đi ngủ đi?" Lạc U luôn cảm thấy đại não của Diệp Văn Thần có chút khác với người bình thường, nếu không tại sao lại luôn có thể làm ra một vài chuyện làm cho người ta không nói được lời nào chứ, cái chuyện hơn nửa đêm không ngủ này cũng không phải là một thói quen tốt, cho dù là không muốn, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ, làm cô cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Ngày mai người đàn ông này phải rời đi rồi, haiz, không biết lần gặp tiếp theo sẽ là khi nào, hy vọng không nên quá lâu.

"Không muốn ngủ." Anh không muốn ngủ, chỉ muốn ở chỗ này nhìn Lạc U thêm mấy lần, khắc ghi lại dáng vẻ tốt đẹp của Lạc U vào trong lòng, để mùi vị nhớ nhung có thể giảm đi một chút.

Cái loại mùi vị này quá khó chịu, Diệp Văn Thần đã từng ném qua, cho nên không muốn ném thêm nữa.

Lạc U không nhận được gõ đầu Diệp Văn Thần, người đàn ông này quả nhiên làm cho người ta không nói được lời nào, rõ ràng đây là một chuyện cần phải cô đơn đau lòng, nhưng tại sao bây giờ cô lại cảm thấy như có tin vui vậy chứ.

"Anh không ngủ được nhưng em có thể ngủ được, tùy anh đó." Lạc U nói xong thì lập tức nằm xuống, nhắm mắt lại một bộ buồn ngủ.

Diệp Văn Thần cũng không đi, cứ như vậy ngồi ở trên ghế cách đó không xa nhìn cô, như là một người bị bệnh thần kinh vậy đó.

Ngủ ngủ ngủ, sau khi Lạc U nhắm mắt ngủ rồi nhìn năm sáu phút, thật sự là không nhìn nổi nữa phải mở mắt ra, có chút tức giận nói: "Diệp Văn Thần, anh không nên quá đáng như vậy nhé."

Chỉ cần là đối thành người ngoài cứ nhìn chằm chằm cô ngủ như vậy, thì cô nhất định sẽ tống người nọ vào bệnh viện tâm thần!

Diệp Văn Thần cúi đầu, trong nháy mắt về mặt trở nên có chút tủi thân, giả bộ đáng thương nói: "Anh chỉ ngồi ở đây nhìn em cũng không được sao, anh thật sự không muốn đi ngủ, anh sẽ không làm cái gì cả, em để anh ở chỗ này có được không, Tiểu U, anh xin em đó có được không hả."

Đây là làm nũng đấy à? Đây thật sự là đang làm nũng đấy à? Lạc U có loại cảm giác hoa mắt chóng mặt! Người đàn ông to xác này thật sự đang làm nũng với mình sao?!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Em Chờ Anh Trở Lại (2)

Lạc U nằm ở trên giường một lúc lâu mới đứng dậy, không phải muốn nằm, mà chỉ là không muốn chuyển động cho lắm, đã không có Diệp Văn Thần, dường như bỗng nhiên không còn chút thú vị gì cả, động cũng không muốn động giống như khuyết thiếu một chút gì đó, điều này làm cho Lạc U rất là cảm thán, thì ra bất tri bất giác, người đàn ông kia đã có địa vị quan trọng như vậy trong lòng mình rồi.

Cầm điện thoại di động ở một bên, Lạc U suy nghĩ một chút rồi gửi cho Diệp Văn Thần một cái tin nhắn, năm chữ đơn giản lại làm cho ánh mắt của Diệp Văn Thần tỏa sáng tìm đập không ngừng.

"Em chờ anh trở lại." Bên kia điện thoại, Diệp Văn Thần vừa nhìn tin nhắn vừa nhẹ nhàng đọc ra, trong mắt là sự dịu dàng và quyến luyến không thể tan biến được, anh vừa mới rời đi, nhưng lại không thể chờ đợi được muốn trở về, vậy phải làm sao bây giờ.

Qua tháng giêng, việc mở công ty bất động sản U Thị của Lạc U cũng đã làm xong tất cả các thủ tục, thông báo tuyển dụng được hơn mười công nhân cũng đang tiến vào trạng thái làm việc, mà Lạc U cũng dựa theo một chút thay đổi trải qua trong trí nhớ, thông qua các loại phương thức mua được sáu miếng đất.

Động tác này của Lạc U tuyệt đối là một khoản tiền khổng lồ, lập tức dẫn tới sự chú ý của các công ty bất động sản khác, nhưng bản thân Lạc U lại không đưa ra ánh sáng, mà để Lý Văn Thừa và Diệp Thừa Trạch đứng trên mặt nổi, ứng phó với những người đến từ khắp nơi, mà cô lại vui vẻ thanh nhàn.

Gần đây Lý Văn Thừa thật sự bề bộn nhiều việc, bận rộn đến mức một ngày giấc ngủ không đủ bốn tiếng, thường xuyên phải làm thêm ca đêm, nhưng cho dù như vậy, tâm tình của Lý Văn Thừa cũng rất sung sướng, mỗi ngày đều cười hi hi ứng phó với người đến từ khắp nơi, có Bộ Tài Nguyên quốc gia quốc thổ, có các công ty bất động sản lớn, còn có nhân viên của công ty xây dựng và các ngành nghề liên quan, toàn bộ đều gặp nhiều lần.

Mà lúc này lại không thể không cảm thán khả năng dự đoán của Lạc U, Lý Văn Thừa là một người quản lý tốt, nhưng sự tồn tại của Diệp Thừa Trạch lại càng quan trọng hơn, tất cả các thủ tục liên quan đến pháp luật đều do Diệp Thừa Trạch phụ trách, mà lúc này lại càng thể hiện thêm tự toàn tài của Diệp Thừa Trạch, làm tất cả những người quen biết anh đều phải bội phục không ngừng.

Về phần Phạm Na Na, giai đoạn đầu tất nhiên vẫn chưa phải bận rộn việc tiêu thụ, nhưng cũng đã thành lập đoàn đội marketing, cô vừa học tập vừa huấn luyện người khác, thỉnh thoảng còn có thể đi đến những công ty marketing khác học trộm, trình độ bận rộn cũng không khác Lý Văn Thừa và Diệp Thừa Trạch cho lắm.

Nguyên Tư chủ yếu phụ trách vận hành về phương diện tài chính, mua đất hao tốn một khoản tài chính lớn, hơn nữa các loại đầu tư tiếp theo mới là quan trọng nhất, Nguyên Tư không dám qua loa một chút nào, đây cũng là lần đầu tiên anh làm việc cho thiếu chủ của mình, cho nên cẩn thận rồi lại cẩn thận, muốn dùng hết toàn lực để thể hiện giá trị tồn tại của mình.

Vinh quang của đội thân vệ, không cho phép bị vấy bẩn, đây cũng là tâm tư của tất cả các thành viên đội thân vệ.

Ngoại trừ chủ yếu bận rộn việc của công ty bất động sản, công ty trang sức do Lạc U đầu tư với Tang Dư Ninh còn có sự hợp tác của Triệu Duyệt cũng có thành tích tốt, lợi nhuận một năm qua rất là khả quan, làm Lạc U có chút thỏa mãn, còn nhân dịp thời điểm ngày tết mời Tang Dư Ninh và Triệu Duyệt cùng ăn một bữa cơm, mấy cô gái xúm lại nói rất nhiều chuyện, tình cảm cũng càng trở nên gần gũi hơn.

Bất động sản và trang sức là do Lạc U đầu tư, mà bản thân cô mặc dù đã tạm dừng các hoạt động trong giới giải trí, nhưng bắt đầu dĩ là cô quả thật quá hot, cho dù không có hoạt động gì, nhưng vẫn thường xuyên bị nhắc tới, nhất là bộ phim truyền hình kinh điển "Bồ phụ được phu" rất được hoan nghênh như vậy, một lần nữa lại được lan truyền rộng rãi, làm nhân khí của Lạc U trở nên càng ngày càng thịnh vượng, nói cô là thần tượng của toàn dân cũng không khoa trương chút nào, lượng fan lên đến sáu bảy chục triệu tuyệt đối không tính là khoa trương, dù sao vẫn còn rất nhiều bác trai bác gái sẽ không lên mạng như vậy cơ mà.

Hơn nữa mặc dù Lạc U không có hoạt động gì, nhưng lại thường xuyên lên weibo tương tác với các fan hâm mộ, các bức ảnh chụp chung của cô và Kim Tề là sự tồn tại được hoan nghênh nhất, mỗi lần sau khi đăng lên không quá một giờ là có thể phá trăm vạn, mấy lời như Lạc U thật là xinh đẹp, Tiểu Kim Tề thật là đáng yêu, thì mỗi ngày sẽ xuất hiện rất nhiều lần.

Ban đầu Lạc U không biết làm sao để đáp lại comment của các fan, nhưng mà bây giờ thỉnh thoảng nhìn thấy một vài comment thú vị, thì sẽ trả lời lại mấy chữ, như là các loại cảm ơn mặc dù giản đơn, nhưng đây cũng là những lời thật lòng của Lạc U, đối với những người thật lòng thích mình, Lạc U cũng rất để ý.

Không nên cảm thấy Lạc U không thích nói chuyện thì lại cảm thấy cô quá mức lạnh lùng, đối với những người luôn để ý đến cô, trong lòng cô cũng tràn đầy lửa nóng.

Giữa tháng sáu, Bắc Kinh đã rất nóng, Lạc U rốt cục trở lại trường học chuẩn bị thủ tục thi vào trường cao đẳng.

Ở trong trường học, Lạc U lần nữa gặp được nhóm người mà mình không muốn gặp chút nào, Trịnh Nghị Phong, Hứa Quỳnh, còn có đám người Tôn Hạo đã từng gặp được trong căn-tin của trường học, những người này tụ chung một chỗ, mấy người con trai chính đang hút thuốc lá, mấy cô gái thì đang chít chít méo méo nói gì đó, một bộ cực kỳ quen thuộc, làm Lạc U không khỏi nghĩ tới một câu nói đang vô cùng lưu hành gần đây —— gần heo thì đó, đây quả thật là một đám heo mà!

(*) Gần heo thì đó: Là một câu thành ngữ Trung Quốc giống với câu gần mực thì đen gần đèn thì sáng của Việt Nam, là một ẩn dụ nói nếu gần người tốt thì sẽ trở nên tốt hơn, còn nếu ở gần người xấu thì sẽ trở nên xấu đi, điều đó có nghĩa là môi trường khách quan có ảnh hưởng lớn đến con người.

Bởi vì sắp thi tốt nghiệp trung học, trường học quản lý rất thả lỏng, rất nhiều người thậm chí còn không đến trường học, Lạc U gặp được đám người Trịnh Nghị Phong kia, là lúc đang đi về phía cổng chính, dù Lạc U có muốn mắt không thấy tâm không phiền cũng không làm được.

Đội ngũ hai phe gặp nhau ở trước sân trường, Lạc U mắt nhìn thẳng đi qua đám người đó, nhưng rõ ràng Trịnh Nghị Phong không có ý định để Lạc U không để ý tới gã, lúc nhìn thấy Lạc U, thì lập tức hưng phấn hô lên.

"Tiểu U, em tới trường đó à, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, em đi thi với bọn anh à, trong phòng học không có mấy người đâu, em đến để làm thủ tục hả, anh dẫn em đi kiến ban nhâm nha." Trịnh Nghị Phong lúc này đã cao một mét tám, cả người vì hút thuốc phiện mà gầy như là một cái thân cây, sắc mặt vàng vọt như nền, nhìn từ bên ngoài cũng không biết rốt cuộc có cai nghiện thành công hay không nữa.

Thật ra đừng xem đáng vẻ rất đặc ý của Trịnh Nghị Phong bây giờ mà làm, trên thực tế nửa năm nay gã ta phải ăn rất nhiều khổ, bị giam ở nhà dùng một sợi dây cột lại để cai nghiện, khi đó gã ta ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có, nhưng cuối cùng cũng may mắn được, miễn cưỡng từ bỏ con nghiện.

Về phần tại sao nói là miễn cưỡng, liên quan đến vấn đề nghiện thuốc này có chút phức tạp, từ bỏ thì đúng là có thể từ bỏ, nhưng có thể tiếp tục tái phát nữa hay không, thì phải xem khả năng tự kiểm chế của người đó, hơn nữa Lạc U cũng không ngại, tiếp tục làm chút gì đó cho Trịnh Nghị Phong.

Màu sắc lạnh lẽo trong mắt Lạc U rất rõ ràng, cô trong giờ khắc này cực kỳ lãnh khốc u ám, vì báo thù, làm chút chuyện dơ bẩn cũng không coi vào đâu, cho dù Trịnh Nghị Phong bị cô chinh phục bao nhiêu, cô tuyệt đối sẽ không mềm lòng buông tha cho tên đàn ông này, đã làm thì phải trả cái giá thật lớn, cho dù là làm ở kiếp trước, cũng giống vậy!

Sự bướng bỉnh và bá đạo này không thể nghi ngờ đã thể hiện rất rõ trên người Lạc U.

"Không nhọc anh phải phí tâm, tôi đã hẹn trước với giáo viên chủ nhiệm rồi." Lạc U che giấu sự lãnh khốc trong mắt, giọng nói đậm nhạt trả lời.

"Không sao đâu không sao đâu, anh dẫn em đi, đã lâu em không tới trường học, nên chắc cũng không biết phòng làm việc của chủ nhiệm ở chỗ nào ha, để anh dẫn em đi." Trịnh Nghị Phong thật sự rất ân cần với Lạc U, thậm chí còn ân cần với Lạc U hơn rất nhiều so với kiếp trước, hơn nữa sự ân cần này cũng không phải là giả tạo, ngược lại có một phần thật lòng thật dạ trong đó, chỉ là sự thật lòng thật dạ này chẳng qua chỉ là một loại cảm giác thấy cái mình thích là thêm mà thôi.

Có lẽ những thứ Lạc U làm sau khi sống lại đã thay đổi quỹ tích vốn có của mọi người, Lạc U lại càng trở nên chói mắt hơn so với kiếp trước, Trịnh Nghị Phong cũng càng sa đọa hơn, khí chất tao nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc U hấp dẫn quá nhiều người, làm cho không người nào có thể chống cự được, mà Trịnh Nghị Phong lại vì hút thuốc phiện mà càng trở nên phóng túng hơn, khí chất nho nhã biến mất, ngược lại có chút vô lại như hoa hoa công tử.

Hai người thay đổi khác nhau, nhưng cũng làm cho Trịnh Nghị Phong thấy Lạc U như ong mật nhìn thấy hoa, vòng vòng chạy theo.

"Không cần, sắp đến giờ rồi, tôi đi trước." Lúc Lạc U đi lướt qua bên cạnh Trịnh Nghị Phong, sự chán ghét và lãnh khốc trong mắt đã có chút không nhận được, Lạc Linh bị cô biến thành bệnh tâm thần đưa đến nước M điều dưỡng, Trịnh Nghị Phong hít thuốc phiện nhận được kết cục thể thảm, nhưng lại có chút tiện nghi cho Hứa Quỳnh, có phải cô cũng nên cho Hứa Quỳnh một chút trừng trị không nhỉ.

Lạc U nghĩ đến Hứa Quỳnh hình như từng muốn thông qua mình để tiến vào giới showbiz, nếu như Hứa Quỳnh thật sự có ý định về phương diện này, cô ngược lại có thể lợi dụng một chút nha, nước trong giới giải trí sâu như vậy, Hứa Quỳnh vào được, có thể xảy ra chuyện gì còn không phải là do mình quyết định hay sao.

Dựa vào thể lực của cô Lạc, dựa vào nhân khí và thủ đoạn của mình, bây giờ giới giải trí trong nước chính là thiên hạ của cô, một Hứa Quỳnh nhỏ nhỏ nhiều nhất cũng chỉ là một loại giải trí mà cô rảnh rỗi lấy ra chơi mà thôi.

Trên đường đi đến phòng làm việc, Lạc U đã nghĩ xong kế hoạch, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho cô út, có một số việc vẫn là cô út đứng ra thì thích hợp hơn, về phần cô Lạc thích bao che khuyết điểm, tất nhiên là không cần hỏi đã đồng ý luôn, người đã đắc tội cháu gái nhà mình, không cần lý do.

Một gia tộc cường hãn sẽ có một gia huấn cường hãn, cho dù là đi bắt nạt người khác hay là bị người khác bắt nạt, đoàn kết mới là quan trọng nhất, cho dù là một mình đối ngoại, hay là tổ chức thành đoàn thể để bắt nạt người khác, chúng ta cũng không cần khách khí!

Phòng làm việc, sau khi Lạc U gõ cửa đi vào, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chủ nhiệm lớp đột nhiên đứng lên, vô cùng ân cần chào hỏi với Lạc U: "Tiểu U tới rồi à, thầy cũng đang nhắc tới em rất lâu rồi đó, mau tới đây ngồi đi, ngoài trời đang nắng, có một không, uống nước trước đi."

Chủ nhiệm lớp có biết thân phận của Lạc U, lúc trước đã đủ ân cần rồi, bây giờ thì gần như nịnh nọt luôn, khuôn mặt tươi cười làm cho Lạc U cũng có chút không được tự nhiên.

"Thầy à, em là tới nhận thẻ dự thi." Lạc U nghĩ, mình cần gì phải đích thân đến lấy cơ chứ, sớm biết thế đã để Tiểu Tiêu đến lấy thì tốt rồi.

Thật ra là do Lạc U ở nhà ngày người lâu quá nên có chút buồn bực, muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, gần nửa năm nay cô quả thật không đi ra ngoài mấy, không phải huấn luyện trong Cổ Sát, thì chính là ở nhà học tập, làm cho cả người cũng có chút trạch.

"Thẻ dự thi đều đã chuẩn bị xong, còn có một vài điều cần biết về cuộc thi, đều ở trong đây, hơn nữa thầy còn chuẩn bị cho em văn phòng phẩm dùng riêng cho cuộc thi, em hãy mang tất cả theo, không biết đề thi lần này có khó không, vốn còn muốn mở lớp bồi túc cho em, nhưng em quá bận rộn, thầy cũng không có cách nào, nhưng mà Tiểu U của chúng ta thông minh như vậy, thi đậu đại học trọng điểm nhất định cũng không có vấn đề gì."

Lời này của chủ nhiệm lớp rõ ràng có chút khoa trương, Lạc U thông minh thì thông minh, nhưng một học sinh hai ba năm cũng không đi học, đừng nói là thi đậu đại học, cái này đối với một người bình thường thì vẫn có chút cực khổ, nhưng mà đối với Lạc U mà nói, lại không tính là vấn đề gì cả, khẽ gật đầu, cũng không tính là đồng ý.

Đại học à? Cô đã chuẩn bị xong cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Em Chờ Anh Trở Lại (3)

Ban đầu Lạc U không biết làm sao để đáp lại comment của các fan, nhưng mà bây giờ thỉnh thoảng nhìn thấy một vài comment thú vị, thì sẽ trả lời lại mấy chữ, như là các loại cảm ơn mặc dù giản đơn, nhưng đây cũng là những lời thật lòng của Lạc U, đối với những người thật lòng thích mình, Lạc U cũng rất đề ý.

Không nên cảm thấy Lạc U không thích nói chuyện thì lại cảm thấy cô quá mức lạnh lùng, đối với những người luôn đề ý đến cô, trong lòng cô cũng tràn đầy lửa nóng.

Giữa tháng sáu, Bắc Kinh đã rất nóng, Lạc U rốt cục trở lại trường học chuẩn bị thủ tục thi vào trường cao đẳng.

Ở trong trường học, Lạc U lần nữa gặp được nhóm người mà mình không muốn gặp chút nào, Trịnh Nghị Phong, Hứa Quỳnh, còn có đám người Tôn Hạo đã từng gặp được trong căn-tin của trường học, những người này tụ chung một chỗ, mấy người con trai chính đang hút thuốc lá, mấy cô gái thì đang chit chit náo náo nói gì đó, một bộ cực kỳ quen thuộc, làm Lạc U không khỏi nghĩ tới một câu nói đang vô cùng lưu hành gần đây —— gần heo thì đỏ, đây quả thật là một đám heo mà!

(*) Gần heo thì đỏ: Là một câu thành ngữ Trung Quốc giống với câu gần mực thì đen gần đèn thì sáng của Việt Nam, là một ẩn dụ nói nếu gần người tốt thì sẽ trở nên tốt hơn, còn nếu ở gần người xấu thì sẽ trở nên xấu đi, điều đó có nghĩa là môi trường khách quan có ảnh hưởng lớn đến con người.

Bởi vì sắp thi tốt nghiệp trung học, trường học quản lý rất thả lỏng, rất nhiều người thậm chí còn không đến trường học, Lạc U gặp được đám người Trịnh Nghị Phong kia, là lúc đang đi về phía cổng chính, dù Lạc U có muốn mắt không thấy tâm không phiền cũng không làm được.

Đội ngũ hai phe gặp nhau ở trước sân trường, Lạc U mắt nhìn thẳng đi qua đám người đó, nhưng rõ ràng Trịnh Nghị Phong không có ý định để Lạc U không đề ý tới gã, lúc nhìn thấy Lạc U, thì lập tức hưng phấn hô lên.

"Tiểu U, em tới trường đó à, sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, em đi thi với bọn anh à, trong phòng học không có mấy người đâu, em đến để làm thủ tục hà, anh dẫn em đi kiến ban nhâm nha." Trịnh Nghị Phong lúc này đã cao một mét tám, cả người vì hút thuốc phiện mà gầy như là một cái thân cây, sắc mặt vẫn vàng như nến, nhìn từ bên ngoài cũng không biết rốt cuộc có cai nghiện thành công hay không nữa.

Thật ra đừng xem đáng vẻ rất đắc ý của Trịnh Nghị Phong bây giờ mà làm, trên thực tế nửa năm nay gã ta phải ăn rất nhiều khổ, bị giam ở nhà dùng một sợi dây cột lại để cai nghiện, khi đó gã ta ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có, nhưng cuối cùng cũng may vẫn nhịn được, miễn cưỡng từ bỏ con nghiện.

Về phần tại sao nói là miễn cưỡng, liên quan đến vấn đề nghiện thuốc này có chút phức tạp, từ bỏ thì đúng là có thể từ bỏ, nhưng có thể tiếp tục tái phát nữa hay không, thì phải xem khả năng tự kiểm chế của người đó, hơn nữa Lạc U cũng không ngại, tiếp tục làm chút gì đó cho Trịnh Nghị Phong.

Màu sắc lạnh lẽo trong mắt Lạc U rất rõ ràng, cô trong giờ khắc này cực kỳ lãnh khốc u ám, vì báo thù, làm chút chuyện dơ bẩn cũng không coi vào đâu, cho dù Trịnh Nghị Phong bị cô chinh phục bao nhiêu, cô tuyệt đối sẽ không mềm lòng buông tha cho tên đàn ông này, đã làm thì phải trả cái giá thật lớn, cho dù là làm ở kiếp trước, cũng giống vậy!

Sự bướng bỉnh và bá đạo này không thể nghi ngờ đã thể hiện rất rõ trên người Lạc U.

"Không nhọc anh phải phí tâm, tôi đã hẹn

trước với giáo viên chủ nhiệm rồi." Lạc U che giấu sự

lãnh khốc trong mắt, giọng nói đậm mạc trả lời.

"Không sao đâu không sao đâu, anh dẫn em đi, đã lâu em không tới trường học, nên chắc cũng không biết phòng làm việc của chủ nhiệm ở chỗ nào cả, để anh dẫn em đi." Trịnh Nghi Phong thật sự rất ân cần với Lạc U, thậm chí còn ân cần với Lạc U hơn rất nhiều so với kiếp trước, hơn nữa sự ân cần này cũng không phải là giả tạo, ngược lại có một phần thật lòng thật dạ trong đó, chỉ là sự thật lòng thật dạ này chẳng qua chỉ là một loại cảm giác thấy cái mình thích là thêm mà thôi. Truyện chỉ đăng tại

ddlqd-editor: shizuka nguyên

Có lẽ những thứ Lạc U làm sau khi sống lại đã thay đổi quỹ tích vốn có của mọi người, Lạc U lại càng trở nên chói mắt hơn so với kiếp trước, Trịnh Nghi Phong cũng càng sa đoạ hơn, khí chất tạo nên trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lạc U hấp dẫn quá nhiều người, làm cho không người nào có thể chống cự được, mà Trịnh Nghi Phong lại vì hít thuốc phiện mà càng trở nên phóng túng hơn, khí chất nho nhã biến mất, ngược lại có chút vô lại như hoa hoa công tử.

Hai người thay đổi khác nhau, nhưng cũng làm cho Trịnh Nghi Phong thấy Lạc U như ong mật nhìn thấy hoa, vòng vòng chạy theo.

"Không cần, sắp đến giờ rồi, tôi đi trước." Lúc Lạc U đi lướt qua bên cạnh Trịnh Nghi Phong, sự chán ghét và lãnh khốc trong mắt đã có chút không nhìn được, Lạc Linh bị cô biến thành lệnh tâm thần đưa đến nước M điều dưỡng, Trịnh Nghi Phong hít thuốc phiện nhận được kết cục thâm, nhưng lại có chút tiện nghi cho

Hứa Quỳnh, có phải cô cũng nên cho Hứa Quỳnh một chút trừng trị không nhỉ.

Lạc U nghĩ đến Hứa Quỳnh hình như từng muốn thông qua mình để tiến vào giới showbiz, nếu như Hứa Quỳnh thật sự có ý định về phương diện này, cô ngược lại có thể lợi dụng một chút nha, nước trong giới giải trí sâu như vậy, Hứa Quỳnh vào được, có thể xảy ra chuyện gì còn không phải là do mình quyết định hay sao.

Dựa vào thế lực của cô Lạc, dựa vào nhân khí và thời đoạn của mình, bây giờ giới giải trí trong nước chính là thiên hạ của cô, một Hứa Quỳnh nhỏ nhỏ nhiều nhiều cũng chỉ là một loại giải trí mà cô rảnh rỗi lấy ra chơi mà thôi. Truyện chỉ đăng tại [ddlqd-editor: shizuka nguyễn](#)

Trên đường đi đến phòng làm việc, Lạc U đã nghĩ xong kế hoạch, trực tiếp gọi một cú điện thoại cho cô út, có một số việc vẫn là cô út đứng ra thì thích hợp hơn, về phần cô Lạc thích bao che khuyết điểm, tất nhiên là không cần hỏi đã đồng ý luôn, người đã đắc tội cháu gái nhà mình, không cần lý do.

Một gia tộc cường hãn sẽ có một gia huấn cường hãn, cho dù là đi bắt nạt người khác hay là bị người khác bắt nạt, đoàn kết mới là quan trọng nhất, cho dù là một mình đối ngoại, hay là tổ chức thành đoàn thể để bắt nạt người khác, chúng ta cũng không cần khách khí!

Phòng làm việc, sau khi Lạc U gõ cửa đi vào, trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chủ nhiệm lớp đột nhiên đứng lên, vô cùng ân cần chào hỏi với Lạc U: "Tiểu U tới rồi à, thầy đang đang nhắc tới em rất lâu rồi, đã mang đến cho thầy ngoài trời đang nắng có một

trời uo, mặt trời này người u, ngoài trời nắng nung, cơ mà không, uống nước trước đi."

Chức nhiệm lớp có biết thân phận của Lạc U, lúc trước đã đi ăn cần rồi, bây giờ thì gần như nín nọt luôn, khuôn mặt tươi cười làm cho Lạc U cũng có chút không được tự nhiên. Truyện chỉ đăng tại ddlqđ-editor: shizuka nguyên

"Thầy à, em là tới nhận thẻ dự thi." Lạc U nghĩ, mình cần gì phải đích thân đến lấy cơ chứ, sớm biết thế đã để Tiểu Tiêu đến lấy thì tốt rồi.

Thật ra là do Lạc U ở nhà ngày người lâu quá nên có chút buồn tẻ, muốn đi ra ngoài đi dạo một chút, gần nửa năm nay cô quá thật không đi ra ngoài mấy, không phải huấn luyện trong Cổ Sát, thì chính là ở nhà học tập, làm cho cả người cũng có chút trạch.

"Thẻ dự thi đều đã chuẩn bị xong, còn có một vài điều cần biết về cuộc thi, đều ở trong đây, hơn nữa thầy còn chuẩn bị cho em văn phòng phẩm dùng riêng cho cuộc thi, em hãy mang tất cả theo, không biết đề thi lần này có khó không, vốn còn muốn mở lớp bổ túc cho em, nhưng em quá bận rộn, thầy cũng không có cách nào, nhưng mà Tiểu U của chúng ta thông minh như vậy, thì đậu đại học trọng điểm nhất định cũng không có vấn đề gì."

Lời này của chức nhiệm lớp rõ ràng có chút khoa trương, Lạc U thông minh thì thông minh, nhưng một học sinh hai ba năm cũng không đi học, đừng nói là thi đậu đại học, cái này đối với một người bình thường thì vẫn có chút cực khổ, nhưng mà đối với Lạc U mà nói, lại không tính là vấn đề gì cả, kẻ gặt đầu, cũng không tính là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Kỳ Thi Tốt Nghiệp Trung Học

Thi tốt nghiệp trung học là như thế nào? Giống như thiên quân vạn mã cùng nhau qua một cây cầu độc mộc sao?

Lạc U đội mũ mang kính mắt khiêm tốn đi đến trường thi, người nhà họ Lạc muốn đưa Lạc U đi, lại bị cô từ chối, chỉ có điều đi thi mà thôi, cô cũng không thích quá phô trương.

Đến giờ thi, Lạc U hơi cúi đầu sau khi đã tháo mũ cùng mắt kính, giám thị bắt đầu phát bài thi, một tiếng thét kinh hãi chọt vang lên khiến Lạc U giật mình.

"Lạc U?"

Nghe thấy có người kêu tên mình, Lạc U cũng biết mình lại gặp phiền phức, bắt đầu ngẩng đầu lên, thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn cô.

Lạc U cười cười, nhẹ nhàng nói: "Mọi người cố gắng làm bài thi đi, đừng làm ảnh hưởng đến những bạn khác."

Ảnh hưởng những bạn khác? Người dẫn đầu nhận ra Lạc U kia liền giữ im lặng, nhưng những người khác lại điên cuồng, lúc này ai còn quan tâm đến ảnh hưởng hay không ảnh hưởng nữa.

"Lạc U! Quả nhiên là Lạc U, không ngờ tôi lại được thi cùng trường với Lạc U, trời ạ, đây là đang nằm mơ sao?" Một bạn học khoa trương kêu lên.

Lạc U rất muốn nói, cậu đang nằm mơ đó, đi tắm một cái rồi ngủ đi.

"Lạc U, ký tên cho tớ đi, cậu nhất định phải ký tên cho tớ nha, tớ là fan ruột của cậu, từ khi cậu ra mắt tới nay tất cả tác phẩm tớ đều sưu tập, cậu nhất định phải ký tên cho tớ đó." Một bạn học vừa nói vừa định xông tới chỗ Lạc U.

"Lạc U, tớ là fan cuồng của cậu, cậu chụp tấm hình với tớ đi, chụp tấm hình với tớ đi, đây là nguyện vọng lớn nhất cả đời tớ đó." Một bạn học khác nói xong vọt tới ngay.

Lạc U đứng lên, vốn là tính tình còn chút khiêm tốn trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, ánh mắt hết sức lạnh lẽo nhìn mọi người.

Mấy bạn học đang định xông tới, trong nháy mắt liền ổn định tại chỗ, có cảm giác cả người rét run.

Không thể không nói, ánh mắt của Lạc U thật sự có chút kinh khủng, hơn nữa rất có áp lực, đối với những học sinh còn nhỏ tuổi như bọn họ mà nói, thật là không thể nào phản kháng được.

"Trở lại chỗ ngồi của từng người, an tĩnh làm bài thi, không muốn thi xin mời rời đi." Lạc U nói xong cũng ngồi về vị trí của mình, nhìn sang giám thị, giám thị thấy Lạc U nhìn mình, cả người run lên, lúc này mới phản ứng lại, kêu mọi người trật tự ngồi xuống.

Các thí sinh thận trọng về chỗ ngồi, bắt đầu làm bài thi quan trọng nhất từ trước tới giờ của mình.

Thời gian mới trôi qua có 40 phút Lạc U đã nộp bài thi, cô cũng là người nộp bài thi sớm nhất trong cả trường thi, sau đó cô ra về trong tiếng thét chói tai của đông đảo người hâm mộ.

Mặc dù dùng từ trốn để hình dung, có chút làm giảm đi phong cách của Lạc U, nhưng trên thực tế Lạc U thật sự có ý chạy trốn, nếu không bị đám người hâm mộ chặn lại, Lạc U cũng không biết mình có thể hoàn chỉnh đi ra hay không, bây giờ người hâm mộ càng ngày càng điên cuồng, lúc cô đang làm bài thi còn có thể cảm nhận được những cái nhìn chăm chú từ khắp phía trong phòng thi, trời ạ, hy vọng những thí sinh đáng thương này không nên bởi vì cô mà quên làm bài thi.

Lạc U vội vã đi ra, thỉnh thoảng cũng đụng phải mấy thí sinh nộp bài thi sớm đi ra ngoài, không biết bọn họ là thiên tài nên giải xong đề thi sớm, hay là tin tưởng vận mệnh làm qua loa cho xong, tóm lại Lạc U rất có lòng tin đối với bản thân mình.

Ngày hôm sau, Lạc U cố gắng khiêm tốn hết sức có thể, hơn nữa còn thông minh đổi kính mắt thành kính gọng đen, lịch trình làm việc của mình cũng giấu kín.

Chỉ có điều ngay cả như vậy, các trang web lớn vẫn đưa những tin có liên quan đến chuyện Lạc U đi thi đại học, thậm chí còn đăng ảnh chụp sau lưng

cô.

Rất nhiều ký giả cũng muốn phỏng vấn Lạc U, nhưng bắt đắ dĩ không thể nào liên lạc với cô được, dù sao trường thi tốt nghiệp trung học cũng không phải ai cũng có thể tiến vào.

Sau khi kỳ thi tốt nghiệp trung học kết thúc, ngày hôm sau, Lạc U liền dẫn theo các thành viên đội cận vệ đi đảo Cổ Mộng bằng máy bay tư nhân, kỳ nghỉ hè tập huấn của Lạc U và các thành viên đội cận vệ chính thức bắt đầu!

Đây là lần thứ hai Lạc U đến Đảo Cổ Mộng, nơi đây là đại bản doanh vô cùng bí mật của nhà họ Cổ, Lạc U đã từng ở lại đây mấy ngày, nhưng cũng chưa biết nhiều về chỗ này.

Lần này Lạc U dẫn theo thành viên đội cận vệ trở về, là để tiến hành huấn luyện đặc biệt trong hai tháng rưỡi, cũng là để cho Lạc U chính thức bắt đầu tiếp xúc với công việc nội bộ của Cổ Sát, hơn nữa còn có bà ngoại Cổ tự mình huấn luyện đặc biệt cho cô, đây là phần huấn luyện hết sức quan trọng và cần thiết cho Lạc U.

"Tiểu U, đây là chỗ thi hành nhiệm vụ ám sát của Cổ Sát từ khi mới ra đời cho tới bây giờ, nhìn một chút đi, đây là bài học bắt buộc phải thực hiện được trước khi tiếp nhận Cổ Sát."

Bà ngoại Cổ kêu Lạc U ngồi xuống ghế, giao nhiệm vụ đầu tiên hết sức nặng nề cho cô.

Cổ Sát đã tồn tại mấy trăm năm, số nhiệm vụ ám sát họ đã từng làm lên đến mấy chục vạn, khiến số tài liệu Lạc U cần phải tham khảo cũng nhiều vô số kể, cô về khá gian nan.

"Bà ngoại, đột nhiên cháu cảm thấy thật hâm mộ những người đã từng điều hành Cổ Sát, cháu phải đọc hết đồng tài liệu này là để tìm hiểu sự phát triển của loài người sao?" Lạc U nhìn danh sách đồ sộ trong máy vi tính, không thể không bội phục năng lực làm việc cùng với tính chất nghiêm túc của tổ chức Cổ Sát, để có thể bảo tồn những tài liệu này hoàn chỉnh như vậy, thật sự là vô cùng khó khăn.

"Chủ yếu là Cổ Sát có quá nhiều kẻ thù, trong số này, cháu phải đọc toàn bộ, quan trọng là phải chú ý những người có thân phận đặc biệt, cháu là người nối nghiệp tương lai của Cổ Sát, những nhiệm vụ do Cổ Sát tiếp nhận cũng có rất nhiều quy tắc, cháu nên xem qua mới được." Bà ngoại Cổ nở nụ cười hiền hậu, sau đó nghiêm túc nói.

"Thành viên dòng chính của cùng một gia tộc, trong vòng ba đời không chấp nhận nhiệm vụ lần thứ hai; nhân vật cấp bậc đầu não quốc gia, ngoài những người có tội lớn, không giết; có lịch sử cha truyền con nối, năm đời độc tôn trở lên không giết; trên có già, dưới có trẻ và quả phụ, không giết; người yêu thích làm từ thiện, số tiền quyên góp tích lũy được đã vượt qua tài sản hiện hữu một nửa, không giết; người quen biết với Cổ Sát, không giết; bà ngoại, thật ra cháu rất muốn nói, giết người cũng là một chuyện phiến toái, hệ thống tình báo của Cổ Sát hẳn là không phải vì những nguyên tắc này mà ra đời đó chứ."

Sát thủ của Cổ Sát rất có tiếng tăm, toàn thế giới đều biết tới, nhưng hệ thống tình báo của Cổ Sát trên thực tế còn lợi hại hơn so với chuyện ám sát, các căn cứ có mặt tại gần như trên toàn thế giới.

"Hỗ trợ lẫn nhau mà thôi, sát thủ có ưu tú đến mấy cũng cần tin tình báo, trước giờ những sát thủ chết vì sai lầm tình báo đếm không xuể, Tiểu U, cháu muốn làm chủ nhân của Cổ Sát, thì phải biết cách sử dụng các loại tình báo, nắm giữ bọn họ, cũng có nghĩa là cháu nắm giữ được toàn thế giới." Bà ngoại Cổ nghiêm túc nói, là chủ nhân của Cổ Sát, bà chính là người hiểu rõ Cổ Sát hơn ai hết, người nào nắm được tất cả thông tin trong tay, người đó chính là bá chủ.

Lạc U cảm thấy bà ngoại nói rất đúng, Cổ Sát rất mạnh mẽ, nhưng thật sự Cổ Sát cũng không phải bền chắc như thép, nếu không kiếp trước khi nhà họ Lạc gặp nạn, bọn họ cũng không bị các tổ chức khác trong nước đánh úp không trở tay kịp, cuối cùng phải chạy trốn.

Cổ Sát có hai vấn đề lớn, thứ nhất là không có người thừa kế, dĩ nhiên đó là vì kiếp trước Lạc U không nguyện ý thừa kế Cổ Sát, lúc ấy bà ngoại bệnh nặng, chú út nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, nhưng lại hoàn toàn không hiểu gì về Cổ Sát, không chỉ không trợ giúp được nhà họ Lạc, ngược lại còn để kẻ địch nhân cơ hội xâm chiếm Cổ Sát, trở thành một thành viên thất bại của tổ chức.

Còn vấn đề thứ hai chính là nội bộ Cổ Sát bị mục nát, có quá nhiều quy củ gây hạn chế cho sự phát triển của Cổ Sát, mặc dù đi theo con đường nhân nghĩa, nhưng cũng bởi vì quá mức nhân từ mà mất đi sự sắc bén và tàn nhẫn mà một tổ chức sát thủ nên có!

Lạc U không phải người phân vân lưỡng lự, cô thấy được vấn đề của Cổ Sát, chắc chắn cô sẽ giải quyết chuyện này, chỉ có điều cô không thích bị người khác kiểm chế, cho dù là bà ngoại của mình, cô cũng không thích có người can thiệp vào quyết định của cô.

"Bà ngoại, ý của bà cháu hiểu, những tài liệu này cháu sẽ nghiêm túc đọc, cháu cũng sẽ tiếp nhận những bài kiểm tra bắt buộc của Cổ Sát dành cho người thừa kế, nhưng mà, cháu cũng có yêu cầu của cháu, mong bà đồng ý." Lạc U rất kiên quyết, đương nhiên là cô đã quyết định rồi nên mới nói như vậy.

Bà ngoại Cổ hơi bất ngờ, cũng hơi lo lắng, "Cháu nói đi, bà nghe thử xem." Bà muốn biết xem cháu ngoại mình sẽ đưa ra yêu cầu gì.

"Những bài kiểm tra được đưa ra nhất định phải nằm trong phạm vi hợp lý, nếu như cháu nghi ngờ một hạng mục nào đó, hơn nữa có thể nói ra lý do, mong bà ngoại hãy thay đổi bài kiểm tra đó, hơn nữa cháu không hy vọng những bài kiểm tra dành cho cháu là việc vô ích." Muốn trở thành người thừa kế xứng đáng của Cổ Sát, cô phải tiếp nhận rất nhiều bài kiểm tra ở các cấp độ khác nhau, đây là quy định bắt buộc mà bất kỳ người thừa kế nào của Cổ Sát cũng phải trải qua, Lạc U biết chuyện này, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô đồng ý tới đây tập huấn.

"Cũng được, bà sẽ bàn bạc kỹ càng với ban Trưởng Lão, thật ra thì điểm này cháu không cần lo lắng, chúng ta sẽ không đưa ra những bài kiểm tra quá đáng không hợp lý, dù sao chúng ta cần một người thừa kế, chứ không phải một siêu nhân." Mặc dù bà ngoại Cổ là người lãnh đạo cao nhất, nhưng nội bộ Cổ Sát còn có ban Trưởng Lão, chuyện đưa ra bài kiểm tra cho người nối nghiệp, không chỉ có mình bà ngoại Cổ ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Khảo Nghiệm Người Thừa Kế

Sau một tháng là thử thách thể lực, đeo vật nặng chạy, chạy việt dã, nhảy xa, vượt chướng ngại vật, leo núi, nhảy dù, 70% phương thức huấn luyện đều được tiến hành theo phương thức huấn luyện bộ đội đặc chủng, hơn nữa còn vô cùng nghiêm khắc.

Những bài huấn luyện này đối với những bài tập Lạc U từng làm qua, cường độ gấp 2-3 lần, lúc mới bắt đầu Lạc U không quen, cổ sức lắm mới có thể kiên trì được, mà thành viên đội cận vệ lại rất thành thạo, điều này kích thích Lạc U, cô không thích nhận thua người khác, cho nên dù toàn thân mệt lã, Lạc U vẫn kiên trì.

Sau khi đã quen với cường độ huấn luyện, Lạc U còn tăng dần các hạng mục huấn luyện, mục đích của việc huấn luyện, là phải đạt tới hiệu quả cao nhất, cô không muốn lãng phí thời gian của mình, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, chính là thứ mà cô muốn!

Bất kể là về đầu óc nhạy bén hay năng lực, một người thừa kế ưu tú đều phải có đủ, trí lực là quan trọng nhất, nhưng thể lực cũng không thể thiếu, chỉ có điều yêu cầu cũng không cần quá cao, chỉ cần có thể bảo đảm mình không bị kẻ địch tiêu diệt trong lúc hành động, không cần giết người, chỉ cần biết tự vệ.

Một tháng huấn luyện thể năng cực hạn trôi qua lại thêm một tháng huấn luyện kỹ năng chiến đấu, bà ngoại Cổ vì Lạc U chọn ra bốn huấn luyện viên tinh thông kỹ thuật chiến đấu, đặc biệt huấn luyện cho Lạc U, trong đó có hai người, ngoài kỹ thuật đánh nhau, bọn họ còn dạy Lạc U kỹ thuật ám sát vô cùng cao tay!

Ám sát là bài học mỗi một thành viên Cổ Sát đều phải học qua, thủ lĩnh Cổ Sát, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lạc U rất có thiên phú trong quá trình học chiến đấu và ám sát, bà ngoại Cổ cùng với ban Trưởng Lão xem qua toàn bộ quá trình huấn luyện của Lạc U, vô cùng hài lòng về biểu hiện của cô.

"Bà chủ, cô chủ biểu hiện rất tốt, bà cũng nên giới thiệu chính thức với chúng tôi đi." Người nói chính là một thành viên ban Trưởng Lão, bọn họ mặc dù đã nhận được rất nhiều tin tức về Lạc U, nhưng còn chưa được chính thức gặp mặt, đây cũng là một trong những quy định bất thành văn của Cổ Sát, chỉ sau khi được ban Trưởng Lão công nhận, người thừa kế mới có thể chính thức gặp mặt tất cả thành viên trong ban Trưởng Lão.

"Thật vui khi có thể nghe mọi người nói như vậy, tôi sẽ sắp xếp cho mọi người gặp mặt."

Lạc U đi đến trước cửa phòng họp, cũng biết mục đích mình tới đây, chẳng qua khi cô nhìn thấy mấy ông già trong ban Trưởng Lão, có chút không nhịn được mà muốn bật cười.

Cứ cảm thấy như chỗ này không giống lễ gặp mặt, mà giống như vào viện dưỡng lão, người già nên an hưởng tuổi già mới phải, cứ nắm quyền lực mãi không buông, khiến con cháu thật nhứt đầu.

"Tiểu U, mấy vị này đến từ ban Trưởng Lão Cổ Sát, mau chào mọi người đi." Bà ngoại Cổ giới thiệu với Lạc U, Lạc U nghiêm túc ghi nhớ gương mặt bọn họ. Hiện giờ bọn họ tạm thời còn chưa làm gì cô, nhưng cô nghĩ đến kiếp trước, khi nhà họ Lạc xảy ra chuyện, chính là do bọn họ không chịu hành động, ra lệnh Cổ Sát khoanh tay đứng nhìn, nên về sau mới bị rơi vào thế bị động. Lạc U thật muốn dẹp luôn cái ban Trưởng Lão này!

Ngoan cố không chịu thay đổi, cũ kỹ mục nát, thật là chướng mắt. Lạc U không muốn nói nhiều với bọn họ, vẫn luôn biểu hiện rất lạnh nhạt.

Thái độ của Lạc U không thân thiện, khiến bọn họ cũng cảm thấy không được thoải mái. Chỉ có điều bọn họ cũng không để ý, dù sao tính tình lạnh lùng của Lạc U mọi người đều biết, nhưng vẫn còn một vài chuyện cần phải giải quyết.

"Cô chủ, nếu cô định tiếp nhận Cổ Sát, thân phận người nổi tiếng của cô sẽ phải chấm dứt. Thủ lĩnh của Cổ Sát không nên lộ diện quá nhiều, sẽ rất nguy hiểm." Trưởng ban Trưởng Lão lên tiếng, nói ra bản khoản của tất cả bọn họ.

Ban Trưởng Lão Cổ Sát có tám người, trưởng ban Trưởng Lão là thành viên có cống hiến lớn nhất của Cổ Sát, đương nhiên là lớn tuổi không thể thi hành nhiệm vụ được nữa, và lại cũng có năng lực lãnh đạo. Chỉ có điều thời đại bây giờ đã thay đổi, con người cũng thay đổi, những ai không theo kịp thời đại sẽ bị thay thế, Lạc U rất muốn thay thế tất cả bọn họ. Vậy mà chưa gì bọn họ đã thật nôn nóng, lại còn muốn can thiệp vào cuộc sống của cô.

Lạc U hí hóp mắt, lạnh lùng nhìn qua tám người đang chờ đợi cô trả lời.

"Người tôi đã gặp, bài kiểm tra của mọi người tôi cũng sẽ nhận, tôi còn phải huấn luyện, đi trước." Giải thích cũng được, nhưng mà có giải thích cũng chưa chắc có hiệu quả, chọn phương án trả lời khá tốt, nếu bắt buộc đi lắm có thể nói sang chuyện khác. Thật ra Lạc U có rất nhiều phương thức ứng đối, cô có thể nghĩ ra, nhưng không muốn làm như vậy.

Có lẽ là do quá mức kiêu ngạo, cô ghét dùng cách né tránh để giải quyết vấn đề, càng thêm ghét mấy lão già này dùng thái độ tự cho là đúng đối đãi cô, không có ai có thể quyết định cuộc đời của cô, ai cũng không có quyền!

Lạc U lạnh lùng rời đi, để lại mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

"Bà chủ, cô chủ có ý gì?" Trưởng ban Trưởng Lão có chút không vui hỏi bà ngoại Cổ.

"..... Tính tình Tiểu U là như vậy, các vị cũng đừng để ý, về bài kiểm tra cho Tiểu U, mọi người cũng nên quyết định. Tuy tính tình con bé hơi nóng nảy, nhưng sự cố gắng của con bé mọi người cũng đã nhìn thấy, mấy năm nay biểu hiện của con bé cũng rất tốt, nên tiến hành giai đoạn khảo nghiệm được rồi."

Bà ngoại Cổ đương nhiên sẽ nói giúp cho cô, hơn nữa bài kiểm tra của Cổ Sát cũng không có quy định cụ thể, mà là do người thủ lĩnh quyết định. Mấy năm nay, mặc dù Lạc U không có làm gì cho Cổ Sát, nhưng những chuyện Lạc U đã làm mọi người đều biết, tổ chức tình báo của Cổ Sát cũng không phải ăn không ngồi rồi.

"Cô chủ mới mười tám tuổi, có phải quá sớm hay không?" Trưởng ban Trưởng Lão rất không yên tâm về số tuổi của Lạc U, hơn nữa trong mắt ông ta, tính tình của Lạc U không tốt, người lớn tuổi luôn thích trẻ nhỏ lễ phép nghe lời, người kiêu ngạo như Lạc U đương nhiên không được bọn họ yêu thích.

"Tuổi cũng không phải nhân tố quyết định mấu chốt của vấn đề, hơn nữa tôi chỉ bảo mọi người đưa ra bài kiểm tra cho Tiểu U, có thể hoàn thành hay không còn phải xem năng lực của Tiểu U, hơn nữa hoàn thành cũng cần thời gian, Tiểu U sẽ trưởng thành càng ngày càng ưu tú." Bà ngoại Cổ nói thật lòng mình, mặc dù tin tưởng cháu ngoại mình rất ưu tú, nhưng cũng không mong đợi Lạc U có thể hoàn thành các bài kiểm tra nhanh hơn dự kiến, vì thật ra trong lòng bà cũng cảm thấy Lạc U còn quá nhỏ, không thích hợp tiếp quản Cổ Sát quá sớm.

Sở dĩ bà ngoại Cổ muốn nhanh chóng đưa ra nội dung kiểm tra cho Lạc U, là để rèn luyện thêm cho cô, giúp cô có thể xuất sắc hoàn thành bài thi, cũng có thể khiến những người trong Cổ Sát càng hiểu thêm về Lạc U!

Bà ngoại Cổ suy nghĩ rất nhiều, bà không cho rằng Lạc U có thể đạt được mục tiêu trước thời hạn, vì tuổi của Lạc U còn quá nhỏ.

Kỳ nghỉ hè vội vàng trôi qua, Lạc U dẫn theo thành viên đội cận vệ rời khỏi đảo Cổ Mộng. Bọn họ là một đoàn nam nữ trẻ tuổi, chỉ khoảng hai mươi tuổi, ngoài sự trẻ trung, bọn họ còn vô cùng mạnh mẽ, sau khi được trải nghiệm, tham gia huấn luyện đặc biệt, về non nớt đã không còn, thay vào đó là sự thành thực, quanh người tản ra ánh sáng đặc biệt chỉ thuộc về bọn họ.

"Cô chủ, đây là tất cả tin tức có liên quan đến tổ chức Mặt Nạ mà em có thể điều tra được, xin cô hãy xem qua." Trên máy bay, Tiêu Tiêu đưa tài liệu đã chuẩn bị xong cho Lạc U, về mặt vô cùng thận trọng.

Trước khi rời khỏi đảo Cổ Mộng, sau khi trải qua một vài nội dung kiểm tra đơn giản, cuối cùng ban Trưởng Lão đưa ra ba nội dung khảo nghiệm, chỉ cần Lạc U hoàn thành, Lạc U liền có thể trở thành người nối nghiệp Cổ Sát. Nguyên tắc của bài kiểm tra là ngoài thành viên đội cận vệ ra, Lạc U không được nhờ vả bất kỳ ai trong Cổ Sát.

Một trong những nhiệm vụ Lạc U cần phải hoàn thành, chính là tiêu diệt tổ chức Mặt Nạ của nước D, sau đó tự mình giết chết sát thủ đứng thứ tư trên bảng xếp sát thủ, chính là Mặt Nạ, để Lạc U có thể chiếm một vị trí cho riêng mình trên bảng xếp hạng sát thủ.

Nhiệm vụ này cần phải hoàn thành ba chuyện, tiêu diệt tổ chức Mặt Nạ, giết chết Mặt Nạ, tiến vào bảng xếp hạng. Động đến thành viên của tổ chức Mặt Nạ ở nước D, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng, nhưng cũng may ban Trưởng Lão không yêu cầu tiêu diệt tất cả thành viên, chỉ cần khiến tổ chức Mặt Nạ không còn tồn tại nữa là được, nếu không Lạc U sẽ trở thành kẻ cuồng sát nhân mất.

Về phần sát thủ Mặt Nạ đứng thứ tư trên bảng xếp hạng sát thủ, Lạc U rất lo ngại, mặc dù bây giờ bản lĩnh của cô không tệ, nhưng nếu so sánh với những cao thủ hàng đầu kia, cô còn cách bọn họ một khoảng cách rất lớn, dù cô cho rằng sức

mạnh không phải yếu tố quyết định thắng bại, nhưng về mặt chủ quan, cô hết sức thận trọng.

Ngoài nội dung kiểm tra liên quan đến tổ chức Mặt Nạ, còn lại hai nội dung kia cũng không hề dễ dàng, hơn nữa có một cái không chỉ không dễ dàng, mà còn khiến Lạc U vô cùng bất đắc dĩ, nếu như không phải là ngoại thuyết

phục, Lạc U tuyệt đối sẽ không đồng ý, bởi vì cô cảm thấy chuyện này thật vô lý.

Hai nhiệm vụ này, cái thứ nhất, là cô phải gặp mặt tất cả các thủ lĩnh hắc đạo trên thế giới, không bắt buộc là toàn bộ các quốc gia, mà chỉ cần những nhân vật quan trọng là được, đại khái khoảng hai mươi, ba mươi người là đủ, đó cũng là để công bố thân phận của Lạc U với toàn thế giới, coi như là một nghi thức cần thiết, cũng là một phương thức rèn của Cổ Sát từ xưa tới nay, mặc dù Lạc U cảm thấy phiền toái, nhưng cũng không từ chối.

Nội dung cuối cùng khiến Lạc U không biết nói gì, bao gồm cả bà ngoại cô, cùng tất cả các thành viên trong ban Trưởng Lão, đều yêu cầu Lạc U nhất định phải sinh ra một người thừa kế, mới có thể chính thức tiếp quản Cổ Sát, bất kể là nam hay nữ, nhưng phải là con ruột của Lạc U, hơn nữa còn phải mang họ Cổ, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Lạc U trở thành thủ lĩnh Cổ Sát!

Đối với yêu cầu này, Lạc U không biết phải làm sao bây giờ, thật muốn mở bụng bọn họ ra xem trong đó có cái gì, yêu cầu như vậy mà cũng có thể nói ra!

Chỉ có điều không đợi Lạc U kháng nghị, bà ngoại Cổ liền lấy cam kết mà Lạc U đã từng hứa với bà ra, ban đầu Lạc U muốn Diệp Văn Thần tiến vào Cổ Sát, nên mới đồng ý yêu cầu đó của bà ngoại, bây giờ nghe bà nhắc lại, Lạc U có muốn từ chối cũng không nói được.

Ba nội dung kiểm tra đều riêng biệt, hai nội dung đầu khiến Lạc U cảm thấy vừa phiền toái phí vừa thời gian, đến nội dung cuối cùng thì không còn dùng từ phiền toái.

đến một ngày nào đó cũng em không còn đứng và chờ đợi nữa để hình dung nữa, càng không phải có thời gian là có thể giải quyết vấn đề!

"Cô chủ, có một vấn đề mặc dù có chút mạo muội, nhưng em vẫn rất muốn hỏi cô, có thể không?" Tiêu Tiêu là người thân cận nhất với Lạc U trong số các thành viên đội cận vệ, cũng coi như khá thân thiết với cô, nói chuyện với nhau rất bình thường.

"Nói đi." Lạc U đang suy nghĩ miên man, nên cũng không quá để ý đến lời của Tiêu Tiêu.

"Cái đó, cô định bao lâu nữa mới chính thức tiếp quản Cổ Sát? Với lại, thời gian cũng đã xác định được rồi, em nghĩ, tiêu diệt tổ chức Mặt Nạ cần hai năm hẳn là đủ, đi gặp các thủ lĩnh ở các quốc gia cũng rất dễ dàng, hoàn toàn có thể xem như đi du lịch vòng quanh thế giới, chỉ có cái thứ ba, là cần cô phải nắm chắc thời gian, chuyện này đương nhiên bọn em không thể nào can thiệp được, chỉ là muốn hỏi cô, cũng là để xác định xem thời gian bọn làm thêm giờ là bao lâu, cô biết đó, nếu muốn trở thành thủ lĩnh đội cận vệ, còn phải cố gắng nhiều."

Tiêu Tiêu nói rất uyển chuyển, còn bổ sung nhiều giải thích, nhưng giải thích chính là che giấu, Tiêu Tiêu nói xong, sắc mặt Lạc U tái mét!

Cô mới mười tám tuổi, thậm chí ngay cả sinh nhật mười tám tuổi còn chưa tới, sao mọi người đã bắt đầu quan tâm đến chuyện đó rồi! Lễ mừng năm mới mẹ dự định cho cô đính hôn cùng Diệp Văn Thần, vậy mà mấy người ở Cổ Sát đã nghĩ đến chuyện cô có con, thật là quá hoang đường!

Muốn cô sinh con cùng ai đây? Chẳng lẽ là Diệp Văn Thần sao? Trong đầu Lạc U chợt hiện lên bóng dáng của Diệp Văn Thần, không phải Lạc U cố ý nghĩ đến, mà là chỉ cần nghĩ đến chuyện này, là anh lại tự nhiên hiện ra.

"Tiêu Tiêu, cậu cứ cố gắng đi, sau này tăng cường nội dung huấn luyện lên, tôi tin cậu sẽ trở thành một thành viên hết sức ưu tú của đội cận vệ." Bọn họ dám suy tưởng chuyện của cô, trong lòng cô không thoải mái, những người khác cũng đừng mong được thoải mái!

Tiêu Tiêu nhất thời lộ ra vẻ mặt đau khổ, giả bộ đáng thương nhìn Lạc U nói: "Cô chủ, thật xin lỗi, em hứa, về sau em sẽ không đề cập tới điểm yếu của cô nữa, cô đừng bắt em huấn luyện thêm có được không."

Trong lúc Tiêu Tiêu nói, những người còn lại không nhìn được mà che hai mắt mình, không muốn nhìn thấy Tiêu Tiêu bị trừng trị!

Quả nhiên một giây sau, Lạc U liền ra tay, cô giơ nắm đấm hung hăng gõ lên đầu Tiêu Tiêu một cái, Tiêu Tiêu không dám tránh cũng không dám la, chỉ có thể trách mình cái miệng ăn mắm ăn muối.

"Gấp ba, không hoàn thành huấn luyện không được phép ăn cơm!" Biết cô đang đau đầu vì chuyện này còn dám nói ra, thật là quá đáng ghê.

Mấy thành viên đội cận vệ còn lại bật cười, còn chưa kịp ngậm miệng, cũng không cười nổi nữa, bởi vì Lạc U liền

nói: "Còn các cậu huấn luyện gấp hai, Tiêu Tiêu đã cố gắng như vậy, các cậu tuốt lại ở phía sau cũng không hay, sẽ ảnh hưởng thăng bằng."

Bọn họ sôi nổi bày tỏ, ảnh hưởng thăng bằng cũng không sao, bọn họ sẽ không để ý Tiêu Tiêu ngốc hơn bọn họ, thật đó!

Kỳ thi tốt nghiệp trung học đã trôi qua rất lâu, các thí sinh đậu đại học cũng sắp đi học rồi, thí sinh đạt điểm số cao nhất của thành phố Bắc Kinh là Lạc U, sau mấy tháng liên lạc cuối cùng cũng trở về.

Đảo Cổ Mộ có vẻ như ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng thật ra rất dễ dàng kết nối với mạng lưới internet. Mặc dù Lạc U đã liên lạc hơn hai tháng, nhưng cũng không khiến mọi người giảm đi sự chú ý về cô. Thịnh thoảng trên báo lại nhắc tới những chuyện có liên quan tới cô, còn rất mong chờ cô tái xuất, đặc biệt là những người hâm mộ.

Ngoài tin tức giải tử, hơn một tháng trước, tên tuổi Lạc U còn được xuất hiện trên bản tin học đường. Cô chính là nữ trạng nguyên của thành phố Bắc Kinh, hơn nữa còn là nữ trạng nguyên vô cùng nổi tiếng. Bộ giáo dục cùng với các hãng truyền thông cơ hồ đã dùng hết sức lực để tuyên truyền sự kiện này, chỉ có điều còn chút khuyết điểm, bởi vì Lạc U vẫn chưa bao giờ xuất hiện. Theo lời người đại diện của Lạc U là Lý Hoành Vũ, Lạc U đang du học ở nước ngoài, sẽ không tiếp nhận bất kỳ bài phỏng vấn nào, chỉ có điều thịnh thoảng Lạc U vẫn đăng vài tấm hình lên trang cá nhân cho người hâm mộ đỡ nhớ nhưng cô.

Chuyện Lạc U trở thành trạng nguyên, khiến đông đảo người hâm mộ của Lạc U càng thêm mê luyến và sùng bái cô, thần tượng quốc dân lại có thành tích thi khiến mọi người há hốc mồm như vậy, làm sao lại không khiến người ta kính nể!

Mặc dù trên mạng đôi khi vẫn có người nói Lạc U làm giả thành tích, nhưng rất nhanh đều bị mọi người chỉ trích, chuyện làm giả thành tích không phải là hiếm, nhưng chỉ cần nghĩ kỹ lại, không có ai tin thành tích thi tốt nghiệp trung học của Lạc U là giả, bởi vì nếu làm giả, cô sẽ không khiến mọi người chú ý như vậy, trừ phi Lạc U rất tự tin về trình độ giả mạo của mình.

Bộ giáo dục vì muốn làm sáng tỏ chuyện này, cũng công khai tất cả các bài thi của Lạc U, nét bút vừa thanh thoát vừa sắc bén của Lạc U một lần nữa khiến rất nhiều người hâm mộ khen ngợi không dứt, làm các antifan của cô cũng hết đường chối cãi.

Lạc U có vẻ như đã nổi tiếng đến nỗi không cách giảm đi tiếng tăm được, càng chê bai lại càng nổi tiếng, muốn đè ép Lạc U để nổi danh, kết cục đến tiền mất khổi tâm mất của mọi người.

Đầu tháng chín, sinh viên đại học Bắc Kinh chính thức đi học, Lạc U lựa chọn học ngành Siêu hình học ở đại học Bắc Kinh. Khi mọi người biết được chuyện này, tất cả đều rất bất ngờ, rất nhiều người thậm chí khi đọc được tin tức này liền bình luận ngay một câu, xin đừng nói nhảm!

Đặt ra là không nên nói nam, chuyện này cũng 100%, Lạc U đã phải nghiêm túc suy nghĩ rất lâu mới quyết định. Cô vẫn không hiểu nổi tại sao mình sống lại, hơn nữa dường như cũng không có cách nào giúp cô hiểu được. Tình huống cô lại trở về, cho nên mới có quyết định như vậy!

Lịch sử Trung Hoa 5000 năm, Siêu hình học là một bộ môn rất cổ xưa, đương nhiên nó rất có ý nghĩa, kiếp trước Lạc U không hề tin tưởng, nhưng kiếp này cô không thể không tin, cô đã nghiên cứu rất kỹ rồi, cuối cùng mới đưa ra quyết định này.

Hơn nữa ngành Siêu hình học có yêu cầu rất thấp, Lạc U không quan tâm đến tỉ lệ có việc làm, cũng không muốn việc học bó buộc mình, cho nên ngành học này thật sự rất hợp với cô, vì vậy cô đã không do dự mà chọn nó.

Khu vực đón tân sinh viên của đại học Bắc Kinh vô cùng náo nhiệt, từ các thành phố, các tỉnh vùng sâu tới cả nước ngoài, sinh viên vào trường này đến từ khắp nơi, các thiếu nam thiếu nữ trẻ trung, vẻ mặt đầy hào hứng khiến ai cũng hâm mộ.

Hơn nữa quan trọng nhất là, ngoài tân sinh viên đến ghi danh, còn có rất nhiều gương mặt hưng phấn xen kẽ trong đó, bọn họ đều là những người hâm mộ và các phóng viên ôm cây đợi thỏ, chờ Lạc U đến ghi danh!

Chuyện Lạc U đầu vào đại học Bắc Kinh không phải là bí mật, khi Lạc U biết tin tức này thì mọi chuyện đã được công khai, có muốn giữ bí mật cũng không kịp, điều này cũng khiến cô có chút ảo não, nhưng nghĩ lại, cho dù lâu đi chăng nữa cũng không thể giấu được.

Haiz, cũng chỉ có thể trách do cô quá nổi tiếng, cho dù có che kín mít ngồi trong lớp cũng chưa chắc an toàn, không bị người hâm mộ nhận ra, cũng bị coi như lệnh tâm thần mới ra viện.

Rất nhiều người hâm mộ đứng ở chỗ báo danh chờ Lạc U, Lạc U cũng không không biết tình huống như thế. Là một sinh viên thân phận bối cảnh không tầm thường, Lạc U đề phòng sự xuất hiện của cô khiến mọi người làm loạn, cuối cùng quyết định đi cửa sau, trực tiếp lái xe vào trong trường, sau đó vào phòng công tác sinh viên làm các loại thủ tục.

Giáo viên hướng dẫn là một người phụ nữ trung niên, mang mắt kính, mặc trang phục công sở có vẻ vô cùng lão luyện, sau khi nhận được điện thoại của Lạc U một lát thì thấy Lạc U xuất hiện, lúc xử lý thủ tục cho Lạc U, gương mặt luôn nở nụ cười ấm áp, thoát nhìn rất hòa nhã.

Làm thủ tục rất nhanh, nụ cười của cô giáo dần biến thành có chút xấu hổ, do dự một lúc mới hỏi thăm "Tiểu U, cái này, cho cô xưng hô với em như vậy nha, ha ha, em có thể ký tên cho cô không, con gái cô là người hâm mộ của em, biết em học ở đại học Bắc Kinh, ngày nào nó cũng âm ỉ đòi cô xin chữ ký của em."

"Đĩ nhiên rồi." Lạc U cười, nhận lấy cuốn sổ cô giáo đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp ký tên mình lên, hơn nữa còn hỏi tên, viết kèm theo một câu chúc, khiến cô giáo vui vẻ không thôi, đồng thời cũng thay đổi cái nhìn đối với Lạc U.

Ài nói tính tình Lạc U lạnh nhạt, là công chúa lạnh lùng không dễ ở chung? Đây quả thực là vu oan, xem con gái người ta xinh đẹp lúc cười rộ lên dịu dàng biết bao nhiêu, giọng nói lại thật ngọt ngào, hẳn là người hoàn mỹ nhất trên đời, nếu con cô ấy không phải là con gái mà là con trai, cô ấy nhất định phải giới thiệu cho Lạc U biết, có Lạc U làm con dâu, nhất định các bà mẹ có con trai trên đời này đều sẽ hâm mộ cô ấy muốn chết!

Cũng may Tiểu U không biết cô giáo nghĩ gì trong đầu, nếu không chắc cũng cắt lời, thời đại ngày nay sao các cô di chú bác nhìn cái gì cũng có thể liên tưởng đến mấy chuyện đó, thật là khiến người ta đau đầu.

Nghĩ vậy, Lạc U lại một lần nữa không khỏi nghĩ tới một người đàn ông, điều này khiến Lạc U càng thêm nhức đầu, tại sao mỗi lần nghĩ đến vấn đề này lại nghĩ đến người đàn ông kia chứ, đính hôn sinh con cái gì, cô mới có mười tám tuổi, sao lại phải tính đến chuyện đó, vì sao chứ!

Cùng lúc đó, một người đàn ông đang thi hành nhiệm vụ bí mật chợt hắt xì, thiếu chút nữa kinh động đến tên tội phạm cách đó không xa, cũng may phản ứng kịp thời, cố gắng nhẫn nhịn, trong lòng thầm nói, có người đang nhớ đến anh, hay là đang chửi anh vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 117: Hành Trình Tái Chiến

Sinh viên đại học bình thường đều trọ ở trường, những người sống ở thành phố cũng vậy, nhưng Lạc U thì ngoại lệ, cô không thích ở cùng người xa lạ,

hơn nữa cô cũng không xác định mình có bao nhiêu thời gian ở trường.

Thi đậu đại học, kế hoạch phát triển tên tuổi theo hướng quốc tế của Lạc U cũng bắt đầu khởi động, ba bài kiểm tra của Cổ Sát cũng cần không ít thời gian, hơn nữa cô còn có thù hận trong lòng, Lạc U phải cố gắng hoàn thành những chuyện đó, về phần học tập, chỉ có thể dùng thời gian sau giờ làm việc để cân nhắc.

Sinh viên mới tựu trường sẽ phải học khóa học chính trị đầu năm, nhưng Lạc U đương nhiên là không có ý định tham dự, trực tiếp tới phòng đào tạo xin nghỉ, tình huống của Lạc U thật sự quá đặc thù, phòng đào tạo bất đắc dĩ cũng đành phải đáp ứng, hơn nữa bọn họ có dự cảm, chuyện như vậy về sau còn sẽ có rất nhiều rất nhiều, ai bảo cô là nhân vật đặc biệt.

Văn phòng tổng giám đốc công ty giải trí Tâm Tinh

Lạc U muốn khiêm tốn, nhưng bất đắc dĩ bản thân quá nổi tiếng, cô vừa đi vừa được một đồng người chào hỏi, bình thường đi chỉ mất năm phút mà bây giờ mất mười phút, đó còn là dưới tình huống Lạc U mặt lạnh không nói một lời.

"Tiểu U, xem một chút đi, đều là kịch bản rất tốt, cũng có nhân vật thích hợp với cháu, chỉ cần cháu để ý, cô nhất định giữ lại cho cháu." Cô út Lạc nói rất tự tin, nhưng còn có ý tứ khác, mấy bộ kịch bản này cùng với hai bộ phim điện ảnh Lạc U từng tham gia không giống nhau, lần trước cô út Lạc hoàn toàn có thể ra quyết định, nhưng mấy kịch bộ bản đang để trước mặt Lạc U, thì không đơn giản như vậy.

Ba bộ kịch bản, đều có sự góp mặt của các đạo diễn lừng danh quốc tế và diễn viên quốc tế, mỗi một vai diễn đều phải trải qua tuyển chọn kỹ càng, nhưng cần thận phân tích, nội dung của ba bộ kịch bản này rất khác nhau.

Hai bộ trong đó đặc biệt muốn mời Lạc U tham gia, bộ còn lại thì vẫn đang trong giai đoạn casting, rất nhiều người tham gia thử vai, Lạc U muốn tham dự cũng phải đăng ký thử vai mới được.

Về các vai diễn trong ba bộ kịch bản cũng rất khác biệt, một bộ là nữ chính, một bộ là vai nữ phụ, bộ còn lại không có mời Lạc U thì không biết. Có 2-3 vai diễn hợp với Lạc U, dù sao kỹ thuật diễn của Lạc U không tệ, chỉ cần ngoại hình hợp với tính cách nhân vật, cũng có thể tạo hiệu ứng rất tốt, mà trong cả ba bộ kịch bản này nữ chính và nữ phụ đều là bạn học cùng lớp, như vậy cũng đơn giản hơn cho cô.

Ngoài vấn đề vai diễn ra, về đạo diễn và nội dung kịch bản cũng có khác biệt rất lớn, mặc dù đều là đạo diễn nổi danh quốc tế, nhưng cũng có chênh lệch, một vị trong đó là người Hoa, hai vị còn lại là đều là đạo diễn nước M, cho nên kịch bản cũng là một bộ lấy bối cảnh phương đông, hai bộ còn lại là phương tây.

Lạc U nghiêm túc nhìn ba bộ kịch bản bản, sau khi hiểu rõ nội dung, Lạc U trả lại bộ kịch bản muốn mời cô vào vai phụ cho cô út Lạc.

"Bộ này không cần suy nghĩ."

"Cô biết ngay là như vậy, còn hai bộ kia thì sao? Một bộ là võ hiệp cổ điển phương Đông, một bộ là phim kỳ ảo phương Tây, Tiểu U nghĩ thế nào?" Cô út Lạc đoán được ý của Lạc U, ung dung hỏi cô.

"Hai bộ phim có ưu thế riêng, trong lúc nhất thời cháu rất khó đưa ra quyết định." Lạc U phân vân giữa hai bộ phim, võ hiệp cổ điển có nét văn hóa phương Đông rất rõ ràng, cảnh đầu kiếm trong phim rất được khán giả hoan nghênh, hơn nữa nữ chính trong bộ phim này rất giống với hình tượng của Lạc U, tính tình lạnh lùng xa cách, hơi thờ lạnh lẽo cao quý, mặc dù không phải viết riêng cho cô, nhưng cũng không khác lắm, với kỹ thuật diễn của Lạc U hoàn toàn có thể hoàn thành xuất sắc vai nữ chính này.

Mà phim kỳ ảo phương Tây cũng tương đối mới lạ, đối với Lạc U cũng là một trải nghiệm, dù sao cô còn chưa bao giờ vào những vai diễn như vậy, hơn nữa phim kỳ ảo cũng không có cảnh kinh dị, lấy bối cảnh phương Tây làm chủ đạo, ẩn chứa ý nghĩa rất sâu sắc.

So sánh hai bộ kịch bản với nhau, mỗi bộ đều có ưu thế riêng, khiến Lạc U khó mà chọn lựa.

"Vậy thì suy nghĩ thêm đi, vài ngày nữa cũng được, nhưng tốt nhất không nên để quá lâu, sẽ mất cơ hội." Cô út Lạc cũng không vội, công đoạn tuyển vai của mấy bộ phim bom tấn luôn rất lãng phí thời gian, đây cũng là bước đầu tiên Lạc U phát triển theo hướng quốc tế hóa, vẫn nên thận trọng một chút.

"Cháu biết rồi." Làng giải trí thay đổi rất nhanh, đừng nói là chưa chính thức nhận vai, cho dù đã khai mạc rồi, đổi vai cũng là chuyện bình thường.

Lạc U ra khỏi văn phòng của cô út Lạc, không trực tiếp rời đi, mà là chuẩn bị phòng họp, hôm nay cô mở một cuộc họp nhỏ.

Lúc Lạc U vào phòng họp, tất cả nhân viên được yêu cầu họp đều đã đến đông đủ, tổng cộng hai mươi bảy người, ngoài Lạc U và Lý Hoành Vũ còn có ba người Tiểu Tiêu ở bên ngoài, hai mươi bốn người còn lại chính là lá bài chủ chốt trong chiến dịch đưa Lạc U trở thành minh tinh quốc tế, không phải ca sĩ thần tượng tương lai, thì cũng là ánh hậu, thậm chí còn phải nổi danh như các ngôi sao nổi tiếng quốc tế.

"Chị Tiểu U." Hai mươi bốn người đứng dậy chào, trong làng giải trí không quan trọng tuổi tác, mà là thành tích, mặc dù Lạc U nhỏ tuổi hơn bọn họ, nhưng thành tích là không thể nghi ngờ, cả ba lĩnh vực kinh doanh ca hát đóng phim đều vô cùng nổi tiếng, hoàn toàn xứng đáng để gọi bằng chị.

Hơn nữa quan trọng nhất là những người ngồi ở đây đều vô cùng kính nể và cảm kích Lạc U, bọn họ được như ngày hôm nay cũng nhờ có Lạc U, nếu không có Lạc U phát hiện và bồi dưỡng, bọn họ cũng không thể có được thành tích như bây giờ.

Trong số bọn họ, người lợi hại nhất đã trở thành quản lý nghệ sĩ hạng A, còn người kém nhất, cũng đang đi theo nghệ sĩ có tiếng tăm, người hâm mộ hơn

trăm vạn.

Vân Nham cũng nằm trong số đó, bây giờ anh ta cũng xứng với danh xưng ảnh đế của mình, kể từ sau khi hợp tác cùng Lạc U trong 《Thiên kim hắc đạo》, Vân Nham lại một lần nữa nổi lên, hơn nữa nhờ có công ty giải trí Tâm Tinh vun đắp, khoảng thời gian này Vân Nham đã hoàn thành hai bộ phim điện ảnh, thành tích không tệ, đã có được bàn đạp vững vàng để trở về làm ngôi sao hạng A, giá tăng gấp bội, rất nhiều đạo diễn muốn mời về, không còn bị mọi người chán ghét bỏ rơi nữa, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, dĩ nhiên là nhờ công của Lạc U.

Ngoài Vân Nham, còn có rất nhiều người từng hợp tác cùng Lạc U trong bộ Bỏ phu được phu, cũng đều trở thành nghệ sĩ thần tượng nổi tiếng, như Tề Tử Huy và Lục Đình, trước kia danh tiếng cũng chỉ bình thường, nhưng hiện giờ tiếng tăm của bọn họ dần tiến vào hàng ngũ sao hạng A, hơn nữa nếu so sánh bọn họ với Vân Nham, thì bọn họ trẻ tuổi và có tiềm lực hơn, thành tựu trong tương lai, tuyệt đối là chỉ có hơn chứ không kém.

Ngoài cánh đàn ông, còn có mấy cô gái vô cùng ưu tú, Đồng Nhiễm thanh thuần ngọc nữ đã trở thành diễn viên trẻ xuất sắc, nếu không có danh tiếng của Lạc U trấn áp, đoán chừng còn có thể bùng nổ hơn nữa, hơn nữa tính tình cô ấy dịu dàng hiền hoà, mới đầu hai mươi, theo như Lạc U, cô ấy là nữ thần trong mộng của mọi người. Có một trang web bầu chọn xem cô gái nào có nhiều người muốn cưới về làm vợ nhất, tỉ lệ bình chọn của Đồng Nhiễm luôn giữ vị trí số ba, có thể thấy được sự hoan nghênh của mọi người đối với cô ấy là như thế nào.

Ngoài Đồng Nhiễm, còn có Mạnh Dịch, Lữ Vận, cũng là những ngôi sao trẻ xuất sắc, một người là ca sĩ được chào đón, một người là diễn viên đất show, ai cũng xinh đẹp, thu hút, có nét đặc sắc rất riêng, đầy tài năng.

Hơn nữa ngoài những nghệ sĩ ra, những người đứng phía sau hậu trường cũng giành được thành tựu đáng kể, ví dụ như đạo diễn phim bom tấn Mã An, nhạc sĩ Cảnh Phong chuyên sáng tác hit, người đại diện Cố Minh Vũ đang không ngừng khẳng định tên tuổi, nhân viên trang điểm nổi danh quốc tế Anh Tử, vàng vâng.

Hai mươi mấy người này là những nhân tố quan trọng trong sự thành công của Lạc U, đó là những nhân tài mà cô đã từng bước thu nhận về được, bây giờ bọn họ đi chung cũng chỉ xem như nhân viên cao cấp của sao hạng A, nhưng Lạc U rất có lòng tin, năm mười năm sau, bọn họ tuyệt đối trở thành những nhân vật hồ mưa gọi gió trong làng giải trí!

"Ngồi đi, không cần khách khí." Lạc U thân nhiên ngồi ở vị trí chủ trì, ưu nhã nở nụ cười, hình tượng công chúa dần thay đổi thành nữ vương.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lạc U chậm rãi nói, "Lần này triệu tập mọi người tới đây, chủ yếu là có ba nguyên nhân, chúng ta là một nhóm, mọi người đều đã ký hợp đồng với tôi, tôi hy vọng chúng ta có thể đoàn kết, có thể cùng nhau cố gắng làm ra chút thành tích trong ngành giải trí. Mọi người làm việc với tôi đã lâu, ai cũng đều đã tìm được phương hướng phát triển cho riêng mình, tôi sẽ tạo điều

kiện tốt nhất để mọi người có thể phát triển. Nhiệm vụ của mọi người là, cố gắng làm tốt công việc của mình, những chuyện còn lại tôi sẽ không can thiệp, nhưng điều kiện tiên quyết là không được làm bất kỳ chuyện gì gây tổn hại đến nhóm của chúng ta, đây là lý do thứ nhất tôi tổ chức cuộc họp hôm nay."

Lạc U ký hợp đồng với những người có mặt ở đây cũng đã một đoạn thời gian rồi, nhưng ngoài gặp riêng một vài người mấy lần, cùng với hợp tác cùng vài người, bọn họ chưa bao giờ có một cuộc họp chính thức, không phải cô không nghĩ tới, chẳng qua là không có thời gian, cho nên mới trì hoãn đến ngày hôm nay.

". Chuyện thứ hai, tôi đã lên kế hoạch làm việc cho mọi người trong ba năm tiếp theo, sau khi cuộc họp kết thúc sẽ đưa bản kế hoạch cho mọi người, nếu có bất cứ vấn

đề gì, cảm thấy mình không làm được, có thể gặp riêng tôi, chúng ta sẽ bàn bạc lại thật rõ ràng." Lạc U nghiêm túc nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người. Tất cả mọi người đều giật mình, không khỏi suy nghĩ, không biết Lạc U lại nghĩ ra phương pháp gì để nghiên ép bọn họ, phải biết, lượng công việc của mỗi người bọn họ đều gấp năm ba lần Lạc U.

Trong lòng bọn họ kháng nghị, nhưng không một ai dám lên tiếng, chỉ có thể đáng thương nhìn Lạc U, đương nhiên bọn họ biết, Lạc U làm như vậy cũng là vì lợi ích của bọn họ, đích thân lên kế hoạch phát triển cho bọn họ, chuyện này khiến bọn họ vô cùng cảm động.

Mà cho dù có cảm động, thì vẫn phải chịu đựng cực khổ thôi, sự nhàn nhã của Lạc U khiến bọn họ hâm mộ muốn chết.

"Điều cuối cùng coi như là một chuyện tốt, vì mọi người đã phải làm việc cực khổ, tôi sẽ đặc biệt cho xây một tòa chung cư cao cấp dành cho mọi người, mọi người thích căn hộ tương lai của mình như thế nào, có thể nói với Tiêu Tiêu, chỉ cần ý tưởng không quá mức kỳ lạ, nhà thiết kế và kiến trúc sư sẽ cố hết sức thỏa mãn mọi người, đây cũng coi như là tiền thưởng." Mặc dù Lạc U thường nói mình là thương nhân, nhưng đôi khi thương nhân cũng rất rộng rãi, nhất là đối với thuộc hạ của mình, Lạc U cũng được xem như một bà chủ tốt.

Đương nhiên, giao nhân nào gặp quả nấy, Lạc U làm như vậy cũng sẽ không bị lỗ, cô là thương nhân, buôn bán lỗ vốn cô sẽ không làm.

Mọi người nghe Lạc U nói xong một câu cuối cùng, hai mắt sáng rõ, nét mặt hưng phấn không cần nói cũng biết, làm việc trong giới nghệ sĩ nhìn vào chỉ thấy hào quang sáng chói, nhưng trên thực tế khó các thể nào cũng chỉ có bản thân mình biết, hơn nữa về phương diện kiếm tiền, cũng có chút khó khăn, nhất là đối với người mới vào nghề còn chưa có chỗ đứng nhất định, bọn họ luôn phải lo toan. Vì là người của công chúng, cần phải ăn mặc sang trọng, nhưng số tiền kiếm được khó mà đủ để chi trả, lại còn phải đi xã giao, bao nhiêu chuyện phải lo toan.

Ngoài vấn đề tiêu xài ra, chỗ ở cũng rất quan trọng, thành phố Bắc Kinh tắc đất tắc vàng, chỗ ở của nghệ sĩ rất được coi trọng, đặc biệt là phải an toàn, nhưng thù lao của bọn họ không đủ chi trả, có mấy người ở đây thậm chí còn ở căn hộ của công ty, khó khăn biết mấy.

"Chị Tiểu U là chị Tiểu U, chị hứa rồi chứ? Cái này, chị tính diện tích mỗi căn hộ là bao nhiêu? Nguyên vọng của em không cao lắm, một căn hộ chung cư cao cấp 300 mét vuông là đủ rồi, dù sao em cũng chỉ có một mình, nếu bất đắc dĩ lắm cho em căn hộ 200 mét vuông cũng được, em cũng không ngại."

Người đầu tiên giơ tay lên tiếng là Cố Minh Vũ, cũng là một trong hai người đại diện duy nhất của nhóm, Lý Hoành Vũ là dành riêng cho Lạc U, mặc dù cũng có phụ trách nghệ sĩ khác trong nhóm, nhưng một mình anh ta không làm xuể hết tất cả công việc được, nên dưới sự đồng ý của Lạc U, tìm được một người da mặt dày nói khá nhiều là Cố Minh Vũ.

Trước khi Cố Minh Vũ làm người đại diện, anh ta từng hôn hôn đo đạc, vừa đo vừa nói là có thể nhai đi nhai lại.

còn năng lực cao, với một năng lực cơ chế như ai như ai hơn mấy giờ, mọi người đặt cho anh ta biệt danh là Cố Nổi Nhảm, chẳng qua, anh ta là người nghèo nhất trong nhóm, ngay cả Lạc Đình xuất thân từ cô nhi viện mà bây giờ cũng đánh bại Cố Minh Vũ rồi, vì Cố Minh Vũ làm người đại diện, lương người đại diện rất thấp, tiền lương của anh ta chỉ đủ sống qua ngày, cho nên có chút đáng thương.

Đĩ nhiên, nếu so sánh với người khác, đãi ngộ của Cố Minh Vũ cũng khiến người ta hâm mộ, nhưng chỉ mới công tác có hơn một năm, Cố Minh Vũ còn chưa đủ tiền mua nhà. Tâm nguyện lớn nhất của anh ta là mua được một căn nhà ở thành phố Bắc Kinh, sau đó cưới vợ sống hạnh phúc.

"Anh muốn ở nhà trọ sao?" Ánh mắt Lạc U hàm chứa ý cười khó mà phát hiện được, nhưng ngoài mặt lại hết sức lạnh lùng, cố tình trêu cợt anh ta.

"À? Cái này, em...em không có ý đó, ý em là." Cố Minh Vũ sưng, có chút nóng nảy muốn giải thích, nhưng bị Lạc U cắt ngang.

"Nếu vậy thì, nhà trọ cũng được, dù sao anh cũng chỉ có một mình, một hai trăm mét quá lớn, 60 là được rồi, dù ở, còn đỡ phải dọn dẹp." Lạc U thân thiện đề nghị, sắc mặt Cố Minh Vũ trở nên khó coi, tỏ vẻ đáng thương nhìn Lạc U.

"Chị Tiểu U, là chị Tiểu U, thôi mà, đừng đùa nữa, em chỉ là nhất thời hưng phấn thôi mà, chị nói, chị muốn xây chung cư cho bọn em, lại còn là chung cư cao cấp nữa, cả đời em chưa bao giờ nghĩ mình có thể sống trong căn hộ

cao cấp, trước kia em." Cố Minh Vũ nói tới đây đột nhiên dừng lại, vẻ đau thương khổ sở chợt lóe lên, sau đó tiếp tục nói: "Haiz, không đề cập nữa không đề cập nữa, em nói nhiều quá, tóm lại là chủ cho cái gì em ở cái đó, có cho em ở trong phòng vệ sinh, em cũng không có ý kiến."

Cố Minh Vũ đau lòng khổ sở là có nguyên nhân, không tiền không nhà không xe, vốn là có bạn gái nhưng vì hoàn cảnh như vậy nên bạn gái rời bỏ anh ta, anh ta không trách bạn gái ghét bỏ mình, chỉ tự trách mình không có bản lĩnh, ngay cả một căn nhà cũng không mua nổi!

"Cút đi, phòng vệ sinh nhà tôi có cửa cho anh ở sao, chẳng qua tôi có thể ngăn một phần căn phòng vệ sinh của mình để xây nhà trọ cho anh, về sau anh ăn uống vệ sinh cũng có thể giải quyết trong cùng một phòng." Lạc U tỏ vẻ ghét bỏ, phòng vệ sinh nhà cô không phải ai cũng có thể vào, còn lâu cô mới cho Cố Minh Vũ vào đó.

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên Lạc U lại nhớ tới Diệp Văn Thần, nếu như đối tượng đối lại là Diệp Văn Thần, có lẽ Lạc U sẽ miễn cưỡng đồng ý, dù sao anh cũng ngồi trong phòng khách nhà cô rồi, vào phòng vệ sinh cũng không phải không thể, hay là đợi khi nào anh không nghe lời, cô thì nhốt anh vào phòng vệ sinh xem sao?

Vợ chồng nhà người ta gây gổ cãi nhau không cần phải làm vậy, nhưng bọn họ cũng không phải vợ chồng, dùng cách giam giữ này xem ra cũng không tệ.

Lạc U suy nghĩ miên man, sắc mặt trở nên kỳ lạ, khiến mọi người đang nhìn cô có chút ngạc nhiên.

"Tiểu U, nghĩ gì thế, vẻ mặt kỳ lạ như vậy?" Vân Nham là người lớn tuổi nhất ở đây, hơn nữa tiếp xúc cùng Lạc U cũng tương đối nhiều, người dám hỏi như vậy, đoán chừng cũng chỉ có anh ta.

"Nghĩ xem sống trong phòng vệ sinh là như thế nào."

Lạc U trả lời vô cùng nghiêm túc, nhưng hiển nhiên tất cả mọi người đều cho là cô nói giỡn, nên nhiều người nhìn không được bật cười, dù sao Lạc U cũng rất hiếm khi nói đùa.

Hơn nữa, bọn họ có thể tiếp xúc với Lạc U ở khoảng cách gần như vậy, nói chuyện với Lạc U, thấy cô tỏ ra gần gũi, cũng rất hiếm có, Lạc U cho bọn họ quá nhiều thứ, sự nghiệp, công việc, tiền bạc, hy vọng, tương lai, tình cảm của bọn họ đối với Lạc U cũng khá phức tạp, được kéo gần mỗi quan hệ với cô, cũng là chuyện mà bọn họ vẫn luôn mong đợi.

Lạc U nhàu mày, cô không cảm thấy lời mình nói có gì đáng cười, cô thật sự rất nghiêm túc suy nghĩ cơ mà. Thật không thể không thừa nhận, đôi khi Lạc U cũng thật đáng yêu.

Nhưng chuyện này đối với Diệp Văn Thần mà nói, cũng không biết là đáng yêu hay là bất đắc dĩ nữa, tục ngữ có câu, Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người nguyên chủ định, chuyện như vậy cho dù có thật sự xảy ra, Diệp Văn Thần cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận, ai bảo anh luôn nhận mình là kẻ nguyện chịu đựng trước mặt Lạc U chứ.

Đặc điểm của người thích chịu đựng là, lúc đối mặt với

chủ nhân, bất kỳ trường phạt nào đều tâm cam tình nguyện chấp nhận, hơn nữa còn xem đó như phần thưởng cho mình.

Sau khi Lạc U đi khỏi công ty giải trí Tâm Tinh thì trực tiếp đến trụ sở công ty địa ốc U thị, mở một cuộc họp cùng Lý Văn Thừa và Diệp Thừa Trạch, bàn bạc với bọn họ chuyện cô muốn thưởng cho các nhân viên ở Tâm Tinh, tính toán xây một khu chung cư cao cấp ở mảnh đất bọn họ mới vừa thu mua được, đồng thời áp dụng hệ thống an ninh hiện đại bậc nhất, tiểu khu đó sẽ được chia thành khu căn hộ chung cư và khu biệt thự độc lập, hơn nữa toàn bộ thiết bị gia dụng bên trong phải có chất lượng tốt nhất, khiến nơi đây trở thành khu chung cư hạng sang bậc nhất thành phố Bắc Kinh, có một không hai!

Lạc U không phải người tham lam quyền lực và lợi ích, nhưng là một người rất kiên quyết với mục tiêu của mình, đã không làm thì thôi, làm rồi thì phải làm được tốt nhất, đó vẫn luôn là quy tắc làm việc của Lạc U, cô tiến vào lĩnh vực địa ốc, tuyệt đối không phải là suy nghĩ ngẫu hứng nhất thời.

Lạc U ký tên xác nhận mua sáu mảnh đất, cô tham khảo một số khảo sát cùng với ký ức của mình, phân loại sáu mảnh đất này, có xây nhà, xây cao ốc, mảnh đất to nhất, Lạc U lên kế hoạch xây dựng một khu vui chơi khổng lồ, với mong muốn biến nó thành khu vui chơi hạng nhất trong nước, thậm chí là một cột mốc địa danh của thành phố.

Lạc U không thiếu tiền, mười triệu hay một trăm triệu cô cũng có thể huy động vốn được, Lạc U cũng không keo kiệt bỏ vốn đầu tư, lúc cô không có tiền đã có thể huy

động được so tiền vốn như vậy, vậy giờ tiền vốn sinh ra tiền lãi, cô lại càng không thiếu tiền.

Ngoài làm nghệ thuật và bán trang sức, Lạc U căn cứ vào ký ức của mình, cô mua cổ phiếu của mấy công ty có giá trị cao, hơn nữa còn âm thầm đầu tư vào nhiều công ty có tiềm đồ phát triển, nào là công ty Đ.T, công ty nghiên cứu sinh học, công ty nông nghiệp, vận chuyển, y học, mà đầu tư nhiều hay ít thì còn dựa vào cảm tính của cô.

Đầu tư rồi lãi như vậy nhưng thu lại được cũng khá khả quan, số lợi nhuận đó, thật sự là con số khổng lồ mà người bình thường không tưởng tượng nổi, Lạc U rất hào phóng, không một chút keo kiệt mà bỏ tiền đầu tư, cơ hồ những công ty nằm trong nhóm thập đại sản nghiệp, top 100 công ty quốc nội trong trí nhớ của cô, cô đều đầu tư vào một ít, có lẽ, đây chính là chiêu dùng một lưới bắt hết trong truyền thuyết.

Hiện tại, sự đầu tư của cô đã bắt đầu mang lại lợi nhuận, hơn nữa số vốn lưu động trong tay, Lạc U dùng toàn bộ để đầu tư vào thu mua bất động sản, trong sáu khu đất vừa mua được thì có bốn khu đất đã bắt đầu xây dựng, hiện tại đã qua nửa năm, đã có thành quả nhất định, sắp tới Lạc U chuẩn bị cho khởi công xây dựng trên khu đất thứ năm, còn lại khu đất cuối cùng Lạc U dùng để xây tiền khu cao cấp.

"Tổng giám đốc Lạc, chị yên tâm, chuyện này nhất định tôi sẽ làm tốt, nhà thiết kế và kiến trúc sư chờ đợi đã lâu, chỉ cần chị ra lệnh một tiếng là có thể bắt đầu khởi công."

Trải qua qua hơn nửa năm thay đổi, Lý Văn Thừa càng thêm hăng hái, lời nói của chị đầy tự tin, dĩ nhiên cũng không thiếu sự kính trọng và uân lênh đối với Lạc

U, Diệp Thừa Trạch cũng vậy.

Một người thông minh, luôn ghi nhớ mình phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiều Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Kiểm Mộ

Ba ngày sau, cuối cùng Lạc U cũng làm ra quyết định giữa hai bộ kịch bản, mặc dù phim kỳ ảo phương Tây rất kinh điển, về đạo diễn diễn viên hay đầu tư, đều rất có tiềm năng, càng thêm có nhiều cơ hội phát triển ra quốc tế, nhưng mà, cuối cùng Lạc U vẫn lựa chọn kiểm hiệp phương Đông.

Ai nói điện ảnh phương Đông không thể nổi danh toàn thế giới? Ai nói kiểm hiệp phương Đông không đủ kinh điển không đủ hoành tráng? Nói đùa!

Lạc U nghĩ, đưa võ công cổ của phương Đông lên trở thành trào lưu toàn thế giới, khiến đất nước xinh đẹp ở phương Đông này, lại một lần nữa trở thành tiêu điểm toàn thế giới, dùng điện ảnh, dùng truyền thống hơn nghìn năm của người Trung Hoa, một lần nữa tạo nên tác phẩm nghệ thuật để đời khiến người khác không thể xem thường!

Đã có quyết định, Lạc U nói cho cô út Lạc biết, cô út Lạc cũng không bất ngờ về quyết định của Lạc U, hơn nữa cô út Lạc cũng rất ủng hộ, điện ảnh Hoa Hạ cần những người nỗ lực vì nền điện ảnh nước nhà, nếu như ai cũng sinh ngoại, trong nước làm sao phát triển được, là những người làm việc trong làng giải trí, bất kể là Lạc Học Tâm hay Lạc U, có suy nghĩ như vậy, rất tốt.

"Tiểu U, bộ phim « Kiểm Mộ » đã tìm xong nhà đầu tư rồi, đạo diễn và biên kịch cũng đã xác định, vai nam chính mời Cố Cách, hai người đã hợp tác trong bộ « Thiên kim hắc đạo », hẳn là không có vấn đề chứ?" Cô út Lạc đã sắp xếp mọi chuyện, lên lịch kỹ càng cho bộ phim lần này.

"Kỹ thuật diễn của Cố Cách không tệ, đóng bộ phim này, thế nào cũng giành được giải diễn viên xuất sắc nhất thôi." Lúc Cố Cách diễn cùng Lạc U trong « Thiên kim hắc đạo », vai diễn của anh ta không có gì nổi bật, cho nên không giành được giải thưởng, nhưng Thiên kim hắc đạo rất nổi tiếng, cũng khiến tên tuổi đang ở mức trung bình của Cố Cách trở thành nam nghệ sĩ hạng A, giá trị tăng cao, đã có tư cách tham gia đề cử lễ trao giải, bây giờ chỉ còn thiếu một tác phẩm tiêu biểu để dự thi thôi.

"Dĩ nhiên rồi, bây giờ danh tiếng anh ta đang đi lên, hơn nữa nghe nói có quan hệ với nhà đầu tư, cho nên mới nhận được vai nam chính, nếu không có vấn đề, cô sẽ liên lạc với bọn họ ngay, chuyện này nên quyết định sớm mới được, có rất nhiều người tranh giành vai diễn này đấy." Bộ phim mới tuyển vai không phải là chuyện bí mật gì, cho dù là đã quyết định vai nam chính, còn truyền ra thông tin đã mời Lạc U làm nữ chính, nhưng còn chưa chính thức khai mạc, thì chuyện gì cũng chưa chắc chắn, bởi vì có quá nhiều người cạnh tranh với nhau.

"Không thành vấn đề, phiền cô sắp xếp."

"Khách khí cái gì, cô rất chờ mong biểu hiện lần này của Tiểu U đó, lấy giải ảnh hậu về, Tiểu U nhà chúng ta là ưu tú nhất." Cô út Lạc rất chờ mong, cô ấy nhìn Lạc U từ nhỏ đến lớn, mỗi một tác phẩm Tiểu U lựa chọn, thành quả đều khiến cô ấy hết sức kinh ngạc, lần này, cô ấy cảm thấy, chuyện này cũng sẽ không có ngoại lệ.

Lạc U ưu tú là nhờ có tầm nhìn, không phải cô ấy mù quáng tăng bốc Lạc U, mà đúng thật là như vậy.

Lạc Học Tâm rất vui vẻ, kể từ khi Lạc U tiến vào làng giải trí, giành được những thành tựu, mấy người bạn của cô ấy không khỏi tán dương, lần nào họp mặt cũng khiến cô út Lạc vô cùng hãnh diện, đồng thời cũng càng thêm hài lòng về cháu gái mình.

Cô út Lạc đích thân gọi điện thoại, đạo diễn người Hoa nổi danh quốc tế cũng chỉ có vài người, mà đương nhiên bọn họ cũng đều là nhân vật cao cấp trong nước, đạo diễn chịu trách nhiệm bộ phim « Kiểm Mộ » là Nhan Ngọc, bà cũng nằm trong số đó, đặc biệt hơn hết, bà là một người phụ nữ trung niên.

Đạo diễn là phụ nữ không nhiều lắm, mà có thể nổi tiếng quốc tế lại càng hiếm có hơn, Nhan Ngọc chính là người đặc biệt như vậy, bà đã có hơn hai mươi năm kinh nghiệm làm đạo diễn, tổng cộng có tám tác phẩm lớn, ba bộ trong đó từng nhận được giải thưởng phim điện ảnh xuất sắc nhất, hơn nữa năm lần được đề cử vị trí đạo diễn xuất sắc nhất, với hai lần nhận được giải thưởng này, mà đó cũng mới chỉ là một vài giải thưởng cao bà nhận được trong nước, những bộ phim do bà làm đạo diễn, càng thêm có chỗ đứng trong các buổi lễ trao giải quốc tế, bà còn được coi là một trong những đạo diễn người Trung Hoa có sức ảnh hưởng lớn nhất quốc tế, cũng coi như một nhân vật truyền kỳ.

"Đạo diễn Nhan, Tiểu U đồng ý rồi, cô nên mời tôi ăn cơm thôi." Cô út Lạc nói chuyện điện thoại cùng Nhan Ngọc rất tùy ý, hai người có chút thân thiết, chuyện này cũng không lạ, làng giải trí lớn như vậy, những nhân vật tầm cỡ, cũng có quen biết qua lại với nhau.

"Tổng giám đốc Lạc, cô hơi kiêu ngạo rồi đó, tôi mới là đạo diễn, cô không mời tôi ăn cơm, còn bảo tôi mời cô ăn cơm sao, thật là quá đáng lắm luôn." Nhan Ngọc là một người phụ nữ rất phóng khoáng, có óc hài hước khôi hài, nói chuyện rất có duyên, rất thường hay đùa giỡn.

"Ha ha ha, nếu nữ chính là người khác, dĩ nhiên tôi sẽ mời cô ăn cơm, nhưng người đó lại là Lạc U của tôi, vậy cũng coi như cô may mắn lắm rồi, Tiểu U nhà chúng tôi bán chạy lắm đó." Cô út Lạc không hề keo kiệt khen ngợi Lạc U, mà lời cô ấy nói cũng là sự thật, mặc dù bộ kịch bản này của Nhan Ngọc là phim bom tấn, nhưng Lạc U cũng là hàng bán chạy cơ mà, hơn nữa có Lạc U tham gia, cô ấy rất lòng tin, bộ phim sẽ càng thu hút hơn nữa.

Kịch bản tốt đã là một loại ưu thế, nhưng có diễn viên giỏi gia nhập mới có thể giúp ưu thế của kịch bản hoàn toàn phát huy được, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

"Được được được, tôi biết Lạc U rất tốt rồi, nhưng mà đã đồng ý rồi, thì không được đổi ý đâu đấy, cặp đôi nam nữ chính của tôi bây giờ đã hoàn hảo rồi, khi nào tổng giám đốc Lạc có thời gian, nhất định hãy vui lòng để tôi mời cô ăn một bữa cơm nha." Nhan Ngọc rất vui vẻ, bà đã nhìn kỹ thực lực của Lạc U rồi nên mới muốn mời cô, bây giờ Lạc U đồng ý tham gia, nói vài lời lấy lòng cũng không mất gì, huống chi Lạc Học Tâm lớn tuổi hơn bà, vị trí cũng cao hơn bà, coi như là tôn trọng bậc tiền bối.

Cũng may Lạc Học Tâm không biết Nhan Ngọc nghĩ như vậy, nếu không đoán chừng cũng không phải là chuyện một bữa cơm nữa, hai vị nữ vương, ít nhiều gì cũng có chút dỗi đầu trong đó.

"Đương nhiên rồi, đạo diễn Nhan mời ăn cơm, cho dù tôi không có thời gian cũng phải đi nữa, ha ha, hay là cứ chọn một ngày đi, vừa vặn có thể vừa ăn cơm vừa bàn chuyện kịch bản, chúng ta cũng có thể thương lượng vấn đề thù lao đóng phim." Bây giờ giá trị con người của Lạc U cũng không phải người bình thường có thể mời được, huống chi Lạc U đóng phim cũng không phải chỉ vì thù lao.

Diễn viên tham dự một bộ phim không phải chỉ vì thù lao đóng phim, rất nhiều người không cần lấy thù lao mà chỉ cần danh tiếng và kinh nghiệm, mà cả cô út Lạc và Lạc U đều rất có lòng tin về kỹ thuật diễn của Lạc U, đương nhiên sẽ nghĩ tới ích lợi cao nhất, dù sao về bản chất của hai người giống nhau, cho dù bọn họ làm ngành nghề gì, bản chất vẫn đều là thương nhân.

Ngày hôm sau, trong khi đông đảo sinh viên đại học năm nhất đang phải đi học quân sự, Lạc U lại theo cô út Lạc đi gặp Nhan Ngọc, còn có Lý Ngang Vũ cùng hai người Tiêu Tiêu đi theo, Nhan Ngọc cũng mang theo kịch bản gốc của 《Kiếm Mộ》, nhà sản xuất Diêu Tuấn Bản cùng một trợ lý, mọi người ngồi cùng một chỗ, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Lạc Học Tâm cùng Nhan Ngọc giới thiệu mọi người lẫn nhau xong, bắt đầu nói vào chuyện chính, chủ yếu là hai bên bàn về vấn đề thù lao đóng phim của U, chuyện này cũng cần thương lượng cùng nhà sản xuất, Diêu Tuấn Bản là một người rất sáng suốt, cũng là một nhà sản xuất phim điện ảnh rất tinh mắt, hầu như ông ta toàn đầu tư vào phim điện ảnh bom tấn, cũng coi như là bàn tay vàng nổi danh trong nghề, rất nhiều diễn viên muốn hợp tác với ông ta, chỉ có điều nghe nói xu hướng giới tính người đàn ông trung niên phong độ nhanh nhẹn này có chút khác thường, nữ nghệ sĩ muốn leo lên giường của ông ta cũng có chút bất lực, điều này khiến nhiều nữ nghệ sĩ muốn mượn danh ông ta để nổi tiếng đều cảm thấy đáng tiếc.

Mà gần đây, làng giải trí đang có một tin đồn về ông ta, nghe nói ông ta và thần tượng mới nổi là thiên vương Cổ Cách có chút quan hệ, Cổ Cách có thể đạt được vai nam chính trong《Kiếm Mộ》, cũng là vì nguyên nhân này.

Những chuyện này Lạc U là không có hứng thú muốn biết, cuộc sống là một cái chảo nhuộm lớn, nhuộm đen nhuộm trắng nhuộm đỏ nhuộm xanh, chuyện của mình tự mình làm chủ, chuyện của người khác vẫn là đừng nên quan tâm.

Lạc U Tĩnh không cảm thấy chuyện dựa vào thủ đoạn ngầm để thăng tiến là bản thủ, thời đại bây giờ, muốn thành công chắc chắn phải đánh đổi khá nhiều, không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn như cô, có bối cảnh cường hãn chống đỡ cho mình, Lạc U Tĩnh không cảm thấy mình có tư cách khi dễ bọn họ, trong mắt Lạc U, bọn họ đã phải trả giá rất lớn, thay vì khi dễ, không bằng đồng tình, cho dù sự đồng tình đối với một vài người mà nói, là một chuyện không thể nào chấp nhận được.

". Cũng là vì cô Lạc đưa ra yêu cầu này, nên chúng tôi mới đồng ý, chứ nếu là người khác, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý." Diêu Tuấn Bản nói rất thẳng thừng, ông ta nói vậy cũng là sự thật, nếu như không phải vì danh tiếng và sự ảnh hưởng của Lạc U, bộ phim điện ảnh đầu tư lớn như vậy, bọn họ sẽ không đồng ý để diễn viên dùng phương thức này để làm thù lao,

dù sao bọn họ cũng rất coi trọng lợi nhuận của bộ phim này, mặc dù còn chưa chính thức quay phim.

"Vậy thì mong chúng ta hợp tác vui vẻ." Về vấn đề thù lao đóng phim, Lạc U đích thân bàn bạc với Diêu Tuấn Bản, Diêu Tuấn Bản gọi cô Lạc chính là gọi Lạc U, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đối với kết quả như thế hiển nhiên là đều rất hài lòng.

"Hợp tác vui vẻ."

Bàn bạc xong, hai bên trực tiếp ký hợp đồng, chuyện như vậy diễn viên sợ có thay đổi, đoàn làm phim cũng làm sao không sợ, diễn viên thích hợp không phải dễ mà tìm được, vai nữ chính do Lạc U đóng, cho dù có lòng sự khắp làng giải trí, cũng không tìm được người thứ hai thích hợp hơn Lạc U.

"Thời gian khai mạc dự định vào cuối tháng mười, chúng tôi còn một số vai diễn khác chưa chọn được người, nhưng thời gian sẽ rất nhanh, cô Lạc cũng nên thừa dịp khoảng thời gian này nghỉ ngơi thật tốt, đến khi bắt đầu quay phim sẽ rất mệt." Nhan Ngọc hết sức hài lòng về Lạc U, Lạc U có khí chất tao nhã lạnh lùng, giữ vai nữ chính sát thủ trong phim, thật là vô cùng thích hợp.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Lạc U lựa chọn bộ phim này, một nữ sát thủ, đó chính là phong cách của cô, cô sẽ làm rất tốt vai diễn này.

Trong lúc mọi người đang ăn uống, chợt có người gõ cửa, nhân viên phục vụ mở cửa ra, mọi người liền nhìn thấy vai nam chính Cố Cách đến.

Thân phận của những người đang có mặt ở đây đều không tầm thường, ngay cả nhân viên trợ lý cũng có chút địa vị, thấy Cố Cách xuất hiện, biểu hiện không kinh ngạc cũng không xa cách, chào hỏi nhau xong, trợ lý liền chủ động nhường vị trí bên cạnh Diêu Tuấn Bản cho anh ta, Cố Cách cũng không khách khí, liền trực tiếp ngồi xuống.

Trong làng giải trí cũng không cá biệt lắm, quan trọng là sự ăn ý của nhau thôi, là Diêu Tuấn Bản gọi Cố Cách tới, chuyện chính đã bàn xong rồi, cũng đến lúc nên hưởng thụ.

Lạc U cũng chào hỏi cùng Cố Cách, chẳng qua là do Cố Cách chủ động, Lạc U nhè nhẹ đáp một tiếng, mặc dù đã từng hợp tác qua, nhưng cô vẫn luôn lạnh nhạt, Cố Cách cũng đã quen rồi, sau khi ngồi xuống vẫn giữ khiêm tốn, ăn một chút thức ăn, cũng không nói nhiều, thỉnh thoảng rót một ly rượu cho Diêu Tuấn Bản, biểu hiện ôn hoà, mặc dù bị Diêu Tuấn Bản nắm tay dưới bàn, cũng không hề tỏ ra khó xử, mà hết sức bình tĩnh.

Mọi người cũng nhìn thấy, nhưng không ai nói nhiều lời, vẫn là câu nói kia, trong làng giải trí chuyện như vậy quá nhiều, chỉ là một cái nắm tay nhỏ bé mà thôi, thật sự không cần ngạc nhiên.

Sau khi ăn xong, Lạc Học Tâm và Lạc U tạm biệt đi trước, những người còn lại cũng lần lượt rời đi, Cố Cách theo Diêu Tuấn Bản lên xe, đường ai nấy đi.

Trên đường trở về, sắc mặt Tiêu Tiêu có chút kỳ lạ, cứ luôn nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó, Lạc U nghe không rõ, có chút hiếu kỳ hỏi: "Bạn đang nói thầm cái gì vậy?"

Tiêu Tiêu cũng không do dự, trực tiếp nói ra: "Em đang nghĩ, thật may là em không có vào làng giải trí, nếu không đúng phải chuyện như vậy, nhất định em sẽ đánh đổi phương thành đầu heo luôn đấy!"

"Bạn nói Cố Cách sao?" Lạc U cười cười, không biết

nên nói Tiêu Tiêu đơn thuần, hay là ngu ngốc.

"Đúng vậy, thật là đáng thương, chỉ vì được đóng phim, mà phải bán thân, cô chủ à, hay là chúng ta mời anh ta về làm việc đi, không phải chỉ nói kỹ thuật diễn của anh ta rất tốt, tiềm lực không tệ sao?" Có lẽ Tiêu Tiêu chính là loại người làm chuyện xấu nhưng lương thiện, rõ ràng là người của thế giới hắc ám, mà lại có thể nói ra những lời ngây ngô như vậy.

Lạc U không có ý định giải thích, loại chuyện như vậy, quan điểm của mỗi người khác nhau, cô không mong người khác phải tán thành ý tưởng của cô, hơn nữa đây là chuyện của người khác, không có liên quan tới cô.

Lạc U không nói, nhưng Lạc Học Tâm bên cạnh lại không nhìn được mỉm cười nói: "Đồ ngốc, chuyện này không thể phân tích như vậy được, lỡ hai người họ thật lòng yêu nhau thì sao, con người cũng có bằng giá đó, muốn bán bao nhiêu thì cứ ra giá đi."

"Tổng giám đốc Lạc, cô là người lớn, nhưng lời nói của cô chưa chắc đúng đâu, cô chủ của chúng ta chính là bảo vật vô giá đó, cho bao nhiêu tiền cũng không thể bán." Tiêu Tiêu có chút uất ức nhìn Lạc Học Tâm, to gan kháng nghị, vì bảo vệ cô chủ của mình, cậu ấy lấy hết dũng khí phản đối cô út Lạc.

"Ha ha ha, được rồi được rồi, coi như là tôi nói không đúng, Tiểu U nhà chúng ta chính là vô giá, cho bao nhiêu tiền cũng không bán, Tiểu U, người hầu này của cháu không tệ, đa tài đa nghệ vẫn trung thành như thế, làm cô thật hâm mộ." Người thân của Lạc U cũng đều biết Tiêu Tiêu đặc biệt là tài năng của cậu ấy, tài năng xứng

Tieu Tieu, đặc biệt là tài năng của cậu ấy, tài năng nhưng rất tốt, khả năng làm việc siêu hạng, một người làm việc bằng năm ba người, tinh thông nhiều ngôn ngữ, trí nhớ không tể, linh hoạt nhanh nhẹn, bị mọi người gọi là trợ lý nhỏ vạn năng.

Thật ra Tieu Tieu mong muốn mọi người khen ngợi cậu ấy là quản gia vạn năng hơn, bởi vì mục tiêu của cậu là trở thành quản gia hoàn mỹ như Sébastien, chẳng qua Lạc U nói cậu không có phong thái ác ma, bởi vì cậu quá đáng yêu, rất giống bữa ăn tối của ác ma, đồ mờ mờ! ©, ®!

Mấy ngày kế tiếp, Lạc U tập trung xử lý chuyện của công ty địa ốc, sau khi kỳ học quân sự ở trường kết thúc, Lạc U được bầu làm đại diện cho sinh viên năm nhất lên đọc diễn văn, vốn là Lạc U muốn từ chối, nhưng không ngờ mẹ Lạc lại khuyên cô làm, bởi vì mẹ cô là bạn học cũ của phó hiệu trưởng, hơn nữa tình bạn rất thân thiết, trường hợp như vậy Lạc U không thể từ chối được, cô không còn cách nào khác là phải ngoan ngoãn quay lại trường học, chuẩn bị cho ngày hội tân sinh viên.

Đối với sự tồn tại của Lạc U, cả trường đều dùng cùng một cách nói để hình dung —— chỉ nghe tên chứ không bao giờ thấy người.

Rất nhiều người nhầm lẫn thậm chí còn tổ chức một cuộc tìm kiếm fan hâm mộ của Lạc U ở đại học Bắc Kinh, sức tìm kiếm tung tích của Lạc U trong trường, nghe nói số thành viên trong thời gian ngắn ngửi mới hơn một tuần lễ đã tăng đến hơn bảy ngàn người, hơn nữa còn có khuynh hướng không ngừng tăng lên, có thể tưởng tượng nổi tiếng của Lạc U trải rộng khắp nơi.

Sau khi trong trường truyền ra tin đồn Lạc U sẽ làm đại diện trong ngày hội tân sinh viên, từ sinh viên cũ đến sinh viên mới, bất kể là sinh viên hay giảng viên, mà còn thậm chí là không phải người của đại học Bắc Kinh, cũng đều cuồng nhiệt tập trung về khu vực khuôn viên trường nơi tổ chức ngày hội tân sinh viên, mọi người đầy chờ mong, không hề thua kém fan hâm mộ dưới sân khấu khi Lạc U bắt đầu biểu diễn, điều này khiến mọi người đều cho rằng, buổi lễ này không còn là ngày hội tân sinh viên nữa, mà phải là buổi họp mặt người hâm mộ của Lạc U mới đúng!

Nhân viên phụ trách ngày hội lần này của đại học Bắc Kinh cũng hết sức bất đắc dĩ, là một trường đại học, cho dù có nghiêm khắc, cũng không thể cấm đoán sinh viên ra vào trường, mà cũng không thể kiểm tra danh tính tất cả từng người một ra vào được, ai cũng dẫn theo bạn bè bên ngoài của mình vào trường, hơn nữa đi từ cửa chính còn không nói, đằng này bọn họ còn len vào trường từ nhiều hướng khác nhau.

Các nhân viên phụ trách đều rất bất đắc dĩ, tất cả nhân viên bảo vệ phải phụ trách ổn định an ninh trong sân trường, hơn nữa còn huy động toàn bộ giảng viên và thành viên hội sinh viên điều động duy trì trật tự, như vậy mới miễn cưỡng ứng phó được đám người cuồng nhiệt la hét này.

Người dẫn chương trình, bài phát biểu của sinh viên và các tiết mục văn nghệ trong ngày hội tân sinh viên, hoàn toàn đều là do các sinh viên lên kế hoạch, Lạc U là người đại diện đọc diễn văn, sau khi được người dẫn

chương trình giới thiệu, cô bước lên sân khấu.

Lạc U cầm micro, cô mặc đồng phục sinh viên đứng trước mặt mọi người lần đầu tiên mới có cảm giác mình là sinh viên, cho dù cô là thần tượng nổi tiếng, nhưng không thể phủ nhận, nhìn mọi người chăm chú nhìn cô, Lạc U không thể không cảm thán, sau một năm học tập chăm chỉ, thật là đáng giá, ít nhất cô dựa vào cố gắng của mình để được đứng ở vị trí này, vị trí trên sân khấu, là một thứ không thể thiếu trong cuộc sống của cô, cô đã trải qua một lần, hiện tại lại quyết định đi con đường đó một lần nữa.

Thật ra Lạc U hoàn toàn có thể không học đại học, thi tốt nghiệp trung học đối với cô mà nói cũng không có ý nghĩa gì, nhưng cô vẫn là lựa chọn con đường này, bỏ ra cố gắng, đạt được thành tích hơn người, cô làm như vậy, sở dĩ là để tránh một vài phiền toái trong tương lai có thể phát sinh, cô cũng phải có trách nhiệm với gia đình, mặc dù nhà họ Lạc rất thoải mái, nhưng nếu Lạc U từ bỏ kỳ thi tốt nghiệp trung học, nhất định sẽ khiến người nhà cô thất vọng, mặc dù Lạc U chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhưng cô cũng hiểu, cho nên hôm nay cô mới phải đứng ở đây, vì người nhà của cô, mà cũng là vì chính cô.

"Xin chào mọi người, tôi là Lạc U, đại diện tân sinh viên năm nay, có thể đứng ở đây, tôi cảm thấy mình rất vinh dự, môi trường này hoàn toàn mới với các bạn, nhiệm vụ của chúng ta chính là cố gắng nỗ lực hết mình trong mấy năm tiếp theo học tập tại ngôi trường này, tương lai của mỗi người không ai biết trước được, nhưng chúng ta có thể dùng cố gắng của mình khiến những điều chưa biết trở thành kỳ vọng của mình."

Lạc U nói chuyện rất tự nhiên, không quá trầm bổng du dương, mà là lạnh lùng chậm rãi nói, từng chút từng chút thấm vào lòng người.

Mấy nghìn người trên sân trường, thật an tĩnh chỉ còn tiếng hít thở, ánh mắt nóng bỏng của mọi người đầy sùng bái và chờ mong, một người có thể thi đậu đại học Bắc Kinh với điểm số cao, bản thân đã rất xứng đáng kiêu ngạo tự hào rồi, mà còn có thể học cùng trường với Lạc U, càng khiến tất cả mọi người cảm thấy mình thật may mắn, từng câu từng chữ của Lạc U càng khiến bọn họ cảm thấy mình thêm hạnh phúc.

Rất nhiều người cho rằng bài hát □ Ban cho giấc ngủ yên □ của Lạc U ẩn chứa đầy ma lực, đó là một loại ma lực đến từ tâm hồn đoàn kết của mọi người, là tiếng ru ngủ, đầy trong trẻo, có thể thanh lọc tâm hồn, để lòng người chỉ còn lại mong đợi và hy vọng.

Bài diễn thuyết của Lạc U rất ngắn, thật ra cô cũng không biết mình nên nói gì, biểu đạt một chút cảm nhận của mình, bày tỏ mong đợi và vài câu chúc may mắn cho mọi người là đủ rồi, nhưng cô cũng không lập tức rời đi, mà hát ca khúc do cô mới sáng tác —— Cánh chim tương lai.

Đầy ấp mong đợi, ẩn chứa sự cầu chúc, vẽ ra những mong muốn trong tương lai, tiếng hát trong trẻo giống như một bức họa, tất cả mọi người đều liên tưởng đến một bức họa xinh đẹp trong đầu mình, đó là những mơ ước khát khao của mỗi người, là màu đỏ của sự nhiệt tình, là màu hồng của sự yêu thương, màu trắng tinh khiết, màu tím mị hoặc, màu đen lạnh lùng, bức tranh màu sắc rực rỡ như trong

giấc mơ.

Ca khúc vang lên, cơ hồ tất cả mọi người đều đắm chìm trong giọng hát dịu dàng của Lạc U, có lẽ cũng là say mê tương lai tốt đẹp trong ảo tưởng, phản ứng của mọi người lại một lần nữa chứng minh ma lực trong tiếng hát của Lạc U, thật ra người hâm mộ của Lạc U cuồng nhiệt theo đuổi cô như vậy, phần lớn là vì giọng hát của cô, đó là một loại âm thanh khiến người ta không bao giờ quên, khiến lòng người phức tạp trở nên thanh thản, khiến người mệt mỏi cảm thấy thoải mái, khiến lòng người đang đau khổ cảm thấy thật nhẹ nhàng.

"Dừng tiếng hát để thay cho lời chúc phúc của tôi, hy vọng mọi người sẽ không từ bỏ cố gắng vì mơ ước của mình, không buông tha, biết cách kiên trì, biết cách quý trọng, để cho dù có chết đi, cũng có thể hết sức thản nhiên nói một câu: Kiếp này, tôi không hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Dịch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Trả Lời Phỏng Vấn

Ngày hội tân sinh viên được cử hành rất thành công, những người tham dự đều rất vui vẻ và hài lòng, tiếng hát của Lạc U cũng rất thành công, ca khúc mới của cô đã trở thành giai điệu khó quên trong lòng mọi người.

Buổi lễ còn chưa kết thúc, Lạc U đã lặng lẽ rút lui, hiện giờ trên internet đã lưu hành đoạn video diễn thuyết của Lạc U, nhận được vô số bình luận của người hâm mộ, có người đáng tiếc, có người hối hận, rất nhiều sinh viên khác thì ra quyết tâm, nhất định phải cố gắng học tập, tranh thủ học hành đậu vào đại học Bắc Kinh, nhất định phải được học cùng trường với Lạc U.

Các fan âm nhạc và fan điện ảnh thì kêu gọi Lạc U tổ chức tour lưu diễn, để mọi người có thể nghe được giọng hát tuyệt vời của Lạc U, hơn nữa Lạc U không thường xuyên tham gia các vai diễn, khiến những người hâm mộ không được nhìn thấy cô nhiều, bọn họ rất lưu luyến.

Từ khi Lạc U ra mắt chỉ mới lên sân khấu hát có một lần, người càng ít xuất hiện mới càng hiếm có, đôi khi làng giải trí cũng có trường hợp như vậy, số lần xuất hiện trước công chúng nhiều chưa chắc đã là chân lý, người như Lạc U, cho dù rất khiêm tốn, cũng không bị mọi người lãng quên, nhất là tiếng hát của cô, cho dù không có ca khúc hát trước sân trường này, cô vẫn rất được nhiều người hâm mộ, bọn họ đã chờ đợi rất lâu để được nghe Lạc U hát.

Nhưng chuyện này Lạc U chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối, bởi vì cô sắp phải tham gia vào bộ phim mới, Lạc U đã công khai trên Microblogging, cũng thuận tiện quảng cáo một chút cho tác phẩm mới của mình, đồng thời khẳng định, sau khi cô hoàn thành vai diễn trong bộ phim mới, sẽ xem xét đầu tư vào lĩnh vực âm nhạc, hơn nữa sẽ dành thời gian sáng tác thêm một vài ca khúc mới, nên những người hâm mộ cũng không cảm thấy thất vọng.

Các fan của cô hết sức mong chờ, bọn họ để lại nhiều bình luận, bất kể là ca khúc cũ hay mới gì bọn họ đều thích, không có ca khúc mới cũng không sao, chỉ cần Lạc U nguyện ý ca hát, bọn họ cho dù không ăn không uống cũng phải để dành tiền mua vé đi xem.

Đạo này Lạc U rất thường xuyên tương tác với các fan trên Microblogging, lúc đọc bình luận của bọn họ cô rất bắt mắt đấy, nếu như người hâm mộ vì đến xem cô hát mà tiết kiệm không ăn không uống làm ảnh hưởng sức khỏe, cô nhất định sẽ rất không vui, cho nên kêu gọi các fan không được làm như vậy.

Vì thế, Lạc U nghĩ ra một kế hoạch, nếu các fan là học sinh muốn đi xem buổi biểu diễn của cô, có thành tích học tập tốt, được xếp hạng hàng nhất, có thể gửi phiếu điểm và giấy xác nhận của nhà trường đến công ty đại diện của Lạc U qua bưu điện, sau khi được thông qua, Lạc U sẽ tặng miễn phí một tấm vé, coi như là món quà dành riêng cho các bạn học sinh.

Kế hoạch này vừa được đưa ra, có rất nhiều bạn học sinh thét chói tai, dĩ nhiên Lạc U là không nghe được, nhưng vì vậy mà động lực học tập của các bạn học sinh được tăng lên đáng kể, khiến rất nhiều phụ huynh không thể không cảm thấy hứng thú của Lạc U.

Ngoài chuyện buổi biểu diễn, chuyện được chú ý nhiều nhất dĩ nhiên là bộ phim mới của Lạc U, lần này từ đạo diễn đến dàn diễn viên, còn có cả Lạc U, hoàn toàn không có một chút ý định giữ khiêm tốn, bộ phim còn chưa được chính thức ghi hình, các loại tin đồn đã truyền đi xôn xao khiến mọi người đều biết, hơn nữa Nhan Ngọc quảng cáo vô cùng tự tin, lúc được phỏng vấn, bà ấy rất có lòng tin bảo đảm, bộ phim lần này tuyệt đối sẽ mang đến cho khán giả một bữa tiệc thị giác, tuyệt đối không thua kém phim bom tấn quốc tế, hay nói cách khác, bộ phim này, bản thân nó đã là bom tấn rồi!

Nghi thức khai mạc đoàn làm phim《Kiếm Mộ》rất long trọng, Nhan Ngọc là một người phụ nữ có mối quan hệ xã giao rất rộng, Lạc U và Cố Cách đều là nghệ sĩ đang hot hiện giờ, ngoài hai người bọn họ ra, những vai phụ còn lại cũng toàn là những nhân vật có tiếng tăm, cộng thêm hãng phim thực lực hùng hậu, Lạc Học Tâm đích thân tới tham dự, đủ các nhân tố, khiến nghi thức khai mạc trở nên vô cùng náo nhiệt, rất nhiều phóng viên cũng choáng váng, máy ảnh chớp tắt không ngừng, buổi phỏng vấn của từng người bị giảm xuống vì có quá nhiều người, vậy mà thời gian phỏng vấn cũng không đủ dùng.

Đương nhiên Lạc U là trung tâm của đề tài, cô và Cố Cách một trái một phải đứng bên cạnh Nhan Ngọc, cô mặc một bộ jumpsuit màu xanh đen, ưu nhã lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác thật xa cách, rất phù hợp với hình tượng nữ sát thủ trong Kiếm Mộ.

"Lạc U, nghe nói cô vào vai nữ sát thủ trong Kiếm Mộ, cô có thể cho mọi người biết suy nghĩ của mình về nhân vật này hay không? Nghe nói lúc chọn vai còn có một bộ phim khác cũng mời cô, tại sao cuối cùng cô lại lựa chọn Kiếm Mộ?" Tin tức của phóng viên rất linh hoạt, trong làng giải trí cũng không có bí mật gì, chuyện Lạc U được hoan nghênh mọi người đều biết, chẳng qua về lựa chọn của Lạc U, mọi người có chút tò mò.

Lạc U biểu hiện rất thản nhiên, câu hỏi này nằm trong dự liệu của cô.

"Đầu tiên tôi rất thích bộ kịch bản này, cũng rất thích vai diễn đó, đối với tôi đây là một trải nghiệm, là cơ hội để tôi có thể phát huy kỹ thuật diễn của mình, mấy bộ kịch bản khác tôi đã đọc qua, có thể nói là mỗi bộ đều có ưu điểm riêng, nhưng tôi cảm thấy thích hợp nhất mới là tốt nhất, tôi chọn Kiếm Mộ, có nghĩa là vai diễn này thích hợp với tôi nhất." Thích hợp mới là tốt nhất, sự lựa chọn của cô đã nói rõ điểm này, Lạc U không có ý khiêm tốn, cũng không chê bai mình hoặc những kịch bản khác, khiêm tốn quá mức là dối trá, Lạc U không cảm thấy mình là một kẻ xảo trá.

Chẳng qua nói như vậy, cũng khiến rất nhiều người đánh giá Lạc U là quá mức kiêu ngạo, nhưng hiển nhiên Lạc U cũng không để ý tới đánh giá của bọn họ, khiêm tốn cũng được, kiêu ngạo cũng được, sống phải nghĩ tới bản thân nhiều hơn một chút.

"Đạo diễn Nhan, vậy nguyên nhân cô lựa chọn công chúa U của chúng ta là gì, cô rất nổi tiếng là đạo diễn khó tính, có thể chia sẻ với mọi người được không?" Phóng viên đặt câu hỏi này rất trẻ tuổi, lúc nhắc tới Lạc U có vẻ rất nhiệt tình, đương nhiên cũng là người hâm mộ của Lạc U.

Nhan Ngọc cười tự tin, trả lời vô cùng tự nhiên.

"Lạc U rất nổi tiếng, nhưng đó không phải nguyên nhân tôi chọn cô ấy, như Lạc U đã nói, là vì cô ấy cảm thấy thích hợp nhất, vì thích hợp nên mới lựa chọn, cô ấy chọn kịch bản thích hợp với mình, còn tôi chọn diễn viên thích hợp với tôi, chỉ thế mà thôi." Nhan Ngọc mượn lời của Lạc U, nhưng đó cũng không phải suy nghĩ thật sự của bà, khi bà mới đọc kịch bản, người đầu tiên bà nghĩ tới chính là Lạc U, trong《Đệ nhất công chúa》cô hoá trang theo phong cách cổ trang là lướt phiêu dật, trong《Thiên kim hắc đạo》cô vừa lãnh khốc vừa tàn nhẫn, còn trong《Kiếm Mộ》, chính là sự kết hợp của hai phong cách này, theo như cảm nhận của Nhan Ngọc, không có ai thích hợp hơn Lạc U.

"Đạo diễn Nhan, như vậy nguyên nhân cô chọn vai nam chính thì gì, kỹ thuật diễn của Cố Cách cũng rất tốt, nhưng hình như anh ấy chưa bao giờ đóng phim cổ trang, cô đầu tư nhiều cho Cố Cách, không lo lắng sao?" Một phóng viên đặt câu hỏi rất sắc bén, đôi khi phải phản kích một chút, chứ lúc nào cũng nịnh hót tăng bốc, khán giả sẽ cảm thấy nhàm chán.

Nhan Ngọc vẫn tươi cười, vẻ mặt hoàn toàn không có biến hóa, thản nhiên nói: "Vấn đề này thật ra không cần phải nói lại, chọn vai nữ chính là vì cảm thấy thích hợp, vai nam chính cũng vậy thôi, mặc dù Cố Cách chưa từng đóng phim cổ trang, nhưng kỹ thuật diễn cũng rất được công nhận, danh hiệu Tiểu Thiên Vương của Cố Cách cũng không phải do tôi đặt, hơn nữa Cố Cách đã từng hợp tác cùng Lạc U, hai người quen thuộc rồi cũng có sự ăn ý, sẽ dễ dàng hơn trong lúc diễn, nếu như còn nghi ngờ, mọi người có thể đợi đến khi bộ phim ra mắt rồi hãy phân xét, khi đó tôi sẽ cho mọi người biết, lý do vì sao tôi chọn Cố Cách và Lạc U vào vai nam nữ chính."

Thật ra thì quy tắc ngầm cũng là một loại quy tắc, Nhan Ngọc làm việc trong làng giải trí, cũng không phải trong sạch đến mức giữ cho cả đoàn làm phim của mình đều không bị nhiễm bẩn, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của bà, bà cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, về Cố Cách, mặc dù mọi người đồn đại anh có quan hệ mờ ám với nhà sản xuất Điều Tuấn Bản, nhưng thật ra bà nhận thấy mối quan hệ giữa hai người họ, không giống như tin đồn, ít nhất bà chưa từng thấy Cố Cách cố gắng lấy lòng Điều Tuấn Bản như những nghệ sĩ đi theo quy tắc ngầm khác, so với bị bao bọc, bọn họ giống như thật lòng thích nhau hơn.

Chẳng qua đó chỉ là suy nghĩ riêng của Nhan Ngọc, bà không hỏi bọn họ, cũng không tò mò tìm hiểu nhiều, dù gì cũng là chuyện riêng của người ta, bà chỉ làm tốt chuyện của mình là được rồi, còn về Cố Cách, chỉ cần kỹ thuật diễn của anh ta có thể đảm đương nổi vai chính của bộ phim, bà cũng không có vấn đề, cuộc sống riêng của nghệ sĩ bà không nên nhúng tay vào, bà là đạo diễn, không phải bảo mẫu, càng không phải là người giáo dục giới tính.

"Cố Cách, anh giữ vai nam chính, vậy anh có mong đợi gì về bộ phim hay không?" Một phóng viên chuyên đề tài, hỏi sang Cố Cách vẫn đang bình tĩnh, Cố Cách vào nghề sớm hơn Lạc U hai năm, cũng coi như có kha khá kinh nghiệm, chuyện như vậy anh ta cũng gặp nhiều rồi, nên không tỏ vẻ mất tự nhiên hay khó chịu.

"Đương nhiên là có, không chỉ tôi, mà cả đoàn làm phim đều có cùng mong muốn, là bộ phim sẽ thu hút được sự chú ý của mọi người, giành được nhiều giải thưởng vinh dự, để khán giả được trải nghiệm một bộ phim đặc sắc, các diễn viên trong phim đều gặt hái được nhiều thành công, tôi có rất nhiều mong muốn, còn về riêng bản thân tôi, đây cũng là một thử thách đối với tôi, tôi sẽ nghiêm túc nỗ lực hoàn thành bộ phim này, tôi rất chờ mong khi được hợp tác cùng với đạo diễn Nhan và Tiêu U." Cố Cách là một người khá ôn hòa, rất ít nói, bình thường luôn nở nụ cười nhạt, cũng rất ít khi có tin đồn, lần này phát sinh tin đồn như vậy có thể nói là một loại gièm pha, mới có thể lấy được sự chú ý của nhiều người.

Lạc U cũng biết chút ít về Cố Cách, dù sao làm việc cùng anh ta hơn mấy tháng, nam chính và nữ chính đóng phim chung, nói không hề có quen biết cũng không đúng lắm, về tính tình của Cố Cách, Lạc U cũng tương đối thích, anh ta là một người đàn ông rất chừng mực, hai người hợp tác rất ăn ý, chưa từng có mâu thuẫn, mà anh ta cũng không làm chuyện dư thừa, điều này khiến Lạc U rất hài lòng, đó cũng là nguyên nhân Lạc U đồng ý tiếp tục hợp tác cùng Cố Cách.

Nếu không thì một người vừa mạnh mẽ vừa ngang ngược như Lạc U, cô mà không thích diễn viên vào vai nam chính trong phim, cô nhất định sẽ không hợp tác, đừng nói là đôi vai nam chính, cho dù có đôi nhà sản xuất cô cũng làm được, như Hàn Nhạc Dương đã bị Lạc U đưa vào danh sách đen, về sau không gặp thì thôi, nếu đã gặp Lạc U tuyệt đối sẽ không nể mặt anh ta, đúng là một người đàn ông xứng đáng bị dạy dỗ.

"Công chúa U, vai nam chính của chúng ta bày tỏ rất chờ mong được hợp tác cùng cô, vậy cô có ý kiến gì về vai nam chính hay không, đây chính là lần thứ hai hai người hợp tác, cũng coi như rất có duyên phận, thật giống kim đồng ngọc nữ trong truyền thuyết, về ngoài của hai người trông rất xứng đôi." Trí tưởng tượng của các phóng viên luôn rất phong phú, phong phú đến nỗi đôi khi toàn nghĩ ra những chuyện không tưởng.

"Cố Cách là một diễn viên ưu tú, tôi cũng rất thích hợp tác với anh ấy, nhưng còn giai thoại kim đồng ngọc nữ sẽ không xảy ra đâu, tôi không thích kim đồng, tôi chỉ thích kị sĩ." Nửa câu đầu của Lạc U cũng rất bình thường, nhưng nửa câu sau, các phóng viên có mặt tại hiện trường đều bùng nổ.

"Kị sĩ sao? Lạc U, xin hỏi kị sĩ mà cô nhắc đến là ai vậy? Người này có thật sự tồn tại hay không, nếu không tại sao cô lại có ý nói như vậy?" Phóng viên hỏi tới.

"Lạc U, xin hỏi kị sĩ mà cô nhắc đến có phải Diệp Văn Thần đã từng vào vai thị vệ trong bộ Đế nhất công chúa hay không, có tin đồn hai người là thanh mai trúc mã, có phải hai người đang yêu nhau hay không?" Trí nhớ của các phóng viên cũng thật tốt, Lạc U vừa nói xong, đã có người ngay lập tức liên tưởng đến Diệp Văn Thần, dù sao bên cạnh Lạc U cũng chỉ có vài người đàn ông, từng có một cuộc bầu chọn ghép đôi rất được mọi người chú ý, nên bọn họ liền nghĩ tới ngay.

Lạc U cũng không bắt ngờ khi các phóng viên có thể đoán được hàm ý trong lời nói của cô, cô cười nhẹ, vẻ mặt trở nên nhu hòa hơn nhiều.

"Tôi và Văn Thần là thanh mai trúc mã, quan hệ giữa chúng tôi cũng rất tốt, nhưng chuyện này không liên quan với chủ đề ngày hôm nay, cho nên mong mọi người đừng đi lạc đề." Lạc U trả lời qua loa, không phải Lạc U sợ tin đồn trái chiều ảnh hưởng đến danh tiếng, mà là quan hệ giữa cô và Diệp Văn Thần không phải chính thức yêu nhau, nên cô mới không thừa nhận.

Có lẽ cô và Diệp Văn Thần rất thân mật, thân mật đến mức hôn nhau, nhưng thật ra quan hệ giữa hai người rất mơ hồ, cô là nữ vương của anh, anh là người hầu của cô, nếu như nói yêu nhau, thì có chút miễn cưỡng, mặc dù mẹ cô đã thông báo với mọi người trong nhà là sẽ cho hai người đính hôn, ngay cả lúc các Trưởng lão nói là cần người thừa kế, người đầu tiên cô nghĩ tới luôn là Diệp Văn Thần, nhưng trên thực tế, không phải là không phải, cho nên Lạc U không thừa nhận, nếu không với tính cách không thích giấu giếm của Lạc U, cô sợ gì mà không thừa nhận.

"Lạc U, có phải cô đang lẩn tránh vấn đề này hay không? Chẳng lẽ cô thật sự đang qua lại cùng anh ấy sao? Quan hệ của hai người đã tiến triển đến trình độ nào, nghe nói Diệp Văn Thần cũng tiến vào làng giải trí, nhưng lại chỉ mới tham gia có một bộ phim, chuyện này có liên quan gì đến hai người sao? Anh ấy có tiếp tục phát triển trong lĩnh vực điện ảnh không? Hiện giờ cô đang nổi tiếng như vậy, sẽ không ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai người chứ? Lạc U, xin trả lời thẳng câu hỏi của tôi, tôi và những người hâm mộ của cô đều có quyền lợi được biết chuyện này."

Vị phóng viên này đúng là có bệnh nghề nghiệp, dĩ nhiên không phải tất cả phóng viên đều như vậy, mà là nói riêng về paparazzi, vừa nghe được chuyện thú vị đã vội vàng tạo tin đồn ngay, giống như người này, hỏi liên một loạt câu hỏi không ngừng nghỉ, thật là rất có nội hàm.

Từ đầu đến giờ Lạc U vẫn luôn biểu hiện rất lạnh nhạt, vừa rồi nhắc tới Diệp Văn Thần biểu hiện có chút nhu hòa một ít, như vào giờ phút này Lạc U đã trở về cùng lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vị phóng viên đã đặt câu hỏi, phóng viên kia cả người rét run, nuốt ngụm nước miếng.

Thật là ánh mắt khủng khiếp! Rất nhiều người đều không hèn mà cùng nghĩ như vậy, Lạc U thật là quá lạnh lùng.

"Quyền lợi người hâm mộ của tôi, là do tôi quyết định, tôi không cần cầu xin bất kỳ ai yêu thích tôi, nếu đã yêu thích tôi thì hãy yêu thích mọi thứ của tôi, bằng không thì tôi cũng không cần, về phần anh, tôi không thích cái kiểu nghe không hiểu tiếng người của anh, nếu như anh không biết làm một phóng viên cần có những gì, tôi khuyên anh nên quay về trường, học lại thêm vài năm."

Nếu nói đến các nghệ sĩ không nể mặt giới truyền thông trong nước nhất, Lạc U xếp hạng hai, sẽ không có người dám xếp thứ nhất.

Công khai uy hiếp phóng viên, châm chọc phóng viên không hề che giấu, chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên Lạc U làm, cô rất tôn trọng nghề phóng viên, đi tìm sự thật, mang đến sự hiểu biết cho mọi người, mang đến nhiều lợi ích cho công chúng và xã hội, mỗi một ngành nghề mang đến những điều tốt đẹp riêng, làm paparazzi cũng vì mang đến cho mọi người những tin tức giải trí, nhưng không thể phủ nhận, paparazzi mà không đạo đức,

thì chính là tai hoạ đối với nghệ sĩ.

Lạc U biểu hiện ngang ngược dứt khoát, không chỉ đối với phóng viên và giới truyền thông, mà còn với cả người hâm mộ của cô, nếu bọn họ không thích cô thì cô cũng không cầu, cô cũng sẽ không vì yêu cầu của người hâm mộ mà kể chuyện giả tạo với bọn họ, kể từ khi cô quyết định tiến vào làng giải trí một lần nữa, cô đã quyết định phải luôn là chính bản thân mình, không cần nguy trang, không cần qua loa, cô chính là cô, một Lạc U hoàn chỉnh chân thật, người thích cô, sẽ phải thích bản chất của cô, người hâm mộ như vậy, mới thật sự là người hâm mộ.

Thật ra thì, Lạc U cũng quý trọng người hâm mộ, nhưng cũng sẽ không bởi vì quý trọng mà nói dối về bản thân mình, lòng yêu thích thật sự là từ trong lòng, sự dối trá chỉ là bề ngoài, bên nào nặng bên nào nhẹ, rất dễ nhận thấy.

"Cái này, khụ khụ, các bạn phóng viên thân mến, các bạn đừng nên chỉ đặt câu hỏi cho vai chính thôi chứ, cũng nên bận tâm tới cảm nhận của vai phụ chúng tôi đi này, mặc dù đứng sau vai chính, nhưng chúng tôi cũng có thể tỏa sáng vậy." Sau khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, người phụ trách giảng hòa phá vỡ trầm mặc chính là vai nam phụ Duẩn Huân, một người đàn ông đẹp trai hài hước.

Duẩn Huân rất có duyên với làng giải trí, anh ta nói như vậy vừa vặn khiến các phóng viên không bị mất tự nhiên, lập tức liền có phóng viên nhanh nhẹn chuyển đề tài về phía Duẩn Huân, nên không đến nỗi bị ánh mắt lạnh lẽo Lạc U làm đông cứng.

Sau khi buổi khai mạc kết thúc, Nhan Ngọc khen ngợi Lạc U: "Tiểu U, ở ngành giải trí, người có thể khiến Nhan Ngọc tôi bội phục cũng không nhiều, cô út của cô là một trong số đó, bây giờ thêm cả cô, quả nhiên là tre già măng mọc, trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, cô không hề kém cạnh cô út của cô, qua một thời gian nữa, vị trí nữ vương làng giải trí, không phải cô thì là ai chứ."

Nhan Ngọc nói thật lòng mình, bà tự nhận mình có mắt nhìn người rất chuẩn, bà nhìn Lạc U, giống như đang nhìn nữ vương tương lai của làng giải trí, còn là một nữ vương mạnh mẽ vô cùng sắc bén.

"Đạo diễn Nhan quá khen." Lạc U vẫn tỏ ra bình tĩnh, giống như người vừa mới uy hiếp giới truyền thông không phải cô, đối với cô mà nói, xưng hô nữ vương này, thật ra cũng không cần người khác phong, trong lòng cô, cô xem mình là nữ vương, thì cô đã chân chính là nữ vương rồi, nếu như cô tự xem mình chỉ là kẻ hèn mọn tồi tệ, như vậy cô cũng chỉ có thể là kẻ hèn mọn tồi tệ mà thôi.

Một thời gian sau, cảnh quay đầu tiên của bộ phim Kiếm Mộ chính thức bắt đầu ghi hình, mọi người có chút khản trương, sau khi Lạc U hóa trang xong đi ra ngoài, nhiệt độ ở đoàn làm phim chợt giống như hạ thấp đi, cảm giác lạnh buốt, khiến mọi người không dám nhìn thẳng vào Lạc U.

Lúc này, Lạc U đang mặc trang phục sát thủ, tóc dài xổ ra, gương mặt âm lãnh, quanh người tỏa ra sát khí lạnh lùng, vô cùng nhập vai.

Mà cũng chính là khí chất này, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy như cô thật sự là sát thủ, bọn họ còn cho rằng cô không chỉ là một diễn viên, mà nhất định còn là một sát thủ sống sờ sờ.

"Tiểu U, cái này, nghề tay trái của cô không phải thật sự là sát thủ chứ?" Đương nhiên Nhan Ngọc chỉ nói đùa một chút để tạo không khí vui vẻ, diễn viên nhập vai là tốt, nhưng còn chưa vào cảnh quay đã khiến cả đoàn làm phim lâm vào trạng thái đông cứng, như vậy cũng có chút không tốt.

Nhưng Nhan Ngọc hiển nhiên không ngờ, trong lúc bà vô tình hỏi nghề tay trái của Lạc U là sát thủ, lại đúng thật là chân tướng.

"Sao cô biết? Cần giết người sao, tôi có thể bớt cho cô hai mươi phần trăm." Lạc U đương nhiên biết Nhan Ngọc nói đùa, chẳng qua câu trả lời của cô nghiêm túc bao nhiêu cũng chỉ có mình cô biết, mọi người nghe xong đều bật cười, rất nhiều người còn cảm thán, thì ra người lạnh lùng như Lạc U cũng biết nói giỡn, mặc dù nói chuyện cười nhưng vẫn rất lạnh lùng.

Tiêu Tiêu đứng bên cạnh thấy phản ứng của mọi người, dĩ nhiên là hết sức khinh thường, thiếu chủ nói chuyện nghiêm túc cơ mà, bình thường người ta muốn thuê sát thủ của Cô Sát tuyệt đối sẽ không được giảm giá, bọn họ là những sát thủ ưu tú nhất, nên không cho phép trả giá.

Chẳng qua cũng may mọi người không biết suy nghĩ của Lạc U và Tiêu Tiêu, nếu không đoán chừng cũng không cười nổi.

Sau phút giây cười đùa ngắn ngủi, cảnh quay đầu tiên bắt đầu, kịch bản Kiếm Mộ có hơi trừu tượng, cảnh bắt đầu và cảnh kết thúc đều ở cùng một nơi, nhưng nơi đó không phải là chỗ này, cho nên hiện tại cảnh quay này cũng không phải đoạn mở đầu, mà là một đoạn ngắn ở đầu phim, nội dung là cảnh nữ chính U Hồn lúc mới gia nhập giang hồ, nữ chính và nam chính làm bạn đường, trên đường đi gặp phải ác bá chèn ép phụ nữ đảng hoàng, nam chính và nữ chính cùng nhau ra tay, nhưng phương thức thì không giống nhau, đó cũng là nút thắt của bộ phim này, mặc dù nam nữ chính yêu nhau, nhưng bởi vì tính tình bất đồng, nên có rất nhiều điểm khác biệt, giống như phân cảnh này.

Đối mặt với tên ác bá chèn ép phụ nữ đảng hoàng, nam chính lựa chọn cứu cô gái đáng thương kia trước, bảo hộ cô gái sau lưng, sau đó mới định khuyên nhủ tên ác bá, còn nữ chính thì không thêm nhiều lời, trực tiếp một kiếm liền kết liễu tính mạng tên ác bá, sau đó rút kiếm bỏ đi, động tác rất nhanh, khiến nam chính và cô gái vừa được cứu, chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Kiêu Thê Vô Địch* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.